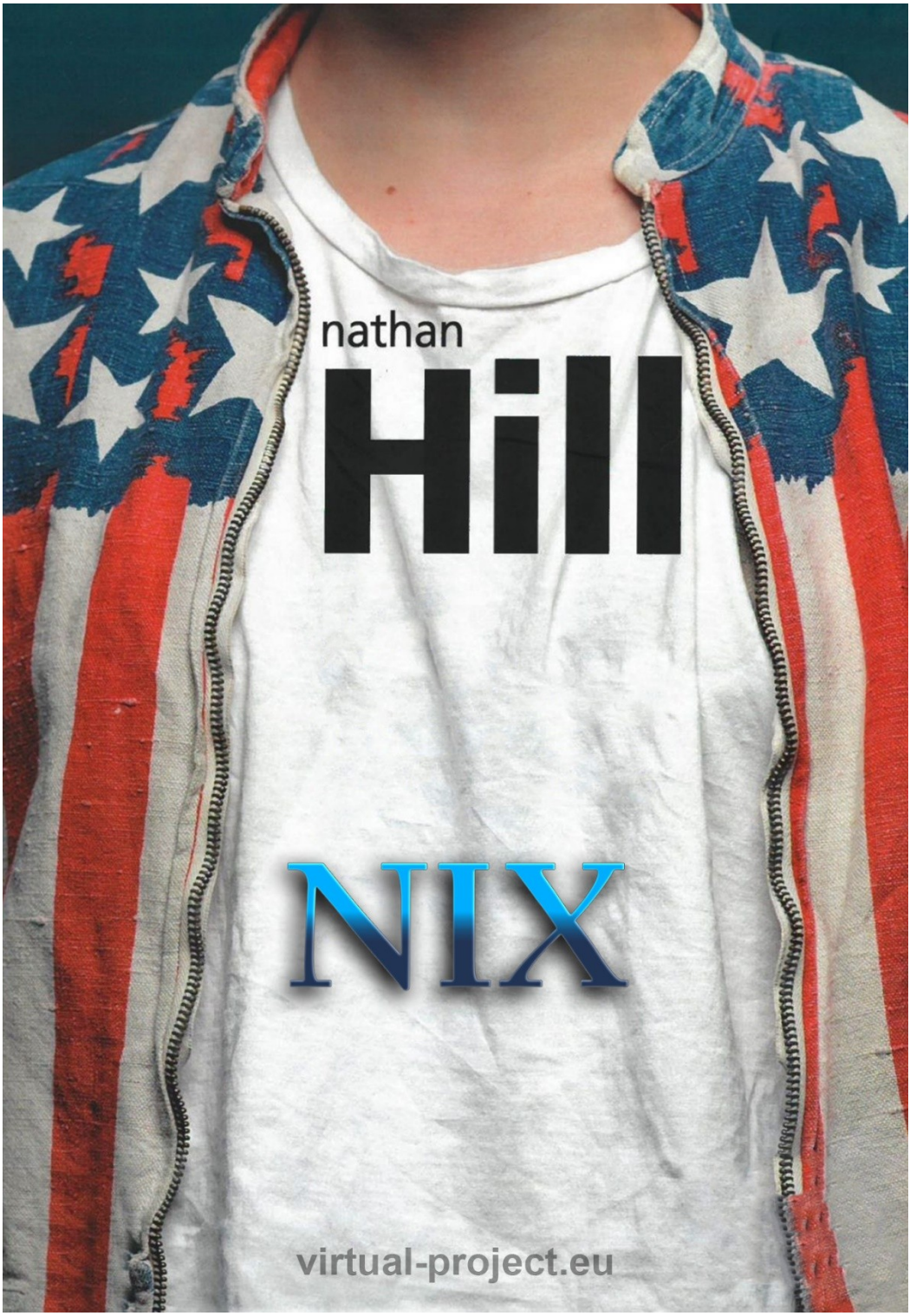

virtual-project.eu

NATHAN HILL

NIX

Original: *The Nix* (2016)

Traducere din limba engleză de:
GRAAL SOFT

virtual-project.eu

2019

În Sāvatthi trăia un rege care i s-a adresat unui bărbat și i-a cerut să adune toți oamenii din cetate care erau orbi din naștere. După ce bărbatul a făcut asta, regele i-a cerut să le arate orbilor un elefant. Unora dintre orbi le-a prezentat capul elefantului, altora urechea, un colț, trompa, trupul, un picior, partea dorsală, coada sau moțul cozii. Și fiecăruia i-a spus: „Acesta este un elefant”.

Când i-a povestit regelui ce făcuse, acesta s-a dus la orbi și i-a întrebat:

— Spuneți-mi, oameni orbi, cum este un elefant?

Cei cărora le fusese prezentat capul elefantului au răspuns:

— Maiestate, un elefant este ca un borcan cu apă.

Cei cărora le fusese prezentată urechea au răspuns:

— Un elefant este ca un coș de vânturat orezul.

Cei cărora li se arătase colțul au răspuns:

— Un elefant este ca o lamă de plug.

Cei cărora li se arătase trupul au răspuns:

— Un elefant este ca un depozit.

Și fiecare orb a descris elefantul în funcție de partea care i-a fost arătată.

Atunci, spunând „Un elefant este așa, un elefant este altfel! Un elefant nu este așa, un elefant este așa!”, orbii au început să se bată între ei cu pumnii.

Iar regele privea încântat.

Învățăturile lui Buddha

PROLOG

Vara târziu, 1988

Dacă Samuel ar fi știut că mama lui pleca, poate că ar fi fost mai atent. Ar fi ascultat-o cu mai multă atenție, ar fi observat-o mai îndeaproape, ar fi notat anumite lucruri esențiale. Poate că s-ar fi purtat diferit, ar fi vorbit altfel, ar fi fost o altă persoană.

Poate că ar fi devenit un copil lângă care merita să rămâi.

Dar Samuel nu știa că mama lui pleca. Nu știa că ea pleca deja de multe luni – în secret și pe bucăți. Ea luase obiecte din casă, unul câte unul. O rochie din dulap. Apoi o fotografie din album. O furculiță din sertarul cu tacâmuri. O pătură de sub pat. În fiecare săptămână ea lua câte ceva. Un pulover. O pereche de pantofi. Un ornament de Crăciun. O carte. Încetul cu încetul, prezența ei în casă a devenit din ce în ce mai discretă.

Ea făcea asta de aproape un an când Samuel și tatăl lui au început să simtă ceva, un fel de instabilitate, un sentiment de sărăcire care îi încurca și îi tulbura și care uneori era chiar sinistru. Un sentiment care îi lovea în momente venite la întâmplare. Se uitau la bibliotecă și se gândeau: „Nu aveam mai multe cărți decât atât?” Treceau pe lângă dulapul cu veselă și erau aproape siguri că ceva lipsea. Dar ce? Nu puteau să-i spună pe nume – această impresie că detaliile vieții lor erau reorganizate. Nu înțelegeau că motivul pentru care nu mai mâncau mâncare gătită la cratiță era acela că nu mai era nicio cratiță în casă. Dacă biblioteca li se părea goală, era pentru că ea o golise de cărțile de poezie. Dacă dulapul cu veselă părea puțin gol, era pentru că două farfurii, două castroane și un ceainic fuseseră scoase din colecție.

Erau furați într-un ritm foarte lent.

— Nu erau mai multe fotografii pe peretele acela? spuse tatăl lui Samuel, la baza scărilor, privind mijit. Nu aveam acolo o fotografie de la Marele Canion?

— Nu, spuse mama lui Samuel. Am pus deoparte poza aceea.

— Da? Nu-mi aduc aminte.

— A fost decizia *ta.*

— Da? spuse el, încurcat.

Avea impresia că-și pierde mințile.

Peste ani, la o oră de biologie din liceu, Samuel a auzit o poveste despre un anumit tip de țestoasă africană care traversa înot oceanul ca să-și depună ouăle în America de Sud. Oamenii de știință nu au găsit niciun motiv pentru lunga călătorie. De ce făceau țestoasele asta? Teoria de bază este că au început să facă asta cu eoni în urmă, când America de Sud și Africa erau încă unite. Pe atunci, doar un râu ar fi separat continentele, iar țestoasele își depuneau ouăle pe malul celălalt al râului. Apoi continentele au început să se îndepărteze, iar râul s-a lărgit cam cu un centimetru pe an, lucru insesizabil pentru țestoase. Așa că ele au continuat să meargă în același loc, pe malul opus al râului, fiecare generație înotând puțin mai departe decât cea din urmă, iar după sute de mii de ani, râul a devenit un ocean, dar țestoasele nu au observat asta niciodată.

Așa, s-a gândit Samuel, a fost și plecarea mamei sale. Așa se îndepărta – imperceptibil, încet, puțin câte puțin. Și-a mutat viața până când singurul lucru rămas de îndepărtat a fost ea însăși.

În ziua în care a dispărut, ea a plecat din casă cu o singură valiză.

PARTEA ÎNTÂI

ATACATOAREA LUI PACKER
Vara târziu, 2011

1.

Titlul apare într-o după-amiază pe mai multe site-uri de știri aproape simultan: GUVERNATORUL PACKER A FOST ATACAT! În câteva clipe, știrea este preluată de televiziuni, întrerupând programul obișnuit pentru o alertă de Breaking News, în timp ce prezentatorul privește cu gravitate în cameră și spune:

— Primim informații de la corespondenții noștri din Chicago că guvernatorul Sheldon Packer a fost atacat.

Și, pentru o vreme, doar asta se știe, că a fost atacat. Pentru câteva minute amețitoare, toată lumea își pune aceleași două întrebări: e mort? Și: există imagini video?

Prima veste vine de la reporterii de la fața locului, care sună de pe telefoanele mobile și sunt preluați în direct. Ei spun că Packer se afla la hotelul Conrad Hilton, unde era gazda unui dineu și ținea un discurs. După aceea, a trecut cu anturajul său prin Grant Park, strângând mâini zâmbitor, pupând copii, făcând toate manevrele tipic populiste de campanie, când, brusc, din mulțime, o persoană sau un grup de oameni au început să atace.

— Cum adică să *atace*? întreabă prezentatorul.

Stă într-un studio cu podele strălucitoare negre și lumini de modelare roșii, albe și albastre. Chipul său este neted ca glazura de tort. În spatele lui, oameni la birouri par să lucreze. El întreabă:

— Poți să descrii atacul?

— Tot ce știu în acest moment, spune reporterul, este că s-a aruncat cu obiecte.

— Ce obiecte?

— Nu este clar în acest moment.

— Guvernatorul a fost lovit de aceste obiecte? Este rănit?
— Cred că a fost lovit, da.
— Ai văzut atacatorii? Erau mulți? Aruncau cu obiecte?
— A fost multă confuzie. Și niște strigăte.
— Obiectele care au fost aruncate erau mici sau mari?
— Aș spune că erau suficient de mici cât să fie aruncate.
— Erau mai mari decât o minge de baseball, obiectele aruncate?
— Nu, mai mici.
— Deci de mărimea unei mingi de golf?
— Poate că așa e mai precis.
— Erau ascuțite? Erau grele?
— Totul s-a petrecut foarte repede.
— A fost un atac premeditat? Sau o conspirație?
— Se pun acum multe întrebări de acest fel.

Se realizează un logo: *Teroare la Chicago.* Apare într-un loc lângă urechea crainicului și flutură ca un steag în vânt. Redacția de știri afișează o hartă a parcului Grant pe un ecran tactil masiv, în ceea ce a devenit un lucru obișnuit pentru știrile moderne: cineva la televizor care comunică prin alt televizor, care stă în fața televizorului și controlează ecranul atingându-l cu mâinile și mărind și micșorând imaginile în super HD. Totul arată foarte *cool.*

În timp ce așteaptă noi informații, ei dezbat dacă acest incident va ajuta sau va fi în detrimentul șanselor guvernatorului. Ei decid că va fi în favoarea lui, pentru că numele său nu este foarte cunoscut în afara comunității evanghelice extrem de conservatoare și care este întru totul de acord cu ce a făcut pe durata mandatului său de guvernator în Wyoming, unde a interzis complet avortul și a cerut ca elevii *și profesorii,* deopotrivă, să rostească public cele Zece Porunci, în fiecare dimineață, înaintea Jurământului de Credință. În plus, a declarat engleza singura limbă oficială și legală în statul Wyoming, interzicând oricărei persoane care nu vorbește engleză fluent să dețină proprietăți. A mai permis și folosirea de arme de foc în fiecare rezervație naturală de pe cuprinsul statului. Și a emis un ordin executiv prin care legea statală este pusă deasupra legii federale în toate aspectele, o mișcare care, potrivit experților constituționali, ar însemna o secesiune de facto a Wyomingului față de Statele Unite. Purta cizme de

cowboy. Ținea conferințe de presă la ferma lui de vite. Purta un pistol adevărat, un revolver care îi atârna într-un toc de piele la șold.

La finalul singurului său mandat ca guvernator, a declarat că nu candida pentru a fi reales, pentru a se concentra pe prioritățile naționale, iar în mod normal, media a înțeles din asta că el candida pentru președinție. Și-a perfecționat un fel de patos de predicator-cowboy și un populism antielitist și a găsit un public receptiv, mai ales în rândul clasei muncitoare albe conservatoare, afectată de recesiunea actuală. A comparat imigranții care luau locurile de muncă americane cu coioții care ucideau vitele și, când făcea asta, pronunța *coioți* într-o manieră foarte neaoșă: *caa-ioți.* Pronunța *Washington* adăugând un *R,* astfel că acesta devenea *Warshington.* Spunea *ostenit* în loc de *obosit.* Spunea *galbin* în loc de *galben* și *pârău* în loc *de pârâu.*

Suporterii lui spuneau că așa vorbesc oamenii normali, non-elită, din Wyoming.

Detractorilor lui le plăcea să arate că, de când tribunalele i-au refuzat aproape toate inițiativele în Wyoming, numărul proiectelor lui legislative intrate în vigoare era efectiv zero. Nimic din toate astea nu părea să conteze pentru oamenii care continuau să plătească pentru prezența la evenimentele lui de strângere de fonduri, de 500 de dolari tacâmul (pe care, apropo, el le numea „colecte”), și pentru conferințele lui de 10.000 de dolari taxă de participare, ori pentru cartea lui de 30 de dolari, *The Heart of a True American,* încărcându-i astfel „cufărul de război”, după cum îl numeau reporterii, pentru o „posibilă candidatură la prezidențiale”.

Iar acum guvernatorul fusese atacat. Deși nimeni nu părea să știe cum fusese atacat, cu ce fusese atacat sau de către cine fusese atacat sau dacă în urma atacului fusese rănit. Vorbesc despre asta timp de zece minute bune, cu o schemă care arată cum un obiect mic, aruncat cu o viteză de aproape 30 de kilometri pe oră, poate penetra membrana lichidă a ochiului. Când subiectul se epuizează, trec la reclame. Promovează următorul documentar despre comemorarea de zece ani a atacului de pe 11 septembrie: *Ziua terorii, deceniul războiului.* Și așteaptă.

Atunci se întâmplă ceva menit a salva știrea de la starea de inactivitate în care a ajuns. Crainicul apare din nou și anunță că

un trecător a înregistrat video întregul eveniment și acum l-a postat online.

Și iată videoclipul care urmează să fie arătat de mai multe mii de ori la televizor în următoarea săptămână, care va aduna milioane de vizualizări și va deveni al treilea cel mai vizualizat clip de pe internet de luna aceasta, înaintea unui videoclip muzical nou al adolescentei Molly Miller, senzația pop a momentului, pentru single-ul ei „You Have Got to Reprezent” și al unui videoclip de familie cu un copil care râde până cade din picioare. Iată ce se întâmplă:

Videoclipul începe în alb și vânt, sunetul vântului care suflă într-un microfon neprotejat, apoi degetele care pipăie și apasă pe microfon pentru a crea sunete ca de scoici, în timp ce camera își ajustează automat expunerea pentru lumina puternică a zilei, după care albul devine un cer albastru, o verzeală în ceață care se presupune a fi iarbă, iar apoi o voce, vocea stridentă a unui bărbat, prea aproape de microfon:

— E pornit? Nu știu dacă e pornit.

Imaginea se focalizează chiar când bărbatul îndreaptă camera spre propriile picioare. Spune pe un ton enervat și exasperat:

— E pornit? Cum îți dai seama?

Iar apoi vocea unei femei, mai calmă, pașnică, melodioasă, care spune:

— Uită-te pe spate! Ce scrie pe spate?

Iar soțul, sau prietenul, sau cine o fi el, care nu reușește să mențină imaginea fixă, spune pe un ton agresiv și acuzator, care este menit să comunice că orice problemă are el cu camera este responsabilitatea ei:

— Nu vrei să mă ajuți?

În acest timp, imaginea este sacadată, amețitoare și îndreptată spre pantofii bărbatului. Adidași moi, albi, înalți pe glezne. Extraordinar de albi și cu un aspect nou. Părea să stea pe o masă de picnic.

— Ce scrie pe spate? întreabă femeia.

— Unde? Ce spate?

— Pe ecran.

— *Asta* știu, spune el. Unde pe ecran?

— În colțul din dreapta jos, spune ea, pe un ton echilibrat. Ce scrie?

— Scrie *R.*

— Înseamnă că înregistrează. E pornit.

— Ce prostie! spune el. De ce nu scrie *Pornit*?

Imaginea comută între pantofii lui și ceea ce pare a fi o mulțime de oameni la o distanță medie.

— Uite-l! Privește! El e! strigă bărbatul.

Îndreaptă camera înainte și, când în sfârșit reușește să nu o mai tremure, Sheldon Packer apare în cadru, cam la 25 de metri distanță și înconjurat de echipa de campanie și securitate. E o mică mulțime. Oamenii din față își dau brusc seama că se întâmplă ceva, că în apropiere e cineva celebru. Cameramanul strigă acum:

— Domnule guvernator! Domnule guvernator! Domnule guvernator! Domnule guvernator! Domnule guvernator! Domnule guvernator! Domnule guvernator!

Imaginea începe din nou să tremure, probabil din cauză că tipul face cu mâna, sau sare, sau ambele.

— Cum faci chestia asta să facă zoom? întreabă el.

— Apeși Zoom, spune femeia.

Apoi imaginea începe să se apropie, lucru care provoacă și mai multe probleme legate de focus și expunere. De fapt, singurul motiv pentru care aceste imagini se pot folosi la televizor este acela că, în cele din urmă, bărbatul îi dă camera partenerei sale spunând:

— Uite, vrei să ții tu chestia asta?

Apoi se îndreaptă grăbit să îi strângă mâna guvernatorului.

Mai târziu, tot acest surplus a fost editat și tăiat, astfel încât clipul care va fi repetat de sute de ori la televizor va începe aici, cu pauză, iar știrile pun un mic cerc roșu în jurul unei femei care stă pe o bancă în partea dreaptă a ecranului.

— Aceasta pare să fie făptașa, spune crainicul.

Are părul alb, pe la șaizeci de ani, stă acolo și citește o carte, nu sare în evidență în niciun fel, ca un figurant într-un film care umple cadrul. Purta o bluză albastru-deschis peste un maiou, colanți negri care par elastici și inspirați de yoga. Părul ei scurt este ciufulit și cade în mici țepi peste frunte. Pare să aibă o conformație atletică – slabă, dar și musculoasă. Ea observă ce se întâmplă în jurul ei. Îl vede pe guvernator că se apropie, închide cartea și stă și se uită. Se află la marginea cadrului părând să încerce să se hotărască ce să facă. Stă cu mâinile în șolduri. Își mușcă interiorul gurii. Se pare că își cântărește

opțiunile. Întrebarea pe care se pare că și-o pune este: *Să o fac sau nu?*

Apoi începe să meargă, repede, spre guvernator. Și-a lăsat cartea pe bancă și merge, cu pași mari, așa cum fac locuitorii din suburbii care fac ture în jurul mallului. Cu excepția faptului că are brațele fixe pe lângă corp, cu pumnii strânși. Se apropie suficient de mult de guvernator încât să fie în raza de acțiune și, în acea clipă, întâmplător, mulțimea se desparte, astfel că, din punctul videografului nostru, între femeie și guvernator este cale liberă. Femeia se află pe o potecă de pietriș și privește în jos, se apleacă și își umple mâinile cu pietre. Astfel înarmată, strigă – iar acest lucru este foarte clar, pentru că vântul se oprește exact în acest moment și mulțimea pare să tacă, aproape ca și cum toți participanții la eveniment știu ce urmează să se întâmple, așa că toți fac tot posibilul ca să se capteze cu succes asta – ea strigă: „Porcule!”, după care aruncă pietrele spre el.

La început, e doar confuzie, iar oamenii se întorc să vadă de unde provin strigătele, sau tresar și se trag înapoi, fiind loviți de pietre. Iar apoi femeia mai ia o mână de pietre și aruncă, ia și aruncă, ia și aruncă, asemenea unui copil într-o bătaie cu bulgări. Mica mulțime se apleacă și caută adăpost, mamele acoperă chipurile copiilor, iar guvernatorul se apleacă, cu mâna peste ochiul drept. Femeia continuă să arunce cu pietre până când gărzile guvernatorului ajung la ea și o abordează. Sau, de fapt, nu chiar *abordează,* ci o iau în brațe și o pun la pământ, ca niște luptători epuizați.

Și asta e tot. Tot videoclipul durează mai puțin de un minut. După transmisie, anumite informații suplimentare devin acum disponibile. Este făcut cunoscut numele femeii: Faye Andresen-Anderson, pe care toată lumea de la știri îl pronunță greșit drept „Anderson-Anderson”, făcând paralele cu alte nume duble celebre, cel mai notabil – Sirhan Sirhan. Se află repede că este tutore la o școală primară locală, ceea ce dă muniție anumitor experți care spun că asta arată cum agenda liberală radicală a preluat controlul asupra educației publice. Titlul este actualizat la „O PROFESOARĂ L-A ATACAT PE GUV. PACKER!” timp de aproape o oră, până când cineva reușește să găsească o imagine care se pare că o arată pe profesoară participând la un protest în 1968. În fotografie, ea poartă ochelari mari, rotunzi, și

pare să se sprijine pe cineva din afara cadrului. În spatele ei se află o masă mare de oameni, toți stau pe jos, mulți dintre ei țin bannere făcute de mână sau semne, unul dintre ei ține un steag american.

Titlul se schimbă la „O RADICALISTĂ DIN ANII ȘAIZECI L-A ATACAT PE GUV. PACKER!” Și de parcă povestea nu este deja suficient de delicioasă, la finalul zilei de lucru se petrec două chestii care aruncă știrea în stratosferă și toată lumea ajunge să vorbească despre asta. Mai întâi se află că guvernatorul Packer este operat de urgență la ochi. În al doilea rând, este descoperită o poză care arată că femeia a fost arestată în 1968 – deși nu a fost niciodată acuzată sau condamnată oficial – pentru *prostituție.*

E deja prea mult. Cum este cu putință ca un titlu să adune toate aceste detalii uimitoare? „O PROFESOARĂ PROSTITUATĂ HIPIOTĂ RADICALISTĂ L-A ORBIT PE GUV. PACKER ÎNTR-UN ATAC FEROCE!”

La știri apare din nou și din nou secvența video în care guvernatorul este lovit. Este mărită, așa că este foarte pixelată și grunjoasă, într-un efort eroic de a arăta tuturor momentul exact în care o piatră ascuțită îi izbește corneea dreaptă. Experții dezbat semnificația atacului și dacă reprezintă sau nu un atac la democrație. Unii o numesc pe femeie teroristă, alții spun că arată cât de mult a decăzut discursul nostru politic, alții spun că guvernatorul o căuta cu lumânarea, fiind un ambasador atât de nechibzuit al armelor. Se fac comparații cu organizațiile Weather Underground și Black Panthers. NRA[1] publică o declarație în care spune că atacul nu s-ar fi petrecut dacă guvernatorul Packer ar fi avut pistolul la el. Între timp, oamenii care lucrează la birourile lor din spatele crainicului TV nu par, în acest moment, să lucreze mai mult sau mai puțin decât păreau mai devreme.

Unui copywriter isteț îi ia cam patruzeci și cinci de minute să inventeze expresia „Atacatoarea lui Packer”[2], care este adoptată prompt de toate rețelele și încorporată în toate logourile speciale pe care le fac pentru subiect.

Femeia cu pricina este reținută într-o închisoare din centru, așteaptă să fie pusă sub acuzare și nu este disponibilă pentru

[1] NRA - National Rifle Association, Asociația Națională pentru Arme din SUA (n.tr.).

[2] *Packer Attacker,* în original (n.tr.).

declarații. Fără explicația ei, subiectul zilei se formează atunci când opiniile și presupunerile se combină cu câteva fapte pentru a crea o poveste care se întipărește în mințile oamenilor: femeia este o fostă hipiotă și actualmente o radicalistă liberală care îl urăște pe guvernator atât de tare, încât a așteptat cu premeditare o ocazie să îl atace cu ferocitate.

Doar că această teorie are o uriașă lacună logică, aceea că plimbarea guvernatorului prin parc a fost o mișcare improvizată despre care nici echipa lui de securitate nu a știut. Astfel, femeia nu ar fi avut de unde să știe că el venea și nu l-ar fi putut aștepta într-o ambuscadă. Totuși această lipsă de coerență se pierde în alte elemente de știri senzaționale și nu este niciodată investigată mai departe.

2.

Profesorul Samuel Anderson stă în întunericimea micului său birou de la universitate, cu fața luminată în cenușiu de strălucirea unui ecran de computer. La ferestre sunt trase jaluzelele. Un prosop astupă crăpătura de sub ușă. Și-a pus coșul de gunoi afară pe hol pentru ca omul de serviciu de noapte să nu-l întrerupă. Poartă căști ca să nu audă nimeni ce face.

Se conectează. Ajunge la ecranul de pornire a jocului cu imaginea sa familiară de orci și elfi contorsionați în luptă. Aude muzica de alămuri, triumfătoare și îndrăzneață și ca de război. Introduce o parolă mai complicată și elaborată decât parola de la contul său bancar. Și apoi, când pătrunde în peisajul *World of Elfquest,* nu intră ca Samuel Anderson, profesor asistent de engleză, ci Dodger, Hoțul Elf, iar sentimentul pe care îl are se aseamănă cu cel al întoarcerii acasă. Când te întorci acasă la finalul unei zile lungi, la cineva care se bucură că te-ai întors, acesta este sentimentul pentru care el continuă să se conecteze și să se joace până la patruzeci de ore pe săptămână, pregătindu-se pentru un raid ca acesta, când se adună cu prietenii lui anonimi din spațiul virtual și pleacă împreună să doboare ceva mare și peste măsură de periculos.

În seara asta este un dragon.

Ei se conectează din subsoluri, birouri, sufragerii slab luminate, separeuri și stații de lucru, din biblioteci publice, camere de cămin, dormitoare de oaspeți, de la laptopuri aflate pe masa din bucătărie, de la computere care zumzăie fierbinte și trosnesc de parcă undeva în carcasele lor de plastic se prăjește ceva de mâncare. Își pun căștile și se conectează, materializându-se în lumea jocului și sunt din nou împreună, la fel cum au fost în fiecare miercuri, și vineri, și sâmbătă seară în ultimii câțiva ani. Aproape toți locuiesc în Chicago sau foarte aproape de Chicago. Serverul de jocuri pe care intră – unul dintre miile din toată lumea – se află într-un fost depozit de carne din sudul orașului Chicago și, din cauza lagurilor și a problemelor de latență a conexiunii, *Elfquest* mereu te plasează în serverul cel mai apropiat de tine. Deci, practic, cu toții sunt vecini, deși nu s-au întâlnit niciodată în viața reală.

— Hei, Dodger! spune cineva când se conectează Samuel.

Hei, scrie el înapoi. Nu vorbește niciodată aici. Ei cred că nu vorbește pentru că nu are microfon. Adevărul este că are microfon, dar se teme că, dacă vorbește în timpul acestor raiduri, vreun coleg care rătăcește pe hol l-ar putea auzi vorbind despre dragoni. Așa că tipii din breaslă nu știau de fapt nimic despre el, cu excepția faptului că nu ratează niciodată un raid și are tendința să scrie toate cuvintele în loc să folosească prescurtările acceptate pe internet. El scrie tot „mă întorc imediat” în loc de mai uzualul „brb”. El scrie „nu sunt la calculator” în loc de „afk”. Oamenii nu sunt siguri de ce insistă cu acest anacronism invers. Ei cred că numele Dodger are ceva de-a face cu baseballul, dar de fapt este o referință la Dickens. Samuel se simte inteligent și superior pentru că nimeni nu pricepe referința, ceea ce este ceva ce are nevoie să simtă pentru a acoperi rușinea de a-și petrece atât de mult timp jucând un joc extrem de popular printre copiii de 12 ani.

Samuel este încurcat de acești prieteni din *Elfquest:* se bucură de camaraderie, dar în același timp detestă că a devenit unul dintre ei. Unul dintre acei tipi care își petrec serile de vineri cu jocuri video. El încearcă să-și aducă aminte că asta fac milioane de alți oameni. Pe fiecare continent. Douăzeci și patru de ore pe zi. În orice moment, numărul de oameni care joacă *World of Elfquest* egalează populația Parisului, crede el, uneori, când simte acel gol pe dinăuntru apărut în momentele în care își

dă seama unde a ajuns viața lui.

Un motiv pentru care nu spune niciodată nimănui din lumea reală că joacă *Elfquest* este că ar putea fi întrebat care este rostul jocului. Și ce ar putea să răspundă? *„Să căsăpești dragorii și să omori orci”.*

Sau poți să joci jocul ca un ore, caz în care sensul este să căsăpești dragoni și să omori elfi. Dar asta e, acesta este tabloul, premisa fundamentală, yinul și yangul de bază.

A început ca elf de nivel unu și a urcat până la nivelul nouăzeci, iar asta i-a luat cam zece luni. Pe parcurs, a avut aventuri. A călătorit pe continente. A cunoscut oameni. A descoperit comori. A terminat misiuni. Apoi, la nivelul nouăzeci, a găsit o breaslă și a făcut echipă cu noii lui colegi de breaslă pentru a ucide dragoni și demoni și mai ales orci. A ucis atât de mulți orci. Și când înjunghie un orc într-un loc vital, în gât, cap sau inimă, jocul afișează: *LOVITURĂ CRITICĂ!* și pornește un mic zgomot, un mic strigăt de teroare de orc. A ajuns să adore acel zgomot. Salivează la acel zgomot. Tipul lui de personaj este hoț, ceea ce înseamnă că printre abilitățile sale speciale se numără furatul din buzunare, invizibilitatea și confecționarea de bombe, iar unul din lucrurile lui preferate este să se strecoare în teritorii cu mulți orci și să planteze dinamită pe drumurile pe care trec orcii, omorându-i astfel. Apoi jefuiește cadavrele dușmanilor săi și le adună armele și banii și hainele și îi lasă în urmă, goi, înfrânți și morți.

Nu este tocmai sigur de ce a ajuns să fie asta așa de fascinant.

În seara asta sunt douăzeci de elfi înarmați și cu armurile puse, împotriva unui singur dragon, pentru că este un dragon foarte mare. Cu dinți foarte ascuțiți. În plus, scuipă foc. În plus, este acoperit de solzi groși ca tabla, ceea ce se poate vedea, dacă placa lor video este suficient de bună. Dragonul pare să doarmă. Este încolăcit ca o pisică pe podeaua bârlogului plin de magmă, care se află în camera magmatică a unui vulcan, evident. Tavanul bârlogului este suficient de înalt încât să permită zborul avântat al dragonului, pentru că în timpul celei de-a doua etape a bătăliei, dragonul se va lansa în aer și va zbura în cerc deasupra lor și va arunca bombe de foc peste ei. Este a patra oară când încearcă să ucidă acest dragon, nu au reușit niciodată să treacă de etapa a doua. Vor să îl omoare

pentru că dragonul păzește o mare comoară și arme și armuri în capătul îndepărtat al bârlogului, iar jefuirea lui va fi ca un desert mult așteptat față de războiul lor împotriva orcilor. Imediat dedesubtul suprafeței stâncoase a pământului strălucesc vene de magmă, roșu aprins. Acestea se deschid în cea de-a treia și ultima etapă a luptei, o etapă pe care încă nu au văzut-o pentru că nu pot trece de partea cu evitarea bilelor de foc.

— Ați urmărit toate videoclipurile pe care vi le-am trimis? întreabă liderul raidului, un războinic elf pe nume Pwnage.

Avatarurile mai multor jucători dau din cap. El le-a trimis prin e-mail tutoriale în care le arată cum se învinge acest dragon. Pwnage a vrut ca ei să fie atenți la cum se gestionează partea a doua, iar secretul pare să fie să te miști încontinuu și să eviți să fii lovit.

HAIDE!!! scrie Axman, al cărui avatar se freacă de un zid de piatră. Mai mulți elfi dansează pe loc în timp ce Pwnage le explică din nou lupta.

Samuel joacă *Elfquest* de pe computerul din biroul său pentru că are o conexiune la internet mai rapidă, ceea ce poate să îi crească impactul daunelor produse într-un raid ca acesta cu până la două procente, de obicei, dacă nu sunt probleme de trafic cu lățimea de bandă, ca atunci când studenții se înregistrează pentru cursuri. El predă literatura la o universitate mică din nord-vestul orașului Chicago, într-o suburbie unde se despart toate marile autostrăzi și se termină la magazine uriașe și parcuri de birouri corporatiste și drumuri cu trei benzi, blocate de mașini conduse de părinții care își trimit copiii la școala lui Samuel.

Copii precum Laura Pottsdam – blondă, puțin pistruiată, îmbrăcată șleampăt în tricouri cu logouri și pantaloni de trening cu diverse cuvinte scrise pe fund, care își dă licența în marketing pentru afaceri și comunicare și care, chiar în această zi, a apărut la cursul lui Samuel de Introducere în literatură, a predat o lucrare plagiată și a întrebat imediat dacă poate să plece.

— Dacă avem un test, a spus ea, nu plec. Dar dacă nu avem un test, chiar trebuie să plec.

— Este o urgență? a întrebat el.

— Nu, dar nu vreau să nu îmi primesc punctele. Astăzi facem ceva care valorează puncte?

— Discutăm lectura. Sunt informații pe care probabil că ai vrea să le afli.

— Dar valorează puncte?

— Nu, cred că nu.

— Atunci bine, chiar trebuie să plec.

Citeau *Hamlet,* iar Samuel știa din experiență că ziua de azi avea să fie una dificilă. Studenții aveau să fie obosiți, copleșiți de acel limbaj. Lucrarea pe care le-o dăduse de făcut era despre identificarea erorilor de logică din gândirea lui Hamlet, un fel de exercițiu prostesc, după cum până și Samuel trebuia să recunoască. Întrebau de ce trebuia să facă asta, să citească această piesă veche. Întrebau: „Când o să avem nevoie să știm toate astea în viața reală?”

Nu aștepta cu nerăbdare acest curs.

În aceste momente, Samuel se gândește la vremurile în care era mare și tare. Când avea douăzeci și patru de ani, o revistă i-a publicat una dintre povestiri. Și nu doar o revistă, *revista.* A fost o ediție specială despre tineri scriitori. „Cinci sub douăzeci și cinci” se numea. „Următoarea generație de mari autori americani”. Iar el era unul dintre ei. A fost singurul lucru pe care l-a publicat vreodată, după cum s-a dovedit. În revistă era poza lui, descrierea lui și marea sa scriitură. În ziua următoare a primit cam cincizeci de telefoane de la mari editori. Voiau mai mult material. El nu avea nimic. Nu le păsa. A semnat un contract și a fost plătit cu mulți bani pentru o carte pe care nici măcar nu o scrisese încă. Asta se întâmpla cu zece ani în urmă, înainte de perioada financiară sumbră prin care trecea acum societatea americană, înainte de crizele din imobiliare și bănci, care au făcut ca economia mondială să arate destul de dărăpănată. Uneori, Samuel se gândește că finanțele globale au avut cam aceeași traiectorie precum cariera sa: acum, în retrospectivă, vremurile bune din 2001 par un vis plăcut și amuzant.

HAAAAIDEEEEE!!! scrie iar Axman. Nu se mai freacă de peretele peșterii; acum sare pe loc. Samuel se gândește: e în clasa a noua, acoperit de coșuri, are o tulburare hiperactivă, probabil o să ajungă într-o zi la cursul meu de Introducere în literatură.

— Cum vi s-a părut *Hamlet*? a întrebat Samuel azi la curs, după plecarea Laurei.

Gemete. Mormăieli. Un tip din rândul din spate și-a ridicat mâinile și își afișa degetele mari de la mâini, ca niște cârlige de carne, orientate în jos.

— O tâmpenie, a spus el.

— N-a avut niciun sens, a spus altul.

— A fost prea lung, a spus altul.

— *Mult* prea lung.

Samuel le punea întrebări studenților sperând să declanșeze orice fel de conversație. Credeți că fantoma este adevărată sau Hamlet are halucinații? De ce credeți că Gertrude s-a recăsătorit atât de repede? Credeți că Claudius este un personaj negativ sau Hamlet este doar cuprins de amărăciune? Și tot așa.

Nimic. Nicio reacție. Se holbau, nemișcați, în poală sau în ecranele computerelor. Mereu se uitau la computere. Samuel nu are nicio putere asupra computerelor, nu le poate opri. Fiecare clasă este echipată cu câte un computer pentru fiecare loc, ceva despre care școala se laudă în toate materialele de promovare trimise părinților: *Campus conectat la tehnologia viitorului! Pregătim studenții pentru secolul XXI!* Dar lui Samuel i se pare că școala nu îi pregătește pentru nimic altceva decât pentru a sta așezați, în liniște, și a se preface că muncesc. Pentru a mima aparenta concentrare, când de fapt verifică scoruri la competițiile sportive, sau e-mailul, sau se uită la videoclipuri sau le zboară mintea la altceva. Și dacă stai să te gândești, poate că asta este cea mai importantă lecție pe care școala ar putea să le-o predea despre locul de muncă în America: cum să stai calm la biroul tău, să navighezi pe internet și să nu o iei razna.

— Câți dintre voi ați citit toată piesa? a întrebat Samuel și, dintre cei douăzeci și cinci de oameni din încăpere, doar patru au ridicat mâinile.

Și au ridicat mâinile încet, timid, rușinați că au completat sarcina dată. Ceilalți păreau să îi facă numai reproșuri – privirile lor disprețuitoare, trupurile prăbușite care le trădau uriașa plictiseală. Era ca și cum îl învinuiau *pe el* pentru apatia lor. Dacă nu le-ar fi dat de făcut ceva atât de stupid, nu ar fi trebuit să nu îl ducă la bun sfârșit.

— Pornim, spune Pwnage, care acum se avântă spre dragon, cu un topor uriaș în mână.

Restul grupului de raid îl urmează, strigând sălbatic într-o imitație aproximativă a filmelor pe care le-au văzut despre

războaiele medievale. Trebuie notat faptul că Pwnage este un geniu la *Elfquest.* Este un savant al jocurilor video. Dintre cei douăzeci de elfi aflați aici în seara asta, șase sunt controlați de el. Are un întreg sat de personaje din care poate să aleagă, amestecându-le și le potrivindu-le în funcție de luptă, creând o întreagă microeconomie autosustenabilă între ele, controlându-le pe multe simultan, folosind o tehnică incredibil de avansată numită „multiboxing”, care implică mai multe computere legate în rețea, conectate la un creier de comandă central, pe care el îl controlează cu manevre programate din tastatura sa și cu un mouse de gaming cu cincisprezece butoane. Pwnage știe tot ce se poate ști despre acest joc. Este ca și cum a internalizat secretele din *Elfquest,* ca un arbore care, în cele din urmă, devine una cu gardul lângă care a crescut. Anihilează orci, adesea dând lovitura de grație însoțită de expresia lui, pe care o folosește pe post de semnătură: *Tzi.am pwocnit fatza, n00bule!!!*

În timpul primei etape a luptei, ei trebuie să aibă grijă mai ales la coada dragonului, care șfichiuie peste tot și lovește podeaua de piatră. Așa că toți lovesc dragonul și evită coada în cele câteva minute necesare pentru a-i scădea nivelul de sănătate la șaizeci la sută, moment în care dragonul își ia zborul.

— Faza doi, spune Pwnage cu o voce calmă, care sună ca un robot atunci când este transmisă prin internet. Urmează focul. Nu stați în calea lui.

Bile de foc încep să zboare spre grupul de raid și chiar dacă pentru mulți jucători este o provocare să evite focul și să își îndeplinească în continuare responsabilitățile de luptă cu dragonul, elfii lui Pwnage reușesc asta fără efort, toți șase, mișcându-se câțiva pași la stânga sau la dreapta, astfel că focul îi ratează cu câțiva pixeli.

Samuel încearcă să se ferească de foc, dar acum se gândește mai mult la testul pe care l-a dat azi la curs. După ce a plecat Laura și după ce a devenit limpede că clasa nu a citit ce i s-a dat, a trecut la pedepse. Le-a spus studenților să explice în 250 de cuvinte primul act din *Hamlet.* Au început să mormăie. Nu plănuise să le dea test, dar ceva în atitudinea Laurei l-a făcut să se simtă pasiv-agresiv. Acesta era un curs de Introducere în literatură, dar ei nu îi păsa de literatură, ci doar de *puncte.*

Pentru ea nu conta subiectul cursului, conta doar valuta. Asta i-a amintit de un comerciant de pe Wall Street, care într-o zi investea în cafea, iar a doua zi, în garanții susținute de ipoteci. Lucrul care este vândut este mai puțin important decât cum este măsurat. Laura așa gândea, se gândea numai la bilanț, la notele ei, singurul lucru care conta.

Samuel le corecta lucrările – cu pix roșu chiar. El le preda diferența dintre „nicio dată" și „niciodată", sau când să folosească „pe care" și când „care", sau cum „afect" este diferit de „efect", cum „ca și" este diferit de „ca". Toate lucrurile astea. Dar apoi într-o zi își alimenta mașina la benzinăria de lângă campus – se numea „EZ-Kum-In-'n-Go" – a privit firma aceea și s-a gândit: *Ce rost are?*

Serios, pe bune, la ce le va folosi vreodată să știe *Hamlet*?

Le-a dat testul și a terminat ora cu treizeci de minute mai devreme. Era obosit. Stătea în fața acelei mulțimi dezinteresate și a început să se simtă precum Hamlet în primul monolog: nesubstanțial. Voia să dispară. Voia să i se topească toată carnea într-o rouă. Asta i se întâmpla deseori în ultima vreme: se simțea mai mic decât trupul său, de parcă spiritul i se micșorase, mereu renunța la mânere în avioane, mereu era cel care se dădea la o parte pe trotuar.

Faptul că acest sentiment a coincis cu cea mai recentă căutare pe internet a fotografiilor lui Bethany – ei bine, asta era ceva prea evident ca să fie ignorat. Când face ceva de care se simte vinovat, gândurile lui se îndreaptă mereu spre ea, iar în ultima vreme asta se întâmplă cam tot timpul, toată viața lui este captată de aceste straturi de vinovăție impenetrabilă. Bethany, marea lui iubire, marea lui greșeală, care, din câte știe, încă locuiește în New York. O violonistă care cântă în toate locurile mari, înregistrează albume solo, face turnee mondiale. A o căuta pe Google este ca și cum ar deschide o supapă imensă în el. Nu știe de ce se pedepsește astfel, o dată la câteva luni, privind imaginile până târziu în noapte, cu Bethany frumoasă în rochii de seară, ținând vioara și buchete mari de trandafiri și înconjurată de adoratori la Paris, Melbourne, Moscova sau Londra.

Ce ar crede ea despre asta? Ar fi dezamăgită, desigur. Ar crede că Samuel nu s-a maturizat deloc – încă e ca un băiețel care se joacă jocuri video pe întuneric. E încă puștiul care era

când s-au întâlnit pentru prima oară. Samuel se gândește la Bethany așa cum alți oameni se gândesc probabil la Dumnezeu. Cam așa: *Cum mă judecă Dumnezeu?* Samuel are același impuls, dar l-a înlocuit pe Dumnezeu cu această altă mare absență: Bethany. Și uneori, dacă el se gândește prea mult la asta, poate să cadă într-un fel de gaură și este ca și cum își trăiește viața cu un pas înapoi, ca și cum nu își conduce viața, ci mai degrabă evaluează și apreciază o viață care, în mod bizar, din păcate, se pare să fie chiar a lui.

Înjurăturile din partea colegilor săi de breaslă îl aduc înapoi în joc. Elfii mor repede. Dragonul rage de deasupra în timp ce raidul își dezlănțuie toată violența de rază lungă de care e capabil – săgeți și bile de muschetă și cuțite aruncate și chestii care arată ca niște fulgere electrice care țâșnesc din mâinile goale ale vrăjitorilor.

— Focul se îndreaptă spre tine, Dodger, spune Pwnage, iar Samuel își dă seama că urmează să fie strivit.

Se ferește. Bila de foc aterizează lângă el. Bara de sănătate se golește aproape de zero.

Mersi, scrie Samuel.

Și acum, urale, în timp ce dragonul aterizează și începe etapa a treia. Mai rămân doar câțiva atacatori din cei douăzeci inițiali: Samuel, Axman, vindecătorul raidului și patru dintre cele șase personaje ale lui Pwnage. Nu au mai ajuns până acum la etapa a treia. E cel mai bun scor al lor de când luptă împotriva acestui dragon.

Etapa a treia se aseamănă cu prima, doar că acum dragonul se mișcă peste tot și deschide venele de magmă de pe jos și slăbește stalactitele uriașe și mortale de pe tavanul peșterii. Așa se termină aproape toate luptele din *Elfquest.* Ele nu testează abilitățile atât de mult, cât memorarea șabloanelor și multitaskingul. Poți să eviți lava care țâșnește de pe jos și să ocolești pietrele care cad din tavan și să urmezi dragonul în bârlog fără să fii lovit de coada lui și în același timp să îl lovești tu cu pumnalul, folosind atacul special și foarte complicat, în zece mișcări, care provoacă numărul maxim de leziuni pe secundă necesar pentru a aduce la zero nivelul de sănătate al dragonului înainte ca *timer-ul* său intern de zece minute să se declanșeze și să producă acel ceva numit „furie”, când înnebunește de tot și îi omoară pe toți cei din bârlog?

De obicei, Samuel consideră incitant tot acest iureș. Dar imediat după aceea, chiar dacă ei câștigă lupta, simte mereu această dezamăgire cruntă, pentru că toate comorile pe care le câștigă sunt false, sunt doar date digitale, și toate armele și armura pe care au furat-o nu-i va ajuta pentru mult timp, pentru că imediat ce oamenii încep să învingă acest dragon, dezvoltatorii vor introduce o creatură nouă, care este și mai greu de ucis și care păzește o comoară și mai valoroasă – un ciclu care se repetă la nesfârșit.

De fapt nu există nicio cale de a învinge. Finalul nu se vede. Și uneori, inutilitatea jocului pare să se dezvăluie toată odată, ca acum, în timp ce privește cum vraciul încearcă să îl țină în viață pe Pwnage și sănătatea dragonului ajunge încet spre zero, iar Pwnage strigă „Hai, hai, hai, hai!”, iar ei sunt pe punctul unei victorii epice și chiar acum Samuel crede că singurele lucruri care se întâmplă aici cu adevărat sunt câțiva oameni singuri care apasă pe tastaturi, pe întuneric, trimițând semnale electrice către un server de rețea din Chicagoland, care le trimite înapoi mici pufuri de date. Tot restul, dragonul și bârlogul lui și valurile de magmă și elfii și săbiile și magia lor, toate astea sunt doar o vitrină îmbietoare, totul este de fațadă.

De ce mă aflu aici? se întreabă el, exact când este strivit de coada dragonului, iar Axman este străpuns de o stalactită în cădere, iar vraciul este transformat în cenușă într-o crevasă de lavă, iar singurul elf care a mai rămas este Pwnage, iar singura cale prin care pot învinge este dacă Pwnage rămâne în viață, iar breasla îl încurajează în căști, sănătatea dragonului scade la patru la sută, trei la sută, doi la sută…

Samuel se întreabă, chiar și acum, atât de aproape de victorie: *Ce rost are?*

Ce fac aici?

Ce ar crede Bethany?

3.

Dansul lui Pwnage din sufragerie arată ca un conglomerat a tot ceea ce fac jucătorii de fotbal american în terenul de țintă după eseuri. Îi place mai ales o manevră în care își mișcă pumnii

în cercuri în față, „baterea untului” crede el că se numește.

— Pwnage e cel mai tare! strigă cineva.

Elfii l-ar aplauda la scenă deschisă dacă nu ar fi morți cu toții. Aplauzele lor se aud din boxele sistemului său audio *home-theater.* Toate cele șase ecrane de computer ale sale afișează acum un dragon mort, din mai multe unghiuri.

El bate untul.

Face figura aceea care arată ca și cum ar porni o mașină de tuns iarba.

De asemenea, acel dans obscen în care pare să lovească ceva aflat chiar în fața lui, probabil un fund.

Fantomele elfilor se întorc în trupurile lor și, unul câte unul, prietenii săi apar din podeaua peșterii, înviați în acel fel specific jocurilor video în care mori, dar nu *Mori* niciodată cu adevărat. Pwnage colectează prada din capătul îndepărtat al peșterii și o predă membrilor de breaslă – săbii și topoare și armuri și inele magice. Asta îl face să se simtă binevoitor și generos, ca un om în ziua de Crăciun îmbrăcat ca Moș Crăciun. Apoi ceilalți încep să se deconecteze, iar el își ia la revedere de la fiecare membru al breslei și îi felicită pentru performanțele lor excelente și încearcă să îi convingă să mai stea încă puțin online, iar ei se plâng că e prea târziu și că mâine-dimineață trebuie să meargă la lucru, iar el cade de acord, în cele din urmă, că este timpul să meargă la culcare. Și se deconectează și oprește toate computerele, se bagă în pat și închide ochii. Atunci mintea lui începe cu Scânteile, acele frânturi de halucinații cu elfi, orci și dragoni care defilează într-un ritm de neoprit prin mintea lui, în timp ce încearcă să se odihnească după una din bețiile lui de *Elfquest.*

Azi nu intenționase să joace. În mod sigur, nu intenționase să joace atât de mult. Azi trebuia să fie prima zi din noul său regim. Azi era ziua în care jurase că va începe să mănânce mai bine – fructe și legume și proteine slabe și fără grăsimi trans și nimic procesat și porții rezonabile și mese mai bine echilibrate, pline de abundență nutrițională, începând de azi. Și își începuse chiar în acea dimineață acest nou stil de viață cu mâncat mai bine, când a spart o nucă de Brazilia și a mestecat-o și a înghițit-o pentru că nucile de Brazilia erau în „Top cinci alimente din care nu consumi suficient”, potrivit cărții de dietă pe care o cumpărase ca să se pregătească pentru azi, împreună cu

volumele următoare ale cărții de dietă și planurile de mese asociate dietei și aplicațiile pentru dispozitivele mobile, toate susținând o bucătărie bazată în mare parte pe proteine animale și nuci – vânător-culegător de fapt. Iar el se gândea la toate grăsimile bune pentru inimă și antioxidanții și metanutrienții din nuca de Brazilia care îi străbăteau corpul și făceau lucruri utile, cum ar fi să anihileze radicalii liberi și să îi scadă colesterolul și, spera el, să îi întărească nivelurile de energie pentru că *erau atâtea de făcut.*

Bucătăria avea nevoie urgent de o renovare: blatul bufetului era crăpat și ondulat la margini, mașina de spălat vase nu mai mergea din primăvara trecută, dispozitivul de mărunțit gunoi nu mai mergea de un an poate, trei dintre cele patru ochiuri de la aragaz erau inutile, iar combina frigorifică o luase razna în ultima vreme – frigiderul se oprea pe neprevăzute, așa că crenvurștii și carnea se stricau, laptele se acrea, iar congelatorul ocazional devenea hiperactiv și toate cinele lui de stat în fața televizorului erau ferecate în permafrost. Dulapurile de la bucătărie trebuiau să fie eliberate de colecții de diverse obiecte de plastic și recipiente îngălbenite de vreme și de pungile uitate de fructe uscate sau nuci sau chipsuri de cartofi și multele și micile containere cilindrice de ierburi și mirodenii aranjate în straturi geologice depuse de încercările sale anterioare de a începe noi diete, fiecare încercare necesitând achiziționarea de noi seturi de ierburi și mirodenii pentru că, în timpul scurs de la ultima încercare serioasă, ierburile și mirodeniile se întăreau în borcanele lor, devenind bulgări deshidratați, de nefolosit.

Iar el știa că ar trebui să deschidă toate dulapurile și să arunce totul și să se asigure că nu existau colonii de bacterii sau insecte care trăiesc în colțurile cele mai îndepărtate și mai întunecate, dar el chiar nu voia să deschidă dulapurile și să verifice dacă sunt insecte pentru că se temea de ce ar putea să găsească, adică *insecte.* Pentru că atunci ar trebui să acopere cu folie și să igienizeze și să elibereze spațiu în altă parte pentru a crea un fel de „zonă intermediară” unde să adune părțile necesare (dulapurile noi și plăcile pentru podeaua de lemn și noile electrocasnice și diferitele ciocane, fierăstraie, cutii de cuie, șuruburi, țevi PVC și alte rahaturi necesare pentru o renovare drastică a bucătăriei), deși dacă se uita prin casă își dădea seama cât de greu avea să fie asta. Sufrageria, de

exemplu, trebuia să fie o zonă în care nu putea să depoziteze resturi de la renovare, în caz că, în viitor, într-o seară ar primi oaspeți neașteptați, însemnând Lisa, căreia grămezile de scule nu i s-ar părea primitoare sau romantice, la fel și dormitorul, de asemenea o zonă neprielnică pentru depozitare din exact același motiv, deși trecuse ceva timp de când Lisa nu mai venise pe la el, în principal pentru că ea insista să mențină „distanța” în această nouă etapă a relației lor, un edict care nu o oprea să îi ceară să o ducă cu mașina la serviciu sau la diferite mini-malluri pentru a livra diverse comisioane și doar pentru că Lisa a divorțat de el nu însemna că el o va lăsa cu ochii în soare, fără un permis de conducere și fără mașină și, deși știa că majoritatea tipilor ar face exact asta, el era pur și simplu „crescut altfel”.

Așa că singura zonă viabilă pentru depozitarea resturilor din bucătărie ar fi dormitorul de rezervă, din păcate de asemenea imposibil de folosit pentru că dormitorul era deja plin de lucruri care nu puteau fi aruncate sub nicio formă – cutiile cu premiile din liceu, insigne, trofee, medalii, certificate de realizări și, undeva acolo, jurnalul legat în piele neagră care conținea primele câteva pagini din romanul pe care își promisese că va găsi timp să îl scrie foarte curând – așa că mai întâi trebuia să treacă prin acele cutii și să le catalogheze conținutul înainte să poată crea spațiul necesar pentru renovarea bucătăriei de care avea nevoie dacă urma să își înceapă noul regim. În plus, era și problema bugetului. Prin urmare, cum ar putea să-și permită un nou plan de dietă sănătoasă, când deja era îngropat în datorii de plata pentru numeroasele sale conturi de *World of Elfquest* și pentru noul său smartphone?

Și, da, dintr-o perspectivă exterioară, putea să înțeleagă cum achiziționarea unui smartphone de 400 de dolari și un plan de date nelimitat ar putea părea exorbitant pentru cineva al cărui trai nu depindea de accesul la comunicare electronică și de fapt majoritatea covârșitoare a mesajelor text trimise pe telefonul cel nou după achiziționare erau de la fabricantul telefonului însuși – care îl întreba dacă era mulțumit de achiziție și îi oferea planuri de asigurări și îl încuraja să încerce celălalt software și celelalte produse hardware ale companiei. Cele câteva alte mesaje text veneau de la Lisa care spunea că era în mod neașteptat nevoie de prezența ei la standul Lancôme sau pleca

devreme de la standul Lancôme sau rămânea până târziu la standul Lancôme sau nu avea nevoie să fie dusă cu mașina pentru că fusese invitată „în oraș” de „cineva de la muncă” și acestea erau mesajele care îl făceau să tremure de gelozie din cauza ambiguității lor enervante, iar el se ghemuia pe canapea și își rodea unghiile fragile și se întreba care sunt limitele fidelității Lisei. Și deși desigur că nu se mai putea aștepta la hegemonia monogamiei maritale și chiar dacă putea să înțeleagă că divorțul crease o anumit*ă finalitate* a relației lor, el știa și că ea nu îl părăsise *pentru alt bărbat* și că ocupa încă un rol important în viața ei și că o parte din el se gândea dacă îi era suficient de util Lisei și dacă o ajuta suficient de mult și era suficient de prezent încât ea să nu „îl părăsească” niciodată cu adevărat, iar de aici nevoia pentru smartphone.

În plus, aplicațiile esențiale pentru regim și mișcare disponibile pe telefon erau indispensabile pentru orice program de alimentație corectă, aplicații în care putea să înregistreze consumul zilnic de alimente și băuturi și să primească o analiză despre cum se descurca, atât la nivel caloric, cât și nutrițional. De exemplu, el înregistra ce mânca într-o zi normală pentru a stabili un fel de „bază” de comparație cu viitoarea sa dietă excelentă de mâncat corect și a descoperi astfel că cele trei cești de espresso la micul dejun (cu zahăr) însemnau o sută de calorii, un latte cu șase shoturi și o negresă pentru prânz însemnau alte 400 de calorii, ceea ce îi lăsa un rest de 1.500 de calorii până la plafonul zilnic de 2000 de calorii, ceea ce însemna că, pentru cină, cel mai probabil avea loc pentru două sau poate chiar trei pachete congelate de fajita de somon Ocean Bonanza, fiecare pachet conținând legume fajita cu cartofi prăjiți precis tăiați și un pachet de ceva roșu și sărat numit Southwestern Spices, la care de obicei el adăuga încă o lingură de sare (aplicația de telefon înregistra asta drept *zero calorii),* ceea ce pentru el era o victorie uriașă de gust, iar el mânca aceste mese de somon congelat mai degrabă rapid și intens, încercând să ignore faptul că în cuptorul cu microunde mâncarea se încălzea atât de neuniform încât ardeii grași puteau să-i ardă limba cu adevărat, în timp ce interiorul unor bucăți de somon erau încă atât de reci, încât puteau să se fărâmițeze cu o textură similară scoarței umede de copac, toate acestea lăsându-i în gură o senzație incredibil de neplăcută, dar

asta nu îl împiedica să își îndese frigiderul până la refuz de porții de fajita cu somon, nu doar pentru că pe cutii scria că sunt „Surprinzător de sărace în *grăsimi*!”, ci și pentru că magazinul 7-Eleven avea o ofertă consistentă și uimitoare pentru ele, zece bucăți pentru cinci dolari (limită de zece).

Oricum, aplicația de smartphone analiza nutrimentele și metanutrimentele pe care le consuma el și le compara cu dozele recomandate de FDA pentru toate vitaminele, acizii, grăsimile importante etc. Și afișa rezultatele într-un grafic care ar trebui să aibă o culoare verde relaxantă dacă el făcea totul corect, dar de fapt era de o culoare alarmant de roșu din cauza lipsei sale alarmante de tot ceea ce este necesar pentru întreținerea sănătății organice de bază. Și, da, trebuia să recunoască, în ultima vreme ochii lui și vârfurile firelor de păr căpătaseră o nuanță gălbuie deconcertantă, iar unghiile sale deveniseră mai subțiri și mai casante, având tendința, când erau roase, să se despice exact pe mijloc, până aproape de bază, iar în ultima vreme, unghiile și părul nu îi mai creșteau complet și păreau să se retragă pe alocuri și chiar să se curbeze înapoi și dezvoltase și o mai mult sau mai puțin permanentă iritație pe brațul acolo unde purta ceasul.

Așa că deși era de obicei cu mult sub maximumul de 2000 de calorii zilnice, înțelegea că acele calorii pe care trebuia să le consume pentru a „mânca mai bine” erau tipuri de calorii complet diferite, și anume alimentele integrale, proaspete, genul care erau mult prea scumpe, date fiind plățile lunare pe cardul de credit pe care le făcea pentru telefonul mobil și planurile de text și date asociate. Și se gândea la acest paradox, că era cumva o ironie că plata pentru dispozitivul care îi arăta cum să mănânce corect îl împiedica să aibă bani pentru a putea într-adevăr să mănânce corect și da, el plătea pentru toate astea cu cardul de credit, pe care avea o datorie care creștea dureros, iar abilitatea lui de a o plăti se îndepărta din ce în ce mai mult de el, arătând ca un fel de derivă a continentelor. La fel și plățile pentru ipotecă, în creștere și ele, pentru că un agent îl convinsese, cu ani în urmă, înainte ca orașul (și piața imobiliară națională, în general) să se ducă naibii, să își refinanțeze împrumutul pentru casă folosind un instrument de „amortizare negativă”. La vremea aceea, asta i-a adus un mare câștig financiar care i-a permis achiziția unui televizor HD și

diferite console elaborate pentru jocuri video și computer scump pentru acasă, dar care acum era o imensă povară financiară, întrucât plățile pentru ipotecă se încăpățânau să crească din ce în ce mai mult, în timp ce valoarea casei sale, ultima oară când verificase, se prăbușise și rămăsese la o sumă atât de joasă, încât era ca și cum casa suferise de pe urma unei explozii catastrofale a unui laborator de metamfetamină adăpostit în interior.

Iar asta îl făcea să se simtă stresat, asta fiind cuplat cu toate celelalte probleme financiare și bugetare, atât de stresat încât inima lui făcea lucruri ciudate, un fel de sărituri smucite, care erau ca și cum cineva îi palpa mecanic cavitatea toracică pe dinăuntru. Și așa cum a spus Lisa, „Dacă nu ai sănătate, nu ai nimic”, așa își justifica investițiile în lucruri care îl ajutau să reducă stresul, și anume electronice de ultimă generație și jocuri video. Și așa ajunsese unde era astăzi, înainte să îndeplinească sarcinile necesare pentru noua lui dietă, s-a hotărât că va termina *celelalte* sarcini, cele care îl așteptau în *Elfquest:* cele douăzeci de sarcini pe care le realiza zilnic și care îi aduceau recompense foarte tari (precum grifoni zburători care puteau fi călăriți și topoare de dimensiuni improbabile și jachete și pantaloni formali care îi făceau avatarul să arate elegant când se afișa cu ele). Aceste misiuni – care de obicei erau despre a ucide un inamic minor sau a livra un mesaj dincolo de un teren periculos sau să găsească vreun un obiect important pierdut – trebuiau realizate în fiecare zi fără greș până la patruzeci de zile la rând pentru a debloca recompensele în *cel mai scurt timp matematic posibil,* ceea ce, la rândul său, era un fel de recompensă pentru că, ori de câte ori avea succes la ele, se declanșau artificiile și sunau trompetele și numele său apărea pe tabla de bord publică a Celor mai Epici Jucători *Elfquest* și toți cei din lista sa de contacte îi trimiteau mesaje de felicitări și laude. Era ca un echivalent al jocului pentru rolul de mire la o nuntă.

Și de vreme ce Pwnage juca nu doar cu un personaj, ci cu suficiente personaje ca să acopere o întreagă echipă de softball, asta însemna că imediat ce termina cele douăzeci de misiuni zilnice pentru personajul său principal, repeta același lucru și pentru celelalte personaje, astfel că numărul său de completări ale misiunilor zilnice se ridica undeva la două sute, sau poate

mai mult, în funcție de câte niveluri voia să urce. Asta însemna că întregul proces al misiunilor zilnice îi luă cam cinci ore în total – și deși știa că a juca un joc video timp de cinci ore fără oprire reprezenta limita maximă de toleranță pe care o aveau majoritatea oamenilor pentru jocurile video, pentru el, aceste cinci ore erau pur și simplu pasul necesar înainte de *jocul propriu-zis,* un fel de încălzire pentru sesiunea de joc adevărată, ceva ce trebuia să termine înainte să înceapă distracția adevărată.

Deci până când a terminat misiunea zilnică de azi, afară se făcuse întuneric, iar mintea lui era atât de zăpăcită și departe și într-un fel înfundată și constipată după cinci ore de sarcini automate, încât nu avea nici concentrarea, nici motivația, nici energia pentru alte sarcini de ordin mai înalt, precum mersul la cumpărături sau gătitul sau o renovare complicată a bucătăriei. Așa că a rămas la computer și și-a revenit cu o latte cu șase shoturi și un burrito congelat și a continuat să joace.

A jucat atât de mult timp încât acum, când încearcă să adoarmă, vede scântei foarte agitate și nu va avea cum să adoarmă curând, așa că singurul lucru pe care Pwnage poate cu adevărat să-l facă este să se dea jos din pat și să pornească iar computerele și să verifice serverele de pe Coasta de Vest ca să participe la un alt raid. Apoi se conectează pe serverele australiene, ore mai târziu, și atacă dragonul din nou. Apoi, până la patru dimineața, se conectează jucătorii japonezi împătimiți, ceea ce este mereu o plăcere, iar el face echipă cu tipii aceștia și mai omoară dragonul de vreo două ori, până când uciderea dragonului nu mai este resimțită ca un triumf, ci mai degrabă o rutină și ceva obișnuit, mai degrabă puțin anost. Și până când apare India, Scânteile s-au metamorfozat într-un fel de luminescență trecătoare, ca un terci, iar el abandonează jocul și se simte cu totul în ceață, ca și cum fruntea lui este fizic la trei metri înaintea feței sale, așa că se decide că are nevoie de o pauză înainte să adoarmă și pune unul dintre DVD-urile pe care le-a văzut de un milion de ori (aici ideea este că poate să îl lase pornit și să se relaxeze puțin, pentru că știe filmul mult prea bine, nu trebuie să lucreze foarte mult cu creierul), unul dintre filmele sale din colecția cu dezastre apocaliptice în care pământul este distrus în diferite feluri – meteoriți, extratereștri, activitate vulcanică neobișnuită –, iar mintea lui începe să

plutească în primele cincisprezece minute, la momentul în care protagonistul își dă seama de secretul pe care guvernul l-a păzit atâta vreme și acum știe că urmează o treabă foarte serioasă, lui Pwnage îi fuge mintea și reflectează asupra zilei sale, își aduce vag aminte de dorința sa arzătoare și intensă din acea după-amiază de a începe să mănânce mai bine și poate că se simte vinovat că nu a făcut asta, de fapt, i se pare ziua potrivită pentru a începe să mănânce corect, desface altă nucă de Brazilia, gândindu-se că cel mai bine este să înceapă astfel de lucruri treptat, că nuca de Brazilia este ca un pod între viața lui actuală și viața cu o alimentație mai bună care se așterne în fața lui, și mintea îi fuge și privește la televizor cu niște ochi goi, sticloși, ca de pește, și înghite bolul cu nuca de Brazilia și se privește cum pământul este distrus și își imaginează bucuros cum o piatră de mărimea Californiei cade pe pământ și într-o strălucire orbitoare, care poate topi schelete, distruge totul, îi omoară pe toți, anihilează totul, iar el se ridică de pe canapea și este aproape răsăritul și se întreabă oare unde s-a dus toată noaptea și se împleticește în drum spre dormitor și se privește în oglindă – părul său alb-gălbui, ochii roșii de oboseală și deshidratare – se bagă în pat și nu atât „adoarme”, cât se cufundă brusc în întuneric, complet lovit.

Și ceea ce încearcă să rețină cu mintea în această stare aproape comatoasă este amintirea cu el dansând. Vrea să țină minte acel sentiment: un moment de bucurie transcendentală. A învins dragonul pentru prima oară. Prietenii lui din Chicago l-au aclamat. Dar acum nu mai simte asta, sentimentul care l-a făcut să danseze cu atâta exuberanță. Pwnage încearcă să se imagineze făcând asta, dar se simte detașat – are calitatea a ceva ce a văzut la televizor, acum mult timp.

Așa cum se simte acum, nu ar fi putut fi el acela bătând untul, pornind mașina de tuns iarba, pocnind fundul acela. Mâine, își jură el. Mâine va fi prima zi a noii sale diete – adevărata, prima zi oficială. Și poate că azi a fost de fapt o încălzire sau un exercițiu de început pentru prima zi adevărată a noii sale diete, care va fi foarte curând, într-una din zilele astea, foarte curând, când se va trezi devreme și va mânca un mic dejun sănătos și se va apuca de lucru în bucătărie și va curăța dulapurile și va face cumpărături și va evita computerul și, în sfârșit, o zi întreagă o să facă totul exact, perfect cum trebuie. Jură.

Promite. Una din zilele astea va fi ziua care va schimba totul.

4.

— Credeți că am *copiat*? spune Laura Pottsdam, studentă în anul doi la facultate și eternă, obișnuită trișoare. Credeți că am plagiat lucrarea? Eu?

Samuel încuviințează din cap. Încearcă să pară trist cu privire la întreaga situație, ca atunci când un părinte trebuie să pedepsească un copil. *Mă doare pe mine mai tare decât te doare pe tine,* este expresia pe care încearcă să o producă, chiar dacă, în mod sincer, nu simte asta. În sinea lui, în secret îi *place* când are ocazia să pice un student. Este ca o răzbunare pentru că trebuie să le predea.

— Pot să spun? O dată și pentru totdeauna? *Nu. Am. Plagiat. Acea. Lucrare,* spune Laura Pottsdam despre lucrarea care era aproape în întregime plagiată.

Samuel știe asta datorită programului – pachetul de programe cu adevărat excepționale la care universitatea este abonată și care analizează fiecare eseu realizat de studenții săi și îl compară cu toate celelalte eseuri din arhiva sa masivă a tuturor lucrărilor analizate oriunde. Creierul programului este alcătuit practic din milioane de cuvinte scrise de studenții de facultate și elevii de liceu ai națiunii, iar uneori Samuel glumește cu colegii săi că, dacă programul ar atinge vreodată un nivel de conștiință și inteligență artificială ca în filmele science-fiction, ar pleca imediat în Cancun în vacanța de primăvară. Programul a analizat lucrarea Laurei și a descoperit că este 99% plagiată – totul a fost furat, cu excepția numelui „Laura Pottsdam”.

PLURIUM INTERROGATIONUM
(SAU „ÎNTREBAREA ÎNCĂRCATĂ”)

— Mă întreb ce a pățit programul? spune Laura, studentă în anul doi la universitate, din Schaumburg, Illinois, care își dă licența în comunicare și marketing, un metru cincizeci și șapte sau un metru șaizeci, păr blond murdar, care în lumina verzuie din biroul lui Samuel pare a fi un galben strident, tricou alb, subțire, pe care este imprimat ceea ce pare a fi un material

promoțional pentru o petrecere care a avut loc aproape sigur înainte să se fi născut ea. Mă întreb de ce dă erori. Greșește des?

— Vrei să spui că este o greșeală?

— Este *atât de ciudat.* Nu înțeleg. De ce ar spune asta?

Laura arată de parcă și-ar fi făcut duș într-un tunel de vânt, părul ei este atât de tocit și ciufulit. Este imposibil de ignorat faptul că poartă niște pantaloni minusculi din flanel, de mărimea unui filtru de cafea. La fel și bronzul puternic de pe picioare. Poartă papuci pufoși Muppet, de acea culoare galben-verzuie a verzei, cu un strat cenușiu-maroniu pe tălpi din cauză că au fost purtați prea des afară. Samuel își dă seama că e posibil ca ea să fi venit în biroul lui azi *practic în pijama.*

— Programul nu dă greș, spune el.

— Adică *niciodată*? Nu se înșală *niciodată*? Vreți să spuneți că este infailibil și perfect?

Pereții biroului lui Samuel sunt decorați cu diversele lui diplome, rafturile pline de cărți cu titluri lungi, tot spațiul proiectează un aer generic de profesorime. Mai este și scaunul de piele pe care stă Laura acum, legănându-și picioarele în papuci. Pe ușă sunt lipite desene din *New Yorker.* O plantă mică pe pervaz, pe care el o udă cu un mic pulverizator. Un perforator cu trei găuri. Un calendar de birou. O cană de cafea cu Shakespeare pe ea. Un set de pixuri frumoase, întregul tablou. Un cuier cu o jachetă de tweed de rezervă. El stă pe scaunul său ergonomic. Este impresionat de folosirea corectă a cuvântului „infailibil”. Mirosul searbăd din biroul său ar putea fi mirosul de somn al Laurei, sau propriul lui miros, care încă se simte după ce a stat până târziu aseară jucând *Elfquest.*

— Potrivit programului, spune el, privind raportul despre lucrarea Laurei, acest eseu provine de pe site-ul FreeTermPapers.com.

— Vedeți? Asta e! N-am auzit niciodată de el.

El este unul dintre acei profesori tineri care încă se îmbracă în așa fel încât studenții lui îl pot considera „la modă”. Cămăși nebăgate în pantaloni, jeanși, o anumită marcă de pantofi de sport moderni. Unii oameni consideră asta dovada bunului gust, iar alții, un semn de slăbiciune interioară, nesiguranță și disperare. Uneori, el și înjură în clasă, ca să nu pară bătrân și tocilar. Pantalonii scurți ai Laurei sunt din flanel, cu dungi roșii,

negre și bleumarin. Bluza ei este extraordinar de subțire și decolorată, deși este greu de spus dacă decolorarea este de la prea mult purtat sau dacă a fost fabricată să pară astfel. Ea spune:

— Evident că nu aveam cum să copiez o lucrare cretină de pe internet. *N-aveam cum.*

— Deci spui că este o coincidență.

— Nu știu de ce zice așa. E așa de știți, ciudat?

Laura pronunță câteodată ascendent sunetele de la finalul propozițiilor, astfel încât chiar și afirmațiile sale par să fie întrebări. Samuel consideră asta, asemenea multor pronunții, ceva greu să nu fie imitat. El consideră remarcabilă și abilitatea ei de a menține contactul vizual și de a-și menține trupul relaxat și fără să tremure în timp ce minte. Ea nu afișează niciun indiciu fizic involuntar caracteristic înșelătoriei: respiră normal, postura ei este relaxată și moale. Ochii ei rămân fixați pe ai lui Samuel în loc să facă acele mișcări în sus și la dreapta, care indică accesarea părții creative a creierului, iar chipul său nu pare să se străduiască nenatural de mult să afișeze emoțiile, acestea par să îi traverseze chipul într-un fel potrivit și mai mult sau mai puțin organic, spre deosebire de cazul mincinosului obișnuit, în care mușchii obrazului par să execute mecanic expresiile potrivite.

— Potrivit programului, spune Samuel, lucrarea în cauză a fost predată acum trei ani la liceul districtului din Schaumburg. El face o pauză ca să permită acestui fapt să fie absorbit. Nu este orașul tău natal? Nu de acolo ești tu?

PETITIO PRINCIPII
(SAU „ARGUMENTUL CIRCULAR”)

— Știți, spune Laura, foindu-se pe scaun, punând un picior sub ea în ceea ce ar putea fi primul semn fizic de stres.

Pantalonii sunt atât de mici, încât atunci când se mișcă pe scaunul de piele, pielea feselor ei scârțâie pe ea sau se trage cu un sunet mic de ventuză.

— Nu am vrut să spun nimic, dar mă simt cu adevărat jignită. De toate astea?

— Chiar așa.

— Ăăă, *daaaaa*? Mă întrebi dacă am trișat? Adică e chiar

nepoliticos?

Pe bluza Laurei, despre care Samuel crede că a fost decolorată artificial cu vopseluri sau chimicale sau poate raze ultraviolete sau suprafețe abrazive, dure, scrie: „Laguna Beach Party, Summer 1990”, cu litere mari, vintage, cu un desen grafic înfățișând oceanul, în mijloc, și un curcubeu.

— Nu ar trebui să spuneți că cineva este un trișor, spune ea. Îl stigmatizează. Au existat studii? Cu cât spuneți mai mult despre cineva că este trișor, cu atât de multe ori mai mult va trișa.

Cu atât va trișa *mai mult,* își dorește Samuel să fi spus ea.

— În plus, nu ar trebui să pedepsiți pe cineva pentru că a trișat, spune Laura, pentru că atunci va trebui să trișeze și mai mult. Ca să ia notă de trecere la curs? E ca un – degetul ei desenează un cerc în aer – un cerc vicios?

Laura Pottsdam vine mereu la curs cu trei minute mai devreme sau cu două minute mai târziu. Locul ei preferat este în colțul din spate, în stânga. Diverși băieți de la curs și-au schimbat locul preferat ca să se apropie de orbita ei, mutându-se ca niște moluște din partea dreaptă a sălii de curs, spre stânga, pe parcursul unui semestru. Cei mai mulți dintre ei stau lângă ea între două sau trei săptămâni, iar după aceea se mută departe, în partea opusă a sălii. Sunt ca niște particule încărcate care se lovesc și se îndepărtează, ca într-un fel de melodramă psihosexuală care se desfășoară în afara orelor de curs, după cum presupune Samuel.

— Nu ai scris niciodată această lucrare, spune Samuel. Ai cumpărat-o când erai la liceu, iar apoi ai folosit-o din nou la cursul meu. Acesta este singurul lucru discutat azi.

Laura își pliază ambele picioare sub ea. Piciorul ei se desprinde de pielea lucioasă cu un pocnet ud.

APELUL LA MILĂ

— E *atât de nedrept,* spune ea.

Felul în care și-a mutat picioarele atât de ușor și fluid este un semn de flexibilitate tinerească, antrenament serios la yoga sau ambele.

— Ați cerut un eseu despre Hamlet. Asta v-am dat.

— Ți-am cerut să *scrii* un eseu despre Hamlet.

— De unde era să știu asta? Nu e vina mea că aveți aceste

reguli ciudate.

— Nu sunt regulile mele. Fiecare școală are regulile acestea.

— Nu e adevărat. Am folosit lucrarea asta în liceu și am luat un zece.

— Păcat!

— Așa că nu am știut că e greșit. De unde trebuia să știu că e greșit? Nimeni nu mi-a spus vreodată că e greșit.

— Bineînțeles că știai că este greșit. Ai mințit. Dacă nu credeai că e greșit, nu ai fi mințit.

— Dar eu mint despre *orice.* Asta fac eu. Nu mă pot abține.

— Ar trebui să încerci să te oprești.

— Dar nu pot să fiu pedepsită de două ori pentru aceeași lucrare. Dacă am fost pedepsită în liceu pentru plagiat, nu pot să fiu pedepsită din nou acum. Nu e asta un fel de dublă incriminare?

— Parcă ai spus că în liceu ai luat un zece.

— Nu, nu am spus.

— Sunt destul de sigur că asta ai spus. Sunt destul de sigur că asta ai spus *adineauri.*

— A fost ipotetic.

— Nu, nu cred.

— Cred că eu aș ști. *Serios.*

— Minți iar? Minți acum?

— Nu.

Se privesc fix unul pe altul pentru o clipă, ca doi jucători de poker care joacă amândoi la cacealma. Este cel mai lung contact vizual pe care l-au avut scoate vreodată. La curs, Laura aproape mereu se uită în poală, unde își ascunde telefonul. Ea crede că, dacă are telefonul în poală, l-a ascuns propriu-zis. Nu are nici cea mai vagă idee cât de evidentă și transparentă este această manevră. Samuel nu i-a cerut încă să nu își mai folosească telefonul la curs, în mare parte ca să îi reducă nota la finalul semestrului când evaluează „punctele pentru participare”.

— În orice caz, spune el, dubla incriminare nu funcționează așa. Aici chestiunea este că atunci când predai o lucrare, există o presupunere de bază că este munca ta. A ta proprie.

— *Este* a mea, spune ea.

— Nu, ai cumpărat-o.

— Știu, spune ea. O dețin. Este a mea. Este munca *mea.*

El se gândește că dacă nu consideră asta a fi „trișare”, ci mai degrabă „externalizare”, atunci ea ar putea să aibă dreptate.

FALSĂ ANALOGIE

— În plus, oamenii fac lucruri mai rele decât asta, spune Laura. Prietena mea? Ea își plătește profesorul de algebră să îi facă tema. Adică asta e cu *mult* mai grav, nu-i așa? Și ea nici măcar nu e pedepsită! Eu de ce să fiu pedepsită și ea nu?

— Ea nu este la cursul meu, spune Samuel.

— Atunci cum rămâne cu Larry?

— Cine?

— Larry Broxton? De la cursul nostru? Știu sigur că tot ce vă predă a fost scris de fratele lui mai mare. Pe el nu-l pedepsiți. Asta nu e drept. Este *mult mai rău.*

Samuel își aduce aminte că Larry Broxton – în anul doi, specializare nedeclarată, păr tuns periuță de culoarea mălaiului, de obicei vine la curs îmbrăcat în pantaloni mari, scurți, de un argintiu strălucitor și un tricou monocromatic cu logoul uriaș al unui lanț de îmbrăcăminte care se găsește cam în toate mallurile outlet din America – se număra printre băieții care se apropiaseră de Laura Pottsdam și mai târziu fugiseră de ea. Al dracului Larry Broxton, pielea palidă și verde bolnăvicioasă ca interiorul unui cartof vechi, cu o încercare jalnică de mustață și barbă blondă, care arăta de parcă fața îi era acoperită de firimituri de pufuleți, cocoșat și retras într-un fel, spre interior, și dintr-un motiv sau altul îi amintea lui Samuel de o specie mică de ferigă care crește numai la umbră. Larry Broxton, care nu vorbise niciodată la curs, ale cărui picioare erau niște pești mari și plați de râu, picioare care purtau acele sandale mari și negre despre care Samuel credea că trebuiau purtate numai la dușuri și piscine publice, același Larry Broxton care în timpul celor zece minute pe care Samuel le acorda la fiecare curs pentru „scris liber și brainstorming” își atingea în mod subconștient, relaxat și nepăsător organele genitale și care, cu toate astea, aproape în fiecare zi, invariabil, în timpul celor două săptămâni cât au stat împreună, o făcea pe Laura Pottsdam să râdă în drum spre ieșirea din sala de curs.

PANTA ALUNECOASĂ

— Eu spun doar, continuă Laura, că, dacă mă picați pe mine, trebuie să îi picați pe toți. Pentru că toți fac asta. Și atunci nu o să mai aveți pe nimeni cui să predați.

— Doar *cui,* spune el.

— Ce?

— N-o să mai aveți *cui* să predați. Nu n-o să mai aveți *pe nimeni cui.*

Laura îl privește cu o expresie pe care ar avea-o și față de cineva care îi vorbește în latină.

— Este o dublă negare, spune el. *N-o să aveți* și *nimeni.*

— Fie.

El știe că este un lucru lipsit de grație și condescendent, să corecteze gramatica vorbită a cuiva. Este ca și cum ar fi la o petrecere și ar critica pe cineva pentru că nu este suficient de citit, ceea ce de fapt i s-a întâmplat lui Samuel în prima săptămână de lucru, la o cină de socializare pentru profesori, acasă la șefa sa, decanul facultății, o femeie care fusese membră a Departamentului de Engleză înainte să ocupe actuala funcție administrativă. Ea își construise cariera academică în mod tipic: știind tot ceea ce era de știut despre un câmp extrem de îngust (nișa ei specifică era literatura scrisă în timpul ciumei, despre ciumă). La cină, ea îi ceruse părerea despre o anumită secțiune din *Poveștile din Canterbury,* iar când el a ezitat, a spus, puțin cam prea tare: „Nu ai citit-o? O, *vai mie!”*

NON SEQUITUR

— În plus? spune Laura. Mi s-a părut foarte nedrept că ați dat un test.

— Ce test?

— Testul pe care l-ați dat? Ieri? Din *Hamlet*? V-am întrebat dacă o să urmeze un test și ați spus că nu. Apoi ați dat testul oricum.

— E dreptul meu.

— M-ați *mințit,* spune ea, pe un ton rănit și afectat care pare moștenit din mii de drame de familie de la televizor.

— Nu am mințit, spune el. M-am răzgândit.

— Nu mi-ați spus adevărul.

— Ar fi trebuit să rămâi la curs.

Ce anume avea Larry Broxton de îl înfuria atât de tare? Era

repulsia pur și simplu fizică atunci când îi vedea că stau împreună și râd împreună și merg acasă împreună? Pe de o parte, considera că băiatul e inutil – maniera lui de a se îmbrăca, ignoranța lui lejeră, fața lui cu prognatism, zidul lui complet de tăcere în timpul discuțiilor din sala de curs, felul cum stătea acolo nemișcat, o bucată de materie organică ce nu contribuia cu nimic la curs sau în lume. Da, aceste lucruri îl înfuriau, iar acea furie era amplificată de faptul că știa că Laura l-ar lăsa pe băiatul acesta *să-i facă chestii.* L-ar lăsa să o atingă, s-ar apropia voluntar chiar de pielea lui tuberoasă, i-ar lăsa buzele crăpate să i le atingă pe ale ei, i-ar permite să o pipăie, cu mâinile lui, unghiile lui roase care reținеau mici bube mov de mâzgă. Că ea ar putea voluntar să îl dezbrace în camera lui de cămin de pantalonii lui largi de baschet, care în mod sigur miroseau a transpirație și pizza veche și jeg și urină, că ea ar permite toate aceste lucruri și să nu sufere din cauza lor, asta îl făcea pe Samuel să sufere pentru ea.

POST HOC, ERGO PROPTER HOC

— Doar pentru că am sărit peste curs, spune Laura, nu înseamnă că trebuie să pic. Asta e chiar nedrept.

— Nu din cauza asta pici.

— Adică este un singur curs. Nu trebuie să fiți așa de cum ar fi, extrem în privința asta?

Ceea ce îl făcea pe Samuel să sufere și mai tare era gândul că ceea ce îi adusese împreună pe Laura și pe Larry era cel mai probabil o ură mutuală față de el.

Că Samuel era lipiciul dintre ei. Că amândoi îl considerau plictisitor și anost și asta era suficient cât să discute mărunțișuri, suficient cât să umple golurile dintre pipăielile intense. Într-un fel, era vina lui. Samuel se simțea responsabil pentru catastrofa sexuală care avea loc la cursul lui, pe rândul din spate, în partea stângă.

FALS COMPROMIS

— Vă spun ceva, spune Laura, acum stând dreaptă și aplecându-se spre el. Pot să recunosc că am greșit când am copiat lucrarea, dacă recunoașteți că ați greșit atunci când ați dat testul.

— Bine.

— Deci, ca și compromis, voi rescrie lucrarea și îmi veți da un test să recuperez. Toată lumea e fericită. Ea își ridică mâinile, palmele în sus și zâmbește. *Voilà,* spune ea.

— Cum e asta un compromis?

— Cred că trebuie să trecem dincolo de conversația cu „a trișat Laura” și spre conversația despre „cum mergem înainte”.

— Nu este un compromis dacă tu obții tot ce vrei.

— Dar și dumneavoastră obțineți ce doriți. Îmi asum responsabilitatea completă pentru faptele mele.

— Cum?

— Pentru că spun asta. Am spus asta – și aici ea își ridică degetele în aer, mimând ghilimelele – *„Îmi asum responsabilitatea completă pentru faptele mele”* – închide ghilimelele din aer.

— Îți asumi responsabilitatea pentru faptele tale înfruntând consecințele lor.

— Vreți să spuneți, picând cursul.

— Vreau să spun, da, picând cursul.

— Asta nu e corect! Nu ar trebui să pic cursul *și* să îmi asum și responsabilitatea completă pentru faptele mele. Ar trebui să fie una sau alta. Așa funcționează. Și mai știți ce?

HERINGUL ROȘU

— Nici nu am *nevoie* de cursul acesta. Nici măcar nu ar trebui să fiu la cursul ăsta. Când o să am nevoie de asta în viață? Când o să mă întrebe cineva vreodată dacă știu *Hamlet*? Când o să fie asta o informație esențială? Îmi puteți spune asta? E? Spuneți-mi, când o să am vreodată nevoie să știu asta?

— Asta nu e relevant.

— Ba da, e foarte relevant. Este cel mai relevant lucru vreodată. Pentru că nu puteți. Nu-mi puteți spune când o să am nevoie de informația asta. Și vreți să știți de ce? Pentru că răspunsul e *niciodată.*

Samuel știe că asta e probabil adevărat. A-i pune pe studenți să analizeze *Hamlet* în termeni de erori logice pare destul de stupid. Dar de când un anumit rector a venit la putere, care este obsedat de predarea științelor exacte și a matematicii *la fiecare curs* (motivul fiind că trebuie să îi îndreptăm pe studenți spre

aceste discipline pentru a putea să concureze practic cu chinezii, sau ceva), Samuel a trebuit să arate în rapoartele sale anuale cum promovează matematica la cursurile sale de literatură. Predarea logicii este un gest în această direcție și unul pe care acum își dorește să îl fi predat mai temeinic, întrucât Laura a folosit, după numărătoarea lui internă, poate trei erori logice în conversația lor de până acum.

— Uite, spune el, nu te-am obligat să urmezi acest curs. Nimeni nu te forțează să fii aici.

— Ba da! Toți mă obligați să fiu aici și să citesc prostia de *Hamlet* de care n-o să am nevoie niciodată în viață!

— Poți să renunți la curs oricând vrei.

— Nu, nu pot!

— De ce nu?

ARGUMENTUM VERBOSIUM

— Nu pot să pic la cursul acesta pentru că îmi trebuie un credit de la uman ca să am loc în programul din toamnă să fac cursul de statistică și micro, ca să pot să am un avans vara viitoare când o să trebuiască să obțin creditele pentru practică, să pot să termin facultatea în trei ani și jumătate, ceea ce trebuie să fac, pentru că bugetul de facultate al părinților mei nu acoperă patru ani complet, deși au fost suficienți bani în el, dar au trebuit să îi folosească pentru avocatul de divorț și mi-au explicat că „toată lumea din familie trebuie să facă sacrificii în perioada asta dificilă” și al meu va trebui fie să fac un împrumut pentru ultimul semestru de facultate sau să-mi pun pielea la treabă ca să termin mai devreme, așa că dacă va trebui să repet acest curs o să mi se ducă naibii tot planul. Și mama nu se descurca foarte grozav după divorț oricum, dar acum i-au găsit o tumoare? În uter? Și săptămâna viitoare o operează ca s-o scoată? Și eu trebuie să merg acasă în fiecare săptămână ca să citez, *fiu acolo pentru ea,* chiar dacă nu facem nimic altceva decât să jucăm Bunco cu prietenii ei cretini. Și bunica mea, care acum e singură după ce a murit bunicul, e din ce în ce mai confuză cu medicamentele, pe care să le ia și în ce zile și asta e responsabilitatea mea să am grijă de ea și să îi umplu cutiile cu medicamente săptămânal cu pastilele potrivite, altfel intră în comă sau ceva și nu știu cine o să aibă grijă de buni săptămâna

viitoare când trebuie să îmi fac cele trei zile de serviciu în folosul comunității, care e o prostie pentru toată lumea care la petrecerea aia a băut la fel de mult ca mine și cu toate astea eu am fost cea arestată pentru abuz de alcool în spațiul public, iar în ziua următoare l-am întrebat pe polițai pe ce motiv m-a arestat pentru intoxicație publică și el a zis că stăteam în mijlocul străzii strigând „Ce beată sunt!” ceea ce nu țin deloc minte să fi făcut. Și, pe deasupra, colega mea de cameră e o scroafă și o leneșă și îmi tot fură Pepsi-ul Diet și nici măcar nu îmi dă banii înapoi sau spune mulțumesc și mă uit în frigider și lipsește încă un Pepsi Diet și își lasă lucrurile peste tot și încearcă să îmi dea mie sfaturi despre alimentație sănătoasă deși ea are cam o sută douăzeci de kilograme dar crede că e vreun geniu al dietelor pentru că a avut o sută șaizeci de kilograme și acum e toată numai „Ai slăbit vreodată douăzeci de kilograme?” și eu zic: „N-am avut niciodată nevoie”, dar ea continuă tot timpul cu cât a slăbit și cum i-a schimbat complet viața de când a început această *misiune de slăbit* bla bla bla misiune de slăbit și misiune de slăbit și e incredibil de enervantă cu asta și are până și un calendar uriaș de slăbit pe perete și eu nici nu pot să-mi lipesc posterele dar nici nu pot să spun nimic pentru că ar trebui să fac parte din rețeaua ei de sprijin? Și e ca și cum ar fi treaba mea să o întreb dacă și-a consumat caloriile zilnic și să o felicit când face asta și să nu o tentez aducând, ghilimele, alimente autodistructive și nu sunt sigură de ce eu sunt cea pedepsită pentru ceea ce de fapt e problema ei, dar oricum îi dau înainte și nu cumpăr Doritos sau Po-Tarts sau acele prăjituri Zebra ambalate individual chiar dacă le *ador* pentru că vreau să fiu o colegă de cameră bună și singurul lucru pe care mi-l permit și de fapt singura mea plăcere *în viață* este Pepsi Diet, din care ea teoretic nici nu ar trebui să bea oricum pentru că spune că băuturile carbogazoase erau unul din alimentele ei cârjă înainte să înceapă misiunea de slăbit, dar eu spun că Diet Pepsi are cam două calorii așa că să se descurce. Și –a, da – tata a fost înjunghiat la o petrecere cu spumă săptămâna trecută. Și chiar dacă e bine acum, mi-e greu să mă concentrez la școală pentru că a fost *înjunghiat* și ce dracului căuta la o petrecere cu spumă oricum, ceea ce e o întrebare la care refuză complet să răspundă și când încep să-l întreb mă lasă baltă de parcă aș fi mama. Și prietenul meu s-a dus la

facultate în Ohio și mereu vrea să-i trimit poze murdare cu mine pentru că spune că îl face să nu se mai gândească la toate fetele drăguțe de acolo și mă tem că dacă nu fac asta o să se culce cu vreo târfă din Ohio și o să fie vina mea, așa că fac pozele și știu că îi place ca fetele să fie rase și sunt OK să fac asta pentru el dar îmi apar bubițele astea roșii care sunt iritante și chiar urâte și una s-a infectat și imaginați-vă cum a fost să explic asta unei asistente de nouăzeci de ani de la cabinetul medical pentru studenți că am nevoie de un unguent pentru că m-am tăiat când mi-am ras părul inghinal. Și în afară de asta, acum am o pană la bicicletă și chiuveta din cameră e înfundată și părul colegei mele de cameră e mereu grețos prin tot dușul și se lipește de săpunul meu cu lavandă și mama a trebuit să îl dea pe beagle-ul nostru pentru că acum nu poate să aibă și responsabilitatea asta pe umeri și acum în frigider sunt cuburile astea de șuncă slabă care sunt vechi de trei săptămâni și care au început să miroasă și prietena mea cea mai bună a făcut avort și nu-mi merge internetul.

APEL LA EMOȚIE

Nu mai trebuie menționat că Laura Pottsdam plânge acum.

FALSA DILEMĂ

— O să trebuiască să renunț la școală! strigă Laura.

Cuvintele ei ies într-un plâns monoton, toate contopite împreună.

— Dacă pic o să îmi pierd bursa și nu-mi voi mai permite facultatea și va trebui să renunț!

Aici problema este că ori de câte ori Samuel vede pe cineva plângând, trebuie să plângă și el. Așa a fost de când se știe. E ca un copil într-o creșă, care plânge din simpatie cu ceilalți copii. El crede că plânsul este așa un lucru expus și vulnerabil dacă faci asta în fața altor oameni, încât îi este rușine și este jenat pentru persoana care plânge, iar asta îi declanșează propriile lui sentimente de rușine și jenă, toate straturile urii de sine din copilărie care s-au acumulat în timp ce a crescut ca un mare plângăcios. Toate sesiunile cu consilierii, toate umilințele din copilărie, toate se întorc la Samuel când vede pe cineva plângând.

Este ca și cum trupul său devine o rană mare deschisă și până și o ușoară briză îl doare fizic.

Plânsul Laurei nu este reținut. Ea nu se luptă cu plânsul, ci mai degrabă pare să se lase învăluită în el. Este un plâns de descărcare completă din ochi și nas, însoțită de muci și respirația cu sughițuri și contracțiile faciale care îi strâng obrajii și buzele într-o încruntare grotescă. Are ochii roșii și obrajii îi strălucesc și sunt uzi și din nara stângă îi atârnă teribil un mic muc. Umerii ei sunt aplecați și ea se apleacă și privește podeaua. Samuel simte că peste cam zece secunde va face și el același lucru. Nu poate să suporte să vadă pe altcineva plângând. De aceea, pentru el sunt un dezastru nunțile colegilor de la muncă sau ale rudelor îndepărtate, pentru că plânge invers proporțional cu cât de apropiat este de mireasă și mire. Filmele triste de la cinema sunt o problemă asemănătoare, acolo unde chiar dacă nu poate să vadă oamenii plângând, îi aude cum își trag încet nasul sau îl suflă sau le aude răsuflarea întretăiată și apoi poate să extrapoleze acel anumit tip de plâns din vasta sa arhivă interioară de episoade de plâns și „probează” și el, o problemă amplificată dacă se întâmplă să fie la o întâlnire și astfel este foarte alert și conștient de încordarea emoțională a partenerei sale și e umilit dacă ea poate se apleacă spre el să o aline când plânge, doar ca să descopere că plânsul lui e de zece ori mai intens decât al ei.

— Și va trebui să dau înapoi toate bursele! strigă Laura pe jumătate. Dacă pic va trebui să le dau înapoi pe toate și familia mea o să fie falită și o să ajungem în stradă unde o să murim de foame!

Samuel simte că asta e o minciună pentru că bursele nu funcționează tocmai așa, dar nu poate să deschidă gura pentru că încearcă să își înăbușe propriul plâns. Acum e în gât și se strânge în jurul mărului lui Adam și toate episoadele acelea devastatoare de plâns din copilărie încep să vină înapoi spre el, petrecerile de zile de naștere pe care le-a stricat, cinele în familie care s-au oprit la mijloc, clasele rămase într-o liniște uimită privind cum el fuge afară pe ușă, oftatul exasperat și zgomotos al profesorilor și directorilor și mai ales al mamei sale – o, cât de mult își dorea mama lui să nu mai plângă, stând acolo încercând să-l aline și masându-i umerii în timpul unei crize și spunându-i „e bine, totul e bine” cu cea mai blândă voce

a ei, neînțelegând că tocmai atenția ei față de plâns și recunoașterea plânsului făcea plânsul și mai rău. Și acum el simțea cum împinge în sus, în laringe, și repeta în minte: „Eu dețin controlul, eu dețin controlul” și asta este eficient în mare parte până când plămânii încep să-i ardă pentru oxigen și ochii lui parcă sunt niște măsline presate, așa că cele două opțiuni ale sale sunt fie să izbucnească în plâns exact aici, în fața Laurei Pottsdam – ceea ce e incredibil de groaznic și jenant și expus – sau să facă trucul cu râsul, pe care l-a învățat de la un consilier din gimnaziu care i-a spus: „Opusul plânsului este râsul, așa că atunci când ai senzația că o să plângi, încearcă să râzi de fapt și se vor anula unul pe altul”, o tehnică ce părea destul de stupidă la vremea aceea, dar care s-a dovedit ciudat de eficientă în situații extreme. Este, știe el, singura cale de a evita un plâns devastator pe cinste în momentul acesta. Nu se gândește la ce ar însemna să râdă în clipa asta, doar că orice altceva ar fi de un milion de ori mai bine decât plânsul, așa că, atunci când biata Laura – cocoșată toată și plânsă și vulnerabilă și zdrobită – spune printre sughițurile ei ude: „N-o să mai pot să vin la școală la anul și n-o să mai am bani și n-o să mă pot duce nicăieri și nu știu ce-o să fac cu viața mea”, răspunsul lui Samuel este: „Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha-haaaa!”

AD HOMINEM

Aceasta a fost, probabil, o eroare de calcul.

Deja vede cum efectul râsului său se înregistrează pe chipul Laurei, repede ca niște unde de uimire și surpriză, dar apoi se transformă în furie și probabil dezgust. Felul în care a râs, atât de agresiv și nesincer, ca un geniu malefic nebun într-un film de acțiune, era, așa cum își dădea seama acum, deosebit de crud. Postura Laurei devenise rigidă și în gardă și erectă, fața ei era rece, orice indiciu al plânsului dispăruse. Nu se poate sublinia suficient de mult cât de repede se întâmplase asta. Samuel se gândește la o expresie pe care o văzuse scrisă pe pungile de legume de la magazin: *congelare rapidă.*

— De ce ați făcut asta? spune ea, cu o voce nenatural de calmă și echilibrată.

Este de un sânge rece bizar, abia reținut, cu o tentă periculoasă, ca un asasin al mafiei.

— Îmi pare rău. Nu am vrut.

Ea îi studiază chipul pentru un timp îndelungat și dureros de mult. Firul de muc din nasul ei a dispărut. Este într-adevăr o transformare remarcabilă, toate semnele fizice cum că ar fi plâns au dispărut. Până și obrajii ei sunt uscați acum.

— Ați *râs* de mine, spune ea.

— Da, spune el. Da, am râs.

— De ce ați râs de mine?

— Îmi pare rău, spune el. Am greșit. Nu trebuia să râd.

— De ce mă urâți atât de mult?

— Nu te urăsc. Serios Laura, nu este adevărat.

— De ce toată lumea mă urăște? Ce am făcut?

— Nimic. Nu e nimic. Nu e vina ta. Toată lumea te place.

— Nu e așa.

— Ești foarte plăcută. Toată lumea te place. Eu te plac.

— Da? Vă place de mine?

— Da. Foarte mult. Te plac foarte mult.

— Promiteți?

— Sigur că da. Îmi pare rău.

Vestea bună este că Samuel nu mai este în pericol să plângă, așa că trupul lui se relaxează și îi zâmbește puțin Laurei și se simte atât de bine încât întreaga situație s-a calmat și pare să se afle la un nivel echilibrat emoțional, iar el are sentimentul că ei doi trebuie să fi traversat un teren periculos împreună, ca prietenii de război sau străinul care stă lângă tine în avion după ce treceți prin niște turbulențe foarte puternice. Acum simte această camaraderie față de Laura, așa că îi zâmbește și încuviințează spre ea și poate că îi face cu ochiul. El se simte atât de liber în clipa asta, încât chiar îi face cu ochiul.

— A, spune Laura. A, înțeleg.

Și își încrucișează picioarele și se lasă pe spate în scaunul de piele.

— Sunteți îndrăgostit de mine.

— Pardon?

— Trebuia să-mi dau seama. Desigur.

— Nu. Cred că ai înțeles greșit…

— E în regulă. Nu e ca și cum ar fi prima oară când un profesor se îndrăgostește de mine. E drăguț.

— Nu, serios, ai înțeles greșit.

— Vă place de mine foarte mult. Tocmai ați spus asta.

— Da, dar nu am vrut să sune în felul acesta, spune el.

— Știu ce urmează mai departe. Dacă nu mă culc cu dumneavoastră, pic. Așa e?

— Nu e deloc *așa*, spune el.

— Acesta a fost planul de la bun început. Toată chestia asta e ca să vă culcați cu mine.

— Nu! spune el și simte înțepătura acestei acuzații, ca atunci când ești acuzat de ceva care te face să te simți – chiar dacă nu ești – puțin vinovat.

Se ridică, trece pe lângă Laura și deschide ușa de la birou și spune:

— Trebuie să pleci. Am terminat aici.

— Știți că nu mă puteți pica, spune Laura, care în mod clar nu se ridică să plece. Nu mă puteți pica pentru că așa spune legea.

— Întâlnirea a luat sfârșit.

— Nu mă puteți pica pentru că am o dificultate de învățare.

— Nu ai nicio dificultate de învățare.

— Ba da, am. Îmi este greu să fiu atentă și să mă țin de termene-limită și să citesc și în plus nu-mi fac prieteni.

— Nu este adevărat.

— Ba este adevărat. Puteți verifica. Este documentat.

— Cum se numește dificultatea ta de învățare?

— Încă nu are un nume.

— Ce convenabil!

— Potrivit Legii americanilor cu dizabilități[3], trebuie să oferiți condiții speciale tuturor studenților cu dificultăți de învățare documentate.

— Nu îți e greu să-ți faci prieteni, Laura.

— Ba da. Nu îmi fac deloc prieteni.

— Te văd cu prietenii mereu.

— Nu sunt de durată.

Samuel trebuie să recunoască faptul că asta e adevărat. Chiar acum, el încearcă să găsească o răutate pe care să i-o spună. O insultă care ar egala în greutate retorica acuzației ei că el e îndrăgostit de ea. Dacă îi rănește sentimentele Laurei suficient de mult, dacă o insultă suficient de tare, va fi exonerat. Ar dovedi că el nu e îndrăgostit de ea dacă îi spune ceva foarte rău, asta e logica lui.

— La ce condiții consideri că ai dreptul? spune el.

[3] În original, Americans with Disabilities Act (n.tr.).

— Să trec cursul.

— Crezi că Legea pentru americanii cu dizabilități a fost scrisă ca să-i protejeze pe trișori?

— Atunci să rescriu lucrarea.

— Ce dizabilitate de învățare ai tu, mai exact?

— V-am spus că ei încă nu i-au dat un nume.

— Cine sunt „ei”?

— Oamenii de știință.

— Și ei nu știu ce este?

— Nu.

— Și care sunt simptomele?

— Bine, păi, cam după trei minute nu mai sunt atentă în clasă și de obicei nu urmăresc indicațiile *deloc* și nu iau niciodată notițe și nu țin minte numele oamenilor și uneori citesc până la finalul unei pagini și nu am nici cea mai vagă idee ce am citit. Tot timpul când citesc uit unde am rămas și sar peste patru rânduri și nici nu îmi dau seama și multe dintre scheme și grafice nu au niciun sens pentru mine și nu sunt bună deloc la puzzle-uri și uneori spun ceva, deși vreau să spun cu totul altceva. A, și scrisul meu este foarte dezordonat și nu am putut niciodată să spun pe litere cuvântul *aluminiu* și uneori îi spun colegei mele de cameră că o să fac curat în partea mea de cameră, deși nu am nici cea mai mică intenție să fac asta. Când sunt afară, apreciez greu distanțele. Nu pot să indic deloc nordul. Aud oamenii care spun: „Pasărea din mână e mai bună decât cioara de pe gard” și nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă asta. În ultimul an, mi-am pierdut telefonul cam de opt ori. Am avut zece accidente cu mașina. Și ori de câte ori joc volei, mingea se pare că mă lovește în față chiar dacă nu vreau deloc asta.

— Laura, spune Samuel, care simte că acum e momentul lui, care simte cum insulta se adună și bolborosește, nu ai o dizabilitate de învățare.

— Ba da, am.

— Ba nu, spune el și face o pauză dramatică și se asigură că pronunță următoarele cuvinte rar și atent, ca să fie complet auzite și înțelese: Doar că nu ești foarte deșteaptă.

ARGUMENTUM AD BACULUM
(SAU „APELURI LA AMENINȚĂRI”)

— Nu pot să cred că ați pronunțat cuvintele astea! spune Laura, care acum s-a ridicat cu geanta în mână și e gata să plece indignată din biroul lui.

— Este adevărat, spune Samuel. Nu ești foarte deșteaptă și nici nu ești o persoană foarte bună.

— Nu puteți spune asta!

— Nu ai o dizabilitate de învățare.

— Pot să fac să fiți dat afară pentru asta!

— Trebuie să știi asta. Cineva trebuie să-ți spună.

— Sunteți așa de grosolan!

Samuel observă că ceilalți profesori au băgat de seamă toate țipetele. Pe coridor se deschid uși, ies capete. Trei studenți care stau pe podea, înconjurați de ghiozdane, care ar fi putut lucra la un proiect de grup, îl privesc fix. Instinctul său de aversiune față de rușine se activează și nu se mai simte la fel de curajos ca în urmă cu câteva momente. Acum, când vorbește, vocea lui este mai joasă cam cu treizeci de decibeli și puțin pițigăiată.

— Cred că trebuie să pleci, spune el.

ARGUMENTUM AD CRUMENAM
(SAU „APELURI LA BOGĂȚIE”)

Laura iese furioasă din biroul lui, pe hol, apoi se întoarce și strigă spre el:

— Plătesc taxă aici! Plătesc bani serioși! Îți plătesc salariul și nu mă poți trata așa! Tatăl meu dă bani mulți la școala asta! Mai mulți decât faci tu într-un an! E avocat și o să te dea în judecată! Ai dus asta la un cu totul alt nivel! *Al meu o să fii!*

Și cu asta se întoarce iar și tropăie mai departe, trece de colț și dispare.

Samuel închide ușa. Se așază. Se uită la planta lui din ghiveciul de pe pervaz – o gardenie mică și plăcută, care acum e cam pleoștită. Ia pulverizatorul și stropește planta de câteva ori, stropitul scoate un zgomot care seamănă puțin cu măcănitul unei rățuște.

La ce se gândește? Se gândește că e posibil să înceapă să plângă acum. Și probabil că o să fie concediat din cauza Laurei Pottsdam. Și cum detestă cuvântul acela, *alt.*

5.

— Bună ziua?

— Bună ziua! Pot să vorbesc cu domnul Samuel Andresen Anderson, vă rog?

— Eu sunt.

— Domnule profesor Andresen-Anderson. Mă bucur că am dat de dumneavoastră. Eu sunt Simon Rogers...

— De fapt e doar Anderson.

— Domnule?

— Samuel Anderson. Asta e. Tot numele cu cratimă e complicat.

— Desigur, domnule.

— Cine e?

— După cum spuneam, domnule, eu sunt Simon Rogers de la biroul de avocatură Rogers & Rogers. Suntem în Washington, D.C. Poate ați auzit de noi? Suntem specializați în crime motivate politic. Vă sun din partea mamei dumneavoastră.

— Pardon?

— Crimele de înalt profil, de obicei de natură justițiar spre stânga, mă înțelegeți. Ceea ce vreau să spun este, ați auzit de acei oameni care se leagă de copaci? Ei sunt clienții noștri. Sau, de exemplu, anumite acțiuni derulate împotriva balenierelor și apoi transmise la televiziunile prin cablu – domnule, aceasta ar fi ceva exact în zona noastră de atac. Sau o altercație cu un oficial republican care a fost văzută de milioane de oameni online, dacă prindeți aluzia. Apărăm actorii politici, dat fiind mandatul acoperirii în media, desigur.

— Ați spus ceva despre mama mea?

— Mama dumneavoastră, domnule, da. Eu o apăr pe mama dumneavoastră în cazul împotriva acțiunii statului împotriva ei, am preluat cazul, domnule, de la biroul Avocatului din Oficiu din Chicago, vedeți.

— Acțiunea statului?

— Eu îi voi reprezenta interesele atât în sala de judecată, cât și în presă, cel puțin până când se termină fondurile, ceea ce este ceva ce poate ar trebui să discutăm în viitor, domnule, dar nu azi, pentru că nu se cade să aducem vorba despre bani atât de devreme în relația noastră.

— Nu înțeleg. Ce bani? De ce a apărut ea în presă? V-a cerut să mă sunați?

— Domnule, la care dintre aceste întrebări doriți să răspund mai întâi?

— Ce se întâmplă?

— Ei bine, domnule, după cum știți, mama dumneavoastră a fost acuzată de agresiune și vătămare corporală. Și din cauza, să fim sinceri, dovezilor copleșitoare împotriva ei, domnule, cel mai probabil va pleda și va accepta o propunere.

— Mama mea a agresat pe cineva?

— A, ei bine, atunci să dăm puțin înapoi. Am presupus că ați auzit deja, domnule.

— Să aud ce?

— Despre mama dumneavoastră.

— De unde aș afla ceva despre mama mea?

— A apărut la știri.

— Eu nu mă uit la știri.

— A apărut la știrile locale, prin cablu, naționale, ziare, agenții de presă și în multe show-uri de comedie și dezbateri.

— Rahat!

— În plus, domnule, internetul. Agresiunea a circulat pe larg pe internet. Nu accesați niciunul dintre aceste medii?

— Când s-a întâmplat asta?

— Alaltăieri. Se poate spune că ea a ajuns la un statut viral, domnule. Statut de memă.

— Pe cine a agresat?

— Pe Sheldon Packer, domnule. Guvernatorul Sheldon Packer, din Wyoming. L-a atacat cu pietre. Mai multe pietre, domnule. A aruncat cu pietroaie.

— E o glumă.

— Probabil că în timpul procesului eu nu le voi numi pietroaie. Cel mai probabil le voi numi pietre, sau pietricele, sau de fapt, acum, dacă mă gândesc mai bine, probabil *pietriș.*

— Minți. Cine e la telefon?

— După cum am spus, mă numesc Simon Rogers, de la Rogers & Rogers, domnule, iar mama dumneavoastră așteaptă procesul.

— Pentru agresarea unui candidat prezidențial.

— Tehnic nu este un candidat încă, dar sunteți pe-aproape. A fost pe toate canalele de știri toată ziua și toată noaptea. Nu ați

auzit despre asta?

— Am fost ocupat.

— Predați un curs. Introducere în literatură. Are loc timp de o oră, de două ori pe săptămână, domnule. Sper să nu considerați intruziv sau indiscret că am această informație, dar este afișată pe site-ul facultății.

— Înțeleg.

— Pentru că mă întreb, domnule, ce ați făcut cu celelalte, să zicem, aproximativ patruzeci de ore de când a izbucnit această poveste?

— Am stat la computer.

— Și acest computer este conectat la internet, presupun?

— Am, știți, am scris. Sunt scriitor.

— Pentru că acum atmosfera generală la nivel național despre acest subiect este: am putea să vorbim și despre altceva *în afară de* Faye Andresen-Anderson, vă rugăm? Saturație totală, spun eu, așa că mi se pare surprinzător că nu ați auzit nimic despre asta și este vorba de mama dumneavoastră.

— Nu prea comunicăm noi doi.

— I-au dat până și un nume isteț: Packer Attacker. E destul de cunoscută.

— Sunteți sigur că este mama mea? Nu prea pare să fie ea.

— Sunteți Samuel Andresen-Anderson? Acesta este numele dumneavoastră legal complet?

— Da.

— Iar mama dumneavoastră este Faye Andresen-Anderson, da?

— Da.

— Care locuiește în Chicago, Illinois?

— Mama mea nu locuiește în Chicago.

— Unde locuiește?

— Nu știu! N-am mai vorbit cu ea de douăzeci de ani!

— Deci, domnule, acum nu știți unde se află dânsa. E corect?

— Da.

— Așadar, ar putea să locuiască în Chicago, Illinois și dumneavoastră să nu știți.

— Presupun.

— Deci probabil că femeia din închisoare este într-adevăr mama dumneavoastră, asta încerc să spun. Indiferent de adresa ei actuală.

— Și ea l-a atacat pe guvernator…

— Am prefera să folosim termeni mai puțin încărcați. Nu „atacat”. Mai degrabă, și-a exercitat drepturile din Primul Amendament folosind pietriș aruncat simbolic. Presupun după sunetele de clicăit că acum verificați asta pe un motor de căutare?

— Doamne, e peste tot!

— Într-adevăr, domnule.

— Este și un video?

— Văzut de mai multe milioane de ori. A fost și remixat și prelucrat și transformat într-un cântec hip-hop destul de amuzant.

— Nu pot să cred.

— Totuși, domnule, ar trebui să nu căutați cântecul, cel puțin nu acum cât rana este atât de proaspătă.

— Mă uit la un editorial care o compară pe mama mea cu Al-Qaeda.

— Da, domnule. Groaznic. Lucrurile care s-au spus, domnule. La știri. Cele mai oribile.

— Ce altceva s-a mai spus?

— Poate e mai bine să vedeți singur.

— De ce nu-mi dați un exemplu.

— Tensiuni, domnule. Vedeți, tensiunile și pasiunile sunt la cote înalte. Pentru că totul este văzut prin prisma motivării politice, desigur.

— Adică spun ce?

— Ea este o prostituată teroristă hipiotă radicală, domnule, ca să citez un exemplu neplăcut, dar extrem de emblematic.

— Prostituată?

— Teroristă hipiotă radicală și, da, ați auzit bine, domnule, prostituată. A fost abuzată în această descriere, dacă îmi permiteți.

— De ce se spune că e o prostituată?

— A fost arestată pentru prostituție, domnule. În Chicago.

— Pardon?

— Arestată, dar nu a fost niciodată pusă sub acuzare, domnule, cred că este important de adăugat.

— În Chicago.

— Da, domnule, în Chicago, în 1968. Cu ceva ani înainte să vă nașteți dumneavoastră și cu suficient de mult timp înainte ca ea

să-și refacă viața și să-l găsească pe Dumnezeu, asta e ceva ce voi susține dacă se ajunge la judecată. Vorbim despre prostituție cu *sex,* desigur.

— Da, vedeți? Asta e imposibil. Ea nu a fost în Chicago în 1968. Era acasă, în Iowa.

— Dosarele noastre spun că ea a fost în Chicago pentru o lună, aproape de finele lui 1968, domnule, când era la facultate.

— Mama mea n-a făcut facultatea.

— Mama dumneavoastră nu a *absolvit* facultatea. Dar a fost înscrisă ca studentă a Universității Illinois-Chicago pentru semestrul din toamnă, 1968.

— Nu, mama mea a crescut în Iowa și când a terminat liceul a rămas în Iowa, unde l-a așteptat pe tata să se întoarcă din armată. Ea nu a părăsit niciodată orașul natal.

— Dosarele noastre arată altceva.

— N-a plecat din Iowa până în anii optzeci.

— Domnule, dosarele noastre arată că ea a fost activă în campania anti-război în 1968.

— A, bun, atunci asta e în mod sigur imposibil. *Ultimul* lucru pe care l-ar face mama mea ar fi să protesteze.

— Domnule, vă spun, s-a întâmplat. Există o fotografie. Există dovada într-o fotografie.

— Ați greșit femeia. E o încurcătură.

— Faye, numele de fată Andresen, născută în 1950, în Iowa. Vreți să vă spun toate cele nouă cifre al numărului ei de asigurare socială?

— Nu.

— Pentru că am numărul ei.

— Nu.

— Deci, domnule, este o șansă rezonabilă. Ce vreau să spun este că dacă nu există dovezi care să susțină contrariul sau dacă nu suntem cu toții victima unei coincidențe incredibile, această femeie din închisoare este cel mai probabil mama dumneavoastră.

— Bine.

— Este foarte probabil. Nouăzeci și nouă la sută sigur. Dincolo de orice îndoială. La sigur, oricât de mult ați spera să nu fie adevărat.

— Înțeleg.

— Femeia din închisoare, numită de acum înainte „mama

dumneavoastră”. Nu vom mai avea această dezbatere?

— Nu.

— După cum spuneam, este puțin probabil ca mamei dumneavoastră să nu i se aplice un verdict de vinovăție aici, dovezile împotriva ei fiind, cum s-ar spune, incontestabile. Domnule, tot ce putem face este să pledăm pentru o înțelegere și o sentință blândă.

— Nu văd cum ați putea avea nevoie de ajutorul meu pentru asta.

— Un martor de caracter. Veți scrie o scrisoare judecătorului, explicând de ce mama dumneavoastră nu merită să meargă la închisoare.

— De ce m-ar asculta judecătorul pe mine?

— Probabil că nu o va face, domnule. Mai ales *acest* judecător. Judecătorul Charles Brown. I se spune „Charlie”. Nu glumesc, domnule, chiar acesta este numele său. Trebuia să se pensioneze luna următoare, dar și-a amânat pensionarea ca să prezideze cazul mamei dumneavoastră. Mă gândesc pentru că este de înalt profil? O poveste națională. În plus, el are un dosar destul de groaznic cu privire la treburile cu Primul Amendament. Dați-mi voie să vă spun că onoratul Charlie Brown nu tolerează disidenții.

— Și atunci, dacă nu m-ar asculta pe mine, de unde deranjul cu scrisoarea asta? De ce v-ați obosit să mă sunați?

— Pentru că aveți un titlu întrucâtva respectabil, domnule și ați ajuns la un nivel mijlociu de renume și nu voi lăsa nicio piatră neîntoarsă cât timp sunt bani în fond. Am o reputație.

— Ce este fondul acesta?

— După cum vă puteți imagina, domnule, guvernatorul Sheldon Packer este destul de nepopular în anumite cercuri. Pentru anumite grupuri, mama întrucâtva este un fel de eroină subversivă.

— Pentru că a aruncat cu pietre.

— „Un soldat curajos în lupta împotriva fascismului republican”, era scris pe unul dintre cecurile pe care le-am încasat. Banii au început să curgă pentru apărarea ei. Suficient cât să îmi acopere serviciile avocățești pentru patru luni.

— Și după aceea?

— Sunt optimist că putem să ajungem la o înțelegere domnule, până atunci. Ne veți ajuta?

— De ce aș face asta? De ce aș ajuta-o pe *ea*? E atât de tipic.

— Ce este tipic, domnule?

— Tot misterul acesta al mamei mele – mersul la facultate, și protestele, și arestarea – nu am știut de toate astea. Este încă un secret pe care nu mi l-a spus niciodată.

— Sunt sigur că a avut motivele ei, domnule.

— Nu vreau să fiu implicat în asta.

— Ar trebui să vă spun că mama dumneavoastră chiar are nevoie de ajutor acum.

— Nu o să scriu nicio scrisoare și nu îmi pasă dacă ajunge la închisoare.

— Dar, domnule, e mama dumneavoastră. V-a născut și, să nu fiu lipsit de delicatețe, v-a alăptat.

— Ea ne-a abandonat pe mine și pe tata. A plecat fără să spună un cuvânt. Atunci a încetat să mai fie mama mea în ceea ce mă privește.

— Nu există speranța unei reuniuni? Nu tânjiți după o figură maternă într-o viață care pare goală și searbădă fără ea?

— Trebuie să închid.

— V-a dat naștere. V-a sărutat unde vă durea. V-a tăiat sandvișurile în bucățele. Vreți sau nu pe cineva în viața dumneavoastră care ține minte ziua dumneavoastră de naștere?

— Închid acum. La revedere.

6.

Samuel ascultă șuieratul espressorului într-o cafenea de la aeroport când primește primul mesaj despre Laura Pottsdam. Este de la decanul său, experta în ciumă, care scrie:

> M-am întâlnit cu una dintre studentele tale. Avea niște acuzații ciudate. Chiar i-ai spus că e proastă?

Iar Samuel citește în diagonală restul scrisorii și simte cum practic se scufundă pe scaun.

> Sunt sincer șocată de indecența ta. Domnișoara Pottsdam nu mi se pare proastă. I-am permis să rescrie lucrarea pentru credit complet. Trebuie să discutăm asta

imediat.

El se află într-o cafenea dincolo de o poartă, unde, într-un sfert de oră, un zbor de prânz spre Los Angeles va începe îmbarcarea. Se află acolo pentru a se întâlni cu Guy Periwinkle, editorul și publicistul său. Deasupra lui este un televizor, în prezent fără sonor, dat pe un canal de știri care arată cum mama lui Samuel aruncă cu pietre spre guvernatorul Packer.

Încearcă să le ignore. Ascultă sunetele colective din jurul său: comenzi de cafea strigate, anunțuri la difuzoare despre actualul nivel de amenințare și despre cum nu trebuie să lași bagajele nesupravegheate, copii care plâng, spumă și abur, lapte bolborosit. Chiar lângă cafenea este un stand de lustruit pantofi – două scaune ridicate ca niște tronuri sub care se află un tip îmbrăcat în uniforma necesară pentru munca lui: bretele, o șapcă de vânzător de ziare, un ansamblu vag de mijloc de secol, care îți va lustrui pantofii. Samuel îl așteaptă pe Periwinkle, care vrea să îi fie lustruiți pantofii, dar ezită.

— Sunt un tip alb bine îmbrăcat, spune Periwinkle, privind omul de la standul de lustruit pantofi. El e un tip negru într-un costum regresiv.

— Și de ce contează asta? spune Samuel.

— Nu-mi place imaginea. Detest vizualul acesta.

Periwinkle se află în Chicago în această după-amiază, dar este în drum spre L.A. Asistentul lui a sunat să spună că voia o întâlnire, dar singurul timp pe care îl avea disponibil era la aeroport. Așa că asistentul i-a cumpărat lui Samuel un bilet de avion, doar dus, spre Milwaukee, pe care, explicase asistentul, Samuel îl putea folosi dacă voia, dar era doar ca să îl treacă de securitate.

Periwinkle se uită la tipul care lustruiește pantofi.

— Știi care este adevărata problemă? Adevărata problemă o reprezintă camerele de la telefoanele mobile.

— Nu mi-a lustruit nimeni niciodată pantofii.

— Nu mai purta încălțăminte sport, spune Periwinkle, iar el nu se uită la picioarele lui Samuel când spune asta.

Ceea ce înseamnă că în cele câteva minute pe care le-au petrecut împreună la aeroport, Periwinkle a acumulat și asimilat faptul că Samuel poartă pantofi ieftini. Și probabil și alte informații.

Așa se simte Samuel mereu în preajma publicistului său: puțin necuviincios prin comparație, puțin în paragină. Periwinkle arată cam de patruzeci de ani, dar de fapt este de aceeași vârstă cu tatăl lui Samuel, are cam șaizeci și cinci. Pare să lupte cu timpul pentru că este mai grozav. Merge drept și țeapăn și într-un fel regal – este ca și cum se consideră un cadou de zi de naștere scump și bine împachetat. Pantofii lui subțiri sunt sobri și par italienești și au vârfurile puțin ridicate, ca niște trambuline de schi. Talia sa pare cu douăzeci de centimetri mai suplă decât a oricărui bărbat adult din aeroport. Nodul de la cravata sa este strâns și tare ca o ghindă. Părul său puțin grizonant este tuns la o lungime care pare să fie perfectă și uniformă, de un centimetru. Samuel mereu se simte mare și lăbărțat când stă lângă el. Haine cumpărate din magazin care nu-i vin bine, probabil cu o mărime prea mari. În schimb, costumul fix al lui Periwinkle îi sculptează trupul în unghiuri curate și linii drepte, iar forma lui Samuel pare mai mult ca o bilă.

Periwinkle este ca o lanternă ațintită spre toate punctele tale slabe. Te face să te gândești conștient la imaginea de sine pe care o proiectezi. De exemplu, comanda tipică a lui Samuel la o cafenea este un cappuccino.

Cu Periwinkle, el a comandat un ceai verde. Pentru că un cappuccino părea un clișeu și s-a gândit că un ceai verde ar fi aprobat mai mult de Periwinkle.

Periwinkle, în schimb, a comandat un cappuccino.

— Mă duc în L.A., spune el. O să fiu pe platou pentru noul videoclip al lui Molly.

— Molly Miller? spune Samuel. Cântăreața?

— Da. E o clientă. Mă rog. Are un videoclip nou. Un album nou. Apare ca invitată într-un sitcom. Urmează să lanseze un reality show. Și o biografie de celebritate, motiv pentru care mă duc acolo. Titlul momentan este *Greșelile pe care le-am făcut până acum.*

— Dar nu are, cât, șaisprezece ani?

— Oficial are șaptesprezece. Dar în realitate are douăzeci și cinci.

— Pe bune?

— În viața reală. Păstrează asta pentru tine.

— Despre ce e cartea?

— Greu de zis. Vrei să fie suficient de normală cât să nu îi

strice imaginea, dar nu poate să fie plictisitoare pentru că trebuie să pară fascinantă. Vrei să fie suficient de isteață încât oamenii să nu spună că e ca sifonul cu aromă de gumă de mestecat vândut copiilor de doisprezece ani, dar nici nu vrei să fie prea deșteaptă, pentru că, desigur, copiii de doisprezece ani sunt publicul principal. Și evident, toate biografiile de celebrități trebuie să conțină o mărturisire uriașă.

— Da?

— În mod sigur, da. Ceva ce le putem da ziarelor și revistelor înainte de data publicării ca să stârnim apele. Ceva suculent despre care să vorbească oamenii. De aceea mă duc în L.A. Facem brainstorming. Ea filmează ultimele cadre pentru videoclipul ei muzical. Va fi lansat în câteva zile. Un cântec stupid și de rahat. Uite refrenul: „Trebuie să reprezinți!”

— Șmecher. Te-ai decis la o confesiune?

— Sunt puternic în favoarea unui mic episod inocent de lesbianism. Odată, când a experimentat în gimnaziu. O prietenă specială, câteva sărutur. Știi tu. Nu suficient de mult cât să supere părinții, dar sperăm să fie destul cât să primim niște premii cu steagul în culorile curcubeului. Deja prinde la piața indecisă, dar cum ar fi să o placă și homosexualii?

Iar aici Periwinkle face o pantomimă cu mâinile, arată ceva mic care explodează în ceva mare.

— Bum! spune el.

Periwinkle fusese cel care îl descoperise pe Samuel, Periwinkle, cel care îl scosese pe Samuel din obscuritate și îi oferise un contract enorm pentru carte. Pe atunci, Samuel era la facultate, iar Periwinkle vizita campusuri din toată țara în căutare de autori pe care să îi contracteze pentru o nouă publicație care să conțină lucrările tinerilor prodigioși. El l-a recrutat pe Samuel după ce i-a citit doar o scurtă povestire. Apoi a plasat acea povestire într-una dintre revistele mari. Apoi i-a oferit un contract pentru carte care i-a adus lui Samuel o sumă exorbitantă de bani. Tot ce trebuia să facă Samuel era să scrie cartea. Ceea ce bineînțeles că nu a făcut niciodată. Asta se întâmpla în urmă cu un deceniu. Aceasta era prima conversație pe care o avea cu publicistul său în ani de zile.

— Și cum merge afacerea cu cărțile? întreabă Samuel.

— Afacerea cu cărțile. Ha! Ce amuzant! Nu mă mai ocup tocmai cu domeniul cărților. Nu în sensul tradițional. El scoate o

carte de vizită din servietă. *Guy Periwinkle: Creator de interes* – fără logo, fără informații de contact. Acum sunt în domeniul producției, spune Periwinkle. Construiesc lucruri.

— Dar nu cărți.

— Cărți. Sigur. Dar în mare parte creez interes. Atenție. Vogă. O carte este doar un ambalaj, un container. Mi-am dat seama de asta. Greșeala pe care o fac oamenii din domeniul afacerilor cu cărți este că ei cred că treaba lor este să construiască containere bune. A spune că te ocupi cu cărțile este ca și cum un producător de vinuri spune că se ocupă cu sticlele. Ceea ce construim de fapt este *interesul.* O carte este pur și simplu forma pe care o poate lua interesul când îl scalăm și ne folosim de el.

Deasupra lor, videoclipul cu Atacatoarea lui Packer ajunsese în punctul în care paznicii se îngrămădeau spre mama lui Samuel, gata să o pună la pământ.

Samuel își feri privirea.

— Mă aplec mai mult spre sinergia multimodală între platforme, spune Periwinkle. Compania mea a fost asimilată cu multă vreme în urmă de un alt publicist, care la rândul său a fost înghițit de altul mai mare și așa mai departe, ca acele autocolante Darwin cu pești pe care le vezi pe mașini. Acum suntem deținuți de un conglomerat multinațional cu interese în comerțul și publicarea cărților, televiziunea prin cablu, transmisiuni radio, înregistrarea de muzică, distribuție media, producție de film, consultanță politică, managementul imaginii, publicitate, reclamă, reviste, publicații și drepturi. Plus livrări, cred? Pe undeva pe acolo?

— Pare complicat.

— Imaginează-ți că sunt centrul calm în jurul căruia se învârte tornada tuturor operațiunilor noastre media.

Periwinkle își ridică ochii spre televizorul de deasupra lor și privește videoclipul cu Atacatoarea lui Packer reluat pentru a zecea oară. Într-o fereastră mică din stânga ecranului, crainicul conservator al emisiunii spune ceva, nu se știe ce.

— Hei! strigă Periwinkle la ospătar. Poți să dai mai tare?

Peste câteva secunde, televizorul capătă sonor. Ei ascultă cum crainicul întreabă dacă atacul asupra lui Packer este un incident izolat sau un semn că mai urmează și altele.

— A, în mod sigur este un semn că mai urmează și altele,

spune unul dintre invitați. Asta fac liberalii când sunt prinși la colț. Atacă.

— Chiar nu este foarte diferit de să zicem, Germania la finele anilor treizeci, spune alt invitat. E ca și cum, știi, mai întâi atacă patrioții, iar eu nu am nimic de spus.

— Exact! spune crainicul. Dacă nu spunem nimic, n-o să mai rămână nimeni când vor veni după *noi.* Trebuie să oprim asta acum.

Capetele încuviințează. Se trece la reclame.

— O, frate, spune Periwinkle, dând din cap și zâmbind. Atacatoarea lui Packer. Asta e o femeie pe care mi-ar plăcea să o cunosc mai bine. Asta e o poveste pe care mi-ar plăcea s-o spun.

Samuel soarbe din băutura sa și nu spune nimic. Ceaiul a infuzat prea mult și a devenit puțin amar. Periwinkle se uită la ceas și privește spre poartă, unde oamenii au început să se adune – nu chiar în linie, dar se pregătesc să se alinieze, dacă se va forma o coadă.

— Cum merge munca? spune Periwinkle. Încă predai?

— Momentan.

— În… locul acela?

— Da, aceeași școală.

— Cât câștigi, treizeci de mii? Dă-mi voie să-ți dau un sfat. Pot să-ți dau un sfat?

— Bine.

— Pleacă din țară, amice.

— Pardon?

— Serios. Găsește-ți o țară frumoasă din lumea a treia, în curs de dezvoltare, și mergi să dai lovitura.

— Aș putea face asta?

— Da, absolut. Fratele meu face asta. Predă matematica de liceu și e antrenor de fotbal în Jakarta. Înainte de asta, Hong Kong. Înainte de asta, Abu Dhabi. Școli private. Majoritatea elevilor sunt copii din elita guvernamentală și de afaceri. Face două sute de mii pe an plus cazare plus mașină plus șofer. Primești mașină și șofer la școala aia a ta?

— Nu.

— Jur pe Dumnezeu că oricine pe jumătate educat care rămâne în America să predea suferă de un fel de psihoză. În China, Indonezia, Filipine, Orientul Mijlociu sunt disperați după

oameni ca tine. Ai pe alese. În America ești plătit prea puțin și muncești prea mult și ești insultat de politicieni și neapreciat de elevi. Acolo ai fi un adevărat erou. Acesta este sfatul meu pentru tine.

— Mersi.

— Ar trebui să îl urmezi. Pentru că am vești proaste, amice.

— Da.

Periwinkle încuviințează din cap, oftând puternic și încruntând sprâncenele ca un clovn.

— Îmi pare rău, dar va trebui să-ți anulăm contractul. De aceea am venit aici să vorbim. Ne-ai promis o carte.

— Și lucrez la ea.

— Ți-am plătit un avans destul de mare pentru o carte și nu ai livrat cartea în cauză.

— Am dat de un obstacol. Un mic blocaj scriitoricesc. Lucrez la ea.

— Invocăm clauza de nelivrare din contractul nostru, în care publicistul poate să ceară rambursarea oricăror plăți făcute în avans dacă produsul nu este livrat niciodată. Cu alte cuvinte? Va trebui să ne dai banii înapoi. Am vrut să îți spun asta personal.

— Personal. La o cafenea. În aeroport.

— Desigur, dacă nu ne poți plăti înapoi, va trebui să te dăm în judecată. Compania mea va depune actele săptămâna viitoare la Curtea Supremă a statului New York.

— Dar cartea vine. Scriu din nou.

— Și asta e o veste excelentă pentru tine! Pentru că renunțăm la toate drepturile asupra oricărui material legat de acea carte, astfel încât poți să faci ce vrei cu ea. Și îți urăm noroc mai departe.

— Pentru ce sumă mă dați în judecată?

— Suma avansului, plus dobânda, plus taxele legale. Aici partea bună este că nu pretindem pierderi de la tine, ceea ce nu se poate spune pentru multe dintre alte investiții recente ale noastre. Așa că să nu-ți pară rău pentru noi. Mai ai banii, nu?

— Nu, normal că nu. Am cumpărat o casă.

— Cât ai dat pe casă?

— Trei sute de mii.

— Și cât valorează casa acum?

— Cam optzeci?

— Ha! Numai în America, nu-i așa?

— Uite! Îmi pare rău că a durat atât de mult. Voi termina cartea în curând. Promit.

— Cum să mă exprim delicat? De fapt nu mai vrem cartea. Am semnat contractul într-o lume diferită.

— Cu ce e diferită?

— În principiu, nu mai ești celebru. Trebuia să lovim fierul cât era cald. Prietene, fierul tău e rece ca gheața. Dar acum și țara merge mai departe. Povestea ta drăguță despre iubirea din copilărie se potrivea înainte de 11 septembrie, dar acum? Acum e prea liniștită pentru vremurile astea, puțin cam incompatibilă. Și – fără supărare? – nu există nimic teribil de interesant la tine.

— Mersi.

— Nu interpreta greșit. Tipul de interes în care mă specializez este genul de o persoană dintr-un milion.

— Nu-mi permit să dau înapoi banii.

— Se rezolvă ușor, tipule. Execută ipoteca pe casă, ascunde-ți bunurile, declară faliment și mută-te în Jakarta.

La difuzor se aude: „Pasagerii de la clasa întâi spre Los Angeles sunt chemați pentru îmbarcare”. Periwinkle își netezește costumul.

— Asta e pentru mine, spune el.

Dă pe gât restul de cafea și se ridică.

— Uite, aș vrea ca lucrurile să stea altfel. Chiar aș vrea. Mi-aș dori să nu trebuiască să fac asta. Poate dacă ai avea ceva de oferit, ceva de interes?

Samuel știe că mai are un singur lucru de oferit, un lucru de valoare. Este singurul lucru pe care îl are pentru Periwinkle. Acum este singurul lucru interesant la el.

— Dacă ți-aș spune că am o carte nouă, spune Samuel. O altă carte.

— Atunci ți-aș spune că avem încă o plângere în procesul nostru civil împotriva ta. Că atunci când ai fost contractat să scrii o carte pentru noi, lucrai în secret la o carte pentru altcineva.

— Nu lucrez la ea deloc. Nu am scris niciun cuvânt.

— Atunci în ce fel este o „carte”?

— Nu este. Este mai mult o propunere. Vrei să auzi propunerea?

— Sigur. Dă-i bătaie!

— Este un fel de mărturisire a unei celebrități.

— Bun. Cine e celebritatea?

— Atacatoarea lui Packer.

— Da, sigur. Am trimis o iscoadă. Nu vorbește. E o pistă moartă.

— Dar dacă ți-aș spune că e mama mea?

7.

Deci acesta este planul. Se pun de acord asupra lui la aeroport. Samuel își va îndeplini angajamentul din contractul cu publicistul scriind o carte despre mama lui – o biografie, o dezvăluire, un expozeu.

— O poveste sordidă despre sex și violență, spune Periwinkle, scrisă de fiul pe care l-a abandonat? Da, la naiba, aș putea să vând asta.

Cartea va descrie trecutul murdar al lui Faye Andresen în mișcarea de protest, perioada ei ca prostituată, cum și-a abandonat familia și s-a ascuns și a ieșit la iveală numai ca să-l terorizeze pe guvernatorul Packer.

— Va trebui să scoatem cartea înainte de alegeri, din motive evidente de marketing, spune Periwinkle. Și Packer trebuie să fie prezentat drept un erou american. Un fel de Mesia al poporului. Ești de acord cu asta?

— Bine.

— De fapt, acele pagini sunt deja gata.

— Cum adică sunt gata? spune Samuel.

— Lucrurile despre Packer. Sunt scrise deja. Terminate. Cam o sută de pagini.

— Cum e posibil?

— Știi cum multe necrologuri sunt scrise înainte ca subiectele lor să moară de fapt? Același principiu. Lucrăm la o biografie, dar așteptam un unghi. Deci îl aveam în colimator. Cu alte cuvinte, jumătate din cartea ta e deja scrisă. Cealaltă jumătate este materialul despre mamă. Desigur, ea este aici ilustrată drept personajul negativ, înțelegi asta, da?

— Da.

— Și poți să scrii asta? Nu ai nicio problemă în a o înfățișa așa? Moral? Etic?

— O s-o distrug profund, public. Asta e ideea. Am priceput.

Și nici nu îi va fi greu, își imaginează Samuel, să facă asta femeii care a plecat fără un cuvânt, fără niciun avertisment, care l-a lăsat singur să supraviețuiască unei copilării fără mamă. Este ca și cum, în sfârșit, două decenii pline de resentimente și dureri au găsit un debușeu.

Așa că Samuel îl sună pe avocatul mamei sale și îi spune că s-a răzgândit. Îi spune că este bucuros să scrie o scrisoare către judecător ca să îi sprijine cazul și ar vrea să i se acorde un interviu ca să adune informații de bază. Avocatul îi dă adresa mamei sale din Chicago și aranjează o întâlnire pentru ziua următoare, iar Samuel nu are somn și este agitat și suprastimulat toată noaptea, imaginându-și că își vede mama pentru prima oară de când a dispărut cu mult timp în urmă. Pare nedrept că au trecut douăzeci de ani de când nu a mai văzut-o și acum are la dispoziție doar o singură zi să se pregătească.

De câte ori și-a imaginat asta? Câte fantezii ale reuniunii a avut? Și în miile, milioanele dintre ele, de fiecare dată el îi dovedește mamei sale că are succes și e deștept. Este important, și adult, și matur. Sofisticat și fericit. El îi arată cât de extraordinară este viața lui, cât de neimportantă a fost absența ei din ea. El îi arată cât de mult *nu are nevoie de ea.*

În aceste fantezii de reuniune, mama lui mereu îl imploră să o ierte, iar el nu plânge. Așa se întâmplă de fiecare dată.

Dar cum va face asta să se întâmple? În viața reală? Samuel nu știe. Caută pe Google. Își petrece mare parte din noapte pe forumuri de sprijin pentru copiii părinților plecați, site-uri pe care se folosește mult scrisul cu litere mari și scris îngroșat și GIF-uri animate cu fețe zâmbitoare și chipuri încruntate și ursuleți și îngeri. Citind aceste site-uri, ceea ce îl surprinde cel mai mult pe Samuel este cât de similare sunt problemele tuturor: sentimente intense de rușine și jenă și responsabilitate simțite de copilul abandonat, sentimente de adorație și ură față de părintele care lipsește, singurătate cuplată cu o dorință de izolare autodistructivă. Și așa mai departe. Este ca și când ar privi în oglindă. Toate slăbiciunile lui private îl privesc public, iar Samuel se simte rușinat din cauza asta. Când îi vede pe alții că exprimă exact sentimentele pe care le simte el, îl face să creadă că nu este original, că este ordinar și nu bărbatul uimitor care are nevoie să fie pentru a-i dovedi mamei sale că nu ar fi trebuit să-l

părăsească.

Este aproape trei dimineața când își dă seama că de cinci minute se uită la același GIF animat – un ursuleț care oferă ceva ce se numește „o îmbrățișare virtuală”, în care ursul își deschide și închide repetat brațele într-un ciclu nesfârșit care trebuie interpretat drept o îmbrățișare, dar lui Samuel i se pare mai mult că aplaudă intenționat și sarcastic, ca și când ursul își bate joc de el.

Abandonează computerul și doarme iepurește câteva ore, iar în zori se trezește, își face duș și bea un ibric întreg de cafea și se suie în mașină ca să meargă spre Chicago.

În ciuda proximității sale, Samuel rareori merge în Chicago în vremurile astea, iar acum își aduce aminte de ce. Cu cât se apropie mai mult de oraș, cu atât autostrada i se pare mai rea și războinică – șoferi sălbatici care taie fața altora și merg în zigzag, conduc prea aproape de alte mașini, claxonează, fac flashuri cu farurile, amplificându-și public toate traumele. Samuel este înghițit în traficul aglomerat, care se scurge ca o masă lentă de ură. Simte acea anxietate constantă de mică intensitate care nu îi permite să schimbe banda când se apropie ieșirea de pe autostradă. Mai e și acea situație când șoferii de lângă el accelerează atunci când îl văd că semnalizează stânga sau dreapta, ca să elimine spațiul pe care intenționa să-l ocupe. Nu există niciun loc mai puțin comun în America – niciun loc mai puțin cooperant și frățesc, niciun loc mai sărac în sentimente de sacrificiu împărtășit – decât o autostradă la oră de vârf în Chicago. Și asta nu se poate testa mai bine decât privind ce se întâmplă când pe banda din dreapta este un șir de o sută de mașini, situație în care Samuel ajunge la ieșire. Cum oamenii trec de linie și se aruncă în orice spațiu liber din față, trecând peste toți ceilalți șoferi care așteaptă răbdători, care acum sunt furioși cu toții din cauza asta pentru că fiecare dintre ei trebuie să aștepte incremental mai mult, dar se formează și o furie mai profundă pe nemernicul care nu și-a așteptat rândul ca toți ceilalți, că nu a suferit cum suferă ei și mai este și o furie terțiară, interioară, pe faptul că toți sunt niște fraieri care așteaptă la coadă.

Așa că ei strigă și fac gesturi obscene și înaintează centimetri spre mașina din fața lor. Nu fac loc celor care vor să schimbe banda. Nu fac loc pentru nimeni. Și Samuel face asta și simte

că, dacă ar permite unui singur șofer să taie banda în fața lui, îi va dezamăgi pe toți cei care așteaptă în spate. Și așa, cu fiecare mișcare a cozii, el accelerează astfel încât să umple fiecare spațiu. Iar ei înaintează astfel încet spre ieșire, până când, la punctul în care își verifică oglinda ca să vadă dacă sunt alții care taie banda și se deschide un spațiu în fața lui și este sigur că e idiotul ăsta cu BMW-ul care vine repede din stânga și urmează să i-o ia înainte, Samuel este puțin prea neglijent cu accelerația și merge prea mult în față și atinge ușor mașina din fața lui.

Un taxi. Șoferul se dă jos și strigă „Să te ia dracu'! Să te ia dracu'! Să te ia dracu'!" arătând cu degetul spre Samuel, ca să sublinieze că este vorba despre el în mod special – și despre nimeni altcineva – care trebuie să se ducă dracului.

— Scuze! spune Samuel, ridicând mâinile.

Acum coada se oprește și asta produce urlete din mașinile din spatele lor, un vârtej de claxoane, strigăte de chin și dezgust. Cei care vor să taie banda profită de ocazie și virează în fața taxiului oprit. Taximetristul vine chiar lângă geamul închis al lui Samuel și spune:

— O să te dau dracului, fir-ai al dracului tu să fii!

Iar apoi taximetristul scuipă.

De fapt se lasă fizic pe spate ca să își ia un avânt bun, apoi propulsează înainte o masă mucoasă care se împrăștie teribil pe geamul lui Samuel și rămâne acolo, nici măcar nu se prelinge, ci aterizează și se lipește ca pastele de un perete, această împroșcătură gălbuie și efervescentă, cu pete de mâncare mestecată și puncte groaznice de sânge în ea, ca unul din acei embrioni posibili pe care îi găsești uneori într-un ou crud. Și mulțumit de creația sa, taximetristul se întoarce în mașina lui și pleacă mai departe.

Restul drumului până în cartierul mamei sale, South Loop, stropul de flegmă și muci îl însoțește pe Samuel ca un alt pasager. E ca și cum ar conduce cu un asasin cu care nu vrea să aibă contact vizual. Îl vede periferic ca o penumbră alburie și neuniformă când iese de pe autostradă și continuă pe o stradă îngustă ale cărei canale sunt marcate de pungile și paharele de la restaurantele fast-food, trece de o stație de autobuz și un teren ierbos abandonat unde se pare că era proiectată o clădire înaltă dar a fost abandonată imediat după turnarea fundației, trece de un pod care se întinde peste rețelele mari de căi ferate

care pe vremuri deserveau abatoarele masive din această zonă, chiar la sud de centrul orașului Chicago, încă în vizorul a ceea ce a fost odată cea mai înaltă clădire din lume, aici unde pe vremuri a existat cel mai aglomerat district de procesare a cărnii din lume, la adresa mamei sale care se dovedește a fi un depozit vechi în apropiere de calea ferată, cu un semn uriaș pe care scrie MANSARDE DISPONIBILE, prin toate acestea, cam un sfert din atenția lui Samuel rămâne concentrată pe pata gelatinoasă lipită de geamul său. E uimit de cum nu se mișcă deloc, ca un amestec lipicios pentru repararea obiectelor sparte din plastic. Este impresionat de ce este în stare corpul uman. Acest cartier îi dă emoții. Pe trotuare nu e *nimeni.*

Parchează, verifică încă o dată adresa. La ușa de la intrare a clădirii este un interfon. Chiar acolo, scris pe o bucată de hârtie galbenă cu cerneală care acum a devenit un roz-deschis, este numele mamei sale: Faye Andresen.

Apasă pe interfon, care nu face absolut niciun zgomot și asta îl face să se gândească, alături de vechimea aparatului și rugina și firele care ies afară, că e stricat. Felul cum se simte butonul de la interfonul mamei sale pentru o clipă înainte să cedeze presiunii degetului său cu un *tic* sonor îl face să creadă că butonul nu a mai fost apăsat de foarte mult timp.

Se gândește că mama lui s-a aflat aici tot timpul, în toți anii aceștia.

Numele ei a stat scris aici, afară, pe bucata asta de hârtie, decolorată de soare, la vederea oricui. Asta nu i se pare admisibil. Lui Samuel i se pare că, după ce a plecat, ea ar fi trebuit să înceteze să mai existe.

Ușa se deschide, cu un clicăit greu, magnetic.

Intră. Interiorul clădirii pare incomplet, dincolo de intrare și vestibul, cu rândul său de cutii poștale. Culoare pardosite de gresie din care se formează alte culoare, care duc spre subsol. Pereți albi care nu par vopsiți, ci mai degrabă amorsați. El urcă cele trei etaje pe scări. Găsește ușa – o ușă de lemn natural, nevopsit, nefinisat, ceva cam cum găsești la magazinele de construcții. Nu știe la ce se aștepta, dar în mod sigur nu se aștepta la acest nimic gol. La această ușă anonimă.

Bate la ușă. Aude o voce dinăuntru, vocea mamei sale:

— E deschis, spune ea.

Deschide ușa. Vede din hol că apartamentul este strălucitor și

luminos. Pereți albi și goi. Un miros familiar pe care nu-l poate identifica.

Ezită. Nu poate să treacă așa ușor de ușa aceasta și să intre înapoi în viața mamei sale. După un moment, ea vorbește din nou, de undeva dinăuntru.

— E în regulă, spune ea. Nu te teme.

Și asta aproape că îl doboară, să audă asta. Acum o vede într-un flux de memorie cum se apleacă deasupra patului său într-o dimineață și el are unsprezece ani și ea urmează să plece și să nu se mai întoarcă niciodată.

Aceste cuvinte îl săgetează direct în inimă. Traversează decenii întregi, evocând acel băiat timid care a fost odată. *Nu te teme. A* fost ultimul lucru pe care i i-a spus.

PARTEA A DOUA

FANTOME ALE VECHII ȚĂRI
Vara târziu, 1988

1.

Samuel plângea în dormitorul său, încet, ca mama lui să nu-l audă. Era un plâns ușor, care abia prevestea plânsul pe bune, poate un scâncet ușor, alături de respirația normală ținută și fața schimonosită. Era un plâns de Categoria 1: un plâns purgativ, mic, ușor de ascuns, de obicei se umezeau ochii, dar lacrimile propriu-zise lipseau. Un plâns de Categoria 2 era mai mult un plâns emoțional, declanșat de sentimente de umilință sau rușine sau dezamăgire. De aceea, un plâns de Categoria 1 putea fi transformat într-unul de Categoria 2 prin simpla prezență a altei persoane: se simțea umilit de plâns, de faptul că era un plângăcios, iar acest fapt crea un nou tip de plâns – acel plâns cu fața udă, scuturat, cu muci, care încă nu este unul de Categoria 3 complet, ceea ce implica lacrimi de dimensiunea unui strop de ploaie și respirație convulsivă și trasul nasului și o nevoie reflexivă de a găsi imediat o ascunzătoare. Un plâns de Categoria 4 era o criză de smiorcăială în toată regula, iar Categoria 5 era de neimaginat. Consilierul lui de la școală îl încurajase să se gândească în acești termeni la plânsul său, folosind categorii așa cum se face pentru uragane.

Așadar, în ziua aceea simțea nevoia să plângă. Îi spusese mamei sale că se ducea în camera lui să citească, ceea ce nu era neobișnuit, își petrecea aproape tot timpul singur în camera lui, citind cărțile din seria *Choose Your Own Adventure*[4] pe care le cumpăra de la librăria mobilă de la școală. Îi plăcea cum arătau cărțile pe rafturi, toate împreună, așa, omogene, cu

[4] *Choose Your Own Adventure* este o serie de cărți-joc pentru copii, unde fiecare poveste este scrisă din perspectiva persoanei a doua, în care cititorul preia rolul protagonistului și face alegeri care determină acțiunile personajului principal și rezultatul intrigii (n.tr.).

cotoarele albe și titluri precum *Pierdut în jungla amazoniană, Călătorie la Stonehenge, Planeta dragonilor.* Îi plăceau intrigile din cărți, iar când ajungea la o decizie deosebit de grea, ținea pagina cu degetul și citea în continuare, verificând dacă era o alegere acceptabilă. Cărțile aveau o claritate și o simetrie a lor pe care o considera în mare parte absentă din viața reală. Uneori, îi plăcea să își imagineze că viața lui era o carte din seria *Choose Your Own Adventure* și că o poveste fericită era doar o chestiune care ținea de alegeri corecte. Asta părea să ofere structură lumii imprevizibile și imperfecte, ceea ce, în alte contexte, i se părea înfricoșător.

Așadar, el i-a spus mamei sale că citea, dar de fapt experimenta un plâns mic și drăguț de Categoria 1. Nu era sigur de ce plângea, doar că era ceva despre faptul că era acasă care îl făcea să își dorească să se ascundă.

Casa, se gândea el, devenise de nesuportat în ultima vreme.

Felul în care casa părea să prindă în capcană totul în ea – căldura zilei, mirosul trupurilor lor. Erau prinși într-un val de căldură de la finalul verii și totul în Illinois se topea. Totul ardea. Aerul era gros ca lipiciul. Lumânările se topeau oriunde le puneai. Tulpinile nu puteau susține florile. Totul se ofilea. Totul era pleoștit.

Era august 1988. În anii care au urmat, Samuel se gândea la această lună drept ultima lună în care a avut mamă. Până la finalul lui august, ea avea să dispară. Dar el nu știa asta încă. Tot ce știa era că simțea nevoia să plângă din anumite motive abstracte: era cald, era îngrijorat, mama lui se purta ciudat.

Ea s-a dus în camera lui. El plângea mai mult ca să termine cu chinul.

Doar ea l-a auzit. În liniștea extremă, ea își auzea fiul cum plânge la etaj. A deschis ușa de la camera lui și i-a spus: „Iubire, ești bine?” iar el a început imediat să plângă mai tare.

Ea știa că în aceste momente nu trebuia să spună nimic despre plânsul lui din ce în ce mai sonor și nici să reacționeze la el în vreun fel, pentru că orice reacție ar fi fost, doar arunca plânsul într-o buclă teribilă de feedback, care uneori se termina – în acele zile în care plângea din nou și din nou, iar ea nu-și putea ascunde exasperarea – într-un uriaș dezastru, cu plâns în hohote și mii de suspine. Așa că ea a spus, cât de calm posibil:

— Mi-e foame. Ți-e foame? Hai să ieșim în oraș, tu și cu mine.

Și asta a părut să îl calmeze suficient de mult încât să-l facă să se schimbe și să se suie în mașină acum doar cu sughițuri normale, de după plâns.

Asta doar până când au ajuns la restaurant și ea a văzut că aveau o ofertă „Cumperi două, primești unul gratis” la hamburgeri și a spus:

— A, ce bine! Îți iau un hamburger. Vrei hamburger, da?

Iar Samuel, care în tot acest timp își dorea niște aripioare de pui cu sos din acela de muștar pentru înmuiat, își făcea griji că ar dezamăgi-o dacă nu ar accepta acest nou plan. Așa că a încuviințat și a rămas în mașina fierbinte în timp ce mama lui a adus burgerii, iar el a încercat să se convingă singur că voia un burger de fapt, dar cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se părea mai revoltător burgerul – chifla stătută și murăturile acre și acele fire de ceapă de mărimea unor viermi, tăiate neuniform. Chiar înainte ca ea să revină cu burgerii i se făcuse puțin rău și îi venea să vomite când se gândea că trebuie să mănânce unul. Iar în drumul spre casă încerca să își controleze plânsul care aproape că urma să izbucnească în mod sigur, când mama lui i-a observat nasul ud, plin de muci, și a întrebat:

— Dragule? S-a întâmplat ceva?

Iar tot ce a reușit el să rostească a fost: „Nu vreau burger!” înainte să fie copleșit de un plâns strașnic de Categoria 3.

Faye nu a spus nimic. A întors mașina, iar el și-a îngropat fața în stofa fierbinte a scaunului pasagerului și a plâns.

Acasă, au mâncat în tăcere. Samuel stătea cu mama lui în bucătăria fierbinte, lăsat pe scaunul său și mesteca ultimele bucăți din puiul său.

Ferestrele erau deschise în speranța unei brize care nu venea. Ventilatoarele plimbau aerul fierbinte de colo colo. Priveau cum o muscă bâzâia deasupra, descriind cercuri aproape de tavan. Era singurul semn de viață din cameră, această insectă. S-a lovit de zid, apoi de plasa de la geam, iar apoi, neprovocată, direct deasupra capetelor lor, a căzut. A căzut moartă din aer și a aterizat pe masa din bucătărie, grea ca o bilă.

Au privit micul cadavru negru dintre ei și apoi s-au uitat unul la altul. *Asta chiar s-a întâmplat?* exprima chipul panicat al lui Samuel. Era gata să plângă din nou. Avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția. Mama trebuia să intervină.

— Hai să mergem la plimbare, a spus Faye. Umple-ți vagonul

de jucărie. Ia cu tine nouă jucării preferate.

— Ce? a spus el, ochii lui uriași și speriați fiind deja umezi și plini de lacrimi.

— Ai încredere în mine. Fă-o!

— Bine, a spus el, iar asta s-a dovedit a fi o diversiune eficientă timp de cincisprezece minute.

Lui Faye i se părea că asta era datoria ei maternă principală: să creeze diversiuni. Samuel începea să plângă, iar ea trebuia să acționeze. De ce nouă jucării? Pentru că Samuel era un copil meticulos și organizat și perfecționist care făcea lucruri speciale, de exemplu, să păstreze o cutie de pantofi sub pat cu Top Zece Jucării. Cele mai multe figurine *Star Wars* și Hot Wheels. El revizuia ocazional cutia și înlocuia o jucărie cu alta. Dar era mereu acolo. În orice clipă, știa exact care erau cele zece jucării preferate ale sale.

Așa că ea l-a rugat să aleagă nouă jucării pentru că era puțin curioasă: la ce va renunța?

Samuel nu se întreba de ce făcea asta. De ce nouă jucării? Și de ce le scoteau afară? Nu, el primise o sarcină și o va duce la capăt. Nu se gândea prea mult la regulile arbitrare. O întrista faptul că el era atât de ușor de păcălit. Faye își dorea să fie ceva mai deștept. Mai puțin ușor de fraierit. Spera ca uneori să răspundă mai mult. Voia ca să fie mai bătăuș, voia să fie mai robust. Dar nu era. El auzea o regulă și o urma. Un robot mic birocratic. Îl privea cum își număra jucăriile, încercând să se hotărască între două versiuni ale aceleiași figurine – un Luke Skywalker cu binoclu și un Luke Skywalker cu sabie – și se gândea că ar trebui să fie *mândră* de el. Mândră că era un băiat atât de atent, un băiat atât de dulce. Dar dulceața lui avea un preț, acela de a fi delicat. Plângea atât de ușor. Era atât de stupid de fragil. Era ca o pieliță de strugure. Drept răspuns, era uneori prea dură cu el. Încerca să-l întărească. Nu îi plăcea cum trecea prin viață atât de speriat de orice. Nu îi plăcea să își vadă eșecurile reflectate înapoi cu atâta claritate.

— Am terminat, mama, a spus el și ea a numărat opt jucării în vagonul lui.

Renunțase la *ambii* Luke Skywalkeri, în cele din urmă. Dar numai opt jucării, nu nouă. El nu îi urmase singura instrucțiune simplă.

Iar acum ea nu știa ce voia de la el. Era furioasă când el se

supunea orbește, dar acum era furioasă și că el nu se supusese. Se simțea dezechilibrată.

— Hai să mergem! a spus ea.

Afară, aerul era incredibil de calm și lipicios. Nu se mișca nimic în afară de undele de căldură care radiau din acoperișuri și din asfalt. Au mers pe strada lată care făcea o curbă amplă în cartierul lor și se ramifica ocazional în fundături. Înaintea lor, cartierul era tot numai iarbă uscată, galbenă, și uși de garaj și case construite după planuri identice: ușile de la intrare, în spate, ușa de la garaj, foarte în față, ca și cum casa încerca să se ascundă în spatele lui.

Ușile acelea bej de la garaj păreau să capteze ceva esențial despre acel loc, ceva despre singurătatea suburbiilor, se gândea ea. O verandă mare la stradă te scoate în lume, dar o ușă de garaj te izolează de ea.

Cum ajunsese aici, dintre toate locurile?

Soțul ei, așa ajunsese aici. Henry îi mutase în casa de pe Oakdale Lane, în acest orășel numit Streamwood, una dintre multele suburbii banale din zona Chicago. Asta după o serie de apartamente mici de două camere în diverse orășele agroindustriale din Midwest, unde ajungeau pe măsură ce Henry avansa în ierarhia corporatistă în domeniul ales de el: alimente congelate semipreparate. Când au aterizat în Streamwood, Henry a insistat că era ultima lor mutare, pentru că găsise un loc de muncă suficient de bun ca să rămână: vicepreședinte asociat al departamentului de cercetare și dezvoltare, Divizia Alimente Congelate. În ziua în care s-au mutat, Faye a spus: „Cred că asta e, iar apoi s-a întors spre Samuel. Se pare că de aici o să fii”.

„Streamwood”, se gândea ea acum. „Niciun pârâu, nicio pădure.”[5]

— Chestia e că ușile de garaj… a spus ea și s-a întors, văzându-l pe Samuel care se holba la asfaltul din fața lui, concentrat foarte tare pe ceva.

Nu o auzise.

— Las-o baltă! a spus ea.

Samuel trăgea de vagon, iar roțile sale de plastic troncăneau pe stradă.

Uneori, una dintre roți se bloca într-o pietricică și vagonul nu

[5] Joc de cuvinte: în engleză *stream* înseamnă *pârâu* și *woods, pădure* (n.tr.).

se mai mișca, iar smucitura aproape că îl dobora. Ori de câte ori se întâmpla asta, el simțea că își dezamăgește mama. Așa că era atent la tot felul de resturi și dădea la o parte pietrele și bucățile de mulci și scoarță și când lovea era atent să nu lovească prea tare, de frică să nu i se înțepenească pantoful într-o crăpătură din asfalt și să pice grămadă în față, împiedicându-se de nimic, doar mergând greșit, ceea ce îl îngrijora că din nou și-ar putea dezamăgi mama. Încerca să țină pasul cu ea – pentru că ea ar putea fi dezamăgită dacă el ar rămâne în urmă și ar trebui să-l aștepte – dar nu putea să meargă prea repede pentru că una dintre cele opt jucării ar putea să cadă din vagon, ceea ce ar fi un lucru nătâng de care ea ar fi în mod sigur dezamăgită. Așa că el trebuia să atingă un ritm potrivit ca să țină pasul cu mama lui, dar apoi să încetinească în porțiunile de pe stradă care erau crăpate și inegale și să fie atent la resturi și să le dea la o parte din cale fără să se împiedice și dacă putea să facă toate astea cu succes, atunci ar putea fi o zi mai bună. El ar putea salva ziua. Ar fi o dezamăgire mai mică. Ar putea să șteargă ce se întâmplase mai devreme, adică faptul că era un plângăcios mare și prost.

Acum se simțea prost din cauza asta. Simțea că în mod sigur ar fi putut să mănânce burgerul, că ar fi putut să se convingă să facă asta și, că dacă ar fi avut o șansă, era sigur că burgerul ar fi fost o cină destul de acceptabilă. Se simțea vinovat cu privire la toate astea. Felul în care mama lui a întors mașina și i-a adus aripioarele de pui i se părea acum atât de eroic și bun. Bun într-un fel în care el nu putea fi niciodată. Se simțea egoist. În felul acesta, plânsul îi permitea să obțină tot ce voia, chiar dacă asta nu era deloc intenția lui. Și el încerca să găsească o cale de a-i spune mamei sale că, dacă ar fi după el, nu ar mai plânge niciodată și ea nu ar trebui să își petreacă ore întregi calmându-l sau satisfăcându-i nevoile egoiste și necugetate.

Voia să spună asta. Își aranja cuvintele în minte. Mama lui, între timp, privea copacii. Unul dintre stejarii din curtea din față a vecinului. Ca orice altceva, era pleoștit și uscat și trist, ramurile sale atârnau în jos. Frunzele nu erau tocmai verzi, ci de culoarea ambrei arse. Nu se auzea niciun sunet. Niciun clinchet, nicio pasăre, nu lătra niciun câine, copiii nu râdeau. Mama lui se uita în sus la acest arbore. Samuel s-a oprit și a privit și el.

— Vezi? a spus ea.

Samuel nu știa ce trebuia să vadă.

— Copacul?

— Sus, aproape de creanga aia de sus. Vezi? A arătat ea. Sus de tot. Frunza aia.

El i-a urmărit degetul și a văzut o singură frunză care nu arăta exact ca și celelalte. Era verde, groasă, stătea ridicată și se zbătea ca un pește, răsucindu-se de parcă bătea un vânt puternic. Era singura frunză din copac care făcea asta. Restul atârnau liniștite în aerul mort. Nu bătea vântul și, cu toate astea, frunza aia era o nebună.

— Știi ce e asta? a spus ea. E o fantomă.

— Da?

— Frunza aceea este bântuită.

— O frunză poate să fie bântuită?

— Orice poate fi bântuit. O fantomă poate să trăiască într-o frunză, ca în orice alt loc.

El privea cum frunza se învârtea pe loc, de parcă ar fi fost atașată de un zmeu.

— De ce face asta? a spus el.

— Este spiritul unei persoane, a spus ea. Tatăl meu mi-a povestit despre asta. Una din vechile lui povești. Din Norvegia, de când eram copil. Este cineva care nu e suficient de bun cât să meargă în rai, dar nu e nici destul de rău cât să ajungă în iad. Este la mijloc.

Samuel nu luase în calcul această posibilitate.

— Este neliniștită, a spus ea. Vrea să meargă mai departe. Poate că a fost un om bun care a făcut un singur lucru foarte rău. Sau poate că a făcut multe lucruri rele, dar îi pare foarte rău. Poate că nu a vrut să facă lucruri rele, dar nu s-a putut abține.

Și când a auzit asta, din nou, Samuel a început să plângă. Simțea cum i se schimonosește fața. Lacrimile au venit atât de repede și de neoprit. Pentru că el știa că făcea lucruri rele iar și iar și iar. Faye a observat și a închis ochii și și-a frecat tâmplele cu degetele și și-a acoperit fața cu mâna. El și-a dat seama că azi ea nu putea tolera mai mult de atât, că se afla la limitele răbdării, că a plânge despre lucruri rele era în sine un lucru rău.

— Dragul meu, de ce plângi? a întrebat ea.

El încă mai voia să îi spună că tot ce își dorea mai mult pe lumea asta era să nu mai plângă. Dar nu putea să rostească. Tot

ce reuși să scoată afară fu ceva incoerent printre lacrimi și mucus:

— Nu vreau să fiu o frunză!

— De ce Dumnezeu te-ai putea gândi la asta? a întrebat ea.

L-a luat de mână și l-a tras spre casă și singurul sunet care se auzea în tot cvartalul era zăngănitul roților vagonului și plânsul lui. L-a dus în camera lui și i-a spus să își pună jucăriile la loc.

— Și ți-am zis să aduci nouă jucării, a spus ea. Ai adus opt. Data viitoare încearcă să fii mai atent.

Iar dezamăgirea din vocea ei l-a făcut să plângă și mai tare, atât de tare încât nu putea vorbi și astfel nu putea să-i spună că pusese opt jucării în vagon pentru că a noua jucărie era vagonul însuși.

2.

Tatăl lui Samuel insista ca serile de duminică să fie dedicate „timpului petrecut în familie”, iar ei luau obligatoriu cina împreună, toți stăteau la masă, iar Henry încerca să întrețină conversația. Mâncau unele dintre porțiile semipreparate și ambalate din frigiderul său special de la birou, unde erau păstrate alimentele experimentale și testate pe piață. Acestea erau de obicei mai îndrăznețe, mai exotice – mango în loc de mere coapte, cartofi dulci în loc de cartofi obișnuiți, carne de porc cu sos dulce acrișor în loc de cotlet de porc sau lucruri care la prima vedere nu păreau ideale pentru congelat: rulouri cu homar sau brânză la grătar sau sandvișuri cu ton.

— Știți ce e interesant la porțiile congelate? întrebă Henry. Nu au fost populare până când Swanson nu le-a denumit „cină la televizor”. Porțiile congelate există de un deceniu deja, iar când li s-a schimbat numele în „cină la televizor”, *pac,* vânzările au explodat.

— Aha! spuse Faye, în timp ce privea în jos, spre porția de cordon bleu de pui.

— E ca și cum oamenii aveau nevoie de permisiunea să mănânce în fața televizorului, știi? E ca și cum toată lumea deja *voia* să mănânce în fața televizorului, dar au așteptat ca altcineva să susțină asta.

— Asta e superfascinant, spuse Faye pe un ton care îl făcu să tacă imediat.

Apoi urmă altă tăcere înainte ca Henry să întrebe ce voia familia să facă în seara aceea, iar Faye sugeră că putea să se ducă să se uite la televizor, iar Henry o întrebă dacă vrea să i se alăture, iar Faye spuse că nu, pentru că avea vase de spălat și curățenie de făcut și „du-te înainte” și Henry întrebă dacă avea nevoie de ajutor la curățenie, iar Faye zise nu, că asta doar ar încurca-o, iar Henry sugeră că poate ar trebui să se relaxeze și va face el curățenie în seara asta, iar Faye se frustra și se ridică și spunea:

— Nici măcar nu știi unde să pui lucrurile.

Iar Henry o privea cu duritate și părea că urma să spună ceva, dar în cele din urmă nu mai spunea nimic.

Samuel se gândea la cum tatăl său se căsătorise cu mama lui ca și cum o lingură se căsătorise cu un mărunțitor de gunoi.

— Pot să plec? întrebă Samuel.

Henry se uită la el, rănit.

— E seara în familie, spuse el.

— Poți să pleci, zise Faye, iar Samuel sări de pe scaun și fugi afară.

El simți acea dorință familiară de a se ascunde. Așa se simțea ori de câte ori tensiunea din casă părea să se adune înăuntrul lui. Se ascundea în pădure, un mic petic de pădure care creștea de-a lungul unui pârâu trist care curgea în zona lor. Câțiva arbori scunzi care ieșeau din noroi. Un iaz care era cel mult adânc până la brâu. Un pârâu care aduna toate scurgerile din cartier, așa că atunci când ploua, apa avea o peliculă uleioasă și colorată. În ceea ce privește natura, pădurea asta era destul de jalnică. Dar arborii erau destul de groși încât să-l ascundă. Când se ducea acolo, era invizibil. Dacă cineva îl întreba ce făcea, el spunea „mă joc”, ceea ce nu era tocmai precis. Se putea oare numi *joacă* dacă nu făcea nimic în afară că stătea acolo în iarbă și noroi și se ascundea în frunziș și arunca semințe-elicopter în aer și le privea cum cad la pământ învârtindu-se?

Samuel intenționa să vină jos la pârâu și să se ascundă pentru câteva ore, cel puțin, până venea ora de culcare. Și el căuta un loc, o adâncitură convenabilă în pământ în care putea intra cu totul. Un loc unde, dacă punea câteva crengi moarte deasupra lui, câteva frunze, ar fi fost ascuns. Iar el aduna crengile și

ramurile pe care le folosea să se acopere, iar el se afla sub un anumit stejar, săpând printre frunzele moarte și ghindele de pe jos, când ceva trosni deasupra lui. Un trosnet în copac, iar el ridică privirea la timp și văzu pe cineva cum sare din copac și aterizează dur pe pământul din spatele lui. Un băiat, nu mai în vârstă decât Samuel, care se ridică și îl fixă cu privirea lui feroce – o privire ageră și verde și aproape felină.

Nu era mai mare decât Samuel, nici mai înalt și în niciun alt fel fizic, cu excepția felului special și intangibil în care ocupa spațiul. Trupul lui avea o *prezență.* Păși mai aproape. Chipul era suplu și unghiular și mânjit, pe obraji și frunte, de sânge.

Samuel scăpă crengile din mână. Voia să fugă. Își spuse să fugă. Băiatul se apropie, iar din spatele lui acum scoase un cuțit, un cuțit argintiu și greu de măcelar, genul celor pe care le folosea mama lui când toca chestii care aveau oase.

Samuel începu să plângă.

Doar stătea acolo plângând, încremenit în pământ, așteptând oricare ar fi fost soarta lui, cedând în fața ei. Izbucni drept într-o răvășire udă, neajutorată, băloasă, de Categoria 3. Simțea cum i se strânge fața și i se fac ochii mici, ca și când pielea i se strânge din spate. Iar celălalt băiat stătea exact în fața lui și Samuel vedea sângele de aproape, vedea cum era încă ud și strălucea în lumina soarelui și o picătură se prelingea pe obrazul băiatului și sub bărbia lui și pe gât și pe sub bluză și Samuel nici măcar nu se întreba de unde venea sângele, ci plângea pur și simplu la actul oribil al prezenței sale. Băiatul avea un păr scurt, roșiatic, ochi care păreau impenetrabili și morți, pistrui, ceva ca un simț atletic al controlului trupesc și stăpânire de sine și o fluiditate a mișcărilor în timp ce ridica încet cuțitul deasupra capului, în limbajul universal al ucigașilor psihopați care înjunghie.

— Asta numim noi o ambuscadă reușită, spuse puștiul. Dacă am fi în război, acum ai fi mort.

Iar strigătul pe care îl scoase Samuel conjură toată nefericirea și o canaliză pe toată într-un singur geamăt, un mare strigăt trist de ajutor.

— Rahat! spuse puștiul. Ești urât când plângi. El lăsă cuțitul în jos. E în ordine. Uite. Glumeam doar?

Dar Samuel nu se putea opri. Era cuprins în continuare de isterie.

— E în ordine, spuse puștiul. Nicio problemă. Nu trebuie să vorbești.

Samuel își șterse nasul cu brațul și îl umezi pe toată lungimea.

— Vino cu mine! spuse puștiul. Vreau să-ți arăt ceva.

Îl conduse pe Samuel la pârâu și apoi de-a lungul malului câțiva metri până ajunseră într-un loc aproape de iaz, unde un arbore se aplecase, lăsând o gaură mare între rădăcini și pământ.

— Uite! spuse puștiul.

Arătă spre un loc în care el netezise tot noroiul într-un fel de castron improvizat. Iar înăuntru erau mai multe animale: câteva broaște, un șarpe, un pește.

— Le vezi? întrebă el.

Samuel încuviință. Șarpele nu avea cap, după cum vedea acum. Broaștele aveau burțile despicate sau erau înjunghiate în spate. Trebuie să fi fost opt sau nouă, toate erau moarte, cu excepția uneia care dădea din picioare, făcând bicicleta în aer. Peștii fuseseră decapitați în dreptul branhiilor. Toate zăceau într-o mâzgă însângerată care se adunase pe fundul castronului.

— Mă gândesc să le dau foc, spuse puștiul. Știi, cu spray de insecte și o brichetă?

El mimă gestul de a aprinde bricheta, ținând spray-ul în dreptul ei.

— Stai jos! spuse el.

Samuel făcu după cum i se spusese, iar băiatul băgă două degete în sânge.

— Va trebui să te întărim, spuse el.

Mânji sângele pe fața lui Samuel – două dungi sub ochi și una pe frunte.

— Gata. Acum ești inițiat.

Înfipse cuțitul în noroi și rămase acolo drept.

— Acum ești cu adevărat viu.

3.

Soarele apunea, căldura zilei se ridica, țânțarii bâzâiau în batalioane venind din pădure, iar cei doi băieți apărură din linia

arborilor, plini de noroi și uzi. Traversaseră un teren pe care Samuel nu îl mai văzuse până atunci, ajungând departe de cartierul lui, în altul: Satul Venețian se numea. Fețele băieților erau strălucitoare și umede de la apa din iaz folosită ca să curețe dungile de sânge animal. Cu toate că erau de aceeași înălțime, aceeași vârstă și în general de aceeași constituție – adică scunzi, unsprezece ani și foarte slăbănogi, ca niște funii întinse la maximum – era evident pentru oricine i-ar fi văzut că unul dintre băieți era șeful. Numele său era Bishop Fall – el era săritorul din copaci, atacatorul, ucigașul de animale. Îi explica lui Samuel cum, într-o zi, el o să fie un general de cinci stele în armata americană.

— Datorie, onoare, țară, spuse el. A duce lupta la inamic. Asta e deviza mea.

— Ce luptă? întrebă Samuel, care privea în jur casele din Satul Venețian, case mai mari decât văzuse el vreodată.

— Orice luptă o fi, spuse Bishop. *Huaaa.*

El avea de gând să se alăture armatei ca ofițer după colegiul militar, iar apoi să devină maior, apoi colonel și, în cele din urmă, într-o zi, un general de cinci stele.

— Un general de cinci stele are o autorizare de securitate mai mare decât președintele, spuse Bishop. O să știu toate secretele.

— O să mi le spui? întrebă Samuel.

— Nu. Sunt clasificate.

— Dar n-o să spun nimănui.

— Securitate națională. Scuze.

— Te rog?

— În niciun caz.

Samuel încuviință.

— O să fii bun la asta.

S-a dovedit că Bishop urma să i se alăture lui Samuel în clasa a șasea la școala generală publică locală, pentru că fusese recent exmatriculat de la școala lui privată, Blessed Heart Academy, pentru că, spunea el, „nu accepta rahaturi”, referindu-se la faptul că asculta AC/DC la Walkman și i-a spus uneia dintre călugărițe „să se ducă dracului” și se lua la bătaie cu oricine era dornic, chiar și elevi de liceu, chiar și preoți.

Blessed Heart Academy era o școală pregătitoare catolică, având clase de la grădiniță la liceu, care era singura opțiune

locală dacă voiai să-ți trimiți copiii la una dintre universitățile de elită de pe Coasta de Est. Toți părinții din Satul Venețian își trimiteau copiii acolo. Samuel nu mai fusese până atunci în Satul Venețian, dar uneori trecea cu bicicleta prin fața porții de la intrare, care era din cupru și era înaltă de trei metri. Casele de aici erau vile mari, în stil romanic, cu acoperișuri plate de plăci de teracotă și alei circulare care înconjurau fântâni impresionante. Casele erau separate una de alta de o distanță de cel puțin lungimea unui teren de fotbal. O piscină în fiecare curte din spate. Mașini sport exotice pe alei, sau mașinuțe de golf, sau ambele. Samuel își imagina cine ar putea oare să locuiască acolo: vedete de televiziune, jucători de baseball profesioniști. Dar Bishop spunea că, în mare parte, erau „oameni de birou plictisitori”.

— Tipul de acolo are o companie de asigurări, spuse Bishop, arătând spre una dintre vile. Iar acela conduce o bancă sau ceva, spuse el, arătând spre alta.

Satul Venețian avea nouăsprezece case individuale de familie, fiecare dintre ele la un standard de trei etaje, șase dormitoare, patru băi complete, trei toalete, blaturi de bucătărie din granit, pivnițe de vin cu o capacitate de 500 de sticle, lifturi interioare private, geamuri rezistente la tornadă, săli de sport, garaje pentru patru mașini, toate de o suprafață identică de 491 de metri pătrați care, datorită unui adeziv special folosit în construcție, miroseau ușor a scorțișoară. Aspectul identic al caselor era de fapt un avantaj la vânzare pentru familiile care se temeau că nu au cea mai frumoasă casă din cartier. Agenții imobiliari spuneau adesea că în Satul Venețian nu trebuia să „ții pasul cu familia Jones”, chiar dacă fiecare familie care locuia în Satul Venețian era „familia Jones” din orice cartier din care proveneau. Iar ierarhiile au apărut repede în alte feluri. Diverse adăugiri în curtea din spate, cum ar fi chioșcurile sau verandele cu plase de insecte, de două etaje, sau chiar un teren de tenis Har-Tru iluminat. Fiecare casă era construită după exact același model, dar era unic accesorizată.

O cadă cu apă caldă și sărată în curtea din spatele unei vile în fața căreia se opri Bishop, de exemplu.

— Aici locuiește directorul de la Blessed Heart, spuse Bishop. E un cretin gras.

Se dădu în spectacol, apucându-se de zona dintre picioare și

arătând degetul mijlociu înspre casă, apoi luă o piatră mică din canal.

— Fii atent aici, spuse el, și aruncă piatra spre casa directorului.

A părut că se întâmplă înainte ca oricare dintre ei să se gândească la ce făceau. Brusc, piatra era în aer și o priveau cum zboară și totul păru să încetinească pentru o clipă, iar ambii băieți își dădură seama că piatra o să lovească sigur casa și nu puteau să facă nimic în privința asta. Piatra zbură prin cerul roșu-portocaliu și acum era doar o chestiune de gravitație și timp. Piatra a descris un arc în jos și a ratat la mustață Jaguarul verde-închis de pe aleea directorului, lovind garajul de aluminiu dincolo de Jaguar cu un *poc* percutant, reverberant. Băieții se priviră unul pe altul exaltați și speriați, sunetul pietrei lovind garajul li se părea cel mai zgomotos lucru din lume.

— Rahat! spuse Bishop și amândoi o luară la fugă, de parcă ar fi fost mânați de impulsurile naturale ale animalelor vânate.

Alergară pe Via Veneto, singura stradă din cartier, care urma în mare parte aceeași curbură a potecii făcute de căprioare pe vremea când locul acesta era încă o rezervație naturală, o potecă ce se întindea între un mic lac artificial la nord și un șanț de drenaj la sud, aceste două trupuri de apă fiind suficiente pentru a susține o populație modestă de căprioare chiar și în iernile din Illinois, o turmă ai cărei urmași încă mai trăiau în Satul Venețian și terorizau florile și grădinile atent îngrijite. Căprioarele erau atât de enervante, încât rezidenții Satului Venețian plăteau taxe trimestriale unui exterminator de căprioare care lăsa bulgări de sare cu otravă pe stâlpi destul de înalți încât căprioarele adulte să ajungă la ei (dar, foarte important, suficient de înalți pentru ca niciun câine cam de 11 kilograme din cartier să nu ingereze din greșeală). Otrava nu acționa imediat, ci mai degrabă se acumula în trupul animalului, astfel încât atunci când instinctele de moarte ale animalului se activau, tindea să se îndepărteze de turma sa și să moară, convenabil, în altă parte. Astfel, alături de cutiile poștale standard în formă de gondole și de instalațiile acvatice din curțile din față, celelalte structuri arhitecturale majore repetitive din Satul Venețian erau acești piloni cu bulgări de sare și semne pe care scria PERICOL. OTRAVĂ. NU VĂ APROPIAȚI! cu un font elegant și plin de tact, serif, care se găsea și pe obiectele de

birotică oficiale ale Satului Venețian.

Cartierul nici nu ar fi trebuit să existe, însă o scăpare a fost exploatată de trei investitori din Chicago. Înainte de Satul Venețian, exista Milkweed Nature Prezerve, numită astfel după planta[6] care creștea din abundență aici și care vara atrăgea un mare număr de fluturi-monarh. Orașul căuta o organizație privată – de preferat nonprofit sau caritabilă – care să aibă grijă de rezervație și de diversele poteci și de sănătatea și biodiversitatea sa în general. Convențiile întocmite de primăria orașului stipulau că cel care cumpără terenul nu va putea construi pe el și cumpărătorul nu putea nici să vândă terenul cuiva care l-ar folosi pentru construcții. Dar acordul nu spunea nimic despre cui putea vinde terenul acel cumpărător (adică al doilea).

Așa că unul dintre partenerii de afaceri a cumpărat terenul, apoi l-a vândut altui partener, care l-a vândut repede celui de-al treilea partener, care a înființat rapid un SRL cu ceilalți doi tipi și s-au pus pe treabă să taie pădurea. Au ridicat un gard gros de cupru în jurul a ceea ce a fost odată Milkweed Nature Prezerve și l-au promovat în rândul clienților bogați, de tip Sotheby, unul dintre sloganurile lor fiind: „Intersecția dintre lux și natură”.

Unul dintre cei trei parteneri fondatori încă locuia în Satul Venețian, un broker de aur și bunuri, cu birouri atât la Bursa din Chicago, cât și pe Wall Street. Numele lui era Gerald Fall. Era tatăl lui Bishop. Gerald Fall, singura persoană din cvartal, cu excepția celor doi băieți, care a văzut cum piatra a lovit garajul casei directorului și care se uita cum Bishop și Samuel alergau pe panta ușoară a drumului spre locul unde Via Veneto se înfunda, acolo unde el stătea pe alee, cu ușa de la BMW-ul negru deschisă, piciorul drept deja în mașină și piciorul stâng încă pe aleea pe care o aranjase scump cu pietre strălucitoare. Tocmai pleca, atunci când își zărise fiul aruncând cu piatra spre casa directorului școlii. Băieții nu l-au văzut acolo până când nu au înaintat pe alee, unde s-au oprit dintr-odată pe piatra lustruită, scârțâind ca jucătorii de baschet pe terenul unei săli de sport. Bishop și tatăl său se măsurară din priviri.

— Directorul este bolnav, spuse tatăl. De ce îl deranjezi?

— Scuze, spuse Bishop.

— Este foarte bolnav. Îi este rău.

[6] Alior (n.tr.).

— Știu.
— Dacă el dormea și tu l-ai trezit?
— Îi voi cere scuze.
— Așa să faci.
— Unde te duci? întrebă Bishop.
— La aeroport. O să fiu în apartamentul din New York pentru o vreme.
— Iar?
— Să n-o superi pe sora ta cât timp sunt plecat.
El se uită la picioarele băieților, ude și murdare din pădure.
— Și să nu aduci noroi în casă.
Și cu asta, tatăl lui Bishop se urcă cu totul în mașină, trânti tare ușa și motorul se trezi la viață, iar BMW-ul ieși în cerc de pe alee, cauciucurile sale scoțând acel zgomot pe pietrele netede ca și cum cineva ar țipa.
Înăuntru, casa Fall avea o formalitate care îl făcu pe Samuel să nu vrea să atingă nimic: podele de piatră de un alb strălucitor, candelabre de care atârnau obiecte de cristal, flori în vaze de sticlă înalte, subțiri și ușor de dărâmat, artă abstractă înrămată pe pereți, luminată de becuri ascunse undeva, o vitrină groasă de lemn cu vreo două duzini de globuri de zăpadă în ea, mese cu suprafețe lustruite la o claritate de oglindă, blaturi de bucătărie din marmură albă lustruite asemănător și o trăsătură arhitecturală dominantă dată de coloane și arcade, fiecare cameră și hol definite de câte o arcadă amplă, așezată pe două coloane în stil corintic și care erau atât de atent detaliate la capete, încât arătau ca niște muschete care se despicaseră după o explozie.
— Pe aici, spuse Bishop.
Ajunseră într-o cameră care nu putea fi numită decât „camera cu televizorul” datorită televizorului cu ecran mare, în prezența căruia Samuel se simțea ca un pitic. Era mai înalt decât el, și mai lat decât el cu mâinile îndepărtate. Sub televizor erau diverse fire și cabluri trase pentru console de jocuri video așezate la întâmplare într-un dulap mic. Cartelele de joc erau împrăștiate printre ele ca niște cartușe goale de artilerie.
— Îți place *Metroid* sau *Castlevania* sau *Super Mario*? întrebă Bishop.
— Nu știu.
— Pot să salvez prințesa în *Super Mario* fără să mor măcar.

Am învins și în *Mega Man, Double Dragon* și *Kid Icarus.*

— Nu contează ce jucăm.

— Da, așa e. Toate sunt cam același joc. Aceeași premisă de bază: mergi spre dreapta.

El deschise dulapul și scoase un Atari încurcat tot în propriile cabluri.

— Eu de fapt prefer clasicele, spuse el. Jocurile produse înainte de stabilirea tuturor clișeelor. *Galaga. Donkey Kong.* Sau *Joust* este unul dintre preferatele mele, chiar dacă e ciudat.

— Nu am jucat niciodată.

— Da, e destul de ciudat. Cu struți și chestii. Pterodactili. Mai este și *Centipede.* Și *Pac-Man. Pac-Man* ai jucat, nu?

— Da!

— Destul de al dracului de uimitor, nu? Uite unul.

Bishop luă o cartelă pe care scria *Missile Command* și o înfipse în Atari.

— Întâi te uiți la mine, apoi vei ști cum să joci.

Ideea în *Missile Command* era să protejezi șase orașe de un atac neîncetat cu RBI[7]. Când o rachetă ateriza într-unul din cele șase orașe, provoca un zgomot oclusiv și un mic pleosc, care probabil trebuia să fie un nor-ciupercă, dar arăta mai degrabă ca o pietricică sau ca o broască ce iese la suprafață într-un iaz liniștit. Coloana sonoră a jocului era în mare parte o conversie digitală de opt biți a unei sirene de raid aerian. Bishop își poziționă reticulul de țintire în fața rachetelor care veneau și apăsă pe buton și o mică urmă de lumină se ridică de la sol și urcă încet spre locul vizat, unde se izbi de o rachetă nucleară în cădere. Bishop nu pierdu nici măcar un oraș până la nivelul nouă. Samuel pierdu șirul nivelurilor în cele din urmă, așa că până când cerul se umplu de urmele rachetelor care cădeau repede, el nici nu știa câte panouri fuseseră cucerite. În tot acest timp, chipul lui Bishop era incredibil de calm și țeapăn și fără expresie.

— Vrei să mă vezi cum fac asta din nou? întrebă Bishop, în timp ce pe ecran pâlpâia *game over.*

— Ai câștigat?

— Cum adică, am *câștigat*?

— Ai salvat toate orașele?

— Nu poți să salvezi toate orașele.

[7] Rachete balistice intercontinentale (n.tr.).

— Atunci ce rost are?
— Anihilarea este inevitabilă. Scopul este să o întârzii.
— Ca oamenii să fugă?
— Da. Cum spui tu.
— Fă-o din nou!

Așa că Bishop sări la nivelul șase sau șapte în al doilea joc, iar Samuel îl privea pe Bishop în loc să se uite la joc – cum chipul său era atât de concentrat și netulburat, chiar și atunci când rachetele se prăbușeau lângă orașele lui, chiar când mâinile smuceau maneta în toate direcțiile – când, din afara camerei, Samuel auzi altceva, ceva nou. Era muzică. Limpede și curată și deloc sunetele zgâriate și digitizate care veneau de la televizor. Note muzicale, un instrument solo cu coardă care urca și cobora o notă.

— Ce e asta?
— E sora mea, spuse Bishop. Bethany. Exersează.
— Exersează ce?
— La vioară. O să fie o violonistă celebră în toată lumea. Este chiar excepțional de bună.
— Așa zic și eu! rosti Samuel poate prea entuziast, puțin prea disproporționat față de conversația în curs.

Dar el voia ca Bishop să îl placă. Încerca să se facă plăcut. Bishop îl privi scurt și curios înainte să își îndrepte din nou privirea înainte, goală, spre nivelurile zece, unsprezece, în timp ce muzica de afară se schimbă de la o notă de bază în muzică adevărată, un solo ascendent și plin de note, despre care lui Samuel nu îi venea să creadă că se auzea de la o persoană și nu de la radio.

— Chiar e sora ta?
— Da.
— Vreau să văd, spuse Samuel.
— Așteaptă! Uită-te aici! spuse Bishop în timp ce anihila două rachete nucleare cu o singură împușcătură.
— Doar o secundă, spuse Samuel.
— Dar nu am pierdut nici măcar un oraș încă. Ar putea să fie jocul cu cel mai mare scor la *Missile Command* dintotdeauna. Ai putea privi ceva istoric.
— Mă întorc imediat.
— Bine, spuse Bishop. Tu pierzi.

Și Samuel plecă în căutarea sursei de muzică. Urmă sunetele

prin holul principal, prin bucătăria strălucitoare și până în spatele casei, într-un birou unde își băgă încet nasul pe ușă și privi înăuntru, unde o văzu pentru prima oară pe sora lui Bishop. Erau gemeni.

Bethany avea chipul lui Bishop, aceleași sprâncene în formă de V, aceeași intensitate tăcută. Arăta ca o prințesă-elf de pe coperta unui roman *Choose Your Own Adventure,* nemuritor de tânără, frumoasă și înțeleaptă.

Unghiurile ascuțite ale obrajilor și nasului ei i se potriveau mai bine decât lui Bishop. În timp ce Bishop părea furios, ea părea impunătoare, sculpturală. Părul ei lung, gros și castaniu, sprâncenele încordate în concentrare, gâtul lung și brațele delicate și postura dreaptă și felul atent în care purta fusta, un fel de proprietate și eleganță și maturitate feminină care îl fermecă pe Samuel. Adora felul în care se mișca atunci când cânta la vioară, felul în care tot complexul capului și gâtului și trunchiului păreau să plutească odată cu mișcările arcușului. Aceasta contrasta puternic cu copiii din orchestra lui de la școală, care forțau mecanic și abuziv sunetele din instrumentele lor. Ea cânta cu atât de puțin efort.

El nu știa asta atunci, dar acesta avea să devină modelul lui de frumusețe pentru tot restul vieții sale. Orice fată pe care urma să o întâlnească de acum înainte va fi comparată, în mintea lui, cu această fată.

Ea termină cu o notă lungă și făcu acel lucru uimitor în care arcușul se mișca înainte și înapoi și cu toate astea nu era nicio pauză, ci doar un sunet lichid, prelung. Iar ea deschise ochii și îl privi direct, iar ei se priviră pentru un moment teribil de lung, până când ea coborî vioara în poală și spuse:

— Bună!

Samuel nu mai simțise asemenea dorințe incomode psihosexuale. Era pentru prima oară când trupul îl furnica astfel: sudoarea rece i se aduna la subsiori, brusc gura i se părea prea mică, limba îi era deodată uriașă și uscată, o senzație de panică în plămâni, de parcă își ținuse respirația prea mult, toate aceste lucruri îi avântară trupul într-un fel de hiperconștientizare, o atracție magnetică ciudată spre obiectul care îl atrăgea și care se deosebea foarte mult de felul în care încerca să ignore sau să se ascundă de majoritatea oamenilor. Fata așteptă ca el să zică ceva, cu mâinile în poală, odihnindu-se pe vioara ei, cu gleznele

încrucișate și acei ochi verzi străpungători.

— Sunt prietenul lui Bishop, spuse Samuel în sfârșit. Sunt aici cu Bishop.

— Bine.

— Fratele tău?

Ea zâmbi.

— Da, știu.

— Te-am auzit exersând. Pentru ce exersezi?

Ea îl privi încurcată pentru o clipă.

— Ca să simt notele cu degetele, spuse ea. Urmează să am un concert. Cum ți s-a părut?

— A fost frumos.

Ea încuviință și părea să se gândească la asta.

— Opririle duble din al treilea tempo sunt foarte greu de cântat în ton, spuse ea.

— Aha!

— Și arpegiile de pe a treia pagină sunt dure. În plus, trebuie să cânt în zecimi, ceea ce este ciudat.

— Da.

— Mi se pare că l-am făcut varză, acel al treilea tempo. M-am împiedicat peste tot.

— Nu a sunat așa.

— Parcă sunt o pasăre capsată de un scaun.

— Da, spuse Samuel.

Nu era *deloc* confortabil cu acest subiect.

— Trebuie să mă relaxez, spuse ea. Mai ales în al doilea tempo. Sunt niște linii melodice lungi în al doilea temp și dacă le cânți cu prea mult avânt, se strică muzicalitatea întregii piese. Trebuie să fii calm și seren, ceea ce este ultimul lucru pe care îl vrea trupul tău atunci când cânți un solo.

— Poate că poți, nu știu, să respiri? spuse Samuel, pentru că asta îi spusese mama lui în timpul unui plâns incontrolabil de Categoria 4: *respiră.*

— Știi ce funcționează? întrebă ea. Îmi imaginez că arcușul este un cuțit. Ea ridică arcușul și îl îndreptă spre el cu o falsă amenințare. Iar apoi îmi imaginez că vioara este o bucată de unt. Iar apoi mă prefac că trec cuțitul *prin* unt. Așa trebuie să se simtă.

Samuel încuviință, neajutorat.

— De unde îl știi pe fratele meu? spuse ea.

— A sărit dintr-un copac și m-a speriat.

— A, spuse ea, de parcă era ceva obișnuit. Acum se joacă *Missile Command,* nu-i așa?

— De unde știi asta?

— Este fratele meu. *Simt* asta.

— Serios?

Ea îl privi în ochi o clipă, iar apoi chicoti.

— Nu. Pot să aud.

— Ce auzi?

— Jocul. Ascultă. Îl auzi?

— Nu aud nimic.

— Trebuie să te concentrezi. Doar ascultă. Închide ochii și ascultă!

Iar el așa și făcu și începu să audă diversele sunete din casă cum se separă, cum se desprind dintr-un zumzet gălăgios colectiv în detalii individuale: aerul condiționat care funcționa undeva în pereți, șuieratul aerului prin fante, vântul de afară care peria ușor casa, frigiderul și congelatorul, iar Samuel recunoscu aceste lucruri și le dădu la o parte și simți cum concentrarea se întinde până în spatele casei și se furișează din cameră în cameră, până când, deodată, iată, ieșind din tăcere, sirenele slabe și raidurile aeriene înăbușite, exploziile rachetelor, sunetele de împușcături ale rachetelor armate.

— Aud, spuse el.

Dar când deschise ochii, Bethany nu se mai uita la el. Chipul ei era întors în altă parte, spre fereastra mare care dădea spre curtea din spate și pădurea dincolo de ea. Samuel îi urmă privirea și văzu, afară, prin amurg, la linia arborilor, poate la o distanță de cincisprezece metri, o căprioară mare. Cafenie și pătată. Ochi mari animalici. Și pe măsură ce animalul se mișca, șchiopăta și se clătina, cădea și se ridică și continua să șovăie și să se împleticească.

— Ce are? întrebă Samuel.

— A lins sarea.

Picioarele din față ale căprioarei cedară din nou și se împingea mai departe pe burtă. Apoi își revenea pentru o clipă, dar se răsucea și își întorcea gâtul și nu se mai putea mișca decât în cerc. Ochii erau mari și plini de panică. Din nas i se scurgea o spumă roz.

— Asta se întâmplă tot timpul, spuse Bethany.

Căprioara înaintă spre pădure și merse printre arbori. O priviră cum mergea împleticit înainte, până când nu o mai putură distinge prin frunziș. Apoi se făcu liniște, cu excepția sunetelor slabe din celălalt capăt al casei: bombe care cădeau din cer și puneau la pământ orașe întregi.

4.

Când începu anul școlar, începu să se întâmple această chestie nouă: Samuel stătea în clasă și lua notițe atent și meticulos despre orice se întâmpla să predea doamna Bowles în momentul acela – istorie americană, înmulțire, gramatică – și se gândea sincer la materie și chiar încerca să o înțeleagă și își făcea griji că doamna Bowles putea să îl strige în orice clipă și să îi pună întrebări spontane despre materia pe care tocmai o predase, ceea ce făcea adesea, batjocorind copiii care nu răspundeau corect, sugerând ca pentru ora următoare poate trebuiau să fie în clasa a cincea și nu a șasea, iar Samuel era foarte atent și urmărea tot și chiar nu își lăsa mintea să zboare și nu se gândea la fete și nu făcea nimic legat de fete și cu toate astea, chestia asta s-a întâmplat. Începea ca un fel de căldură, o furnicătură, ca acel sentiment când cineva urmează să te gâdile, acea anticipare teribilă. Apoi urma o conștientizare bruscă a unei părți a corpului care până atunci era ascunsă, era printre acele sentimente care aveau loc pe lângă lucrurile la care el era atent: țesătura de pe umerii lui, cum îi veneau șosetele, ce atingea cu cotul în clipa aceea. În cea mai mare parte a timpului, trupul pălește. Dar în ultima vreme, fără motiv, mai des decât ar fi vrut Samuel, penisul lui Samuel devenise asertiv. În clasă, în banca lui, își anunța prezența. Împingea prin jeanși și apoi în metalul dur de sub banca de școală de mărime universală. Iar aici problema era că toate aceste ridicături și umflături și apăsări erau umilitoare, dar, de asemenea, într-un fel pur fizic, era *chiar* plăcut. El voia să dispară, dar, în același timp, nu voia.

Doamna Bowles știa? Oare vedea? Că, zilnic, unii dintre băieții ei făceau ochii mari și ficși în timp ce sistemele lor nervoase îi purtau spre alte locuri? Dacă știa, ea nu spunea nimic. Și nu

striga pe niciun băiat aflat într-o astfel de stare și nu le cerea să se ridice în picioare în timp ce răspundeau. Pentru doamna Bowles, asta părea neobișnuit de milos.

Samuel privi ceasul: mai erau zece minute până la pauză. Pantalonii i se păreau prea strâmți. Se simțea fixat de scaun. Apoi îi veniră în minte involuntar viziuni cu fete, inventarul său mintal de imagini captate accidental ici și colo: un decolteu văzut când o femeie de la mall s-a aplecat, o ocheadă între picioare, o coapsă zărită când fetele din clasă se așezau, iar acum o nouă viziune, Bethany, în camera ei, dreaptă, cu genunchii apropiați, într-o rochie de bumbac ușor, cu vioara la bărbie, privindu-l, acei ochi verzi ca de pisică.

Când sună clopoțelul de pauză, el se purtă de parcă avea ceva important în bancă și nu reușea să-l găsească. După ce toată lumea plecă din clasă, se ridică și se mișcă în așa fel încât, dacă îl privea cineva, i s-ar fi părut că arată ca unul care învârte încet un cerc mare în jurul taliei, dar fără cerc.

Copiii se îndreptară spre locul de joacă, mergea într-acolo cu un scop și la pas încet, cu toate că erau încărcați de energia care se acumulează într-un corp de unsprezece ani care a stat locului, rigid, vreme de ore întregi sub privirea imperială a doamnei Bowles. Mergeau într-o tăcere totală, în șir indian, pe partea dreaptă a coridorului, pe lângă toate semnele pe care profesorii le lipiseră pe pereții albi de beton ca să-i ajute, dintre care unul sau două promovau un mesaj de genul ÎNVĂȚAREA E DISTRACTIVĂ! în timp ce restul îndrumau spre o gestionare strictă a comportamentului: ȚINE-ȚI MÂINILE ȘI PICIOARELE PENTRU TINE; VORBIȚI ÎNCET; MERGEȚI, NU ALERGAȚI; AȘTEPTAȚI SĂ VĂ VINĂ RÂNDUL; VORBIȚI POLITICOS; NU FOLOSIȚI MAI MULTĂ HÂRTIE IGIENICĂ DECÂT AVEȚI NEVOIE; MÂNCAȚI ÎNAINTE SĂ VORBIȚI; FIȚI MANIERAȚI LA MASĂ; RESPECTAȚI SPAȚIUL PERSONAL; RIDICAȚI MÂNA; NU VORBIȚI NEÎNTREBAȚI; RĂMÂNEȚI ÎN ȘIR; SCUZAȚI-VĂ CÂND E NEVOIE; URMAȚI INSTRUCȚIUNILE; FOLOSIȚI SĂPUNUL ÎN MOD CORESPUNZĂTOR. Pentru majoritatea elevilor, educația pe care o primeau la școală era doar ceva accidental. Pentru ei, scopul principal al școlii era să învețe cum să se comporte la școală. Cum să se conformeze regulilor rigide ale școlii. De exemplu, pauzele pentru toaletă. Niciun subiect nu era mai atent gestionat decât diversele exerciții ale elevilor. A obține un

permis pentru mersul la toaletă era un ritual elaborat, în care doamna Bowles ar completa un formular de permis pentru toaletă cam de lungimea Constituției – dacă o *rugai foarte* frumos și o convingeai că era, într-adevăr, o urgență și nu o scuză de a pleca din clasă pentru a fuma țigări sau a bea alcool sau a consuma droguri. Ea scria pe formular numele și ora plecării (până la secundă) și, groaznic, natura vizitei (adică treaba mică sau treaba mare) și apoi îți cerea să citești formularul de permis cu voce tare, ceea ce enumera „Drepturile și restricțiile", în mare parte, printre ele și că nu puteai să ieși din clasă timp de mai mult de două minute odată și că atunci când erai plecat nu aveai voie să mergi decât pe partea dreaptă a coridorului și să te duci direct la cea mai apropiată toaletă și să nu spui nicio vorbă nimănui și să nu alergi pe hol și să nu deranjezi cu nimic și să nu faci nimic ilegal în timpul petrecut în toaletă. Apoi trebuia să semnezi formularul de permisie și să aștepți până când doamna Bowles îți spunea că tocmai semnaseși un contract și că erau pedepse grave pentru oamenii care încălcau contracte. De cele mai multe ori, copiii o ascultau cu ochii mari și panicați și făcând acel dans incomod când trebuia să mergi urgent la baie pentru că timpul deja se scurgea și cu cât doamna Bowles vorbea mai mult despre legea contractului, cu atât se scurta mai mult din cele două minute prețioase, astfel încât atunci când în sfârșit ieșeau pe hol, aveau poate nouăzeci de secunde să ajungă la baie, să își facă treburile și să se întoarcă în clasă, totul fără să alerge, ceea ce era imposibil.

În plus, aveai voie doar două permise pentru toaletă pe *săptămână.*

Apoi mai era regula despre țâșnitoare: după ce elevii se întorceau din pauză, ei puteau să bea de la țâșnitoare câte *trei secunde fiecare* – asta era probabil menit să îi învețe cooperarea și altruismul – dar bineînțeles că copiii gâfâiau și erau epuizați după o pauză frenetică în care își eliberaseră energia acumulată și era și un val de căldură și rareori primeau pauze pentru toaletă, așa că singura apă pe care o primeau acești copii transpirați și arși de soare și supra-încălziți toată ziua venea de la țâșnitoare timp de acele trei secunde. Asta era o păcăleală perversă pentru elevi, pentru că, dacă își consumau energia în pauză, restul zilei erau însetați și epuizați, dar dacă nu alergau

în pauză, se simțeau atât de hiperactivi după-amiaza târziu, încât aproape sigur dădeau de necaz din cauza comportamentului lor. Așa că majoritatea elevilor se jucau intens în pauză, apoi hăpăiau cât de multă apă puteau în acel mic interval de trei secunde alocat. Iar până la finalul zilei erau doar niște mase dezolate, deshidratate, așa cum prefera de fapt doamna Bowles. Așa că ea stătea deasupra lor și le număra cu voce tare timpul și fiecare copil se ridica la trei, cu bărbia udă, nereușind să bea nici pe departe suficientă apă într-o zi fierbinte și umedă și teribilă din Midwest.

— Asta e o tâmpenie, îi spuse Bishop lui Samuel în timp ce așteptau la coadă. Privește aici!

Iar când îi veni rândul lui Bishop, se aplecă deasupra țâșnitorii, apăsă butonul și bău, privind-o direct în ochi pe doamna Bowles, care spunea:

— Unu. Doi. Trei.

Iar când Bishop nu se opri din băut, ea spuse „Trei” din nou, mai răspicat, iar când Bishop tot nu se opri, ea spuse:

— Ai terminat acum. Următorul!

Și apoi deveni evident că Bishop nu avea de gând să se oprească din băut până când nu se sătura și ceilalți copii care așteptau la coadă vedeau că Bishop nici nu mai bea de fapt, ci lăsa apa să i se prelingă răcoros pe buze, încă privind-o direct pe doamna Bowles, iar ea își dădu seama în sfârșit că asta nu mai era o chestiune în care puștiul cel nou nu știa regulile, ci mai degrabă era o provocare directă a autorității sale. Iar ea răspunse confruntării arborând o postură rigidă, cu mâinile în șold, bărbia înainte, iar vocea ei coborî cu o octavă în timp ce rosti:

— Bishop. Te vei opri din băut. *Acum.*

El se uita direct la ea cu această expresie plictisită, lipsită de viață, care era atât de incredibilă și îndrăzneață, iar copiii care stăteau la coadă erau deja cu ochii mari și chicoteau ca demenții, pentru că Bishop era cam la două secunde de o altoire. Oricine ignora regulile atât de ostentativ era altoit.

Altoiul era celebru.

Atârna pe peretele din biroul directorului lor, disciplinatorul-șef al școlii, cel numit în mod nefericit Laurence Large, un bărbat scund și cu o conformație ciudată care își purta greutatea aproape în întregime de la brâu în sus – picioarele lui

erau slabe și fragile, iar partea superioară era umflată. Arăta ca un ou pe scobitori. O întrebare ar fi cum de gleznele și tibiile sale nu cedau. Altoiul era alcătuit dintr-o placă de lemn groasă de șapte centimetri, era lată cât două foi de caiet puse una lângă alta și avea cam douăsprezece găuri mici forate în ea. Pentru aerodinamică, bănuiau copiii. Ca să poată lovi cu ea mai repede. Bătăile lui erau legendare pentru forța lor, pentru tehnica necesară pentru a genera suficientă putere să, de exemplu, spulbere ochelarii lui Brand Beaumonde, un fapt istoric care a trăit mai departe drept istorie orală printre membrii claselor a șasea, că Large l-a pocnit peste fund atât de tare pe Beaumonde, încât unda de șoc a traversat trupul bietului băiat și i-a crăpat lentilele de vedere. Se făceau comparații cu jucători de tenis profesioniști care serveau cu 225 km/h, cum Large își putea transfera greutatea astfel încât să livreze o lovitură devastatoare – și atletic improbabilă. Sigur, ocazional, câte un părinte se plângea de sistemul de pedepse retrograd al directorului, dar o asemenea bătaie era modalitatea supremă de prevenție și intimida comportamentul neadecvat, întrucât era, în mare parte, destul de rară.

În mod sigur nu era suficient de frecventă încât să declanșeze vreo campanie a organizațiilor de părinți și profesori.

Realitatea absolută a unei anihilări totale a dorsalului era suficientă cât să-i mențină și pe cei mai zburdalnici copii la un nivel relativ calm și într-o stupoare silențioasă, temătoare și narcotizată pe întreaga durată a zilei de școală. (Uneori părinții li se plângeau profesorilor că elevii intrau în spasme de hiperactivitate imediat ce ajungeau acasă, dar profesorii încuviințau în liniște și se gândeau: „Nu e problema mea”.)

Fiecare profesor avea un punct unic dincolo de care atitudinea rebelă nu putea fi tolerată. Pentru doamna Bowles, acel moment venea după douăsprezece secunde. Bishop se afla la țâșnitoare de douăsprezece secunde. Timp de douăsprezece secunde, el o privi fix pe doamna Bowles în timp ce ea îi cerea să plece de acolo, până când în sfârșit îl apucă pe Bishop de cămașă, îl apucă fizic aproape de gât și cu un sunet ca de țesătură ruptă îl ridică scurt de la sol înainte de a-l împinge spre terifiantul birou al directorului Large.

Când un copil se întorcea de la o altoire, de obicei, undeva între zece și douăzeci de minute după ce fusese trimis acolo,

urma o bătaie în ușa clasei, iar doamna Bowles o deschidea și apărea directorul Large cu mâna lui mare pe spatele unui puști cu fața roșie și umflat de plâns, plin de muci. Fețele celor recent altoiți erau mereu aceleași: umede și sumbre, ochii roșii de la frecat, cu nasul curgând, înfrânți. Nu mai era nicio rebeliune în ei, nu mai exista bravada.

Chiar și băieții cei mai zgomotoși, cei mai avizi de atenție arătau în acel moment de parcă ar fi vrut să se ghemuiască sub bănci și să moară. Apoi Large spunea: „Cred că acesta este gata să se realăture clasei”, iar doamna Bowles răspundea: „Sper că și-a învățat lecția”, și până și elevii mici, de unsprezece ani, erau suficient de sofisticați cât să își dea seama că acest dialog era un teatru, că adulții nu vorbeau între ei, ci mai degrabă tuturor, subtextul ușor de înțeles fiind: *Nu ieși din rând sau tu urmezi la rând.* Apoi puștiului i se permitea să se întoarcă la locul său, unde începea pedeapsa secundară, pentru că fundul lui pulsa și era roșu aprins și sensibil ca o rană deschisă, peste tot, așa că statul pe scaunele dure de plastic ale școlii aducea cu sine o durere ascuțită care era același lucru, se spunea, cu a fi bătut *din nou.* Așa că puștiul stătea acolo în mizerie și plângea, iar doamna Bowles spunea:

— Îmi pare rău, nu te-am auzit. Ai ceva de contribuit la discuția noastră?

Iar copilul dădea din cap că *nu* într-un fel patetic, doborât, mizerabil și toată clasa știa că doamna Bowles dorea să atragă atenția tuturor spre plânsul lui ca o modalitate de a-l face și mai tare de rușine. În public. În fața prietenilor săi. Era o cruzime în doamna Bowles, abia reținută de puloverele albastre, unisex pe care le purta.

În ziua aceea cu toții îl așteptau pe Bishop să se întoarcă. Erau entuziasmați.

Erau nerăbdători să îl accepte, după inițierea lui. Acum el știa prin ce trecuseră ei. El devenise unul dintre ei. Așa că așteptau, gata să îl întâmpine pe Bishop și să îl ierte pentru plâns. Au trecut zece minute, apoi cincisprezece și, în sfârșit, chiar când s-au făcut optsprezece minute s-a auzit inevitabila bătaie la ușă. Iar doamna Bowles s-a dat iar în spectacol și a spus „Cine ar putea fi?”, înainte să pună creta înapoi pe tava tablei de scris și s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o. Și iată-i, Bishop și directorul Large, iar ea fu șocată și toată clasa fu șocată, să

vadă că Bishop nu doar că nu plângea, dar zâmbea vizibil. Arăta *fericit.* Mâna mare a lui Large nu era pe spatele lui Bishop. De fapt, directorul era la o distanță neobișnuită de doi sau trei metri de Bishop, de parcă băiatul avea vreo boală contagioasă. Doamna Bowles se uită pentru o clipă la directorul Large, iar Large nu se rezumă la scenariul său obișnuit despre cum Bishop era gata să se realăture clasei, ci spuse doar, într-un fel distant, așa cum vorbesc uneori soldații despre război:

— Gata. Luați-l!

Apoi Bishop merse în banca lui și fiecare copil din clasă îl privea cum mergea și cum se așeza, sărind tare pe scaun și aterizând tare pe fund și ridicând privirea feroce, ca și cum ar fi provocat pe oricine ar fi încercat să-l rănească.

A fost un moment care a continuat să trăiască în inima fiecărui elev de clasa a șasea care l-a trăit. Unul dintre ai lor suportase tot ce era mai rău din lumea adultă și ieșise victorios. Nimeni nu s-a mai pus cu Bishop Fall după aceea.

5.

Mama lui Samuel i-a povestit despre Nix. Una dintre fantomele tatălui ei. Cea mai înfricoșătoare. Nixul, spunea ea, era un spirit al apelor care zbura de-a lungul coastei căutând copii, mai ales copii aventuroși care erau pe afară și se plimbau singuri. Când găsea unul, Nixul îi apărea copilului ca un cal mare și alb. Fără șa, dar prietenos și îmblânzit. Se apleca în jos atât cât putea un cal, astfel încât copilul să poată sări pe el. La început, copiii se temeau, dar, în cele din urmă, cum puteau să refuze? Propriul lor cal! Săreau pe el și când se ridica din nou erau la doi metri și jumătate înălțime și erau încântați – nimic atât de mare nu le acordase atenție până atunci. Deveneau îndrăzneți. Loveau calul ca să alerge mai repede, așa că el o lua la trap ușor și cu cât le plăcea copiilor mai mult, cu atât alerga mai repede calul.

Apoi ei voiau să fie văzuți de alți oameni.

Voiau ca prietenii lor să privească acest cal nou-nouț cu invidie.

Calul *lor.*

Așa era mereu. Copiii care îi cădeau victime Nixului simțeau mereu teamă la început. Apoi noroc. Apoi posesie. Apoi mândrie. Apoi teroare.

Loveau calul ca să meargă mai tare, până când galopa, iar copiii se țineau de gâtul lui. Era cel mai bun lucru care li se întâmplase. Nu se mai simțiseră niciodată atât de importanți, atât de plini de plăcere. Și numai în această clipă – în apogeul de viteză și bucurie, când simțeau cel mai tare că ei controlează calul, când simțeau cel mai mult că este al lor, când voiau cel mai mult să fie sărbătoriți pentru asta și astfel simțeau cea mai mare vanitate și aroganță și mândrie – atunci calul ieșea de pe drumul care ducea în oraș și galopa spre stâncile de deasupra mării. Fugea cu viteză maximă spre acea mare prăpastie în apa agitată și violentă de dedesubt. Iar copiii țipau și trăgeau de coama calului și plângeau și se tânguiau, dar nu conta nimic. Calul sărea de pe stâncă și cădea. Copiii se agățau de gâtul său chiar și în cădere și dacă nu se loveau mortal de stânci, se înecau în apa rece.

Aceasta era o poveste pe care Faye o auzise de la tatăl său. Toate poveștile ei cu fantome erau de la bunicul Frank, care era un bărbat înalt și slab și foarte retras, cu un accent ciudat. Majoritatea oamenilor îi găseau tăcerea intimidantă, dar Samuel o considera mereu o ușurare. Ori de câte ori îl vizitau în Iowa în acele rare Zile ale Recunoștinței sau de Crăciun, familia stătea în jurul mesei mâncând și nescoțând un cuvânt. Era greu să porți o conversație când era întâmpinată numai de o clătinare din cap sau un disprețuitor „Hm”. De cele mai multe ori, își mâncau porția de curcan până când bunicul Frank termina de mâncat și pleca în cealaltă cameră să se uite la televizor.

Singura dată când bunicul Frank era cu adevărat animat era atunci când le spunea povești din țara natală – vechi mituri, vechi legende, vechi povești despre fantome pe care le auzise crescând unde crescuse, în nordul îndepărtat al Norvegiei, un mic sat pescăresc din Arctica, de unde plecase când avea nouăsprezece ani. Când i-a povestit lui Faye despre Nix, el a spus că morala era: *Să nu ai încredere în lucrurile care sunt prea bune ca să fie adevărate.* Apoi ea a crescut și a ajuns la o nouă concluzie, pe care i-a spus-o lui Samuel în luna dinainte să părăsească familia. Ea i-a spus aceeași poveste, dar a adăugat propria ei morală: „Lucrurile pe care le iubești cel mai mult te

vor răni cel mai rău într-o zi”.

Samuel nu a înțeles.

— Nixul nu mai apare sub formă de cal, spuse ea.

Se aflau în bucătărie, sperând la o pauză de la valul de căldură care acum părea nesfârșit, stăteau acolo citind cu ușa de la frigider deschisă și cu un ventilator care sufla aerul rece spre ei, beau apă cu gheață, paharele transpirau cercuri ude pe masă.

— Nixul apărea sub formă de cal, spuse ea. Dar asta se întâmpla pe vremuri.

— Cum arată acum?

— Este diferit pentru toată lumea. Dar de obicei apare ca o persoană. De obicei este o persoană pe care crezi că o iubești.

Samuel tot nu înțelegea.

— Oamenii se iubesc unul pe celălalt din multe motive, nu toate dintre ele sunt bune, spuse ea. Ei se iubesc unul pe celălalt pentru că este ușor. Sau pentru că s-au obișnuit cu asta. Sau pentru că au renunțat. Sau pentru că se tem. Oamenii pot fi un Nix unul pentru altul.

Ea sorbi din apă, iar apoi apăsă paharul rece pe frunte. Închise ochii. Era o după-amiază lungă, anostă de sâmbătă. Henry se dusese la birou după încă o ceartă, aceasta pe tema vaselor murdare. Mașina lor de spălat vase de la finele anilor șaptezeci, de culoarea fructului de avocado, se stricase în sfârșit săptămâna asta și Henry nu se oferise nici măcar o singură dată să spele grămada din ce în ce mai mare de farfurii și castroane și oale și pahare care umpluse chiuveta și mare parte din bufet. Samuel bănuia că mama lui lăsa intenționat grămada să se facă din ce în ce mai mare – poate chiar contribuia la ea mai des decât de obicei, folosind mai multe oale pentru mâncare decât era de fapt nevoie – ca un fel de test. Oare Henry va observa? Va da o mână de ajutor? Ea dădea o mare însemnătate faptului că el nu făcuse nimic din toate astea.

— E din nou ca la cursul de gospodărie, îi spuse ea când grămada de vase deveni în sfârșit de nesuportat.

— Despre ce vorbești? întrebă Henry.

— E exact ca în liceu. Tu mergi și te distrezi, iar eu gătesc și fac curat. Nu s-a schimbat nimic. În douăzeci de ani, nu s-a schimbat absolut nimic.

Henry spălă toate vasele, iar apoi spuse că avea treabă

urgentă la birou în weekend, lăsându-i singuri pe Faye și Samuel, împreună, din nou. Stăteau în bucătărie și citea fiecare din cartea lui. Poezie de neînțeles, pentru ea. *Choose Your Own Adventure,* pentru el.

— În liceu am cunoscut o fată pe nume Margaret, spuse Faye. Margaret era o fată foarte deșteaptă și iute. Iar în liceu s-a îndrăgostit de un băiat pe nume Jules. Un băiat chipeș care putea să facă orice. Toată lumea era geloasă pe ea. Dar s-a dovedit că Jules era Nixul ei.

— De ce? Ce s-a întâmplat?

Ea își puse paharul pe stropii de apă lăsați pe lemn.

— El a dispărut, spuse ea. Ea s-a izolat, n-a părăsit niciodată orașul. Am auzit că încă este acolo, e casieră la farmacia tatălui ei.

— El de ce a făcut asta?

— Asta face un Nix.

— Ea nu și-a putut da seama?

— E greu să-ți dai seama. Dar o regulă bună este să îți amintești că de oricine te îndrăgostești înainte să devii adult este probabil un Nix.

— Oricine?

— Probabil oricine.

— Când l-ai întâlnit pe tata?

— La școală, spuse ea. Aveam șaptesprezece ani.

Faye privea în aburii galbeni ai zilei. Frigiderul se zdruncină și murmură și clicăi și simultan, cu un sfârâit electric final, cedă. Iar lumina se stinse. Și ceasul digital de pe bufet muri. Iar Faye privi în jur și spuse:

— S-a ars o siguranță.

Ceea ce însemna, desigur, că Samuel trebuia să acționeze comutatorul, pentru că tabloul electric era la subsol, iar mama lui refuza să meargă acolo.

Lanterna era grea și solidă în mâna lui, mânerul de aluminiu avea gropițe, suprafața lui mare, rotundă, de cauciuc, părea să fie de dimensiunea potrivită pentru a lovi pe cineva cu violență. Mama lui nu cobora la subsol pentru că spiritul casei locuia la subsol. Cel puțin asta era povestea, încă una de la bunicul său: spiritele caselor care locuiesc la subsol și care te bântuie toată viața. Mama lui spunea că în copilărie întâlnise unul și se speriase. După aceea nu i-au mai plăcut deloc subsolurile. Dar

ea insista că spiritul casei i se arăta numai ei, numai ea era bântuită, iar Samuel era complet în siguranță. Putea să meargă la subsol fără să pățească nimic.

El începu să plângă. Un scâncet încet și ușor, pentru că fie la subsol exista o fantomă crudă care îl privea chiar acum, fie mama lui era puțin nebună. Își târî picioarele pe podeaua de beton și își menținu atenția concentrată pe raza de lumină din fața lui. Încercă să fie orb la tot în afară de acel cerc de lumină. Și când, în cele din urmă, zări cutia de siguranțe în partea opusă a subsolului, închise ochii și merse cât de drept putea. Înaintă și lumină cu lanterna în fața lui și continuă astfel până când simți capătul lanternei cum se lovește de perete. Deschise ochii. Cutia de siguranțe era acolo. Acționă comutatorul și în subsol se aprinse lumina. Privi în spatele său și nu văzu nimic. Nimic în afară de lucrurile obișnuite din subsol. Rămase o clipă să se adune, să se oprească din plâns. Se așeză pe podea. Era atât de răcoare acolo.

6.

În acele prime câteva săptămâni din anul școlar, Bishop și Samuel formară o alianță ușoară. Bishop făcea ce voia, iar Samuel îl urma. Acestea erau roluri simple pentru amândoi. Nici nu au discutat sau recunoscut asta măcar, dar s-au potrivit în pozițiile lor asemenea monedelor care cad în sloturile lor la un automat de vânzări.

Se întâlneau în pădure pentru jocuri de-a războiul aproape de iaz. Bishop avea mereu un scenariu pregătit pentru jocurile lor. Ei se luptau cu Charlie în Vietnam, cu naziștii în al Doilea Război Mondial, cu Confederația în Războiul Civil, cu britanicii în Războiul Revoluționar, cu indienii în războiul francez și indian. Și, cu excepția unei încercări confuze de a se juca de-a războiul din 1812, războaiele mereu aveau un obiectiv clar, iar ei mereu erau cei buni, iar inamicii lor erau mereu răi, iar ei doi câștigau mereu.

Sau dacă nu se jucau de-a războiul, jucau jocuri video acasă la Bishop, care era preferința lui Samuel pentru că atunci o putea vedea pe Bethany, pe care o iubea. Totuși el nu i-ar fi spus încă

„iubire”. Era mai degrabă o stare de atenție accentuată și agitație care se manifesta fizic sub forma unei game vocale dinamice mai scăzute (avea o tendință de a se închide în el și a deveni penitent în prezența ei, deși nu intenționa asta și nici nu voia asta) și o dorință intensă de a-i prinde ușor hainele între degetul mare și arătător. Sora lui Bishop îl înveselea și îl îngrozea. Dar ea de obicei îi ignora.

Bethany nu părea conștientă de influența ei. Ea își exersa notele, asculta muzică, își închidea ușa. Călătorea la diverse festivaluri și competiții muzicale, unde câștiga funde pentru vioară solo și trofee care în cele din urmă ajungeau pe peretele din dormitorul ei, alături de diversele postere cu muzicaluri de Andrew Lloyd Webber și o colecție mică de măști de porțelan reprezentând comedia și tragedia. Și flori uscate, de la multele ei recitaluri, când la final primea buchete mari de trandafiri pe care în cele din urmă le usca și apoi le fixa de perete, deasupra patului, o eflorescență de nuanțe de verde și roz pastel care se potriveau exact cu schema de culori a cuverturii de pat, a perdelelor și a tapetului. Era o cameră tipică de fată. Samuel știa acest dormitor pentru că de două sau trei ori o spionase dintr-o poziție sigură de afară, din pădure. El pleca de la el de acasă după asfințit, sub un cer din ce în ce mai violet, venea până la pârâu și traversa noroaiele prin pădure, prin spatele caselor din Satul Venețian, dincolo de grădinile unde trandafirii și violetele se închideau seara, în spatele cuștilor mirositoare ale câinilor și a serelor care miroseau a fosfor și sulf, în spatele casei directorului de la Blessed Heart Academy, care uneori se relaxa în această perioadă a nopții în jacuzzi-ul lui cu apă sărată făcut pe comandă, iar Samuel se deplasa cu atenție și încet și avea grijă să nu calce pe crengi sau grămezi de frunze uscate în timp ce îl fixa cu privirea pe director, care de la distanța aceea părea un lucru nedeslușit, ca o pată, multe părți din el – burta și bărbia și subrațul – notabile numai pentru că atârnau foarte tare. Și după colț, prin pădure, până în capătul străzii, unde Samuel se poziționă printre rădăcinile arborelui din spatele casei Fall, poate la cinci metri de locul unde gazonul se întâlnea cu pădurea, îmbrăcat numai în negru, cu o căciulă neagră trasă peste sprâncene, astfel încât singura parte a corpului pe care o arăta lumii erau ochii.

Iar de acolo privea.

Strălucirea galben-portocalie a luminilor, umbrele oamenilor care se mișcau prin casă. Și când Bethany apărea în cadrul ferestrei de la dormitorul ei, simțea un fior de anxietate în burtă. Se apăsa și mai tare pe pământ. Ea purta o rochie de bumbac, ceea ce purta mereu, mereu puțin mai elegantă decât oricine altcineva, ca atunci când se întorcea de la o cină elegantă la restaurant sau de la biserică. Felul în care se plia ușor rochia când mergea, iar apoi felul în care i se mula încet pe corp când se oprea din mers, alunecând pe pielea ei, era ca și cum ar privi pene care cad elegant prin aer. Samuel s-ar fi înecat fericit în țesătura aceea.

Nu își dorea decât să o vadă. Doar o confirmare a faptului că ea exista cu adevărat. Doar de asta avea nevoie și, văzând-o, pleca în curând, cu mult înainte ca ea să se schimbe de haine și să fie acuzat că făcea ceva dezonorant. Doar acest lucru – a o vedea pe Bethany și împărtășind acest moment liniștit, privat, cu ea – îl putea calma, îl putea susține pentru încă o săptămână. Lui Samuel i se părea nedrept și injust faptul că ea frecventa Blessed Heart și nu școala lui, că ea petrecea atât de mult timp în camera ei și călătorea atât de mult. Fetele pe care le iubeau alți băieți erau mereu prezente, exact în fața lor, în clasă, chiar lângă ei, în cantină. Că Bethany era atât de inaccesibilă însemna, pentru Samuel, în capul lui, că era justificat să o spioneze uneori. I se datora.

Apoi, într-o zi, el se afla acasă la ei când ea intră direct în camera cu televizorul în timp ce Bishop juca Nintendo și se prăbuși pe același fotoliu uriaș de puf pe care stătea Samuel în acel moment. Ea se așeză într-un așa fel încât o mică porțiune a umărului ei atingea o mică porțiune din umărul lui. Și brusc, el simți că tot sensul din lume era concentrat în acei câțiva centimetri pătrați.

— M-am plictisit, spuse ea.

Purta o rochie galbenă de vară. Samuel simțea mirosul șamponului ei, bogat în miere și lămâie și vanilie. El stătu nemișcat, se temea că, dacă s-ar fi mișcat, ea s-ar putea să plece.

— Vrei o tură? întrebă Bishop, întinzându-i maneta de control.

— Nu.

— Vrei să ne jucăm de-a v-ați ascunselea?

— Nu.

— Lovește cutia? Țară, țară, vrem ostași?

— Cum am putea să jucăm Țară, țară, vrem ostași?

— Doar propuneam niște idei. Sesiune de brainstorming. Sugestii.

— Nu vreau să joc Țară, țară, vrem ostași.

— Șotron? Jetoane?

— Acum te prostești.

Samuel simțea că îi transpiră umărul acolo unde îl apăsa umărul lui Bethany. Era atât de rigid, încât îl durea.

— Sau unele din acele jocuri ciudate de-ale fetelor, spuse Bishop, în care împăturesc bucățele de hârtie ca să afle cu cine se vor mărita și câți copii o să aibă.

— Nu vreau să fac asta.

— Nu vrei să știi câți copii o să ai? Unsprezece copii. Eu așa estimez.

— Taci din gură!

— Am putea să jucăm provocare.

— Nu vreau să joc provocare.

— Ce e provocare? întrebă Samuel.

— E adevăr sau provocare fără rahat, spuse Bishop.

— Vreau să mă duc undeva, spuse Bethany. Fără niciun motiv. Vreau să mă duc undeva doar ca să fiu acolo și nu aici.

— În parc? spuse Bishop. La plajă? În Egipt?

— Fără niciun motiv decât să fiu într-un loc fără motiv.

— A, spuse Bishop, vrei să mergi la mall.

— Da, spuse ea. La mall. Da, vreau.

— Eu mă duc la mall, spuse Samuel.

— Părinții noștri nu ne duc la mall, spuse Bethany. Ei spun că e ieftin și vulgar.

— *Nici mort n-aș purta hainele alea,* spuse Bishop, umflându-și pieptul în afară și imitându-l pe tatăl său.

— Eu mă duc mâine la mall, spuse Samuel. Cu mama. Trebuie să cumpărăm o mașină nouă de spălat vase. Îți iau ceva. Ce vrei?

Bethany se gândi la asta. Privi spre tavan și își bătu cu degetul pe obraz și se gândi intens și mult înainte să spună:

— Surprinde-mă.

Iar Samuel se gândi toată noaptea și ziua următoare la ce ar putea cumpăra pentru Bethany. Ce cadou ar putea să capteze tot ce voia ca ea să știe? Cadoul trebuia să distileze

sentimentele lui pentru ea, să îi dea într-un mic pachet o doză puternică și rapidă a iubirii și angajamentului și devoțiune completă și neajutorată pentru ea. Așadar, el știa parametrii cadoului, dar nu putea să vadă cadoul în sine. În mod sigur, undeva printre milioanele de miliarde de rafturi din mall, aproape sigur că îl aștepta cadoul perfect. Dar care era acela?

În mașină, Samuel era tăcut, iar mama lui era agitată. Mereu era așa când mergeau la mall. Detesta mallul, așa că criticile ei cu privire la ceea ce numea „cultura suburbană a mallului" deveneau severe și brutale ori de câte ori trebuia să meargă acolo.

Ieșiră din cartierul lor, pe artera de drum mai lată care arăta ca orice drum arterial din orice suburbie americană: o franciză de cameră a oglinzilor. Asta primești în suburbii, spunea mama lui, satisfacția micilor dorințe. Obții lucrurile pe care nici nu știai că ți le dorești. Un magazin și mai mare. O a patra bandă. O parcare mai mare și mai bună. Un magazin nou de sandvișuri sau un magazin pentru închiriat casete video. Un McDonald's puțin mai aproape decât celălalt McDonald's. Un McDonald's lângă un Burger King, peste drum de un Hardee's, în același loc ca un Steak 'n Shake și un Bonanza și un Ponderosa unde poți să mănânci oricât și orice. Cu alte cuvinte, ai parte de *opțiuni.*

Sau, mai degrabă, de *iluzia* opțiunilor, spuse ea, toate aceste restaurante având de fapt același meniu, aceleași variațiuni de cartofi și vită. La fel ca la magazin, când stătea în raionul cu paste privind cele optsprezece mărci diferite de spaghete. Ea nu înțelegea. „De ce avem nevoie de optsprezece feluri de spaghete?" spunea ea. Samuel ridica din umeri. „Exact", spunea ea. De ce aveam nevoie de douăzeci de feluri de cafea? De ce era nevoie de atâtea șampoane? Când priveai haosul de la raionul de cereale, era ușor să uiți că toate acele sute de opțiuni erau de fapt o singură opțiune.

La mall – uriașa, strălucitoarea, vasta catedrală cu aer condiționat care era mallul – se uitau la mașinile de spălat vase, dar Faye era distrasă de alte diverse electrocasnice: ceva care ușura depozitarea resturilor de mâncare, ceva care ușura mărunțirea, ceva care împiedica hrana să se lipească de tigaie, ceva care ușura congelarea alimentelor, ceva care ușura reîncălzirea lor. Când se uita la fiecare obiect, scotea un surprins *Ha!* și îl inspecta, îl răsucea în mâini, citea cutia și spunea:

— Mă întreb cine s-a gândit la asta?

Ea era precaută în preajma acestor lucruri, era bănuitoare că altcineva crease o nevoie în ea sau identificase o nevoie de care nu era conștientă. În secțiunea de casă și grădinărit era o mașină de tuns iarba autopropulsată care îi atrase atenția, strălucitoare, macho și de un roșu strălucitor fantastic.

— Nu m-am gândit niciodată că voi avea o peluză, spuse ea, și brusc îmi doresc asta foarte tare. E greșit? Nu, nu e greșit, spunea ea mai târziu, într-unul din magazinele pentru bucătărie din mall, reluând conversația de parcă nu se oprise deloc din vorbă. Toate astea nu au nimic greșit. Dar, nu știu. Simt că…

Ea se opri, ținând un obiect alb de plastic în mână, privindu-l, un dispozitiv care tăia perfect legume *julienne.*

— Nu pare absurd? Că pot pur și simplu să *cumpăr* asta?

— Nu știu.

— Sunt eu cu adevărat? spuse ea, privind obiectul din palmă. Eu, cea adevărată? Asta am devenit?

— Poți să-mi dai niște bani? întrebă Samuel.

— Pentru ce?

Samuel ridică din umeri.

— Nu cumpăra ceva doar ca să cumperi. Doar pentru scopul de a cumpăra ceva și atât.

— Nu voi face asta.

— Vreau să spun că nu *trebuie* să cumperi ceva. Nimeni nu are nevoie de fapt de toate lucrurile astea.

Ea băgă mâna în poșetă și scoase o bancnotă de zece dolari.

— Ne întâlnim aici într-o oră.

El luă banii și porni în lumina orbitoare și albă a mallului. Locul era incredibil de mare. Era ca un animal imens, care respira. Sunetul unui copil sau al copiilor de undeva din depărtare, strigând sau plângând, deveni parte din vacarmul omnidirecțional: Samuel nu avea idee din ce parte venea, unde era copilul, dacă copilul era fericit sau trist. Era pur și simplu o realitate auditorie deconectată. Era de neconceput faptul că în mall nu erau destule magazine, dar cineva s-a hotărât că trebuia să fie și mai multe, de aici și chioșcurile izolate care ocupau mijlocul fiecărei alei, care vindeau marfă specializată și uneori înșelătoare: mici elicoptere de jucărie cu care vânzătorul făcea demonstrații zburându-le peste capetele îngrijorate ale mulțimii, brelocuri cu numele tău gravat pe ele, chestii speciale pentru

ondulat părul pe care Samuel nu le putea înțelege, cârnați în cutii de cadou, bucăți de sticlă care păreau să aibă holograme 3D înăuntru, un brâu special care te făcea să pari mai slab, pălării brodate cu mesaje personalizate în timp ce așteptai, tricouri imprimate cu laser cu propriile fotografii. Cu sutele sale de magazine și buticuri, mallurile păreau să îndeplinească o promisiune simplă: că aici găseai tot ce aveai nevoie. Chiar și lucruri aparent esoterice se găseau aici. Albirea dinților, de exemplu, părea o achiziție improbabilă pentru un mall. Sau un masaj suedez. Sau un pian. Și, cu toate astea, le găseai pe toate aici. Imensitatea mallului era menită să îți înlocuiască imaginația. Renunță să mai încerci să îți imaginezi dorințele, mallul deja le-a întruchipat pentru tine.

A încerca să găsești cadoul perfect în mall era ca și cum ai citi o carte *Choose Your Own Adventure* când alegerile sunt absente. El trebuia să ghicească ce pagină să întoarcă. Finalul fericit era acolo, undeva, ascuns.

Samuel merse până la magazinul cu lumânări și inspiră adânc mirosul său de scorțișoară. Salonul de manichiură îi dădu o durere de cap temporară. Cutiile de plastic cu bomboane de la magazinul cu dulciuri îl chema, dar el rezistă. Muzica din mall se amesteca derutant cu muzica venită din fiecare magazin, efectul fiind acela al unei mașini care pierdea mereu semnalul radio. Cântecele apăreau și dispăreau. Mai devreme cânta ceva vesel, Motown. Acum se auzea „The Twist”. Chubby Checker. Unul dintre cântecele care îi plăceau cel mai puțin mamei sale – un fapt pe care Samuel nu știa că îl știa. Iar el se gândea la muzică și asculta muzica din magazine și chiar văzu magazinul de muzică dincolo de zona cu restaurante înainte să-l lovească în sfârșit ideea și nu-i veni să creadă că îi trebui atât de mult timp să-și dea seama.

Muzică.

Bethany era o *muziciană.* El alergă spre magazin și se simți rușinat că în tot acest timp se întrebase ce i-ar putea *el* oferi *ei* fără să se întrebe ce ar putea *dori* ea de fapt. Și asta i se păru egoist și interesat și în mod clar ceva la care va trebui să lucreze la nivel personal altă dată, când nu avea la dispoziție decât zece minute pentru a găsi cadoul perfect.

Așadar, alergă în magazin și fu descumpănit puțin când văzu că toate casetele populare erau cam la doisprezece dolari și

astfel peste bugetul lui. Dar disperarea nu dură mult pentru că în spatele magazinului văzu o cutie etichetată cu „Muzică clasică” și, sub asta, „Reducere la jumătate”, ceea ce părea providențial. Casetele de aici erau șase dolari și una dintre ele – el era sigur de asta – era cadoul perfect.

Dar în timp ce Samuel cotrobăia prin haosul dezorganizat din cutia cu reduceri, își dădu seama de o problemă fundamentală: nu știa nimic despre această muzică. Nu știa ce i-ar plăcea lui Bethany, ce avea deja. Nici nu știa măcar ce era *bun.* Unele dintre nume erau familiare – Beethoven, Mozart – dar multe nu erau. Unele erau străine și de nepronunțat. Iar el era pe cale să aleagă unul dintre numele celebre pe care le auzise în trecut – Stravinsky, deși nu își amintea de ce îl știa – când se hotărî că, dacă el auzise de Stravinsky, atunci probabil Bethany deja avea toate înregistrările cu Stravinsky și probabil era deja plictisită de ele, astfel că se decise să găsească ceva mai modern, interesant, nou, ceva care îi exprima gusturile fascinante și care arăta cum el era diferit și independent și nu urma turma ca toți ceilalți. Așa că alese zece dintre cele mai interesante coperte după aspect. Nimic cu portretul compozitorului, nimic cu un tablou vechi sau o fotografie cu o orchestră înfumurată, nimic cu un dirijor cu o baghetă în mână. Alese ceva conceptual: culori stridente, forme geometrice abstracte, spirale psihedelice. Le aduse la casă și le alinie în fața casierului și întrebă:

— Pe care dintre acestea nu ar cumpăra-o nimeni?

Casierul, un asistent manager la treizeci și ceva de ani, cu coadă și aspect sensibil, nu reacționă ca și când ar fi primit o întrebare ciudată, ci mai degrabă se uită atent la casete și apoi, cu un aer autoritar care îl făcu pe Samuel să aibă încredere în el, alese una, o scuturâ și spuse:

— Pe asta. Nimeni nu cumpără așa ceva.

Samuel puse jos cei zece dolari ai săi, iar casierul puse caseta într-o pungă.

— Asta e ceva foarte modern, spuse casierul. Foarte extrem.

— Bun, spuse Samuel.

— Este aceeași piesă înregistrată de zece ori diferit. Adică ceva foarte ciudat. Îți place asta?

— *Foarte mult.*

— Bine, spuse el.

Îi dădu restul, iar Samuel văzu că încă mai are cam patru

dolari. Fugi spre magazinul cu dulciuri. Cadoul perfect se clătina puternic în pungă și îl lovea peste spatele picioarelor și gura îi saliva în anticiparea bomboanei pe care urma să o cumpere și capul îi bubuia pe muzica din mall și avea ochii plini de vise în care el făcea alegerea corectă de fiecare dată și toate aventurile sale aveau cele mai bune și mai fericite finaluri.

7.

Bishop Fall era un bătăuș, dar nu un bătăuș care sărea în ochi. Nu se lua de cei slabi. Îi lăsa în pace, pe băieții slăbănogi, fetele stângace. Nu-l interesa nimic ușor de obținut. Îi atrăgea atenția oricine era forțos și încrezător și stăpân pe sine și puternic.

În timpul primului antrenament din anul școlar, Bishop deveni interesat de un anume Andy Berg, campionul rezident la toate lucrurile brutale, singurul membru de clasa a șasea care reușise să aibă păr închis la culoare pe picioare și la subraț, terorist local al celor mici și sfrijiți. Profesorul de sport fusese primul care începuse să îi spună „Iceberg”. Sau uneori, doar „Bergul”. Din cauza dimensiunii sale (colosale), vitezei (lente) și a felului în care se mișca (de neoprit). Bergul era bătăușul tipic de gimnaziu: cu mult mai mare și mai puternic decât oricine altcineva din clasă și externaliza transparent niște demoni furioși din cauza abilității sale mintale reduse, ceea ce era singurul lucru redus la el. Restul trupului său se afla într-un fel de sprint genetic spre maturitate. Acum, în clasa a șasea, era mai înalt decât profesoarele. Și mai greu. Corpul lui nu era unul dintre acelea destinate măreției atletice. El urma să fie doar *gros.*

Un trunchi în formă de butoi de bere.

Brațe ca flancuri de vită.

Antrenamentul începu ca de obicei, cu elevii de clasa întâi până la a șasea din tribunele sălii de sport cu podeaua de cauciuc care mirosea ciudat, privindu-l pe directorul adjunct Terry Fluster (care, apropo, era îmbrăcat ca un vultur de doi metri în roșu și albastru, mascota școlii) cum îi conducea într-o serie de urale care începeau, ca de obicei, cu *Vulturi! Nu consumați droguri!*

Apoi directorul Large îi liniștea și își susținea obișnuitul discurs de inaugurare despre așteptările lui cu privire la comportamentul lor și filosofia lui profesorală despre zero toleranță, zero rahat, timp în care elevii nu îi mai acordau atenție și își priveau narcoleptici pantofii, cu excepția celor de clasa întâi, care auzeau asta pentru prima oară și care erau, normal, înspăimântați.

Antrenamentul se termina cu obișnuita încurajare a domnului Fluster: *Haide Vulturii! Haide Vulturii!*

Iar elevii strigau și aplaudau odată cu el la un nivel care abia se apropia de un sfert din entuziasmul directorului adjunct, tot suficient de zgomotos cât să mascheze uralele individuale ale lui Andy Berg, care puteau fi auzite numai de cei câțiva oameni care stăteau lângă el, printre care Samuel și Bishop: *Kim e poponar! Kim e poponar!*

Direcționate, desigur, spre bietul Kim Wigley, care era doi pași la stânga lui Berg, absolut băiatul care era cel mai la îndemâna batjocurii din toată clasa a șasea, unul dintre acei copii care suferea toate dezastrele prepubescente posibile: mătreață mare și multă, aparat dentar agresiv, impetigo cronic, miopie extremă, alergii grave la alune și polen, infecții destabilizatoare la urechi, eczemă facială, conjunctivită bilunară, negi, astmă, chiar și un caz de păduchi în clasa a doua pe care nimeni nu-l dăduse uitării. Plus transpirase vreo optsprezece kilograme. Plus avea prenume de fată.

În aceste momente, Samuel știa că lucrul „corect” era să îl apere pe Kim și să oprească agresiunea și să se ridice în fața uriașului Andy Berg pentru că *bătăușii se dau înapoi când întâmpină rezistență,* potrivit broșurilor pe care le primeau la ora de educație pentru sănătate o dată pe an. Aceasta era, după cum știa toată lumea, o minciună gogonată. Pentru că anul trecut Brand Beaumonde chiar i-a ținut piept lui Berg din cauza batjocurii constante direcționate spre ochelarii groși ai lui Brand, s-a ridicat la el chiar în mijlocul cantinei și i-a spus: „Taci din gură, ticălosule ce ești!” într-un spasm de agitație nervoasă. Iar Bergul s-a dat înapoi într-adevăr și l-a lăsat în pace pentru tot restul zilei de școală și toți cei care au fost martori au jubilat pentru că poate acum vor fi în siguranță și poate că broșurile aveau dreptate și această măreață senzație de optimism a cuprins școala, iar Brand era un mic erou până când Berg l-a

găsit în drum spre școală în ziua aceea și l-a bătut atât de sălbatic, încât s-a implicat până și poliția și i-a interogat pe prietenii lui Brand care până atunci învățaseră o lecție importantă: să-și țină nenorocitele de guri închise. Bătăușii nu se dau înapoi.

Marele zvon despre Berg în acest an – unul răspândit chiar de Berg însuși – era că, la modul absolut, el era primul membru din clasa a șasea care a făcut sex. Cu o fată. Cu, a spus el, o fostă bonă care, citat, *nu se mai sătura de pula mea.* Acest lucru era desigur imposibil de verificat. Atât eleva de liceu respectivă, cât și interesul ei în anatomia lui Berg, de neverificat, dar și de nedisputat. Nimeni din vestiar care a auzit laudele lui Berg nu era dispus să riște să fie rănit prin afirmarea lucrurilor evidente: nu se putea ca o fată de liceu să fie interesată de un elev de-a șasea decât dacă era tulburată mintal, oribil de urâtă sau distrusă emoțional. Sau toate trei la un loc. Nu avea cum.

Și totuși.

Era ceva în felul în care Berg vorbea despre sex care îi făcea pe băieți să se întrebe. Era specificitatea detaliilor. Amănuntele precise și complet fără farmec. Asta îi punea pe băieți pe gânduri, îi ținea treji noaptea întrebându-se și uneori având accese private de furie că poate el spunea adevărul, poate că el chiar și-o trăgea cu una de liceu și dacă asta era adevărat, atunci era singura dovadă de care aveau nevoie că lumea era nedreaptă și că Dumnezeu nu exista. Sau dacă Dumnezeu exista, Dumnezeu trebuie să îi fi urât, pentru că nimeni din școală nu merita sex mai puțin decât nenorocitul de Andy Berg.

Trebuiau să îndure asta la fiecare oră de sport, cum trebuia să fumeze un trabuc de-ale tatălui său ca să acopere mirosul de păsărică, cum nu și-o punea săptămâna asta pentru că fata era pe stop, cum odată când a ejaculat, prezervativul pe care îl purta a explodat pentru că era *atât de excitat.* Aceste viziuni le provocau coșmaruri băieților, acestea și tragedia mai amplă a faptului că respingătorul Andy Berg avea parte de sex serios, în timp ce majoritatea dintre ei abia avuseseră „discuția” cu părinții lor și întreaga idee de a face sex cu o fată încă li se părea înspăimântătoare și grețoasă.

Se poate ca Bishop să fi fost determinat să acționeze din cauza felului în care Berg îl chinuia pe Kim la antrenament. El s-ar fi gândit că era prea ușor, prea evident – felul în care Kim nu

riposta, cum trupul lui pasiv și delăsat denota acceptarea lui totală a ierarhiilor care operau aici. Kim stătea acolo, pregătit din reflex să fie agresat. Natura de pescuit în găleată a acestui fapt probabil că i-a stârnit sentimentul bizar de justiție al lui Bishop, dorința lui de soldat de a-i proteja pe cei slabi și inocenți de o violență disproporționată.

Când toți elevii au ieșit din sala de sport, Bishop l-a bătut pe Berg pe umăr.

— Am auzit un zvon despre tine, spuse el.

Berg privi în jos spre el, enervat.

— Da? Ce.

— Cum că ai fi făcut sex.

— Ai face al dracului de bine să crezi.

— Este adevărat zvonul atunci.

— Am parte de atâta păsărică încât nu-ți vine să crezi.

Samuel îi urma precaut în spate. De obicei nu era atât de confortabil să fie atât de aproape de Berg, dar cu Bishop între ei, se simțea în siguranță. Personalitatea lui Bishop tindea să atragă toată atenția asupra lui. Era ca și cum Bishop îl bloca pe Samuel din vedere.

— Bine, spuse Bishop. Am ceva pentru tine.

— Ce?

— Este ceva pentru oamenii puțin mai maturi. Ca tine așa.

— Ce este?

— Nu vreau să spun acum. Ar putea auzi cineva. Și treaba asta de care vorbim este foarte picantă, foarte ilegală.

— Despre ce dracului vorbești?

Bishop își dădu ochii peste cap și privi în jur de parcă ar fi verificat ca nu cumva cineva să tragă cu urechea, înainte să se apropie de Berg și să îi facă semn cu degetele să se aplece astfel încât capul uriașului să nu fie prea departe și ca Bishop să șoptească:

— Pornografie.

— Ei *na!*

— Liniște!

— Ai porno?

— O rezervă uriașă.

— Serios?

— Tot încerc să mă hotărăsc cine de pe-aici e suficient de matur să o vadă.

— Impresionant! spuse Bergul, incitat.

Asta deoarece pentru copiii de vârsta lui, pentru copiii care intrau în adolescență în anii optzeci, pe vremea aceea fără internet, înainte ca internetul să facă pornografia ușor accesibilă și deci banală, pentru această ultimă generație de băieți pentru care filmele porno erau în primul rând un *obiect fizic,* a deține pornografie era ca și cum ai avea o superputere. Una care te făcea imediat legitim și popular printre ceilalți băieți. Asta se întâmpla în general o dată pe semestru, un băiat obscur găsea colecția tatălui său de reviste porno și brusc i se ridica statutul social atâta vreme cât nu dădea de belele, ceea ce putea să dureze o zi sau mai multe luni, în funcție de constituția băiatului. Cei care erau în mod transparent disperați și implorau atenție și tânjeau să fie plăcuți tindeau să fure tot teancul la schimb pentru o doză de celebritate, stele strălucitoare care se stingeau la o zi după ce tații lor observau că le-a dispărut toată colecția porno și făceau legătura.

Alți băieți, cei cu mai mult control asupra impulsurilor lor și mai puțin disperați după acceptare, erau mai judicioși în abordarea pornografiei. Ei puteau să fure doar o singură revistă din colecție, să zicem a doua sau a treia de la fund, o ediție care probabil fusese folosită, apreciată, digerată și abandonată. Ei aduceau acea revistă la școală și lăsau pe toată lumea să se uite prin ea înainte să o pună la loc în teanc o săptămână sau două mai târziu, apoi luau altă ediție aproape de fund și repetau șablonul. Acești băieți menținеau o popularitate consistentă timp de uneori, luni de zile înainte ca un profesor să observe un grup de băieți care stau grupați nemișcați pe terenul de joacă și venea să cerceteze, pentru că atunci când băieții de gimnaziu nu alergau peste tot ca apucații, însemna că ceva era în neregulă.

Cu alte cuvinte, accesul băieților la pornografie era mereu temporar.

Motiv pentru care interesul lui Berg era atât de stârnit.

— Unde este? întrebă el.

— Majoritatea puștilor ăstora ar face crize, spuse Bishop. Nici nu ar înțelege la ce se uită.

— Arată-mi!

— Tu, pe de altă parte. Tu cred că te-ai descurca.

— Să pui pariu că da.

— Bun, ne întâlnim după ore. După ce toți vor ieși din clădire. La scara din spatele cantinei, lângă platforma de încărcare. O să îți arăt unde o ascund.

Bergul a fost de acord, iar apoi a ieșit din sala de sport, împingându-i pe ceilalți. Samuel îl bătu pe Bishop pe umăr.

— Ce faci? întrebă el.

Bishop zâmbi.

— Duc lupta la inamic.

Mai târziu în ziua aceea, după ultimul clopoțel, după ce autobuzele veniseră și plecaseră și clădirea se golise, Bishop și Samuel așteptau în spatele școlii, acea parte a școlii care nu era vizibilă din drum, numai beton și asfalt. Arăta ca o clădire regională pentru transport de mărfuri cu volum mare, industrială și mecanică și automată și apocaliptică.

Erau aparate masive de aer condiționat ale căror pale se învârteau în carcasele de aluminiu acoperite și înnegrite de resturi de funingine, uruind ca o escadrilă de elicoptere de atac care se pregăteau, dar nu reușeau niciodată să decoleze. În colțuri și crăpături erau resturi de hârtie și carton suflate de vânt. Era compactorul industrial de deșeuri: din metal solid, de mărimea unui camion de gunoi, vopsit în verde-închis, culoarea specifică vehiculelor pentru evacuarea deșeurilor, acoperit peste tot cu un reziduu de jeg lipicios de gunoi.

Chiar lângă platforma de încărcare era o scară care ducea în jos spre ușa unui subsol pe care nu îl folosea nimeni niciodată. Nimeni nu știa măcar unde ducea. Scara era închisă pe o parte de zidul de beton al platformei de încărcare, iar de cealaltă, de bare verticale imposibil de escaladat. În capătul scărilor mai era și o poartă. Scara era o ghicitoare pentru oricine se deranja să se gândească suficient de mult la ea. Barele comunicau evident dorința de a ține oamenii la distanță, doar că chiar dacă poarta ar fi fost încuiată, ar fi fost o simplă chestiune de a sări în jos spre scară de pe platforma de încărcare de deasupra. Dar ușa de la subsolul de la capătul scărilor era una dintre acelea care nu se deschidea decât pe dinăuntru și nici măcar nu avea un mâner la exterior. Așa că singura funcție reală a porții era să prindă oamenii în capcană, ceea ce părea cel puțin arhitectural bizar și cel mult un hazard extrem în caz de incendiu. Oricum, cantitatea de mizerie și frunze moarte și ambalaje de plastic și mucuri de țigară de pe scară indica faptul că nu mai fusese

folosită de ani de zile. Ei îl așteptară aici pe Berg, lui Samuel fiindu-i teamă și simțindu-se emoționat de tot evenimentul, de ceea ce plănuia să facă Bishop, adică să îl încuie pe Andy Berg pe scară și să îl lase acolo toată noaptea.

— Chiar nu cred că ar trebui să facem asta, îi spuse lui Bishop, care era în capătul de jos al scării ascunzând o pungă neagră de plastic pe care o scosese din ghiozdan și îngropând-o sub frunze și mizerie și resturi.

— Relaxează-te! spuse el. O să fie bine.

— Dar dacă nu o să fie? întrebă Samuel, care era pe cale să izbucnească într-un plâns de Categoria 2 doar gândindu-se la felurile în care Andy Berg se va răzbuna pe ei pentru ceea ce părea a fi o farsă destul de stupidă. Hai să plecăm acum, înainte să ajungă aici, spuse Samuel. Nu facem niciun rău.

— Am nevoie să îți faci treaba. Care e treaba ta?

Samuel se încruntă și atinse lacătul metalic și greu pe care îl ținea în prezent în buzunar.

— Când ajunge jos la capătul scărilor, să închid poarta.

— Să închizi poarta *încet,* spuse Bishop.

— Da. Ca să nu observe.

— Eu îți dau semnalul și tu închizi poarta.

— Care este semnalul?

— Îți voi arunca o privire plină de înțeles.

— O ce?

— O privire foarte intensă. O să îți dai seama când o s-o vezi.

— Bine.

— Și după ce poarta este închisă?

— O încui, spuse Samuel.

— Aceasta este partea esențială a misiunii.

— Știu.

— Partea cea mai importantă.

— Dacă o încui, atunci el nu poate să iasă și să ne bată.

— Aici trebuie să gândești ca un soldat. Trebuie să te concentrezi pe partea ta a operațiunii.

— Bine.

— Nu te-am auzit?

Samuel lovi pământul.

— Am zis *huuaaa.*

— Așa e mai bine.

Era cald și foarte umed, umbrele se lungeau și lumina avea o

nuanță puternic portocalie. La orizont se adunau nori de furtună, acei mari nori din Midwest ca niște avalanșe plutitoare, ceea ce însemna o seară de furtuni cu ploi, tunete și fulgere. Vântul bătea tare printre arbori. În aer se simțea gustul electricității și al ozonului. Bishop termină de aranjat punga la capătul scărilor. Samuel exersă închiderea porții fără zgomot. În cele din urmă, se urcară pe platforma de încărcare și așteptară, Bishop tot verificând și reverificând conținutul ghiozdanului său, Samuel pipăind marginile lacătului greu în buzunarul său.

— Hei, Bish?

— Da.

— Ce s-a întâmplat în biroul directorului?

— La ce te referi?

— Când ai mers pentru pedeapsă. Ce s-a întâmplat acolo?

Bishop încetă pentru o clipă să se mai fâțâie cu ghiozdanul de colo colo. Se uită la Samuel, apoi în altă parte, în depărtare, în altă direcție. El luă o anumită postură pe care Samuel începuse să o recunoască, în care trupul său părea răsucit și strâns și ochii lui deveniseră niște crăpături și sprâncenele se ridau în semn de „V”. O postură de sfidare, o privire pe care Samuel o mai văzuse înainte: cu directorul și doamna Bowles și domnul Fall, și când Bishop aruncase cu acea piatră spre casa directorului. Era o stare de neînfricare și duritate de obicei străină pentru copiii de unsprezece ani. Dar dispăru la fel de repede, întrucât Andy Berg apăru de după colțul clădirii, venind cu pasul lui mare și prost, târându-și degetele de parcă picioarele lui erau prea departe de creierul lui mic, de parcă trupul lui era prea mare pentru capacitatea sistemului său nervos.

— E aici, spuse Bishop. Pregătește-te!

Bergul purta uniforma lui obișnuită de pantaloni sport negri, pantofi de sport generici și un tricou cu ceva juvenil scris pe el, de data asta: „Care-i treaba?” Era singurul mascul din clasă de care nu își bătea nimeni joc că poartă pantofi imitații și nu de firmă. Din punctul de vedere al modei, era scutit de dimensiunea lui uriașă și înclinația spre violență. Singura recunoaștere pe care o arăta față de gusturile moderne era codița pe care și-o lăsase, o frizură care era la modă printre aproape un sfert dintre băieții din clasă. O codiță corespunzătoare era realizată când un băiat își tundea părul

scurt, dar lăsa un loc exact în mijlocul cefei care să crească nestingherit. Bergul realizase până acum o șuviță neagră, cârlionțată și ciufulită care se întindea pe mai mulți centimetri pe gât și pe spate. El se apropie de platforma de încărcare, unde stăteau cei doi băieți, ridicați, ușor deasupra lui, cu picioarele turcește.

— Ai venit, spuse Bishop.

— Hai să vedem, fătălăule!

— Mai întâi spune-mi că n-o s-o iei razna.

— Taci dracului din gură!

— Mulți copii o iau razna. Nu sunt suficient de maturi. Aici sunt chestii grele.

— Mă descurc.

— A, da? spuse Bishop.

Tonul lui era jucăuș și sarcastic. Tonul acela când nu-ți puteai da seama dacă glumește cu tine sau te insultă. Tonul acela care te face să te simți că ești cu unul sau doi pași în urma lui. Înțelegerea acestui fapt se întipări pe fața lui Berg – el ezită, nesigur pe sine. Nu era obișnuit cu copiii care nu arătau niciun fel de spirit sau coloană vertebrală.

— Bine, hai să spunem că o să te descurci, continuă Bishop. Hai să spunem că n-o s-o iei razna. Nimic din ce n-ai mai văzut deja, am dreptate?

Bergul încuviință.

— Pentru că vezi asta tot timpul, nu? Eleva aia de liceu căreia i-o tragi?

— Ce e cu ea?

— Mă întreb de ce ești atât de dornic acum când ai o fată ori de câte ori o vrei. De ce ai nevoie de pornografie?

— Nu am nevoie.

— Și totuși, iată-te aici.

— Nici măcar nu o ai la tine. Minți.

— Mă face să cred că poate e ceva ce nu ne spui. Poate că fata e urâtă. Poate că nu există.

— Du-te dracului! Îmi arăți rahatul ăla sau nu?

— Bine, te las să vezi o singură poză. Și dacă nu o iei razna, îți voi arăta și restul.

Bishop scotoci prin ghiozdan o clipă înainte să scoată o pagină dintr-o revistă, împăturită de mai multe ori, cu o margine zdrențuită de unde fusese ruptă. El i-o dădu – încet, cu atenție –

lui Berg, care o înșfăcă, enervat pe purtarea lui Bishop, pe teatralitatea lui. Bergul o despături și chiar înainte să fie despăturită complet, ochii lui păreau să se deschidă mai mari, buzele ușor întredeschise și de pe față i se topi severitatea barbarică obișnuită și deveni un fel de voioșie.

— Uau! spuse el. O, *da.*

Samuel nu vedea imaginea care îl încântase atât de mult pe Berg. Vedea doar spatele paginii care părea să fie o reclamă pentru un fel de băutură alcoolică maro.

— Asta e *grozav,* spuse Bergul.

Arăta ca un cățeluș care își privește mâncarea.

— E bună, spuse Bishop, dar nu aș spune că e *grozavă.* De fapt e destul de banală. Chiar puțin amuzantă, dacă mă întrebi pe mine.

— De unde o ai?

— Irelevant. Vrei să vezi mai multe?

— Da, la dracu'.

— Și nu vei spune nimănui?

— Unde e?

— Trebuie să promiți. Că nu vei spune.

— Bine, promit.

— Spune-o cu patos.

— Arată-mi odată!

Bishop ridică mâinile într-un gest de predare, apoi arătă spre scara de sub el.

— Acolo jos, spuse el. Le țin acolo jos, ascunse în gunoaie, în josul scărilor.

Bergul scăpă pagina la care se uita și deschise poarta către scară și coborî în grabă. Bishop se uită la Samuel și încuviință: *semnalul.*

Samuel sări de pe platforma de încărcare până la locul unde stătuse Bergul. Merse până la poartă și o închise foarte încet, exact cum exersaseră. Îl vedea pe Berg jos în capătul scărilor, cu codița lui lungă și oribilă, spatele lui gras în timp ce se apleca și răscolea gunoaiele și frunzele și descoperi punga de plastic pe care Bishop o plantase acolo.

— Aici? În pungă? întrebă Berg.

— Da. Aia e.

Când se închise poarta, scoase un mic și trivial *clic.* Samuel băgă lacătul greu printre bare și îl închise. Pocnetul făcut de

mecanismul metalic intern al lacătului fu substanțial și satisfăcător. Îi dădu un sentiment final. Irevocabil. *O făcuseră.* Nu mai puteau da înapoi.

La câțiva metri distanță, fluturând în vânt, era pagina pe care Bishop i-o dăduse lui Berg. Se învârtea luată de vârtejurile pe care le făcea briza în jurul platformei de încărcare, pliindu-se la îndoiturile făcute când fusese împăturită în opt. Samuel o luă. O deschise. Și impresia imediată pe care i-o dădu fotografia, înainte ca toate formele sale să se transforme în forme umane, recognoscibile, trăsătura texturală dominantă, lucrul care părea să definească fotografia și care mai târziu avea să fie cam singurul lucru pe care și-l amintea Samuel, era *păr.* Mult păr închis la culoare, cârlionțat. În jurul capului fetei, o cascadă neagră ca smoala care părea fizic grea și greu de purtat, păr în bucle strânse care ajungea până jos la pământul pe care stătea, pielea fundului strivită sub ea ca aluatul de pâine, cu un braț în spate, sprijinindu-se cu cotul în țărână și cu cealaltă mână între picioare, deschizându-se cu două degete într-un gest care semăna cu un semn al păcii răsturnat, afișând acest punct roșu aprins, umflat și misterios în alt smoc de păr negru, păr care era gros și cârlionțat unde aproape că îi ajungea la buric, dar devenea mai fin la interiorul coapselor ei pistruiate, unde părul semăna cu încercările zadarnice ale adolescenților de a-și lăsa mustăți și bărbi, păr care continua sub ea până la locul în care făcea contact cu solul, unde stătea într-un peisaj de pădure tropicală anonimă. Samuel, văzând asta și încercând să înțeleagă totul simultan și încercând să se bucure așa cum părea să o facă Andy Berg, nu reuși decât o senzație abstractă de curiozitate combinată cu poate o repulsie ușoară sau groază că lumea adultă părea să fie un loc teribil și îngrozitor.

Împături pagina în mici pătrățele. Încerca să uite cu forța ceea ce tocmai văzuse când, de jos, din capătul scărilor, Bergul izbucni brusc:

— Ce *dracului*?

Iar în clipa aceea se văzu un bliț alb. Bishop ținea o cameră Polaroid și bâzâi și clicăi și ejectă un pătrat alb de film.

— Ce dracului! spuse iar Bergul.

Samuel urcă scara până la platforma de încărcare și alergă până la marginea unde stătea Bishop deasupra lui Berg, privindu-l, fâlfâind fotografia și râzând. Berg avea mai multe

fotografii în jurul său, probabil pentru că luase punga de capătul greșit și le vărsase pe toate pe jos. Și Samuel vedea acum, aproape toate erau imagini de aproape cu penisuri mari, erecte. Penisuri de adulți. De adulți și foarte bărbătesc și groaznic de mărite și învinețite și unele dintre ele picurânde și ude.

Penisuri, unele dintre ele din reviste glossy, altele poze adevărate Polaroid, puternic luminate, atent focusate, pule anonime, de aproape, fără trup, care apăreau din umbre sau de sub pliurile burții lăsate a cuiva.

— Ce dracu'! Andy Berg nu părea să găsească alte cuvinte în afară de acestea. Ce mama dracului?

— Vezi? Știam eu, spuse Bishop. O iei razna.

— Ce dracului e asta?

— Nu ești suficient de matur.

— O să te omor dracului.

— Încă nu ai ajuns acolo, din punctul de vedere al dezvoltării.

Bergul urcă câte două trepte odată. Era atât de mare și se mișca atât de distrugător, încât era aproape imposibil să se stăpânească. Oare ei chiar aveau încredere că un lacăt mic și prost o să-i țină în siguranță? Samuel își imagină cum crapă în două. Își imagină cum Bergul erupe din cușca lui ca un animal nebun de circ. Samuel făcu un pas în spate și se ascunse în spatele lui Bishop și își puse o mână pe umărul lui. Berg alergă în capătul scărilor și întinse brațul ca să deschidă poarta. Dar poarta nu se clinti. Și forța uriașă a Bergului se întâlni cu poarta solidă de metal și singurul lucru mai moale dintre ei – brațul lui Berg – cedă.

Încheietura lui se dădu pe spate și umărul se roti puternic cu un sunet de strivit, de pocnit, un pocnet lichid oribil. Iar Berg sări înapoi și căzu pe scări și alunecă pe câteva din ele până când se opri aproape de capăt, strângându-și brațul și gemând, plângând. Poarta încuiată vibră.

— O, Doamne, *brațul meu!* se tângui Berg.

— Hai să mergem! spuse Samuel.

— Aproape, spuse Bishop. Încă ceva.

El înaintă până la marginea platformei, până când era chiar deasupra lui Berg, cam la doi metri peste el.

— Uite, ce voi face eu acum, spuse Bishop peste plânsul slab al lui Berg, este să mă piș, iar tu nu ai ce să faci în privința asta. Și n-o să te mai iei de nimeni niciodată. Pentru că eu am poza

asta. Bishop îi flutură Polaroidul. Ar trebui să o vezi. Iată-te aici cu toate pozele astea porno de poponar. Vrei ca poza asta să apară în fiecare dulap din școală? Lipită sub fiecare bancă? Băgată în fiecare manual?

Berg îl privi și, pentru o clipă, mintea reală de clasa a șasea care era captivă în trupul lui uriaș de adult ieși la iveală și el păru uimit și rănit și patetic și trist. Ca un animal încremenit de uimire că tocmai fusese lovit.

— *Nu,* scuipă el printre plânsete.

— Atunci mă aștept că vei începe să te porți frumos, spuse Bishop. Nu te mai iei de Kim. Nu te mai iei de nimeni.

Bishop își desfăcu cureaua și fermoarul de la pantaloni și își trase jos chiloții și lansă un jet puternic de urină exact spre Andy Berg, care se jeli și se întoarse să se ascundă de el și urlă. Se ghemui în timp ce Bishop îl stropi pe spate și pe bluză și pe codiță.

Apoi cei doi băieți își adunară lucrurile și plecară. Nu vorbiră deloc până când se despărțiră, în locul în care Bishop o tăia prin pădure spre Satul Venețian și Samuel continua în partea cealaltă, spre casa lui. Bishop îl bătu ușor pe braț și spuse:

— Dă tot ce ai mai bun, soldat.

Iar apoi se ușchi.

În noaptea aceea cedă în sfârșit valul de căldură. Samuel stătea la fereastra dormitorului său și privea cum furtuna uda toată lumea de afară. Copacii din curtea din spate se îndoiau violent, iar cerul era brăzdat de fulgere. Și-l imagina pe Andy Berg acolo în furtună, captiv încă, ud leoarcă. Și-l imagina cum tremură și îi e frig și e rănit și singur.

Dimineața, aerul avea acel prim miros răcoritor de toamnă. Andy Berg nu era la școală. Umbla zvonul că nu venise acasă aseară. A fost chemată poliția. Părinții și vecinii au ieșit în căutarea lui. A fost în cele din urmă localizat dimineața, umed și bolnav, pe scările din spatele școlii. Acum era la spital. Nimeni nu a menționat nimic despre Polaroiduri.

Samuel bănuia că Berg răcise, poate făcuse gripă, de la ploaie. Dar Bishop avea altă teorie.

— Trebuia să scape de pornografie, nu? spuse el în pauză în ziua aceea. Adică nu ar fi vrut să fie găsit cu pozele alea.

— Da, spuse Samuel. Dar cum?

Stăteau pe leagăne, dar nu se legănau, priveau un joc de

leapșa care se desfășura pe terenul de joacă, un joc care îl includea pe Kim Wigley, ceea ce era rar, întrucât Kim tindea să evite pauzele sau de fapt orice spațiu public cu un potențial ridicat de agresiune-Berg. Acum se juca bucuros și vesel, nestânjenit de sine.

— Berg este în spital acum, spuse Bishop. Probabil otrăvit, cred.

— Otrăvit cum?

— Le-a mâncat. Pozele. Așa a scăpat de ele.

Samuel încercă să-și imagineze cum e să mănânci o fotografie Polaroid. Să mesteci plasticul acela tare. Să înghiți acele colțuri ascuțite, grele.

— Le-a mâncat? întrebă el.

— Absolut.

Kim îi privi de pe terenul de joacă și îi făcu slab cu mâna lui Bishop. Bishop îl salută și el. Apoi râse și spuse „huuaaa” și alergă să se alăture jocului, aproape că făcu pasul ștrengarului până acolo, abia atingând pământul.

8.

Directorul de la Blessed Heart Academy putea fi văzut în ultima vreme făcând plimbări scurte, legănate, pe singura stradă din Satul Venețian, de obicei la asfințit, deplasându-și enorma greutate cu atenție și grijă, de parcă în orice clipă picioarele puteau să i se sfarme. Bastonul cu care mergea era o achiziție recentă și directorului părea să îi placă cât de regal îl făcea să arate. Era de fapt destul de incredibil cum trupul lui îndesat și șchiopătând dureros putea să fie atât de mult îmbunătățit prin simpla adăugare a unui baston.

Acum el părea *nobil afectat.* Ca un erou de război. Trunchiul bastonului era din stejar și vopsit în culoarea abanosului. În capăt fusese adăugat un mâner perlat cu un colier de cositor gravat cu modele de flori de crin. Vecinii erau ușurați de apariția bastonului pentru că făcea ca durerea directorului să nu pară atât de vizibil de evidentă și ei nu se simțeau nevoiți să îl întrebe cum se simțea și astfel nu trebuiau să îndure încă o conversație despre Boală. Acesta era un subiect care se

epuizase de-a dreptul în ultimele șase luni. Directorul le spusese tuturor vecinilor despre Boala lui, o afecțiune misterioasă, pe care niciun medic nu o putea diagnostica și niciun tratament nu o putea vindeca. Simptomele erau cunoscute în tot cartierul: durere în piept, respirație îngreunată, transpirații puternice, salivație incontrolabilă, crampe abdominale, vedere încețoșată, oboseală, letargie, slăbiciune generală, durere de cap, amețeală, pierderea poftei de mâncare, ritm cardiac lent și niște spasme involuntare bizare ale mușchilor de sub piele care se activau oribil în prezența vecinilor în timp ce vorbeau. Simptomele apăreau fie în mijlocul zilei, fie în mijlocul nopții și durau între patru și cinci ore, înainte să treacă magic de la sine. El era șocant de candid și personal în privința detaliilor stării sale. Vorbea în felul acela specific oamenilor care au boli catastrofice, cum boala le eclipsa noțiunile anterioare de bună creștere ale modestiei și intimității. Le spunea oamenilor cât de confuzant era, din punctul de vedere al priorităților, când trebuia să vomite și avea și diaree *în același timp.* Vecinii încuviințau și zâmbeau crispați și încercau să nu se trădeze cât era de groaznic să asculte asta, pentru că odraslele lor – și de fapt toți copiii din Satul Venețian – frecventau Blessed Heart Academy și se știa că directorul putea să tragă anumite sfori. Un telefon din partea lui către decanul admiterilor de la Princeton sau Yale sau Harvard sau Stanford putea să îmbunătățească șansele unui copil cu o mie la sută. Toată lumea știa asta, așa că îndurau descrierile lungi și amănunțite ale directorului despre proceduri medicale și secreții corporale pentru că se gândeau la asta ca la un fel de investiție în educația și viitorul copiilor lor. Așa că, da, știau despre multele lui drumuri la diverși specialiști scumpi, alergologi, oncologi, gastroenterologi, cardiologi, RMN-uri și tomografii și biopsii neplăcute ale organelor. El făcea de fiecare dată aceeași glumă despre cum cea mai bună cheltuială de până acum fusese bastonul său. (În ceea ce privește bastonul, era uimitor de frumos, trebuiau să recunoască vecinii.) El susținea în continuare că cel mai bun medicament era o viață activă în natură, de aici și plimbările lui de seară și cele două băi zilnice – una dimineața, una noaptea – în cada lui cu apă caldă sărată din curte, despre care spunea că era una dintre puținele bucurii care îi mai rămăseseră în viață.

Unii dintre vecinii mai puțin binevoitori insistau în particular

că motivul plimbărilor sale de seară nu era sănătatea, ci oportunitatea de a se plânge timp de o oră, ca un tiran nenorocit avid de atenție ce era de fapt. Ei nu spuneau asta nimănui altcuiva, poate unui soț sau unei soții, dar *atât,* pentru că știau cât de egoist și insensibil și aspru suna, că directorul era bolnav cu adevărat de o boală misterioasă care îi provoca multă durere și angoasă mentală, dar, cu toate astea, ei erau cei care se simțeau ca niște victime, ei erau cei care se simțeau agresați, pentru că erau forțați să asculte. Și uneori, în acele seri, se simțeau asaltați, fiind atenți la director timp de șaizeci de minute groaznice înainte să scape de el și să se retragă în camerele lor de divertisment să încerce să obțină puțină bucurie din ce mai rămăsese din seară. Ei aprindeau televizorul și vedeau vreo știre despre o altă nenorocită de criză umanitară, alt nenorocit de război civil în vreun loc uitat de Dumnezeu și vedeau imagini cu oameni răniți sau copii înfometați și simțeau o furie amară, puternică, *față de copii* pentru că le invadau și le ruinau singurele momente de relaxare și de „timp personal” pe care îl aveau vecinii toată ziua. Vecinii se revoltau puțin aici, că și viețile lor erau grele și, cu toate astea, nimeni nu-i auzea plângându-se. Toată lumea avea probleme – de ce nu puteau să și le rezolve în liniște? Individual? Cu puțin respect de sine? De ce trebuia să se implice toată lumea? Nu era ca și cum vecinii puteau *să facă* ceva. Nu era ca și cum războaiele civile erau din *vina lor.* Desigur, nu spuneau niciodată asta cu voce tare. Și directorul nu bănuia niciodată că ei ar putea gândi asta. Dar unii dintre cei mai apropiați vecini începuseră să își lase luminile stinse și stăteau în întunericul serii până când îl vedeau trecând. Alții își făceau planul să ia cina mai devreme la restaurant exact când directorul își făcea plimbarea. Anumite case din cvartal perfectaseră un sistem de evitare totală, motiv pentru care directorul uneori ajungea chiar până în capătul străzii și ciocănea la ușa casei Fall și cerea să intre pentru o cafea, ceea ce se întâmplă prima oară când lui Samuel i se dădu voie să își petreacă noaptea acasă la Bishop.

Prima dată când stătea peste noapte. Tatăl lui Samuel îl adusese cu mașina și era complet uimit când intră pe porțile mari de cupru de la intrarea în Satul Venețian.

— Prietenul tău locuiește *aici*? întrebă el.

Samuel încuviință.

Paznicul de la poartă ceru să vadă permisul lui Henry, îi ceru să completeze un formular, să semneze un document de derogare și să explice natura vizitei sale.

— Nu mergem la Casa Albă, îi spuse paznicului.

Nu era o glumă. Avea vocea plină de venin.

— Aveți o garanție? întrebă paznicul.

— Ce?

— Nu ați fost preaprobat, așa că am nevoie de o garanție. Drept asigurare împotriva daunelor sau încălcărilor.

— Ce credeți că o să fac?

— Asta este politica. Aveți o carte de credit?

— Nu vă dau cartea mea de credit.

— Este doar temporar. Așa cum am spus, în scop de garanție.

— Doar îl las pe fiul meu.

— Îl lăsați pe fiul dumneavoastră? Bine, asta e suficient.

— Pentru ce?

— Pentru garanție.

Paznicul chiar i-a urmărit într-o mașinuță de golf, iar Henry l-a depus pe Samuel la casa Fall cu o scurtă îmbrățișare, i-a spus: „Fii cuminte” și „Sună-mă dacă ai nevoie de mine” și apoi i-a aruncat o privire plină de ură paznicului când s-a urcat înapoi în mașină. Samuel privi cum tatăl lui și mașinuța de golf dispăreau pe Via Veneto. Își ținea în mână rucsacul, care conținea niște haine pentru peste noapte și, la fund, caseta pe care o cumpărase de la mall pentru Bethany. În seara asta urma să-i dea cadoul.

Erau toți acolo – Bishop, Bethany, părinții lor – toți așteptau, în aceeași cameră, pe care Samuel nu o mai văzuse până atunci, toți ocupau același spațiu în același timp. Și mai era o persoană, la pian. Samuel îl recunoscu: directorul. Același director care îl exmatriculase pe Bishop de la Blessed Heart Academy ocupa acum tot spațiul de pe bancă în fața pianului Bosendorfer al familiei.

— Bună, spuse Samuel, nimănui anume, masei lor agregate.

— Deci tu ești prietenul de la noua școală? întrebă directorul.

Samuel încuviință.

— E bine că se acomodează, spuse directorul.

Această remarcă era despre Bishop, dar era adresată tatălui lui Bishop. Bishop stătea într-un fotoliu tapițat, de epocă, și părea mic. Era ca și cum prezența impunătoare a directorului

colonizase camera. Era unul dintre acei bărbați al cărui trup se potrivea perfect cu dispoziția sa. Vocea lui era mare. Trupul lui era mare. Stătea *măreț,* cu picioarele larg depărtate și pieptul scos în afară.

Bishop ocupa locul cel mai îndepărtat față de director, cu mâinile încrucișate, picioarele sub el; o mică bilă strânsă, furioasă. Se lăsase atât de tare pe spătarul fotoliului, încât părea că vrea să se dizolve fizic în el. Bethany stătea mai aproape de pian, perfect dreaptă, cum stătea mereu, pe marginea scaunului, cu gleznele încrucișate și mâinile în poală.

— Să revenim! spuse directorul, apoi se întoarse cu fața la pian și puse o mână pe clape. Acum să nu trișezi.

Bethany întoarse capul de la pian și privi direct spre Samuel. Pieptul lui i se strânse, privirea ei purta atâta electricitate. Se luptă intens cu dorința de a-și muta privirea.

Directorul lovi o singură notă pe pian, o notă puternică, întunecată, joasă, pe care Samuel o simțea în corp.

— Este un la spuse Bethany.

— Corect! spuse directorul. Din nou.

O altă notă, de data asta aproape de capătul claviaturii, *un clinc* delicat.

— Acesta este Do, spuse Bethany.

Ea continua să îl privească pe Samuel, fără expresie.

— Corect din nou, spuse directorul. Hai să facem ceva mai dificil.

El lovi trei note dintr-odată și ieși ceva disonant și urât. Suna ca atunci când ar cânta un copil dacă ar lovi clapetele incoerent.

Privirea lui Bethany părea să se mute o clipă – era ca și cum conștiența ei se retrase, felul în care ochii ei deveniră sticloși și izolați. Dar apoi reveni și spuse:

— Și bemol, Do, Do diez.

— Uimitor! spuse directorul, aplaudând.

— Pot să plec? întrebă Bishop.

— Pardon? spuse tatăl său. Ce-ai spus?

— Pot să plec?

— Poate dacă înveți să ceri corect.

Iar acum Bishop își ridică în sfârșit capul și întâlni privirea tatălui său. Își susținură unul altuia privirea astfel preț de câteva secunde incomode.

— Te rog, pot să fiu scuzat? spuse Bishop.

— Da, poți.

În camera cu jocuri era clar că Bishop nu voia să vorbească. Băgă *Missile Command* în Atari. Stătea cu chipul imobil și în liniște în timp ce lansa rachete în aer. Apoi Bishop deveni agitat și spuse:

— Dă-o dracului, hai să ne uităm la un film!

Porni un film pe care îl mai văzuseră de câteva ori, despre un grup de adolescenți care își apără orașul de o invazie rusească surpriză.

Văzuseră deja douăzeci de minute de film când Bethany deschise ușa și intră.

— A plecat, spuse ea.

— Bun.

Lui Samuel nu-i veni să creadă cât de mult i se strângea stomacul atunci când o vedea de aproape. Chiar și acum, când se simțea foarte contrariat de prezența lui aici, când Bishop își dorea evident să fie singur și Samuel nu știa ce să facă cu el însuși și se întreba dacă putea să îl sune pe tatăl său să se întoarcă acasă, chiar după toate astea, Samuel se simți entuziasmat când Bethany intră în cameră. Era ca și cum ar fi șters tot ce nu mergea bine. Samuel trebuia să își înfrângă impulsurile de a o atinge, de a-i ciufuli părul sau de a o lovi peste brat sau de a-i pocni lobul urechii sau orice alte manevre juvenile făceau băieții pentru a teroriza fetele pe care le iubeau, manevre al căror singur scop era de a avea contact fizic cu ele în singurul mod pe care îl cunoșteau: brutal, ca mici barbari. Dar Samuel știa destul de bine că aceasta nu era o strategie bună pe termen lung, așa că rămase acolo, greu și nemișcat pe fotoliul lui de puf în care stătea de obicei și spera ca Bethany să se așeze lângă el.

— E un cretin, spuse Bishop. Un cretin gras și nenorocit.

— Știu, spuse Bethany.

— De ce îl lasă să intre în casă?

— Pentru că e directorul. Dar și pentru că e bolnav.

— Ce ironic!

— Dacă nu ar fi bolnav, nu s-ar plimba pe-afară.

— Dacă există un cuvânt pentru asta, e *ironic.*

— Nu mă asculți, spuse Bethany. Dacă *nu ar fi bolnav*, nu l-ai vedea.

Bishop se ridică și se încruntă la sora lui.

— Adică ce vrei să spui?

Bethany stătea acolo cu mâinile la spate, mestecând sau mușcându-și obrazul pe interior cum făcea când se concentra foarte tare. Avea părul prins în coadă. Ochii ei erau de un verde atât de feroce. Purta o rochie galbenă de vară care devenea treptat albă la margini.

— Doar subliniez un fapt, spuse Bethany. Dacă nu ar fi bolnav, nu ar face plimbările astea și atunci nu ar trebui să-l vezi.

— Nu cred că-mi place unde bați.

— Despre ce vorbiți? spuse Samuel.

— Nimic, spuseră ei, la unison, ca gemenii.

Cei trei se uitară la restul filmului într-o tăcere încordată, priveau cum adolescenții americani se luptau cu succes cu agresorii ruși, iar finalul triumfal al filmului nu era atât de triumfal ca de obicei, pentru că încăperea era inundată de un fel de tensiune ciudată și conflict tăcut și lui Samuel i se părea că se află înapoi acasă cu părinții la cină în timp ce ei trec printr-unul dintre *momentele* lor și când filmul se termină, copiilor li se spuse să se pregătească de culcare, așa că se spălară și își periară dinții și își puseră pijamalele, iar Samuel fu condus în dormitorul pentru oaspeți. Și chiar înainte să li se spună să stingă luminile, Bethany bătu ușor la ușa lui, băgă capul și spuse:

— Noapte bună!

— Noapte bună! răspunse el.

Ea îl privi și zăbovi acolo o clipă, de parcă avea altceva de spus.

— Ce făceai? întrebă Samuel. Mai devreme. Cu pianul.

— A, asta, spuse ea. Trucuri de salon.

— Evoluai pe scenă?

— Într-un fel. Aud lucruri. Oamenii cred că e special. Părinților mei le place să se laude cu asta.

— Ce lucruri?

— Note, tonuri, vibrații.

— De la pian?

— De peste tot. La pian este cel mai ușor pentru că toate sunetele au nume. Dar, de fapt, de peste tot.

— Cum adică, de peste tot?

— Fiecare sunet este de fapt alcătuit din mai multe sunete

puse laolaltă, spuse ea. Triade și armonici. Tonuri și sunete secundare.

— Nu pricep.

— O bătaie în perete. Atingerea unei sticle. Cântecul păsărilor. Cauciucurile pe stradă. Telefoanele care sună. Mașina de spălat vase care merge. E muzică peste tot.

— Auzi muzică din toate astea?

— Telefonul nostru e puțin ascuțit, spuse ea. E groaznic, de fiecare dată când sună.

Samuel bătu în perete, ascultând.

— Nu aud decât o bufnitură.

— E mult mai mult decât o bufnitură. Ascultă. Încearcă să separi sunetele.

Ea bătu puternic în tocul ușii.

— Este sunetul făcut de lemn, dar lemnul nu are o densitate constantă, așa că are câteva tonuri diferite, foarte apropiate unul de altul. Ea bătu din nou. Apoi mai este sunetul lipiciului, al peretelui înconjurător, murmurul aerului din perete.

— Auzi toate astea?

— Sunt acolo. Le pui laolaltă și sună ca o bufnitură. Este un zgomot foarte maroniu. Ca și când ai topi toate culorile din cutia cu creioane, acesta este sunetul pe care îl obții.

— Eu nu aud nimic din toate astea.

— Este mai greu să auzi asta în afară. Un pian este temperat. O casă nu.

— E uimitor.

— În mare parte e enervant.

— De ce?

— Ei bine, păsările, de exemplu. Există o pasăre, canarul, care scoate sunetul acesta ca un *cip ci-ri ci-ri ci-ri.* Bun? E o pasăre de vară.

— Bun.

— Dar eu nu aud de fapt *ci-ri*-ul. Aud o a treia și a patra notă, în la bemol major.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Este un Do care alunecă într-un Mi bemol, ceea ce este exact ce se întâmplă într-un solo de Schubert și într-o simfonie de Berlioz și într-un concert de Mozart. Așa că pasărea începe să cânte și mie mi se activează toate chestiile astea în cap.

— Aș vrea să fac și eu asta.

— Nu. E groaznic. Totul se îngrămădește acolo.

— Dar tu ai muzică în creierul tău. Eu nu prea am decât griji.

Ea zâmbi.

— Nu vreau decât să pot să dorm dimineața, spuse ea. Dar este canarul acesta fix în fața ferestrei mele. Îmi doresc să pot să-l opresc. Sau să-mi opresc capul. Una din două.

— Am ceva pentru tine, spuse Samuel. Un cadou.

— Da?

— Ceva de la mall.

— De la mall? întrebă ea, încurcată. Dar apoi chipul i se lumină când făcu legătura. A! Mallul! *Da.*

Samuel scotoci prin rucsac și scoase caseta. Era strălucitoare, încă împachetată în folie de plastic. El își dădu seama acum că era un lucru atât de mic – cam de mărimea și greutatea unui pachet de cărți de joc. Prea mic, se gândi el, ca să aibă însemnătatea de care avea el nevoie să fie. Fu cuprins de panică din cauza asta, așa că el i-o dădu repede, i-o întinse iute și ferm, ca să nu renunțe de frică.

— Uite-l! spuse el.

— Ce este?

— E pentru tine.

Ea luă caseta în mână.

— E de la mall, spuse el.

În visele lui cu ochii deschiși, în clipa asta, Bethany zâmbea luminos și îl îmbrățișa și își exprima uimirea și neîncrederea că el alesese așa un *cadou exact perfect,* cum el trebuie să o înțeleagă la un nivel profund și chiar înțelege ce se întâmplă în capul ei, iar el are o viață interioară asemănător de interesantă și de artistică. Dar acum expresia care se forma pe chipul lui Bethany nu era asta. Cutele care se formau în jurul ochilor și pe frunte – era ca atunci când oamenii fac ochii mici când încearcă să înțeleagă pe cineva cu un accent puternic și frustrant.

— Tu știi ce e asta? întrebă ea.

— E o chestie foarte modernă, repetă el ce spusese casierul de la mall. Este extrem.

— Nu-mi vine să cred că au scos o înregistrare cu asta, spuse ea.

— Au făcut zece înregistrări! Este aceeași piesă înregistrată de zece ori.

Acum Bethany începu să râdă. Și era un râs care îl făcu să

înțeleagă că, din motive pe care el nu le cunoștea, el era un idiot. Erau niște informații esențiale care îi lipseau.

— Ce e așa amuzant? întrebă el.

— Piesa asta… E un fel de glumă, răspunse ea.

— Ce vrei să spui?

— Păi, totul este doar… e totul *tăcere.* Toată chestia e numai… tăcere.

El se uită la ea, neînțelegând de fapt.

— Nu sunt note muzicale în melodie, spuse ea. A fost de fapt făcută o singură dată. Pianistul s-a așezat la pian și nu a făcut nimic.

— Cum a putut să nu facă nimic?

— Doar a stat acolo și a numărat bătăile. Și apoi a terminat. Asta a fost piesa. Nu-mi vine să cred că au făcut o înregistrare.

— Zece înregistrări.

— A fost un fel de păcăleală. Este foarte celebră.

— Deci toată caseta asta e goală? spuse el.

— Cred că asta face parte din glumă.

— Rahat!

— Nu, e grozav, spuse ea, strângând caseta la piept. Îți mulțumesc. Serios. E foarte drăguț.

Foarte drăguț. Samuel continuă să se gândească la felul în care ea spusese asta mult timp după ce ea plecă și el stinse luminile și își acoperi tot trupul și capul cu pături și se ghemui și plânse încet. Cât de repede visele sale cu ochii deschiși cedară și făcură loc realității nemiloase. Noaptea se gândi cu amărăciune la așteptările sale și la cum totul mersese atât de prost. Bishop nu îl voia acolo. Bethany era indiferentă. Cadoul era un eșec. Acesta era prețul speranței, își dădu el seama, această dezamăgire spulberătoare.

Trebuie să fi adormit așa, pentru că peste câteva ore se trezi, sub pături, ghemuit, încins și transpirat, în întuneric, în timp ce Bishop îl scutura și îi spunea:

— Trezește-te! Hai să mergem!

Samuel îl urmă adormit. Bishop îi spuse să își pună pantofii, îi spuse să iasă pe fereastra camerei cu televizor de la primul etaj. Samuel făcu toate astea într-o stupoare semitrezită.

— Urmează-mă! spuse Bishop când erau afară și urcau panta ușoară de pe Via Veneto în întunericul și tăcerea completă a nopții.

Trebuie să fi fost ora două noaptea. Poate trei. Samuel nu era sigur. Era așa o încremeneală ciudată la ora asta – niciun sunet, nicio adiere, abia dacă exista *vreme.* Singurele zgomote erau ocazionalul clicăit al vreunei stropitoare care se activa și geamătul încet al căzii cu apă fierbinte a directorului. Zgomote mecanice, automate. Bishop mergea drept, poate chiar cu aroganță. Acesta era un mers diferit față de atunci când se jucau jocuri de război în pădure, iar Bishop se ascundea în spatele copacilor și sărea dintre tufișuri. Acum mergea la vedere, chiar pe mijlocul drumului.

— O să ai nevoie de astea, spuse el, și îi dădu lui Samuel o pereche de mănuși de plastic albastre, genul celor folosite de oameni la grădinărit.

Erau prea mari – trebuie să fi fost ale mamei lui Bishop. Mănușile îi veneau lui Samuel până la coate și fiecare deget avea cam un centimetru de spațiu gol.

— Acolo, spuse Bishop.

El îl conduse spre un loc aproape de casa directorului unde peluza luxuriantă și groasă întâlnea pădurea sălbatică. Acolo era un băț de metal, cam de înălțimea băieților, în vârful căruia era un bloc de sare albă, cu suprafața netedă și plină de pete maronii. Pe blocul de sare era un disc de cupru. Bishop se întinse spre disc și trase de el, încercând să-l scoată.

— Ajută-mă cu asta, spuse el, iar ei traseră de capac până când acesta cedă în sfârșit.

Atât de aproape, respirând puternic, Samuel simțea mirosul de animal sălbatic care venea din instalația aceea, dar și încă ceva, ceva ca sulful, acel miros de ou stricat, care venea din sarea însăși.

La distanța asta, putea citi semnul fixat la jumătatea stâlpului: PERICOL. OTRAVĂ. STAȚI DEPARTE.

— Asta omoară căprioarele, nu-i așa? întrebă Samuel.

— Apucă de partea ta.

Luară blocul de sare de pe postament. Era surprinzător de greu și dens. Îl purtară până la casa directorului.

— Nu cred că vreau să fac asta, spuse Samuel.

— Aproape am ajuns.

Merseră încet, cu blocul mare și gri între ei, ocoliră piscina directorului și urcară cele două trepte până la cada fierbinte, care era aburindă, clocotind încet, cu o lumină mică la fund,

radiind albastru.

— Înăuntru, spuse Bishop, arătând cu bărbia spre cada fierbinte.

— Nu cred că vreau.

— La trei, spuse el.

Se clătinară în față, apoi în spate, o dată, de două ori, de trei ori, apoi îi dădură drumul. Aruncară blocul în apă, unde fu înghițit de un pleoscăit, urmat de o bufnitură joasă când ajunse la fundul căzii.

— Bravo! spuse Bishop și, luându-l de braț, merseră înapoi pe stradă.

Când au ajuns înapoi acasă, Bishop deschise fereastra de la camera cu televizorul, apoi se opri.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat în biroul directorului? întrebă Bishop. De ce nu am fost bătut?

Samuel își înghițea lacrimile, ștergându-și nasul ud cu mâneca de la pijama.

— A fost de fapt destul de ușor, spuse Bishop. Ceea ce trebuie să înțelegi este că fiecăruia îi este teamă de ceva. Și imediat ce îți dai seama de cea mai mare teamă a cuiva, îl poți determina să facă ce vrei tu.

— Ce ai făcut?

— Deci avea paleta lui, da? Și mi-a spus să mă aplec peste masă, da? Așa că mi-am dat jos pantalonii.

— Ce-ai făcut?

— Mi-am desfăcut cureaua și mi-am dat jos pantalonii și chiloții și tot. Eram gol de la brâu în jos și atunci i-am zis: „Iată-mi curul. Îl vrei?”

Samuel făcu ochii mari la el.

— De ce ai face asta?

— L-am întrebat dacă îi place curul meu și dacă vrea să-l atingă.

— Nu înțeleg de ce ai face asta.

— A devenit destul de ciudat atunci.

— Da.

— M-a privit pentru multă vreme și apoi mi-a spus să îmi pun hainele la loc pe mine. Apoi m-a adus înapoi în clasă. Asta a fost tot. Ușor!

— Cum de te-ai gândit să faci asta?

— Oricum, spuse Bishop. Mulțumesc pentru ajutorul din seara

asta.

El se urcă și intră pe fereastră. Samuel îl urmă și păși prin casa întunecată, întorcându-se în dormitorul de oaspeți, se urcă în pat, apoi se dădu jos iar și descoperi o baie și se spălă pe mâini de trei, patru, cinci ori. Nu își dădea seama dacă senzația de arsură de pe degetele sale era de la otravă sau era în mintea lui.

9.

Invitația apăru în cutia poștală, într-un plic pătrat de hârtie grea, de culoare crem. Pe fața plicului era scris numele lui Samuel, cu un scris de mână de fată, foarte precis.

— Ce e asta? întrebă Faye. O invitație la o zi de naștere?

El privi plicul și apoi spre mama lui.

— Petrecere cu pizza? spuse ea. La patinoarul de role?

— Termină.

— De la cine e?

— Nu știu.

— Poate ar trebui s-o deschizi.

Înăuntru era o invitație imprimată pe un carton scump. Strălucea, ca și cum fulgi de argint fuseseră adăugați în masa de celuloză. Scrisul arăta de parcă fusese presat în frunză de aur, un scris cursiv, rotunjit, învălurit, care spunea:

> Vă invităm să veniți alături de noi la Catedrala Blessed Heart Academy pentru Concertul de vioară nr. 1 de Bruch, susținut de Bethany Fall.

Samuel nu mai fusese invitat niciodată în genul acesta: luxos. La școală, invitațiile la zilele de naștere erau treburi generice, neglijente, pe felicitări subțiri, ieftine, cu animale pe ele sau baloane. Această invitație era chiar fizic *grea.* El i-o dădu mamei sale.

— Putem să mergem? întrebă el.

Ea studie invitația și se încruntă.

— Cine este această Bethany?

— O prietenă.

— De la școală?

— Într-un fel.
— Și o știi suficient de bine încât să fii invitat la asta?
— Putem să mergem? Te rog.
— Îți place măcar muzica clasică?
— Da.
— De când?
— De nu știu când.
— Acesta nu e un răspuns.
— Mama.
— Concertul de vioară de Bruch? Știi măcar ce este?
— *Mama.*
— Zic doar. Ești sigur că poți să apreciezi?
— Este o piesă foarte grea și ea o exersează de luni de zile.
— Și de unde știi asta?

Atunci Samuel scoase un sunet furios, abstract, menit să exprime frustrarea și refuzul de a mai discuta subiectul fetei, care ieși ceva ca un „Aaarh!”

— Bine, spuse ea cu un zâmbet mic și mulțumit. O să mergem.

În seara concertului, îi ceru să se îmbrace frumos.

— Imaginează-ți că e Pastele, zise ea.

Așa că el își puse cele mai elegante haine aflate în dulapul său: o cămașă țeapănă și aspră, o cravată neagră înnodată, pantaloni negri care se electrizau când mergea, o pereche de pantofi lucioși de ocazie în care se chinui să încapă, atât de tari încât îi smulse un strat de piele de pe călcâi. El se întrebă de ce adulții simțeau nevoia să fie atât de incomozi pentru cele mai apreciate evenimente ale lor.

Catedrala Blessed Heart Academy era deja plină de lume când sosiră, oameni la costume și rochii înflorate intrau pe ușa mare, arcuită, sunetele muzicienilor care își acordau instrumentele se auzeau încă din parcare. Catedrala era construită imitând marile biserici din Europa, la o treime din dimensiune.

Înăuntru, un culoar larg central era flancat pe ambele laturi de strane făcute din lemn greu și gros și ornat, lustruit și strălucind de parcă ar fi fost ud. Dincolo de strane erau coloane de piatră cu torțe atașate cam la șapte metri peste mulțime, fiecare iluminată de focuri strălucitoare. Părinții vorbeau cu alți părinți, bărbații sărutau platonic obrajii femeilor.

Samuel îi privi, aceste mici săruturi, și își dădu seama că bărbații nu sărutau de fapt femeile, dar imitau acțiunea sărutului în zona gâtului lor. Samuel se întrebă dacă femeile erau dezamăgite de asta – dacă se așteptau la un sărut și nu primeau decât aer gol.

Se așezară, studiind programul. Bethany cânta în a doua jumătate. Prima jumătate cuprindea piese mai mici – melodii minore de cameră și solouri scurte. Era clar că piesa lui Bethany era principala atracție. Marele final. Picioarele lui Samuel săreau nervos pe podeaua moale, carpetată.

Luminile scăzură în intensitate, iar muzicienii începură încălzirea haotică și toată lumea se așeză pe scaune și după o pauză lungă urmă o notă puternică produsă de instrumentele de suflat, apoi toți ceilalți o urmară, acordându-se pe acea notă, ancorându-se în acel punct, și mamei lui păru să i se pună un nod în gât. Ea inhală scurt, apoi își puse mâna pe piept.

— Eu făceam asta pe vremuri, spuse ea.

— Ce să faci?

— Nota de acord. Eu eram oboiul. Eu făceam asta.

— Tu ai cântat muzică? Când?

— Șșș!

Și iată-l, alt secret pe care îl ținuse mama lui. Viața ei era o ceață pentru el, orice se întâmplase înainte să apară el era un mister, încuiat printre frânturi ambigue și jumătăți de răspunsuri și abstracții vagi și aforisme – „Ești prea mic”, ar spune ea. Sau: „Nu ai înțelege”. Sau enervantul „O să-ți spun într-o zi, când vei fi mai mare”. Dar ocazional mai scăpa câte un secret. Deci mama lui fusese odată o muziciană. El adăugă asta la inventarul mintal. *Ce este mama.* Este o muziciană. Ce altceva? Ce alte lucruri nu mai știa despre ea? Avea hectare de secrete, era evident. Adesea avea acea calitate disociativă, ca și când se concentra pe tine cu poate o treime din ființa ei, restul fiind devotat lucrurilor pe care le ținea încuiate în capul ei.

Cel mai mare secret îi scăpase cu ani în urmă, când Samuel era destul de mic încât să le pună părinților întrebări ridicole. (Ai fost vreodată un vulcan? Ai văzut vreodată un înger?) Sau întreba pentru că era încă destul de naiv încât să creadă în lucruri uimitoare. (Poți să respiri sub apă? *Toți* renii pot zbura?) Sau întreba pentru că voia atenție și laude. (Cât de mult mă iubești? Sunt cel mai bun copil din lume?) Sau întreba pentru că

voia să i se reasigure locul în lume. (O să fii mama mea pentru totdeauna? Ai fost măritată cu altcineva în afară de tata?) Doar că atunci când a pus această ultimă întrebare, mama lui s-a îndreptat și l-a privit, înaltă și solemnă și serioasă și a spus:

— De fapt...

Ea nu a mai terminat propoziția. El a așteptat-o, dar ea s-a oprit și s-a gândit la asta și a căpătat expresia aceea distantă, sumbră pe chip.

— De fapt, *ce?* a întrebat el.

— Nimic, a spus ea. Las-o baltă!

— Ai mai fost măritată?

— Nu.

— Atunci ce voiai să spui?

— Nimic.

Așa că Samuel și-a întrebat tatăl.

— Mama a mai fost măritată cu altcineva?

— Ce?

— Cred că s-ar putea să mai fi fost măritată cu cineva.

— Nu, nu a fost. *Iisuse.* Despre ce vorbești?

Ceva i se întâmplase, Samuel era sigur de asta. Ceva profund care și acum, cu ani mai târziu, îi ocupa atenția. O cuprindea uneori și ea se desprindea de lume.

Între timp, avea loc un concert. Băieții și fetele de liceu susțineau recitaluri importante de ani terminali, piese de cinci până la zece minute care erau potrivite cu abilitățile fiecărui elev. După fiecare evoluție urmau aplauze zgomotoase. Muzică plăcută, ușoară, tonală, în mare parte Mozart.

Apoi urmă pauza. Oamenii se ridicară și își croiau loc în altă parte: afară, să fumeze, sau la o masă de bufet din apropiere, pentru brânză.

— Cât timp ai cântat muzică? întrebă Samuel.

Mama lui studia programul. Se purta de parcă nu-l auzise.

— Fata asta, prietena ta, câți ani are?

— E de vârsta mea, spuse el. E în aceeași clasă ca mine.

— Și cântă cu copiii aceștia de liceu?

El încuviință.

— E foarte bună.

Și simți atunci un fior de mândrie, de parcă a fi îndrăgostit de Bethany însemna ceva important despre *el.* De parcă el era răsplătit pentru realizările ei. El nu va fi niciodată un geniu

muzical, dar putea să fie o persoană iubită de un geniu muzical. Aceasta era prada iubirii, își dădu el seama. Succesul ei era și al lui, printr-un fel de refracție bizară.

— Și tata e bun, adăugă Samuel.

Ea îl privi, încurcată.

— Despre ce vorbești?

— Nimic. Doar că, știi, e foarte bun. La ce face el.

— E ciudat să spui asta.

— E adevărat. E *foarte* bun.

Ea îl privi o clipă, intrigată.

— Știai, spuse ea privind din nou programul, că acela care a compus piesa asta nu a făcut niciun ban de pe urma ei?

— Ce piesă?

— Cea pe care urmează s-o cânte prietena ta. Tipul care a scris-o, Max Bruch, nu a câștigat niciun ban.

— De ce nu?

— A fost înșelat. Era pe vremea Primului Război Mondial, iar el era falit, așa că a dat-o unor americani care trebuiau să-i trimită banii, dar nu au făcut asta niciodată. Partitura a dispărut pentru multă vreme, apoi a ajuns în seiful lui J.P. Morgan.

— Cine este J.P. Morgan?

— Un bancher. Industriaș. Finanțist.

— Un tip foarte bogat.

— Da. De demult.

— Îi plăcea muzica?

— Îi plăceau *lucrurile,* spuse ea. Este o poveste clasică. Baronul hoțoman obține mai multe lucruri, iar artistul moare fără nimic.

— Nu a murit fără nimic, spuse Samuel.

— Era falit. Nici măcar nu avea partitura.

— Avea amintirea ei.

— Amintirea?

— Da. Încă și-o putea aminti. Asta e ceva.

— Eu aș prefera să am banii.

— De ce?

— Pentru că atunci când ai doar amintirea unui lucru, spuse ea, nu te poți gândi decât la cum lucrul acela nu mai este.

— Nu cred că e adevărat.

— Ești tânăr.

Luminile se stinseră din nou și oamenii din jurul lor își ocupară

locurile și agitația micilor conversații se liniști și totul se întunecă și era liniște și toată catedrala părea că se distilează într-un mic cerc de lumină din fața altarului – un spot care lumina o porțiune de podea goală.

— Asta e, șopti mama lui.

Toată lumea aștepta. Era agonie. Cinci secunde, zece secunde. Dura prea mult! Samuel se întrebă dacă cineva uitase să îi spună lui Bethany că ea urma. Sau dacă își lăsase vioara acasă. Dar apoi auzi sunetul unei uși undeva în fața lui. Apoi pași, pantofi moi pe podeaua dură. Și în sfârșit iat-o acolo, Bethany, plutind în lumină.

Purta o rochie verde subțire și avea părul coafat și arăta, pentru prima oară, micuță. În jur erau numai adulți și elevi de liceu, până departe, în față, și era ca și cum scala normală a lui Samuel era răsturnată. Acum Bethany arăta ca un copil. Iar el își făcea griji pentru ea. Era o cerință prea mare, toate astea.

Publicul aplauda politicos. Apoi Bethany își potrivi vioara sub bărbie. Își întinse gâtul și umerii. Și, fără niciun cuvânt, orchestra începu să cânte.

Începu cu un zdrăngănit jos, ca un tunet foarte îndepărtat, o bătaie ușoară de tobe dincolo de lumină. Samuel simțea în trunchi și în vârfurile degetelor. Transpira. Bethany nici măcar nu avea notele ei. Putea să facă asta din memorie. Dacă uita? Dacă i se golea mintea? El își dădu seama acum cât de înspăimântătoare era muzica, cât de inevitabilă – tobele continuau înainte, indiferent dacă Bethany își știa sau nu bucata. Și acum, încet, începeau instrumentele de suflat – nimic dramatic, doar trei note simple, fiecare mai joasă decât cea dinainte, repetate. Nu era o melodie, mai degrabă o *pregătire.* Ca și cum pregăteau sanctuarul pentru sunet. Ca și când acele trei note erau ritualul necesar pentru a fi în prezența muzicii. Nu era muzică încă, ci mai degrabă un fel de deschizător de drumuri.

Apoi Bethany se îndreptă și își poziționă arcușul la unghiul potrivit și era clar că ceva urma să se întâmple. Ea era pregătită, publicul era pregătit. Instrumentele de suflat susțineau o notă singură, lungă, plutitoare, care se stinse treptat, care suna ca o caramelă întinsă până când nu mai rămânea nimic. Și imediat ce dispăru acea notă, așa cum fusese înghițită de întuneric, o nouă notă apăru de la Bethany. Deveni

din ce în ce mai puternică și mai tare și apoi ea deveni singura care vorbea în acea sală uriașă.

Nu era nimic mai singuratic decât acel sunet.

Ca și cum toată amărăciunea din viața lungă a cuiva era adunată și distilată.

Începu încet și gemu din ce în ce mai tare, încet, câteva trepte în sus, câteva trepte înapoi și tot așa, ca un dansator, care se învârte în drumul său până în vârful gamei, acum mai repede, ca să anunțe, în vârful suprem, un fel de abandon, o dezolare. Felul în care Bethany atinse acea ultimă notă în timp ce urca spre ea ca și cum cineva plângea. Un vechi sunet familiar, iar Samuel simți cum cade în notă, cum se învelește treptat cu ea. Și chiar când credea că ajunse în vârf, mai veni o notă, și mai înaltă, o adiere de muzică, cea mai fină margine a arcușului întâlnind cea mai subțire coardă, cel mai fin sunet: curat, nobil, moale, un tremur ușor al degetului lui Bethany, ca și când nota însăși era vie și pulsa. Vie, dar muribundă, părea acum, pe măsură ce nota slăbea și se degrada. Și nu suna de parcă interpretarea lui Bethany deveni mai moale, ci mai degrabă ca și când ea se îndepărta repede de ei. Ca și când era furată. Și oriunde se ducea ea, ei nu o puteau urma. Era o fantomă care trecea în alt tărâm.

Iar apoi orchestra răspundea, un sunet plin și adânc, ca și când ar fi avut nevoie de toate numerele pe care le puteau aduna ca să fie pe măsura acestei mici fetițe în rochia ei mică și verde.

După aceea concertul a trecut într-un fel de ceață. Ocazional, Samuel era din nou uimit de una din manevrele lui Bethany: cum putea să cânte pe două corzi simultan și să le facă pe ambele să sune bine, cum putea să cânte atât de multe sute de note perfect din memorie, cât de repede i se mișcau degetele. Nu era omenesc ce putea ea să facă.

Până la mijlocul celei de-a doua mișcări, Samuel concluzionase că nu o merita în niciun caz. Publicul înnebuni. Se ridică și aplaudă și îi oferi lui Bethany buchete de trandafiri atât de mari, încât aproape se dezechilibră. Ea le cuprinse cu ambele brațe și abia se vedea în spatele lor, fluturând cu mâna și făcând plecăciuni. Din toate colțurile se auzea „Bravo!”

— Toată lumea adoră talentele, spuse mama lui, ea însăși aplaudând în picioare. Talentele ne salvează de la traiul unor

vieți obișnuite. Ne putem spune că nu suntem speciali pentru că nu ne-am născut cu talent, ceea ce este o scuză grozavă.

— A exersat non-stop luni de zile.

— Tatăl meu mereu mi-a spus că nu aveam nimic special, zise ea. Se pare că i-am dovedit că avea dreptate.

Samuel se opri din aplaudat și se uită la mama lui. Ea își dădu ochii peste cap și îl mângâie pe cap.

— Las-o baltă! Uită că am spus asta. Vrei să îți saluți prietena?

— Nu.

— De ce?

— E ocupată.

Și era într-adevăr ocupată: înconjurată de oameni care îi urau de bine, prieteni, familie, părinții ei, diverși muzicieni care o felicitau.

— Ai putea cel puțin să îi spui că s-a descurcat bine, spuse mama. Mulțumește-i pentru invitație. Așa e politicos.

— Suficient de mulți oameni îi spun că s-a descurcat bine, spuse Samuel. Putem să mergem?

Mama ridică din umeri.

— Bine. Dacă asta vrei.

În timp ce se îndreptau spre ieșirea din sală și se deplasau încet, cu mulțimea de oameni care pleca, iar Samuel se atingea de coapse și sacouri, din spatele lui își auzi numele. Bethany îi striga numele. El se întoarse și o văzu cum se lupta prin mulțime să îl ajungă din urmă, iar când în sfârșit reuși, ea se aplecă spre el, își lipi obrazul de al lui și el crezu că trebuia să îi ofere unul din acele false sărutări pe care le văzu la bărbații adulți, până când ea își apropie buzele de urechea lui și șopti:

— Vino la mine în seara asta! Furișează-te!

— Bine, spuse el.

Acea căldură pe fața lui. Ar fi fost de acord să facă orice i-ar fi cerut.

— Am ceva să-ți arăt.

— Ce este?

— Caseta pe care mi-ai dat-o? Nu e doar liniște. *Mai e ceva.*

Ea se retrase. Nu mai arăta, ca pe scenă, mică. Își recăpătase proporțiile ei normale de Bethany: elegante, sofisticate, femeiești. Ea îi susținu privirea și zâmbi.

— Trebuie s-o auzi, spuse ea.

Apoi fugi înapoi la părinții ei și la grupul de admiratori veseli.

Mama lui îl privi cu suspiciune, dar el o ignoră. Trecu fix pe lângă ea, afară din biserică și în noapte, șchiopătând puțin în pantofii lui tari ca piatra.

În acea noapte, stătea întins în pat, așteptând ca sunetele casei să dispară – mama lui care zdrăngănea prin bucătărie, tatăl care se uita la televizor la parter și în cele din urmă *șșșșt*-ul ușii părinților săi care se deschidea când mama lui se duse la culcare. Apoi televizorul care se stinse cu un *clanc* electric. Sunetul apei trase de la o toaletă. Apoi nimic. Așteptă încă douăzeci de minute ca să fie sigur, apoi deschise ușa, răsucind mânerul încet și strâns ca să evite clicăituri metalice nedorite, înaintă ușor pe hol, păși peste partea din podea care scârțâia și pe care Samuel știa să o evite chiar și în întuneric total, apoi jos pe scări, punându-și picioarele cât mai aproape de zid, unde era mai mic pericolul de scârțâit, iar apoi alocând zece minute deschiderii ușii de la intrare – o tragere mică, un *tic* mic, apoi tăcere, apoi alt *tic* – ușa se deschise câte un centimetru, până când deschizătura fu suficient de mare încât să iasă.

Și în sfârșit, odată eliberat, alergă! În aerul curat, alergând după colț, spre pârâu, în pădurea care separa Satul Venețian de tot restul. Pașii săi și respirația erau singurele sunete din toată lumea uriașă și când i se făcea frică – de a fi prins, de animale periculoase din pădure, de ucigași nebuni cu toporul, de răpitori, troli, fantome – își ocupa mintea cu amintirea respirației calde, umede a lui Bethany pe urechea lui.

Când ajunse, dormitorul ei era întunecat, fereastra închisă. Samuel stătu afară mai multe minute lungi, gâfâind și transpirând și privind, asigurându-se că toți părinții relevanți dormeau și că niciun vecin nu îl vedea furișându-se prin curtea din spate, ceea ce, când în sfârșit făcu asta, se întâmplă atât de repede, alergând pe vârfurile pantofilor ca să evite toate sunetele de la sol, apoi se ghemui sub fereastra lui Bethany și bătu încet la geamul ei cu degetul arătător până când, din întuneric, apăru ea.

În lumina cețoasă a nopții zărea doar porțiuni din ea: unghiul nasului, o șuviță de păr, clavicula, orbita. Era o colecție de componente care plutea în cerneală. Deschise fereastra și el intră, rotindu-se pe pervaz și tresărind când metalul îl împunse în piept.

— *Liniște!* spuse cineva care nu era Bethany, care se afla în altă parte în întuneric.

Era Bishop, își dădu Samuel seama după un moment de dezechilibru. Bishop era acolo, în cameră, iar Samuel era atât dezamăgit, cât și recunoscător pentru asta. Pentru că el nu știa ce ar fi făcut dacă ar fi fost singur cu Bethany, dar știa și că orice ar fi fost, voia s-o facă. Să fie singur cu ea – voia asta foarte tare.

— Bună, Bish! spuse Samuel.

— Ne jucăm un joc, zise Bishop. Se numește Ascultă Tăcerea Până Când Înnebunești de Plictiseală.

— Taci! spuse Bethany.

— Se numește Adormi cu Paraziți de pe Casetă.

— Nu sunt paraziți.

— Sunt numai paraziți.

— Nu sunt *numai* paraziți, spuse ea. Mai e ceva.

— S-o crezi tu.

Samuel nu-i vedea – întunericul de acolo era complet. Erau mai mult impresii în spațiu, forme mai ușoare pe un fundal negru. El încercă să se plaseze în geografia camerei ei, construind o hartă din memorie: patul, dulapul, florile de pe pereți. Pe tavan erau stele fluorescente, observă Samuel brusc, pentru prima oară. Apoi sunetele țesăturii și ale pașilor și scârțâitul rapid al patului când probabil Bethany se așeză pe el, aproape de locul unde părea să se afle Bishop, aproape de casetofon, pe care ea îl asculta adesea noaptea, singură, punând și reluând și punând din nou aceleași câteva momente din vreo simfonie, ceea ce Samuel știa datorită faptului că o tot spiona.

— Vino aici! spuse Bethany. Trebuie să fii aproape.

Așa că el se urcă pe pat și se mișcă încet spre ei și pipăi neîndemânatic și apucă ceva rece și osos care era în mod clar un picior al unuia dintre ei, dar nu știa al cui.

— Ascultă, spuse ea. Foarte atent.

Casetofonul clicăi, Bethany se lăsă pe spate, pe pat, țesătura se cută în jurul ei, apoi paraziții care se auzeau în acel scurt spațiu mort de la începutul casetei se opriră și începu de fapt înregistrarea.

— Vezi? zise Bishop. Nimic.

— Așteaptă!

Sunetul era distant și astupat, ca atunci când undeva în casă este pornit un robinet și se aude acel sunet ud, din țevi ascunse, îndepărtate.

— Uite! spuse Bethany. Îl auzi?

Samuel scutură din cap, apoi își dădu seama că ea nu putea să vadă gestul.

— Nu, recunoscu el.

— Uite-l, spuse ea. Ascultă. Este *sub* sunet. Trebuie să asculți sub el.

— Nu are sens ce spui, spuse Bishop.

— Ignoră ce poți să auzi și ascultă restul lucrurilor.

— Ce să ascult?

— Ascultă-i pe *ei,* spuse ea. Oamenii, publicul, camera. Poți să-i auzi.

Samuel se strădui să asculte. Își înclină capul spre boxe și făcu ochii mici – de parcă asta ar ajuta – încercând să izoleze orice fel de sunet organizat printre paraziți: vorbe, tuse, respirație.

— Nu aud nimic, spuse Bishop.

— Nu te concentrezi.

— A, da. Asta e problema.

— Trebuie să te concentrezi.

— Bine. Acum voi încerca să mă concentrez.

Ascultară toți trei hâsâitul care ieșea din boxe, Samuel simțindu-se dezamăgit de el însuși că nici el nu auzise nimic.

— Ăsta sunt eu complet concentrat, spuse Bishop.

— Vrei să taci?

— Nu am mai fost niciodată atât de concentrat cum sunt în clipa asta.

— Te. Rog. Să Taci.

— Concentrează, trebuie să te, spuse el. Simte forța, trebuie tu.

— Poți să dispari, să știi. Adică să pleci.

— Bucuros, spuse Bishop, mișcându-se și sărind de pe pat. Bucurați-vă de nimicul vostru!

Ușa dormitorului se deschise și se închise la loc, iar ei rămaseră singuri, Samuel și Bethany, singuri împreună, în sfârșit, înspăimântător. El stătea nemișcat, ca o piatră.

— Acum ascultă, spuse ea.

— Bine.

El își îndreptă fața în direcția zgomotului și se aplecă. Paraziții nu se auzeau ca un zgomot teribil de înalt, ci mai profund. Era ca și când un microfon fusese suspendat deasupra unui stadion gol – tăcerea era plină, era rotundă. Era o tăcere substanțială. Nu era doar sunetul unei camere goale, ci mai degrabă ca și când cineva se străduise foarte tare să producă nimicul. Avea o calitate creată. Dădea senzația de *artificial.*

— Iată-i, șopti Bethany. Ascultă!

— Oamenii?

— Sunt ca fantomele într-un cimitir, spuse ea. Nu-i poți auzi ca de obicei.

— Descrie.

— Par îngrijorați. Și confuzi. Au impresia că au fost păcăliți.

— Poți să auzi toate astea?

— Sigur. Este în încremenirea sunetului. Este ca acele coarde foarte scurte și încordate din capătul pianului. Cele care nu vibrează. Sunetele albe. Așa sună oamenii aceștia. Sunt ca gheața.

Samuel încercă să asculte ceva asemănător, un bâzâit înalt în hâsâitul constant, persistent al paraziților.

— Dar se schimbă, spuse ea. Ascultă schimbările.

El continua să asculte, dar nu auzea decât cum sunetul părea ca și alte sunete: cum ieșea aerul dintr-un cauciuc de bicicletă, vâjâitul unui ventilator mic, apa care curge în spatele unei uși închise. Nu auzea nimic original. Numai ecoul bibliotecii lui mentale.

— Iată, spuse ea. Sunetul devine mai cald. Auzi? Mai cald și mai plin. Sunetul devine mai mare și înflorește. Încep să înțeleagă.

— Să înțeleagă ce?

— Că poate nu sunt păcăliți. Că poate nu își bate nimeni joc de ei. Poate nu sunt din afară. Încep să înțeleagă. Că poate fac parte din ceva. Încep să-și dea seama că nu au venit aici să asculte muzică, încep să-și dea seama că *ei sunt muzica.* Ei înșiși sunt ceea ce au venit aici să găsească. Gândul li se pare euforic. Poți să auzi?

— Da, minți Samuel. Sunt fericiți.

— *Sunt* fericiți.

Iar Samuel simți că crede că chiar putea să audă asta. Același gen de autohalucinație voluntară pe care o simțea când se

convingea singur, noaptea, în pat, că erau intruși în casă sau fantome și că fiecare sunet pe care îl făcea casa îi valida această închipuire. Sau în acele zile în care nu putea suporta să meargă la școală și își spunea lui însuși că era bolnav până când chiar se îmbolnăvea, chiar se simțea rău fizic și se întreba cum putea fi greața adevărată dacă el crease asta cu mintea lui. Așa era, acest lucru pe care îl auzea. Sunetul paraziților chiar se încălzea cu cât se gândea mai mult la el, chiar devenea un hâsâit fericit. Sunetul părea să se întindă în mintea lui, să se deschidă și să ardă.

Oare acesta era secretul ei? se întreba el. Că ea pur și simplu *voia* să audă ceea ce nu putea nimeni altcineva să audă?

— Acum pot să aud, spuse el. Trebuie doar să îl urmărești.

— Da, spuse ea. Exact așa e.

El îi simți mâna ei care îi apuca umărul și strângea, apoi o simți cum se apropie mai mult de el, simțea vibrațiile și mișcările saltelei, micile scârțâitori ale cadrului patului în timp ce ea se întorcea și se apropia de el. Era aproape. El auzea cum respira, îi simțea respirația care mirosea a pastă de dinți. Dar mai mult decât atât, putea să o *simtă* în apropiere, cum părea să dezlocuiască aerul, avea un fel de electricitate în jurul ei, cum putea să simtă apropierea unui alt trup, prezența unui fel de magnetism, bătaia inimii ei accelerată, toate astea veneau spre el ca o impresie în spațiu, o hartă pe care o construise mintea lui, o iluzie și apoi, în sfârșit, ca o materie solidă, pielea feței ei era acum suficient de aproape pentru a o percepe.

El își dădu seama că urmau să se sărute.

Sau, mai degrabă, că ea urma să îl sărute pe el. *Asta urma să se întâmple.* Tot ce trebuia să facă el era să nu strice totul. Dar în acea clipă, în acele câteva secunde între a-și da seama că ea urma să îl sărute și sărutul propriu-zis, păreau să existe atâtea feluri în care se putea strica totul. Simțea nevoia presantă și neașteptată de a-și drege glasul. Și să se scarpine pe gât, în punctul acela în care gâtul părea să se unească cu umărul, care mereu îl gâdila când avea emoții. Iar el nu voia să avanseze în sărut, pentru că era întuneric și din greșeală ar fi putut să își lovească dinții de Bethany. Dar apoi, în dorința lui de a evita să se lovească, se simțea poate că se retrage și supracompensa și se îngrijora că Bethany i-ar putea interpreta greșit îndepărtarea de ea drept o dorință de a *nu* se săruta și ea s-ar putea opri. Iar

apoi mai era chestiunea respirației. Adică: să o facă? Primul lui impuls era să își țină respirația, dar apoi el își dădu seama că, dacă ea se apropia suficient de încet sau dacă se sărutau suficient de lung, el ar rămâne fără aer în cele din urmă și va fi forțat să respire în mijlocul sărutului și să își golească plămânii într-un mare pufăit, chiar în fața sau gura ei. Toate aceste gânduri se întâmplau aproape simultan în acel scurt moment dinaintea sărutului, cele mai rudimentare acțiuni ale lui Samuel, funcțiile automate ale trupului său – a sta drept, nemișcat, respirația – deveniseră acum *groaznic de dificile* în perspectiva unui sărut, și de aceea, atunci când sărutul chiar începu cu succes, părea un miracol.

În timpul sărutului, Samuel simți în mare parte ușurarea că sărutul avea loc. Și că buzele lui Bethany erau uscate și crăpate. Acest detaliu ciudat. Că Bethany avea buze crăpate. Îl surprinse. În imaginația lui despre ea, Bethany părea ridicată deasupra preocupărilor pământești stupide. Ea nu părea să fie genul de fată ale cărei buze erau crăpate vreodată. În drum spre casă în noaptea aceea, el părea surprins că totul arăta exact la fel ca înainte, cu absolut zero semne că lumea se schimbase fundamental, radical.

10.

Prima carte scrisă vreodată de Samuel fu o poveste *Choose Your Own Adventure* numită *Castelul ne întoarcerii.* Era lungă de douăsprezece pagini. O ilustrase singur. Premisa: ești un cavaler curajos și te lupți printr-un castel bântuit să salvezi o prințesă frumoasă. Ceva destul de standard, știa asta. Era sigur că citise ceva asemănător într-una din multele cărți *Choose Your Own Adventure* care îi acopereau rafturile din dormitor. El chiar încercase să inventeze o poveste mai bună, mai originală. Stătea cu picioarele încrucișate pe podea și privea cărțile din fața lui și în cele din urmă se decise că reprezentau întreaga gamă a posibilității umane, întregul spectru narativ. Nu mai erau alte povești care să poată fi spuse. Fiecare idee care îi venea era fie imitativă, fie stupidă. Iar cartea lui *nu putea fi stupidă.* Erau prea multe în joc. Fiecare copil scria o carte într-un concurs

în clasă, iar cartea autorului câștigător urma să fie citită cu voce tare de profesor.

Ei, și *Castelul neîntoarcerii* nu era original. Asta e. Spera ca pe colegii din clasă să nu-i obosească vechile clișee. Spera ca ei să fie alinați de familiaritatea poveștii ca atunci când erau alinați de vechile jucării și pături pe care le ascundeau uneori în ghiozdane.

Următoarea problemă era intriga. El știa că în cărțile *Choose Your Own Adventure,* subiectul se bifurca așa sau altfel, apoi din nou și din nou și că fiecare poveste era la sfârșit un întreg narativ unificat – multe povești în una singură. Dar prima sa variantă a *Castelului ne întoarcerii* semăna mai mult cu o linie dreaptă cu șase fundături moarte, cu alegeri care ar provoca puține dezbateri sau consternări: vrei să mergi la stânga sau la dreapta? (Dacă o iei la stânga, *mori!)* Colegii din clasa lui, spera el, aveau să îi ierte aceste neajunsuri – cadrul plagiat, lipsa de intrigi multiple, coerente – dacă el ar putea să găsească feluri chiar interesante și creative și distractive de a muri. Ceea ce și făcu. S-a dovedit că Samuel avea un talent de a-și ucide personajele interesant. Într-un final posibil care implica o trapă-capcană și o groapă fără fund, Samuel scrise: „Dacă pici aici, și vei cădea pentru totdeauna și chiar după ce închizi cartea aceasta și te vei duce la culcare diseară și te vei trezi mâine, încă vei cădea” – ceea ce îl uimi complet. Și el folosi poveștile cu fantome pe care i le spusese mama lui, toate acele povești norvegiene care îl înspăimântau. El scrise despre un cal alb care apărea dintr-odată oferind o călătorie și dacă cititorul se decidea să încalece calul, urma rapid o moarte teribilă. În alt final, cititorul devine o fantomă captivă înăuntrul unei frunze, prea rău să ajungă în rai, prea bun să ajungă în iad.

El scrise paginile la vechea mașină de scris a mamei lui, lăsând loc pentru ilustrații, pe care le făcu cu creionul și pixul. El legă cartea în carton și țesătură albastră și, folosind o riglă pentru a obține linii perfect drepte, scrise „Castelul neîntoarcerii” pe copertă.

Și poate că era din cauza ilustrațiilor. Poate era legătura albastră excelentă. Sau poate – lăsă loc în mintea lui pentru această posibilitate – poate că era scriitura însăși, morțile creative, unitatea viziunii, că în loc de „Prolog” a folosit cuvântul „Prolegomenon”, pe care l-a găsit într-un dicționar și care i s-a

părut că suna grozav. El nu putu să își dea seama sigur ce o convinsese pe doamna Bowles, dar era convinsă. Câștigase.

Castelul neîntoarcerii a fost citit în fața întregii clase și el stătea în banca lui, încercând să nu izbucnească.

Era cel mai bun lucru pe care îl făcuse în viața lui.

Așa că atunci când mama lui intră în dormitor într-o dimineață și îl trezi și îl întrebă, în mod bizar, „Ce vrei să te faci când vei fi mare?”, el încă strălucea în urma victoriei sale literare, așa că a spus, destul de sigur pe sine: „Romancier”.

Lumina de afară era de un albastru palid. Ochii îi erau încă grei și încețoșați.

— Romancier? spuse ea, zâmbind.

El încuviință. Da, romancier. Se hotărâse cândva în noapte, în timp ce își retrăia marele succes. Cum colegii lui de clasă vuiră de plăcere când prințesa fusese salvată. Recunoștința lor, iubirea lor. Privindu-i cum navigau prin povestea lui – surprinși în locurile menite de el să îi surprindă, păcăliți în locurile în care voise să îi păcălească – el se simțea ca un zeu care știa toate răspunsurile la marile întrebări, privind în jos la muritorii care nu le știau. Aceasta era o senzație care îl putea susține, care îl putea umple.

El se decise că, dacă devenea un romancier, ar fi plăcut de oameni.

— Ei bine, zise mama lui, atunci ar trebui să fii romancier.

— Bine, spuse el, amețit și pe jumătate treaz, încă neputând să înțeleagă cât de profund de ciudat era asta, mama lui complet îmbrăcată, cu o valiză, venind aici la răsărit, întrebându-l despre planurile lui, despre planurile lui de viitor, când ea niciodată nu îl mai întrebase despre asta înainte.

Dar Samuel acceptă și se conformă, așa cum cineva acceptă premisa unui vis ciudat a cărui ciudățenie nu se limpezește decât după ce se termină.

— Tu să-ți scrii cărțile, spuse ea. Le voi citi.

— Bine.

Voia să îi arate mamei sale *Castelul neîntoarcerii.* Voia să îi arate desenul cu calul alb. Voia să îi arate chestia aia despre groapa fără fund.

— Vreau să-ți spun ceva, zise ea.

Deveni ciudat de formală în privința asta, de parcă exersase singură de multe ori.

— O să plec pentru o vreme. Și vreau să fii cuminte cât timp voi fi plecată.

— Unde pleci?

— Trebuie să găsesc pe cineva, spuse ea. Cineva pe care l-am cunoscut cu mult timp în urmă.

— Un prieten?

— Așa cred, spuse ea, și își puse o palmă rece pe obrazul lui. Dar nu trebuie să-ți faci griji despre asta. Nu trebuie să-ți faci griji despre nimic. Nu trebuie să mai fi atât de speriat. Asta am vrut să-ți spun. Nu mai fi speriat. Poți să faci asta pentru mine?

— Prietenul tău a dispărut?

— Nu chiar. Doar că am fost despărțiți multă vreme.

— De ce?

— Uneori… spuse ea și se opri și își mută privirea dinspre el și chipul i se boți.

— Mamă?

— Uneori faci o mișcare greșită, spuse ea. Uneori te pierzi.

Samuel începu să plângă. El nu știa de ce plângea. Încercă să se oprească.

Ea îl luă în brațe.

— Ești atât de sensibil, spuse ea, și îl legănă și îl strânse pe pielea ei moale până când scâncetele sale încetară și el se șterse la nas.

— De ce trebuie să pleci *acum*? spuse Samuel.

— A venit vremea, dragul meu.

— Dar de ce?

— Nu știu cum să-ți explic, spuse ea.

Ea se uită la tavan cu o privire deznădăjduită pe chip, apoi păru să se adune.

— Ți-am povestit vreodată despre fantoma care arată ca o piatră?

— Nu.

— Tatăl meu mi-a povestit despre asta. El spunea că uneori, acasă, o puteai găsi pe plajă. Arată ca o piatră normală, ca o pietricică acoperită cu un puf verde.

— Cum îți dai seama că e o fantomă?

— Nu poți, decât dacă o duci pe mare. Dacă cineva o duce în ocean, devine din ce în ce mai grea cu cât te îndepărtezi mai mult de țărm. Și dacă ești foarte departe, fantoma va deveni atât de grea, încât îți scufundă corabia. I se spune *piatra*

înecului.

— De ce face asta?

— Nu știu. Poate e furioasă. Poate i s-a întâmplat ceva rău. Ideea este că se face prea mare ca să o mai porți în continuare. Și cu cât încerci să o cari mai mult, cu atât se face mai mare și mai grea. Uneori poate să intre în tine și se face din ce în ce mai mare, până când este prea mult. Nu te mai poți lupta cu ea. Doar te… scufunzi.

Ea se ridică.

— Înțelegi?

— Cred că da, spuse el, încuviințând.

— Vei înțelege, spuse ea. Știu că vei înțelege. Doar ține minte ce ți-am spus.

— Să nu îmi mai fie frică.

— Exact.

Ea se aplecă și îl sărută pe frunte, îl ținu aproape de ea și părea să îl respire cu totul.

— Acum adormi la loc, spuse ea. Totul va fi bine. Ține minte doar: nu te mai teme.

El auzi cum pașii ei dispăreau pe hol. O auzi cum se lupta cu valiza pe scări. Auzi mașina pornind, ușa de la garaj deschizându-se și închizându-se. Auzi cum pleacă.

Iar Samuel încercă să își asculte mama. Încercă să adoarmă la loc și să nu îi fie frică. Dar această panică de nedescris se ridică în el și se dădu jos din pat și alergă în camera părinților să-i și îl găsi pe tatăl lui, încă dormind, ghemuit cu spatele la ușă.

— Tată, spuse el, scuturându-l. Trezește-te!

Henry își privi fiul, cu ochii mijiți.

— Ce vrei? spuse el adormit. Cât e ceasul?

— Mama a plecat, spuse Samuel.

Henry își ridică cu greu capul.

— Ha?

— Mama a plecat.

Henry se uită la jumătatea goală a patului.

— Unde a plecat?

— Nu știu. A plecat cu mașina.

— Cu *mașina*?

Samuel încuviință.

— Bine, spuse Henry. Coboară. Vin și eu într-un minut.

— A plecat, spuse Samuel.

— Am înțeles. Coboară, te rog.

Și Samuel își aștepta tatăl în bucătărie până când auzi un bubuit din dormitorul părinților săi. El fugi la etaj, deschise ușa și îl văzu pe tatăl său stând drept și rigid, cu cea mai roșie față pe care o văzuse Samuel vreodată. Ușa de la dulapul lui Faye era deschisă, unele dintre hainele ei împrăștiate pe podea. Dar Samuel nu avea să își amintească hainele cel mai bine, nici bubuitura, nici bucățile de vază care fusese aruncată de perete, aparent cu o forță puternică. Ceea ce avea să își amintească cu claritate, chiar decenii mai târziu, era acea culoare de pe chipul tatălui său: un roșu-închis, și nu doar în obraji, ci peste tot – pe gât, pe frunte și pe piept. O culoare care arăta periculos.

— A plecat, spuse el. Și toate lucrurile ei, au dispărut toate. Unde sunt toate lucrurile ei?

— Am văzut-o plecând cu o valiză, spuse Samuel.

— Du-te la școală! spuse tatăl său, fără să-l privească.

— Dar…

— Nu comenta.

— Dar…

— *Du-te și gata!*

Samuel nu știa ce însemna asta, că mama lui „plecase”. Plecase unde? Plecase cât de departe? Când se va întoarce? În drum spre școală, Samuel se simți departe de toată lumea sa, ca și când privea lumea printr-un binoclu pe care îl ținea invers – statul în stația de autobuz, urcatul în autobuz, statul și privitul pe geam și neauzind copiii din jurul său, concentrându-se pe un punct ud de pe geamul ferestrei, peisajul în trecere devenind încețoșat și trecând nedeslușit pe lângă el. Samuel simți cum se acumulează o senzație de groază și dacă își concentra atenția pe ceva foarte mic, ca o picătură de apă, asta părea să țină groaza, pentru moment, la distanță. Trebuia doar să ajungă la școală. Trebuia doar să vorbească cu Bishop, să îi spună lui Bishop ce se întâmplase. Bishop, decise el, avea să-l țină la suprafață. Bishop ar ști ce să facă. Doar că Bishop nu era la școală. Nu era la dulapul său. Nici în bancă.

Dispărut.

Bishop dispăruse.

Iar acel cuvânt: ce însemna? Să dispari? Toată lumea dispărea. Samuel stătea pe scaunul său examinând lemnul băncii sale și nici nu observă când doamna Bowles îi strigă

numele, apoi iar, apoi a treia oară, nici nu observă că toată clasa râdea de el, nici pe doamna Bowles care înainta spre el, nici nu observă când era exact deasupra lui așteptând în timp ce clasa chicotea în spatele ei. Doar când îl atinse, când există contact fizic între mâna ei și umărul lui, abia atunci tresări și se desprinse din ceea ce devenise un exercițiu foarte captivant de a urmări fibrele de lemn cu privirea. Și nici nu fu îngrozit când doamna Bowles spuse în felul ei batjocoritor, spre râsetele clasei.

— Ce bine că te-ai întors la noi!

Nici nu se simți umilit. Era ca și cum tristețea lui copleșea orice altceva – toate grijile lui normale erau îngropate. Dispărute.

Exemplu: La pauză, plecă. Pur și simplu plecă de acolo. Merse spre cel mai îndepărtat leagăn și apoi continuă să meargă. Nu se opri, pur și simplu. Nu se mai gândise până atunci că putea să nu se oprească. Toată lumea se oprea. Dar în perspectiva dispariției mamei sale, toate regulile normale ale lumii se anulaseră. Dacă ea putea să plece, el de ce nu? Așa că așa și făcu. Plecă și fu surprins de cât de ușor era. Merse pe trotuar, nici măcar nu încercă să alerge sau să se ascundă. Merse în văzul lumii și nu îl opri nimeni. Nimeni nu spuse o vorbă. El plutea departe. Era o realitate cu totul nouă. Poate, se gândi el, mamei sale i se păruse la fel de ușor. Să plece. Ce ținea oamenii pe loc unde erau, în orbitele lor normale? Nimic, își dădu el seama pentru prima oară. Nu exista nimic care să oprească pe nimeni, în orice zi, să dispară.

El continuă. Ore întregi, el continuă, privind în jos trotuarul, gândindu-se *Ocolește crăpăturile din asfalt, aduce ghinion,* repetând asta până când ajunse în sfârșit la porțile de cupru ale Satului Venețian, apoi trecu printre bare și nici nu se uită măcar la geamul paznicului, merse drept înainte, totuși, iar dacă paznicul îl văzuse, nu îi spuse nimic, iar Samuel se întrebă scurt dacă în mijlocul a toate astea oare nu devenise de fapt invizibil, atât de ciudată era lipsa totală de reacție din partea lumii, el care încălca toate regulile și lumea nu observa nimic. Iar el se gândea la asta și mergea pe asfaltul neted din Satul Venețian și urca dealul lin al cartierului când privi în capătul străzii și văzu, în fața casei lui Bishop, două mașini de poliție.

Samuel se opri din mers. Teama lui imediată era că poliția îl

căuta pe *el.* Și într-un fel, asta era o ușurare. Și o alinare. Pentru că asta însemna că dispariția lui conta. Derula scena în minte, telefonul de la școală către tatăl său, tatăl său înnebunit de grijă, sunând la poliție, care ar întreba unde s-ar putea duce Samuel, iar tatăl lui le-ar spune: A *casă la Bishop!* pentru că tatăl său știa despre Bishop, doar îl lăsase acolo și ar ține minte asta pentru că era un tată bun și grijuliu, care nu ar pleca pur și simplu într-o bună zi.

Samuel se simți devastat de asta. Ce îi făcuse tatălui său? Agonia pe care trebuie s-o fi provocat. Tatăl lui așteptând acasă, singur acum, soția și fiul său dispărând *în aceeași zi.* Iar Samuel merse spre casa lui Bishop, păși în grabă: se va preda, va fi condus acasă, se va reuni cu tatăl său, care până acum trebuie să fie bolnav de grijă. Era, știa asta, lucrul corect de făcut. Iar el ajunse până la casa directorului înainte să își dea seama de ceva ce îl făcu să se oprească din nou. În jurul micului postament care odată conținea o bucată de sare otrăvită era o bandă galbenă, subțire. Banda avea cuvinte pe ea și chiar dacă fusese răsucită și erau unele cuvinte cu susul în jos și invers, mesajul era ușor de înțeles: POLIȚIA, NU TRECEȚI!

Samuel privi spre cada fierbinte a directorului de școală și văzu și acolo bandă, încercuind toată cada și veranda. Iar scena din capul lui se schimbă: poliția îl căuta nu pentru că chiulise de la școală. Așa că fugi. În pădure. La pârâu. Pleoscăi pe malurile sale și inspiră mirosul umed, frunzos, putred și fugi pe nisipul umed, apa bolborosind și ieșind din pământ pe oriunde punea piciorul.

Soarele era blocat de arborii de deasupra lui, pădurea căpătând acea culoare albăstruie cețoasă a umbrei din miezul zilei. Iar el îl văzu pe Bishop exact unde se aștepta să fie: în stejarul mare de lângă iaz, pe prima creangă mai solidă, ascunzându-se, acoperit în mare parte, cu excepția picioarelor, pe care Samuel le văzu numai pentru că le căută cu privirea. Bishop se dădu jos din copac, aterizând pe pământ cu un fluturat de frunze imediat ce sosi Samuel.

— Hei, Bish, spuse el.

— Hei.

Se priviră o clipă, neștiind ce să spună.

— N-ar trebui să fii la școală? întrebă Bishop.

— Am plecat.

Bishop dădu din cap.

— Tocmai vin de la tine de acasă, spuse Samuel. Poliția era acolo.

— Știu.

— Ce vor?

— N-am idee.

— E despre directorul școlii?

— Poate.

— Cada fierbinte?

— S-ar putea.

— Ce se va întâmpla cu noi?

Bishop zâmbi.

— Atât de multe întrebări, spuse el. Hai să înotăm!

El se descălță fără să dezlege șireturile, își scoase șosetele și le aruncă, răsucite, pe jos. Cureaua îi clincăni când o desfăcu, apoi își scoase jeanșii și tricoul și fugi spre apă încercând pe cât posibil să evite pietrele ascuțite și crengile, era tot doar picioare slabe și brațe și chiloți, care erau gri-verzui, de camuflaj, cam cu două mărimi prea mari. Când ajunse la iaz, sări de pe un trunchi de copac și se aruncă în apă, sparse suprafața cu un *iuhuuu* zgomotos, apoi reveni și spuse:

— Haide, soldat!

Samuel îl urmă, dar atent: își dezlegă pantofii și îi puse undeva unde nu se vor uda. Își trase șosetele și le băgă în pantofi. Își scoase jeanșii și bluza pe care le împături și le puse atent pe pantofi. Era organizat. Mereu era. Când ajunse la iaz, nu sări înăuntru, ci mai degrabă înaintă încet, tresărind când apa rece îi cuprinse mai întâi gleznele, apoi genunchii, apoi coapsele, iar apoi apa îi ajunse la chiloți și fiorii se împrăștiară.

— E mai ușor dacă sari dintr-odată, spuse Bishop.

— Știu, dar nu pot, zise Samuel.

Când apa îi ajunse în sfârșit la gât și durerea cedă, Bishop spuse:

— Bun. OK. Iată scenariul.

Iar el descrise premisa jocului pe care urma să-l joace. Anul era 1836. Locul era granița cu Mexicul. Epoca era Revoluția din Texas. Ei urmau să fie iscoadele armatei lui Davy Crockett, spionând inamicul, prinși în spatele liniei mexicane. Aveau informații importante despre mărimea armatei lui Santa Anna, iar acum trebuiau să o transmită mai departe către Crockett. În

joc era soarta misiunii Alamo.

— Dar inamicii sunt peste tot, spuse Bishop, și rațiile sunt mici. Cunoștințele lui despre războaiele americane erau profunde, impresionante și înspăimântătoare. Când se juca de-a războiul, se juca imersiv. De câte ori nu se omorâseră unul pe altul în jurul iazului acestuia? Sute de morți, mii de gloanțe, gloanțe care vâjâiau alături de scuipatul alb aruncat din gurile lor în timp ce făceau zgomot de gloanțe, cș-cș-cș-cș-ul mitralierei. Ascunzându-se după copaci strigând: „Te acopăr eu!” Iazul devenise sacru pentru ei, terenurile binecuvântate, apa sfântă. Simțeau nevoia de formalitate aici, ca aceea pe care o ai când intri într-un cimitir, acesta fiind locul multelor lor morți imaginare.

— Vine cineva, spuse Bishop, arătând cu degetul. Trupe mexicane. Dacă ne găsesc, ne vor tortura ca să obțină informații.

— Dar nu vom spune nimic, spuse Samuel.

— Nu, nu vom spune nimic.

— Datorită antrenamentului nostru.

— Exact.

Bishop mereu insista că membrii armatei americane erau supuși unui antrenament avansat și misterios care le permitea să reziste, printre alte lucruri, durerii, fricii, capcanelor și înecului.

Samuel se întrebase cum putea fi cineva antrenat să nu se înece. Bishop spusese că era strict secret.

— Ascunde-te! spuse Bishop.

Apoi se scufundă în apă. Samuel se uită în amonte, unde arătase cu degetul, dar nu văzu nimic. Încercă să își imagineze trupele inamice care avansau spre poziția lor, încercă să își adune frica obișnuită pe care o simțea de obicei în timpul acestor jocuri, încercă să vadă inamicii, ceea ce până acum era mereu ușor. Ca să îi vadă, pe cei răi, oricine or fi fost cei răi cu care se luptau în ziua respectivă – spioni sovietici, Vietcong, tunicile roșii, soldați imperiali din *Star Wars* – tot ce trebuiau să facă era să-i strige cu voce tare și erau acolo, în fața lor. Imaginația lor se contopea cu lumea adevărată. Asta era de obicei atât de simplu, încât Samuel nu se mai gândise la asta înainte, nu până în momentul acesta, când nu mai funcționa. Nu vedea nimic, nu simțea nimic.

Bishop apăru din apă și îl văzu pe Samuel uitându-se spre copaci.

— Hei? Soldat? spuse el. Vom fi prinși?

— Nu funcționează, spuse Samuel.

— Ce nu funcționează?

— Creierul meu.

— Ce s-a întâmplat? spuse Bishop.

Mintea lui părea copleșită. Nu o putea vedea decât pe mama lui, absența ei. Ea era ca o ceață care acoperea totul. Nici nu putea să se prefacă.

— Mama mea a dispărut, spuse el.

Imediat ce spuse asta, simți cum îi venea să plângă, acea strânsoare din gâtlej, felul în care bărbia i se strângea și se aduna ca un măr putred. Uneori se ura atât de mult.

— Cum adică, a dispărut? întrebă Bishop.

— Nu știu.

— A plecat?

Samuel încuviință.

— Se întoarce?

Ridică din umeri. Nu voia să vorbească. Încă un cuvânt și ar putea să înceapă să plângă.

— Deci există șansa să *nu* se mai întoarcă? întrebă Bishop.

Samuel ridică din nou din umeri.

— Știi ce? spuse el. Ești *norocos.* Mi-aș dori ca părinții *mei* să plece. Poate că nu înțelegi acum, dar mama ta ți-a făcut o favoare.

Samuel îl privi neajutorat.

— Cum?

Gâtul lui era ca un furtun cu un nod pe el.

— Pentru că acum poți să fii bărbat, spuse Bishop. Ești liber.

Samuel nu răspunse. Doar își lăsă capul în jos. Sub el, săpa cu picioarele în noroi. Asta părea să ajute.

— Nu ai nevoie de părinți, spuse Bishop. Poate că nu îți dai seama acum, dar nu ai nevoie de nimeni. Asta este o oportunitate. Asta este șansa ta de a deveni o persoană diferită, o persoană nouă și mai bună.

Samuel găsi o piatră mică, netedă, pe fundul iazului. O luă cu degetele de la picioare și apoi îi dădu drumul.

— Este ca și cum ai parcurge un antrenament, spuse Bishop. Un antrenament greu care în cele din urmă te va face mai

puternic.

— Nu sunt un soldat, spuse Samuel. Asta nu e ca un joc.

— Sigur că este, spuse Bishop. Totul este un joc. Și tu trebuie să te hotărăști dacă vei câștiga sau vei pierde.

— E o prostie.

Samuel ieși din iaz, îndreptându-se către copacul unde își organizase hainele. Se așeză în țărână și își ridică genunchii la piept și își cuprinse picioarele cu brațele și se legănă încet înainte și înapoi. La un moment dat începu plânsul. Acum îi curgea nasul, fața îi era boțită, plămânii erau în spasme.

Bishop îl urmă afară.

— În momentul acesta, aș zice că pierzi.

— Taci!

— Ai o calitate de pierzător în clipa asta.

Bishop stătea deasupra lui, aproape, chiloții îi picurau și îi atârnau ridicol între picioare. Și-i îi trase mai sus.

— Știi ce trebuie să faci, spuse Bishop. Trebuie să o înlocuiești.

— Asta e imposibil.

— Nu cu altă mamă. Cu alt*ă femeie.*

— Cum spui tu.

— Trebuie să găsești o femeie.

— Pentru ce?

— Pentru ce?!

Bishop râse.

— O femeie, știi tu, de care să profiți. Cu care să îți exerciți anumite libertăți.

— Nu vreau asta.

— Sunt multe care te-ar lăsa.

— N-ar ajuta.

— Ba sigur că da.

El păși mai aproape, se aplecă și atinse obrazul lui Samuel cu palma mâinii. Era rece și umedă, dar și tandră și moale.

— N-ai fost niciodată cu o fată, așa-i?

Samuel ridică privirea spre el, încă strângându-și picioarele, începu să tremure.

— Tu ai fost? întrebă el.

Bishop râse din nou.

— Am făcut tot felul de lucruri.

— Cum ar fi?

Bishop deveni tăcut un moment, apoi își retrase mâna. Merse până la copac și se sprijini de el, trăgându-și în sus chiloții atârnânzi.

— Sunt multe fete la școală. Ar trebui să inviți una în oraș.

— Asta nu va ajută.

— Trebuie să fie cineva, nu? De cine ești îndrăgostit?

— De nimeni.

— Nu e adevărat. Spune-mi. E cineva. Deja știu cine e.

— Ba nu știi.

— Ba da, știu. Poți la fel de bine să spui.

Bishop făcu câțiva pași spre Samuel și își puse mâinile pe șolduri, cu un picior în față, o postură care era de cuceritor-triumfator.

— E Bethany, nu-i așa? Ești îndrăgostit de sora mea.

— Nu, nu sunt! spuse Samuel.

Dar știu imediat ce rosti asta că nu era convingător. O spusese cu prea multă grabă, prea tare, prea în semn de protest. Nu era un mincinos bun.

— Ești îndrăgostit de ea, spuse Bishop. Vrei s-o fuți. Pot să-mi dau seama de lucrurile astea.

— Te înșeli.

— E în regulă. Ascultă! Ai permisiunea mea.

Samuel se ridică.

— Ar trebui să mă duc acasă, spuse el.

— Serios, invit-o în oraș.

— Tata probabil că se întreabă unde sunt.

— Nu pleca, spuse Bishop.

Îl apucă pe Samuel de umeri, ca să îl oprească.

— Te rog, rămâi.

— De ce?

— Trebuie să vezi ceva.

— Ar trebui să plec.

— Durează numai o secundă.

— Ce este?

— Închide ochii!

— Cum poți să îmi arăți ceva dacă închid ochii?

— Ai încredere în mine.

Samuel respiră adânc și prelung, exprimându-și nerăbdarea față de toate acestea. Închise ochii. Simți cum Bishop îi dă drumul de umeri. Îl auzi pe Bishop cum se mișcă în fața lui, un

pas, apoi altul, ceva ud care cade la pământ.

— Când o să deschizi ochii, spuse Bishop, deschide-i doar puțin. Ca atunci când te uiți chiorâș.

— Bine.

— Doar te uiți puțin. Bine? Fă-o!

El deschise ochii, doar o fracțiune. La început nu era nimic decât pete neclare de lumină, strălucirea abstractă a zilei. Bishop se vedea în ceață în fața lui, o formă rotundă, roz. Samuel deschise ochii puțin mai larg. Bishop stătea acolo, la câțiva metri depărtare. Era, după cum își dădea seama acum Samuel, gol. Chiloții stăteau uzi la picioarele sale, pe jos. Iar privirea lui Samuel se îndreptă spre zona lui inghinală. Era involuntar. Se întâmpla tot timpul, în vestiare, la toaletă – orice ocazie de a-și compara propriul trup cu trupurile altor băieți: cine era mai mare? cine era mai mic? Aceste întrebări păreau extrem de importante. Așa că privi. Dar unde ar fi trebuit să fie penisul lui Bishop, Samuel nu văzu *nimic.* Bishop se aplecase în față, aplecat de talie. Picioarele îi erau ușor îndoite la genunchi într-un fel de semiplecăciune sau reverență. Samuel vedea acum că își ascunsese penisul. Îl pitise între picioare, așa că Samuel nu văzu decât o piele moale, netedă.

— Așa arată, spuse Bishop. Sora mea.

— Ce faci?

— Suntem gemeni. Așa arată ea.

Samuel privea trupul lui Bishop, trunchiul lui slăbuț, cum i se vedeau coastele prin piele, dar și rigid, încordat și solid. El privea acel triunghi de piele dintre picioarele sale.

— Poți să te prefaci că sunt ea, spuse Bishop.

El păși spre Samuel și își lipi obrazul de al lui Samuel și îi șopti în ureche:

— Prefă-te doar.

Samuel simți mâinile lui Bishop pe talia lui, iar apoi le simți cum îi trăgeau ușor chiloții în jos, simți cum țesătura udă îi cade la picioare, simți micul tremur al propriului penis, retras din cauza frigului.

— Prefă-te că sunt Bethany.

Apoi Bishop se întoarse cu spatele și Samuel nu văzu decât răsucirea ușoară a umerilor și a spatelui său. Bishop îi luă mâinile și i le ghidă pe șoldurile sale. Se aplecă în față, se lipi de Samuel, care avea iar aceeași senzație, de dislocare, detașare,

ca în dimineața aceea în stația de autobuz, de parcă privea totul de la o mare distanță. Părea absurd. Nici măcar nu era el, se gândi, acolo jos. Doar o combinație ciudată de piese care nu mai fuseseră asamblate până atunci.

— Te prefaci? spuse Bishop. Funcționează?

Samuel nu răspunse. Era departe. Bishop se împinse și mai tare în el, apoi se depărtă, apoi iar, găsind un ritm încet. Samuel se simțea ca o statuie, incapabil să facă ceva, doar să își mențină poziția.

— Prefă-te că sunt ea, spuse Bishop. Fă să se întâmple asta. În mintea ta.

Bishop se împinse în el, iar Samuel simți acel fior care se întâmpla atât de des în clasă, în banca lui, acea cascadă de tensiune, acea căldură nervoasă, explozivă, smucită, apoi privi în jos, văzând cum se ridică și se umfla, știind că nu ar fi trebuit să se ridice și să se umfle, dar făcea asta oricum, de neoprit și cum asta părea să clarifice lucrurile, cum răspundea unei chestiuni importante – despre el, despre ce i se întâmplase astăzi – și cum era absolut convins că toată lumea știa ce făcea el acum. Mama și tatăl lui, profesorii, Bethany, poliția. Samuel era sigur că asta e adevărat și va rămâne cu el ani de zile, evenimentul plecării mamei sale cuplat în mintea sa cu acest moment în pădure, cu Bishop, legați astfel, pulsând unul în altul, lui Samuel neplăcându-i întocmai, dar nici displăcându-i, gândindu-se în tot acest timp că mama lui știa exact ce făcea el și că nu era de acord.

Era, se decise el, motivul pentru care ea plecase.

PARTEA A TREIA

INAMIC, OBSTACOL, PUZZLE, CAPCANĂ
Vara târziu, 2011

1.

Samuel stătea în pragul apartamentului mamei sale, cu mâna pe ușa puțin întredeschisă de la intrare, pregătindu-se să facă primul pas înăuntru, dar încă nu se simțea în stare de asta. „Nu te teme”, îi spusese mama lui. Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de când ea îi rostise aceste cuvinte și încă din dimineața aceea se simțise bântuit de ea, mereu imaginându-și că era prin preajmă, spionându-l de la distanță. Verifica uneori ferestrele și scana mulțimile, căutându-i chipul. Își trăia viața întrebându-se cum arăta din afară, pentru mama lui, care l-ar putea privi.

Dar ea nu îl urmărea niciodată. Și lui Samuel i-a trebuit mult timp să și-o scoată din gânduri.

Până în acest moment, ea nu fusese decât o amintire latentă și încercă să se calmeze și să se recentreze repetând unele dintre sfaturile pe care le găsise noaptea trecută când scanase acele site-uri: Începe de la zero. Nu vă insultați unul pe celălalt. Mențineți limitele. Luați-o încet. Apelează la o rețea de sprijin. Și cel mai important, marea poruncă principală: fii pregătit ca părintele tău să fie radical diferit de persoana pe care ți-o amintești.

Și era adevărat. Ea *era* diferită. Samuel intră în sfârșit la ea în apartament și o găsi stând la o masă mare de lemn lângă bucătărie, așteptându-l ca o recepționistă. Pe masă erau trei pahare cu apă. Și o servietă. Erau trei scaune. Ea stătea și se uita la el – nu zâmbea, nu avea nicio reacție la prezența lui, doar aștepta, cu mâinile în poală. Coama lungă și brună a părului ei fusese înlocuită de o tunsoare scurtă de severitate militară, devenită de un argintiu care arăta ca o cască de baie. Pielea ei era ridată în acel fel tipic oamenilor care au slăbit – sub brațe, în

jurul gurii, aproape de ochi. El nu se aștepta la aceste riduri și își dădu seama că în imaginația sa nu și-o închipuise pe mama lui îmbătrânind. A trebuit să-și amintească faptul că ea avea, acum, șaizeci și unu de ani. Purta un maiou simplu, negru, care îi afișa oasele slabe ale umerilor și brațele suple. Se îngrijoră brusc că nu se hrănea cum trebuie, iar apoi se simți surprins că se simțea astfel, îngrijorat.

— Intră! spuse ea.

Nu mai era niciun alt sunet. În apartamentul mamei sale era o liniște penetrantă, pe care rareori o întâlneai în oraș. Ea se uită la el. El o fixă cu privirea la rândul său. Nu se așeză. Era ceva de nesuportat la a fi prea aproape de ea chiar acum. Ea deschise gura de parcă urma să spună ceva, dar apoi nu spuse nimic. Mintea lui se goli complet. Din altă cameră se auzi un zgomot atunci: apa trasă la o toaletă, un robinet pornit și oprit. Apoi se deschise ușa de la toaletă și de acolo ieși un bărbat într-o cămașă albă cu nasturi și o cravată maro și pantaloni maro, care nu erau exact de aceeași nuanță de maro.

— Domnule profesor Anderson! spuse bărbatul când îl văzu pe Samuel și oferi o mână umedă spre salut. Sunt Simon Rogers. De la Rogers & Rogers? Avocatul mamei dumneavoastră? Am vorbit la telefon.

Samuel îl privi o clipă, confuz. Avocatul zâmbi plăcut. Era un om slab și scund, cu umeri neobișnuit de lați. Părul său șaten era tăiat scurt și aranjat într-un fel inestetic și inevitabil, în formă de „M”, al începutului de chelie masculină.

— Avem nevoie de un avocat pentru asta? spuse Samuel.

— Mă tem că asta a fost ideea mea, spuse el. Insist să fiu prezent ori de câte ori clienta mea face o depoziție.

— Aceasta nu este o depoziție, spuse Samuel.

— Nu din punctul *dumneavoastră* de vedere. Dar desigur că nu dumneavoastră faceți depoziția.

Avocatul își uni palmele și se apropie de masă. Deschise servieta și scoase un mic microfon, pe care îl puse în mijlocul mesei. Samuel își dădu seama că acea cămașă a lui îi venea bine pe umeri, dar atârna larg pe restul trupului, făcându-l să arate ca un copil care se îmbracă în hainele tatălui.

— Rolul meu aici, spuse avocatul, este să protejez interesele clientei mele – legale, fiduciare, emoționale.

— Dumneavoastră sunteți cel care m-a chemat aici, spuse

Samuel.

— Într-adevăr, domnule. Și este important să ne amintim că toți suntem în aceeași echipă. Ați fost de acord să scrieți o scrisoare către judecător explicând de ce mama dumneavoastră merită clemență. Treaba mea este să ajut cu acea scrisoare și să mă asigur că nu vă aflați aici, să spunem, sub false pretexte?

— Incredibil, spuse Samuel.

Însă nu era sigur ce era mai incredibil: faptul că avocatul îl bănuia pe Samuel de înșelăciune sau că avocatul avea dreptate. Pentru că Samuel nu avea nicio intenție să scrie vreo scrisoare unui judecător. El venise astăzi pentru a satisface contractul său cu Periwinkle, să adune informații murdare despre mama lui, astfel încât, în cele din urmă, să o vorbească de rău în mod public pentru bani.

— Scopul cercetării de azi, spuse avocatul, este în principal să înțelegem acțiunile mamei dumneavoastră în privința curajosului protest la adresa fostului guvernator al Wyomingului. Și, în al doilea rând, să explicăm de ce este o persoană minunată. Orice altceva, domnule, este în afara scopului nostru strict. Vreți niște apă? Suc?

Faye rămase așezată și tăcută, fără să participe, dar încă ocupând tot locul din mintea lui Samuel. El se simțea ezitant față de ea, așa cum s-ar simți ezitant față de o mină de teren îngropată, a cărui locație o știa cu aproximație doar, dar nu exact.

— Să stăm jos? spuse avocatul.

Apoi i se alăturară lui Faye la masă, o masă dreptunghiulară făcută din plăci uzate de lemn, care probabil fuseseră odată un gard sau un hambar. Trei pahare cu apă stăteau pe masă, iar condensul se scurgea pe niște suporturi de plută. Avocatul se așeză și își ajustă cravata, care era de culoarea mahonului, spre deosebire de pantalonii săi, care erau mai mult de culoarea boabelor de cacao. Își puse ambele mâini pe servietă și zâmbi. Faye privea în continuare în felul ei neutru, detașat, indiferent. Ea părea la fel de austeră și nepretențioasă și sumbră precum apartamentul însuși – un spațiu lung, unitar, cu un rând de ferestre spre nord, cu fața spre clădirile înalte din centrul orașului Chicago. Pereții erau albi și goi. Nu era niciun televizor. Nu era niciun computer. Mobila era simplă și reținută. Samuel observă lipsa totală de lucruri care trebuiau băgate în priză. Era

ca și cum ea ejectase toate lucrurile inutile din viața ei.

Samuel se așează vizavi de ea și încuviințǎ așa cum ar fi făcut-o spre un străin de pe stradă: o înclinare ușoară a bărbiei.

— Îți mulțumesc că ai venit, spuse ea.

Altă încuviințare.

— Ce mai faci? întrebă ea.

El nu îi răspunse imediat, dar o privi cu o expresie despre care el spera să proiecteze o stăpânire de sine de oțel și răceală.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Chiar bine.

— Bun, spuse ea. Și tatăl tău?

— El o duce *grozav*!

— Ei, bine atunci! spuse avocatul. Acum am spart gheața, râse el nervos. Haideți să mergem mai departe și să începem, da?

Mici broboane de sudoare apăruseră pe fruntea lui. El trase involuntar de cămașă, care nu era tocmai albă, ci acea nuanță de alb-gri de ceva care a fost spălat de multe ori, cu o decolorare clară, gălbuie, la subraț.

— Acum, domnule profesor Anderson, este un moment ideal să puneți întrebarea cu privire la interesul nostru principal de azi.

Avocatul întinse mâna pe masă și apăsă un buton pe microfonul care stătea între Samuel și mama sa. O mică diodă de pe microfon dădea o lumină de un albastru fad.

— Și care ar fi întrebarea aceea? spuse Samuel.

— Cu privire la protestul eroic al mamei dumneavoastră împotriva tiraniei, domnule.

— Da.

Samuel se uită la ea. Atât de aproape, i se părea dificil să împace imaginea acestei noi persoane cu femeia pe care o cunoscuse pe timpuri. Ea părea să își fi pierdut toată moliciunea vechiului său sine – părul ei lung și moale și brațele moi și pielea catifelată. Toate astea fură înlocuite de un trup nou, mai dur.

Samuel putea să-i vadă conturul mușchilor fălcii chiar sub piele. Cutele făcute de clavicula ei peste piept. Conturul bicepșilor. Brațele ei erau asemenea frânghiilor folosite de vase pentru ancorare.

— Bine, fie, spuse Samuel. De ce ai făcut-o? De ce ai aruncat cu pietre în guvernatorul Packer?

Mama lui se uită la avocat, care deschise servieta și scoase o

singură foaie de hârtie, acoperită dens cu text pe o parte, pe care i-o întinse lui Faye și pe care ea o citi cuvânt cu cuvânt.

— Cu privire la acțiunile mele față de candidatul prezidențial republican și fost guvernator de Wyoming, Sheldon Packer, de aici înainte numit simplu *guvernatorul*, spuse ea, și își drese glasul, atest, susțin, jur, certific și afirm cu solemnitate că acțiunea mea de a arunca în direcția guvernatorului cu pietriș nu ar trebui în niciun caz interpretată drept o încercare de a răni, asalta, lovi, mutila, deforma, schilodi sau crea astfel o teamă rezonabilă a unui contact dureros iminent sau injurios cu guvernatorul sau cu oricine ar fi putut fi întâmplător expus fizic la pietriș, nici nu a fost intenția mea de a aplica stres emoțional, durere, suferință, mizerie, angoasă sau traumă față de oricine a fost martor său a fost altfel afectat de acțiunile mele pur politice și simbolice. Acțiunile mele au reprezentat un răspuns necesar și esențial și impulsiv față de politica fascistă a guvernatorului și astfel, neavând nicio alternativă cu privire la timpul, locul sau maniera reacției mele involuntare, retorica de extremă de dreapta, pro-arme, pro-război, pro-violență a guvernatorului mi-a provocat un stres neobișnuit și substanțial într-o asemenea măsură, încât mi-a inculcat convingerea rezonabilă că i-ar putea face rău propriei mele persoane. Am crezut și că poziția neschimbată și fetișistă pro-violență, de tip lege și ordine, a guvernatorului, *a implicat consimțământul* de a se angaja într-un comportament violent, de tip hârjoneală, în același fel în care oamenii care se angajează în sado-masochism pentru satisfacție sexuală consimt să fie loviți fără a exista răspundere criminală sau civilă. Am ales pietrișul drept vehiculul protestului meu simbolic pentru că trecutul meu neatletic și lipsit de infracțiuni, în care nu am fost antrenată niciodată în niciun sport de aruncat mingea, însemna că pericolul reprezentat de faptul că am aruncat pietricele era răul minim și astfel pietrișul nu a fost în niciun caz o armă periculoasă, letală sau dură, în sensul în care în niciun fel nu am folosit-o cu scopul conștient, neglijent, amenințător, necugetat sau indiferent față de valoarea vieții umane de a provoca o vătămare corporală. Scopul meu a fost exclusiv, cu desăvârșire, pe deplin și în toate aspectele politic, să comunic un act de discurs politic care nu a fost nici incitator, nici provocator, nici ofensator, nici care să prezinte un real pericol, un discurs simbolic asemănător protestatarilor care își

exercită dreptul la liberă exprimare prin întinarea steagului sau ruperea unor documente de înrolare et cetera.

Faye puse cu atenție hârtia pe masă, ca și când era ceva fragil.

— Excelent! spuse avocatul.

Fața lui se înroșise, o schimbare subtilă, dar observabilă față de paloarea lui anterioară, pe care Samuel ar fi descris-o drept un galben cremos ca de bebeluș de plastic. Acum îi atârnau broboane de sudoare de frunte, așa cum într-o zi foarte călduroasă vopseaua de pe pereții exteriori se poate umfla.

— Acum, că am lămurit acest aspect, să facem o mică pauză. Avocatul opri microfonul. Mă scuzați, spuse el, și se îndreptă spre toaletă.

— Așa face el, spuse Faye, privindu-l cum pleacă. Se pare că are nevoie să folosească toaleta la fiecare cinci sau zece minute. Așa e el.

— Ce dracului se întâmplă aici? întrebă Samuel.

— Cred că se duce la baie ca să se șteargă cu prosopul de toată transpirația aia. Este un om foarte umed. Dar acolo face ceva pentru care folosește destul de multă hârtie igienică, nu sunt sigură ce anume.

— Serios, spuse Samuel, apucând hârtia și privind-o, nu am nici cea mai vagă idee ce înseamnă toate astea.

— Are și niște picioare foarte mici. Ai observat?

— Faye, *ascultă*, spuse el, și amândoi tresăriră la auzul numelui ei. Era pentru prima oară când el făcuse asta. Ce se întâmplă?

— OK. Bine. Uite ce am înțeles eu. Cazul meu este unul foarte complicat. Sunt multe acuzații de agresiune și alte câteva acuzații de ultraj. Grave. De gradul întâi. Cred că am speriat niște oameni în parc – acelea sunt acuzațiile de agresiune – dar pietrele nu i-au nimerit decât pe câțiva dintre ei – de acolo acuzațiile de ultraj. În plus mai sunt acuzații de… hai să vedem – le numără pe fiecare pe degete – tulburarea liniștii, comportament indecent în public, comportament turbulent, opunere față de arestare. Procurorul este neobișnuit de agresiv, credem că este îndemnat de judecător.

— Judecătorul Charlie Brown.

— Acela e! Sentința pentru ultraj în formă agravată, apropo, este undeva între trei sute de ore de muncă în folosul

comunității și douăzeci și cinci de ani de închisoare.

— E o plajă destul de largă.

— Sentința stă mult la discreția judecătorului. Așa că știi scrisoarea aia pe care i-o vei scrie?

— Da.

— Trebuie să fie al naibii de bună.

Se auzi iureșul apei la toaletă, se deschise ușa de la baie și avocatul se întoarse, zâmbind, ștergându-și mâinile pe pantaloni. Faye avea dreptate: avea cele mai mici picioare pe care le văzuse Samuel vreodată la un bărbat adult.

— Fantastic! spuse avocatul. Merge destul de bine.

Cum putea să stea drept cu umerii aceia lați și picioarele acelea micuțe? Era ca o piramidă care se balansa invers. Avocatul se așeză și bătu cu degetele în servietă.

— Să continuăm cu partea a doua! spuse el. Porni microfonul. Noul nostru subiect, domnule, este de ce mama dumneavoastră este o ființă umană extraordinară, în ceea ce privește motivele pentru care nu ar trebui să meargă la închisoare până la douăzeci de ani.

— Asta nu e chiar o posibilitate, nu-i așa?

— Nu cred, domnule, dar evident, vreau să fim foarte acoperiți. Acum, vreți să auziți mai multe despre actele de caritate ale mamei dumneavoastră?

— Mă interesează mai mult să aflu ce a făcut în ultimele câteva decenii.

— Școlile publice, domnule. Face o treabă extraordinară în școlile publice. Plus poezie? O adevărată susținătoare a artelor, dați-mi voie să vă spun.

— Această parte o să fie dificilă pentru mine, spuse Samuel. Toată partea asta cu „ființa umană excelentă”, fără supărare.

— De ce, domnule?

— Ei bine, ce îi voi spune judecătorului? Că este o persoană excelentă? O mamă minunată?

Avocatul zâmbi.

— Da. Exact.

— Nu cred că asta este ceva ce pot să spun sincer.

— Și de ce nu?

Samuel își mută privirea când la avocat, când la mama lui.

— Serios?

Avocatul încuviință, zâmbind.

— Mama mea m-a abandonat când aveam unsprezece ani!

— Da, domnule, și după cum probabil vă imaginați, cel mai bine este să fie făcute publice cât mai puține informații despre acea perioadă a vieții sale.

— M-a abandonat fără niciun fel de avertisment.

— Domnule, poate că, pentru scopurile noastre, nu ar trebui să vă gândiți că mama dumneavoastră v-a *abandonat.* Gândiți-vă poate ca și cum v-a dat spre adopție puțin mai târziu decât de obicei.

Avocatul deschise servieta și scoase un pliant.

— Mama dumneavoastră a făcut de fapt mult mai multă muncă decât majoritatea mamelor naturale, spuse el, în ceea ce privește căutarea familiilor adoptive posibile și a se asigura că fiul ei ajunge într-un mediu pozitiv și așa mai departe. Dintr-un anumit punct de vedere, aș spune că diligența ei în această chestiune ar putea fi considerată mai presus și dincolo de așteptări.

Îi înmână pliantul lui Samuel. Coperta era roz-deschis, cu imagini ale familiilor multiculturale și cuvintele *Deci ești adoptat!* în partea de sus, cu un font rotund.

— Nu am fost adoptat, spuse Samuel.

— Nu *practic,* domnule.

Avocatul transpira din nou, o peliculă strălucitoare pe pielea lui, cum se vede pe pământ într-o dimineață cu rouă. Acum, o dâră de lichid apăruse și la subsuoara lui, și în jos, pe mânecă. Arăta ca și cum cămașa lui era înghițită încet de o meduză. Samuel se uită la mama lui, care ridică din umeri ca și cum ar fi spus: *Ce ai de gând să faci?* În spatele ei, pe pervazul ferestrelor dinspre nord, era marea fațadă a Sears Tower, în ceață, la distanță, în norii de smog.

A fost cea mai înaltă clădire din lume, dar nu mai era. Nu era nici măcar în top cinci. Dacă stai să te gândești, nici nu se mai numea Sears Tower.

— E liniște aici, spuse Samuel.

Mama lui se încruntă.

— Ce?

— Nu e zgomot de trafic, nu e zgomot de oameni. E foarte izolat.

— A. Clădirea era în renovare când s-a prăbușit piața imobiliară, spuse ea. Terminaseră doar câteva unități când le-au

abandonat, neterminate.

— Deci tu ești singura din clădire?

— Mai este un cuplu căsătorit două etaje mai sus. Genul de artiști boemi. În mare parte ne ignorăm reciproc.

— Pare singuratic.

Ea îi studie chipul o clipă.

— Mi se potrivește, spuse ea.

— Știi, m-am descurcat destul de bine până acum să te uit, spuse Samuel. Până la aceste evenimente recente.

— Chiar așa?

— Da. Aș spune că ai fost destul de uitată, până săptămâna asta.

Ea zâmbi și privi masa din fața ei – un fel de zâmbet interior care sugeră că i se năzări un gând privat. Ea mătură masa cu palmele, de parcă ar fi curățat-o.

— Ceea ce credem noi că este *uitare* nu este de fapt, spuse ea. Nu la modul strict. Nu *uităm* de fapt niciodată lucruri. Doar pierdem calea înapoi spre ele.

— Despre ce vorbești?

— Am citit asta de curând, spuse ea. Era un studiu despre cum funcționează memoria. O echipă de fiziologi, biologi moleculari, neurologi, încercau să afle unde ne stocăm amintirile. Cred că era în *Nature.* Sau *Neuron.* Sau *JAMA.*

— O lectură ușoară?

— Am multe interese. Oricum, au descoperit că amintirile noastre sunt tangibile, obiecte fizice. Adică poți să *vezi* celula unde este stocată fiecare amintire. Funcționează astfel: la început ai o celulă perfect întreagă, neatinsă. Apoi acea celulă este electrocutată și devine deformată și mutilată. Iar amintirea este acea mutilare în sine. Nu dispare niciodată cu adevărat.

— Fascinant, spuse Samuel.

— Sunt destul de sigură că am citit în *Nature,* acum că stau și mă gândesc.

— Vorbești serios? întrebă Samuel. Eu îmi deschid sufletul aici și tu vorbești de un studiu despre care ai citit?

— Mi-a plăcut metafora, spuse Faye. Și, în plus, nu îți deschideai sufletul. Nici pe departe, nu încă.

Avocatul își drese glasul.

— Poate ar trebui să ne întoarcem la subiectul nostru? spuse el. Domnule profesor Anderson? Dacă doriți să vă începeți

examinarea directă?

Samuel se ridică. Se plimbă într-o direcție, apoi într-alta. Lângă zid era o mică bibliotecă și se îndreptă spre ea. Simțea privirea sfredelitoare a mamei sale în spatele său în timp ce inspecta rafturile: în mare parte poezie, o colecție mare de Allen Ginsberg. Samuel își dădu seama că el căuta de fapt o copie a revistei celebre care îi publicase povestea. Își dădu seama de asta când se simți dezamăgit că nu o vede. Se întoarse.

— Iată ce aș vrea eu să știu.

— Domnule? spuse avocatul. Sunteți în afara razei microfonului?

— Aș vrea să știu ce ai făcut în acești douăzeci de ani. Și unde te-ai dus când ne-ai părăsit.

— Domnule, asta este probabil în afara scopului cercetării noastre.

— Și toată chestia asta despre tine în anii șaizeci. Arestarea. Ce se spune despre tine la televizor…

— Vrei să știi dacă este totul adevărat, spuse Faye.

— Da.

— Am fost o radicalistă? Am fost în mișcarea protestelor?

— Da.

— Am fost arestată pentru prostituție?

— Da. E o lună din 1968 despre care nu se știe nimic. Mereu am crezut că erai în Iowa, acasă, cu bunicul Frank, așteptându-l pe tata să se întoarcă din armată. Dar nu ai fost.

— Nu.

— Ai fost în Chicago.

— Pentru o scurtă perioadă, da. Apoi am plecat.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat.

— Ha, ha! spuse avocatul și bătu ușor în servietă. Cred că am divagat puțin, nu? Acum poate ne întoarcem la subiectul nostru?

— Dar ai și alte întrebări, nu? spuse Faye. Întrebări mai mari?

— Putem ajunge la ele. În timp, zise Samuel.

— De ce să așteptăm? Să punem totul pe masă acum. Haide, întreabă-mă. Este de fapt o singură întrebare.

— Putem începe cu fotografia. Fotografia cu tine la protestul acela în 1968.

— Dar nu de asta te afli aici. Pune întrebarea reală. Lucrul pe care vrei să-l afli venind aici.

— Am venit aici să scriu o scrisoare pentru judecător.

— Ba nu. Haide. Pune întrebarea.

— Nu este relevant.

— Întreabă. Fă-o!

— Nu este important. Nu e nimic…

— Sunt de acord cu asta! interveni avocatul. Insubstanțial.

— Taci din gură, Simon! spuse Faye, apoi îl privi în ochi pe Samuel. Întrebarea asta este totul. Este motivul pentru care ești aici. Așa că nu mai minți și pune-o!

— Bine. Vreau să știu. De ce m-ai părăsit?

Iar Samuel simți cum vine plânsul aproape imediat ce rostise *De ce m-ai părăsit?* Întrebarea care îi chinuise adolescența. Obișnuia să le spună oamenilor că e moartă. Când îl întrebau despre mama lui, era mai ușor să spună că murise. Pentru că atunci când le spunea adevărul, se întrebau de ce plecase și unde și el nu știa. Apoi îl priveau ciudat, de parcă ar fi fost vina lui. De ce îl părăsise? Era întrebarea care îl ținuse treaz noapte după noapte până când învățâ să o înghită și să o nege. Dar acum când pusese din nou întrebarea, izbucnise totul înapoi – rușinea și singurătatea și autocompătimirea copleșiră întrebarea, astfel încât abia putu să pronunțe ultimul cuvânt înainte să i se pună un nod în gât și să simtă că urma să izbucnească în plâns.

Se priviră unul pe altul o clipă, Samuel și mama lui, înainte ca avocatul să se aplece peste masă și să șoptească ceva în urechea ei. Apoi sfidarea ei începu să cedeze. Privi în poală.

— Poate că ar trebui să ne întoarcem la subiectul nostru? spuse avocatul.

— Cred că merit niște răspunsuri, spuse Samuel.

— Poate ne întoarcem la subiectul scrisorii dumneavoastră, domnule?

— Nu mă aștept să devenim cei mai buni prieteni, spuse Samuel. Dar să răspunzi la câteva întrebări? Cer prea mult?

Faye își încrucișă brațele și păru să se ghemuiască în sine. Avocatul se uită la Samuel și așteptă. Broboanele de transpirație de pe fruntea lui se îngroșară și se umflară. În orice clipă puteau să i se scurgă în ochi.

— Chestia despre articolul din *Nature*? spuse Faye. Cel despre memorie? Ceea ce m-a frapat de fapt este cum amintirile noastre sunt cusute în carnea creierului nostru. Tot ce știm despre trecutul nostru este *gravat în noi,* la propriu.

— Bine, spuse Samuel. Ce vrei să spui?

Ea închise ochii și își frecă tâmplele, un gest de nerăbdare și iritare pe care Samuel îl recunoscu din copilărie.

— Nu este evident? spuse ea. Fiecare amintire este de fapt o cicatrice.

Avocatul închise servieta și spuse:

— Bun! Cred că am terminat aici.

— Nu mi-ai răspuns la nicio întrebare, spuse Samuel. De ce m-ai părăsit? Ce s-a întâmplat cu tine în Chicago? De ce ai ținut secret? Ce ai făcut toți acești ani?

Iar Faye se uită la el atunci și toată duritatea din trupul ei se dizolvă. Ea îl privi la fel cum îl privise în dimineața aceea în care dispăruse, chipul ei plin de durere.

— Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot.

— Am nevoie de asta, spuse Samuel. Nici nu înțelegi cât de mult. *Trebuie* să știu.

— Ți-am dat tot ce am putut.

— Dar nu mi-ai spus *nimic.* Te rog, de ce ai plecat?

— Nu pot, spuse ea. E ceva personal.

— Personal? Serios?

Faye încuviință și privi masa.

— E personal, spuse ea din nou.

Samuel încrucișă brațele.

— Mă îndemni să pun întrebarea asta și apoi spui că e personal? Du-te dracului!

Apoi avocatul începu să își adune lucrurile, să oprească microfonul, transpirația picurându-i pe gulerul cămășii.

— Domnule profesor Anderson, vă mulțumesc pentru toate eforturile dumneavoastră, spuse el.

— Nu credeam că poți coborî și mai mult, Faye, dar *felicitări,* spuse Samuel, ridicându-se. Serios, ai dat dovadă de virtuozitate. O maestră a cruzimii.

— Ținem legătura! spuse avocatul.

Îl conduse pe Samuel spre ușa de la intrare, îl împinse de la spate cu o mână caldă, umedă.

— Vom ține legătura despre cum putem merge mai departe.

El deschise ușa și îl conduse pe Samuel afară. Broboane lichide atârnau de pielea de pe frunte. Zona de la subraț era acum o mizerie umedă, de parcă vărsase acolo un pahar de suc uriaș, ca la cinema.

— Suntem foarte entuziasmați să vă citim scrisoarea către judecătorul Brown, spuse el. Și o zi bună!

Apoi închise ușa în spatele lui Samuel și o încuie.

Samuel simți că urmează să se prăbușească, până afară din clădire și tot drumul lung până în Chicago și în suburbii. Își aminti sfatul de pe acele site-uri: *Apelează la o rețea de sprijin.* Avea nevoie să stea de vorbă cu cineva. Dar cu cine? În mod clar, nu cu tatăl său. Cu nimeni de la muncă. Singurii oameni cu care comunica regulat erau prietenii lui din *Elfquest.* Așa că, odată ajuns acasă, se conectă. Fu întâmpinat de obișnuitul *Hei, Dodger!* și *Ce bine că te văd!* El puse o întrebare în chatul breslei: *Cineva din Chicago care vrea să ne întâlnim diseară? Am chef să ies în oraș.*

Ceea ce fu întâmpinat de o tăcere copleșitoare. Samuel înțelese că încălcase o limită. Ceruse să se întâlnească *în viața reală,* o solicitare făcută de obicei numai de ciudați și urmăritori. Era pe cale să își ceară scuze și să le spună să dea totul uitării când Pwnage, liderul lor genial, savantul breslei *Elfquest,* îi răspunse în scris, în sfârșit, milos.

Sigur. Știu eu un loc.

2.

Laura Pottsdam stătea în biroul înspăimântător al decanului universității, explicând exact ce se întâmplase între ea și Samuel.

— Mi-a spus că nu am dificultăți de învățare, spuse Laura. Mi-a spus că pur și simplu nu sunt prea deșteaptă.

— O, Doamne! spuse decanul, părând uimită.

Rafturile din biroul său erau pline în mare parte cu cărți despre Moartea Neagră, pereții decorați cu ilustrații bizare cu oameni care sufereau de bube sau leziuni sau erau puși unii peste alții în roabe, morți. Laura nu se gândise că poate exista vreo artă murală mai nesuferită decât calendarul uriaș pentru slăbit al colegei ei de cameră, dar interesul aparent al decanului în istoria rănilor deschise o contrazise.

— Samuel chiar a spus, cu voce tare, că nu ești deșteaptă?

— A fost o lovitură destul de mare pentru stima mea de sine.

— Da, îmi imaginez.

— Sunt o studentă a unei facultăți de elită cu un scor GPA perfect. Nu-mi poate spune că nu sunt deșteaptă.

— Eu cred că ești *foarte* deșteaptă, Laura.

— Mulțumesc.

— Și trebuie să știi că tratez asta cu mare seriozitate.

— Aș vrea să menționez și că profesorul Anderson uneori înjură la curs. Este foarte jignitor și ne distrage atenția.

— Bine, uite ce putem face, spuse decanul. Tu vei rescrie lucrarea despre *Hamlet* pentru o notă nouă. Între timp, voi aranja lucrurile cu profesorul Anderson. Pare un plan bun?

— Da, pare un plan foarte bun.

— Și dacă mai este ceva ce ar trebui să știu, te rog să mă suni direct.

— Bine, spuse Laura și ieși din clădirea administrației simțind acea căldură strălucitoare, viguroasă care însoțește victoria.

Era un sentiment care durase doar puțin, numai până când deschise cartea de Shakespeare și se așeză pe podeaua camerei sale din cămin, privind încruntată la toate acele cuvinte și își dădu seama că ajunsese în același loc de unde pornise: încercând să termine încă o temă inutilă pentru încă un curs inutil, Introducere în literatură, unul dintre cele cinci cursuri la care era înrolată în acest semestru, toate fiind, în opinia ei, niște prostii. O pierdere stupidă de vreme care nu avea nimic de-a face cu viața reală, asta credea ea până acum despre cursurile de la facultate. Și prin „viața reală” ea se referea la sarcinile pe care trebuia să le îndeplinească după absolvire, cu o licență în afaceri, sarcini pe care nici nu le putea ghici acum, de vreme ce nu făcuse niciun curs avansat de comunicare și marketing și nu făcuse practică sau nu avusese o „slujbă adevărată” vreodată, dacă nu puneai la socoteală jobul cu jumătate de normă din liceu de la barul unui cinematograf amărât, unde a învățat câteva lecții importante despre eticheta la locul de muncă de la un asistent manager de treizeci și doi de ani, căruia îi plăcea să stea după program ca să fumeze iarbă și să joace poker pe dezbrăcate cu adolescentele drăguțe pe care le angaja mereu, chestii care necesitau din partea ei o negociere socială atentă, astfel încât să continue să aibă acces la iarbă fără să facă ceva atât de înjositor încât să nu își mai arate fața la serviciu în ziua următoare. Dar chiar dacă aceasta era singura *experiență de*

muncă pe care o avusese vreodată, era destul de sigură că viitoarea ei carieră, inevitabil de succes, în marketing și comunicare nu va necesita prostiile pe care le învăța acum în facultate.

Precum *Hamlet.* Ea încerca să citească *Hamlet,* străduindu-se să construiască un gând pentru un eseu pe care trebuia să îl rescrie despre *Hamlet.* Dar chestia era că acum pentru ea era mai interesant un pumn de agrafe de birou pe care le aruncă ușor în aer și le privi cum săreau și se împrăștiau pe tot linoleumul camerei de cămin. Asta era mai distractiv decât să citească *Hamlet.* Pentru că chiar dacă fiecare agrafa de birou era la fel cu celelalte, toate săreau la întâmplare, haotic, într-un mod de nerepetat. De ce nu săreau toate exact la fel? De ce nu aterizau toate în același loc? În plus, era acel sunet *clic-șșș* când se loveau de podea și alunecau una peste alta. În ultimele câteva minute, aruncase agrafele de birou în aer cam de cincisprezece sau douăzeci de ori – o manevră destul de evidentă de a evita să citească *Hamlet,* trebuia să recunoască – dar deodată telefonul ei piui. Un mesaj nou!

Heeeeeeeeeei iubito

De la Jason. Iar ea își dădea seama după numărul de repetări ale literei *e* că în seara asta el se simțea grăbit în felul acela special. Uneori iubiții erau atât de transparenți.

Hei! :D

Motivul pentru care facultatea era atât de idioată era pentru că învăța lucruri de care nu va avea nevoie în viață, niciodată. Precum informațiile despre statuile grecești, de exemplu, la fel cum era memoratul pentru cursul de Introducere în științele umaniste, care era obligatoriu pentru fiecare student și pe care universitatea îl oferea online. Era așa o pierdere de timp stupidă ceea ce trebuia să facă la testul cronometrat de două minute și așa o glumă proastă – pentru că era sigură că atunci când o să dea interviu pentru primul ei loc de muncă, n-o să-i arate flash carduri cu statui și-o s-o-ntrebe „Ce mit reprezintă asta?”

Telefonul ei ciripi. Era o actualizare pentru iFeel, noua superaplicație care era îndrăgită acum de studenți. Toți prietenii Laurei aveau cont și o foloseau excesiv și o abandonau imediat

ce era descoperită de utilizatorii târzii, adică de bătrâni.

Laura se uită la telefon. *Mă simt fericită în seara asta!!!* postase una dintre prietenele sale. Era Brittany, care până acum supraviețuise mai multor epurări pe care le făcuse Laura în Lista ei de Alerte.

Telefonul întrebă: *Vrei să ignori, Răspunzi sau Automat?*

Laura selectă Automat. Puse telefonul înapoi pe jos, pe agrafele de birou.

La ce se gândise? A, da, la testele de artă, care erau o mare prostie pentru că nu trebuia decât să deruleze în jos prin test, să facă niște capturi de ecran pe parcurs și apoi să scoată modernul din priză, ceea ce testul interpreta drept „crah" sau „eroare de rețea" (adică nu era vina ei), adică îi permitea să facă testul din nou. Așa că ea căuta toate răspunsurile și conecta la loc modernul și obținea notă maximă la test și nu mai trebuia să se gândească la statuile grecești timp de o săptămână.

Apoi mai era biologia, iar Laurei i se făcea greață doar când se gândea la asta. Pentru că era destul de sigură că în prima zi la locul ei de muncă de succes în marketing și comunicare pe care îl va obține în cele din urmă nu i se va cere să identifice lanțul de reacții chimice care transformau un foton de lumină în zahăr fotosintetizat, așa cum trebuia să învețe pe de rost la cursul de Introducere în biologie pe care era forțată să îl urmeze ca să satisfacă cerințele cursului de științe, *cu toate că, alo? Ea nu urma să fie om de știință?* Plus profesorul era atât de sec și plictisitor și cursurile atât de insuportabile...

Telefonul piui din nou. Un mesaj de la Brittany: *Mersic fato!* iFeel era pe răspuns automat, evident. Și pentru că Laura era în toiul învățatului și chiar încerca din greu să citească *Hamlet,* se hotărî să nu se implice și trimise înapoi simbolurile universale care însemnau sfârșitul unei conversații:

:)

Oricum, cursurile de biologie erau atât de insuportabile, încât începuse să o plătească pe colega ei de cameră cu douăzeci de dolari pe săptămână ca să se înregistreze citind cu voce tare părțile importante din manual, pentru ca Laura să asculte înregistrarea în timpul testelor bisăptămânale din capitole, când

stătea întâmplător lângă perete, la jumătatea sălii de curs de trei sute de persoane și își punea o cască mică în ureche și se apleca lângă perete ca să asculte cum colega ei de cameră citea capitolul, scanând testul pentru cuvinte-cheie, vag impresionată de abilitățile ei de multitasking și de abilitatea de a trece testul fără să învețe măcar o dată.

— Nu folosești asta ca să trișezi, nu? întrebase colega ei după câteva săptămâni în mijlocul operațiunii.

— Nu. E ca să învăț. La sala de gimnastică, spuse Laura.

— Pentru că e greșit să trișezi.

— Știu.

— Și nu te-am văzut niciodată făcând mișcare.

— Fac mișcare.

— Eu sunt la sala de gimnastică tot timpul și nu te-am văzut niciodată acolo.

— Ei bine, ouă de șobolan pentru tine! spuse Laura, ceea ce era ceva ce spunea mama ei mereu în loc să înjure.

Altceva ce îi spunea mama ei mereu era: *Să nu permiți nimănui NICIODATĂ să te agreseze sau să te facă să te simți prost,* iar în clipa asta, colega ei de cameră chiar o făcea să se simtă foarte prost, iar de aceea, în loc să se scuze, Laura spuse:

— Ascultă, debilo! Dacă nu m-ai văzut la sala de gimnastică este pentru că unii dintre noi nu avem nevoie să mergem acolo așa de des ca tine.

Pentru că, să recunoaștem, colega ei de cameră era, la modul obiectiv (aproape fascinant) morbid de obeză. Picioarele ei erau ca niște saci de cartofi. Pe bune.

Cuvântul „debilo” era ceva ce inventase pe loc și era foarte mândră, de fapt, cum uneori o poreclă putea să capteze așa esența unei persoane.

Telefonul ei piui.

Ce faci diseară?

Jason din nou, testând. Nu era niciodată mai evident decât atunci când voia să facă „sext”.

Teme :’(

Singurul curs pe care îl urma Laura în semestrul acesta care avea cât de cât o legătură cu viitorul ei era singurul ei curs de

afaceri, macroeconomia, care era atât de matematic și abstract și practic nu avea nicio legătură cu „elementul uman” al afacerilor, ceea ce era motivul pentru care intra în domeniul acesta de fapt, pentru că îi plăceau oamenii și se pricepea la oameni și întreținea o uriașă cavalerie de contacte online care îi trimiteau sms-uri și mesaje de mai multe ori pe zi prin multele rețele sociale unde menținea o prezență, motiv pentru care telefonul îi bipăia toată ziua, din ce în ce mai des, sunetul ca de lingură care atinge un pocal de cristal, aceste note pure și înalte, cântate, care o făceau să simtă fiori de fericire pavloviană.

Și de aceea își dădea licența în afaceri.

Dar macroeconomia era atât de stupidă și plictisitoare și nenecesară pentru viitoarea ei carieră, încât nu se simțea deloc prost colaborând cu un băiat din grupul ei de orientare, care își dădea licența în design grafic și era un artist în Photoshop care putea, de exemplu, să scaneze eticheta unei sticle de Lipton Green Tea, să șteargă lista ingredientelor (ceva surprinzător de lung și științific pentru ceva care pretindea să fie „ceai”) și să înlocuiască ingredientele cu un răspuns-cheie pentru test – toate formulele și conceptele pe care trebuiau să le învețe pe de rost – potrivindu-se exact cu fontul original Lipton și aceeași culoare, astfel încât profesorul nu avea cum să afle vreodată că ea avea toate răspunsurile de la test în față, doar citind ingredientele de pe ceaiul ei verde Lipton. Slabe șanse, cu alte cuvinte. Acest băiat era cvasi-răsplătit cu îmbrățișări care erau poate puțin prea strânse și prea apropiate, cât și prin vizite bisemestriale în camera lui de cămin de la parter când ea „uita” cheia de la camera ei când se ducea la duș și nu avea de ales decât să stea la el în cameră îmbrăcată doar în prosopul ei preferat micuț.

Laura se simțea prost cu privire la toate aceste înșelăciuni? Nu. Pentru ea, faptul că la școală era atât de ușor să trișezi însemna că aproba tacit și, mai mult, era de fapt vina școlii că o făcea să trișeze prin a) dându-i atât de multe oportunități și b) obligând-o să urmeze atât de multe cursuri cretine.

Exemplu: *Hamlet.* Încerca din nou să citească prostia de *Hamlet* – telefonul ei ciripi. Altă actualizare iFeel. Era Vanessa: *Mă tem de toate aceste vești economice groaznice!* Ceea ce era exact acel gen de actualizare plictisitoare care te scotea imediat de pe Lista de Alerte. Laura selectă Ignoră. Un avertisment

pentru Vanessa.

Oricum, încercând să citească *Hamlet* și să identifice „erorile de logică” în acțiunile lui Hamlet, care era *așa o porcărie* pentru că ea știa sigur că atunci când va da un interviu pentru poziția de vicepreședinte executiv de comunicare și marketing pentru o mare corporație nu o să o întrebe nimic despre *Hamlet.* Nu o vor întreba despre erori logice. Ea tot încerca să citească *Hamlet,* dar totul i se împotmolea în creier:

> O, *Doamne, cât de obosit și searbăd,*
> *Și de prisos, și muced mi se pare*
> *Tot rostu-acestei lumi.*

Ce dracu’ e asta?

Cine vorbește așa? Și cine a spus că asta era o literatură grozavă? Pentru că, în mare parte, ce înțelegea din cele câteva secvențe pe care Shakespeare chiar le-a scris în engleză era că Hamlet era doar prost și deprimat, iar ea credea că dacă ești trist și deprimat și supărat despre ceva probabil că e vina ta că ești prost și de ce trebuia să stai aici și să te asculte cineva cum te complaci în asta? În plus, mai era și chestiunea telefonului, care ciripea și bipăia și suna de zece ori pe monolog și o făcea să se simtă împovărată mintal încercând să citească prostia de *Hamlet* știind că o actualizare era chiar acolo și o aștepta. Era un sunet de dăngănit pentru un mesaj text sau un ciripit ca de pasăre ori de câte ori cei mai apropiați șaptezeci și cinci de prieteni ai ei apropiați își actualizau starea pe iFeel, așa cum își programase ea telefonul. La început îl setase să o anunțe ori de câte ori prietenii ei de pe iFeel postau ceva, dar și-a dat repede seama că nu era fezabil, dată fiind lista ei de peste o mie de prieteni, ceea ce îi tăcea telefonul să arate ca un panou de bursă și să sune ca un sanctuar de păsări. Așa că epură Lista de Alerte și rămase cu șaptezeci și cinci, mai ușor de gestionat, deși lista aceasta era una fluidă, se modifica tot timpul, iar ea petrecea cel puțin două ore pe săptămână reevaluând-o și tot schimbând oamenii cu alții din bulă folosind un fel de analiză regresivă pe baza mai multor parametri, printre care cât de interesante și de frecvente erau cele mai recente postări ale prietenilor lor, numărul de poze amuzante încărcate și etichetate, prezența a orice fel de conținut politic în fluxul de statusuri ale prietenilor (declarațiile politice de obicei provocau

certuri, așa că oricine era cronic vinovat de asta era ejectat din cei top șaptezeci și cinci) și în cele din urmă abilitatea prietenilor de a găsi și posta orice linkuri cu videoclipuri interesante de pe internet, de vreme ce găsirea, în orice manieră consistentă, a videoclipurilor bune de pe internet era o abilitate asemănătoare cu găsirea de aur, gândea ea, așa că era important să menții în lista de top câțiva dintre acești oameni care puteau să găsească videoclipuri tari și meme înainte să devină virale, ceea ce o făcea să se simtă bine în privința locului ei în cultură, văzând aceste lucruri cu o zi sau o săptămână înainte de oricine altcineva din lume. O făcea să se simtă ca și când era înaintea tuturor. Era aproximativ același sentiment pe care îl avea când mergea prin mall și vedea cum fiecare magazin de îmbrăcăminte reflecta înapoi exact ceea ce-și dorea. Fotografiile, de mărimea posterelor, de mărime naturală, unele chiar mărite mai mult de atât, afișau fete tinere atrăgătoare exact ca ea, în grupuri atrăgătoare de prieteni de diverse rase, care arătau exact ca prietenii ei, se distrau în locuri din aer liber unde s-ar duce ea și prietenii ei dacă ar fi existat astfel de locuri pe aici. Și sentimentul pe care îl avea când vedea aceste imagini era că *ea era dorită.* Toți voiau ca ea să îi placă. Toți voiau să îi dea exact ceea ce își dorea. Nu se simțea niciodată mai în siguranță ca în cabinele de probă, respingând haine pe motiv că nu erau destul de bune pentru ea, inspirând adânc mirosul de lipici din mall.

Telefonul ei dăngăni. Iar Jason.

> Ești acasă?
>
> Dap sunt singură debila e la gimnastică :-)

Doar că acum era acest profesor prost de engleză care părea decis să nu îi dea ce voia. Care chiar părea să vrea să o pice intenționat. Nici măcar dificultatea ei de învățare nu îl convinsese, spre groaza ei.

Documentele pentru această dizabilitate erau depuse la Office of Adaptive Services. Această dizabilitate de învățare era oficială, datorită unui anume plan genial care fusese pus la cale de la începutul anului, când noua ei colegă rotundă de cameră, care lua mai multe medicamente pentru problemele ei foarte grave de ADHD, a lăsat să-i scape la cât de multe aranjamente

legale obligatorii avea dreptul, inclusiv la cineva care să ia notițe pentru ea, timp în plus i pentru teste și examene, termene-limită extinse, absențe scuzate și așa mai departe. Cu alte cuvinte, libertate totală față de judecata profesorilor săi, ceea ce – chiar și mai bine! – era *obligatoriu legal* sub legea persoanelor cu dizabilități[8]. Tot ce trebuia să facă Laura era să răspundă la un chestionar într-o anumită manieră cât să declanșeze un anumit diagnostic. Simplu. Ea se duse la Office of Adaptive Services. Chestionarul era compus din douăzeci și cinci de afirmații cu care trebuia să fie sau nu de acord. Ea își dădu seama că ar fi destul de evident despre ce trebuia să mintă, dar odată ce începu chestionarul, era încurcată de cât de adevărate erau unele afirmații, printre care: *Îmi este greu să îmi amintesc lucruri pe care tocmai le-am citit.* Da, așa era! Că era adevărat aproape de fiecare i dată când i se cerea să citească o carte adevărată, tipărită. Sau: *Mă trezesc visând cu ochii deschiși când ar trebui să fiu atentă.* Ceea ce era ceva ce i se întâmpla de zeci de ori la fiecare curs. Începu să se simtă neliniștită că s-ar putea să fie într-adevăr ceva în neregulă cu ea până când a parcurs mai adânc chestionarul:

> *Gândul la teme mă face să mă simt panicată și stresată.*
> *Îmi fac greu prieteni.*
> *Stresul de la școală îmi provoacă uneori dureri de cap insuportabile și/sau indigestie.*

Nimic din toate acestea nu era sută la sută adevărat, iar asta o făcea să se simtă mai mult sau mai puțin normală din nou, astfel încât, când fu diagnosticată cu grave dizabilități de învățare, se simți foarte bine gândindu-se la sine, ca atunci când a dat interviu pentru acel loc de muncă la cinema și l-a obținut imediat, aceeași senzație de realizare. Nu se simți vinovată pentru că jucase cartea cu dizabilitatea mintală, pentru că răspunsese la mai multe dintre afirmațiile din chestionar cu sinceritate, iar asta însemna că era cam zece la sută cu dificultăți de învățare, în plus cursurile sale erau atât de plictisitoare și stupide și era imposibil să fii atent la ele încât mai adăugă încă patruzeci și cinci la sută la asta ca un fel de blocaj de învățare al mediului de facto, iar când rotunjea suma,

[8] Americans with Disabilities Act – lege civilă adoptată în 1990, care interzice discriminarea pe baza dizabilităților.

însemna că era cincizeci și cinci la sută cu dizabilități de învățare.

Aruncă o mână de agrafe de birou cam la un metru și jumătate în aer și le privi cum începură să ia distanță între ele în aer. Se gândea că dacă ar putea să exerseze asta suficient de mult, putea să atingă simetria perfectă a agrafelor de hârtie. Le putea arunca astfel încât să urce și să coboare într-o singură formațiune agregată.

Agrafele de birou se împrăștiară pe jos. Hamlet spunea:

> O, *carnea aceasta mult prea închegată*
> *De s-ar topi și s-ar preface-n rouă!*

Era așa o pierdere de timp.

Îi mai rămăsese o mișcare, un glonț pe țeavă. Formă numărul decanului.

— Profesorul Anderson nu creează condițiile ideale pentru educația mea, spuse ea odată ce auzi decanul pe fir. Nu mi se pare că sala lui de curs este un loc bun pentru învățare.

— Înțeleg, spuse decanul. Înțeleg. Ai putea explica de ce?

— Nu simt că pot să îmi exprim punctul de vedere individual.

— Și de ce, mai exact?

— Simt că profesorul Anderson nu îmi apreciază perspectiva unică.

— Ei bine, atunci poate ar trebui să ai o întâlnire cu el.

— Nu este un spațiu sigur.

— Pardon, ce? spuse decanul.

Laura aproape că o auzi pe femeie cum se îndreaptă de spate pe scaun.

Spațiu sigur. Era cuvântul-cheie actual în campus. Nici nu era măcar cu totul sigură ce însemna, dar știa că tindea să ascută urechile administratorilor universității.

— Sala lui de curs nu mi se pare sigură, spuse Laura. Nu este un spațiu sigur.

— O, Doamne!

— Mi se pare abuzivă, de fapt.

— O, *Doamne!*

— Nu spun că el *este* abuziv sau că *m-a abuzat,* între ghilimele, spuse Laura. Spun că în percepția mea, în sala lui de curs mă tem să nu întâlnesc o formă de abuz.

— Înțeleg. Înțeleg.

— Din punct de vedere emoțional nu sunt în stare să scriu lucrarea despre *Hamlet,* iar motivul este pentru că el nu a creat un spațiu sigur în care să mă simt în regulă să-mi exprim adevăratul meu sine față de el.

— Da, desigur.

— A scrie o lucrare pentru domnul profesor Anderson îmi declanșează sentimente negative de stres și vulnerabilitate. Mi se pare oprimant. Dacă aș scrie o lucrare în care să mă folosesc de cuvintele mele, mi-ar da o notă proastă și mă voi simți prost. Credeți că ar trebui să mă simt prost ca să obțin o licență?

— Nu, nu neapărat, spuse decanul.

— Nici eu. Nu aș vrea să mă simt nevoită să expun această situație în ziarul studenților, spuse Laura. Sau să postez despre asta pe blogul meu. Sau celor peste o mie de prieteni ai mei de pe iFeel.

Iar asta era practic un șah mat în această conversație anume. Decanul a spus că va investiga chestiunea și între timp ce-ar fi dacă Laura ar da uitării eseul momentan și ar păstra discreția, până când vor ajunge cu toții la o rezolvare frumoasă. Victorie. Altă misiune îndeplinită. Închise *Hamlet* și aruncă într-un colț cartea. Își închise laptopul. Telefonul dăngăni. Jason din nou, cerând în sfârșit ceea ce își dorise în tot acest timp:

Trimite-mi o poză mi-e dor de tine!!!

Obraznică sau drăguță? ;-)

Obraznică!!!

Haha lol }:-)

Ea se dezbrăcă de haine și, ținând camera foto la o lungime de braț, pozâ în mai multe feluri misterioase pe care le absorbise din două decenii de frunzărit *Cosmo* și cataloage Victoria’s Secret și pornografie de pe internet.

În curând avu cam zece poze cu ea din unghiuri ușor diferite și cu expresii ușor diferite: misterios-sexy, misterios-amuzată, misterios-ironică, misterios-zâmbitoare și tot așa.

După aceea nu putea să se hotărască pe care dintre ele să i-o trimită lui Jason, pentru că toate erau atât de grozave.

3.

Pwnage sugeră să se întâlnească într-un bar numit Jezebels. *Samuel scrise:*

> Sună ca un club de striptease.
>
> Da așa e lol
>
> Este?
>
> Nu… dar un fel de

Era într-una din multele suburbii ale orașului Chicago, una care se extinsese la mijlocul anilor șaizeci în prima mare migrație afară din oraș. Acum murea încet. Toți oamenii care plecaseră cu o generație în urmă se mutau la loc, îndreptându-se spre zonele din centru modernizate de curând. Cartierele muncitorești de albi create atunci se goleau, iar acum aceste suburbii ale primelor generații – cu casele lor modeste, mallurile lor demodate – păreau pur și simplu *vechi.* Oamenii plecau și, pe măsură ce plecau, valoarea caselor lor scădea, într-o cascadă de neoprit. Școlile se închideau. Magazinele se închideau. Felinarele de pe străzi erau sparte. Gropile din asfalt rămâneau nereparate și se lărgeau. Clădirile uriașe ale depozitelor comercianților erau goale și anonime, cu excepția logourilor vechi care încă erau lizibile sub stratul gros de praf.

Jezebels se afla într-un strip-mall între un magazin de băuturi alcoolice și un loc de unde puteai închiria cauciucuri. Ferestrele mari de la intrare erau acoperite cu foi de plastic negru, zdrențuit, pe sub care rămăseseră captive bule de aer care nu se neteziseră niciodată. Înăuntru arăta ca un club de striptease: o scenă la înălțime, un stâlp metalic, lumini mov. Dar nu erau stripperițe. Înăuntru nu puteai privi decât televizoare, cam vreo zece, aranjate astfel încât oriunde te-ai fi așezat, mereu aveai în raza vizuală cel puțin patru. Televizoarele erau conectate la diverse canale de televiziune de nișă, specializate în sport, videoclipuri muzicale sau jocuri sau mâncare. Cel mai mare televizor, care atârna deasupra scenei și părea să fie fixat direct de stâlpul de dans, arăta un film din anii nouăzeci despre

stripperițe. Locul era în mare parte gol. La bar erau câțiva tipi care stăteau și își priveau telefoanele. În spate era un grup mai mare, de șase oameni într-un separeu, în prezent tăcuți. Samuel nu văzu pe nimeni care se potrivea descrierii lui Pwnage (*eu voi fi tipul blond în tricou negru,* așa se descrisese), așa că se așeză la o masă și așteptă. Un televizor de deasupra barului era comutat pe un canal de muzică unde era intervievată Molly Miller. În seara asta era premiera noului ei videoclip.

— Cântecul este despre, știi, să fii tu însuți? spuse Molly. E așa cum spune cântecul. „Trebuie să reprezinți". Doar să fii sincer cu cine ești. Adică să nu te schimbi.

— Hey, Dodger! spuse un bărbat aproape de ușă.

El purta într-adevăr un tricou negru, dar părul lui nu era atât blond, cât alb, cu poate o decolorare galben-icter la vârfuri. Chipul lui era palid și strâns și de o vârstă ambiguă: era fie un tip de cincizeci de ani, fie unul de treizeci de ani care avusese o viață dură. Purta jeanși care erau cu câțiva centimetri prea scurți, o cămașă cu mânecă lungă care era poate cu două numere prea strâmtă. Haine cumpărate pentru cineva mai tânăr și mai suplu.

Dădură mâinile.

— Pwnage, spuse el. Așa mă cheamă.

— Eu sunt Samuel.

— Nu, nu ești, spuse el. Ești Dodger. Îl bătu pe Samuel pe spate. Am impresia că deja te *cunosc,* omule. Suntem amici de război.

Părea că sub cămașă ducea o bilă de bowling, chiar deasupra curelei. Un tip slăbănog, cu burta unui tip gras. Ochii îi erau proeminenți și roșii. Pielea lui avea o textură de ceară rece.

Veni o chelneriță și Pwnage ceru o bere și ceva numit „Double-D Nachos, super extra".

— Interesant loc, spuse Samuel după ce plecă chelneriță.

— Este singurul bar la o distanță de mers pe jos de casa mea, spuse Pwnage. Îmi place să merg pe jos. Pentru mișcare. Încep în curând o nouă dietă. Se numește regimul Pleisto. Ai auzit de el?

— Nu.

— Este cel în care mănânci cum se mânca în Pleistocen. Mai specific, etapa Tarantian, în timpul ultimei ere glaciare.

— De unde știm ce se mânca în Pleistocen?

— Datorită științei. Mănânci ca un om al cavernelor, mai puțin mastodonții. Plus nu are gluten? Cheia este să îți păcălești corpul că te-ai întors înapoi în timp, înainte de inventarea agriculturii.

— Nu înțeleg de ce ai vrea să faci asta.

— E o idee că civilizația a fost o greșeală, de aceea. Că am greșit pe parcurs, am luat-o pe o cale greșită. Acum, din cauza asta, suntem grași.

Corpul lui avea o înclinație observabilă într-o parte, pe partea dreaptă. Mâna mouse-ului părea dominantă. Brațul stâng părea să aibă o întârziere de câteva momente în spatele lui, ca și când ar fi fost permanent adormit.

— Presupun că în timpul Pleistocenului, nacho nu era în meniu, spuse Samuel.

— Vezi tu, pentru mine este important acum să fiu frugal. Economisesc. Știi cât de scumpă este mâncarea aia sănătoasă, organică? Un sandviș este șaptezeci și nouă de cenți la benzinărie, dar *zece dolari* la piața de țărani. Știi cât de ieftini sunt nacho, preț pe calorie? Să nu mai menționez Go-Go Taquitos sau Pancake and Sausage To-Go Sticks sau alte alimente care nu au echivalentul organic pe care îl obțin pe gratis la magazinul 7-Eleven de pe stradă.

— Cum le obții pe gratis?

— Ei bine, dacă știi că pot fi gătiți cu maximum douăsprezece ore înainte să fie aruncați din motive de sănătate publică impuse de FDA, și dacă ajungi la 7-Eleven cu câteva minute înainte de ora stabilită pentru rotația alimentelor, atunci poți să umpli o pungă de plastic cu un doar o duzină sau mai mulți taquitos și batoane de clătite, dar și cu mai convenabilii hot-dogi, bratwurști, cârnați și burrito de fasole și tot așa.

— Uau! Ai un întreg sistem.

— Desigur, a consuma toate aceste alimente nu este tocmai *plăcut,* de vreme ce sunt tari și uscate și arse pentru că au fost gătite toată ziua pe role fierbinți. Uneori când muști dintr-un înveliș tare de tortilla al unui burrito e ca și cum ai mușca din propriile bătături de la picioare.

— Asta e o imagine care va persista mult timp.

— Dar e ieftin, știi? Și dat fiind nivelul venitului meu actual, care este, practic, minim de când mi-am pierdut locul de muncă și cecurile de ajutor de șomaj se vor termina cam în trei luni sau

așa ceva, cam pe atunci voi începe să văd efectele reale, pe talie, ale noului regim. Și dacă trebuie să încep să mănânc hrană proastă și ieftină atunci pentru că nu o să mai am bani, va fi o lovitură bruscă, știu asta. Așa că trebuie să fac regimul să fie viabil financiar și sustenabil pe termen lung, iar de aceea este important să nu mănânc sănătos chiar acum ca să economisesc pentru perioada în care voi mânca sănătos. Pricepi?

— Cred că da.

— În fiecare săptămână în care mănânc chestii proaste, ieftine, ca nacho, e o săptămână în care pot să bifez cam șaptezeci de dolari din bugetul meu mintal drept bani „economisiți” pentru noua mea viață. Până acum, planul merge foarte bine.

Era ceva care părea în neregulă la el, senzația unei tulburări și a unei boli exotice. Trăsăturile lui erau ciudate, într-un fel pe care Samuel nu putu să îl identifice imediat, de parcă ar fi suferit de o boală eradicată demult – scorbut, poate.

Veniră băuturile.

— Noroc! spuse Pwnage. Bine ai venit la Jezebels!

— Locul acesta, spuse Samuel. Se pare că e o poveste aici.

— A fost un club de striptease, spuse Pwnage. Apoi dansatoarele nu au mai venit aici pentru că primarul a interzis alcoolul în cluburile de striptease, apoi a interzis dansurile în poală la cluburile de striptease, iar apoi a interzis cluburile de striptease.

— Deci acum este mai mult un bar tematic de striptease?

— Așa este. Primarul era un adept al disciplinei stricte. Ales într-un ultim impuls de furie când orașul a început s-o ia la vale.

— Vii aici de multă vreme?

— Nu când era un club de striptease, spuse Pwnage și ridică mâna să îi arate lui Samuel inelul de căsătorie. Ea nu prea susține cluburile de striptease, soția mea. Din cauza patriarhiei și chestii.

— Are sens.

— Cum cluburile de striptease sunt degradante pentru feministe și toate astea. O, hei, ador melodia asta.

El vorbea despre noul single al lui Molly Miller, al cărei videoclip începuse acum pe aproape o treime dintre televizoarele din bar: Molly cânta într-un cinematograf drive-in abandonat, unde o mulțime de oameni tineri și frumoși își

parcaseră mașinile, mașinile lor americane puternice de la sfârșitul anilor șaizeci și începutul anilor șaptezeci – Camero, Mustanguri, Challengere – în ceea ce era un exemplu de dislocare ciudată și ambiguitate pe care o simțea Samuel urmărind acest videoclip și procesând multele sale recuzite. Starea de abandon a cinematografului se referea la un cadru din zilele noastre, în timp ce automobilele erau vechi de patruzeci de ani și microfonul la care cânta Molly era o chestie din acelea de metal, masivă, folosită de oamenii de radio în anii treizeci. Între timp, garderoba ei părea să fie o referință la modă, ironică, față de moda anilor optzeci, cel mai evident sub forma ochelarilor mari de plastic alb și a jeanșilor mulați. Era o tocană uriașă de referințe schimbătoare și simboluri anacronice, fără nicio legătură logică între ele, cu excepția coeficientului lor mare de atracție.

— Deci de ce ai vrut să ne vedem? spuse Pwnage, revenind la poziția lui normală de ședere, cu picioarele pliate sub el.

— Fără motiv, spuse Samuel. Voiam doar să vorbim.

— Puteam să facem asta în *Elfquest.*

— Presupun.

— De fapt, dacă stau să mă gândesc, asta este prima oară după foarte mult timp când stau de vorbă cu cineva care *nu* este în *Elfquest.*

— Da, spuse Samuel și se gândi la asta pentru o clipă și fu puțin neliniștit pentru că asta era valabil și pentru el. Crezi că e posibil ca noi să jucăm *Elfquest* prea mult?

— Nu. Dar da, poate.

— Vreau să spun, gândește-te la toate orele pe care le petrecem în *Elfquest,* toate *orele cumulate.* Și nu mă refer doar la orele petrecute jucând, dar și orele în care citim despre joc și urmărim videoclipuri cum joacă alți oameni și vorbind și făcând strategii și activând pe forumuri de discuții și toate astea. Este atât de mult *timp.* Fără *Elfquest* am putea cu toții să, nu știu, să avem vieți împlinite. Afară, în lumea reală.

Nacho veniră în ceea ce părea a fi o tavă de lasagna. Un munte de chipsuri de porumb acoperiți în carne de vită tocată și șuncă și friptură și ceapă și ardei jalapeno și probabil câteva pinte[9] de cașcaval, un cașcaval de culoare portocaliu-deschis care părea gros și strălucitor și de plastic. Pwnage se înfipse în

[9] pintă - unitate de măsură a volumului în sistemul american, egală cu 473 cm^3 (n.tr.).

mâncare și apoi spuse, printre îmbucături, cu resturi de nacho atârnându-i de buze:

— Mi se pare că *Elfquest* este mult mai plin de sens decât lumea reală.

— Serios?

— Absolut. Pentru că, ascultă, ceea ce fac în *Elfquest* contează. Adică lucrurile pe care le fac influențează sistemul mai mare. Schimbă lumea. Nu poți să spui asta despre lumea reală.

— Uneori poți.

— Rareori. De cele mai multe ori nu poți. De cele mai multe ori nu poți să faci nimic să influențezi lumea. Adică bine, aproape toți prietenii mei din *Elfquest* lucrează în comerț în viața reală. Vând televizoare sau pantaloni. Lucrează într-un mall. Ultimul meu loc de muncă a fost într-un magazin de copiere. Explică-mi cum va schimba asta sistemul mai mare.

— Nu cred că pot să accept că un joc are mai mare însemnătate decât lumea reală.

— Când mi-am pierdut locul de muncă, mi-au spus că e din cauza recesiunii. Nu-și mai permiteau atâția angajați. Chiar dacă, în același an, CEO-ul companiei a primit un salariu care era la propriu de opt sute de ori mai mare decât al meu. Față de așa ceva, aș spune că a mă scufunda în *Elfquest* este un răspuns destul de sănătos. Ne îndeplinim nevoia umană de bază de a ne simți importanți și semnificativi.

Bucățile de nacho pe care le lua Pwnage erau legate de farfurie de fire de cașcaval portocaliu. Lua cât se putea de multă brânză și carne pe fiecare chips. Nu putea nici măcar să termine de mestecat ultima îmbucătură înainte să o ia pe următoarea. Era ca și cum avea un sistem de bandă rulantă acolo.

— Cum ar fi dacă lumea ar funcționa ca *Elfquest?* spuse Pwnage, mestecând. Cum ar fi dacă mariajele ar funcționa așa? Adică de fiecare dată când aș face ceva bine, aș câștiga puncte bărbătești până când aș ajunge un soț maestru de nivel o sută. Sau când aș fi un porc față de Lisa, aș pierde puncte și cu cât m-aș apropia mai mult de zero, cu atât aș fi mai aproape de divorț. Ar fi de ajutor și dacă evenimentele astea ar veni asociate de efecte sonore. Ca sunetul acela pe care îl face Pacman când se micșorează și moare. Sau când licitezi prea mult la *Prețul corect.* Corul acela de eșec.

— Lisa e soția ta?

— Aham, spuse Pwnage. Suntem despărțiți. Dar de fapt mai precis suntem divorțați. Momentan.

El își privi inelul, apoi privi în sus la videoclip, privind amestecul său de imagini disociate: Molly într-o clasă, Molly încurajând echipa la un meci de fotbal de liceu, Molly într-o arenă de bowling, Molly la un dans de liceu, Molly într-un câmp de iarbă la un picnic cu un băiat drăguț. Producătorii țintiseră evident publicul adolescent și intermediar și se rostogoleau în el cum fac câinii în mâncarea putrezită.

— Când eu și Lisa eram căsătoriți, credeam că totul era grozav, spuse Pwnage. Apoi într-o zi a spus că nu mai era mulțumită de relația noastră și pac, actele de divorț. A plecat într-o zi, fără să anunțe.

Pwnage se scărpină într-un loc pe braț atât de intens, încât lăsă un semn pe mânecă.

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată într-un joc video, spuse el. Să fii luat prin surprindere așa. Într-un joc există feedback imediat, într-un joc, ar exista o grafică și un efect sonor care să îmi arate că pierd puncte ori de câte ori aș face ceva care să o facă să vrea să divorțeze de mine. Atunci mi-aș fi putut cere scuze imediat și nu aș mai fi făcut la fel.

Peste umărul lui, Molly Miller cânta mulțimilor care dansau și încurajau. Ea nu era acompaniată pe scenă de o formație sau măcar de un casetofon și părea să cânte a cappella. Dar fanii ei dansau și săreau disproporționat față de cineva care cânta a cappella, implicând faptul că muzica venea de fapt de undeva din afara perspectivei camerei în felul non-diegetic care devenise regula în videoclipurile muzicale pop. Acceptă, pur și simplu.

— Un joc mereu îți va arăta cum să câștigi, spuse Pwnage. Viața reală nu face asta. Simt că am pierdut în viață și nu am idee de ce.

— Aha!

— Adică am stricat totul cu singura fată pe care am iubit-o vreodată.

— Și eu, spuse Samuel. Numele ei este Bethany.

— Da. Și nu am niciun fel de carieră.

— Nici eu. De fapt cred că am o studentă care vrea să fiu concediat.

— Și sunt datornic cu ipoteca.
— Și eu.
— Și îmi petrec cel mai mult timp jucând jocuri video.
— Și eu.
— Tipule, spuse Pwnage, privindu-l pe Samuel cu ochi bulbucați, roșii. Tu și cu mine? Suntem gemeni, cum ar fi.

Urmăriră videoclipul lui Molly Miller în tăcere pentru o vreme, Pwnage mâncând, amândoi ascultând cântecul, care revenea la refren pentru a patra oară deja și trebuie să se fi apropiat de final. Versurile lui Molly făceau aluzie la ceva aproape de neînțeles, ceva puțin dincolo de comprehensiune, în mare parte din cauza folosirii pronumelui „ea”, cu antecedente schimbătoare, ambigue:

N-o răni. Tre’ s-o servești.
Tre’ s-o dezmierzi, s-o săruți.
Vreau să mi-o dai.
Sus cu ea. Pentru că vreau s-o fac.
Te-ai prins? Gândește-te la asta.

Apoi, după fiecare vers, Molly striga și întreaga mulțime striga versul care îi lansa în refren – „Trebuie să reprezinți!” – în timp ce își ridicau pumnii în aer de parcă protestau față de ceva, nu se știe față de ce.

— Mama mea m-a abandonat când eram copil, spuse Samuel. Mi-a făcut ce ți-a făcut ție Lisa. Într-o zi, a dispărut.

Pwnage încuviință.

— Înțeleg.
— Acum am nevoie de ceva de la ea și nu știu cum să obțin.
— De ce ai nevoie?
— De povestea ei. Scriu o carte despre ea, dar nu vrea să îmi spună nimic. Tot ce am este o fotografie și câteva notițe răzlețe. Nu știu nimic despre ea.

Samuel avea fotografia în buzunar – o copie imprimată pe hârtie de copiator și împăturită. El o despături și i-o arătă lui Pwnage.

— Hm, spuse Pwnage. Ești scriitor?
— Da. Editorul meu mă va da în judecată dacă nu termin cartea asta.
— Ai un editor? Serios? Și eu sunt scriitor.
— Pe bune!

— Da, am o idee pentru un roman. L-am început în liceu. Un polițist detectiv cu abilități paranormale care se află pe urmele unui criminal în serie.

— Pare incitant.

— Am totul mapat în capul meu. În final – alertă de spoiler – e o înfruntare epică, atunci când urma îl conduce pe detectiv spre prietenul fiicei fostei soții. O să îl scriu imediat ce voi avea timp.

Pielea de la unghii și pielea din jurul ochilor și pielea din jurul buzelor sale și de fapt pielea de la toate intersecțiile corpului său avea o roșeață profundă și dureroasă. O durere stacojie ori de câte ori un lucru se transforma în altceva. Samuel își imagina că îl durea să se miște, să clipească, să respire. Pete rozalii de pe scalp unde petice de păr alb căzuseră. Un ochi părea să se deschidă mai mult decât celălalt.

— Mama mea este Atacatoarea lui Packer, spuse Samuel.

— Packer ce?

— Femeia care a aruncat cu pietre în politicianul acela.

— Habar nu am despre ce vorbești.

— Da, mi-a scăpat și mie la început. Cred că s-a întâmplat în aceeași zi cu raidul nostru. Cel împotriva dragonului.

— A fost o victorie epică.

— Da.

— *Elfquest* ne poate învăța de fapt multe despre viață, spuse Pwnage. Uite, de exemplu problema asta cu mama ta? E ușor. Trebuie doar să te întrebi ce fel de provocare este ea.

— Ce vrei să spui?

— În *Elfquest,* ca în fiecare joc video, sunt patru feluri de provocări. Fiecare provocare este o variantă a acestora patru. Este filosofia mea.

Mâna lui Pwnage pluti deasupra resturilor de nacho, căutând orice chips care încă își menținea integritatea structurală; multe dintre ele se înmuiaseră în mlaștina de cașcaval și ulei care se adunase la fundul vasului.

— Filosofia ta vine din jocurile video? întrebă Samuel.

— Sunt de părere că asta este valabil și în viață. Cu orice problemă te confrunți în viața reală, este una dintre cele patru chestii: un inamic, un obstacol, un puzzle sau o capcană. Asta e tot. Tot ce întâlnești în viață este unul dintre aceste patru lucruri.

— Bine.

— Deci tot ce trebuie să faci este să îți dai seama cu ce tip de provocare te confrunți.

— Și cum fac asta?

— Depinde. Să spunem că este un dușman? Singurul fel prin care poți învinge un dușman este să-l ucizi. Dacă ți-ai ucide mama, ți-ar rezolva asta problema?

— În mod sigur că nu.

— Deci nu este un dușman atunci. Asta e bine! Poate este un obstacol? Obstacolele sunt lucruri pe care trebuie să le ocolești.

— Nu. Ea are ceva ce îmi trebuie.

— Ce anume?

— Povestea ei de viață. Trebuie să aflu ce i s-a întâmplat în trecut.

— Bun. Și nu există altă cale prin care poți obține asta?

— Nu cred.

— Nu există documente istorice? întrebă Pwnage. Ai familie? Poți să faci un interviu? Scriitorii nu fac și cercetare?

— Ei bine, bunicul meu, din partea mamei. El încă e în viață.

— Asta e.

— N-am mai vorbit cu el de ani de zile. Se află într-un azil. În Iowa.

— Aham, spuse Pwnage, în timp ce se folosea de o lingură ca să adune restul sosului de nacho.

— Ar trebui să vorbesc cu bunicul meu, acesta este sfatul tău, spuse Samuel. Să mă duc în Iowa și să îl întreb despre mama mea.

— Da. Află povestea ei. Pune-o cap la cap. Este singura cale prin care îți vei rezolva problema dacă într-adevăr este o problemă de tip obstacol și de fapt nu un puzzle sau o capcană.

— Cum poți face deosebirea?

— La început nu poți.

Lăsă lingura. În mare parte, porția de nacho era consumată. Își înmuie degetul într-o pată de cașcaval, apoi îl linse.

— Trebuie să fii atent cu oamenii care sunt puzzle-uri și oamenii care sunt capcane, spuse Pwnage. Un puzzle poate să fie rezolvat, dar o capcană, nu. De obicei se întâmplă să crezi că cineva este un puzzle, până îți dai seama că este o capcană. Dar atunci e prea târziu. Aceea este capcana.

4.

Iată o amintire: Samuel stă pe bancheta din spate a mașinii în timpul unei excursii de vară în orașul natal al părinților săi, în Iowa. Mama și tata sunt în față, iar el evită partea cu soarele și se uită pe geam la peisajul în trecere, traficul înspăimântător din Chicago și canionul de cărămizi și oțel al orașului care face loc peisajului mai previzibil de prerie. Oaza DeKalb este ultima frântură de civilizație înainte să înceapă câmpurile fermelor, care se întind în toate direcțiile. Un cer deschis, uriaș, care este cu atât mai uriaș pentru că nu este întrerupt de nimic: niciun munte, deal, niciun fel de topografie, doar o infinitate verde și plată.

Apoi traversară fluviul Mississippi, iar Samuel încercă să își țină respirația pe întreaga durată a traversării podului, privind în jos și văzând barjele care călătoreau spre sud și remorcherele, bărci cu pontoane, bărci de viteză care trăgeau tuburi pe care oamenii – de la înălțimea lui, pete roz – săreau. Ieșiră de pe autostrada interstatală și o luară spre nord și urmară fluviul până acasă, locul de unde erau părinții lui, unde crescuseră ei și deveniseră iubiți în liceu, aceasta era povestea pe care o știa. Pe autostrada 67, fluviul era pe partea lui dreaptă, pe lângă benzinăriile care făceau reclamă la momeală vie, steagurile americane care fluturau din centrele VFW (Veterans of Foreign Wars) și parcuri publice și terenuri de golf și biserici și bărci, ocazionalul tractor John Deere pe banda secundară în mijlocul drumului, ocazionalii motocicliști pe Harley care întindeau brațul stâng ca să salute alți motocicliști pe Harley din direcția opusă, dincolo de cariera unde cauciucurile aruncă în aer pietriș portocaliu, dincolo de semnele cu limita de viteză rigid ancorate și dincolo de alte semne, unele deteriorate de alice – 2 KILOMETRI CĂPRIOARE, ATENȚIE INTRARE ÎN CENTRALĂ, ACEASTĂ AUTOSTRADĂ A FOST ADOPTATĂ DE CLUBUL KIWANIS. Apoi începeau să se vadă cele două turnuri roșu cu alb ale centralei de azot, urmată de cuvele albe masive ale Eastern Iowa Propane, instalația uriașă a ChemStar care adesea face ca întregul oraș să miroasă a cereale de mic dejun arse, liftul de grâne, micile afaceri din oraș: Leon’s Body Shop, Bruce’s BeautyHut and Firearm Repair, Sneaky Pete’s Rare Finds

Antiques, SchwenkePharmacy. Magazii de scule în curțile din spate construite din plăci de aluminiu. Garaje secundare ale căror ziduri erau anvelopate cu Tyvek. Case cu trei sau patru sau poate cinci automobile operaționale și uneori atent întreținute și decorate. Adolescenți conducând mopeduri, mici steaguri portocalii fluturând deasupra capetelor lor. Copii pe câmp conducând ATV-uri și motociclete de teren. Camioane care tractau bărci. Toată lumea folosea luminile de semnalizare.

Amintirea era atât de specifică pentru că se schimbaseră atât de puține. Când Samuel conduse din nou până acolo, ca să își intervieveze bunicul pe care nu-l mai văzuse de decenii, vedea cum totul era mai mult sau mai puțin la fel. Valea fluviului Mississippi încă arăta verde și luxuriantă, în ciuda faptului că era unul dintre cele mai chimizate locuri din țară. În orașele de pe râu, aproape fiecare casă avea încă steaguri care fluturau. Patriotismul ritualic nu fusese diminuat de două decenii crude de externalizare a muncii și de micșorarea producției. Da, centrul gravitațional al orașului migrase dinspre centrul demodat și vechi spre noul și imensul Walmart, dar nimeni nu părea deranjat de asta. Parcarea de la Walmart era plină și agitată.

Văzu toate astea în timp ce conducea mașina. Făcea cercetări, așa cum sugerase Pwnage. Se strădui să simtă orașul, încercând să își dea seama cum ar fi fost să crească aici. Mama lui nu vorbea niciodată de el și rareori veneau în vizită. Vara, o dată la doi ani, în general, când era copil.

Dar Samuel încă primea ceva informații despre vechiul oraș și știa că bunicul lui era acolo, împuținându-se încet din cauza demenței și a bolii Parkinson într-un azil de bătrâni numit Willow Glen, unde Samuel avea o programare mai târziu în ziua aceea. Până atunci, el plănuia să exploreze, să observe, să facă cercetări.

Mai întâi găsi casa copilăriei tatălui său, o fermă aproape de malurile fluviului Mississippi. O găsi și pe a mamei sale, o vilă mică și demodată, cu o fereastră mare la una din camerele de la etaj. Vizită liceul ei, care arăta ca orice liceu obișnuit de oriunde. Făcu câteva fotografii. Vizită locul de joacă de lângă casa mamei sale – setul standard de leagăne, tobogane, bare de cățărat. Făcu câteva fotografii. Vizită până și instalația ChemStar, unde bunicul său lucrase timp de atâția ani, o fabrică atât de mare,

încât era imposibil de văzut dintr-odată. Construită de-a lungul fluviului, înconjurată de căi ferate și linii electrice, arăta ca și când un portavion se rostogolise afară din apă. O masă de metal și tubulaturi care se întindea pe kilometri, furnale și cuptoare, clădiri din beton care arătau ca buncăre, rezervoare de oțel, cuve rotunde, turnuri de fum, țevi care păreau să ducă spre un dom masiv de cupru în partea nordică a fabricii, unde, dacă era luminată corespunzător, arăta ca un al doilea soare, mai mic, ridicându-se de la sol. Atmosfera din jurul fabricii era sulfuroasă și supra-încălzită, un miros de gaze de eșapament, carbon ars, subțire și greu de respirat, ca și când nu era destul aer în aer. Samuel fotografie totul. Rezervoarele de depozitare și țevile răsucite, turnurile de fum din cărămidă care scoteau vapori albi care se dezintegrau pe cer. Nu putea să cuprindă într-un singur cadru toate instalațiile fabricii, așa că merse pe jos pe toată lungimea ei și o fotografie panoramic. Spera ca fotografiile să devoaleze ceva important, spera să vadă o conexiune între brutalitatea instalației ChemStar și familia mamei sale, de care fusese legată ombilical pentru atâta vreme. Făcu zeci de poze, apoi se îndreptă spre programarea sa. Mergea cu mașina spre azilul de bătrâni când sună Periwinkle.

— Hei amice, spuse publicistul, cu vocea ca un ecou. Voiam să văd ce faci.

— Parcă suni de departe. Unde ești?

— În New York, în biroul meu. Te-am pus pe difuzor. În fața clădirii sunt protestatari acum. Țipă și scandează. Îi auzi?

— Nu, spuse Samuel.

— Eu da, spuse Periwinkle. Sunt douăzeci de etaje mai jos, dar îi aud.

— Ce strigă?

— Nu îi *aud* de fapt, ar trebui să spun. Discursurile lor sau ceva de genul acesta… De fapt, le aud tobele. Adevărate opere rock. Bat la tobe în cerc. Tare și zilnic. Din motive neclare.

— Trebuie să fie ciudat pentru tine, să se protesteze împotriva ta.

— Nu protestează împotriva *mea,* propriu-zis. Nici împotriva companiei mele, în mod specific. Mai mult împotriva lumii care a creat compania mea. Multinaționalismul. Globalizarea. Capitalismul. Cei nouăzeci și nouă la sută cred că e sloganul lor.

— Occupy Wall Street.

— Asta e. Un nume destul de grandios, dacă mă întrebi pe mine. Nu ocupă Wall Street atât de mult, cât un mic pătrat de beton cam la o distanță de trei sute de metri de Wall Street.

— Cred că numele este simbolic.

— Este o revoltă împotriva lucrurilor pe care nu le înțeleg. Imaginează-ți-i pe strămoșii noștri hominizi care protestează împotriva secetei? Așa e și asta.

— Spui că protestul acesta e ca un dans al ploii.

— Este un răspuns tribal și primitiv față de puterea zeilor, da.

— Câți oameni?

— Din ce în ce mai mulți zilnic. Au început cu vreo zece. Acum sunt mai multe zeci. Încearcă să ne implice în conversații când mergem la muncă.

— Ar trebui să încerci să vorbești cu ei.

— Am vorbit, odată. Era un puști, cam de douăzeci și cinci de ani. Era lângă cercul de tobe, jongla. Avea părul împletit în dreaduri de alb. Începea fiecare propoziție cu cuvântul „păi”. Avea acest tic. Dar îl pronunța ca „puoi”. Chiar nu puteam să aud orice altceva spunea.

— Deci nu a fost un dialog adevărat.

— Ai protestat vreodată împotriva a ceva?

— O dată.

— Cum a fost?

— Fără succes.

— Un cerc de tobe. Jongleuri. Sunt un *non sequitur* viu, care respiră, în mijlocul cartierului financiar. Dar ceea ce nu înțeleg ei este că totuși capitalismul nu iubește nimic mai mult decât un *non sequitur.* Asta trebuie să învețe ei. Capitalismul înghite *non sequitur*-uri bucuros.

— Prin *non sequitur* vrei să spui…

— Știi tu, ce e la modă. Trendul. Fiecare trend își începe viața ca o eroare.

— Asta poate explică noul videoclip al lui Molly Miller.

— L-ai văzut?

— Foarte atrăgător, spuse Samuel. „Trebuie să reprezinți”. Ce înseamnă asta măcar?

— Știi, pe vremuri era o diferență între muzica autentică și cea comercială. Mă refer la perioada când eram tânăr, în anii șaizeci? Pe atunci știam că cei care vând nu aveau suflet și voiam să fim de partea artiștilor. Dar acum? Dacă vinzi, este

ceva autentic. Atunci când Molly Miller spune „Sunt doar adevărată”, ea vrea să spună că toată lumea vrea bani și faimă și orice artist care spune invers minte. Singurul adevăr fundamental este lăcomia și singura întrebare este cine este sincer în privința asta. Aceasta este *noua autenticitate.* Molly Miller nu poate fi acuzată niciodată că vinde, pentru că acesta era scopul ei dintotdeauna.

— Sensul cântecului ei pare să fie *fii bogat, distrează-te.*

— Ea apelează la lăcomia latentă a publicului său și îi spune că este în regulă. Janis Joplin a încercat să inspire oamenii să fie mai buni. Molly Miller îți spune că este în regulă să fii persoana oribilă care ești deja. Nu emit o judecată despre asta. Este doar treaba mea să o știu.

— Dar jongleurul? spuse Samuel. Tipul de jos din cercul de tobe? El nu vrea să vândă.

— El imită un protest pe care l-a văzut odată la televizor, cu mulți ani în urmă. El s-a vândut, numai că unui set diferit de simboluri.

— Dar nu lăcomiei, asta zic.

— Ești destul de mare să ții minte Stormin’ Norman Schwarzkopf? Și rachetele Scud? Fundele galbene și linia din nisip și Arsenio Hall care făcea *ham-ham-ham* pentru trupele armate?

— Da.

— Nu există nimic ce capitalismul nu poate să înghită. *Non sequitur* este limbajul său nativ. Tu m-ai sunat sau te-am sunat eu?

— Tu ai sunat.

— A, da. Acum îmi aduc aminte. Am auzit că ai vorbit cu mama ta.

— Am văzut-o, da. M-am dus la ea în apartament.

— Te-ai aflat în aceeași cameră cu ea. Ce a spus?

— Nu prea multe.

— Te-ai aflat în aceeași cameră cu ea și ai depășit eroic ani de resentimente și s-a deschis față de tine într-un fel în care nu a făcut-o față de nimeni până acum, expulzând o poveste de viață care se încheie dramatic după două sute cincizeci de pagini de lectură ușoară, mai mult sau mai puțin.

— Nu tocmai.

— Știu că îți cer să procesezi sentimentele repede. Dar avem

un program.

— Nu părea să vrea să vorbească. Dar lucrez la asta. Fac niște cercetări. Ar putea să dureze ceva timp.

— Ceva timp. Aha! mai ții minte deversarea aia mare de petrol din Golf de anul trecut?

— Da.

— În medie, oamenilor le-a păsat de asta treizeci și șase de zile. S-au făcut studii despre asta.

— Ce vrei să spui „le-a păsat”?

— În prima lună, oamenii și-au exprimat în mare parte indignarea și furia întârziată. După cam cinci săptămâni, răspunsul mediu a fost „A, da. Am *uitat* despre asta”.

— Deci sugerezi că avem o fereastră aici.

— O fereastră foarte mică și care se micșorează. Acela a fost cel mai grav dezastru de mediu din America de Nord, care a avut loc vreodată. Comparat cu asta, cui îi pasă de o doamnă care a aruncat cu pietre într-un tip despre care majoritatea oamenilor recunosc că e cam nesimțit?

— Dar ce să fac? Care este alternativă mea?

— Falimentul Jakarta. Am explicat asta deja.

— Voi lucra rapid. De fapt sunt în Iowa acum, adun informații.

— Iowa. Nu am niciun concept despre cum arată.

— Gândește-te la fabrici abandonate. Ferme scoase la licitație. Câmpuri de porumb cu semne mici care fac reclamă la Monsanto. Am trecut chiar acum pe lângă unul.

— Încântător.

— Barje pe râu. Ferme de porci. Hy-Vee.

— Nu prea te mai ascult.

— Îmi intervievez bunicul astăzi. Poate că el poate să îmi spună ce i s-a întâmplat de fapt mamei.

— Cum să spun asta delicat? Nu suntem deloc interesați de „ce i s-a întâmplat de fapt mamei tale”. Suntem mult mai interesați ca toți acei oameni care o iau razna temporar înainte de alegerile prezidențiale să își deschidă portofelele.

— Sunt la azilul de bătrâni acum. Trebuie să închid.

Locul era o structură cu aspect anonim, care, din afară, părea să fie o clădire cu apartamente – placaje de plastic, draperii la ferestre, numele ambiguu: Willow Glen. Samuel înaintă pe ușile de la intrare și simți mirosul agresiv, claustrofob al medicinei instituționalizate: clor, săpun, detergent de covoare, izul bazal,

dulceag și omniprezent de urină. La recepție era un formular de semnat pentru toți oaspeții și unde scriau și motivul vizitei. Lângă numele său, Samuel scrise „Cercetare”. Planul său era să stea de vorbă cu bunicul său până când obținea niște răspunsuri. Speranța lui era ca bunicul să vorbească, într-adevăr. Frank Andresen fusese mereu un om foarte tăcut. Avea o natură introvertă, dezinteresată, vorbea cu un accent complicat, adesea mirosea a benzină și părea puțin distant. Toată lumea știa că imigrase din Norvegia, dar nu spunea niciodată de ce. „Ca să găsesc o viață mai bună” era tot ce dezvăluia. De fapt singurul lucru specific pe care îl spunea vreodată despre viața lui de acolo era că ferma familiei lor era un lucru frumos de privit: o casă mare, de culoarea roșie a somonului, cu o priveliște spre apă, acolo, în cel mai nordic oraș din lume. Când vorbea despre casa aceea era singurul moment când părea fericit.

O asistentă îl conduse pe Samuel spre o masă din cantina goală. Ea îl avertiză că atunci când Frank vorbea, rareori avea sens.

— Medicamentul pe care îl primește pentru Parkinson provoacă puțină confuzie, spuse ea. Și medicamentele pentru depresie provoacă amețeală, letargie. Între asta și demență, probabil că nu vei obține prea multe.

— E deprimat? întrebă Samuel.

Asistenta se încruntă și desfăcu brațele.

— Privește în jur!

Samuel se așeză, scoase telefonul ca să înregistreze conversația și văzu că avea mai multe e-mailuri noi – de la decan și de la directorul Secretariatului Studenților, directorul Relațiilor Universitare, de la Biroul de Servicii Adaptative, Biroul de Inclusivitate, Oficiul de Sănătate pentru Studenți, Consiliere Academică, Servicii Psihologice Studențești, Ombudsmanul, toate cu același subiect: *Chestiune urgentă studențească.*

Samuel se cufundă în scaun. Atinse ecranul telefonului pentru a face e-mailurile să dispară. Avea să se ocupe de ele mai târziu. Când asistenta împinse căruciorul bunicului său spre masă, prima impresie a lui Samuel fu că era mic. Mult mai mic decât în amintirile lui Samuel. Era neras, o barbă pătată cu negru, alb și roșu, cu gura deschisă și pete albe de scuipat pe buze. Era slab. Purta un halat subțire de un verde de culoarea

budincii de fistic. Părul său cărunt era ciufulit de la somn, ridicat în sus, ca iarba. Îl privea pe Samuel și aștepta.

— Mă bucur să te revăd, spuse Samuel. Știi cine sunt?

5.

Cele mai vechi amintiri ale lui Frank erau cele mai vii. Își amintea barca în mod special. Cum pescuia din spatele bărcii în acele luni în care Arctica o permitea. Amintirea lui era limpede și încă vie: tipii din cabana încălzită care mâncau și beau pentru că munca se terminase și plasele erau strânse și era miezul nopții vara, când soarele nu apunea de fapt, ci se mișca orizontal pe cer.

Un crepuscul roșu-portocaliu care dura o lună întreagă.

Totul era mai dramatic în lumina aceea – apa, valurile, malul stâncos din depărtare.

Pe atunci era Fridtjof, nu Frank.

Încă un adolescent.

Cum adora totul, Norvegia, Arctica, apa suficient de rece cât să-ți oprească inima.

Pescuia la finalul zilei pentru sport, nu bani. Adora lupta. Pentru că atunci când prinzi acele bancuri învolburate de pești în acele plase uriașe, nu simți lupta ca atunci când ești doar tu și peștele, conectați printr-un fir subțire și alb.

Atunci viața nu era complicată.

Iată ce iubea: senzația pe care o avea când monta cârligul cu acea mișcare a încheieturii, senzația peștelui care se ducea la fund, tot numai putere și mușchi și mister, când punea undița în șold și trăgea atât de tare încât îi făcea o vânătaie, cum nu putea să vadă peștele până când nu strălucea chiar sub luciul apei, apoi acel moment când în sfârșit ieșea la suprafață.

Lumea avea acea calitate acum.

Asta era senzația vieții.

Ca un pește tras din apa întunecată ca vinul.

Fețele păreau să apară de nicăieri. El deschise ochii și iată, era cineva nou. Chiar acum, un bărbat tânăr, un zâmbet fals de rahat, puțină frică în jurul ochilor. Un chip care voia să fie recunoscut.

Frank nu recunoștea mereu fețele, dar le recunoștea *nevoia.*

Tânărul vorbea, punea întrebări. Cum făceau medicii. Erau mereu unii noi care veneau și plecau. Medici noi, asistente noi.

Aceleași fișe.

O fișă pentru fiecare vânătaie. O fișă de fiecare dată când urina în pat. Dacă părea confuz, era o fișă. Teste cognitive, rezolvarea problemelor, conștientizarea siguranței. Măsurau mobilitatea corporală, echilibrul, limita de durere, integritatea pielii, înțelegerea cuvintelor simple, a expresiilor, comenzilor. Ei marcau toate astea pe o scară de la unu la cinci. Îi cereau să se rostogolească, să se ridice, să se așeze pe spate, să meargă la toaletă. Verificau toaleta ca să vadă dacă făcuse în vas.

Măsurau cum înghițea. Era o fișă întreagă pentru înghițit. Pe o scară de la unu la cinci, îi evaluau mestecatul, cum mișca mâncarea mestecată prin gură, cât de bine se declanșa reflexul înghițiturii, dacă saliva sau scuipa. Îi puneau întrebări să afle dacă putea să vorbească în timp ce mânca. Verificau dacă are mâncare depozitată în obraji.

Își băgau degetele acolo și verificau.

Îl făceau să se simtă agățat. De parcă el era peștele acum. El era cel care se cufunda în întuneric.

— Mă bucur să te revăd, spuse tânărul din fața lui. Știi cine sunt?

Avea un chip care îi amintea lui Frank de ceva important.

Era ca o privire stricată, cam cum acționează un secret otrăvitor asupra chipului tău, durerea care trăiește imediat sub piele și o răsucește. Frank devenea dintr-odată rău la majoritatea lucrurilor, dar erau și altele care îl făceau mai bun. Și în mod sigur era mai bun la asta: cititul oamenilor. Înainte nu putea să facă asta. Toată viața lui, oamenii fuseseră așa un mister. Soția lui, familia ei. Chiar și Faye, propria lui fiică. Dar acum? Era ca și cum ceva se remodelase în el, așa cum se schimbă culoarea ochilor renilor: albaștri vara, aurii iarna.

Așa i se părea lui Frank.

De parcă putea să vadă un nou spectru acum.

Ce vedea la acest tânăr? Aceeași privire pe care o văzuse în 1965 pe chipul lui Clyde Thompson. El lucrase cu Clyde la fabrica ChemStar. Fiica lui Clyde avea un păr gros, auriu-blond. Era lung, până la mijloc, drept și lung, așa cum se purta atunci. Ea se plângea că era prea greu, dar Clyde nu-i dădea voie să și-l

tundă pentru că îi iubea atât de mult părul.

Apoi, într-o zi, în 1965, ea și-a prins părul în fierăstrăul cu bandă de la școală și a murit. I-a tăiat tot scalpul.

Clyde a cerut câteva zile libere de la serviciu și apoi s-a întors de parcă nu s-a întâmplat nimic.

A continuat să mărșăluiască mai departe.

Frank își amintea asta foarte bine.

Oamenii spuneau cât de curajos era. Toată lumea era de acord. Ca și cum cu cât Clyde putea să evite mai mult durerea, cu atât era mai eroic.

Asta era formula pentru a trăi o viață plină de secrete.

Frank știa asta acum. Oamenii se ascundeau mereu. Era o boală poate mai rea decât Parkinson.

Frank avea atât de multe secrete, atât de multe lucruri pe care nu le spusese nimănui.

Privirea de pe chipul lui Clyde și privirea de pe chipul acestui bărbat tânăr erau aceleași. Cum se fixează încruntarea aceea acolo.

La fel cu Johnny Carlton, al cărui fiu a căzut de pe tractor și a fost strivit sub roți. Și fiul lui Denny Wisor a fost împușcat în Vietnam. Și cum fiica și nepoata lui Elmer Mason au murit în același timp la naștere. Și fiul lui Pete Olsen a murit când s-a răsturnat cu motocicleta pe un drum de pietriș și a căzut pe el și i-a rupt o coastă și i-a străpuns un plămân, care s-a umplut cu sânge și l-a făcut să se înece chiar acolo, pe drum, lângă un pârâu învolburat în mijlocul verii.

Niciunul dintre ei nu a mai vorbit vreodată despre asta.

Trebuie să fi murit niște bărbați chirciți, nefericiți.

— Vreau să vorbesc cu tine despre mama mea, spuse bărbatul. Fiica ta?

Iar acum Frank este din nou Fridtjof și este înapoi la acea fermă în Hammerfest, o casă roșu-somon care dădea spre ocean, un brad mare în curtea din față, o pășune, oi, un cal, un foc care arde pe tot parcursul iernii lungi și arctice: e acasă.

Este 1940 și are optsprezece ani. Se află la șase metri deasupra apei. El este ghidul. Are cea mai ascuțită privire de pe vas. Este pe cel mai înalt catarg, căutând pești și spunându-le tipilor din bărcile cu vâsle să ducă plasele încolo, încolo.

Bancuri întregi se îndreaptă spre golf și el le interceptează.

Se află acolo sus acum. Într-un fel, s-a aflat acolo aproape

toată viața.

Dar aceasta nu este amintirea în care el caută pești. Aceasta este cea în care privește spre casă. Casa aceea roșu-somon, cu pășunea, grădina, poteca mică ce duce în jos, la docuri.

Este ultima oară când o va vedea.

Îl ustură ochii de la vânt în timp ce privește din cuibul-corbului cum se îndepărtează de Hammerfest și casa roșu-somon se face din ce în ce mai mică, până când nu rămâne decât un punct colorat pe țărm și apoi țărmul este doar un punct pe toată acea apă și apoi nu rămâne nimic – nu este nimic în afară de realitatea rece, singuratică a oceanului albastru-negru peste tot în jurul lor, pentru totdeauna, iar casa roșu-somon devine un punct în mintea lui care devine din ce în ce mai mare și mai teribil, cu cât se îndepărtează mai mult.

— Trebuie să aflu ce s-a întâmplat cu Faye, spuse tânărul din fața lui, care părea să iasă din nămol. Când s-a dus la facultate? În Chicago?

El îl privea pe Frank cu acea expresie pe care oamenii o căpătau când nu înțelegeau despre ce vorbește.

Acel chip despre care credeau că arată că sunt răbdători, dar de fapt arătau de parcă se căcau conuri de pin în liniște.

Frank trebuie să fi spus ceva.

Zilele astea, când vorbea era ca și cum vorbea în vis. Uneori era ca și cum limba lui era prea mare pentru cuvinte. Sau uitase engleza și cuvintele ieșeau ca niște sunete norvegiene deconectate, amestecate. Alteori ieșeau propoziții întregi, fără oprire. Uneori întreținea conversații întregi și nici măcar nu-și dădea seama.

Asta probabil avea legătură cu medicamentele.

Un tip de aici nu și-a mai luat medicamentele. Pur și simplu nu le-a mai înghițit. A refuzat. O sinucidere cu adevărat lentă, aceea. Au încercat să îl lege și să îl forțeze să își ia medicamentele, dar a rezistat.

Frank i-a admirat dăruirea.

Asistentele, nu.

Asistentele din Willow Glen nu încercau să prevină moartea. Dar încercau să te ghideze să *mori cum trebuie.* Pentru că, dacă mureai din ceva ce nu trebuia să mori, familiile deveneau bănuitoare.

Asistentele de aici erau blânde. Aveau intenții bune. Sau cel

puțin așa era la început, când erau noi. Instituția era problema. Toate regulile. Asistentele erau umane, dar regulile, nu.

Acele documentare PBS despre natură pe care le difuzau în camera comună spuneau că toate formele de viață țințeau spre reproducere.

La Willow Glen, toate formele de viață țințeau spre evitarea litigiilor.

Totul era scris pe fișe. Dacă o asistentă îi dădea cina, dar uita să scrie în fișă, atunci, în instanță, tehnic, ea nu îi dăduse cina.

Așa că veneau cu aceste teancuri de hârtii. Își petreceau mai mult timp privind hârtiile decât privind oamenii. Odată se lovise la cap de marginea patului și i se învinețise ochiul. Asistenta veni cu fișele ei și îi spuse lui Frank:

— Care ochi este lovit?

Asistenta nu trebuia decât să îl privească o singură dată ca să răspundă la întrebare. Dar ea stătea cu nasul în fișe. Îi păsa mai mult de documentarea rănii, decât de rana în sine.

Înregistrau totul. Rapoartele de progres medical. Înregistrările dietetice. Fișe cu evoluția greutății. Rezumatele lunare ale asistentelor. Fișe cu alimentarea prin tub. Istorii medicale.

Fotografii.

Îl obligau să stea în picioare, gol și tremurând, și făceau fotografii.

Asta se întâmpla cam o dată pe săptămână.

Verificau urme de căzături. Sau escare. Vânătăi de orice fel. Dovezi de abuz, infecții, deshidratare, malnutriție.

Pentru cazuri de instanță, dacă era nevoie mai târziu, în apărarea lor.

— Vrei să le cer să nu mai facă fotografii? întrebă tânărul.

Despre ce vorbeau? Pierduse iar șirul. El privi în jurul său: se afla în cantină. Era goală. Tânărul își afișă zâmbetul său incomod. Zâmbea ca acei elevi de liceu care veneau aici o dată sau de două ori pe an.

Era o fată, Frank îi uitase numele. Poate Taylor? Sau Tyler? El o întrebase:

— De ce veniți voi, liceenii, aici?

Iar ea spuse:

— Facultățile cred că e un semn bun dacă faci voluntariat pentru instituții de caritate.

Veniseră de două sau trei ori, apoi dispărură.

El o întrebase pe această Taylor sau Tyler de ce elevii veneau numai de două sau de trei ori și apoi nu mai reveneau, iar ea spusese:

— Dacă faci asta de două ori, e suficient cât să o menționezi pe formularul de înscriere la facultate.

Ea spusese asta fără nicio rușine. Ca și când era o fată așa de bună care făcea minimul absolut ca să obțină ce voia.

Ea îl întrebase despre viața lui. El spusese că nu sunt prea multe de povestit. Ea întrebase cu ce te ocupai? El răspunsese că lucrase la fabrica ChemStar. Ea vru să știe ce făcea fabrica aceea? El spusese că fabrica un compus care atunci când era sub formă de gel și i se dădea foc, topea la propriu pielea de pe o sută de mii de bărbați, femei și copii în Vietnam. Iar apoi ea își dădu seama că făcuse o mare greșeală că venise aici și îl întrebase asta.

— Întrebam despre Faye, spuse tânărul. Fiica, ta, Faye? O mai ții minte?

Faye era cu mult mai muncitoare decât fuseseră vreodată acești rahați de liceu. Faye muncea mult pentru că avea *determinare.* Era ceva în ea care o împingea. Ceva mare și mortal și serios.

— Faye nu mi-a spus niciodată că s-a dus în Chicago. De ce s-a dus în Chicago?

Și acum este 1968 și el stă în bucătărie cu Faye sub o lumină palidă și el o dă afară din casă.

Este atât de mânios pe ea.

El a încercat atât de tare să trăiască neobservat în acel oraș. Iar ea a făcut asta imposibil.

„Pleacă și nu te mai întoarce niciodată”, asta îi spune ei.

— Ce a făcut?

A rămas borțoasă. În liceu. L-a lăsat pe băiatul acela, Henry, să o lase însărcinată. Nici nu era măritată încă. Și toată lumea știa despre asta.

Acesta era lucrul care îl înfuriase cel mai tare, cum toată lumea știa.

Toți în același timp. De parcă dăduse anunț în ziarul local. El nu și-a dat seama niciodată cum s-a întâmplat asta. Dar era mult mai furios că toată lumea știa, decât că ea rămăsese gravidă.

Asta era înainte să sufere de demență și să nu-i mai pese

despre astfel de lucruri.

După aceea, ea a trebuit să se ducă la facultate. Era o proscrisă. A plecat la Chicago.

— Dar nu a stat mult acolo, nu? La Chicago?

S-a întors după o lună. I s-a întâmplat ceva acolo despre care ea nu a vorbit niciodată. Frank nu știa ce anume. A spus oamenilor că era prea greu la facultate. Dar el știa că asta era o minciună.

Faye s-a întors și s-a măritat cu Henry. S-au mutat în altă parte. Au plecat din oraș.

Ea nu l-a plăcut niciodată, pe Henry. Bietul băiat. Nu a știut niciodată ce l-a lovit. Era un cuvânt pentru asta în norvegiană: *gift,* ceea ce putea să însemne fie „căsnicie”, fie „otravă” și că probabil era potrivit pentru Henry.

După ce Faye a plecat, Frank a devenit precum Clyde Thompson după ce a murit fiica lui: a păstrat aparențele în public și nimeni nu l-a întrebat nimic despre Faye și în cele din urmă a fost ca și când ea nu ar fi existat niciodată.

Nimic nu îi aducea aminte de asta, cu excepția cutiilor de la subsol.

Teme. Jurnale. Scrisori. Rapoartele de la consilierul școlar. Despre *problemele* lui Faye. Atacurile ei de panică. Și crizele nervoase. Inventarea de povești ca să capete atenție. Totul era documentat. Era aici, la Willow Glen. Depozitat. La subsol. Acoperind mai mulți ani. Frank păstrase totul.

Nu o mai văzuse de atâta vreme. Dispăruse, ceea ce desigur că Frank merita.

În curând, el spera să nu își mai amintească deloc de ea.

Mintea lui se risipea.

În curând, avea să redevină Fridtjof, binecuvântat. Își va mai aminti doar Norvegia. Își va mai aminti numai tinerețea lui expansivă în cel mai nordic oraș din lume. Focurile pe care le întrețineau toată iarna. Cerul cenușiu de la miezul nopții, vara. Vârtejurile verzui ale aurorei boreale.

Bălăceala bancurilor de pești pe care le vedea de la un kilometru. Și poate că, dacă avea noroc, pereții memoriei lui vor cuprinde numai acest moment, pescuitul din spatele bărcii, trăgând ceva mare din adâncuri.

Dacă avea noroc.

Dacă nu, va fi blocat doar cu cealaltă amintire. Amintirea

teribilă. Se vedea pe sine, privind acea casă roșu-somon. Privind cum se micșora în depărtare. Simțea cum îmbătrânește în timp ce dispărea. Avea să retrăiască din nou și din nou, greșeala lui, rușinea lui. Aceasta avea să fie pedeapsa lui, acest coșmar trăit cu ochii deschiși: plecând pe mare, departe de casa lui, în noaptea neagră. Și judecata.

6.

Samuel nu-l mai auzise niciodată pe bunicul Frank vorbind atât de mult. Era un monolog constant, uimitor, cu momente ocazionale de claritate, momente în care Samuel reușea să prindă câteva detalii critice: că mama lui rămăsese gravidă și plecase spre Chicago în rușine și că toate documentele despre copilăria lui Faye erau depozitate aici, în cutii, la Willow Glen.

Despre cutii, Samuel o întrebase pe asistentă, care îl conduse jos la subsol, un tunel lung de beton cu cuști de plasă de sârmă. O grădină zoologică a lucrurilor uitate. Samuel găsi amintirile lui de familie sub un strat de praf: mese și scaune vechi și cutii de porțelan, ceasuri vechi care nu mai funcționau, cutii puse unele peste altele ca niște piramide, băltoace negre pe podeaua murdară, goală, lumina era ca o ceață verzuie care venea de la neoanele de deasupra, mirosurile acre de mucegai și carton umed. Printre toate acestea, el găsi mai multe cutii mari pe care scria „Faye”, toate pline cu hârtii: proiecte pentru școală, notițe de la profesori, fișe medicale, jurnale, fotografii vechi, scrisori de dragoste de la Henry. Trecând prin ele, o nouă versiune a mamei sale prindea contur – nu femeia distantă din copilăria lui, ci o fată timidă și plină de speranță.

Persoana adevărată pe care sperase mereu să o cunoască.

El cără cutiile în mașină și îl sună pe tatăl său.

— Este o zi grozavă pentru mâncare congelată, spuse tatăl său. Henry Anderson la telefon. Cu ce vă pot ajuta?

— Eu sunt, spuse Samuel. Trebuie să vorbim.

— Ei bine, mi-ar plăcea să vorbim personal despre asta, spuse el pe acel ton politicos, artificial, pițigăiat pe care îl folosea ori de câte ori era la serviciu. Mi-ar face plăcere să discutăm acest aspect oricând puteți dumneavoastră.

— Nu mai vorbi așa.

— Permiteți-mi să vă povestesc despre un webinar care urmează și de care ați putea fi interesat.

— Șeful tău stă, practic, lângă tine în clipa asta?

— Într-adevăr.

— Bine, atunci doar ascultă. Vreau să știi că am aflat ceva despre mama.

— Cred că este peste zona mea de competență, dar mi-ar face plăcere să vă trimit pe cineva care să vă ajute cu asta.

— Te rog, nu mai vorbi așa.

— Da, înțeleg. Vă mulțumim foarte *mult* că ați menționat asta.

— Știu că mama s-a dus în Chicago. Și știu de ce.

— Cred că ne putem întâlni să discutăm despre asta. Să programez o întâlnire?

— Ea a plecat din Iowa pentru că ai lăsat-o însărcinată. Și tatăl ei a dat-o afară. A trebuit să plece din oraș. Acum știu asta.

Urmă o pauză la capătul celălalt al liniei. Samuel așteptă.

— Tată? spuse el.

— Asta nu e adevărat, spuse tatăl său, acum mult mai încet și cu o voce normală.

— E adevărat. Am vorbit cu bunicul Frank. Mi-a povestit tot.

— *El* ți-a povestit?

— Da.

— Unde ești?

— În Iowa.

— Omul acela nu mi-a spus nici zece cuvinte de când a plecat mama ta.

— E bolnav acum. Ia niște medicamente destul de puternice. Unul dintre efectele secundare este pierderea inhibițiilor. Nu cred că știe ce spune.

— Dumnezeule mare!

— Trebuie să îmi spui adevărul. Începând de acum!

— În primul rând, Frank greșește. Totul a fost o neînțelegere. Mama ta nu era gravidă. Nu înainte de tine.

— Dar Frank a spus...

— Știu de ce ar crede asta. Și el crede că este adevărat. Dar eu îți spun că nu asta s-a întâmplat.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Ești sigur că vrei să auzi asta?

— Trebuie.

— Sunt lucruri pe care poate nu vrei să le știi. Copiii nu trebuie să știe *totul* despre părinții lor.

— Este important.

— Te rog, vino acasă!

— O să-mi povestești?

— Da.

— Gata cu minciunile? Toată povestea?

— Bine.

— Indiferent de cât de jenant ar putea fi pentru tine?

— Da. Doar vino acasă.

Pe drumul de întoarcere, Samuel încercă să se imagineze în rolul mamei sale, călătorind pentru prima oară spre Chicago, mergând la facultate, viitorul ei precar și plin de mister. Simți ca și cum amândoi treceau prin asta în același timp. O nouă lume urma să se deschidă. Totul urma să se schimbe. Era aproape ca și cum ea era acolo cu el.

Era ciudat, dar nu se mai simțise niciodată mai apropiat de ea decât acum.

PARTEA A PATRA

SPIRITUL CASEI
Primăvara, 1968

1.

Faye aude pocnetul de metal și știe că se lucrează. Metalul este mutat și scăpat, bătut și îndoit, metalul se lovește de metal și cântă. Ea nu poate vedea fabrica ChemStar, dar îi poate vedea lumina strălucitoare, arămie, dincolo de stejarii din curtea din spate. Uneori se preface că nu este o fabrică acolo, ci o armată. O armată antică – lumina de la torțe, zgomotul provenind de la armele brutale din forjă. Așa i se pare că sună, ca războiul.

Se gândi că poate în seara asta – din cauza a ceea ce s-a întâmplat, ce este la televizor chiar acum – lucrările vor amuți. Dar nu, ChemStar, chiar în noaptea asta, vuiește. Ea stă în curtea din spate și ascultă.

Privește spre ceața groasă. Tatăl ei este acolo chiar acum, lucrează în tura de noapte. Ea speră că el nu se uită la știri, speră că își menține focusul și concentrarea. Pentru că fabrica ChemStar este un loc mortal. A mers în vizită odată acolo și a fost îngrozită de măști și mănuși și demonstrația amănunțită de măsuri de siguranță, țâșnitoarea de urgență pentru spălatul ochilor, felul în care i se părea că respiră cu întreruperi, cum o gâdilă pielea capului.

Auzise povești despre cum bărbații petreceau luni de zile în spital după vreo greșeală stupidă la ChemStar. Ori de câte ori trecea cu mașina pe lângă fabrică vedea acel logo cu literele C și S conectate și semnul: CHEMSTAR – FACE CA VISURILE NOASTRE SĂ DEVINĂ REALITATE. Nici măcar unchii ei nu lucrau acolo. Preferau oțelăriile, fabrica de azot, fabrica de îngrășăminte, sau ar trece râul spre Illinois ca să muncească în ture la fabrica de bandă adezivă Scotch. Nu banda în sine, ci

lipiciul este cel care o face să fie adezivă. În cuve mari de spumă lăptoasă, amestecat și expediat în butoaie de fier. Este un mister cum face să apară pe banda Scotch, nu în formă lichidă, ci mai degrabă ca un adeziv perfect. Cum apare pe rafturi, împachetată atât de plăcut, trimisă spre fiecare magazin din America – asta e treaba altei fabrici, un alt set de bărbați solizi, itineranți. Nu e de mirare că unchii ei nu vorbesc niciodată despre ce *produc* ei. Aceasta este calea comerțului.

Așa stau lucrurile în acest orășel ciudat de pe râu. Mereu ceva îi scapă. Poate să vadă bucăți, dar nu întregul.

Este aprilie, cu patru luni înainte să înceapă primele ei cursuri de la facultate, iar ea stă în curte, iar în casă televizorul strigă știrile: Martin Luther King a fost ucis în Memphis. Chicago este agitat în seara asta – plin de protestatari, hoți, incendiatori. Și Pittsburgh la fel. Și Detroit, Newark. Haos în San Francisco. Incendii la trei cvartale de Casa Albă.

Faye a privit până nu a mai putut suporta, apoi ieși aici, în curte și în noaptea larg deschisă și în sunetele de la ChemStar uruind undeva în depărtare și zgomotos, ascultând fluierele și macaralele și arborii cotiți, cascada de metal când un tren de marfă se pune în mișcare brusc, ascultând cum comerțul continuă să zumzăie, chiar și în noaptea asta. Toți acești oameni care nu știu nimic despre revolte, ea se întreabă de ce muncesc încă. Cine are nevoie de chimicale atât de mult? O fabrică este un lucru înspăimântător, de neoprit.

Ea aude cum se deschide ușa de la verandă – mama lui Faye, care vine cu o altă noutate.

— E anarhie, spune ea, exasperată.

Toată seara a stat lipită de Cronkite[10].

— Își distrug *propriul cartier.*

Poliția din Chicago a sigilat, se pare, ghetoul. Cocktailuri Molotov sunt aruncate în magazinele de băuturi alcoolice. Lunetiști pe clădiri. Mașini lovite în stradă. Luminile semafoarelor distruse. Cărămizi aruncate prin ferestre.

— La ce bun toate asta? spune mama ei. Toată distrugerea asta? Cu toată lumea care vede la televizor? Dacă acești scandalagii cred că asta va face pe cineva să fie simpatizanții

[10] Walter Cronkite, jurnalist și prezentator american de televiziune, cunoscut pentru prezentarea între anii 1962-1981 a jurnalului televizat CBS Evening News pe canalul CBS News (n.tr.).

cauzei lor, or să vadă ei.

Martin Luther King a fost împușcat în gât în timp ce stătea pe balconul camerei sale de hotel – fiecare reporter sau crainic de televiziune descrie asta exact în același fel, folosind aceleași cuvinte. Cuvinte la care nu s-a gândit nimeni niciodată au ieșit acum din limbajul obișnuit și au devenit incantații. *Motelul Lorraine. Pușcă Remington. Strada Mulberry.* (Și cum s-ar fi putut trage cu pușca de undeva care suna atât de minunat precum strada Mulberry?)

Poliția este vigilentă. Urmăriri masive. Cam pe la treizeci de ani, constituție suplă. Bărbat alb. Bărbatul din camera cinci.

— Probabil este doar o scuză pentru ca oamenii ăștia să facă orice vor, spune mama ei. Să alerge dezbrăcați de cămașă, jefuind magazinele ca și când ar spune: „Hei, hai să ne luăm un casetofon nou fără să plătim pentru el”.

Faye știe că interesul mamei sale pentru rebeli este o chestiune incidentală. În principiu, este acolo pentru a o convinge pe Faye să nu se ducă la facultate în Chicago. Răscoala doar i-a dat un unghi nou, delicios, din care să vadă lucrurile. Ea vrea ca Faye să stea acasă și să urmeze o școală mică și drăguță de doi ani într-un oraș din apropiere și îi amintește de asta lui Faye cu fiecare ocazie, un atac înțepător mai mult sau mai puțin constant care a început când Faye a fost acceptată, cu câteva luni în urmă, la Chicago Circle.

— Ascultă, spune mama ei, susțin drepturile civile, dar nu poți să fii un fel de animal care distruge proprietatea privată a oamenilor nevinovați.

Chicago Circle este numele șmecher pentru universitatea nouă din centrul orașului Chicago: Universitatea Illinois din Chicago Circle. Broșurile promoționale care au venit odată cu scrisoarea de admitere a lui Faye prezentau Circle drept *UCLA*[11] *din Midwest.* Era primul *campus complet modern* din lume, spuneau broșurile, construit în ultimii câțiva ani, cu un concept inovator, un campus ca niciun altul: creat ca un sistem vast, unitar, care folosea cele mai moderne principii de design și inginerie socială, clădiri construite din materialele cele mai rezistente, un trotuar ridicat la înălțimea unui etaj, ca să ajungi dintr-o clădire în alta, cu perspectivă, un fel de *trotuar expres în cer,* arhitectură inovatoare care includea matematica teoriei

[11] University of California, Los Angeles (n.tr.).

câmpului, ceea ce, din câte își putea da seama Faye, implica plasarea pătratelor unul peste altul și rotirea fiecărui pătrat puțin, pentru a obține un design multiunghiular, multifațetat, care arăta, de deasupra, ca un fagure de miere. Acesta era un progres cel puțin la fel de important precum contrafortul zburător sau domul geodezic, spunea broșura, și toate făceau parte din misiunea de ansamblu a școlii: să edifice *Campusul viitorului.* Faye aplicase la școală în secret.

— Dacă oamenii aceștia nu ar fi atât de distructivi și de furioși, spune mama ei, cred că ar fi mai probabil să fie susținuți de oamenii obișnuiți. De ce nu se duc să organizeze votanții? Să propună niște soluții, în loc să distrugă totul, pur și simplu?

Faye privește din curte, spre strălucirea distantă de la ChemStar. Acum tatăl ei lucrează, probabil ignorând știrile din lume.

Singura dată când el vorbise despre subiectul facultății fusese când Faye îi arătase scrisoarea de acceptare la Circle și broșura. El fusese prima persoană căreia îi spusese. După o scurtă ceremonie de sărbătorire în dormitorul ei, ea veni la el în sufragerie, unde citea ziarul în fotoliul său.

Îi dădu documentele. El o privi și apoi privi hârtiile.

Le citi în tăcere, asimilând încet această informație nouă. Faye era gata să izbucnească. Așteptă ca el să o laude pentru acest lucru extraordinar pe care îl făcuse. Dar când termină de citit, el pur și simplu îi dădu înapoi hârtiile și spuse:

— Nu fi ridicolă, Faye!

Apoi deschise ziarul și îl scutură ca să dispară cutele.

— Și nu spune nimănui, zise el. Vor crede că te lauzi.

— E haos pe străzi! spune mama ei. Acum chiar că se agită. În ultima vreme, uneori e ca și cum ar fi un titirez capabil să se învârtă singur. Nici nu știu pentru ce se luptă. Oamenii ăștia. Ce tot vor?

— Probabil, pentru început, mai puține crime, spune Faye. E doar o posibilitate.

Mama ei o privește lung, măsurat.

— Când John Kennedy a fost împușcat, *noi* nu ne-am răsculat.

Faye râde.

— Da, pentru că lucrurile astea sunt perfect echivalente.

— Ce ai *tu* în seara asta?

— Nimic, mamă, scuze.

— Îmi fac griji pentru tine.

— Nu-ți face.

— Îmi fac griji că te vei duce în Chicago, spune ea, ajungând în sfârșit la subiectul principal. Este doar… e atât de departe. Și atât de mare. Și așa plin de știi tu, acest *element urban.*

Prin asta vrea să spună negri.

— Nu vreau să te sperii, spune ea, dar gândește-te. Într-o seară te întorci acasă de la cursuri și te prind și te duc pe o alee întunecată și te violează și-ți bagă un pistol în gură atât de tare încât nici măcar nu te poți ruga la Dumnezeu.

— Bine! spune Faye și se ridică. Mersi, mamă. Ce discuție bună!

— În plus, dacă ai o criză cât timp vei fi departe? Ce-o să te faci dacă nu sunt acolo să am grijă de tine?

— Plec acum.

— Unde te duci?

— Afară.

— Faye.

— Nicăieri, mamă. Am nevoie doar să merg cu mașina. Să-mi limpezesc mintea.

Ceea ce este o minciună. Se duce acasă la Henry, desigur. Bunul, blândul Henry. Se va duce la el în noaptea asta, înainte ca mama ei să o poată speria și mai tare cu povești despre violență și violuri. Ia mașina și pleacă din micul ei cartier, o zonă cu vile mici numită Vista Hills. (Dar aici este statul Iowa, așa că numele acesta mereu a încurcat-o, semnul cu Vista Hills afișând o panoramă largă cu munți care nu există nicăieri de fapt în acest stat.) Iese apoi pe bulevardul principal, dincolo de Dairy-Sweet GoodFood, Dollar General, farmacia Schwenke. Trece de stația Quik Mart, dincolo de strada Spotless Touchless, dincolo de turnul gri de apă, pe care unii dintre bătrâni îl numesc *turnul verde,* pentru că în urmă cu mulți ani era verde, înainte să îl decoloreze soarele, iar Faye se întreabă dacă ar trebui să îi fie milă de cei care trăiesc atât de îngust în amintirile lor. Apoi trece de VFW și de restaurantul numit Restaurant, cu semnul său care nu se schimbă niciodată: ALL YOU CAN EAT WALLEYE. VINERI, SÂMBĂTĂ ȘI MIERCURI.

Virează pe autostradă și vede în depărtare, printr-un luminiș dintre arbori, ceea ce ea numește în joacă *farul.* Este de fapt un turn de la fabrica de azot unde gazul este eliminat și ars, unde

se poate vedea, noaptea, o flacără albastră. Așa că arată ca un far, sigur, dar este și o ironie geografică: până la urmă, Iowa este la un miliard de kilometri depărtare de mare. Este drumul spre casa lui Henry. Ea conduce pe străzile goale, într-o noapte ca oricare altă noapte, cu excepția a ce e la televizor. Catastrofa de la știri înseamnă că oamenii nu o vor observa – nu se vor afla pe verandă, în garajul deschis și nu vor spune: *Ia uite-o pe Faye, mă întreb unde se duce.* Faye este conștientă de atenția, de curiozitatea vecinilor, privirea abstractă, fundamentală a orașului, felul cum totul s-a schimbat de când s-a aflat despre Circle.

Oamenii de la biserică, din congregația ei, care înainte nu aveau nicio părere despre Faye, brusc începură să spună lucruri care păreau ostile și pasiv-agresive: „Bănuiesc că vei uita de noi când vei pleca în marele oraș”, sau „Cred că nu te vei mai întoarce în orășelul nostru plictisitor”, sau „Îmi închipui că atunci când vei fi mare și tare n-o să mai ai timp de cineva ca mine” și tot așa. Lucruri care păreau să aibă un înțeles urât, precum: *Te crezi mai bună decât noi?*

Răspunsul fiind, de fapt, *Da.*

Pe biroul ei de acasă este o scrisoare de la Circle – arată atât de oficial cu logoul și hârtia sa groasă – care o informează despre bursa ei. E prima fată de la liceul ei care a primit o bursă de facultate. Prima fată care a luat bursă *vreodată.* Cum să nu se simtă mai bună decât toți ceilalți? A fi mai bun decât toți ceilalți *era scopul*! Faye știa că este greșit să gândești așa, că aceste gânduri nu sunt umile, sunt arogante și vanitoase și pline de mândrie, cel mai neclar păcat. *Toți cei cu inima mândră sunt păcătoși,* spusese pastorul într-o duminică, iar Faye aproape plângea în strană pentru că nu știa cum să fie bună. Părea atât de greu să fie bună și, cu toate astea, pedepsele erau atât de vaste.

— Dacă ești păcătos, spunea pastorul, nu doar că vei fi pedepsit, dar vor fi pedepsiți și copiii tăi, și copiii lor vor fi pedepsiți, până la a treia și a patra generație.

Ea spera că pastorul nu o să afle că îl vizitează pe Henry fără permisiune.

Sau că se furișează atât. Că merge fără faruri când se apropie de ferma familiei lui. Că parchează mașina la distanță și restul drumului îl parcurge pe jos. Că se ghemuiește pe drumul de

pietriș, își lasă ochii să se adapteze la întuneric, se uită după câini, spionează casa. Că e un fel de manevră atentă să îi atragă atenția fără să îi agite pe părinții lui: aruncă pietricele în fereastra lui. Adolescenții au căile lor.

Orașul știe despre ei, desigur. Orașul știe despre *toată lumea.* Și sunt de acord. Îi fac cu ochiul lui Faye și îi pun întrebări despre nunți.

— Nu mai durează mult, spun ei.

Îl numesc pe Henry „bărbatul” ei. Ei spun „ce partidă”. Pare evident că ar prefera ca ea să se mărite decât să meargă la facultate.

Henry este blând, liniștit, manierat. Ferma familiei sale este mare și bine condusă, respectabilă. Un bun luteran, om muncitor, trupul lui e bine făcut, ca din ciment. Ea îi simte mușchii cum se încordează când îl atinge, acel voltaj de băiat nervos care se adună și îl frânge. Nu îl iubește, sau mai degrabă nu *știe* dacă îl iubește, sau poate că îl *iubește,* dar nu e *îndrăgostită* de el. Ea detestă aceste distincții, aceste mici aspecte ale vocabularului care, din păcate, contează atât de mult.

— Hai să mergem la o plimbare, spune Henry.

Ferma lui este mărginită pe o parte de fabrica de azot, pe cealaltă parte de fluviul Mississippi. Ei merg în direcția aceea, spre malul fluviului. Nu pare surprins să o vadă. O ia de mână.

— Te-ai uitat la știri? întreabă el.

— Da.

Mâna lui este dură și are bătături, mai ales pe palmă, deasupra fiecărei articulații, acolo unde trupul lui Henry se conectează cu diversele instrumente importante pentru munca de la fermă: lopată, cazma, sapă, mătură, schimbătorul de viteze lung și delicat de la tractorul John Deere. Chiar și o bâtă de baseball ar lăsa astfel de urme, dacă ar fi folosită cum o face el, să ucidă rândunelele aflate aici din abundență și care își fac cuib în porumbar. Este prea îngust spațiul acolo pentru alicele mari, i-a explicat el odată. Ar putea ricoșa. Ai putea pierde un ochi. Așa că trebuie să intri cu o bâtă de baseball și să le nimerești în aer. Ea l-a rugat să nu mai spună vreodată povestea asta.

— Tot mai pleci la Chicago? întreabă el.

— Nu știu, spune ea.

Terenul devine din ce în ce mai spongios cu cât se apropie mai mult de râu. Ea aude fiecare *fâșșș* al valurilor mici. În spatele lor, farul arde cu o flacără strălucitoare, de un albastru azuriu, ca o aschie a zilei care a rămas blocată acolo în noapte.

— Nu vreau să pleci, spune Henry.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Când se țin de mână, el adesea își freacă degetele pe pielea ei moale dintre degetul mare și cel arătător, sau pe pielea și mai fină de pe încheietura ei. Faye se întreabă dacă el face asta pentru că altfel nu poate să simtă nimic.

Nu sub atâtea straturi de piele groasă, moartă. Este frecarea care îi spune că degetele lui sunt ceea ce crede el că sunt, iar Faye se teme de ce se va întâmpla când va începe să atingă alte lucruri, lucruri noi. Ea așteaptă – este de neevitat – așteaptă ca el să facă o mișcare pe sub hainele ei. Oare o va durea, cu acele mâini dure, impenetrabile ale lui?

— Nu știu ce-o să mă fac dacă pleci la Chicago, spune Henry.

— O să fii bine.

— Ba nu, spune el și o strânge tare de mână.

Henry se oprește din mers și se întoarce spre ea, teatral – serios și profund – ca și când trebuie să îi spună ceva de mare greutate. Henry mereu avea ceva melodramatic la el. Așa sunt uneori băieții adolescenți, exagerează foarte mult sentimentele.

— Faye, am luat o decizie, spune el.

— Bine.

— Am decis, iar aici el face o pauză, se asigură că ea ascultă cu maximum de atenție, se simte asigurat că așa este și continuă: Dacă te duci la Chicago, mă înrolez în armată.

Iar acum ea râde – un mic lătrat pe care încearcă să îl rețină, dar nu poate.

— Vorbesc serios! spune el.

— Henry, te rog.

— M-am hotărât.

— Nu fi prost!

— Armata este onorabilă, spune el. Asta e ceva *onorabil.*

— Dar de ce ai face așa ceva?

— Mă voi simți singur dacă nu voi face asta. Este singura cale prin care te pot uita.

— Să mă uiți? Henry, e facultatea. Nu mor. O să mă întorc.

— Vei fi atât de departe.

— Poți să vii în vizită.
— Și vei întâlni alți băieți.
— Alți băieți. Despre asta e vorba?
— Dacă tu te duci la Chicago, eu mă înrolez în armată.
— Dar eu nu vreau să te înrolezi în armată.
— Și eu nu *vreau* ca tu să mergi la Chicago. El își încrucișează brațele. M-am hotărât.
— Te-ar putea trimite în Vietnam.
— Da.
— Henry, ai putea să mori.
— Dacă da, înseamnă că ar fi vina ta.
— Nu e corect.
— Stai aici și fii cu mine, spune el.
— Asta *nu* e corect.
— Stai aici unde ești în siguranță.

Ea simte nedreptatea și este mânioasă din cauza asta, dar în mod bizar simte și o ușurare. Revoltele, jafurile, toate lucrurile oribile de la televizor din seara asta și mama ei, și orașul: dacă rămâne aici cu Henry, nu o vor mai teroriza. Lucrurile ar fi mult mai ușoare dacă ar rămâne, mult mai curate.

De ce venise aici? Acum regretă. Regretă că l-a convocat pe Henry sub flacăra palidă, albastră a farului. Ea nu i-a spus, dar mai este un motiv pentru care ea numește chestia aia un far. Este pentru că un far are două fețe și așa se simte ea de fiecare dată când vine aici. Un far este și o invitație, și o avertizare. Un far spune: *Bine ai venit acasă.* Dar, alături de asta, imediat după aceea spune și *Pericol.*

2.

Este o noapte de sâmbătă, târziu în aprilie 1968 – noaptea balului de absolvire al lui Faye. Henry o ia de acasă la ora șase, cu un trandafir și un corsaj. Mâinile lui bâjbâie în timp ce îi prinde floarea de rochie. El trage de materialul de lângă pieptul ei ca și când ar face pantomimă, chiar acolo, în fața părinților ei, toate gesturile stângace ale pipăirilor adolescentine. Cu toate astea, mama ei face fotografii, spune *Zâmbiți.* Iar Faye ghicește că treaba cu corsajul a fost inventată de părinți – părinți foarte

protectori care voiau să se asigure că pretendenții fiicelor lor nu erau prea familiari cu îmbrăcămintea și sânii femeilor. Aici, cel mai indicat lucru este neîndemânarea – indică un pericol scăzut de copii bastarzi. Iar Henry este un bărbat inept cu florile. Nu poate să prindă corect corsajul. El îi zgârie pielea cu acul și lasă o linie subțire și roșie pe piept. Ei îi amintește de linia orizontală din litera A.

— Este litera mea stacojie! spune ea râzând.

— Ce? întreabă Henry.

— Linia mea stacojie, de fapt.

Totul este mai ușor atunci când dansează. Ea merge pe ringul de dans și dansează twist. Dansează Madison. Dansează mashed potato și jerk și watusi. Anii de adolescență ai lui Faye au fost foarte marcați de noi mode de dans care apăreau la fiecare câteva săptămâni în Top 40. Maimuța. Câinele. Locomoția. Cântece și dansuri care reprezintă cercul perfect – cântecul îți spune tot ce ai nevoie să știi despre dans, iar dansul dă un motiv pentru cântec. Când Marvin Gaye cânta „Hitch Hike”, ea știa exact ce să facă. Iar când Jackie Lee cânta „The Duck”, Faye putea să danseze încă înainte să fi văzut la televizor. Și tot ce aveai nevoie să știi despre dansul freddie era în refren:

Kick your feet up
Swing your arms up too
Move your head both ways
Like you see me do

Deci iat-o aici, privind podeaua, dansând freddie într-o rochie de bal albastră, satinată – întindea piciorul stâng, apoi brațul stâng, apoi piciorul drept, apoi brațul drept, apoi repeta. Cam așa erau dansurile în aceste vremuri. Fiecare bal și petrecere și dans de ziua Sfântului Valentin era așa: DJ-ul punea un cântec care îți spunea exact ce să faci. Anul acesta chestia cea mai la modă este Archie Bell and the Drells, care cântă „Tighten Up” – treci la stânga, apoi treci la dreapta. „Tighten it up now, everything will be outta sight”. Undeva în apropiere Henry dansează și el, dar Faye nu observă. Acestea sunt dansuri menite să fie dansate singur. Când dansezi freddie, chicken, twist, chiar pe un ring de dans aglomerat, le dansezi singur. Nu ai voie să atingi pe altcineva, așa că dansezi singur. Tinerii

dansează exact ceea ce vor însoțitorii de la ei. Li se spune cum să danseze și ei răspund asemenea unor birocrați ascultători, asta crede Faye acum când își privește toți colegii de clasă. Sunt fericiți, satisfăcuți, în curând vor fi absolvenți, pro-autoritari, părinții lor sprijină războiul, au televizoare color. Când Chubby Checker spune *„Take me by my little hand and go like this”,* el îi spune generației ei cum să reacționeze față de ceea ce li se întâmplă – războiul, recrutarea, prohibițiile sexuale – el le spune să se supună.

Dar apoi, la finalul serii, DJ-ul anunță că are timp pentru încă un cântec – „Acesta este foarte special”, spune el – așa că Faye și Henry și ceilalți elevi revin lent pe ringul de dans, simțindu-se obosiți de la atâta întors și răsucit, iar DJ-ul pune un album nou și Faye aude cum acul prinde discul, îl zgârie înainte să pice pe șanț, paraziți, iar apoi se aude *acest cântec.*

La început nici nu sună a muzică, mai mult ca un fel de scârțâit crud, primitiv, zgomot dens de coarde care cântă disonant și dezordonat – poate o vioară și o chitară ciudată care lovește în mod repetat aceeași coardă – bătaia înceată, monotonă a unei tobe, reverberația insistentă, cântărețul nu cântă de fapt, ci scandează. Faye nu poate să distingă versurile, nu poate identifica un refren, nu poate găsi un ritm pe care să danseze. Un geamăt sexy, chinuitor, asta e. O expresie se evidențiază: „*Whiplash girlchild in the dark.*” Ce vrea să însemne asta? În jurul ei, elevii se mișcă pe muzică, se mișcă încet și apatic ca și muzica în sine: se clatină unul spre altul, se ating, se iau unul pe altul de talie și își strâng trupurile unii altora. Este cel mai lent dans pe care l-a văzut Faye vreodată. Îl privește pe Henry, care stă acolo îngrijorat și neajutorat în timp ce în jurul lui dansatorii se mișcă încet asemenea unor viermi uriași. De unde știu ce să facă? Cântecul nu oferă nicio instrucțiune. Faye îl adoră. Îl ia pe Henry de gât și îl trage spre ea. Trupurile lor se plesnesc unul de altul. El stă acolo uimit, iar Faye își ridică brațele deasupra capului și închide ochii și își îndreaptă chipul spre tavan și se leagănă.

Însoțitorii, în schimb, sunt ezitanți. Ei nu știu ce se întâmplă, dar sunt siguri că este *greșit.* Forțează DJ-ul să oprească cântecul și dansatorii mormăie. Se întorc înapoi la mesele lor.

— Ce făceai acolo? întreabă Henry.

— Dansam, spune Faye.

— Ce dans e acesta? Cum se cheamă?

— Nimic. Nu se numește în niciun fel. E doar, știi, e doar *dans.*

După aceea Henry o duce în parc, un parc liniștit de cartier din apropiere de casa ei, neluminat, intim, unul dintre puținele locuri din acest mic orășel în care puteai fi singur. Ea se aștepta la asta. Henry este un băiat care crede în gesturi romantice. El plătește pentru cină la lumina lumânării și cumpără bomboane în cutii în formă de inimă. Apare acasă la ea zâmbind ca un felinar din dovleac și îi dă buchete mari de crini și irișI. Lasă trandafiri în mașina ei. (Ea nu îi spune niciodată că trandafirii se ofilesc în căldură și mor.) Henry nu știe semnificația florilor, diferențele dintre trandafirii roșii și cei albi, dintre un crin și un iris. Este un limbaj pe care el nu îl cunoaște. Nu știe cum să o iubească pe Faye creativ, așa că face ce face toată lumea din liceu: lumânări și ciocolată și flori. El tratează iubirea ca pe un balon, de parcă este o chestiune simplă de acumulare, doar mai adaugi aer. Așa că florile vin în continuare. Și cinele. Și poeziile de dragoste care apar în dulapul ei din când în când, scrise la mașină, nesemnate.

Te iubesc cu toată dragostea mea
Mai mult decât stelele din cer

„Ai primit poezia mea?” întreabă el, iar ea spune „Da, mulțumesc” și zâmbește și se uită în pământ și își încrucișează picioarele și speră ca el să nu o întrebe dacă i-a plăcut. Pentru că nu îi place niciodată. Cum ar putea să îi placă, dacă în timpul liber ea citește Walt Whitman și Robert Frost și Allen Ginsberg? Cât de urât pare Henry comparat cu Allen Ginsberg! Cât de simplu și de stupid, cât de vechi și provincial. Ea știe că Henry vrea să o impresioneze și să o cucerească, dar cu cât citește mai multe poezii din acestea, cu atât se simte mai tranchilizată, ca și când mintea ei s-ar scufunda încet în nisip.

Când ești departe
Am cea mai proastă zi
Pentru că nu te pot îmbrățișa
Și sunt foarte trist.

Ea nu poate să îl critice. Doar dă din cap și spune: „Am primit poezia. Mulțumesc”. Iar Henry face fața aia – acea față

zâmbitoare, autosatisfacută, acea față triumfătoare, acea față mare și proastă ca o brioșă – care o înfurie atât de tare, încât vrea să îi spună lucruri crude: că ar fi o poezie mai bună dacă ar scrie în metrică.

Sau dacă ar avea un dicționar.

Sau dacă ar ști mai multe cuvinte plurisilabice.

(Și cât de groaznic din partea ei să gândească asta *măcar*!)

Nu, el e un băiat destul de drăguț, un băiat destul de bun. Cu inima bună, cu inima mare. Este blând. Gentil. Toată lumea spune că ar trebui să se mărite cu el.

— Faye, spune el când se așezară pe carusel. Cred că am avansat destul de mult, știi, cu relația noastră.

Și ea încuviințează, dar nu știe exact la ce se referă el. În mod sigur i-a oferit multe flori și poezii și cine și ciocolată, dar el nu i-a spus niciodată vreun secret. Simte că nu știe nimic despre el, nimic mai mult decât ceea ce știe toată lumea: Henry, a cărui familie deține ferma de lângă centrala de azot, care vrea să se facă veterinar, un membru mediocru al echipei de fotbal, al treilea jucător de rezervă de bază în echipa de baseball, al treilea jucător din ofensivă din echipa de baschet, care în weekend pescuiește pe Mississippi și se joacă la modul cel mai serios cu câinii săi, care în clasă stă liniștit și are nevoie de ajutorul ei la algebră – Faye îi cunoaște CV-ul, dar nu secretele lui. Nu îi spune niciodată nimic important. Nu îi explică niciodată de ce, de exemplu, când o sărută, nu se poartă cum ar trebui să se poarte un băiat, nu încearcă lucrurile pe care ar trebui să le încerce băieții. Ea a auzit poveștile – celebre în liceu – despre băieții care ar face *orice* dacă i-ai lăsa. Care ar merge *până la capăt* dacă i-ai lăsa. Și oriunde! Pe bancheta din spate a mașinii sau noaptea, pe terenul de baseball, pe pământ sau pe iarbă, sau în noroi, sau în orice loc ieftin și norocos în care se pot afla când găsesc o fată care nu spune nu. Și fetele care îi lasă, care îi invită, care nu au relații serioase, reputațiile lor sunt masacrate de acele două silabe șoptite: *târfă.* Cel mai rapid cuvânt din limbă. Se transmite prin școală cum se transmite ciuma. Trebuie să fii atentă.

Așa că a tot așteptat ca Henry să încerce – să o tragă de curea, să își bage mâinile într-un loc intim – pentru ca ea să poată protesta și să își apere castitatea și el să poată încerca din nou data viitoare, să încerce mai tare și mai bine, iar ea să

protesteze mai mult până când, în sfârșit, după suficiente proteste, după suficiente refuzuri, ea va fi demonstrat că este virtuoasă și castă și bună, nu ușuratică, nu o târfă. Și apoi, în sfârșit, poate să spună da. Așa se întâmplă de fiecare dată. Stau împreună noaptea pe malul râului sau în parc și ascultă sunetul motocicletelor de pe autostradă, scârțâitul leagănelor, iar Faye decojește rugina de pe carusel și așteaptă. Și nu s-a întâmplat niciodată nimic, nu până în seara asta, noaptea asta după bal, când Henry este atât de plin de ceremonie, încât pare că și-a învățat replicile pe dinafară.

— Faye, cred că am ajuns destul de departe. Și ești foarte importantă pentru mine și specială. Și m-ar face să mă simt onorat și fericit și foarte fericit…

El se bâlbâie, se oprește, are emoții, iar ea dă din cap și îl atinge ușor pe braț cu vârfurile degetelor.

— Vreau să spun, continuă el, aș fi foarte onorat și fericit și foarte *norocos* dacă tu, știi, la școală, de acum înainte, și iar face o pauză, își adună curajul, dacă poți, te rog, să porți jacheta mea. Și inelul meu.

Iar el respiră adânc, epuizat de efort, ușurat. Nici nu poate să o privească acum. Se uită la picioarele lui și își răsucește șireturile strâns în jurul degetelor.

În clipa asta, ei i se pare adorabil, în umilința și frica ei, cât de multă putere are asupra lui. Ea spune da. Bineînțeles că spune da. Și când se ridică să plece, se sărută. Iar de data asta sărutul pare diferit, pare că e ceva mai măreț și mai puternic, un sărut cu *sens.* Acum amândoi trebuie să știe că au trecut de o limită: inelul de clasă e ceva prevestitor, toată lumea știe asta. Aproape întotdeauna urmează un inel de logodnă, iar aceste simboluri fac cuplul să fie oficial și consacrat și garantat și bun. Orice ar face o fată pe bancheta din spate a unei mașini, e protejată dacă poartă accesoriile unui băiat. Aceste lucruri o izolează. O păzesc. Este imună la insulte. O fată nu este o târfă dacă are un inel. Și Henry trebuie să simtă asta, că acum au permisiunea să facă ce vor ei, pentru că el o trage pe Faye mai aproape, o sărută mai tare, își lipește trupul de ea mai strâns. Atunci ea simte ceva, un lucru bont și rigid care o apasă în burtă. Este el, desigur, Henry. El se împinge prin pantalonii subțiri și gri. Tremură puțin și o sărută și e tare ca piatra. O surprinde, cât de tare poate să fie un băiat. Ca o coadă de

mătură! Nu se poate gândi decât la asta. Este conștientă că încă îl sărută, dar face asta automat – toată atenția ei este pe acești câțiva centimetri pătrați, această presiune obscenă. Ea crede că poate să îi simtă pulsul *prin el* și începe să transpire, strângându-l și mai tare ca să îi spună că e în ordine. El își plimbă mâinile pe spatele ei și scoate mici sunete scârțâite, e nervos, iritabil, o așteaptă pe ea. E rândul ei să facă ceva. El făcuse mișcarea de deschidere, împingându-se în ea atât de evident. Este o negociere. Acum este mișcarea ei. Se decide să fie îndrăzneață, să facă ce insinuase că făcea în timpul acelui dans final de la bal. Cu o mână trage de talia pantalonilor lui, trage suficient de tare încât să facă loc pentru cealaltă mână. Henry se smucește atunci, și tot trupul i se încordează, și pentru o clipă totul în el încremenește. Apoi totul se întâmplă atât de repede. Ea își coboară mâna, iar el sare înapoi. Degetele ei încep să îl cuprindă – ea îl simte pentru un scurt moment și știe că e cald și tare, dar și moale și delicat de cărnos – iar ea tocmai începe să înțeleagă asta, când el se trage înapoi și se întoarce ușor într-o parte față de ea și strigă:

— Ce faci?

— Eu… nu știu…

— Nu poți să faci asta!

— Îmi pare rău, Henry, eu…

— Doamne, Faye!

Iar el se întoarce cu spatele la ea și își aranjează pantalonii, își bagă mâinile în buzunare și se îndepărtează. Pășește dintr-o parte în alta a leagănelor. Ea îl privește. Este greu de crezut că chipul lui se poate răci atât de repede.

— Henry? spune ea.

Vrea ca el să o privească, dar el nu face asta.

— Henry, îmi pare rău.

— Las-o baltă! spune el.

Își sapă cu piciorul loc în nisip, își mișcă pantoful până îl îngroapă, apoi face din nou asta, murdărindu-și pantofii negri de ocazie.

Ea se așază din nou pe carusel.

— Vino înapoi, spune ea.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Faye.

El este un băiat echilibrat, moderat și modest, trebuie să se fi speriat singur, reacționând astfel. Iar acum încearcă să facă să

dispară, să șteargă ce s-a întâmplat. Faye stă pe carusel și spune:

— E în regulă, Henry.

— Nu, nu e, spune el cu spatele la ea, cu mâinile în buzunare, umerii aplecați.

Este tot un pumn închis, tot încordat și ghemuit în sine însuși.

— Doar *că...* Nu poți *să faci* asta.

— Bine.

— Nu e corect, spune el, iar ea se gândește la asta.

Decojește fulgi roșii de rugină și ascultă cum picioarele lui macină nisipul, iar el mărșăluiește și ea îi privește spatele și spune într-un sfârșit:

— De ce?

— Nu ar trebui să vrei. Nu este ce ar trebui să facă o fată ca tine.

— O fată ca mine?

— Las-o baltă!

— Ce înseamnă asta?

— Nimic.

— Spune-mi!

— Las-o baltă!

Iar apoi Henry dispare. Se așază pe carusel și oprește totul, devine o gâlmă tăcută, rece. Își încrucișează brațele și privește în noapte. O pedepsește. Și asta o înfurie, o face să tremure. Simte cum în stomac începe să i se facă greață, i se agită pieptul – inima îi bate, firele de păr de pe gât i se ridică. Ea simte cum vine ceva, un val familiar de transpirație și amețeală. Brusc devine aiurită și fierbinte și cu furnicături și puțin în afara ei însăși, ca și când ar pluti deasupra caruselului, privind în jos, urmărind vibrațiile propriului trup. Oare Henry vede? Bila de distrugere este pe drum – plânsul și înecatul, tremuratul. Asta s-a mai întâmplat în trecut.

— Du-mă acasă! șoptește ea printre dinții încleștați.

Cine știe dacă el înțelege ce se întâmplă, dar Henry o privește atunci și pare să se înmoaie.

— Faye, ascultă...

— Du-mă acasă acum!

— Îmi pare rău, Faye, nu ar fi trebuit...

— *Acum,* Henry.

Așa că el o duce acasă și nu-și vorbesc tot drumul ăla

groaznic.

Faye strânge scaunele de piele și încearcă să alunge senzația că moare. Când se oprește în fața casei ei, ea se simte ca o fantomă, plutind departe de el fără să scoată un sunet.

Mama lui Faye își dă seama imediat.

— Ai un atac, spune ea, iar Faye dă din cap, cu ochii mari, panicată.

Mama ei o duce la ea în cameră și o dezbracă și o așază în pat și îi dă ceva să bea, îi tamponează fruntea cu o cârpă udă și îi spune, cu vocea ei liniștită și dulce și discretă de mamă:

— E în regulă, totul e bine.

Faye își ține genunchii la piept și plânge și înghite aerul cu noduri în timp ce mama ei își plimbă degetele prin părul ei.

— Nu mori, nu o să mori! șoptește mama, așa cum a făcut în toată copilăria lui Faye.

Și stau așa până când în sfârșit episodul trece. Faye se calmează, începe să respire din nou.

— Să nu-i spui lui tata, îi cere ea.

Mama ei încuviințează.

— Dacă se întâmplă în Chicago, Faye? Ce vei face?

Mama ei o strânge de mână și pleacă să aducă altă cârpă udă. Iar atunci Faye se gândește la Henry. Se gândește, aproape cu bucurie: *Acum avem un secret.*

3.

Faye nu a suferit mereu așa. Odată a fost un copil sociabil, care funcționa normal. Apoi, într-o zi, s-a întâmplat ceva și totul s-a schimbat.

Era ziua în care a aflat despre spiritul casei.

Era 1958, la un grătar spre sfârșitul verii, lumina dispărea spre apus, mov, țânțari și licurici, copii care se jucau de-a prinselea sau priveau cum aparatul de omorât insecte își îndeplinea groaznica misiune, bărbați și femei afară care fumau și beau și se sprijineau de gard sau unii de alții, iar tatăl lui Faye prepara mâncare pe grătar pentru câțiva vecini, câțiva tipi de la serviciu.

Toate astea fuseseră ideea soției sale.

Pentru că Frank Andresen avea o reputație: era puțin intimidant, puțin agresiv. Sigur, era chestiunea accentului său, că era străin. Dar mai mult decât atât, era purtarea lui – melancolic, stoic, introvertit. Vecinii îl vedeau pe Frank afară grădinărind și îl întrebau ce mai face, iar el nu scotea un cuvânt, doar le făcea semn cu mâna cu o expresie pe chip de parcă avea o coastă ruptă despre care nu spunea nimănui. În cele din urmă nu l-au mai întrebat.

Soția lui insistă: vom invita oameni la noi acasă, te vor cunoaște, ne vom distra.

Deci iată-i aici, toți acești vecini în curtea lui, care purtau o conversație despre vreo echipă sportivă despre care Frank nu știa nimic. Asculta doar și rareori participa la conversație, pentru că chiar după optsprezece ani în State, încă erau unele cuvinte care îi scăpau și multe dintre ele erau legate de sporturi. Asculta și încerca să aibă reacțiile potrivite la momentele potrivite și, astfel distras, arse hot-dogii.

Îi făcu semn lui Faye, care se juca de-a prinselea cu doi băieți din vecini și când veni la el, spuse:

— Du-te înăuntru și adu niște hot-dogi. Apoi se aplecă spre ea și șopti: De jos.

Se referea la adăpostul împotriva bombardamentelor.

Adăpostul curat, imaculat, strălucitor luminat, complet echipat – își petrecuse ultimele trei veri construindu-l. Îl construise noaptea – doar noaptea, ca să nu vadă vecinii. Pleca și se întorcea cu o camionetă plină de materiale. Într-o noapte erau două mii de cuie. În altă noapte erau unsprezece saci de ciment. Avea un kit care îi arăta cum să facă. Turna beton în forme de plastic pe care Faye adora să le atingă pentru că betonul se întărea și era fierbinte. Mama lui Faye l-a întrebat o singură dată despre asta, la început, și l-a întrebat de ce construia un adăpost împotriva bombardamentelor în pivnița lor. El se uită la ea cu ochi goi, oribili, și cu o expresie ca și când ar fi spus: *„Nu mă face să spun cu voce tare”.* Apoi se întoarse la camionetă.

Faye spuse da, va aduce hot-dogii, iar când tatăl ei era întors cu spatele, ea alergă spre cei doi băieți vecini, pentru că avea opt ani și era disperată să fie plăcută și le spuse:

— Vreți să vedeți ceva?

La care răspunsul fu, desigur, *da.* Așa că Faye intră în casă cu

cei doi băieți și îi duse în pivniță. Tatăl ei săpase prin podeaua de piatră a pivniței, astfel încât adăpostul arăta ca un submarin care ieșea la suprafață din pământ. O cutie dreptunghiulară de beton cu pereți armați cu oțel, care putea să reziste dacă propria lor casă se prăbușea peste ea. O mică ușă cu lacăt – combinația fiind data nașterii lui Faye – pe care Faye o deschise și coborî cele patru trepte în jos, în structură, și aprinse luminile. Aici efectul era acela al unui singur culoar dintr-un magazin care fusese transportat în mod magic în pivnița lor: lămpile fluorescente albe, strălucitoare, conservele de alimente care căptușeau pereții. Băieții rămaseră cu gura căscată.

— Ce e asta? întrebă unul din ei.

— Adăpostul nostru de bombardamente.

— Uau!

Rafturi pline de cutii de carton și lăzi de lemn și borcane și conserve, toate întoarse identic și etichetate: roșii, fasole, lapte deshidratat. Canistre de apă de patruzeci de litri, duzine, așezate într-o piramidă lângă ușă. Radiouri, paturi suprapuse, rezervoare de oxigen, cutii de fulgi de porumb stocate în colț, un televizor cu un cablu care dispărea în perete. O manivelă pe perete etichetată CONSUM DE AER. Băieții priveau în jur uimiți. Arătau spre un dulap de lemn închis cu un capac de sticlă și întrebară ce e acolo.

— Arme, spuse Faye.

— Ai cheia?

— Nu.

— Ce păcat!

Urcând, băieții erau înnebuniți. Nu-și puteau stăpâni entuziasmul.

— Tata! strigară ei, alergând nebunește în curtea din spate. Tata! Știi ce au în pivniță? Un adăpost de bombardamente!

Iar Frank o privi pe Faye atât de intens, încât ea nu suportă să îl privească în ochi.

— Un adăpost de bombardament? spuse unul dintre tați. Serios?

— Nu chiar, spuse Frank. E doar o debara cu provizii. Ca o pivniță de vinuri.

— Nu, nu e, spuse unul dintre băieți. E uriașă! Și e din beton și plină de alimente și arme.

— Chiar așa?

— Putem să construim și noi unul? spuse celălalt băiat.

— Ai unul din acele kituri? spuse tatăl. Sau l-ai construit singur?

Frank părea să se gândească dacă voia să răspundă la această întrebare, apoi se înmuie puțin și privi spre pământ.

— Am cumpărat planurile, apoi l-am construit singur, spuse el.

— Cât de mare e?

— Nouă pe patru.

— Și câți oameni încap?

— Șase.

— Grozav! Dacă rușii dau cu bomba, știm unde să mergem.

— Amuzant, spuse Frank.

Acum era cu spatele întors. Puse alți hot-dogi pe grătar, mișcându-i cu niște clești uriași de metal.

— Eu aduc berea, spuse tatăl. Ați auzit, copii? Suntem salvați cu toții.

— Scuze, nu, spuse Frank.

— Stăm acolo câteva săptămâni. O să fie din nou ca în armată.

— În niciun caz.

— Ei, haide. Ce o să faci, o să ne refuzi?

— E ocupat tot.

— Încap șase oameni. Tu ai zis. Văd că voi sunteți doar trei.

— Nu se știe cât de mult o să fim acolo jos.

— Vorbești serios?

— Da.

— Îți bați joc de mine. Ne-ai primi înăuntru, nu? Adică, dacă chiar ar fi o bombă. Ne-ai primi înăuntru.

— Ascultă la mine! spuse Frank.

Lăsă jos cleștele și se întoarse și își puse mâinile în șold.

— Dacă cineva se apropie de ușa aia, îl împușc. Ai înțeles? Îl împușc în cap.

Și toată lumea tăcu. Faye nu auzea nimic în afară de aerul care ieșea din carnea prăjită.

— Bine, fie, spuse tatăl. Glumeam, Frank. Liniștește-te!

Iar el luă berea și se duse în casă. Și Faye și toată lumea îl urmară, lăsându-l pe Frank acolo singur. Ea îl privi în seara aceea, de la o fereastră întunecată de la etaj, cum stătea deasupra grătarului și lăsa carnea să se înnegrească și să se ardă din nou.

Aceasta era o amintire vie a tatălui ei, o imagine care captase ceva important despre om: singur și furios și aplecat cu brațele pe masă, ca și când se ruga la ea.

A rămas acolo afară tot restul serii. Faye a fost trimisă la culcare.

Mama ei i-a făcut baie și a învelit-o și i-a umplut paharul cu apă. Paharul acela era mereu acolo, în caz că i se făcea sete noaptea.

Un pahar scund, larg, pentru adulți, cu o bază groasă. Îi plăcea să îl țină în serile fierbinți de vară, să îl cuprindă cu mâinile și să-i simtă soliditatea și greutatea. Îi plăcea să și-l lipească de obraz și să-i simtă răcoarea netedă, cristalină. Și asta făcea ea, ținea paharul pe față, când, după o bătaie scurtă și ușoară în ușă, ușa se deschise încet și tăcut, iar tatăl ei apăru în dormitorul ei.

— Am ceva pentru tine, spuse el.

Căută în buzunar și scoase o figurină mică de sticlă: un bătrân, cu barbă albă, care stătea cu picioarele în jurul unui castron de terci, cu o lingură de lemn în mână, fața ridată plină de mulțumire.

— Este foarte vechi, spuse el.

I-l dădu lui Faye și ea îl studie, își trecu degetele peste el. Era gol și subțire și fragil, culorile îngălbenite, cam de mărimea unei cești mici de ceai. Figurina arăta ca un Moș Crăciun mai mic, mai slab, deși cu o atitudine foarte diferită: în timp ce Moșul era mereu atât de animat și vesel, chestia asta părea rea. Poate că era rânjetul urât de pe chipul său și felul în care ținea castronul atât de ferit, ca un câine care își apără mâncarea.

— Ce este? întrebă Faye.

Tatăl ei spuse că era un spirit al casei, o fantomă care de obicei se ascundea în pivnițe, în vechea Norvegie, într-un timp mai magic decât acesta, i se părea lui Faye, un timp în care totul în lume trebuie să fi fost paranormal: spiritele din aer, mare, dealuri, sălbăticie, casă.

Pe atunci trebuia să cauți fantome peste tot. Orice în lume ar fi putut să fie un alt lucru, ascuns. O frunză, un cal, o piatră. Nu puteai să le accepți la propriu, lucrurile din lume. Mai întâi trebuia să găsești adevărul real pe care îl ascundea primul adevăr.

— Ai avut unul în pivnița ta? întrebă Faye. La fermă?

Tatăl ei se lumină când se gândi la asta. Mereu se lumina când se gândea la vechea casă. Era un om serios care părea să se înveselească numai când descria acel loc: o casă de lemn, de trei etaje, de un roșu-somon, la marginea orașului, cu vedere spre ocean în spate, un dig lung unde pescuia în după-amiezile liniștite, un câmp în față, mărginit de brazi, un țarc pentru cele câteva capre și oi pe care le aveau și un cal. O casă la capătul lumii, spunea el, în Hammerfest, Norvegia. Mereu părea să își revină când vorbea despre ea.

— Da, spuse el, chiar și casa aceea era bântuită.

— Îți dorești să fi trăit încă acolo?

— Da, uneori, spuse el. Era bântuită, dar nu într-un sens rău.

El îi explică faptul că spiritele caselor nu erau rele. Uneori erau chiar bune, aveau grijă de fermă, ajutau cu semănăturile, pieptănau coama calului. Stăteau singure și se înfuriau dacă nu le aduceai terciul în nopțile de joi. Cu mult unt. Nu erau fantome prietenoase, dar nu erau nici crude. Făceau ce voiau ele. Erau fantome egoiste.

— Și așa arătau? spuse Faye, întorcând figurina în palmă.

— De cele mai multe ori sunt invizibile, spuse Frank. Le poți vedea numai dacă vrei să le vezi. Așa că nu le vezi prea des.

— Cum se numește de fapt? spuse ea.

— Un *nisse,* spuse el, iar ea încuviință.

Adora numele ciudate pe care tatăl ei le dădea fantomelor: *nisse, nix, gangferd, draug.* Faye înțelegea că acestea erau cuvinte vechi, cuvinte europene. Tatăl ei folosea uneori aceste cuvinte, uneori din greșeală, când era entuziasmat sau furios. Odată îi arătase o carte plină cu aceste cuvinte, de neînțeles. Era o Biblie, spusese el, iar pe prima pagină era un arbore genealogic. Era numele ei, îi arătă el: *Faye.* Și numele părinților ei și nume deasupra lor, nume de care nu mai auzise până atunci, nume ciudate, cu semne ciudate. Hârtia era subțire și fragilă și galbenă, cerneala neagră se decolorase în lila și albastru. Toți acești oameni, i se spuse, au rămas în urmă, iar Fridtjof Andresen și-a schimbat numele în Frank și a venit curajos în America.

— Crezi că avem un *nisse* aici? întrebă Faye.

— Nu se știe niciodată, spuse tatăl ei. Uneori te urmăresc toată viața.

— Sunt buni?

— Din când în când. Sunt temperamentali. Nu trebuie *niciodată* să îi insulți.

— Nu i-aș insulta, spuse ea.

— Ai putea s-o faci din greșeală.

— Cum?

— Când faci baie, dai apă pe jos?

Ea se gândi și recunoscu că, da, făcea asta.

— Dacă verși apă, trebuie să o ștergi repede. Pentru ca apa să nu se scurgă în pivniță și să nu pice pe *nisse.* Asta ar fi o insultă mare.

— Ce s-ar întâmpla?

— S-ar înfuria.

— Și atunci ce s-ar întâmpla?

— O să-ți spun o poveste, spuse el.

Iar aceasta era povestea pe care i-o spuse: la o fermă aproape de Hammerfest, acum mulți ani, era o fetiță frumoasă pe nume Freya. (Iar Faye zâmbi când auzi asta, întrucât numele frumoasei fete semăna cu al ei.) într-o seară de joi, tatăl Freyei i-a spus să ducă terciul cu smântână la *nisse.* Iar fetița plănuia să își asculte tatăl, dar în drum spre pivniță i s-a făcut foarte foame. În seara aceea, mama ei făcuse o porție specială de terci de ovăz, cu zahăr brun și scorțișoară și stafide și chiar felii subțiri de carne de oaie pe deasupra. Freya s-a gândit că era păcat să irosească toată acea mâncare bună pe o fantomă. Așa că, odată ce coborî la subsol și nu o vedea nimeni, l-a mâncat ea. Și nici nu terminase bine să-și șteargă bărbia, că în *nisse*-ul a ieșit și a prins-o și au început să danseze. A încercat să se elibereze, dar strânsoarea *nisse*-ului era puternică. El a strâns-o aproape și a cântat „De la *nisse* ai furat! Așa că ai dansat pân-ai crăpat!” și ea a țipat și a țipat, dar *nisse* i-a acoperit gura cu mâna lui slabă și nu a auzit nimeni. A învârtit-o și a alergat-o de la un capăt al pivniței la celălalt. Era prea rapid. Ea nu a putut să țină pasul. Tot cădea și se împiedica, dar în *nisse*-ul o ridica din nou și o trăgea de brațe și îi rupea hainele și a făcut asta până când într-un sfârșit a căzut pe jos, în cârpe însângerate, străduindu-se să respire. Dimineața, când au găsit-o, era palidă și bolnavă și aproape moartă. A zăcut luni de zile la pat și chiar și după ce s-a însănătoșit suficient cât să vorbească, tatăl ei nu i-a mai cerut vreodată să ducă mâncare la *nisse.*

— Îmi pare rău că i-am dus pe băieții aceia în pivniță, spuse

Faye după ce el termină de spus povestea.

— Culcă-te, spuse tatăl ei.

— Într-o zi aș vrea să văd casa ta, spuse Faye. Ferma din Hammerfest, cu casa roșu-somon. Voi merge în vizită.

— Nu, spuse el, și când o privi, părea obosit, poate trist, ca atunci când stătea afară, deasupra cărbunilor care se stingeau, singur. Nu o să vezi niciodată casa aia.

În acea noaptea, ea nu putu să doarmă. Rămase trează ore în șir, auzind fiecare scârțâit – fiecare mică trosnitură, fiecare foșnet de vânt – și credea că era un intrus sau o închipuire. Luminile de afară străluceau printre frunzele agitate și proiectau forme hidoase pe pereții ei: hoți, lupi, diavolul. Se simți încălzită și febrilă și încercă să se răcorească punând paharul de apă de lângă pat pe frunte și piept. Sorbi apa și se gândi la povestea tatălui ei despre spiritul casei: *Uneori te urmăresc toată viața.* Era un gând groaznic, bestia din pivniță care îi privea, vorbind în bolboroseli.

Privi podeaua de parcă ar fi putut să vadă prin ea, până jos în pivniță unde pândea fantoma, așteptând lacomă. Ea înclină paharul și turnă apa. Simți un fior de panică în timp ce privea ce făcea, privi băltoaca de apă, o pată maro-închis pe covorul maro-deschis. Își imagină apa care se prelingea prin podea prin crăpăturile din lemn, peste plăcile de metal și cuie și își croia drum dedesubt, adunând praf și mizerie, ajungând în pivniță și cădea rece pe orice creatură furioasă care era acolo, pândind în întuneric.

La un moment dat în noapte – acesta este adevărul – au găsit-o pe Faye în pivniță.

S-a auzit un țipăt la o oră liniștită de dimineață. Au găsit-o la subsol. Tremura și se zbătea, capul i se zguduia de podeaua de beton. Părinții ei nu știau cum ajunsese acolo. Nu putea vorbi, nu vedea, ochii îi erau rotiți în orbite. La spital s-a calmat în cele din urmă, iar medicii au spus că avea o febră nervoasă, o dispoziție nervoasă, un caz de isterie, altfel spus, nu aveau niciun diagnostic.

— Stai în pat, odihnește-te! au spus. Bea lapte! Nu te agita prea tare!

Faye nu își amintea nimic, dar știa ce se întâmplase. Știa foarte clar ce se întâmplase. Ea insultase fantoma, iar fantoma venise după ea. Fantoma îl urmărise pe tatăl ei tot drumul din

lumea veche, iar acum o bântuia pe ea. Acesta a fost momentul care avea să îi marcheze copilăria pentru totdeauna, care avea să o lanseze pe o cale care a făcut ca tot ce a urmat după aceea – crizele, dezastrul din Chicago, eșecul ei ca mamă și în căsnicie – să pară fără scăpare.

Fiecare viață are un astfel de moment, o traumă care te sparge în mii de bucăți. Acesta era al ei.

4.

Cea mai roz clasă din liceul lui Faye. Cea mai aranjată și decorată. Cea mai curată, cea mai luminoasă. Cea mai elaborată, cu cuptoare și mese de cusut, frigidere, teancuri de oale și tigăi. De departe cea mai aromatică, acel aer cald, ciocolatos, care se prelingea pe hol în timpul celor două săptămâni de făcut torturi. Clasa de economia gospodăriei – electrică, plină de lumină, produse de curățat strălucitoare și chimice, cuțite ascuțite, cutii de supă, tigăi strălucitoare argintii-albe făcute din aluminiu, electrocasnice moderne din era atomică. Faye nu a văzut niciodată un băiat aici, nici măcar să bage capul pe ușă pentru brioșe sau vafe. Băieții păstrează distanța, din motive crude: „N-aș mânca *niciodată* ceva făcut de tine!” le spun fetelor, făcând sunete de înecat și apucându-se de gât și respirând greu și murind de râs. Dar de fapt, băieții se tem de afișe. Ei au auzit despre afișe.

Prinse de pereții roz cu pioneze, afișe cu femei care par singure și rușinate, făcând reclamă la produse a căror existență e negată de băieți – irigatoare, tampoane, pudre absorbante și pulverizatoare cu dezinfectant. Faye stă pe scaunul ei capitonat, cu brațele încrucișate, umerii aplecați, citindu-le într-un dezgust silențios.

Din păcate, cea mai dificilă problemă legată de deodorant pe care o are o fată nu este sub brațele ei drăguțe, spune un afiș pentru o cutie de ceva numit Pristeen. *Problema mirosului pe care bărbații nu o au,* spune unul pentru Bidette Towelettes. O femeie care stă singură în dormitorul ei, titlul de deasupra ei scris cu litere negre și groase: *Există ceva ce fiecare soț așteaptă de la soția lui.* Sau o mamă care vorbește cu fiica ei:

Acum că ești măritată, îți pot spune. Există o ofensă feminină mai mare decât respirația urât mirositoare sau mirosul neplăcut al corpului, iar fiica – frumoasă, tânără, cu chipul dornic și fericit, de parcă vorbesc despre filme sau amintiri, și nu germicide antiseptice – spune: *Este cu atât mai ușor să aud asta de la tine, mamă!*

Ce lucru teribil, această lume a femeilor măritate! Faye își imaginează acel iz din chiuveta din bucătărie când apa stă acolo prea mult, sau cum put cârpele de spălat vase a ceva ca benzina când sunt stoarse și ude. Viața secretă, căsătorită, înveninată – goală, umedă, neparfumată – care își ascunde putoarea. Femeile disperate când soții lor fug înnebuniți din cauza mirosului. *De ce își petrece serile singură? Casa ei este imaculată și este foarte drăguță, dar neglijează ceva esențial... igiena personală feminină.* Acesta era o reclamă pentru dezinfectantul marca Lysol, iar mama lui Faye nu a menționat vreodată *nimic* din toate astea. Faye se teme să se uite prin baia mamei sale, se teme de ce va găsi. Sticlele și cutiile roz cu alb cu nume atât de oribile, sună a ceva ce băieții ar studia la ora de chimie: Zonite, Koromex, Sterizol, Kotex. Cuvinte care par vag științifice și deștepte și moderne, dar sunt cuvinte care nu există de fapt. Faye știe. Le-a căutat. Nu sunt definiții în dicționar pentru Koromex și nici pentru restul. Cuvinte ca baloanele goale, toate acele K-uri și X-uri și Z-uri inutile.

Un afiș de la consultantul lor de frumusețe Kinney, despre controlarea transpirației. Un afiș de la Cover Girl despre cum să ascunzi petele de piele. Altul care arată burtiere și sutiene căptușite. Nu e de mirare că băieții se tem. Fetele se tem.

Dezodorizează atât de bine, încât știi că ești femeia pe care și-o dorește soțul tău. Profesoara lor de economia gospodăriei a pornit într-o cruciadă, eliminând toate formele de bacterii și murdărie, făcând fetele ordonate, frumos mirositoare, împiedicându-le să devină, după cum spune ea, „oameni murdari și ieftini”. Ea nu numește cursul „economia gospodăriei”. Ea îl numește „cotillion”.

Profesoara lor, doamna Olga Schwenke, soția farmacistului local, încearcă să le învețe pe aceste fete din micul orășel maniere și etichetă. Ea le arată cum să fie doamne, cum să deprindă obiceiurile necesare pentru a se alătura lumii distante și sofisticate. Să își perie părul în fiecare seară de o sută de ori.

Să își perie dinții de cincizeci de ori în sus și în jos. Să mestece fiecare îmbucătură de cel puțin treizeci și patru de ori. Să stea drepte, să nu se sprijine, să nu stea cocoșate, să aibă contact vizual, să zâmbească atunci când li se vorbește. Când spune „cotillion”, ea pronunță cu un afect franțuzesc: *co-ti-IO.*

— Trebuie să spălăm ferma de pe voi! spune doamna Schwenke, chiar și fetelor care nu trăiesc la ferme. Avem nevoie de niște eleganță.

Și le pune câte un disc – muzică de cameră sau un vals – și le spune:

— Fetelor, sunteți atât de norocoase să mă aveți aici.

Ea le învață lucruri de care mamele lor nu știu nimic. Ce fel de pahare să folosească pentru a servi vin sau scotch. Diferența dintre o furculiță pentru cină și una pentru salată. Unde este locul tuturor acestor lucruri pe o masă corect aranjată. În ce direcție trebuie orientată lama cuțitului. Cum să stai fără să pui coatele pe masă. Cum să abordezi o masă, cum să te ridici de la masă. Cum să accepți cu grație un compliment. Cum să te așezi când un bărbat împinge scaunul în spatele tău. Cum să faci o ceașcă de cafea bună. Cum să o servești corect. Cum să așezi cuburile de zahăr în piramide mici, adorabile, pe farfurii de porțelan fragile, de care Faye nu a văzut niciodată la ea acasă.

Doamna Schwenke le învață cum să fie gazdele unei petreceri de cină, cum să gătească pentru o petrecere de cină, cum să întrețină o conversație plăcută cu oaspeții de la cină, cum să pregătească feluri sofisticate, de genul celor pe care soțiile de pe Coasta de Est le pregătesc chiar acum, insistă ea, în mare parte incluzând un fel de gelatină, un fel de salată tăiată, un fel de concept de mâncare-în-altă-mâncare. Salată de creveți în formă de inel de avocado. Ananas în gelatină cu lămâie servită cu cremă de brânză. Varză suspendată în bulion gelificat. Piersici tăiate și umplute cu afine. Jumătăți de pară conservate, acoperite cu cașcaval galben ras. Bărcuțe de ananas pline cu sos de cocktail. Spumă de măsline cu piper. Salată de pui în formă de focoase albe. Pătrățele de ton. Turnuri de somon cu lămâie. Bile de pepene galben învelite în șuncă.

Acestea sunt felurile noi și fabuloase pe care le pregătesc doamnele educate. America s-a îndrăgostit de aceste mâncăruri: moderne, incitante, nenaturale.

Doamna Schwenke a fost la New York. A fost la Gold Coast,

lângă Chicago. Merge tocmai până în Dubuque să își aranjeze părul și când nu cumpără haine din cataloagele magazinelor de pe Coasta de Est, cumpără de la buticurile din Des Moines sau Joliet sau Peoria. Când vremea este plăcută, ea anunță „Ce zi minunată!” și trage draperiile din clasă atât de dramatic, încât Faye se așteaptă să vadă păsări vesele și animate care să intre în zbor de afară. Le spune să se bucure de adiere și de mirosul de liliac. „Au înflorit, să știți”. Și ies să culeagă flori și le pun prin clasă în vaze mici. „Casa unei doamne trebuie să aibă mereu astfel de accente”.

Azi își începe ora cu obișnuitele ei îndemnuri despre căsătorie.

— Când eram la facultate și mă pregăteam să devin secretară profesională certificată, spune ea, stând foarte dreaptă, cu mâinile prinse în față, m-am decis să urmez cursuri de biologie și chimie. Toți profesorii mei se întrebau de ce aș face asta. De ce să mă chinui atât? De ce să nu fac încă un curs de dactilografie?

Ea râse și clătină din cap asemenea cuiva care tolerează cu răbdare un prost.

— Aveam un plan, spune ea. Am știut încă de când eram fetiță că voiam să mă mărit cu *cineva din domeniul medical.* Știam că trebuia să îmi extind mintea, astfel încât să pot să atrag pe cineva din domeniul medical. Dacă nu puteam să vorbesc despre nimic altceva în afară de dactilografie și îndosariere, cine din domeniul medical ar fi fost interesat de mine?

Ea le privi solemn și profund pe fete, ca și când ar spune un adevăr groaznic, adult.

— Nimeni, spuse doamna Schwenke. Acesta este răspunsul. *Nimeni.* Și când l-am cunoscut pe Harold, mi-am dat seama că opționalele mele de știință au meritat într-adevăr.

Ea își netezi rochia.

— Ceea ce încerc să spun este să aveți țeluri mari. Nu trebuie să vă mulțumiți căsătorindu-vă cu un fermier sau un instalator. Poate că nu vă veți putea mărita cu cineva din domeniul medical, ca mine, dar cineva din domeniul contabil nu este exclus pentru niciuna dintre voi. Sau poate afaceri, bănci sau finanțe. Gândiți-vă cu ce fel de bărbat vreți să vă căsătoriți și aranjați-vă viața ca să transformați asta în realitate.

Ea le ceru fetelor să se gândească ce fel de soț vor. Eu vreau

un bărbat care să mă ducă în excursii la Acapulco, spun ele. Eu vreau un bărbat care să îmi cumpere o decapotabilă. Vreau un bărbat care să fie șef, ca să nu îmi fac niciodată griji despre cum să îmi impresionez șeful, când vine pe neașteptate, pentru că sunt măritată cu el! Doamna Schwenke le învață să viseze în acești termeni. Poți să ai o viață care include croaziere pe Mediterana, sau poți avea o viață de pescuit bibani pe Mississippi.

— Este alegerea voastră, fetelor. Dar dacă vreți o viață mai bună, trebuie să munciți pentru asta. Credeți că soțul va vrea să discute despre stenografie?

Fetele dau din cap cu gravitate că nu.

— Faye, asta e valabil mai ales pentru tine, spune ea. În Chicago e plin de bărbați sofisticați.

Faye simte privirea colectivă a clasei asupra ei și se face mică pe scaun.

Apoi trec mai departe la lecția principală a zilei: toaletele. Adică, unde sunt microbii? (Sunt peste tot.) Și cum se curăță? (Din abundență, cu clor și amoniac, în mâini și genunchi.) Ele exersează în grupuri de câte cinci cum să frece toaleta la baie. Faye își așteaptă rândul cu celelalte fete, care se uită afară pe fereastra clasei și privesc băieții, care acum au oră de sport.

Azi este baseball, băieții acoperă bazele de pe teren – pocnetul bâtei, mingea care sare pe jos în timp ce ei aleargă și o ridică și o aruncă spre prima bază cu acel *pac* satisfăcător. Este plăcut de privit. Băieții – care se poartă atât de lejer și nonșalant în viața reală, care încearcă atât de tare să fie șmecheri în clasă, stând prăbușiți pe scaunele lor, sfidători – se înviorează ca niște cățeluși pe terenul de baseball, mișcările lor sunt exagerate și dornice: Atac. Stop. Prinde. Pivotează. Aruncă.

Henry este acolo, cu ei. Nu este tocmai suficient de rapid pentru apărare, e puțin cam rigid, dar încearcă oricum. El își pocnește pumnul în mănușă, strigă lucruri încurajatoare. Băieții știu că fetele îi privesc în timpul antrenamentului. Știu și le place.

Faye stă pe un scaun la una dintre stațiile de gătit, cu coatele pe aragazul de metal maro-închis. Sub ea se află o generație de dezastre culinare – sosuri de roșii arse, aluaturi de clătite arse, ouă și budinci coapte, acum fosile pe ochiurile aragazului, negre și carbonizate. O arsură veche care nu poate fi remediată nici de

cele mai penetrante poțiuni ale profesoarei sale. Faye își trece mâna peste arsură, simte duritatea ei cu vârfurile degetelor. Se uită la fete cum privesc băieții. Se uită, de exemplu, la Margaret Schwenke – fiica profesoarei, cu fața ei luminoasă, puțin durdulie, cu puloverul scump de lână, ciorapi, pantofi negri strălucitori, păr blond cârlionțat extravagant –, la grupul care stă lipit de Margaret, discipolele ei, care toate poartă aceleași benzi argintii pe degete ale clicii care o ajută pe Margaret să își aranjeze părul dimineața, îi aduc cola și bomboane în cantină și distribuie zvonuri pline de ură despre dușmanii ei. Faye și Margaret nu își vorbesc din școala primară. Nu sunt neprietenoase, Faye pur și simplu s-a retras din vizorul ei. Faye mereu a fost intimidată de Margaret și de obicei evită să aibă contact vizual. Ea știe că familia Schwenke este bogată, că au o casă uriașă pe faleză cu vedere spre râu. Margaret poartă la gât un inel de clasă al unui băiat și încă unul la mâna dreaptă. La mâna stângă, un inel de aur, de promisiune. (Asta pentru o fată care cască în timpul discuțiilor de la ora de engleză despre *simbolism.)* Cvasi-logodnicul lui Margaret – prietenul ei stabil încă din clasa a noua – este unul dintre acei băieți imposibili, intolerabili, care este o vedetă la orice: baseball, fotbal, atletism. El își prinde medaliile de jacheta de școală, apoi îi dă jacheta lui Margaret, care se plimbă prin școală clincăind ca un clopoțel de vânt. Numele lui este Jules, iar Margaret i-a luat toate simbolurile. Este foarte mândră de el. De fapt, ea îl privește chiar acum, în timp ce el își așteaptă rândul pe diamantul de baseball. Între timp, ea își bate joc de ceilalți băieți, cei neîndemânatici, cei care nu sunt Jules.

— Hopa! spune ea când o minge se strecoară pe sub o mănușă și iese din teren. Ai uitat ceva!

Cele câteva prietene din jurul ei râd.

— E în spatele tău, amice!

Vorbește destul de tare, așa încât restul încăperii să o audă, dar suficient de încet încât ei să nu facă parte din conversație. Este o poziție tipică pentru Margaret: extrovertită, dar și exclusivistă.

— Puțin mai repede data viitoare, măricelule! spune ea când bietul John Novotny – supraponderal, cu glezne groase, un hipopotam împiedicat printre băieții mai rapizi – nu ajunge la o minge de pe teren, la dreapta lui. Pe bune. De ce se mai află

acolo? spune ea.

Sau când este rândul lui Pauly Mellick – micul Pauly Mellick, care abia are un metru cincizeci și patruzeci și cinci de kilograme – ea spune, din cauza aspectului brațelor sale:

— Tăiețel! Hai, Tăiețel!

Ea îi atacă pe grași, slabi, scunzi. Îi atacă pe cei fără putere. *E o carnivoră,* crede Faye. *Un lupușor cu colți.*

Apoi vine rândul lui Henry. Toate fetele așteaptă, privesc. *Margaret* se uită, toate îl văd: Henry își lovește mănușa cu pumnul și se poziționează aplecat, aproximativ ca un apărător. Faye se simte brusc foarte protectoare față de el. Simte că clasa vrea să fie distrasă, vrea să audă mai multe atacuri crude și molipsitoare din partea lui Margaret, ca și când l-ar *încuraja* pe Henry să dea greș. Faye nu poate să facă nimic decât să privească și să spere. Și când o privește din nou pe Margaret, descoperă că *Margaret o privește și ea,* iar stomacul lui Faye face tumbe, fața i se înroșește, face ochii mari, se simte cumva ca și când deja a pierdut la orice fel de confruntare ar fi asta, iar privirea rece a lui Margaret marchează foarte clar ierarhia: acum Margaret poate să spună orice vrea, iar Faye nu o poate opri.

Așa că toate îl urmăresc pe Henry când antrenorul lovește mingea. Aceasta sare peste terenul de pământ, iar Henry face câțiva pași spre stânga lui ca să o prindă, iar Faye e furioasă. Nu pe Margaret, ci pe *Henry.* Furioasă din cauza eșecului lui public iminent, că o pune în poziția asta, în această rivalitate stupidă cu *Margaret Schwenke.* Furioasă că se simte responsabilă pentru el, răspunzătoare pentru slăbiciunile lui de parcă ar fi ale ei. El pare să se clatine ca un copil mic, iar Faye îl *urăște* în clipa asta. Ea a participat la destule nunți cât să știe acel vers esențial al evangheliei: *iar cei doi vor deveni unul.* Toată lumea pare să creadă că asta este foarte romantic, dar Faye mereu a fost exasperată de acest gând. Iar momentul acesta, de acum, acesta este motivul. Este ca și cum ai lua toate eșecurile și le-ai dubla. Dar acesta este momentul lui Henry. El aleargă să prindă o minge de baseball.

Și nu ai crede, dar face asta impecabil. Prinde mingea, își fixează picioarele și o aruncă direct și cu precizie și repede spre prima bază. Perfect. Arhetipul tehnicii de aruncare a mingii de pe teren. Iar antrenorul aplaudă și aplaudă și băieții și Margaret nu spune nimic.

În curând vine rândul lor la toalete, iar Faye se așază pe podeaua de gresie, simțindu-se groaznic. Deși momentul trecuse fără incidente, Faye era *pregătită* pentru o întâlnire cu Margaret, iar trupul ei încă simțea acea încordare. Este toată un nerv încordat acum, pe dinăuntru încă țipă. Ea fusese atât de pregătită pentru o luptă, încât pare ca și cum chiar a *trecut* printr-o luptă. Și nu ajută faptul că Margaret este aici cu ea, în baie, și stă în cabina de toaletă alăturată. Faye îi simte prezența aproape ca un cuptor.

Toaleta din fața ei este imaculată și albă și strălucitoare și miroase a clor – munca fetelor de la cursul de economia gospodăriei de mai devreme. Profesoara se plimbă prin spatele lor explicând pericolele unei toalete murdare: râie, salmonella, gonoree, diverse microorganisme locale.

— Nu există o toaletă prea curată, spune ea. Le înmânează noi perii de frecat. Ele se ghemuiesc pe podea – unele se așază – și spală vasul, agitând apa, făcând spumă în apă. Freacă și curăță și limpezesc.

— Nu uitați de mâner, spune doamna Schwenke. Mânerul poate să fie cel mai murdar dintre toate.

Profesoara le arată cât clor să folosească și cum să își contorsioneze cât mai eficient brațele astfel încât să curețe sub buza vasului. Ea le spune fetelor cum să își mențină inevitabilii viitori copii sănătoși, cum să oprească răspândirea răcelilor menținând o baie curată, cum să împiedice microbii din toaletă să infecteze restul casei.

— Microbii, spune ea, pot fi aruncați în aer atunci când este trasă apa la toaletă. Așa că atunci când faceți asta, închideți capacul și îndepărtați-vă.

Faye freacă de zor când, din cabina alăturată, o aude pe Margaret vorbind.

— Arăta drăguț acolo, spune ea.

Iar Faye nu știe cu cine vorbește, i se pare improbabil ca Margaret să-i vorbească ei, așa că freacă în continuare.

— Alo? spune Margaret, și ciocănește ușor în perete. E cineva acasă?

— Ce? Da? spune Faye.

— Alo?

— Vorbești cu mine?

— Ă, da?

Apoi chipul lui Margaret apare pe sub peretele cabinei – se înclină, aproape că e cu capul în jos, buclele ei uriașe și blonde îi atârnă comic de vârful capului.

— Tocmai îți spuneam că el arăta drăguț acolo pe teren, spune ea.

— Cine?

— Henry, *desigur.*

— A, da, scuze.

— Am văzut că îl priveai. Trebuie să te fi gândit că arată drăguț.

— Desigur, spune Faye. Da. La asta mă gândeam.

Margaret privește colierul lui Faye, pe care poartă inelul lui Henry. Inelul lui de clasă, mare, cu piatră de opal.

— O să porți inelul acela la mâna stângă? întreabă ea.

— Nu știu.

— Dacă voi doi chiar ați avea intenții serioase, l-ai purta la mâna stângă. Sau ai putea primi un alt inel. Și atunci ai avea unul la gât și altul pentru mâna stângă. Așa a făcut Jules.

— Da, așa e.

— Jules și cu mine avem intenții *foarte* serioase.

Faye încuviințează.

— Ne vom căsători în curând. Are multe perspective.

Faye continuă să aprobe din cap.

— *Multe.*

Profesoara lor observă că stau de vorbă și vine la ele, cu mâinile în șold, spunând:

— Margaret, de ce nu cureți?

Iar Margaret o privește pe Faye – conspirativ, de parcă ar spune: *Suntem împreună în asta* – și dispare după perete.

— Curăț mintal, mamă, spune Margaret. Vizualizez. Așa țin minte mai bine.

— Poate că, dacă te-ai concentra la fel de bine ca Faye aici, ai pleca și tu în marele oraș.

— Scuze, mamă.

— Soțul tău, spune doamna Schwenke acum, mai tare, vorbind cu tot grupul, se va aștepta la un anumit nivel de curățenie în gospodărie, iar Faye se gândește la afișele de pe pereții clasei, soți cu marile lor cerințe, soți cu pălării și haine care pleacă afară pe ușă când soțiile lor nu pot îndeplini cerințele femeiești de bază, soți în reclame la televizor sau în

reviste – pentru cafea, cum el se așteaptă să îi faci un ibric bun pentru șef, sau pentru țigări, cum el va vrea să fii la modă și sofisticată, pentru sutienul Maidenform, cum el se așteaptă să ai o siluetă feminină – și lui Faye i se pare că această creatură, *soțul,* este cea mai solicitantă și chițibușară specie din istoria omenirii. De unde vine el? Cum se transformă băieții de pe terenul de baseball – zănateci, clovni, neîndemânatici ca găinile – în *asta*?

Fetele sunt scuzate. Se întorc în clasă și convoacă următorul val. Se așază înapoi în bănci și privesc, plictisite, afară.

Băieții continuă – unii sunt mai murdari acum, au avut motive să se tăvălească sau să alunece. Și urmează Jules, acel băiat-gladiator cu o față de prăjiturică.

— Hai, dragule! Hai, iubire! spune Margaret, deși el nu o poate auzi.

Exaltarea lui Margaret este pentru fetele din clasă, ca să se uite și ele. Iar jucătorul vine spre Jules, iar el face mișcarea, se deplasează atât de fluid și de ușor, picioarele îi sunt atât de iuți și sigure, nu alunecă pe pământ ca alți băieți, de parcă se mișcă pe un alt pământ, mai tactil. Și se plantează în fața mingii, sosind în locul corect cu timp de rezervă, relaxat și fără efort. Mingea de baseball sare spre mănușă și – poate că lovește o piatră sau o pietricică, poate lovește un unghi strâmb pe pământ, cine știe – mingea sare brusc în sus, neașteptat și nebunește, sare în sus repede și îl lovește pe Jules direct în gât.

Cade la pământ, dând din picioare.

Iar fetelor de la ora de economia gospodăriei li se pare extrem de amuzant. Ele chicotesc, râd, iar Margaret se întoarce spre ele și strigă:

— Liniște!

Ea pare atât de rănită în clipa asta. Atât de rușinată. Arată ca femeile de pe afișe, când le abandonează soții: speriate, defecte, respinse. Acel sentiment de a fi judecată pe nedrept și cu cruzime. Așa arată Margaret, iar Faye își dorește să poată să preia vulnerabilitatea lui Margaret și rușinea și să o îmbutelieze, ca deodorantul. Sau cutiile de spray germicid. L-ar da soțiilor de pretutindeni. L-ar pulveriza spre miri în ziua nunții. Ar arunca bombe cu el, ca napalmul, de pe acoperiș și pe diamantul de pe terenul de baseball.

Atunci și băieții ar afla cum e.

5.

Faye stă singură, afară, după școală, cu o carte în poală, cu spatele sprijinit de peretele cald, murdar al școlii, ascultând prin zid muzicienii care cântă: o trompetă care atinge cele mai înalte note, un xilofon care este lovit în cele mai mici clape, un trombon care scoate acel sunet spart de care numai un trombon e capabil. Acum elevii din orchestra școlii par să fie în pauză, prostindu-se între numere, așa că Faye așteaptă și citește. Cartea este o colecție subțire de poeme de Allen Ginsberg, iar ea îl recitește pe cel despre floarea-soarelui, poate pentru a suta oară, și de fiecare dată devine din ce în ce mai convinsă că poemul este despre ea. Ei bine, nu *chiar.* Ea știe că poemul este de fapt despre șederea lui Ginsberg în dealurile Berkley, privind în larg spre apă, simțindu-se deprimat. Dar cu cât citește mai mult, cu atât se vede mai mult pe ea însăși în el. Când Ginsberg scrie despre „rădăcinile noduroase de oțel ale arborilor mașinăriei”, el ar putea la fel de bine să fi descris fabrica ChemStar. „Apa uleioasă de pe râu” ar putea să fie foarte bine Mississippi. Iar câmpul de floarea-soarelui pe care îl descrie el ar putea să fie la fel de bine acest câmp de porumb din Iowa din fața ei, separat de școală de un gard dărăpănat de sârmă ghimpată, câmpul recent arat și semănat, o pătură vălurită de pământ negru, ud, alunecos. Până când se va relua școala în toamnă, câmpul va fi plin de plante înalte, drepte, înarmate cu știuleți de porumb și gata, în sfârșit, să fie tăiate, să cedeze aproape instantaneu când sunt secerate de la genunchi. Faye stă și așteaptă ca orchestra să înceapă din nou să cânte și se gândește la asta – la recoltă – și cum asta mereu o întristează, cum câmpurile de porumb din noiembrie arată ca niște câmpuri de luptă, plantele măcelărite, albite, ca niște oase, tulpinile de porumb ca niște femururi pe jumătate îngropate și ieșind ascuțite din pământ. După aceea, apropierea răcoroasă a unei alte ierni de Iowa – zăpada care cade ușor, ca un praf, la final de toamnă, primul îngheț din noiembrie, tundra dezolantă din ianuarie care devine locul acesta. Faye își imaginează cum ar fi o iarnă la Chicago și își imaginează că ar fi mai blândă, mai caldă, încălzită de tot acel trafic și mișcare și beton și electricitate, de toate acele trupuri fierbinți ale oamenilor.

Prin zid, ea aude cum cineva cântă la fluier și zâmbește la auzul acelui zgomot, amintirea acelui zgomot. Fusese și ea muziciană odată – cânta la un instrument de suflat, era una din aceia care cânta la fluier. Este unul dintre lucrurile la care a renunțat după ce au început atacurile de panică.

Așa le denumiseră medicii – *atacuri de panică* – ceea ce lui Faye nu i se părea precis. Nu avea senzația că intră în panică, ci mai mult că era dezactivată cu forța și metodic, complet. Ca un perete de televizoare care erau stinse unul câte unul – cum imaginile de pe fiecare televizor se micșorau, ajungând ca niște vârfuri de ac înainte să dispară cu totul. Așa era senzația, îngustarea vederii când începea atacul și cum se putea concentra la un singur lucru mic, un punct din câmpul vizual mai larg, de obicei pantofii.

La început părea să se întâmple numai când îl nemulțumea pe tatăl ei, când făcea ceva – precum a-i duce pe acei băieți în adăpostul de bombardament – care îl înfuria. Dar mai târziu atacurile loveau în momente în care *ar fi fost posibil* să îl nemulțumească, atunci când avea *oportunitatea* de a eșua în fața lui, chiar dacă nu eșuase încă.

Exemplu: concertul.

Se alăturase orchestrei școlii după ce ascultase o înregistrare uluitoare a basmului muzical *Petrică și lupul.* Voise să cânte la vioară, poate la violoncel, dar școala nu avea locuri libere decât pentru instrumentele de suflat. I-au dat un oboi – de un negru mat, culoarea ștearsă pe alocuri, clapele odată argintii erau acum maronii.

O zgârietură lungă, adâncă, pe toată lungimea instrumentului. A învăța să cânte la oboi însemna o calamitate de claxoane și piuieli, note ratate, degetele ei mici alunecau de pe clape pentru că încă nu le putea mișca independent de restul mâinii. Cu toate astea, îi plăcu, îi plăcea că oboiul dădea nota de acordare de la începutul repetiției. Adora constanța aceea, acel La tare pe care îl scotea care ancora întregul grup. Îi plăcea postura severă de care era nevoie ca să cânte la el, să stea dreaptă, ținându-l în fața ei, cu coatele la unghiurile corecte. Îi plăceau repetițiile. Camaraderia. Toată lumea lucra spre un scop comun. Sentimentul general de artă avansată. Sunetul magnific pe care îl puteau construi împreună.

Pentru primul concert, fiecare muzician avea un solo foarte

mic. Ea îl exersă pe al ei timp de luni de zile, până când notele erau înăuntrul ei, până când putea să cânte soloul ei perfect fără să se uite la note măcar. În noaptea spectacolului era îmbrăcată frumos și privi în public și o văzu pe mama ei, care îi făcu cu mâna, și pe tatăl ei, care citea programul. Și era ceva în concentrarea lui, ceva despre felul apatic în care studia programul, felul în care îl aprecia, care pur și simplu o îngrozi pe Faye.

Un gând îi apăru în minte: *Dacă dau greș?*

Era ceva la care nu se gândise până atunci. Și brusc, orice magie conjura când repeta, nu mai putea fi conjurată acum. Nu își putea limpezi mintea, nu putea să își dea drumul așa cum făcea la repetiții. I se umeziră palmele și degetele i se răciră. Până la pauză deja o durea capul, burta, pete negre de sudoare la subsuori. Simți nevoia urgentă să urineze, dar odată ce se duse la baie, descoperi că nu putea. Apoi în a doua jumătate a concertului începu să se simtă amețită, o strângea pieptul. Când dirijorul făcu semn cu bagheta spre ea să-și înceapă soloul, Faye nu putu să cânte. Aerul i se opri în gât. Nu reuși să scoată decât un mic țipăt, o suflare scurtă și neajutorată. Acum toate fețele erau întoarse spre ea. Toată lumea se uita. Auzi muzica venind de undeva, dar suna îndepărtat, ca și când era sub apă. Lumina din sală părea să pălească. Se uită la pantofi. Se clătină pe scaun. Leșină.

Medicii spuneau că nu era nimic în neregulă.

„Nimic medical”, adăugară ei repede. O făcură să respire într-o pungă de hârtie și o diagnosticară cu o „afecțiune nervoasă cronică”.

Tatăl ei o privi, îngrozit și trist.

— De ce ai făcut asta? spuse el. Tot orașul se uita!

Ceea ce îi aprinse nervii din nou, dezamăgirea lui despre atacul de panică în combinație cu anxietatea ei despre a nu mai avea alt atac în fața lui.

Apoi ea începu să aibă atacuri de panică chiar și în situații care nu aveau nicio legătură cu tatăl ei, în momente care păreau altfel inocente și chiar echilibrate și calme. Ea putea să aibă o conversație normală și brusc apărea acest gând toxic, fără motiv: *Dacă dau greș?*

Și atunci, orice lucru banal spunea Faye cu o clipă în urmă devenea brusc amplificat în proporții catastrofice: oare era

proastă, insensibilă, tălâmbă, plictisitoare? Conversația devenea un test oribil pe care îl putea cu ușurință pica. Simțea un sentiment de osândă combinat cu acele mecanisme corporale de luptă sau fugă – dureri de cap, frisoane, roșeață, transpirație, respirație sacadată, părul ridicat – ceea ce înrăutățea totul pentru că singurul lucru mai dureros decât un atac de panică era ca altcineva să îl vadă.

Momentele în care eșua în fața altor oameni, sau momentele în care simțea *pericolul* de a eșua în fața oamenilor, acestea puteau declanșa un atac. Nu de *fiecare* dată, dar uneori. Suficient de frecvent încât ea adoptase un anumit comportament protector: deveni o persoană care nu dădea niciodată greș.

O persoană care *nu eșua niciodată la nimic.*

Era ușor: cu cât Faye se simțea mai temătoare pe dinăuntru, cu atât mai desăvârșită era pe dinafară. Elimina orice critică posibilă, fiind dincolo de orice reproș. Rămânea în bunele grații ale oamenilor, fiind exact cine voiau ei să fie. Lua notă maximă la fiecare test. Câștiga fiecare premiu academic oferit de școală. Când profesorul le cerea să citească un capitol dintr-o carte, Faye mergea și mai departe și citea toată cartea. Apoi citea fiecare carte scrisă de acel autor care era disponibilă la biblioteca din oraș. Nu era nicio materie la care ea să nu exceleze. Era o elevă model, un cetățean model, se ducea la biserică, făcea voluntariat. Toată lumea spunea că are un cap bun pe umeri. Era ușor de plăcut, o bună ascultătoare, nu era niciodată solicitantă și nu critica. Mereu zâmbea și încuviința, mereu era de acord. Era greu să nu o placi, pentru că nu era nimic care să nu placă – era conciliabilă, docilă, se punea singură în umbră, se supunea, era ușor să te înțelegi cu ea. Personalitatea ei exterioară nu avea niciun spin în care să te poți înțepa. Toată lumea era de acord că *era foarte drăguță.* Pentru profesorii ei, Faye era eleva cu rezultate, geniul tăcut din spatele clasei. O lăudau la conferințe, observând mai ales disciplina și efortul ei.

Faye știa că toate astea erau un joc mintal elaborat. Știa că adânc în sinea ei era o impostoare, doar o fată obișnuită. Dacă părea că are abilități pe care nimeni altcineva nu le avea, era doar pentru că muncea mai mult, se gândea ea, și *un singur eșec* ar putea-o arăta restului lumii pe adevărata Faye, cea

reală. Așa că nu eșua niciodată. Și distanța dintre *Faye cea adevărată* și *Faye cea falsă,* în mintea ei, continua să se mărească, asemenea unei bărci care pleacă din port și încet pierde din vedere țărmul de acasă.

Toate acestea aveau un cost.

Reversul medaliei de a fi o persoană care nu eșuează în nimic este că nu faci niciodată nimic în care ai putea eșua. Nu faci niciodată ceva riscant. Este o anumită lipsă esențială de *curaj* printre oamenii care par să fie buni la toate. Faye, de exemplu, a renunțat la oboi. E de la sine înțeles că nu a practicat niciodată niciun sport. Teatrul era un evident nu. Refuza aproape toate invitațiile la petreceri, întâlniri, serate, după-amiezi la râu, seri de băut în jurul focului în curtea cuiva. Trebuie să recunoască acum că drept rezultat, ea chiar nu are deloc prieteni apropiați.

Când a aplicat la Circle, a fost primul lucru riscant pe care l-a făcut de când se știa. Și apoi când a dansat ca atunci la bal. Și atingându-l pe Henry ca atunci când erau la locul de joacă. Riscant. Și acum se simțea pedepsită pentru asta. Cum orașul o detesta și cum Henry o rușina – acesta era prețul asertivității sale.

Ce se schimbase? Ce inspirase această nouă îndrăzneală? Era de fapt un vers chiar din această poezie, poezia lui Ginsberg despre floarea-soarelui, un vers care părea scris exact pentru ea, un fior rapid care păru să o trezească. Rezuma exact cum se raporta la viața ei chiar înainte să știe cum se simțea de fapt:

> *Sărmană floare moartă, când ai uitat tu că ai fost o floare?*

Când oare uitase ea că era capabilă de lucruri îndrăznețe? Când uitase că lucrurile îndrăznețe bolboroseau constant înăuntrul ei? Ea întoarce cartea și studiază din nou fotografia autorului.

Iată-l, acest bărbat tânăr, fermecător, cu chip proaspăt, cu părul scurt puțin ciufulit, proaspăt ras, care poartă o cămașă albă largă, băgată în pantaloni, și ochelari rotunzi de baga arătând ca ochelarii lui Faye. El stă pe un acoperiș undeva în New York – în spatele lui, antenele orașului, și în spatele acestora, acele forme neclare ale zgârie-norilor. Când Faye a

descoperit că Ginsberg va deveni profesor invitat la Circle în acest an, a aplicat imediat la această școală.

Se sprijini cu spatele de zidul de cărămidă. Cum ar fi să se afle în prezența lui, a acestui om de o asemenea abundență? Își face griji despre cum se va comporta la curs: probabil că se va panica. Va avea un atac de panică chiar acolo, pe loc. Va fi ca naratorul dezolat din poezia despre floarea-soarelui: *Bătrână și îngrozitor de mutilată.*

Dar acum orchestra se întoarce.

Muzicienii se adună, iar Faye începe să îi audă cum se încălzesc.

Ascultă cacofonia. O simte prin măduva spinării, acolo unde se sprijină pe zid. Și când se întoarce să își atingă obrazul de cărămida caldă, ea vede mișcare la capătul îndepărtat al clădirii: *Cineva tocmai a dat colțul după clădire.* O fată. Pulover de bumbac albastru-deschis, păr blond aranjat complicat. Faye o vede pe Margaret Schwenke, care caută în poșetă, scoate o țigară, o aprinde, suflând acel prim fum cu un *fuuu* delicat. Nu a văzut-o încă pe Faye, dar o va vedea, este doar o chestiune de timp, iar Faye nu vrea să fie prinsă făcând ce făcea. Încet, ca să nu deranjeze tufele din jurul ei, Faye caută în poșetă și înlocuiește colecția Ginsberg cu prima carte pe care o nimerește: *Ascensiunea națiunii americane,* manualul lor de istorie. Pe copertă este o statuie de bronz a lui Thomas Jefferson înconjurat de un monocrom de albastru strident. Ea face asta ca, atunci când Margaret o observă în sfârșit, ceea ce se și întâmplă, să meargă spre ea și să întrebe:

— Ce faci?

Iar Faye să poată răspunde:

— Teme.

— A, spune Margaret.

Și asta are sens pentru ea, pentru că toată lumea știe că Faye este o fată studioasă, muncitoare, deșteaptă, cu bursă. Și astfel Faye nu trebuie să își explice motivele mai profunde, faptul că se află aici citind poezie îndoielnică și se imaginează cum cântă la oboi.

— Ce teme? spune Margaret.

— Istorie.

— Iisuse, Faye. *Plictisitor.*

— Da, chiar este, spune Faye, deși istoria nu i se pare deloc

plictisitoare.

— Totul este atât de plictisitor, spune Margaret. Școala este atât de plictisitoare.

— Este teribilă, spune Faye, dar își face griji că ar putea suna nesinceră.

Pentru că bineînțeles că adoră școala. Sau poate mai precis este că adoră faptul că este bună la școală.

— De-abia aștept să se termine, spune Margaret. Vreau să termin cu asta.

— Da, spune Faye. Nu mai este mult.

Iar acest fapt, finalul semestrului care va veni repede, a umplut-o de groază în ultima vreme. Pentru că ea adoră claritatea pe care o aduce școala: scopul simplu, așteptările evidente, cum toată lumea știe că ești o persoană bună dacă înveți din greu și ai note mari la examene. Totuși restul vieții nu este judecat astfel.

— Citești aici des? întreabă Margaret. În spatele clădirii?

— Uneori.

Margaret privește în zare spre câmpul negru de porumb din fața lor și pare să se gândească la asta. Trage ușor din țigară. Faye o urmează, privește sec înainte și încearcă să se poarte distant.

— Știi, spune Margaret, mereu am știut că sunt un copil special. Mereu am știut că am anumite talente. Că toată lumea mă place.

Faye încuviințează, aprobând, poate, sau ca să arate că ascultă, că e interesată.

— Și am știut că voi crește și voi ajunge o femeie specială. Mereu am știut asta.

— Aha.

— Am fost un copil special și m-am dezvoltat într-o persoană specială.

— Ești, spune Faye.

— Mulțumesc. Voi fi o femeie specială care se va mărita cu un bărbat special și vom avea copii grozavi. Știi? Mereu am crezut că asta va fi adevărat. Acesta era destinul meu. Viața avea să fie atât de confortabilă. Urma să fie grozavă.

— Așa va fi, spune Faye. Toate acele lucruri.

— Da. Bănuiesc, spune Margaret.

Ea își stinge țigara pe pământ.

— Dar nu știu ce vreau să fac. Cu viața mea.
— Nici eu, spune Faye.
— Serios? Tu?
— Da. Habar n-am.
— Am crezut că te duci la facultate.
— Poate. Probabil că nu. Mama mea nu vrea. Nici Henry.
— A, spune Margaret. A, înțeleg.
— Poate voi amâna un an sau doi. Să aștept să se calmeze lucrurile.
— Asta ar putea fi o mișcare deșteaptă.
— S-ar putea să mai rămân aici o vreme.
— Nu știu ce vreau, spune Margaret. Cred că îl vreau pe Jules?
— Desigur.
— Jules e grozav, cred. Adică e chiar foarte grozav.
— E *așa* de grozav.
— Este, nu-i așa?
— Da!
— Bine, spune ea. Bine, mulțumesc.
Și se ridică, se șterge de praf și o privește pe Faye.
— Hei, uite, îmi pare rău că am fost ciudată.
— E în regulă, spune Faye.
— Te rog să nu spui nimănui.
— Nu voi spune.
— Nu cred că alți oameni ar înțelege.
— Nu voi spune nimănui.
Și Margaret încuviințează și dă să plece când se oprește brusc și se întoarce spre Faye.
— Vrei să vii în weekendul acesta?
— Să vin unde?
— Acasă la mine, prostuțo. Vino să iei cina cu noi!
— Acasă la tine?
— Sâmbătă seara. Este ziua tatălui meu. Avem o petrecere surpriză pentru el. Vreau să vii!
— Eu?
— Da. Dacă vei rămâne în oraș după absolvire, nu crezi că ar trebui să fim prietene?
— A, bine, sigur, zice Faye. Sigur. Ar fi grozav.
— Foarte bine! spune Margaret. Să nu spui nimănui. E o surpriză.
Ea zâmbește și pleacă, trece de colț și dispare.

Faye se sprijină din nou cu spatele de zid și își dă seama că orchestra cântă de zor. Nu observase. Un sunet puternic, un crescendo intens. Este copleșită de invitația lui Margaret. Ce victorie! Ce *șoc!* Ascultă orchestra și simte măreția momentului. I se pare că muzica înăbușită de zid o face mai conștientă de fizicitatea sunetelor, că atunci când nu poate să asculte muzica pur și simplu, poate încă să îi simtă vibrațiile, ca valurile. Acel bâzâit. Peretele de care își lipește chipul transformă experiența. Nu mai este muzică, ci o încrucișare de simțuri. Este conștientă de fricțiunea de care este nevoie pentru a face muzică, de lovirea și mângâierea de coarde, lemn, piele. Mai ales aproape de finalul piesei. Atunci poate să *simtă* notele mai mari, mai zgomotoase. Nu abstract, ci un măcăit, ca o atingere. Și senzația îi alunecă pe gât, un mare puls de zgomot acum, o bătaie înăuntru. O bătaie care o murmură.

Dincolo de orice altceva, ea adoră asta: cum lucrurile o pot lovi pe nesimțite – muzica, oamenii, viața –, cât de repede o pot surprinde, dintr-odată, ca un pumn în plex.

6.

Uneori primăvara pare să se întâmple toată dintr-odată. Arborii înfloresc, primii muguri verzi ies din câmpurile de porumb ude de ploaie, lucrurile se reînnoiesc, încep, și pentru anumiți membri ai claselor absolvente, acesta este un timp de speranță și optimism: se apropie ziua acordării diplomelor, iar fetele – cele cu iubiți stabili, cele care visează cu ochii deschiși la nunți și grădini și copii – încep să vorbească despre suflete-pereche, cum pot să simtă asta, destinul, mâna inevitabilă a sorții, cum ele *pur și simplu știu.* Priviri moi, adoratoare, și un tremur în pulsul lor – Faye le compătimește, apoi se compătimește singură. Ei pare să îi lipsească un romantism esențial din viață. Lui Faye i se pare totul atât de arbitrar, iubirea. Totul este la întâmplare. La fel cum un lucru se întâmplă și nu altul, la fel un bărbat și nu altul.

De exemplu Henry.

De ce Henry, dintre toți?

Ei doi stau pe malul râului într-o noapte, aruncând pietre în

apă, jucându-se în nisip, încercând sfioși să facă glume și conversații, iar ea la asta se gândește: de ce sunt aici *cu el*?

Simplu. Pentru că Peggy Watson a stârnit un zvon cretin toamna trecută. Peggy venise alergând la Faye după cursul de economia gospodăriei, toată un zâmbet și dramă.

— Știu un secret, spuse ea, apoi o tachină pe Faye toată ziua, strecurându-i un bilețel la ora de trigonometrie: *Știu ceva ce tu nu știi.*

— Este unul bun, spuse ea la prânz. De nota zece, suculent. Ceva despre care ai vrea să scrii acasă.

— Spune-mi.

— E mai bine să aștepți, spuse ea. Până după ore. Vei vrea să stai așezată.

Peggy Watson, o prietenă vagă din clasa a treia, locuia pe aceeași stradă cu ea, mergea acasă cu același autobuz, era ființa cea mai apropiată de o „cea mai bună prietenă” pentru Faye.

Când erau copii se jucau acest joc în care foloseau toate creioanele din cutie și foi întregi de hârtie pe care scriau „Te iubesc” cu culori, fonturi și modele diferite. Fusese ideea lui Peggy. Nu se putea opri. Nu se plictisea niciodată. Preferata lui Peggy era o poză cu o inimă cu „Te iubesc” scris în cerc în jurul ei.

— Un cerc, care nu are nici început, nici sfârșit, spunea ea. Te-ai prins? Continuă? Pentru totdeauna!

În ziua aceea, după școală Peggy era entuziasmată, incitată de marile zvonuri și vești alarmante.

— E un băiat care te place!

— Nu, nu e, spuse Faye.

— Ba este. În mod clar. Jur pe ce am mai sfânt.

— Cine e băiatul?

— E un băiat de la noi din clasă.

— Care?

— Ghicește!

— Nu ghicesc.

— Ba da! Ghicește!

— Spune-mi.

Dar Faye nu voia de fapt să știe. Nu voia bătaia de cap.

Era singură, își vedea de ale ei, era fericită cu acest tablou. De ce oamenii nu o lăsau pur și simplu în pace?

— Bine, spuse Peggy. Bine. Fără ghicit. Fără jocuri. O să-ți spun și gata. Sper că ești pregătită.

— Sunt, spuse Faye și așteptă, și așteptă.

Și Peggy, savurând, privind-o pe Faye, pusă pe nazuri, iar Faye suportă toată pauza teatrală până când nu mai putu să îndure.

— La naiba, Peggy!

— Bine, bine, spuse ea. Este Henry! Henry Anderson! Te place!

Henry. Faye nu știa la ce se aștepta, dar nu se aștepta la asta.

Henry? Ea nici măcar nu se gândise la el până atunci. Abia reprezenta o prezență în gândurile ei.

— Henry, spuse Faye.

— Da, spuse Peggy. Henry. Este destinul. Voi doi sunteți *destinați.* Nici nu ar trebui să îți schimbi numele de familie!

— Ba da! Andresen, Anderson, sunt diferite.

— Totuși e destul de drăguț, spuse Peggy.

Faye se duse acasă și se încuie în camera ei. Se gândea serios, pentru prima oară, la a avea un prieten. Stătu pe pat. Nu dormi prea mult. Plânse puțin. În dimineața următoare se decise, în mod ciudat, că de fapt îi păsa mult de Henry. Se convinsese că mereu îi plăcuse cum arată. Fizicul lui solid de fundaș. Maniera lui liniștită. Poate că îl plăcuse în tot acest timp. La școală, el i se părea ciudat acum – mai roz, mai viu, mai chipeș. Ceea ce nu știa ea era că Peggy făcuse cu el același lucru. Îl hărțuise toată ziua cu aluzii despre o fată anume care îl plăcea. I-a dezvăluit mai târziu că era Faye. El veni la școală în ziua aceea și o văzu pe Faye și nu înțelegea cum de nu observase până atunci cât de frumoasă era. Cât de elegantă și de simplă. Ce ochi feroce se ascundeau în spatele acelor ochelari mari, rotunzi. La scurt timp după aceea au început să se întâlnească.

Așa este dragostea, crede acum Faye. Iubim oamenii pentru că ei ne iubesc pe noi.

Este narcisist. Cel mai bine este să fii foarte clar în privința asta și să nu lași noțiunile abstracte precum *soarta* și *destinul* să se amestece în chestiune. Până la urmă, Peggy ar fi putut să aleagă orice băiat din școală.

Asta îi aleargă prin minte în seara asta pe malul râului, unde Henry a adus-o ca să, crede ea, își ceară iertare. Încă din acea

noapte de pe terenul de joacă el a fost timid. Incidentul de după bal. Vorbesc despre asta, dar nu direct. Nu spun nimic specific.

— Îmi pare rău că... știi tu, spune el, iar ea se simte prost pentru el, felul în care se apleacă într-o parte atunci când abordează subiectul.

A devenit iritant de pocăit și penitent. Îi ducea geanta de cărți până acasă, mergea cu un pas în urma ei, cu capul în jos, cumpăra mai multe flori și bomboane. Uneori, în accese de autocompătimire, el spunea lucruri precum „Doamne, ce prost sunt!” Sau o invita să meargă la film și, înainte ca ea să accepte, spunea ceva de genul: „Asta dacă mai vrei să fii prietena mea”.

Totul este arbitrar. Dacă Faye ar fi frecventat altă școală. Dacă părinții ei s-ar fi mutat în altă parte. Dacă în acea zi Peggy ar fi fost bolnavă. Dacă ea ar fi ales alt băiat. Și așa mai departe. O mie de permutări, un milion de posibilități și aproape toate o împiedicau pe Faye să stea aici în nisip cu Henry.

În seara aceasta, el este un pachet de nervi, își frânge mâinile, frământă pământul, aruncă pietre în apă. Ea soarbe din sticla de Coca-Cola și așteaptă. El a plănuit totul până în acest punct, să fie singur cu Faye, aici, pe malul râului. Acum nu știe ce să facă. Se clatină înainte și înapoi în nisip, pocnește spre ceva din fața lui, stă acolo țeapăn și încordat ca un cal nervos. Chinul lui o enervează. Ea își bea cola.

În seara asta râul miroase a pește – o putoare umedă și puternică, asemenea laptelui stricat și amoniacului – iar Faye se gândește la singura dată când a fost cu tatăl ei cu barca. El îi arăta cum să pescuiască. Pentru el asta era important. El crescuse pescar. Când era copil, asta era treaba lui. Dar ea nu prinsese gustul. Nu putea nici măcar să pună viermele pe cârlig fără să plângă – cum se încolăcea pe degetul ei și ieșea o mâzgă maronie când îi înțepa pielea.

Acum Henry îi aduce aminte de acel vierme: gata să explodeze.

Ei privesc râul și flacăra albastră a fabricii de azot, luna, lumina care se sparge pe apă și se împrăștie. O sticlă se bălăngăne la cinci metri în larg. O insectă îi vâjâie pe lângă față. Valurile vin la mal în felul lor ritmic și cu cât stau mai mult acolo în tăcere, cu atât mai mult i se pare lui Faye că râul *respiră* – cum se contractă și se întinde, vine și pleacă, apa mângâie

pietrele când se retrage.

În cele din urmă, Henry se întoarce spre ea și vorbește.

— Hei, ascultă, vreau să te întreb ceva.

— Bine.

— Dar… Nu știu dacă pot, spune el. Dacă pot să te întreb asta.

— De ce nu? spune ea.

Și îl privește, îl vede și își dă seama că nu a făcut asta – chiar să *îl privească* – de cât timp? Toată seara? Ea îi evitase ochii, jenată pentru el, urându-l puțin, iar acum îl vede sumbru și încruntat.

— Vreau să… spune el, dar se oprește.

Nu apucă să termine propoziția. În schimb se apleacă repede spre Faye și o sărută.

O sărut*ă. Puternic.*

Așa cum a făcut în noaptea aceea pe terenul de joacă și o surprinde – gustul lui brusc, căldura lui apăsând-o, mirosul uleios al mâinilor sale care acum îi cuprind fața. Este șocantă, forțarea lui, cum își apasă gura pe a ei, împingând limba tare, dincolo de buzele ei. El o sărută de parcă se află în *luptă.* Ea cade pe spate în nisip, iar el se împinge peste ea, cuprinzându-i fața, sărutând-o sălbatic. Nu este tocmai dur. Dar dominant. Primul ei impuls este să se retragă. El o strânge, își strivește trupul de al ei. Dinții din față li se lovesc, dar el continuă. Nu l-a mai simțit pe Henry niciodată atât de puternic și sălbatic de *masculin.* Nu se poate mișca sub greutatea lui, iar acum simte celelalte solicitări ale trupului ei – are pielea rece, burta plină de cola, simte nevoia să râgâie. Simte nevoia să se retragă de acolo și să fugă. Și chiar în clipa aceea, el se oprește, se retrage câțiva centimetri și o privește. Ea vede acum că Henry este în agonie. Chipul său e schimonosit.

O privește cu ochi mari, rugători și disperați. Așteaptă ca ea să protesteze. O așteaptă să spună *nu.* Și ea e pe cale să spună asta, dar se oprește. Iar acesta va fi momentul, mai târziu în noapte, după ce se va termina totul, după ce Henry o va fi dus acasă, când ea va sta trează până în zori gândindu-se la asta, lucrul care o va încurca cel mai mult este acest moment precis: când a avut ocazia să fugă, dar nu a făcut-o.

Ea nu spune *nu.* Ea nu spune nimic. Pur și simplu întâlnește privirea lui Henry. Poate – deși nu este complet sigură – poate

că ea chiar încuviințează: *Da.*

Așa că Henry continuă, cu o vigoare reînnoită. O sărută, îi atinge urechea cu limba, o mușcă de gât. El își conduce mâna în jos, între ei, iar ea aude cum se desfac anumite mecanisme – cureaua și catarama, fermoarul.

— Închide ochii! spune el.

— Henry!

— Te rog! Închide ochii! Prefă-te că dormi!

Ea îl privește din nou, chipul său este la centimetri distanță, cu ochii închiși. Ceva îl consumă, o nevoie de nerostit.

— Te rog, spune el și îi ia mâna și o ghidează în jos.

Faye se împinge în el, opunând slab rezistență până când el spune „Te rog” din nou și trage mai tare și își lasă mâna moale, îl lasă să facă ce vrea. El iese din pantaloni și îi conduce mâna mai departe, între pliurile pantalonilor, sub chiloți. Când îl atinge, el sare.

— Stai cu ochii închiși, spune el.

Și ea îl ascultă. Simte cum se atinge de ea, îl simte alunecând de-a lungul degetelor. Este un sentiment abstract, îndepărtat de lumea lucrurilor reale.

El își apasă fața de gâtul ei și pompează din șolduri și, își dă ea seama, plânge, mici scâncete tăcute, lacrimi calde care se adună acolo unde se împinge în ea.

— Îmi pare rău, spune el.

Iar Faye simte că ar trebui să fie îngrozită, dar în mare parte ea simte milă. Se simte prost pentru Henry, disperarea și vina lui, nevoile lui brute care îl chinuie, felul fără speranță în care s-a purtat în seara asta. Așa că ea îl trage mai aproape și îl strânge mai tare și brusc, cu un tremurat profund și o stropitură caldă, totul se termină.

Henry se prăbușește, mormăie, cade peste ea și plânge.

— Îmi pare rău, tot spune el.

Trupul lui este ghemuit pe ea și, în mâna ei, el se micșorează repede.

— Îmi pare atât de rău, spune el.

Ea îi spune că este totul în regulă. Îl mângâie încet pe păr, îl ține în brațe în timp ce plânsul îi cutremură tot trupul.

Asta nu poate să fie ceea ce oamenii vor să spună când vorbesc despre *soartă* și *romantism* și *destin.* Nu, aceste lucruri sunt ornamente, se decide Faye, decorațiuni care ascund un

adevăr dur: că dominanța lui Henry din seara aceasta nu era iubire, ci mai degrabă catharsis, simplă eliberare animalică.

El plânge la pieptul ei. Mâna ei este lipicioasă și rece. *Iubire adevărată,* se gândește ea. Și aproape că râde.

7.

— Sunt două condiții, spune Margaret, pentru cină acasă la familia Schwenke. Prima, ia un pachet de la farmacie. Și a doua, nu spune nimănui.

— Ce e în pachet? întreabă Faye.

— Dulciuri, spune Margaret. Ciocolată și alte lucruri. Bomboane. Tata nu vrea să mănânc așa ceva. Spune că trebuie să am grijă de siluetă.

— Nu trebuie să ai grijă de siluetă.

— Asta am spus și eu! Nu ți se pare nedrept?

— Este *atât* de nedrept.

— Mulțumesc, spune ea.

Își netezește fusta, un gest care pare moștenit de la mama ei.

— Deci, când îl iei, poți să te prefaci că e al tău?

— Sigur că da. Bineînțeles.

— Mulțumesc. Deja am plătit pentru el. Am plasat comanda pe numele tău, ca să nu se țipe la mine.

— Înțeleg, spune Faye.

— Cina va fi o surpriză pentru tatăl meu. Deci atunci când îl vei vedea la farmacie, spune-i că în seara respectivă mergi la o întâlnire. Cu Henry. Ca să nu-i dai de bănuit.

— Bine, așa voi face.

— Mai bine chiar, spune *tuturor* că mergi la o întâlnire în seara aceea.

— Tuturor?

— Da. Nu spune nimănui că vii la mine.

— În regulă.

— Dacă oamenii află că vii la mine, tata ar putea afla și va bănui ceva. Știu că nu ai vrea să strici surpriza.

— Desigur că nu.

— Dacă spui cuiva, în mod sigur va ajunge la tata. Este *foarte* bine conectat. Nu ai spus nimănui încă, nu?

— Nu.

— Bun. Ține minte. Ridică pachetul de la farmacie. Și spune că mergi la o întâlnire cu Henry.

Petrecerea trebuia să fie de neuitat. Margaret promisese baloane, panglici, celebrul somon în aspic al mamei sale, un tort cu trei straturi diferite, înghețată de vanilie de casă, poate după aceea chiar vor merge cu decapotabila pentru o plimbare de-a lungul râului seara. Faye se simte atât de specială să fie aleasă pentru această ocazie.

— Îți mulțumesc că m-ai invitat, îi spune lui Margaret.

— N-aș fi putut altfel, răspunde Margaret și o atinge ușor pe umăr.

În seara petrecerii, Faye se află în dormitor, încercând să se decidă între două versiuni ale aceleiași rochii, o rochie drăguță de vară, una verde, alta galbenă. Ambele au fost cumpărate pentru ocazii speciale de care Faye nu își mai amintește. Probabil legate de biserică. Ea privește în oglindă și ține una în fața ei, apoi pe alta.

Pe pat, împrăștiate peste pături și perne, se află documentele de la Chicago Circle. Documente și formulare care, odată trimise, îi vor asigura în mod oficial locul de studentă în anul universitar din 1968. Ea va trebui să le pună la poștă săptămâna viitoare ca să se încadreze în termen. Deja le-a completat, în cerneală, cu cel mai frumos scris de mână. În fiecare seară întinde materialele astfel, broșurile și pamfletele, sperând ca anume ceva să îi vorbească, sperând să vadă ceva care în sfârșit o va convinge să meargă sau să rămână.

De fiecare dată când se simte aproape de o decizie, un fel de grijă o trage în direcția opusă. Mai citește o poezie de Ginsberg și se gândește: *Mă duc la Chicago.* Privește broșurile și citește despre campusul din epoca spațială și își imaginează cum ar fi să fie într-un loc în care studenții sunt toți deștepți și serioși și nu ar privi-o ciudat când ar lua notă maximă la alt test de algebră și se gândește: *În mod clar, mă duc la Chicago.* Dar apoi își imaginează cum ar reacționa toată lumea din oraș dacă s-ar duce, sau, mai rău, dacă s-ar întoarce, ceea ce este aproape cel mai umilitor lucru din lume, dacă nu poate să țină pasul la Circle și trebuie să se întoarcă, iar apoi tot orașul ar bârfi despre ea și și-ar da ochii peste cap colectiv. Își imaginează asta și se gândește: *Rămân în Iowa.*

Și așa continuă această pendulare groaznică.

Dar cel puțin poate să ia o singură decizie: rochia galbenă. Galbenul pare culoarea cea mai de sărbătoare, crede ea, cea mai potrivită pentru o zi de naștere.

La parter o găsește pe mama ei care se uită la știri. Un reportaj despre studenții protestatari, din nou. Încă o noapte, încă o universitate devastată. Studenții se adună pe holuri și refuză să plece. Invadează biroul președintelui și decanului. Ei dorm acolo, chiar unde muncesc oamenii.

Ea privește la televizor, mama lui Faye, uimită de întâmplările ciudate din lume. Stă pe canapea și privește, în fiecare seară, la Walter Cronkite. Evenimentele din ultima vreme par din altă lume – proteste, revolte, asasinate.

„Vasta majoritate a studenților nu sunt militanți”, explică reporterul. El ia interviu unei fete cu păr drăguț și pulover moale de lână care îi spune cât de mult ceilalți studenți nu sunt de acord cu extremiștii. „Vrem doar să mergem la cursuri și să luăm note bune și să sprijinim trupele de peste ocean”, spune ea zâmbind.

Apoi un cadru larg, al unui hol plin de studenți: cu barbă, cu păr lung, neîngrijit, strigând sloganuri, cântând muzică.

— Dumnezeule! spune mama lui Faye. Uită-te la ei! Parcă sunt vagabonzi.

— Am plecat, zice Faye.

— Probabil că au fost la început băieți drăguți, spune mama ei. Probabil că au început să umble cu grupuri rele.

— Am o întâlnire în seara asta.

În sfârșit, mama ei se uită la ea.

— Ei bine. Arăți foarte drăguț.

— Mă voi întoarce până la zece.

Ea trece prin bucătărie, unde tatăl ei scoate capacul percolatorului. Își face cafea și un sandviș pregătindu-se pentru tura lui de la ChemStar din noaptea asta.

— Pa, tata, spune ea, iar el îi face repede cu mâna.

Poartă uniforma, salopeta lui cenușie cu logoul ChemStar în față, plasat între C-ul și S-ul de pe piept. Ea glumea cu el mai demult că, dacă ar fi scos C-ul, ar arăta ca Superman. Dar nu au mai glumit demult așa.

Deschide ușa de la intrare când el o oprește.

— Faye, spune el.

— Da?

— Colegii de la fabrică întreabă de tine.

Faye se oprește în cadrul ușii, cu un picior în casă și unul afară. Se întoarce și își privește tatăl.

— Da? De ce?

— Întreabă de bursa ta, spune el și capacul percolatorului se desface. Întreabă când pleci la facultate.

— A!

— Am crezut că am căzut de acord să nu spunem nimănui.

Stau acolo în tăcere pentru o clipă, tatăl ei adunând cafeaua măcinată cu lingura, Faye cu mâna pe clanță.

— Nu e ceva de care trebuie să fii rușinat, spune ea. Eu intrând la facultate și obținând bursa. Asta nu e… cum i-ai spus? Laudă?

El atunci lasă percolatorul din mână, o privește și zâmbește crispat. Își bagă mâinile în buzunare.

— Faye, spune el.

— Asta e doar… Nici nu știu ce e. *E a face o treabă bună.* Nu este laudă.

— A face o treabă bună. Da. Toată lumea primește bursa asta?

— Nu, sigur că nu.

— Deci atunci ești specială. Te evidențiezi.

— A trebuit să muncesc mult, să obțin note bune.

— A trebuit să fii mai bună decât toți ceilalți.

— Da, am fost.

— Asta e mândrie, Faye. Nimeni nu e mai bun decât nimeni. Nimeni nu e special.

— Nu e mândrie, este… realitate. *Eu* am luat cele mai bune note, *eu* am luat cele mai mari punctaje. Eu. Este un fapt obiectiv.

— Mai ții minte povestea pe care ți-am spus-o despre spiritul casei? *Nisse*?

— Da.

— Și despre fetița care a mâncat porția *nisse*-ului?

— Îmi aduc aminte.

— Faye, ea nu a fost pedepsită pentru că i-a furat mâncarea. A fost pedepsită pentru că a crezut că o merita.

— Tu nu crezi că merit să merg la facultate?

El râde și se uită în tavan și scutură din cap.

— Știi, pentru majoritatea taților este ușor. Își învață fiicele să aprecieze munca grea și plata zilnică. Să alunge băieții răi și să cumpere un set de enciclopedii. Dar tu? Tu te plângi dacă o carte e *tradusă prost.*

— Ce vrei să spui?

— Toată lumea crede deja că ești mare și tare. Nu trebuie să te duci la Chicago ca să o dovedești.

— *Nu* de aceea vreau să merg.

— Crede-mă, Faye! Este o idee proastă, să pleci de acasă. Ar trebui să stai aici unde ți-e locul.

— Tu ai făcut-o. Ai plecat din Norvegia și te-ai mutat aici.

— Deci știu despre ce vorbesc.

— Crezi că a fost o greșeală? Îți dorești să fi rămas acolo?

— Nu înțelegi nimic.

— Am *câștigat* asta.

— Ce crezi că se va întâmpla, Faye? Chiar crezi că pentru că muncești din greu, lumea va fi bună cu tine? Crezi că lumea îți datorează ceva? Pentru că lumea n-o să-ți dea nimic.

Se întoarce să își vadă de cafea.

— Nu contează câte A-uri pline pe linie ai sau unde mergi la facultate. Lumea este crudă.

Faye încă e furioasă pe asta în timp ce se îndreaptă cu mașina spre farmacie. Furioasă pe cinismul tatălui său. Furioasă că mereu orice i-a atras cele mai multe laude – a fi o elevă bună – acum este lucrul care o transformă într-o țintă. Se simte trădată de asta, păcălită de o promisiune implicită care i s-a făcut cu mult timp în urmă. Și crede că poate este providența faptul că în seara aceasta o va vedea pe doamna Schwenke. Pentru că, dacă e cineva în tot orașul acesta care nu ar acuza-o pe Faye că e pretențioasă, este doamna Schwenke, care se laudă cu călătoriile ei prin lume și venerează orice noutate a doamnelor elegante de pe Coasta de Est. În mod sigur, dintre toți, doamna Schwenke ar putea empatiza cu ea.

Faye ajunge la farmacie și vine la ghișeu, unde îl găsește pe Harold Schwenke cu o mapă în mână, numărând borcane cu aspirină.

— Bună ziua, doctor Schwenke, spune ea.

El o privește cu fermitate și răceală pentru un moment bizar de lung. Este înalt și lat, cu părul tuns cu precizie militară.

— Sunt aici să îmi ridic pachetul, spune Faye.

— Da, se pare că așa e.

El pleacă și rămâne undeva în camera din spate pentru un timp care pare mult prea lung. La boxele de metal se aude cum o fanfară cântă un vals. Aparatul automat de împrospătare a aerului eliberează un mic *fușșșș* și câteva secunde mai târziu se simte mirosul saturat, sintetizat de liliac. În farmacie nu mai e nimeni. Luminile de deasupra pâlpâie și bâzâie. Pe tejghea, din insignele pentru campania prezidențială, Richard Nixon o privește fix în ochi.

Când doctorul Schwenke se întoarce, are cu el o pungă de hârtie maro-închis, sigilată cu capse. El o pune – și nu neapărat gentil – pe partea lui de tejghea, prea departe pentru ca Faye să ajungă ușor la ea.

— Asta e pentru tine? spune el.

— Da, domnule.

— Juri că da, Faye? Nu cumperi asta pentru altcineva, nu?

— A, nu, domnule, e pentru mine.

— Poți să îmi spui dacă e pentru altcineva. Fii sinceră!

— Jur pe inimă, doctore Schwenke. Este al meu.

Iar el respiră dramatic, într-un fel care emană exasperare, poate dezamăgire.

— Ești o fată bună, Faye. Ce s-a întâmplat?

— Pardon?

— Faye, spune el. Știu ce e aici. Și cred că ar trebui să te răzgândești.

— Să mă răzgândesc?

— Da. Îți spun asta pentru că este de datoria mea. Dar este și de datoria mea, datoria mea morală, să îți spun că sunt de părere că este o greșeală.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, dar…

— O greșeală *mare.*

Ea nu era pregătită pentru intensitatea acestei conversații.

— Îmi pare rău, spune ea, deși nu știe pentru ce îi pare rău.

— Mereu am crezut că ești așa de responsabilă, spune el. Henry știe?

— Desigur. Am întâlnire cu el în seara asta.

— Chiar așa?

— Da, spune ea, așa cum fusese instruită. Ieșim în oraș în seara asta.

— Te-a cerut de nevastă?

— Ce?

— Dacă ar fi un gentleman, te-ar fi cerut de nevastă până acum. Iar Faye se simte în defensivă sub criticile lui. Ce rostește pare gol.

— Toate la timpul lor?

— Chiar trebuie să te gândești la ce faci, Faye.

— Bine. Mulțumesc foarte mult, spune ea.

Se apleacă peste tejghea și înșfacă punga de hârtie maro cu un foșnet zgomotos, strident. Ea nu știe ce se întâmplă aici, dar vrea să se termine.

— La revedere.

Conduce în viteză spre casa Schwenke, o casă mare, ridicată pe faleza stâncoasă a fluviului Mississippi, un punct rar de elevație în câmpia altfel blândă și plată. Faye înaintează printre arbori până la casă, pe care o găsește neașteptat de întunecată. Luminile sunt stinse și totul e cufundat în liniște. Faye se panichează. A greșit data?

Se întâlneau în altă parte mai întâi? Ia în calcul să meargă până acasă și să o sune pe Margaret când se deschide ușa de la intrare și iese afară Margaret Schwenke, în pantaloni de casă și un tricou larg, cu părul ciufulit cum Faye nu l-a mai văzut până acum, aplatizat pe o parte pentru că a dormit pe el.

— Ai pachetul? întreabă ea.

— Da.

Faye îi întinde punga maro șifonată.

— Mersi.

— Margaret? E totul în regulă?

— Îmi pare rău, spune ea. Nu putem avea cina în seara asta.

— Bine.

— Trebuie să mergi acasă acum.

— Ești sigură că ești bine?

Margaret se uită în jos, nu la Faye.

— Îmi pare tare rău. Pentru tot.

— Nu înțeleg.

— Ascultă, spune ea, iar acum o privește pe Faye pentru prima oară.

Stă dreaptă și întinde bărbia în afară, încercând să pară dură.

— Nimeni nu te-a văzut venind aici în seara asta.

— Știu.

— Ține minte asta! Nu poți dovedi că ai fost aici.

Apoi Margaret dă din cap spre Faye, face stânga-mprejur și pleacă, încuind ușa în urma ei.

8.

În 1968, în micul orășel de pe râu din Iowa unde trăia Faye, fetele din clasa de absolvire știau – deși nu vorbeau niciodată despre asta – zeci de feluri de a scăpa de copiii nenăscuți, neplanificați, nedoriți. Unele dintre aceste metode erau aproape întotdeauna fără succes, unele nu erau nimic altceva decât povești, altele necesitau instruiri medicale avansate, altele erau prea oribile ca să te gândești la ele.

Cele mai atractive erau desigur cele care puteau fi făcute în siguranță, fără vreo substanță chimică sau aparat special. Mersul pe bicicletă pe distanțe mari. Săritul de la mare înălțime. Alternarea băilor fierbinți cu cele reci. Plasarea unei lumânări pe abdomen și lăsată să ardă până la capăt. Statul în cap. Căzutul pe scări. Lovituri repetate în burtă.

Când acestea eșuau – și aproape mereu eșuau – fetele treceau la tehnici noi, remedii care nu ar trezi bănuieli. Lucruri simple, care puteau fi cumpărate ușor. Spălături cu Coca-Cola, de exemplu. Sau Lysol. Sau iodură. Ingerarea de cantități incredibil de mari de vitamina C. Sau tablete de fier. Umplerea uterului cu soluție salină, sau un amestec de apă și săpun Kirkman Borax. Consumarea de stimulente uterine precum cocktailul de mentă. Sau ulei de croton. Calomel. Senna. Rubarbă. Sulfat de magneziu. Ierburi care inițiau sau accentuau fluxul menstrual, precum pătrunjelul. Sau mușețelul. Ghimbirul.

Chinina era și ea eficientă, potrivit multor bunici.

Și drojdia de bere. Pelinul. Uleiul de castor. Leșia.

Apoi mai erau aceste alte metode, cele pe care nu le-ar lua în calcul decât cele mai disperate. Pompa de bicicletă. Aspiratorul. Andreaua. Sârma de la umbrelă. Pene de gâscă. Tubul catartic. Terebentina. Petrolul lampant. Clorul.

Numai cele mai disperate, cele mai singure și izolate, cele care nu aveau prieteni cu acces medical și care ar putea să procure anumite obiecte care nu se comercializează. Meteriginã. Estrogeni sintetici. Extract pituitar. Preparații abortive de tip

ergot. Stricnină. Supozitoare cunoscute în anumite cercuri sub numele de Black Beauties. Glicerină aplicată prin cateter.

Ergometrina, care face uterul să se întărească și să se contracte. Anumite medicamente folosite de crescătorii de vaci ca să regleze ciclurile animalelor – greu de obținut, polisilabice: dinoproston, misoprostol, gemeprost, metotrexat.

Ce era în acea pungă de hârtie? Aproape sigur nu dulciuri și bomboane mici de ciocolată, se gândește Faye în timp ce conduce spre casă, dă colțul spre Vista Hills, regretă că nu a deschis punga. De ce nu a deschis-o?

Pentru că era *capsată,* crede ea.

Pentru că ești o *lașă,* crede o altă parte din ea.

Chiar acum are un sentiment abstract de panică și stres. Cât de ciudat se purtase Margaret în seara aceasta. Și doctorul Schwenke. Are senzația că îi scapă ceva, o realitate esențială de a cărei dezvăluire îi e groază.

Aerul e cețos, din cer nu prea plouă, mai mult picură, o umiditate ca aceea când fetele fierb lucruri la ora de economia gospodăriei.

Odată, una dintre fete și-a uitat oala și a lăsat-o acolo să ardă toată ziua și apa s-a evaporat toată și oala s-a ars și s-a înroșit, iar mânerul de plastic s-a topit și apoi a ars de tot. A declanșat toate alarmele.

Seara aceasta avea aceeași calitate. Ca și când era ceva foarte aproape și periculos și alarmant pe care Faye nu îl observase încă.

Atunci când ajunge acasă devine sigură de asta. În casă este aprinsă o singură lumină – lumina din bucătărie. E ceva în neregulă cu acea lumină singuratică. De afară pare aproape verde, asemenea culorii verzei odată ce tai în ea adânc.

Părinții ei sunt acolo, în bucătărie, așteptând-o. Mama ei nu o poate privi. Tatăl ei spune:

— Ce *ai făcut?*

— La ce te referi?

El spune că au primit un telefon de la Harold Schwenke, care a spus că Faye a venit la el în magazin în seara aceasta ca să ridice un pachet. Ce fel de pachet? „Ei bine, vă spun eu”, a spus doctorul Schwenke, „am lucrat în acest domeniu suficient de mult încât să știu că orice fată care cumpără lucrurile pe care le-a cumpărat Faye în seara asta sunt bune pentru un singur

lucru”.

— Ce? întreabă Faye.

— Ce-ar fi să ne spui tu nouă? spune mama ei.

— Să vă spun *ce?*

— Că ești borțoasă, spune tatăl ei.

— Ce?

— Nu-mi vine să cred că l-ai lăsat pe idiotul ăla de băiat de fermier să te facă așa de rușine, spune el. Și să ne facă pe *noi* de rușine, Faye.

— Dar nu e adevărat! A fost o greșeală.

Telefonul a sunat toată noaptea. Apeluri de la familia Peterson. Și Watson. Și Carlton. Și Wisors. Și Kroll. Toți spuneau: „Frank, ar trebui să știi ce am auzit despre fiica ta”.

Cum Dumnezeului au aflat toți despre asta? Cum de tot orașul știe deja?

— Dar *nu este adevărat,* spune Faye.

Și ea vrea să le explice despre petrecerea de zi de naștere care nu a mai avut loc și despre comportamentul ciudat al lui Margaret din seara asta. Ea vrea să le explice care este adevărul de care își dă seama imediat: că Margaret este gravidă și că are nevoie de anumite medicamente fără să știe tatăl ei, așa că s-a folosit de Faye ca să le obțină. Ea vrea să spună toate astea, dar nu poate, mai întâi pentru că acum tatăl ei este într-o furie oarbă despre cum ea le-a *ruinat reputația* și cum ea *nu-și mai poate arăta fața aici vreodată și* cum *Dumnezeu o va pedepsi* pentru ce vrea să facă *propriului ei copil* – strigând la ea mai multe cuvinte acum decât i-a vorbit tot anul trecut – și pentru că simte că urmează un atac.

Vine puternic pentru că respiră cu dificultate și transpiră și câmpul vizual i se îngustează. În curând va fi ca și când ar privi lumea printr-o gaură de ac.

Și se luptă cu sentimentul că acesta este Cel Mare, criza cu adevărat mare care o ucide în sfârșit, se luptă cu senzația că acestea sunt ultimele guri de aer pe care le ia vreodată.

— Ajută-mă, încearcă să spună, dar iese doar o șoaptă, pe care nu o aude de tatăl ei, care acum îi spune câți ani a muncit ca să obțină o reputație bună în acest oraș și cum ea a stricat totul într-o singură noapte, cum el nu o va ierta niciodată pentru ce i-a făcut.

Pentru cât de mult l-a rănit.

Și ea se gândește: stai puțin.

Se gândește: l-a rănit pe el?

Pentru că chiar dacă nu este însărcinată, dacă ar fi însărcinată, nu ar fi *ea* cea care ar avea nevoie de alinare? Nu ar fi *ea* cea de care ar vorbi vecinii? Cum este asta despre *el*? Și ea se simte brusc sfidătoare, brusc nu mai este interesată să se apere. Și când tatăl ei ajunge la finalul moralei sale și spune: „Ce ai de zis în privința asta?”, ea se ridică atât cât de vertical și nobil poate și spune: „Plec”.

Mama ei o privește acum pentru prima oară.

— Mă duc la Chicago, spune Faye.

Tatăl ei o privește intens pentru o vreme. El pare o versiune ciudată a sa, expresia de pe chipul său este aceeași ca atunci când el construia acel adăpost de bombardamente la subsol, aceeași determinare, aceeași groază.

Ea își amintește cum odată el urcase de la subsol, cu hainele pline de o pudră cenușie de la ce construia acolo jos în noaptea aceea, iar Faye tocmai făcuse baie și era atât de fericită să îl vadă, încât s-a desprins de masa de prosoape pe care mama ei le folosea să o usuce și a țâșnit pe ușă, fericită, luminoasă, sărind ca o minge de cauciuc. Era subțire, musculoasă, tocmai făcuse baie, era în pielea goală, avea opt ani. Tatăl ei stătea chiar în această bucătărie și ea dădu buzna și făcu o tumbă, atât de fericită era. O *tumbă,* o Doamne, imaginează-ți acum, în mijlocul tumbei, crăcănată ca un fel de plantă uriașă tropicală. Ce lucru a văzut tatăl ei. El se încruntase și spusese: „Cred că asta nu se cade. Du-te și îmbracă-te”, iar ea a fugit în camera ei neștiind tocmai ce făcuse greșit. Nu se cad*e pentru cine,* se întrebase ea și stătea dezbrăcată privind spre cartier prin fereastra ei mare de la etaj. Nu știa de ce tatăl ei o trimisese aici, de ce nu era potrivit, iar ea privi afară pe fereastră și poate se gândise pentru prima oară la trupul ei. Sau poate că se gândise pentru prima oară la trupul ei ca la ceva *separat de ea.* Și cui îi pasă dacă își imagina un băiat care trecea prin preajmă și o vedea? Cui îi pasă dacă această imagine va continua să o intereseze din motive care nu vor fi niciodată cu totul clare? Din acel moment înainte, fereastra mare de la camera lui Faye nu mai avu alt scop decât să-și imagineze cum arăta prin ea.

Asta se întâmplase cu mulți ani în urmă. Faye și tatăl ei nu au vorbit niciodată despre asta.

Timpul vindecă multe lucruri pentru că ne setează pe traiectorii care fac trecutul să pară imposibil.

Iar acum Faye este înapoi în bucătărie și așteaptă ca tatăl ei să spună ceva și este ca și cum spațiul care s-a deschis între ei în ziua aceea a ajuns la apogeu. Sunt două corpuri care orbitează unul în jurul celuilalt, conectate prin cel mai subțire fir de legătură posibil. Acum ele vor pluti înapoi unul spre altul, sau se vor îndepărta unul de altul pentru totdeauna.

— M-ai auzit? întreabă Faye. Am zis că plec la Chicago.

Iar acum Frank Andresen vorbește în sfârșit, și când face asta, în vocea lui pur și simplu nu mai este nimic, niciun fel de emoție, niciun sentiment. S-a dislocat pe sine însuși din acest moment.

— Al naibii că da, spune el și se îndepărtează de ea. Pleacă și nu te mai întoarce niciodată!

PARTEA A CINCEA

UN CADAVRU PENTRU FIECARE DINTRE NOI
Vara, 2011

1.

— Alo? Alo?
— Da? Alo?
— Alo? Samuel? Mă auzi?
— Cu greu. Unde ești?
— Sunt eu, Periwinkle! Ești acolo?
— Ce e zgomotul acela?
— Sunt într-o paradă!
— De ce mă suni dintr-o paradă?
— Nu sunt chiar în paradă! Mai mult merg direct în urma ei! Te sun cu privire la e-mailul tău! Ți-am citit e-mailul!
— Ai o tubă exact lângă cap?
— Ce?
— Zgomotul acela!
— Deci am vrut să te sun și să îți spun că am citit…

Brusc se făcu tăcere pe linie, ca o bolboroseală astupată, neclară. Semnalul venea și se oprea, un bipăit robotic, sunetul comprimat și dopplerizat. Apoi:

— … este ce ne așteptam, mai mult sau mai puțin. Poți să faci asta pentru mine?
— N-am auzit nimic din ce ai zis.
— Ce?
— Te întrerupi! Nu te aud!
— Sunt Periwinkle, la dracu'!
— Știu asta. Unde ești?
— Disney World!
— Se aude de parcă ești în mijlocul unei fanfare în marș.
— O secundă!

Sunete foșnite ca de scoici, zgomote de frecare ca și când un

deget sau vântul lovește microfonul, muzică abstractă, apoi o atenuare, de parcă Periwinkle intră brusc într-o cutie groasă de plumb.

— Cum e acum? Mă auzi?

— Da, mulțumesc.

— Se pare că momentan nu e semnal. Probleme de lățimea benzii, cred.

— De ce ești la Disney World?

— Pentru Molly Miller. Îi promovăm noul videoclip. O promovare simultană cu reluarea unui film clasic de animație Disney, acum refăcut digital și în 3D. Cred că e *Bambi*? Toți părinții filmează parada cu telefoanele și le trimit mesaje prietenilor. Cred că asta blochează turnurile de semnal. Ai fost vreodată la Disney World?

— Nu.

— N-am mai văzut niciodată un loc atât de dedicat tehnologiei moarte. Animatronic*e peste tot.* Roboți automați cu componente de lemn care se lovesc unele de altele. Bănuiesc că e pitoresc?

— S-a terminat parada?

— Nu, am intrat într-un magazin. Ye Olde Soda Shoppe se cheamă. Sunt în facsimilul acesta al Main Street USA. Această străduță fermecătoare, pe care multinaționalele precum Disney le-au ajutat să fie eliminate din lumea reală. Nimeni de aici nu pare să fie deranjat de ironie totuși.

— Îmi e greu să mi te imaginez bucurându-te de lucruri precum *roller coastere.* Sau copii.

— Fiecare atracție are același concept: o plimbare cu barca agonizant de lentă prin lumea minunată a roboților. E ca acea cursă *It's a small World,* care, că veni vorba, este doar o poveste de groază cu păpuși narcotizate care fac aceleași lucruri mereu și mereu în ceea ce sunt sigur că Disney nu a vrut să fie de fapt o descriere precisă și vizionară a muncii din lumea a treia.

— Cred că aceea e menită să fie despre unitate internațională și pace globală.

— Aha. Cursa Norvegia de la Epcot a fost ca un zbor planat peste un pliant în mărime naturală pentru industria de petrol și gaze naturale. Și mai este o cursă numită Caruselul Progresului. Ai auzit de ea?

— Nu.

— A fost realizată inițial pentru Târgul Mondial din 1964.

Teatru animatronic. Un tip și familia lui. Prima parte este în 1904 și tipul se minunează de toate invențiile recente: lămpi cu gaz, fier de călcat, prese de spălat. Uimitorul stereoscop. Incredibilul gramofon. Ai prins ideea? Soția spune cum acum îi trebuie doar cinci ore să spele rufele și râdem cu toții.

— Ei cred că le este ușor, dar noi știm mai bine.

— Da. Între fiecare act, ei cântă un cântec groaznic care prinde atât de repede la public într-un fel unic pentru Disney.

— Cântă-l!

— Nu. Dar refrenul e: „Mâine e o zi mare și frumoasăăă”.

— Bine, nu-l cânta.

— Un cântec despre progresul nesfârșit. Mi-a rămas permanent în cap și în clipa asta cred că va trebui să mă lobotomizez ca să scap de el. Oricum, trec mai departe în anii douăzeci în actul doi. Epoca electricității. Mașini de cusut. Prăjitoare de pâine. Mașini de făcut vafe. Congelator. Ventilator. Radio. Al treilea act este în anii patruzeci. Acum este o mașină de spălat vase. Și un frigider mare. Înțelegi spre ce se îndreaptă.

— Tehnologia continuă să îmbunătățească viețile tuturor. Un progres de neoprit.

— Da. Ce idee adorabilă era asta în anii șaizeci, nu? *Totul se va îmbunătăți.* Ha. Jur pe Dumnezeu, eu în Disney World sunt ca Darwin în Galápagos. Și că veni vorba, angajații de la fântâna de suc mi-au zâmbit ca niște maniaci tot timpul. Trebuie să existe o regulă, regula zâmbește-la-client. Chiar când sunt la telefon și – *țipând acum* – EVIDENT NU SUNT INTERESAT DE UN SUC CU GUST DE FRIȘCĂ!

— Ai spus că mi-ai citit e-mailul? Nu am auzit nimic din ce ai spus după aceea.

— Zâmbesc la mine ca niște copii beți. Ca gnomii pe Ecstasy. Trebuie să necesite un act enorm de voință ca să faci asta în fiecare zi. Și da, ți-am citit e-mailul, descrierea ta pentru materialul cu mama-la-liceu. Am citit-o în avion.

— Și?

— Nu am putut să nu observ că sunt foarte puține informații despre cum a aruncat cu afurisitele de pietre în afurisitul de guvernator Parker.

— Ajung și la asta.

— De fapt, zero informații. Absolut nimic, ar fi estimarea mea generală.

— Asta vine mai târziu. Trebuie să descriu cadrul.

— Descrie cadrul. Câte sute de pagini va dura asta, mai exact?

— Ajung la poveste.

— Ai fost de acord să livrezi o carte care spune povestea mamei tale și în același timp o faci și bucăți, retoric vorbind.

— Da, știu.

— În momentul acesta mă îngrijorează partea în care „o faci bucăți”. Pentru că *Fiul Atacatoarei lui Packer își apără mama* ar putea să fie convingător pe alocuri, dar *Atacatoarea lui Packer e eviscerată de propriul său fiu* o să atragă sigur.

— Încerc să spun adevărul.

— În plus, e puțin o poveste de vârstă.

— Nu ți-a plăcut prea mult.

— Ai derapat în niște convenții familiare despre probleme de vârstă, doar asta spun. Și care e marele mesaj aici? Care este lecția de viață?

— La ce te referi?

— Nu e niciun secret că majoritatea biografiilor sunt de fapt cărți de self-help deghizate. Deci ce vor face oamenii mai bine datorită cărții tale? Ce îi va învăța?

— Nu m-am gândit la asta nici măcar o secundă.

— Cum ar fi, ca lecție de viață: *Votați cu republicanii.*

— Nu. Nu scriu deloc despre asta. Nu este în aceeași galaxie.

— Ia uite-l pe Domnul Artist dintr-odată. Uite. În piața de azi, majoritatea cititorilor vor cărți cu povești accesibile, lineare, care se bazează pe concepte mari și lecții de viață ușoare. Lecțiile de viață din povestea mamei tale sunt, să spunem cu blândețe, *diluate.*

— Care e marea lecție de viață din cartea lui Molly Miller?

— Simplu: *Viața e grozavă!*

— Pentru ea e destul de ușor să spună asta. S-a născut bogată. A mers la școală în Upper East Side. Miliardară la douăzeci și doi de ani.

— Ai fi uimit de lucrurile pe care oamenii sunt dispuși să le lase la o parte ca să creadă că viața este, într-adevăr, grozavă.

— Viața nu e grozavă deloc.

— Și de aceea avem nevoie de Molly Miller. Țara se destramă în jurul nostru. Asta este evident până și pentru cei care nu sunt deloc atenți la ce se întâmplă, până și pentru segmentul

neinformat și de votanți indeciși. Totul se prăbușește aici, în fața ochilor noștri. Oamenii își pierd locurile de muncă, pensiile le dispar peste noapte, tot primesc acele documente trimestriale care le arată că fondurile de pensie valorează cu zece procente mai puțin pentru a șasea oară la rând, iar casele lor valorează jumătate din cât au plătit pentru ele, iar șefii lor nu se pot împrumuta pentru a le plăti salariile, iar Washingtonul e un circ și au case pline de tehnologie interesantă și se uită la telefoanele lor și se întreabă: „Cum de o lume care produce ceva atât de uimitor ca asta poate să fie o lume așa de rahat?” Asta se întreabă ei. Am făcut studii despre asta. Ce voiam să spun?

— Despre Molly Miller, viața e grozavă.

— Uite cât de disperați sunt oamenii după știri pozitive. *Rolling Stone* a vrut un interviu cu Molly. Dar pentru că scriau despre ea, și nu despre muzica ei, au spus că voiau să fie mai „adevărat”. Un interviu mai adevărat ca să reflecte biografia mai reală, bănuiesc! Lăsând la o parte faptul că biografia în sine era bazată pe grupuri de discuții și scrisă de alții? Și că interviul „mai adevărat” avea să fie regizat de la bun început? Ei nu voiau realitatea în sine, ci o simulare care să pară mai apropiată de realitate decât simulările lor obișnuite. Dar oricum. Am tot propus idei și am făcut brainstorming și unul dintre publiciștii noștri juniori, un absolvent recent de Yale care o să ajungă cineva, îți spun de pe-acum, are ideea asta uluitoare. El spune: hai să îi punem să o urmărească, știți, cum face paste acasă. Genial, nu?

— Cred că e un motiv special pentru care a ales pastele.

— Prinde mai bine la public decât carnea. În ziua de azi, friptura de porc sau de pui are prea multă însemnătate. E organic? Fără antibiotice? Fără cruzime? Bio? Cușer? Fermierul a purtat mănuși de mătase și l-a mângâiat în fiecare seară să adoarmă și i-a cântat cântece de leagăn? Nu mai poți să comanzi un nenorocit de hamburger fără să dai de vreo platformă politică. Pastele sunt încă destul de neutre, inofensive. Și desigur că nu am arăta niciodată ce mănâncă ea de fapt.

— De ce? Ce mănâncă?

— În mare parte, varză la aburi și supă de ciuperci. Dacă un reporter vede asta, o să devină cu totul altă poveste. Cum bietul

idol al adolescenților se înfometează până la moarte. Apoi am fi târâți în toată dezbaterea despre imaginea corporală, unde nimeni nu a câștigat vreodată la public cu argumente de niciun fel.

— Nu cred că chiar aș vrea să citesc despre cum face Molly Miller paste.

— În contextul calamităților naționale și al anihilării complete ale perspectivelor lor personale, oamenii se împart în general în două direcții. Avem tone de documente care demonstrează asta. Ei fie se indignează și sunt hiperconștienți, caz în care de obicei încep să posteze discursuri lungi și plicticoase libertariene pe iFeel sau ceva, sau se vor scufunda într-un fel de ignoranță confortabilă, caz în care Molly Miller care încălzește un sos marinara *din borcan* este o distracție plăcută și bizară.

— Faci să sune ca un serviciu public.

— Nu există o creatură mai arogantă decât un libertarian fariseic pe internet, n-am dreptate? Oamenii aceștia sunt pur și simplu *de nesuportat.* Și, da, *este* un serviciu public. Vrei să știi speranța mea secretă pentru cartea ta?

— Sigur.

— Că va fi cea care o va înlocui pe a lui Molly pe lista bestsellerurilor. Vrei să știi de ce?

— Mi se pare extrem de improbabil.

— Pentru că sunt foarte puține produse care plac acelor două grupuri de oameni: furioșii *și* ignoranții. Foarte puține produse pot să facă acest salt.

— Dar povestea mamei mele…

— Am testat asta. Mama ta are un *farmec uriaș de transversie.* Asta este rar și de obicei imposibil de prevăzut, lucrul care iese din cultură și devine universal. Toată lumea vede ce vrea să vadă în mama ta, toată lumea are ocazia să fie jignită în felul său. Povestea mamei tale le permite oamenilor de orice orientare politică să spună „Să-ți fie rușine!”, ceea ce e absolut delicios în ziua de azi. Nu este niciun secret că distracția cea mai mare a americanilor nu mai este baseballul. Acum este evlavia prefăcută.

— O să lucrez cu siguranță la asta.

— Ține minte: mai puțină empatie, mai mult carnagiu. Acesta este sfatul meu pentru tine. Și că veni vorba, scriitorii pe care i-am folosit pentru cartea lui Molly? Sunt disponibili. Îi am pe fir,

dacă ai nevoie de ajutor să scrii cartea.

— Nu, mulțumesc.

— Sunt foarte profesioniști și discreți.

— Pot să îmi scriu singur cartea.

— Sunt sigur că ai *vrea* să scrii chiar tu cartea, dar nu ai un istoric pe care l-aș descrie drept promițător, referitor la terminarea cărților.

— De data asta e altfel.

— Nu te judec, doar subliniez niște fapte istorice. Că veni vorba? În toți anii ăștia, nu te-am întrebat niciodată: de ce nu ai putut să termini prima carte?

— Nu e vorba că nu am *putut* s-o termin…

— Sunt curios. Ce s-a întâmplat? Nu am trimis suficiente scrisori de încurajare și laude? Ți-ai pierdut inspirația? Ambiția ți s-a prăbușit sub greutatea așteptărilor? Ai avut un – cum se numește? – *blocaj*?

— Nimic din toate astea, serios. Doar am luat câteva decizii proaste.

— Câteva decizii proaste. Așa explică oamenii o mahmureală.

— Au existat câteva decizii proaste, din partea mea.

— E un fel destul de vesel de a-ți explica eșecul complet de a deveni un scriitor celebru.

— Știi, mereu am vrut să devin un scriitor celebru. Am crezut că, dacă aș fi un scriitor celebru, asta mă va ajuta să rezolv anumite probleme. Și apoi brusc am fost un scriitor celebru și problemele nu erau deloc rezolvate.

— Anumite probleme?

— Să spunem că era vorba despre o fată.

— O, Doamne! Îmi pare rău că am întrebat.

— O fată pe care voiam foarte mult să o impresionez.

— Dă-mi voie să ghicesc. Ai devenit scriitor ca să impresionezi o fată. Și apoi nu te-ai ales cu fata.

— Da.

— Asta se întâmplă, deloc surprinzător, tot timpul.

— Tot cred că aș fi putut să fac ce trebuie. M-aș fi putut alege cu fata. Doar că ar fi trebuit să fac lucrurile puțin diferit. Ar fi trebuit să fac niște alegeri mai bune.

POȚI SĂ CÂȘTIGI FATA!

O poveste Choose Your Own Adventure

Aceasta nu este o poveste obișnuită. În această poveste, rezultatul depinde de deciziile pe care le iei. Gândește-te bine la alegerile tale, pentru că vor afecta sfârșitul poveștii.

Ești un tânăr timid și retras și fără speranță care, dintr-un motiv oarecare, vrea să fie romancier.

Unul foarte important. Adică unul foarte cunoscut. Unul care chiar câștigă premii. Crezi că modul în care îți poți rezolva problema vieții este să devii un autor celebru. Dar cum?

Se pare că este ușor de fapt. Nu știi asta, dar deja ai toate calitățile de care ai nevoie. Totul s-a pus deja în mișcare.

În primul rând și asta este esențial: *Te simți disperat, iremediabil neiubit.*

Te simți abandonat și neapreciat de oamenii din viața ta.

Mai ales de femei.

Mai ales de mama ta.

Mama ta și o anumită fată de care ai devenit obsedat în copilărie, o fată care te face să te simți ametit și maniac și cu mintea încurcată și neconsolat. Ea se numește Bethany și îți face ție cam ce îi face focul unui buștean.

Familia ei se mută pe Coasta de Est la scurtă vreme după ce mama ta te abandonează. Aceste evenimente nu sunt legate între ele, dar în capul tău ele par conectate, marele punct pivotal din viața ta, acea lună de la începutul toamnei când copilăria ta se sparge în două. Când pleacă, Bethany promite că îți va scrie și așa face: în fiecare an, o dată pe an, de ziua ta, primești o scrisoare de la Bethany. Și tu o citești și îi răspunzi imediat, scrii ca un maniac până la trei dimineața schiță după schiță eșuată, încercând să scrii scrisoarea perfectă pe care să i-o trimiți înapoi. Apoi urmează o lună în care îți verifici obsesiv cutia poștală. Dar nu vine nimic, nu pentru încă un an, când de ziua ta vine o altă scrisoare de la Bethany, plină de noutăți. Locuiește în DC acum. Încă mai cântă la vioară. Ia lecții de la cei mai buni oameni. Ei spun că promite mult. Fratele ei se duce la un internat militar. Îi place la nebunie. Tatăl ei își petrece mare parte din timp acum în apartamentul lor din Manhattan. Arborii înfloresc.

Bishop spune bună. La școală e bine.

Și tu ești descurajat de tonul neutru și rece al scrisorii până când ajungi la final, unde ea semnează:

Te iubesc,
Bethany

Ea nu semnează „Cu dragoste” sau „Toată dragostea mea” sau toate celelalte lucruri pe care le poți spune fără să fie adevărate neapărat. Bethany scrie „Te iubesc” și aceste două cuvinte te țin în viață încă un an întreg.

Pentru că de ce ar spune „Te iubesc” decât dacă chiar te iubește? De ce nu ar folosi una dintre acele încheieri pe care le folosește toată lumea? *Toate cele bune. Ai grijă. Cu respect.*

Nu, ea scrie „Te iubesc”.

Dar desigur că este chestiunea scrisorii înseși, care este atât de impersonală și de sigură și inofensivă și lipsită de romantism sau iubire.

Cum se explică această disonanță?

Te decizi că părinții ei îi citesc scrisorile.

Îi monitorizează comunicarea cu tine. Pentru că, chiar dacă nu ai fost niciodată implicat formal în asta, tu erai cel mai bun prieten al fratelui lui Bethany într-o perioadă în care Bishop îi făcea niște chestii destul de dubioase directorului școlii sale.

Așa că părinții ei probabil că nu te plăceau și nu erau de acord cu iubirea fiicei lor pentru tine. Astfel, singurul loc în care ea poate să strecoare acel mesaj dincolo de cenzură este în încheiere, unde scrie, crucial, „Te iubesc”.

Când îi scrii înapoi, presupui că scrisoarea va fi inspectată.

Așa că îi povestești lui Bethany despre toate detaliile banale ale vieții tale și în același timp încerci să faci aluzie la iubirea ta infinită pentru ea. Îți imaginezi că ea îți poate simți iubirea la marginea scrisorii, plutind fantomatică deasupra cuvintelor, imediat dincolo de puterea de înțelegere a părinților ei. Și desigur că la finalul scrisorii o semnezi „Și eu te iubesc” doar ca să îi arăți că ai primit mesajul – mesajul *adevărat* – al scrisorii tale. Și așa comunicați voi doi, asemenea spionilor în timpul războiului, trimițând un singur fapt însemnat ascuns într-un nor de banalitate.

Apoi aștepți un an pentru o altă scrisoare.

Și între timp numeri zilele până când absolviți amândoi liceul și mergeți la facultate și când ea nu se va mai afla sub controlul părinților săi, va fi liberă să își exprime sentimentele adevărate, reale, profunde.

Și în acest timp visezi cum vei merge la aceeași facultate ca ea și veți deveni iubiți în campusul studențesc și cât de grozav va fi să mergi la petreceri cu Bethany la braț, cât de multă credibilitate vei căpăta instantaneu când vei fi tipul care se întâlnește cu talentul la vioară, frumoasa talentată la vioară (nu, de fapt superba, *uluitoarea* și știi asta pentru că din când în când îți trimite o fotografie nouă cu ea și fratele ei în scrisoarea anuală, unde pe spate scrie „Ne e dor de tine! B&B” și pui fotografia pe noptieră și în timpul primei săptămâni cu fotografia, abia poți să dormi pentru că te trezești din oră în oră pentru că ai aceste coșmaruri ciudate în care fotografia e luată de vânt sau se dezintegrează sau cineva se furișează în dormitorul tău ca să fure poza sau ceva).

Și chiar crezi că vei merge la aceeași facultate până când Bethany intră la Julliard și îi spui tatălui tău că vrei să mergi la Julliard, iar tatăl tău ridică o sprânceană și spune „Da, bine” într-o manieră foarte desconsiderantă pe care nu o înțelegi până când găsești o broșură despre Julliard la biroul de consiliere în carieră din liceu și descoperi că Julliard este de fapt numai pentru oameni din domeniul muzicii, teatrului și dansului. În plus, taxa este cam de zece ori peste bugetul tatălui tău.

Așa că, rahat.

Îți revizuiești planul și îi spui tatălui tău că nu te duci la Julliard, ci undeva

în New York.

„Poate Columbia”, spui tu, pentru că acel campus pare foarte aproape de Julliard pe harta New York-ului pe care ai găsit-o la biblioteca liceului. „Sau la NYU?”

Henry, care în acel moment testează consistența unei noi „quiche” congelate plimbând prin gură aluatul lichid de ou și luând notițe pe o fișă cu cincisprezece pași, se oprește o clipă, înghite, se uită la tine și spune:

— Prea periculos.

— Ei, haide.

— New York-ul este capitala mondială a crimelor. În niciun caz.

— Nu este prea periculos. Sau dacă este, cel puțin campusul nu este periculos. O să stau în campus.

— Ascultă. Cum să spun asta? Tu locuiești pe aleea Oakdale. În New York nu există nici o singură alee Oakdale. Nu seamănă cu nimic din ce este aici. Vei fi mâncat de viu.

— Zici că în New York sunt alei. O să fiu bine.

— Nu mi-ai prins simbolistica. Vezi? Exact asta vreau să spun. Sunt oameni de pe *Străzi.* Și, de cealaltă parte a spectrului? Sunt oamenii ca noi, de pe *Alei.*

— Potolește-te, tata!

— În plus, spune el, întorcându-se la tarta lui, este prea scump. Ne putem permite o facultate publică, din stat. Asta e tot.

Adică acolo unde o să și ajungi și unde vei descoperi acest lucru numit *e-mail,* pe care îl folosesc toți studenții acum și în următoarea scrisoare Bethany îți va trimite adresa ei de e-mail și tu îi trimiți ei un e-mail și după aceea scrisorile de hârtie se opresc pentru totdeauna. Partea bună aici este că tu și Bethany vă puteți scrie mai des, chiar săptămânal acum. E-mailul este atât de imediat. Asta pare grozav timp de o lună, când îți dai seama că dezavantajul este lipsa unui obiect fizic, orice lucru pe care Bethany chiar l-a atins, care în anii adolescenței adesea te-a alinat, ținând hârtia groasă pe care a folosit-o, a acoperit-o cu scrisul ei frumos – Bethany era la 1.600 de kilometri distanță, dar acest obiect îi putea ține locul. Puteai să închizi ochii și să îți scrisoarea și aproape că îi simțeai atingerile de pe hârtie, degetele ei pe fiecare pagină, limba care linge plicul. Era un act de imaginație și credință, o transsubstanțialitate mesianică, acest obiect devenind, pentru o clipă, în mintea ta, un trup. Trupul ei. Motiv pentru care, după ce au început e-mailurile și vă scriați tot timpul, ai început să te simți mai singur ca niciodată. Întruparea ei fizică a dispărut.

La fel și „Te iubesc”-ul.

La facultate, la Julliard, „Te iubesc”-ul de la finalul corespondenței sale se schimbă repede în „Te iub”, care înțeapă.

„Te iub” pare să fie ce pățește iubirea adevărată când formalitatea și demnitatea ei sunt amputate.

Cealaltă problemă este că, în ciuda faptului că nu mai este controlată de părinți, scrisorile lui Bethany nu se schimbă fundamental. Cel mai bun mod de a descrie tonul acestora este *informațional.* Ca un ghid printr-un tur de campus. Dată fiind ocazia de a-și exprima în sfârșit adevăratele ei sentimente, Bethany se întoarce la șabloanele familiare, oferă actualizări,

împărtășește noutăți. Este ca și cum, după nouă ani de scris astfel, ea scrie într-o rutină anume. Este atât de familiară încât devine singura modalitate prin care poate conversa. Și indiferent de câte noutăți primești – că unele cursuri sunt ușoare (cum e cel de Antrenare a urechii) și unele cursuri sunt grele (precum Armonia diatonică), că violoncelistul din grupul ei de cameră e foarte talentat, că mâncarea din cămin e proastă, că fata care-i este colegă de cameră este o percuționistă din California care își provoacă singură migrene regulat de la exersatul talgerelor – această informație este lipsită de căldură sau umanitate. Nu are intimitate.

Este lipsită de romantism.

Iar apoi Bethany începe să îți povestească despre băieți. Băieți care flirtează.

Băieți nerușinați la petreceri care o fac să râdă atât de tare, încât își varsă băutura. Băieții, de obicei care cântă la alămuri, de obicei tromboniști, care o invită la întâlniri. Mai departe, ea spune da. Mai departe, întâlnirile sunt *distractive.* Și tu fierbi pe dinăuntru, pentru că ai tânjit după femeia asta timp de nouă ani și brusc acești tipi, acești *străini,* au mai mult succes la ea într-o noapte decât ai avut tu toată viața. Este nedrept. Meriți mai mult, după tot ce ai îndurat. Cam în această perioadă „Te iubesc” se transformă în „Te iub”, care apoi se transformă în „Cu drag”, care în cele din urmă devine „xoxo” și până atunci ți-ai dat seama că s-a schimbat ceva fundamental în natura relației voastre. Undeva, pe drum, ți-ai ratat șansa.

Acesta este, întâmplător, un pas esențial în a deveni un scriitor celebru. Acest eșec. Îți dă o viață interioară bogată, în care îți închipui toate felurile în care ai fi putut să nu ratezi totul și toate felurile prin care o poți câștiga înapoi pe Bethany. În capul listei: să-i bați pe băieții de la trombon. Metoda: să scrii ficțiune adâncă și pseudo-intelectuală și artistică și importantă. Pentru că nu ești o persoană care o poate face pe Bethany să râdă până își varsă paharul. Nu poți să intri în competiție cu băieții de la trombon pe acest front. Pentru că mereu devii mortal de serios și formal când te gândești la ea sau îi scrii. Este ca un răspuns religios, devii solemn și oficial în fața a ceea ce te-ar putea anihila. Când vine vorba despre Bethany ești complet lipsit de umor.

Așa că scrii povești fără umor despre Probleme Mari Sociale și te feliciți pentru că băieții tromboniști amuzanți n-ar putea să atingă Problemele Mari Sociale nici cu o prăjină. („Prăjina” fiind un clișeu pe care l-ar folosi tromboniștii fără să se gândească, dar tu, fiind un artist care face toate lucrurile în mod original, nu faci așa.) Crezi că scopul de a fi un scriitor este să îi arăți lui Bethany cât de unic și special ești față de masele care simt la fel și fac la fel. Crezi că a deveni scriitor este echivalentul în viață cu a purta cel mai creativ și interesant costum de la petrecere. Când te decizi să devii scriitor – pe la douăzeci de ani, când faci acel lucru care pare foarte important, când te duci la facultate să studiezi „Scrierea creativă” – te arunci în acest stil de viață: faci lucruri artistice de scriitor, stai prin cafenele, porți negru, construiești o garderobă melancolică neagră în întregime care poate fi descrisă drept postapoealiptică/post-holocaust, bei alcool, adesea târziu în noapte, cumperi jurnale legate în piele, pixuri grele, de metal, niciodată cu bilă, niciodată cu buton, și țigări, mai întâi normale, mărcile pe care le

cumpără toată lumea la benzinărie, apoi cele elegante, europene, în cutii lungi, plate, care se găsesc numai în magazine speciale de tutun. Țigările îți dau ceva de făcut când ești în public și simți că ești analizat și evaluat și judecat. Ele au aceeași funcție pe care le vor avea telefoanele inteligente cam în cincisprezece ani: un fel de scut social, ceva pe care îl poți scoate din buzunar și pe care îl poți manevra când te simți stânjenit. Adică așa cum te simți cam tot timpul și pentru care dai vina pe mama ta.

Desigur, nu scrii niciodată despre asta. De obicei eviți orice introspecție. Sunt lucruri înăuntrul tău pe care preferi să le ignori. Acolo este o masă topită de angoasă și autocompătimire adânc înăuntrul tău și o ții acolo presată, nu o privești și nu îi recunoști niciodată prezența. Când scrii, nu scrii despre tine. În schimb, scrii povești întunecate și grele și violente care îți dau reputația că poate ai secrete. Poate că în trecutul tău s-a întâmplat un rahat foarte brutal. Scrii o poveste despre un chirurg plastician abuziv și alcoolic care se îmbată în fiecare noapte și își violează fiica adolescentă în feluri crude, de neimaginat, o grozăvie care continuă pe parcursul anilor săi de liceu până când într-o zi fata pune la cale un plan să își ucidă tatăl, strecurându-i cantități uriașe de toxină botulinică furată din rezervele lui de Botox în provizia de cireșe maraschino, astfel că, după mai multe cocktailuri, tatăl ei paralizează complet, iar fiica îl invită pe un psihopat homosexual brutal pe care l-a întâlnit în circumstanțe bizare să-i violeze tatăl de mai multe ori, în timp ce tatăl este perfect conștient și simte totul și apoi după ce își primește pedeapsa cuvenită, este ucis când fiica îi taie organele genitale și îl lasă să sângereze încet până la moarte într-un interval de șapte zile, jos la subsol, de unde nimeni nu îl aude cum țipă.

Cu alte cuvinte, scrii povești care *nu au nimic de-a face cu viața ta sau de fapt cu nimic din ceea ce știi.* Și când scrii aceste povești, nu îți pasă decât ce ar crede Bethany dacă le-ar citi. Poveștile sunt de fapt ca o mare evoluție pe scenă care nu are decât un singur scop: să o faci pe Bethany să simtă anumite lucruri despre tine. Să o faci să creadă că ești talentat, artistic, genial, profund. Să o faci să te iubească din nou. Paradoxul aici este că nu îi arăți niciodată niciuna din aceste povești.

Pentru că, chiar dacă te afli în preajma celor care scriu și urmezi cursuri de scriitură și te îmbraci ca un scriitor și fumezi ca un scriitor, în cele din urmă trebuie să recunoști că scriitura ta *nu este foarte bună.* E primită călduț la cursuri, feedback lipsit de entuziasm de la profesori, multe respingeri anonime de la editorii cărora le scrii. Cel mai rău e când un profesor te întreabă în timpul unei vizite neobișnuit de intense pentru consultație: „De ce vrei să fii scriitor?”

Subtextul de aici fiind, desigur, că poate nu ar trebui.

„Mereu am vrut să fiu scriitor” este răspunsul tău prompt. Un răspuns care nu este complet adevărat. Nu ți-ai dorit *mereu* să fii scriitor, ci mai degrabă ți-ai dorit să fii scriitor încă de când mama ta te-a abandonat, la vârsta de unsprezece ani, și pentru că viața dinainte de asta ți se pare viața unei persoane complet diferite, ar putea la fel de bine să fie *dintotdeauna.* La modul esențial, în acea zi te-ai renăscut.

Asta nu este ceva ce îi spui profesorului. Este ceva ce știi înăuntru, într-o cavitate plină cu fiecare lucru adevărat despre tine, astfel încât pe dinafară

nu a rămas nimic adevărat. Dimineața în care a dispărut mama ta, mai ales, este băgată adânc înăuntru, mama ta care te întreabă ce vrei să te faci când vei fi mare. Și tu ai spus romancier, iar ea a zâmbit și te-a sărutat pe frunte și a spus că va citi orice vei scrie.

Așa că a deveni scriitor era singura cale de comunicare pe care o vei avea cu mama ta, o comunicare într-un singur sens, asemenea unei rugăciuni. Și ai crezut că vei scrie ceva cu adevărat grozav ce ea va citi și, printr-o schemă ciudată, ei îi va dovedi că nu ar fi trebuit să plece niciodată.

Problema este că nu poți să scrii nimic de un asemenea nivel de calitate.

Nici pe-aproape. În ciuda instruirii, lipsește un element evaziv.

— Adevărul, sugerează profesorul tău la întâlnirea de sfârșit de an, când ești chemat în birou pentru că mai ai o poveste de scris înainte de absolvire, așa că profesorul vrea să te convingă într-o ultimă încercare că trebuie neapărat să serii „ceva ce este adevărat”.

— Dar eu scriu ficțiune, spui tu.

— Nu mă interesează cum îi spui, spune profesorul. Scrie ceva adevărat.

Așa că tu scrii despre unul dintre puținele lucruri adevărate pe care le-ai trăit vreodată. O poveste despre o pereche de gemeni care locuiau în suburbiile din Chicago. Sora este un talent la vioară. Fratele este un scandalagiu. Ei stau încordați la masă sub privirea imperioasă a tatălui lor, agent de bursă, apoi sunt eliberați în noapte unde au aventuri, printre care otrăvirea lentă a jacuzziului vecinului lor, directorul școlii lor private de elită. Modalitatea de otrăvire este simplă: supradoză de pesticide. Dar explicația? De ce vrea fratele să îl otrăvească pe director? Ce a făcut directorul ca să merite asta?

E ușor de răspuns la asta, dar e greu de scris.

Ai înțeles totul în sfârșit acum câțiva ani. Ai unit în sfârșit punctele pe care nu le puteai conecta când aveai unsprezece ani. De ce Bishop părea să știe multe lucruri pentru anii lui. Lucruri sexuale. Precum atunci la iaz, în acea ultimă după-amiază împreună când s-a împins în tine exact în poziția corectă pentru sex – de unde a știut asta? De unde a știut să facă asta? Cum a știut să îl seducă pe director ca să evite o bătaie? De unde avea toate acele materiale pornografice, toate acele Polaroide ciudate? De ce se purta așa? Devenea un bătăuș? Exmatricularea de la școală? Uciderea de animale mici? Otrăvirea directorului?

Momentul în care ai înțeles toate acestea și le-ai pus cap la cap a fost în liceu, când într-o dimineață mergeai la școală și nici măcar nu te gândeai la Bishop sau la director sau la nimic din toate astea, când brusc ți-ai dat seama de tot, ca într-o viziune, ca și când mintea ta asamblase totul în tot acest timp sub suprafață: Bishop era abuzat. Molestat. Bineînțeles că era. Și directorul o făcea.

Iar vina te-a copleșit atât de tare, încât te-ai clătinat pe picioare. Te-ai așezat în curtea cuiva, ametit, uluit, înmărmurit și ai pierdut primele trei ore de la școală. Te-ai simțit ca și cum te-ai fi deschis chiar acolo pe peluză.

De ce nu ți-ai dat seama? Ai fost atât de preocupat de toate micile tale drame – îndrăgostirea de Bethany, când i-ai cumpărat un cadou de la mall, care la vremea respectivă părea cea mai mare problemă din lume – atât de preocupat, încât nu ai văzut cum această tragedie se întâmpla chiar sub

nasul tău. Era un imens eșec de percepție și empatie.

Motiv pentru care poate te-ai decis în sfârșit să scrii despre asta. În povestea ta despre gemeni, descrii cum fratele era abuzat de director. Nu ocolești subiectul, nu faci aluzii. Scrii despre cum crezi tu că s-a întâmplat. Scrii adevărat.

Colegii tăi sunt, previzibil, plictisiți. Până acum sunt plictisiți de tine și subiectul tău. Încă o poveste despre copii abuzați, spun ei. Am mai văzut asta. Trecem mai departe. Dar profesorul tău este neobișnuit de entuziasmat. El spune că povestea are o altă calitate, un grad de umanitate și generozitate și căldură și *sentiment* care lipsea din eforturile tale anterioare. Apoi, în timpul unei alte discuții private, profesorul menționează că un tip mare și tare din New York numit Periwinkle a tot întrebat prin jur, încercând să găsească tinere talente noi și oare el, profesorul, i-ar putea trimite povestea lui?

Acesta este pasul final în a deveni un scriitor celebru. Acesta este pasul final în îndeplinirea ambiției pe care ai avut-o încă de când mama ta a plecat: să o impresionezi de la distanță, să îi câștigi aprobarea și laudele. Și acesta este ultimul lucru de care ai nevoie ca să o faci pe Bethany să te observe din nou, să îți vadă calitățile speciale cu care băieții care cântă la trombon nu pot concura, să o facă să te iubească așa cum ar trebui să fii iubit.

Tot ce trebuie să faci este să spui da.

Ca să spui da, mergi la pagina următoare...

Spui da. Nici măcar nu te gândești la consecințele pe termen lung ale acestui fapt. Nu te gândești măcar o dată cum s-ar simți Bethany sau Bishop în legătură cu această violare a intimității lor. Ești atât de orbit de dorința ta de a impresiona și de a uimi și de a-i mira pe oamenii care te-au părăsit, încât spui da. Da, absolut.

Așa că profesorul tău îi trimite povestea lui Periwinkle și lucrurile se întâmplă destul de repede după aceea. Periwinkle îți telefonează a doua zi. Îți spune că ești o voce nouă și importantă a literelor americane și că te vrea pentru o nouă revistă care publică numai operele tinerelor genii.

— Nu avem un nume pentru presă încă, dar ne gândim să-i zicem The Next Voice, spune Periwinkle, sau poate Next sau poate chiar Lime, care în mod bizar le place multor consultanți.

Periwinkle angajează câțiva scriitori să netezească povestea – „E complet normal", spune el, „toată lumea face asta" – apoi aranjează să o plaseze într-una din revistele uriașe formatoare de opinie, unde ești declarat unul dintre cei mai buni cinci scriitori sub douăzeci și cinci de ani din America.

Apoi Periwinkle se folosește de acea publicitate ca să facă rost de un contract ridicol pentru o carte care nici nu a fost scrisă încă. Asta ajunge în ziare odată cu toate celelalte vești bune de la începutul lui 2001: superautostrada informației, Noua Economie, motorul puternic turat al națiunii.

Felicitări!

Acum ești un scriitor celebru.

Dar două lucruri te împiedică să te bucuri de asta. Primul este că nu ai primit niciun semn de la mama ta. În schimb, este doar o tăcere apăsătoare. Nu există nicio dovadă că a văzut povestea măcar.

Al doilea este că Bethany – care *sigur* vede povestea – nu îți mai scrie. Niciun e-mail, nicio scrisoare, nicio explicație. Îi scrii întrebându-te dacă s-a întâmplat ceva. Apoi presupui că în mod sigur e ceva în neregulă și o rogi să vorbiți despre asta. Apoi presupui că ceea ce e greșit este că ai furat pur și simplu povestea fratelui său și ai profitat imens de pe urma ei, așa că încerci să îți justifici această mișcare drept un privilegiu al scriitorului și în același timp îi ceri scuze că nu ai verificat cu ea mai întâi. Niciuna dintre aceste scrisori nu primește răspuns și în cele din urmă înțelegi că povestea despre care sperai că ți-o va aduce înapoi pe Bethany, în mod pervers, a ucis orice șansă pe care ai fi avut-o cu ea.

Nu primești niciun semn de la Bethany de ani de zile, timp în care nu scrii nimic, în ciuda telefoanelor lunare de încurajare de la Periwinkle, care este dornic să vadă un manuscris. Dar nu este niciun manuscris de văzut. Te trezești în fiecare dimineață cu intenția de a scrie, dar în cele din urmă, nu scrii. Nu poți să spui de fapt cum îți petreci zilele, dar nu scrii.

Lunile trec, pline de ne-scris. Cumperi o casă nouă și mare cu toți banii de avans și nu scrii în ea. Te folosești de puținul de faimă pe care îl ai ca să obții un post de profesor la o facultate locală, unde le predai studenților despre literatură, dar tu însuți nu faci literatură.

Nu ești tocmai „blocat". Doar că motivul tău de a scrie, principala ta motivație, s-a topit.

În cele din urmă, Bethany trimite un alt e-mail. În după-amiaza lui 11

septembrie 2001, un e-mail pe care îl trimite la o sută de ani și care spune, simplu: „Sunt bine”.

Apoi, la începutul primăverii lui 2004, într-o zi care altfel este complet insignifiantă, vezi în căsuța poștală un mesaj de la Bethany Fall și citești primul paragraf despre cum are ceva foarte important să îți spună și inima îți sare din piept pentru că ce simte ea nevoia să confeseze, te gândești, trebuie să fie iubirea ei profundă și nemuritoare pentru tine.

Dar asta nu e tot. Îți dai seama de asta când ajungi la următorul paragraf, care începe cu o propoziție care te sparge din nou: „Bishop e mort”, scrie ea.

S-a întâmplat în octombrie anul trecut. În Irak. Era lângă o bombă care a fost detonată. Îi pare rău că nu ți-a spus mai devreme.

Îi scrii înapoi, implorând-o să îți dea detalii. Se pare că, după ce Bishop a terminat școala militară pregătitoare, s-a dus la facultate la Institutul Militar din Virginia și, după ce a absolvit, s-a înrolat în armată ca un soldat normal. Nimeni nu și-a dat seama. Cu toată educația și antrenamentul său, ar fi avut dreptul la un post de comandă și un grad de ofițer, pe care le-a refuzat. Părea să se bucure de refuz, părea să se bucure de această cale mai dificilă, mai puțin fascinantă. Până acum, el și Bethany nu prea mai vorbiseră Pentru o vreme deveniseră distanți. Ani de zile nu se mai văzuseră decât rareori, de sărbători.

S-a înrolat în 1999 și și-a petrecut doi ani, fără evenimente, în Germania înainte de 11 septembrie, după care a fost trimis în Afganistan pentru o vreme, apoi în Irak. Primeau vești de la el doar de vreo două ori pe an, în e-mailuri scurte care păreau notițe de afaceri. Bethany devenea o violonistă de mare succes, iar în scrisorile ei îi povestea lui Bishop despre tot ce i se întâmpla – unde cânta, dirijorii cu care lucra –, însă nu primea niciodată vești înapoi. Nu pentru următoarele șase luni, când a primit un e-mail scurt și impersonal cu noile lui coordonate și încheierea lui obișnuită și formală: *Cu respect, soldat Bishop Fall, Armata Statelor Unite.*

Apoi a murit.

Petreci mult timp simțindu-te groaznic din cauza asta, simțind că într-un fel prietenia ta scurtă cu Bishop a fost un test pe care l-ai picat. El a fost o persoană care avea nevoie de ajutor, iar tu nu l-ai ajutat și acum era prea târziu. Și îi scrii o scrisoare lui Bethany exprimând această nefericire pentru că ea este singura persoană care ar înțelege și probabil că este singura scrisoare pe care i-ai trimis-o vreodată care nu are viclenie, fără subterfugii sau motive ascunse, prima oară când nu încerci conștient să o faci să te placă, ci în schimb doar îți exprimi sincer un sentiment adevărat, acela fiind că ești trist. Și amândoi aveți asta în comun, această tristețe, și jeliți amândoi și lunile trec și scrisorile tale încep să treacă la alte subiecte și durerea ta pare să se ridice și apoi într-o zi Bethany își semnează scrisoarea – pentru prima oară în ani de zile – „Cu dragoste”. Și toată șiretenia și obsesia ta se aprind din nou. Crezi: Aș *putea avea o șansă încă!* Toată iubirea ta și lipsa ta se întorc la finalul lunii. O să fie un marș, spune ea, pe străzile din Manhattan. Ideea este o veghe în tăcere în onoarea soldaților care au murit în Irak. Se va întâmpla în timpul Convenției Naționale Republicane, care se va desfășura la Madison Square Garden. Ea vrea să știe dacă vei veni să mărșăluiești cu ea. Poți să stai acasă la ea.

Și brusc toate nopțile tale sunt nedormite și agitate în timp ce visezi cum o vei revedea pe Bethany și îți faci griji despre cum să nu ratezi ceea ce este evident ultima ta șansă de a-i captura inima. Este ca și când ai trăi intriga cărților *Choose Your Own Adventure* pe care le adorai copil fiind și depinde de tine să faci alegerile potrivite. Numai la asta te poți gândi până în ultima zi în care pleci: la New York, dacă faci totul cum trebuie, dacă alegi corect, poți să obții fata.

Casă mergi la New York, mergi la pagina următoare...

Conduci de la Chicago până la New York, te oprești o singură dată în Ohio să alimentezi, din nou în Pennsylvania ca să dormi, te cazezi într-un hotel dărăpănat, dar ești prea încordat ca să dormi, de fapt. În ziua următoare, conduci restul drumului și lași mașina într-o parcare în Queens și iei metroul până în oraș. Urci scările de la stația de metrou în lumina și mulțimile din centrul Manhattanului.

Bethany locuiește la unul dintre etajele superioare ale clădirii de pe Liberty Street 55, la câteva cvartale distanță de situl World Trade Center, unde te afli acum, în momentul acesta, în 2004. Unde odată erau turnurile, acum este o gaură în pământ, curățată și amenințătoare.

Îi dai ocol, pe lângă vânzătorii ambulanți care vând falafel sau nuci caramelizate, tipi care vând poșete și ceasuri întinse pe pături pe pământ, teoreticieni ai conspirației care îți dau pliante despre cum atacul din 11 septembrie a fost o treabă făcută din interior sau cum în fumul de la al doilea turn s-a văzut chipul lui Satan, turiști pe vârfuri care își lungesc gâturile ca să vadă peste gard și își țin camerele în sus și verifică poza, apoi o fac din nou. Treci pe lângă toate acestea, dincolo de magazinul aflat de cealaltă parte a străzii, unde turiștii europeni profită de dolarul slab și euro puternic și își umplu gențile cu jeanși și jachete, treci de o cafenea cu un semn pe care scrie TOALETELE NU SUNT GRATIS, pe Liberty Street, unde o mamă își trage după ea cei doi copii și întreabă „Încotro spre 11 septembrie?” până când ești acolo, la Liberty și Nassau, apartamentul lui Bethany. Știi totul despre această clădire. Ai căutat informații despre ea înainte să vii. Construită în 1909 drept „cea mai înaltă clădire mică din lume” (din cauza îngustimii sale), cu o fundație care are cinci etaje în jos, inutil de adâncă pentru o clădire de acea dimensiune, dar arhitecții de la 1909 nu înțelegeau construcția de zgârie-nori încă, așa că au exagerat. A fost construită lângă Camera de Comerț din New York, care de atunci a fost transformată în biroul din New York pentru Banca Centrală a Chinei. Chiar dincolo de Nassau Street, din spatele Băncii de Rezervă Federală. Biroul de avocatură al lui Teddy Roosevelt a fost printre primii chiriași. Intri pe ușile de la intrare, dincolo de o poartă de fier forjat și în holul auriu, cu ceramică de la podea la tavan, cu plăci de piatră colorată lustruită, de culoare crem, presate atât de aproape una de alta, încât nu poți vedea marginile. Totul pare ermetic. Abordezi ghișeul paznicului și îi spui omului de acolo că ai venit să o vezi pe Bethany Fall.

— Numele? spune el.

I-l zici. El ridică un telefon și formează un număr.

El te fixează cu privirea în timp ce așteaptă să răspundă cineva. Pleoapele lui par grele de la nesomn sau plictiseală. Pare să dureze mult timp până să ridice cineva telefonul, suficient de mult, încât privirea paznicului devine inconfortabilă și întrerupi contactul vizual și te prefaci că privești prin hol, admirând ordinea sa austeră.

Observi lipsa completă a becurilor, întrucât fiecare sursă de lumină a fost atent ascunsă în cavități și nișe, ceea ce face ca locul să pară că e mai puțin luminat și mai mult ca și cum primește strălucire.

— Domnișoară Fall? spune paznicul în sfârșit. Am un Samuel Anderson care a venit să vă vadă.

Paznicul continuă să privească. Nu are nicio expresie pe chip.

— Bine.

Închide și face o mișcare sub birou – întoarce o cheie, întoarce un comutator – ceva care face ca ușile liftului să se deschidă.

— Mulțumesc, spui tu, dar paznicul se uită în computerul lui, ignorându-te.

Ca să urci la apartamentul lui Bethany, mergi la pagina următoare...

În drum spre apartamentul lui Bethany, te întrebi cât de mult este rezonabil să aștepți pe hol înainte ca ea să creadă că te-ai pierdut. Te simți de parcă ai avea nevoie de un minut să te aduni. Ai acel sentiment de goliciune de parcă toate organele interne ți-au căzut în picioare. Încerci să te convingi că este o prostie să te simți astfel, e prostesc să te simți atât de emoționat din cauza lui Bethany.

Până la urmă, nu ai cunoscut-o decât trei luni. *Când aveai unsprezece ani. O* prostie. Aproape comic. Cum ar putea cineva să aibă o astfel de influență asupra ta? Dintre toți oamenii din viața ta, de ce ea contează atât de mult?

Asta îți spui în sinea ta, ceea ce este foarte puțin eficient în a calma agitația din stomacul tău.

Liftul se oprește. Ușile se deschid. Te așteptai la un coridor sau un hol, ca la un hotel, dar în schimb liftul se oprește direct într-un apartament luminat de soarele strălucitor.

Desigur. Deține tot etajul.

Și acum spre tine vine cineva care în mod clar nu este Bethany. Un bărbat, cam de vârsta ta – douăzeci și ceva de ani, poate treizeci și un pic. Cămașă albă călcată. Cravată neagră subțire. Postură rigidă perfectă și privire ageră. Poartă un ceas care pare scump. Vă măsurați din priviri pentru o clipă și urmează să spui că ai greșit apartamentul când el spune:

— Tu trebuie să fii scriitorul.

Și e ceva în modul în care pronunță cuvântul *scriitor* puțin afectat, de parcă nu crede că a fi scriitor este o profesie adevărată, așa că o spune ca și cum cineva ar spune: „Tu trebuie să fii clarvăzătorul”.

— Da, eu sunt, spui tu. Mă scuzați, o caut pe…

Și chiar în clipa aceea, în spatele lui, chiar după umăr, apare ea.

— Bethany.

Pentru o clipă este ca și cum ai uitat cum arată, ca și când toate acele poze pe care le-a trimis în scrisori nu au existat niciodată, ca și când nu ai fi răscolit internetul găsind tot felul de portrete publicitare, poze de la concerte, instantanee cu Bethany stând lângă câte un donator bogat, zâmbind și îmbrățișând – este ca și când nu ai avea decât acea amintire cu ea exersând la vioară în camera ei când credea că era singură și tu trăgeai cu ochiul de după colț și erai copil și erai îndrăgostit. Și cât de mult seamănă ea cu acea viziune aici în apartamentul ei, aceeași încredere în sine, stăpânire de sine rezervată și lejeră – atât de formală, chiar și acum, când ea se îndreaptă spre tine și te îmbrățișează platonic și te sărută pe obraz așa cum a sărutat pe obraz sute de prieteni, fani, doritori de bine, care este mai puțin un sărut decât aluzia unuia în aerul de lângă ureche, și acum ea spune:

— Samuel, vreau să ți-l prezint pe Peter Atchinson, logodnicul meu.

Și o spune de parcă nu e nimic ciudat în asta. *Logodnicul ei?*

Peter îi dă mâna.

— Încântat! spune el.

Apoi Bethany îți face un tur, iar inima ta se prăbușește și te simți cel mai prost om de pe pământ. Te străduiești să asculți, să te porți ca și cum ești foarte interesat să afli despre apartament, care are ferestre pe toate laturile și poți vedea echipamentele de construcție de la situl World Trade Center spre vest și Wall Street spre sud.

— Este apartamentul tatălui meu, dar nu mai vine aici, spune ea. Nu de când s-a pensionat.

Ea se întoarce pe călcâi și îți zâmbește.

— Știai că Teddy Roosevelt a lucrat aici?

Te prefaci că nu știi acest lucru.

— A fost bancher la începutul carierei sale, spune ea. Ca Peter.

— Ha! spune Peter.

El te bate pe spate.

— Marile speranțe, nu-i așa?

— Peter a lucrat cu tatăl meu, spune Bethany.

— Am lucrat *pentru* tatăl tău, spune el.

Bethany îl respinge fluturând mâna.

— Peter este cu adevărat genial în finanțe.

— Nu sunt.

— Ba da! zice ea. El a descoperit un anumit număr, o formulă, sau algoritm, sau ceva – oricum, era ceva ce oamenii foloseau și el și-a dat seama că era greșit. Dragule, explică tu.

— Nu vreau să-l plictisesc pe oaspetele nostru.

— Dar este *interesant.*

— Chiar vrei să afli despre asta?

Chiar nu vrei să afli despre asta. Încuviințezi.

— Ei bine, nu voi intra prea mult în detalii, spune el, dar este despre C-Ratio. Ai auzit de el?

Nu ești sigur dacă vrea să spună C sau ce sau *cea.* Spui:

— Adu-mi aminte.

— Practic este un număr pe care investitorii îl folosesc ca să prezică volatilitatea prețelor de metale prețioase.

— Peter și-a dat seama că este greșit, intervine Bethany.

— În anumite condiții. În anumite condiții foarte specifice, C-Ratio nu mai este un predictor util. Rămâne în urma preței. Este… cum să descriu? Este ca și cum ai crede că termometrul este cel care produce căldura.

— Nu e genial? întreabă Bethany.

— Și când toată lumea paria cu C-Ratio, eu pariam invers. Și restul este istorie.

— Nu e *genial*?

Acum amândoi se uită la tine, așteptând.

— Genial, spui tu.

Bethany zâmbește spre logodnicul său. Diamantul de pe degetul ei poate fi cel mai bine descris drept *proeminent.* Inelul de aur pare să ridice diamantul în sus ca un fan al baseballului care tocmai a prins o minge în fault.

În tot acest schimb de replici te trezești că abia o privești pe Bethany. În schimb, te concentrezi pe Peter, pentru că nu vrei să te prindă Peter cum te holbezi la Bethany. Privindu-l pe el și ignorând-o pe ea este felul tău de a-i spune că nu ești acolo ca să-i furi femeia, este ceva de care îți dai seama că faci după ce deja faci asta de mai multe minute încoace. În plus, de fiecare dată când o privești pe Bethany ești înfiorat de surprindere, cum niciuna dintre acele fotografii nu te-a pregătit pentru persoana în sine. Așa cum

fotografiilor tablourilor celebre mereu le lipsește o frumusețe esențială care te surprinde când întâlnești tabloul în viața reală.

Și Bethany este, cu adevărat, teribil de frumoasă. Trăsăturile feline din copilăria ei sunt acum mai ferme și mai pronunțate. Sprâncenele în formă de bife. Maxilar ferm și gât fluid. Ochi verzi și reci. Rochia neagră care reușește să fie și conservatoare, și cu spatele gol. Combinația de colier și cercei și pantofi cu tocuri care alcătuiesc definiția expresiei *bine îmbrăcat.*

— Prea devreme pentru un pahar? întreabă Peter.

— Aș aprecia unul! Mulțumesc! spui tu, poate prea entuziast.

Descoperi un fapt ciudat: cu cât ești mai atras de logodnica acestui bărbat, cu atât mai lingușitor devii față de el.

— Nu în fiecare zi vine în vizită un vechi prieten prin corespondență! spune el.

Apoi explică în timp ce îți toarnă ceva special – un whisky pe care l-au cumpărat într-o recentă călătorie în Scoția, o sticlă care a câștigat anumite premii, despre care o anumită revistă i-a acordat singura notă maximă din istorie, pe care nimeni nu o poate cumpăra din altă parte decât de la distilerie, unde tehnica și rețeta sunt secrete transmise timp de zece generații – moment în care Bethany radiază spre el ca un părinte mândru – iar el îți întinde paharul cu doi centimetri de lichid de culoarea paiului și îți explică ceva despre felul în care se lovește de peretele paharului și ceva despre modelele descrise în timp ce îl amesteci și ceva despre cum îți poți da seama de ceva despre calitatea băuturii în acest fel și ceva și despre opacitate, și te pune să ridici paharul și să privești cum filtrează lumina și în aceeași direcție vezi, neașteptat, liniile macaralelor care se clatină la situl World Trade Center așa cum se văd prin distorsiunea curbată a lichidului.

— Frumos, nu-i așa? întreabă Peter.

— Sigur că da.

— Bea-l! Spune-mi ce gust are!

— Pardon?

— Mi-ar plăcea să aud o descriere de scriitor, spune el. Pentru că ești atât de priceput cu cuvintele.

Încerci să îți dai seama dacă este sarcastic, dar nu poți. Guști scotch-ul. Și ce poți spune? Are gust de scotch. Are o calitate tipică scotch-ului. Cauți în memorie cuvinte care sunt folosite pentru a descrie scotch-ul. Te gândești la *turbos,* un cuvânt a cărui definiție nu o cunoști de fapt. Singurul cuvânt care îți vine în minte la fel de precis și ușor de susținut este *tare.*

— Are gust tare, spui tu, iar Peter râde.

— Tare? spune el, și râde din nou, mai tare. O privește pe Bethany și spune: Zice că e puternic. Ha! Să fiu al naibii! Tare.

Restul dimineții continuă cam așa. Bethany te copleșește cu informații, Peter găsește motive să expună din abundență detalii despre obiecte exclusiviste cumpărate: cafeaua pe care o cumpără, de exemplu, cea mai rară din lume, cafea care de fapt a fost mâncată și excretată de un fel de mamifer felin din Sumatra care are un talent pentru selectarea celor mai bune boabe de cafea pentru mâncat, în plus procesul de digestie intensifică savoarea, când sunt prăjite, insistă Peter. Sau șosetele lui, cusute de mână de aceeași croitoreasă italiană care îi face șosetele papei. Sau cearșafurile de

pe patul din camera de oaspeți, cu densitatea fibrelor de patru cifre, care face bumbacul egiptean să pară șmirghel în comparație.

— Majoritatea oamenilor trec prin viață neobservând micile detalii, spune Peter, cu brațul în jurul lui Bethany, cu piciorul ridicat pe măsuța de cafea, noi trei stând pe canapeaua de piele care ocupă mijlocul apartamentului incredibil de bine luminat.

— Dar nu-mi pot imagina cum ar fi să trec așa prin viață. Știi? Vreau să spun care este diferența dintre un cântăreț obișnuit la vioară și Bethany aici de față? Sunt micile detalii. Cred că de aceea ea și cu mine ne înțelegem atât de bine.

El o strânge mai tare.

— Așa e, spune ea, zâmbindu-i.

— Atât de mulți oameni își trăiesc viața atât de repede și nu încetinesc niciodată și nu se bucură și nu sunt recunoscători. Știi ce cred? Cred că ar trebui să trăiești în fiecare anotimp pe măsură ce trece. Respiră aerul. Bea băutura. Gustă fructul. Știi cine a spus asta? Thoreau a spus asta. Am citit *Walden* în facultate. Mi-am dat seama, da, trăiește viața, știi? Fii prezent în lume. Oricum – se uită la ceas – trebuie să plec. Am o întâlnire în DC în două ore, apoi Londra. Voi, hipioților, distrați-vă la protestul vostru. Nu dați jos guvernul cât timp sunt eu plecat.

Ei se sărută energic și apoi Peter Atchinson își pune un sacou și se grăbește afară pe ușă și Bethany te privește acum, în primul moment în care sunteți singuri. Și înainte să poți să întrebi *Cum adică prieten prin corespondență?* ea spune: „Cred că ar trebui să plecăm! Sun șoferul!” într-un fel maniacal care spulberă orice gând despre o conversație adevărată.

Și speri să ai o conversație adevărată, o experiență sinceră cu ea poate în mașină în drum spre protest, dar când te sui în spatele Cadillac-ului Escalade și sunteți pe drum, Bethany își petrece mare parte din timp conversând cu șoferul, un bărbat în vârstă și cu multe riduri, pe nume Tony, care este grec, afli tu, și ale cărui trei fiice și opt nepoți sunt toți foarte bine, afli tu, după ce Bethany insistă ca el să îi ia pe rând, povestind mici noutăți despre fiecare: unde sunt, ce fac, cum merge totul etc. Asta durează până pe 34 Street, unde conversația cu Tony ajunge la final, pentru că nu mai are urmași de care să vorbească, iar aici are loc o pauză de tăcere înainte ca Bethany să pornească ecranul de televizor și să îl programeze pe un canal de știri care deja transmite reportaje care acoperă cu insistență Convenția Națională Republicană și protestele asociate, iar ea spune: „Îți vine să crezi ce spun despre noi?” și își petrece restul drumului fie plângându-se de știri, fie scriind mesaje pe telefonul mobil.

Știrile sunt, într-adevăr, înspăimântătoare. Reporterii spun că tu și cei ca tine sunteți cu toții protestatari marginali. Acum ieșiți la suprafață. Nemulțumiți. Provocatori. Nori de marijuana. Pun imagini din Chicago, 1968: un puști care aruncă o cărămidă într-o fereastră de hotel.

Apoi speculează despre efectele protestelor asupra votanților indecișii din Midwest. Părerea lor? Că aceștia vor considera toate acestea mai degrabă de prost gust.

— Votantul mediu din Ohio nu va reacționa la așa ceva, spune un tip care nu este prezentatorul și niciun reporter, ci mai degrabă un om obișnuit:

păreristul. Mai ales dacă devine violent, continuă el. Dacă ceea ce s-a întâmplat în Chicago se va întâmpla aici, puteți paria că îi va ajuta încă o dată pe republicani.

Tot acest timp, Bethany apasă pe dispozitivul ei, degetele ei de violonistă apasă peste tot pe tastatura minusculă, micul sunet pe care îl scoate este ca și cum ai asculta un dansator de step prin căști, e atât de absorbită de asta, încât nu observă că te holbezi la ea – sau nu *recunoaște,* oricum, că te holbezi la ea – te uiți la profilul ei, apoi te uiți la nodul din gât unde își așază vioara atunci când cântă, o bătătură noduroasă albicioasă acolo, singura parte a ei care nu este netedă, pete decolorate maronii printre țesutul cicatrizat de un alb palid, acest lucru urât lipit de ea, efectul unei vieți de muzician și îți amintește de ceva ce ți-a spus odată mama ta, nu cu mult timp înainte să plece. Ea a spus: „Lucrurile pe care le iubești cel mai mult te vor răni cel mai tare într-o zi”. Și când ajungi la destinație – pajiștea din Central Park care servește drept punct de pornire pentru marșul de azi – și când Bethany își pune Blackberry-ul în poșetă și sare din mașină și când îți dai seama că nu ai cum să obții momentul de conversație intimă cu ea pe care ți-l doreai și inima ți se scufundă și acum nu vrei decât să pleci din New York și să te ascunzi cam un deceniu, înțelegi că mama ta avea dreptate: lucrurile pe care le iubim cel mai mult sunt cele mai desfiguratoare. Așa este lăcomia noastră față de ele.

Ca să *o urmezi pe Bethany în parc, mergi la pagina următoare...*

Sicriele sunt gata și te așteaptă.

În marele cerc al Sheep Meadow[12], iată-le, cam o mie, poate mai multe, expuse atent, aliniate în ceafa peluzei lungi și plină de smocuri de iarbă.

— Ce e asta? spui tu, privind toată scena tulburătoare, toate acele sute de sicrie cu steaguri americane drapate pe ele și oamenii care se plimbă printre sicrie, mulți dintre ei făcând poze sau vorbind la telefoanele lor mobile sau jucând Hacky Sack.

— Marșul nostru, spune Bethany, ca și când nu era nimic ciudat aici.

— Nu e chiar ce mă așteptam, spui tu.

Ea ridică din umeri. Trece de tine și intră în mulțime, în parc, spre sicrie.

Și ciudățenia pură de a vedea comportamente normale de parc în jurul tuturor acestor sicrie. Un bărbat care își plimbă câinii pare nepotrivit aici, chiar indecent – cum câinii îl trag spre un sicriu ca să îl adulmece și toată lumea se uită deja îngrozită pentru că *o să îi lase să urineze pe el?* Se pare că nu. Câinii își pierd interesul și își fac treaba în altă parte. O femeie cu un megafon care are o funcție oficială de organizator le cere tuturor să își amintească faptul că acestea nu sunt doar sicrie, sunt cadavre. Să le considere cadavre. Cadavre de soldați adevărați care chiar au murit în Irak, așa că vă rugăm să dați dovadă de puțin respect. Mormăieli că acest mesaj este o aluzie nu tocmai subtilă la adresa celor care au venit îmbrăcați prea festiv: un cuplu în haine coloniale îmbrăcat ca Părinții Fondatori cu capete de ghips cam de douăsprezece ori mai mari decât capetele lor adevărate, sau o echipă de femei îmbrăcate flamboaiant în roșu, alb și albastru, care poartă dildouri gigantice fixate prin curele în formă de rachete balistice intercontinentale, sau multe măști de Halloween cu George Bush cu mustață de Hitler desenată. Toate sicriele au steaguri americane pe ele ca să pară asemenea sicrielor pe care le vezi la televizor când ies din avioanele care aduc înapoi soldații morți la acea bază aeriană din Delaware. Femeia cu megafonul spune că toată lumea poate să aibă un cadavru, dar dacă vrei unul anume, vino să vorbești cu ea, pentru că are un tabel. Oamenilor li s-a spus să vină îmbrăcați în negru în ziua aceasta și mulți dintre ei au urmat indicația.

Undeva, cineva cântă la tobe. Pe Eighth Avenue, mașini de știri cu logouri strălucitoare sunt parcate cu antenele de pe acoperiș întinse spre cer ca un șir lung de pini. Semnele populare de azi includ STOP BUSH și ARESTAȚI-L PE BUSH și diverse glume la adresa cuvântului „bush” care implică grădinărit sau organe genitale. Două fete care au ieșit la bronzat în bikini nu sunt convinse să se alăture cauzei. Tipi care merg prin mulțime și vând sticle cu apă ori diverse insigne anti-GOP[13] și abțibilduri și tricouri și căni și costume de bebeluși și șepci și cozoroace și cărți ilustrate pentru copii cu monștri sub formă de republicani care se ascund sub paturile copiilor. Cineva în mod sigur fumează marijuana sau tocmai a fumat marijuana în apropiere. PEDEPSEȘTE-L PE BUSH PENTRU CĂ ESTE O SCÂRBĂ PE PĂMÂNT este unul dintre ciudatele semnele de protest evanghelice care fac oamenii din această

[12] O pajiște din Central Park, New York, care se întinde pe 61.000 de metri pătrați și care de-a lungul timpului a servit drept loc de adunare pentru demonstrații și mișcări politice.

[13] Partidul Republican din SUA este numit adesea GOP (The Grand Old Party) (n.tr.).

mulțime să se simtă puțin incomod. Un bărbat îmbrăcat ca Unchiul Sam care merge pe papainoage, dintr-un motiv oarecare. Hacky Sack este lovit în medie de trei ori până să cadă pe pământ. ELIBERAȚI-L PE LEONARD PELTIER.

— E unul pentru fiecare! spune femeia la megafon, iar acum oamenii își găsesc cadavrele, ridicând sicriele.

Un cadavru pentru tipul îmbrăcat în Castro și pentru tipul îmbrăcat precum Che și tipul cu semnul pe care scrie LENNON TRĂIEȘTE! Un cadavru pentru delegația LGBTQ cu tricouri pe care scrie „Lick Bush”. Pentru fiecare grup al Tinerilor Democrați din Greater Philadelphia, un cadavru. Un cadavru pentru fiecare membru care flutură câte un semn de la Jews for Peace. Un cadavru pentru instalatorii de la UA Local Number One. Pentru membrii de la Asociația Studenților Musulmani CUNY. Pentru cele câteva femei care au venit aici în rochii roz de bal, întrebări asortate („De ce?”) și un cadavru. Un cadavru pentru puștiul pe skateboard. Pentru tipul Rasta. Preotul. Văduva în urma atacului de pe 11 septembrie, mai ales pentru ea. Pentru veteranul cu un singur braț care a venit îmbrăcat în salopetă de camuflaj: un loc în față, un cadavru. Și pentru tine și Bethany, un cadavru pe rândul treizeci, potrivit tabelului doamnei cu megafonul, unde, în mod sigur, găsiți un sicriu cu un abțibild pe o parte pe care scrie „Bishop Fall”.

Bethany nu pare să aibă nicio reacție față de asta în afară de a-l atinge ușor, ca și când i-ar purta noroc. Se uită la tine și îți zâmbește trist, scurt, și acesta ar putea fi primul moment adevărat pe care l-ați împărtășit de când ai sosit.

Și se termină la fel de repede. Acum toți ridicați sicriele. În echipe de câte doi sau trei sau patru, le ridicați. Soarele luminează și iarba e verde și margaretele înflorite și câmpul colosal este presărat cu sicrie negre. O mie de sicrie dreptunghiulare negre de lemn.

Așezați sicriele pe umeri. Începeți marșul. Sunteți cu toții purtători de sicrie.

Până la Convenția Republicană Națională sunt cam treizeci de cvartale și în Central Park sicriele s-au pus în mișcare. Începe scandarea. Femeia de la megafon strigă instrucțiuni. Manifestanții se împrăștie ca magma, dincolo de terenurile de baseball, pe bulevard, dincolo de acel zgârie-nori cu globul său argintiu, cuceritor de lumi.

Ei poartă negru și se coc la soare, dar strălucesc de entuziasm. Ei strigă, scandează. Ies din Central Park, în Columbus Circle, și sunt opriți rapid. Poliția stă pregătită – bariere, echipament de revoltă, spray cu piper, gaze lacrimogene – o desfășurare de forță menită să atenueze vigoarea protestului înainte să înceapă. Mulțimea se oprește, privește spre canalul de pe Eighth Avenue, perspectiva geometrică perfectă spre centrul orașului, peretele de clădiri de ambele părți ca o mare care se despică. Poliția a redus cele patru benzi ale străzii la două. Mulțimea așteaptă. Ei ridică privirea spre obeliscul din mijlocul cercului, statuia lui Columb din vârf, îmbrăcat în robe largi ca un absolvent de liceu.

Traficul obișnuit din nordul orașului de pe Eighth Avenue este oprit astăzi și pe toate semnele dinspre protestatari scrie SENS INTERZIS ȘI OPRIT. Pentru mulți dintre ei, asta pare să întruchipeze ceva important.

Dacă polițiștii atacă, nu opuneți rezistență este mesajul de la organizatorii

protestului, femeia cu portavocea din fața mulțimii. Dacă un polițist vrea să vă pună cătușe, lăsați-l. Dacă vrea să vă bage într-o mașină de poliție, ambulanță, dubă – niciun fel de rezistență. Dacă poliția vine spre noi cu bâte și pistoale paralizante, nu opuneți rezistență, nu intrați în panică, nu vă luptați și nu fugiți. Aceasta nu se poate transforma într-o revoltă. Mesajul aici este calm, echilibrat, mereu fiți conștienți de camerele de filmat. Acesta este un protest, nu un circ. Ei au gloanțe de cauciuc care dor ca dracu'. Gândiți-vă la Ghandi, pace, iubire, liniște, Zen. Vă rugăm să evitați să fiți pulverizați cu spray cu piper. Vă rugăm nu vă dezbrăcați. Țineți minte, sobri. Purtăm sicrie, pentru numele lui Dumnezeu. Acesta este mesajul nostru. Păstrați mesajul.

Ții de sicriu unde ar trebui să fie picioarele. Bethany este în fața ta, ținând capul simbolic. Nu încerci să te gândești în acești termeni: picioare, cap. Tu ții un sicriu de placaj: gol, scobit. În fața ta, undeva, adunarea uriașă înaintează încet spre sud. Acolo unde ești tu este calm, sicriele se leagănă deasupra unui lac de brațe țepene. Ești plin de conflicte aici, plin de impulsuri opuse. Ții sicriul lui Bishop și te simți groaznic. Îți aprinde toată vina uluitoare, vina pe care ai simțit-o pentru că nu l-ai salvat pe Bishop când erai tânăr. Și vina pe care o simți acum pentru că încerci s-o seduci pe Bethany în timpul a ceea ce este de fapt înmormântarea propriului frate. *O, Doamne, ești așa un ticălos.* Este ca și când poți să simți cum dorința ta intră fizic în tine și moare. Asta până când o privești din nou pe Bethany, spatele ei gol, transpirația de pe umeri, șuvițele de păr care i se lipesc de spate, unghiurile mușchilor și oaselor, goliciunea spinării ei. Ea citește abțibildul lipit de sicriu: *Soldatul Bishop Fall a fost ucis în Irak pe 22 octombrie 2003. A fost absolvent al Institutului Militar Virginia. A crescut în Streamwood, Illinois.*

— Nu prea îl descrie corect, spune ea, dar nu ție.

Nimănui, de fapt. Este ca și cum un gând trecător a fost exprimat accidental prin vorbe.

Oricum, îi răspunzi.

— Nu, nu prea, spui tu.

— Nu.

— Ar fi trebuit să menționeze cât de bun era la *Missile Command.*

Un râs mic, poate, de la Bethany? Nu poți fi sigur, ea încă este cu spatele. Continui:

— Și cum toți copiii din școală l-au iubit și l-au admirat și erau îngroziți de el. Și profesorii la fel. Cum mereu reușea să obțină ce voia. Cum era în centrul atenției fără să se străduiască măcar. Voiai să faci orice îți cerea. Voiai să îi faci pe plac, chiar dacă nu știai de ce. Era personalitatea asta a lui. Era atât de mare.

Bethany încuviințează. Se uită în pământ.

— Unii oameni, spui tu, trec prin viață așa cum cade o pietricică într-un iaz. Abia dacă fac un strop. Bishop a sfâșiat viața. Toți eram în urma lui.

Bethany nu se uită la tine, dar spune:

— Este adevărat.

Apoi stă dreaptă. Bănuiești, dar nu poți să verifici, că evită să te privească pentru că acum plânge și nu vrea ca tu să vezi.

Procesiunea începe din nou, sicriele se mișcă, iar protestatarii încep să scandeze. Liderii, cu megafoane, și miile de oameni din spatele lor cântă, își

ridică vocile și pumnii într-un unison înfierbântat: *Hei! Hei! Ho! Ho!*

Dar acolo scandarea se oprește pentru că mulțimile nu sunt sigure ce să spună, iar apoi toate vocile revin pentru ultimul vers: *Trebuie să dispară!*

Ce spun? E o cacofonie. Auzi prea multe lucruri.

Unii oameni strigă *republicani.* Alții, *război.* Alții, *George Bush. Dick Cheney. Halliburton. Rasism*, *sexism, homofobie.* Unii oameni par să vină de la proteste complet diferite, se strigă împotriva Israelului (care oprimă palestinienii), sau Chinei (care oprimă Falun Gong), sau muncii din lumea a treia, sau Băncii Mondiale, sau NAFTA, sau GATT.

Hei! Hei! Ho! Ho!
[bolboroseală de neînțeles]
Trebuie să dispară!

Azi nimeni nu știe ce cuvinte să folosească. Sunt dedicați numai furiilor lor individuale. Asta până când ajung la un anumit punct din apropiere de Fiftieth Street, unde, alături de ruta lor, un grup de contramanifestanți s-au organizat să protesteze față de protestatari, ceea ce oferă o claritate a scopului pentru toți cei implicați. Contraprotestatarii urlă tare și flutură semnele lor confecționate. Semnele traversează spectrul retoric de la sinceritate simplă, transparentă (VOTAȚI BUSH) până la ironii fine (COMUNIȘTI PENTRU KERRY!), de la expansivitate verbală (RĂZBOIUL NU A REZOLVAT NICIODATĂ NIMIC – DOAR A PUS CAPĂT SCLAVIEI, NAZISMULUI, FASCISMULUI ȘI HOLOCAUSTULUI) până la concizie verbală (o imagine cu niște zgârie-nori din New York suprapuși peste un nor-ciupercă), de la chemări patriotice (SPRIJINIȚI SOLDAȚII NOȘTRI) până la chemări religioase (DUMNEZEU E REPUBLICAN).

Deloc întâmplător, acesta este locul unde carele de televiziune au ales să își instaleze camerele de filmat, așa că întregul eveniment – marșul din Central Park până la Madison Square Garden – va fi reprezentat diseară la televizor de un clip scurt în care jumătate din cadru este ocupat de protestatari și cealaltă jumătate de contramanifestanți, toți comportându-se rău. Ei strigă afirmații neargumentate unii la alții, o parte numind cealaltă parte „Trădători!” și cealaltă parte răspunzând „Pe cine ar bombarda Iisus?” Toată chestia va arăta foarte urât.

Acesta va fi cel mai incitant lucru care se întâmplă în timpul protestului. Atacul din partea poliției care îngrijora pe toată lumea nu avea să vină niciodată. Protestatarii vor sta în îngusta lor Zonă a Liberei Exprimări. Polițiștii îi vor privi amuzați.

În mod bizar, când asta devine clar, o parte din vigoarea protestatarilor pare să dispară. Pe măsură ce marșul înaintează încet, începi să vezi sicrie abandonate pe stradă – soldați care au murit pe câmpul de luptă pentru a doua oară. Poate că este prea cald. Poate că este prea solicitant să cari aceste cutii atâta vreme. Bethany continuă să înainteze în tăcere, cvartal după cvartal, în tăcere. Până acum ai memorat contururile spatelui ei, linia omoplaților ei, mica porțiune de pistrui de la baza gâtului. Părul ei lung și castaniu este puțin ondulat, puțin răsucit la vârfuri. Ea poartă pantofi plați, balerini, care relevă mici bătături de la pantofi pe călcâie. Nu vorbește, nu

scandează – pur și simplu înaintează în acel fel extraordinar de drept și corect al ei. Nici măcar nu schimbă mâna cu care cară sicriul, ceea ce tu ai făcut la fiecare două cvartale pentru că o mână te doare și ți-a amorțit.

Povara sicriului nu pare să o afecteze fizic – nici marginile dure ale placajului, nici greutatea, care la început nu pare să fie deloc solicitantă, dar după ce cari chestia câteva ore, începe să se simtă. Tendoanele mâinii înțepenesc, mușchii antebrațelor te ard, un nod se răsucește în carne în spatele coastelor – toate din cauza acestei cutii subțiri și goale. Nu tocmai grea, dar după suficient timp, orice greutate poate deveni prea mult de suportat.

Și în sfârșit asta, finalul marșului. Cei care au purtat sicriele din Central Park le depun acum în fața Madison Square Garden, unde republicanii își țin convenția lor de nominalizare. Simbolistica de aici este ușor de înțeles: republicanii sunt responsabili pentru război, ar trebui să fie responsabili și pentru morții din război. Și este ceva supărător în felul în care sicriele se adună. O sută de sicrie acoperă bulevardul. Două sute de sicrie încep să arate ca un zid. Apoi devine prea înalt și protestatarii încep să urce sicriele în locuri în care nu pot să ajungă și sicriele sunt puse unele peste altele ca niște blocuri pentru copii, se balansează periculos, alunecând de pe grămadă și aterizând în unghiuri oblice. Toată chestia începe să arate cu o barieră improvizată pe care o asociezi cu *Les Misérables.* Până când se ajunge la cinci sute de sicrie, scena arată ca un mormânt comun care este absolut tulburător, indiferent cât ar fi cineva de războinic. Membrii marșului adaugă sicrie în grămadă și apoi oferă niște cuvinte alese republicanilor, arătând pumnii în direcția arenei uriașe ovale chiar dincolo de linia care marchează finalul marșului lor potrivit permisului recent aprobat de primărie, o linie care poate fi recunoscută după măsurile de securitate masive – garduri de oțel și camioane blindate și jandarmii care stau cot la cot – în caz că ai uitat unde se termină Zona Liberei Exprimări. Când tu și Bethany vă adăugați sicriul în grămadă, faceți asta încet. Fără aruncat. Fără strigat. Îl puneți încet pe pământ și apoi ascultați gălăgia din jurul vostru o clipă, multele mii de oameni care au venit azi, o prezență bună pentru un protest, dar un număr care este eclipsat de publicul care vă privește acum la televizor, pe un anume canal de știri care folosește transmisiunea în direct de la capătul marșului drept înregistrare secundară pe care o derulează într-o casetă în partea stângă a ecranului alături de câteva casete mai mici din dreapta ecranului unde capetele experților dezbat dacă protestul pe care tocmai l-ați încheiat se va întoarce împotriva voastră sau va fi doar inutil, dacă sunteți trădători sau doar alinați inamicii și sub imaginea voastră se află un titlul în galben strident care scrie că LIBERALII SE FOLOSESC DE MOARTEA SOLDAȚILOR PENTRU CAPITAL POLITIC. Protestul se dovedește a fi un triumf măreț pentru această emisiune de știri în particular, întrucât va atinge astăzi cele mai mari audiențe de după 11 septembrie, numărând 1,6 milioane de telespectatori, care în sine sunt eclipsați de cele 18 milioane de gospodării care se vor uita în seara asta la emisiunea rețelei care difuzează un reality show muzical, dar este un scor destul de bun oricum pentru un post obișnuit de cablu și le va permite să crească ratele de publicitate cu zece la sută în trimestrul următor.

Între timp, Bethany te privește pentru prima oară în ore întregi. Ea spune:
— Hai să plecăm acasă.
Ca să pleci acasă cu Bethany, mergi la pagina următoare...

Poate că asta nu pare încă o poveste de tipul *Choose Your Own Adventure,* pentru că încă nu ai făcut o alegere.

Ai fost cu Bethany o zi întreagă – l-ai ascultat pe logodnicul ei insuportabil și i-ai permis să te conducă la protest și ai urmat-o în parc și toată ziua prin Manhattan și acum ea oprește un taxi și tu o urmezi și mergeți în tăcere înapoi spre sud, în apartamentul ei extravagant și încă nu ai luat nicio decizie importantă. Nu îți alegi propria aventură, aventura a fost aleasă pentru tine. Până și decizia de a veni la New York, în primă instanță, nu a fost chiar o decizie, cât un *da* impulsiv și reflexiv. Cum ar putea să fie o „decizie" când nu te-ai gândit niciodată să spui nu? Da-ul era acolo deja, te aștepta, era inevitabil, suma tuturor acelor ani de tânjire și speranță și obsesie. Tu nici măcar nu te-ai decis că viața ta va fi așa – pur și simplu așa a devenit viața. Ai fost sculptat de lucrurile care ți s-au întâmplat. Așa cum canionul nu poate să-i spună râului în ce fel să-l modeleze. Doar permite să fie tăiat. Dar poate că există o *singură* alegere pe care o faci, care este alegerea constantă, tacită, minut de minut, de a acționa mai mult sau mai puțin normal și a nu exclama într-un iureș de pasiune „Ce dracului e cu tine?" sau „Nu te mărita cu Peter Atchinson!" sau „Încă te iubesc!"

Poate că bărbații mai îndrăzneți și mai romantici ar face asta, dar ție ți se pare imposibil. Este împotriva naturii tale. Nu ai fost niciodată capabil să te afirmi așa. Cel mai mare vis al tău a fost mereu să dispari din vedere complet, să devii invizibil. Cu mult timp în urmă ai învățat să îți ascunzi cele mai mari emoții pentru că acelea sunt cele care declanșează plânsul, și nu există nimic mai rău decât asta, plânsul în hohote, în public, în fața oamenilor. Așa că nu încerci să o scoți pe Bethany din această stupoare tăcută și distantă și supărătoare în care se află, nu îți exprimi iubirea pentru ea și nici măcar nu ești conștient de fapt că aceasta este o alegere. Ești ca pictorul rupestru din preistorie care desenează animale 2D înainte de invenția perspectivei în trei puncte: ești incapabil să operezi în orice în afară de dimensiunile tale înguste.

În cele din urmă va trebui să faci o alegere. Te apropii de alegere – te-ai apropiat de ea din ce în ce mai mult de când Bethany a atins sicriul cu numele fratelui său pe el, și persoana maniacă pe care ai întâlnit-o când ai sosit s-a retras și ea a devenit tăcută și introspectivă și foarte, foarte distantă. Atât de distantă, încât atunci când te întorci în apartamentul ei somptuos și ea dispare la ea în dormitor, presupui că a adormit. În schimb, reapare peste câteva minute după ce și-a schimbat rochia, de la negru la galben, o chestie subțire, de vară. Are un plic în mână, pe care îl pune pe bufetul din bucătărie. Aprinde câteva becuri și scoate o sticlă de vin din frigiderul special pentru vin și spune:

— Bei?

Ești de acord. Afară, cartierul financiar strălucește în noapte, toate clădirile de birouri sunt luminate și goale.

— Peter lucrează în aceea, spune Bethany, arătând cu degetul.

Tu încuviințezi. Nu ai nimic de spus în această privință.

— Este într-adevăr foarte bine văzut, spune ea. Tatăl meu îl laudă mereu.

Ea face o pauză. Privește în paharul de vin. Tu sorbi din al tău.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus că sunt logodită, spune ea.

— Nu prea este treaba mea, spui tu.

— Asta mi-am spus și eu.

Ea te privește din nou eu ochii aceia ai ei verzi.

— Dar asta nu este cu totul adevărat. Tu și cu mine suntem… e complicat.

— Nu știu ce suntem noi doi, spui tu.

Ea zâmbește, se lasă pe spate pe bufetul din bucătărie și oftează profund și dramatic.

— Se spune că atunci când un geamăn moare, celălalt geamăn simte.

— Am auzit asta.

— Nu este adevărat, spune ea și ia o sorbitură mare de vin. Nu am simțit nimic. Când am aflat, era mort de câteva zile și nu am simțit nimic. Chiar și după aceea, la mult timp după, chiar la înmormântare, nu am simțit ceea ce toată lumea credea că ar trebui să simt. Nu știu. Cred că ne-am îndepărtat.

— Mereu am vrut să-i scriu, dar nu am făcut-o niciodată.

— S-a schimbat. S-a dus la școala militară și a devenit o altă persoană. Nu a mai sunat, nu a mai scris, nu a mai venit acasă de sărbători. A dispărut. Era de trei luni în Irak înainte ca oricare dintre noi să știe că era acolo.

— Probabil era fericit că scăpa de tatăl vostru. Dar sunt surprins că voia să scape de tine.

— Am dispărut unul pentru celălalt. Nu știu cine a început, dar pentru o vreme era mai ușor să mă prefac că celălalt nu există. Mereu am detestat modul cum se folosea de oameni și cu câte lucruri a reușit să scape. Mereu mi-a detestat talentul și felul în care adulții mi-l admirau. Toată lumea credea că eu sunt cea specială și el e ratatul. Ultima oară când ne-am văzut a fost când a absolvit el facultatea. Ne-am dat mâinile.

— Dar te adora. Eu asta îmi amintesc.

— A intervenit ceva între noi.

— Ce?

Bethany privește spre tavan și strânge buzele și caută cuvintele potrivite.

— Era, adică, știi tu. Era abuzat.

— A!

Ea se îndreaptă spre una dintre ferestrele din podea până în tavan și se uită afară, cu spatele la tine. Dincolo de ea, radiază centrul Manhattanului, liniștit la ora aceasta din noapte, ca tăciunii care mocnesc după ce s-a stins focul.

— Era directorul școlii? întrebi tu.

Bethany încuviințează.

— Bishop se întreba de ce el era vizat și eu nu. Apoi a început să fie rău cu mine. Insinuând că mie îmi părea *bine.* Ca și când era o competiție între noi și eu câștigam. De fiecare dată când aveam un oarecare succes, îmi amintea că pentru mine viața era atât de ușoară pentru că eu nu trebuia să am de-a face cu lucrurile cu care avea el de-a face. Ceea ce era desigur adevărat, dar a folosit asta ca un fel de a mă minimiza.

Ea se întoarce și te privește.

— Are sens ce spun? Probabil că sună groaznic de egoist.

— Nu e egoist.

— Este egoist. Și în mare parte am putut să uit de toate astea. El s-a dus la școala militară și ne-am îndepărtat și m-am simțit ușurată. Timp de ani de

zile, am ignorat asta. Ca și când nu s-ar fi întâmplat niciodată. Până într-o zi…

Ea își coboară chipul, te privește într-un anumit fel și brusc, înțelegi.

— Ai ignorat, spui tu, până în ziua în care a fost publicată povestea mea.

— Da.

— Îmi pare rău.

— Citind povestea ta a fost ca și când mi-aș fi dat seama că un vis oribil nu a fost de fapt un vis.

— Chiar îmi pare rău de asta. Ar fi trebuit să îți cer permisiunea.

— Și m-am gândit, Dumnezeule, nu ne-ai cunoscut decât câteva luni. Și dacă *tu* ai înțeles atât de clar ce se întâmpla, cât de groaznică sunt eu? Pentru că am ignorat?

— Am înțeles asta abia mult, mult mai târziu. La vremea aceea nu știam.

— Dar *eu* știam atunci. Sau bănuiam. Și nu am făcut nimic. Nu am spus nimănui. Și am fost mânioasă pe tine pentru că ai scos totul la suprafață din nou.

— E de înțeles.

— A fost mai ușor să fiu mânioasă pe tine decât să mă simt vinovată, așa că am fost supărată pe tine ani de zile.

— Și apoi?

— Și apoi Bishop a murit. Și m-am simțit pur și simplu amorțită.

Ea privește în jos spre paharul de vin, îi mângâie marginea cu vârful degetului.

— Este ca atunci când te duci la dentist și îți dau niște analgezice foarte tari. Te simți bine, dar ești destul de sigur că dedesubt încă te doare. Doar că durerea nu se înregistrează. Așa am simțit viața.

— Tot acest timp?

— Da. A făcut ca muzica să fie destul de ciudată. După concerte, oamenii îmi spun cum au fost impresionați de interpretarea mea. Dar pentru mine sunt doar note. Orice emoție aud ei este în muzică, nu în mine. Este doar o rețetă. Așa simt.

— Și Peter?

Bethany râde și ridică mâna astfel încât amândoi puteți privi lung diamantul, care strălucește în luminile încastrate din bucătărie, acele milioane de mici curcubeie dinăuntru.

— E frumos, nu-i așa?

— E mare, spui tu.

— Când m-a cerut de soție, nu m-am simțit fericită. Nici tristă. Cred că, dacă ar fi să descriu cum m-am simțit, aș spune că a fost senzația cuiva căruia i-a fost stârnit interesul. Propunerea lui mi s-a părut *foarte interesantă.*

— Asta nu prea sună tocmai a poezie, nu-i așa?

— Cred că m-a cerut de soție ca să mă scoată din amorțeală. Dar a ricoșat. Și amorțeala a devenit mai înspăimântătoare pentru că nu mi se pare că este ceva din care pot să ies pur și simplu. Acum Peter se preface că nu există și își petrece mult timp plecat. De aici și Londra.

Bethany își umple paharul de vin. Afară, luna a răsărit peste orizontul zimțurat al Brooklynului. Luminile strălucitoare aliniate de pe cer sunt avioanele care coboară pe JFK din sud. În bucătărie este un desen foarte mic, înrămat, care ar putea fi un Picasso autentic.

— Mai ești supărată pe mine? spui tu.

— Nu, nu sunt supărată pe tine, spune ea. Nu sunt nimic.

— Bine.

— Știi că Bishop nici măcar nu a citit vreodată povestea aceea a ta? Nu i-am spus niciodată despre ea. Am fost furioasă pe tine din partea lui, dar el nu a citit-o vreodată. Nu e ciudat?

Te simți ușurat de asta. Că Bishop nu a știut niciodată că secretul lui nu a fost un secret pentru tine. Că a avut intimitatea lui, măcar, până la sfârșit.

Bethany ia sticla de vin de gât și se duce în sufragerie și se așază pe canapea, nici măcar nu aprinde o lampă sau ceva, doar se așază în semiîntuneric astfel încât să nu vezi atât cum se așază, cât sunetul de piele scumpă (de aligator, bănuiești) când Bethany se întinde pe ea. Stai vizavi de ea pe aceeași canapea pe care ai stat azi mai devreme ascultând o Bethany agitată și un Peter care simulează o relație fericită. Singura lumină din apartament vine de la cele două spoturi mici din bucătărie și de la strălucirea ferestrelor zecilor de zgârie-nori din jur – nu suficient de multă cât să vezi în jur. Când Bethany vorbește, vocea ei pare să vină din neant. Te întreabă despre Chicago. Despre slujba ta. Cum e slujba ta. Dacă îți place. Unde locuiești. Cum arată casa ta. Cum te distrezi. Și tu răspunzi la toate întrebările ei mărunte și în timp ce vorbești, ea își mai toarnă un pahar de vin, și apoi altul, înghițind vinul cu ocazionalul sunet de înghițit în timp ce spune „aha” în momentele-cheie ale poveștilor tale. Îi spui că slujba ta e în regulă, cu excepția studenților, care nu sunt motivați, și al personalului administrativ, care este nemilos, și a locației, care este monotonă, de suburbie, și dacă stai să te gândești mai bine, nu îți prea place deloc slujba ta. Îi spui că locuiești într-o casă cu o curte pe care nu o folosești niciodată și plătești pe cineva să tundă iarba. Uneori copiii aleargă prin curtea ta jucând diverse jocuri și nu te deranjează și consideri că așa contribui la binele comunității. Altfel, nu îți cunoști vecinii. Încerci să scrii o carte pentru care deja ai fost plătit, care prezintă anumite probleme de motivație. Când ea întreabă despre ce este cartea, tu spui:

— Nu știu. Familie?

Până când Bethany deschide a doua sticlă de vin, tu capeți senzația că ea încearcă să se pregătească pentru ceva care necesită curaj și că vinul o ajută să facă asta. Ea începe să își aducă aminte, vorbește despre vremurile apuse, când erați copii: cum vă jucați jocuri video sau vă jucați în pădure.

— Mai ții minte ultima oară când ai venit la mine acasă? spune ea.

Și bineînțeles că da. A fost în noaptea când ai sărutat-o. Ultimul moment de bucurie pură pe care ai simțit-o înainte să plece mama ta. Dar nu-i spui lui Bethany partea asta. Spui doar:

— Da.

— Primul meu sărut, spune ea.

— Și al meu.

— Camera era întunecată, ca asta. Nu prea puteam să te văd. Puteam doar să simt că ești foarte aproape de mine. Mai ții minte?

Bethany se ridică – se aude canapeaua, scârțâitul pielii, micul sunet de aspirație – și ea vine spre tine și se așază lângă tine și îți ia paharul din mână și îl pune pe podea și acum este foarte aproape de tine, unul din genunchii ei

îl atinge pe al tău și începi să înțelegi ce e cu luminile și cu vinul.

— Așa? spune ea, apropiindu-și fața de a ta, zâmbind.

— Era mai întuneric decât atât.

— Am putea să închidem ochii.

— Am putea, spui tu. Dar nu o faci.

— Erai cam atât de departe, spune ea, obrajii aproape că vi se ating acum.

Simți căldura ei, mirosul de lavandă din părul ei.

— Nu știam ce să fac, spune ea. Mi-am apăsat buzele de ale tale și am sperat că e ce trebuie.

— A fost ce trebuie, spui tu.

— Bun, spune ea și zăbovește acolo o clipă și te temi să faci ceva sau să spui ceva sau să te miști sau să respiri, te simți de parcă tot acest moment este făcut din aer și s-ar putea risipi la cea mai mică agitație.

Buzele tale sunt la doar câțiva centimetri de ale ei, dar nu te apropii. Spațiul dintre voi este ceva ce ține de ea. Apoi Bethany spune într-o șoaptă:

— Nu vreau să mă mărit cu Peter.

— Nu trebuie.

— Poți să mă ajuți să nu mă mărit cu Peter?

Ca să o ajuți să nu se mărite cu Peter, mergi la pagina următoare...

Și în sfârșit o săruți și când faci asta, simți cum o cascadă uriașă de ușurare izbucnește adânc înăuntru și toate obsesiile și dorul și grijile și regretele tale și toate felurile în care ai fost bântuit de femeia asta și toată tortura și ura de sine că ai eșuat să o faci să te iubească, toate par să se facă praf, zdrobindu-se de pământ. Simți ca și când până acum ai ținut un zid de sticlă și numai acum ți-ai dat seama că este în regulă să îl lași să cadă. Și cade într-adevăr și felul în care se prăbușește și cade în jurul tău este aproape percutant – încerci să nu te miști în timp ce Bethany te sărută, iar ea trage de tine cu mâinile și ai sentimentul amintirii puternice de când te-a sărutat când erai copil, cât de surprins ai fost că avea buzele uscate, că nu știai ce să faci, decât să îți lipești fața de a ei, pe atunci când sărutul nu era un indicator pe drum, ci destinația însăși. Dar acum sunteți amândoi mai mari și ați avut toate experiențele relevante și amândoi știți exact ce să faceți cu un alt trup – adică știți că uneori sărutul este un fel de comunicare și că acum vă spuneți unul altuia că amândoi vă doriți mult *mai mult.* Așa că te lipești de ea și îți pui brațele în jurul taliei ei și tragi cu degetele de materialul subțire al rochiei ei și ea te trage mai aproape de guler și încă vă sărutați – adânc, sălbatic, vă devorați unul pe altul – și ești conștient de conștientizarea acestui moment, de cum poți să te concentrezi pe tot și să simți totul deodată: mâinile tale și pielea ei și gura ta și gura ei și degetele ei și respirația ei și felul în care corpul ei răspunde la al tău – aceste lucruri nu par senzații separate, ci mai degrabă straturile unei singure senzații mai mari, acel flux de conștientizare care se poate întâmpla când ești îmbrățișat cu altul și totul merge foarte bine și este aproape ca și cum știi exact ceea ce vrea cealaltă persoană și îi poți simți emoțiile în timp ce îi înfioară trupul ca și cum l-ar înfiora pe al tău, ca și când trupurile voastre au încetat momentan să aibă margini și au devenit lucruri fără limite.

Asta este senzația, această expansivitate, de aceea este așa un șoc atunci când Bethany se ridică țâșnind și se desprinde de tine și te apucă de mâini ca să le oprească mișcarea și spune:

— Așteaptă!

— Ce? spui tu. Ce s-a întâmplat?

— Doar… îmi pare rău.

Și se îndepărtează de tine și se desprinde complet și se ghemuiește pe partea cealaltă a canapelei.

— Ce este? întrebi tu.

Bethany clatină din cap și te privește cu acești ochi triști, teribili.

— Nu pot, spune ea și înăuntru simți ceva ce se poate numi o *prăbușire.*

— Am putea s-o luăm mai încet, spui tu. Putem să încetinim puțin. E în ordine.

— Nu e corect față de tine, spune ea.

— Nu mă deranjează, spui tu și speri să nu trădezi toată disperarea pe care o simți pentru că știi că, dacă te-ai apropiat atât de mult și tot dai greș cu fata asta, vei fi zdrobit.

N-o să-ți mai revii după asta.

— Nu trebuie să facem sex, spui tu. Putem, nu știu, să o luăm ușurel?

— Nu sexul e problema, spune ea și râde. Asta pot să fac. *Vreau* să fac asta. Dar nu știu dacă tu vrei. Sau dacă vei vrea.

— Vreau.

— Dar este ceva ce nu știi.

Bethany se ridică și își netezește hainele, un gest menit să semnaleze o demnitate calmă, echilibrată, o pauză foarte serioasă de la evoluția de pe canapea.

— Există o scrisoare pentru tine, spune ea. Pe bufetul din bucătărie. Este de la Bishop.

— A scris o scrisoare? Pentru mine?

— Am primit-o de la armată, la câteva luni după ce a murit. A scris-o în caz că s-ar întâmpla ceva.

— Tu ai primit una?

— Nu. Doar ție ți-a scris.

Bethany se întoarce acum și se duce încet spre dormitorul ei. Se mișcă în acel fel atent al ei – perfect dreaptă, perfect verticală, toate mișcările sunt echilibrate și cu sens. Când deschide ușa de la dormitor, se oprește la jumătatea drumului și se uită la tine peste umăr.

— Uite, spune ea. M-am uitat pe scrisoare. Îmi pare rău, dar m-am uitat. Nu știu ce înseamnă și nu trebuie să îmi spui, dar vreau să știi că am citit-o.

— Bine.

— Eu o să fiu aici, spune ea și face semn spre dormitor. După ce o citești, dacă vrei să intri, e în regulă. Dar dacă vrei să pleci – ea se oprește o clipă, se întoarce, lasă capul în jos, pare să privească podeaua – voi înțelege.

Ea se retrage în dormitorul întunecat, ușa se închide în spatele ei cu un clic încet.

Ca să citești scrisoarea, mergi la pagina următoare...

Soldatul fruntaș Bishop Fall stă în burta unui vehicul de luptă Bradley, cu bărbia în piept, adormit. Al lui este al doilea vehicul dintr-un mic convoi – trei Bradley, trei Humvee, un camion cu provizii – care merg în șir indian spre un sat al cărui nume nu îl cunosc. Tot ceea ce știu este că recent insurgenții l-au răpit pe primarul acestui sat și l-au decapitat la televizor. Soldaților din convoi li se pare bizar că execuțiile sunt televizate și că sunt făcute în acest fel: prin decapitare. Pare un fel de moarte din altă epocă, o cruzime evocată din Evul Mediu.

Trei Bradley și trei Humvee pot să ducă aproximativ patruzeci de soldați. Camionul cu provizii mai cară doi, plus apă și benzină și muniție și multe sute de cutii de MRE[14]. Fiecare MRE – sau mese gata preparate – are o listă densă de ingrediente cu multe silabe care face ca mulți soldați să pretindă că, în afară de decapitatori și IED[15]-uri, MRE-urile sunt cea mai mare amenințare la adresa sănătății lor de aici. Un joc popular este să ghicească dacă un anumit compus chimic se găsește într-un MRE sau o bombă. Sorbat de potasiu? (MRE.) Disodiu pirofosfat? (MRE.) Nitrat de amoniu? (Bombă.) Nitrat de potasiu? (Ambele.) Este un joc pe care îl pot juca în timpul meselor când se simt cinici și complecși, dar nu când călătoresc cu un Bradley spre un sat aflat la o oră distanță. Când sunt pe drum astfel, în mare parte dorm. În ultima vreme au făcut ture de douăzeci de ore, așa că o oră în burta blindată a unui Bradley este o porție de ceea ce e considerat a fi pe aici raiul.

Pentru că este complet întuneric și este cel mai sigur loc în care poți să fii când ești departe de bază și – pentru că un Bradley la viteză maximă sună ca un roller coaster dărăpănat, de lemn, care merge cu viteza Mach 2 – porți dopuri în urechi, așa că totul e bine și protejat. Tuturor le place.

Tuturor, cu excepția unui singur tip, Chucky, al cărui nume adevărat nu-l mai știe nimeni pentru că a fost poreclit Chucky cu mult timp în urmă pentru tendința lui de a vomita când merge în spatele unui Bradley. E din cauza răului său de mișcare. Așa că l-au poreclit „Up Chuck”, care a fost repede prescurtat „Chuck”, care inevitabil a devenit „Chucky”.

Chucky are nouăsprezece ani, are părul scurt, este fusiform, musculos, cu șapte kilograme mai slab acum decât era acasă și adesea uită să se spele pe dinți. Provine dintr-un fel de spațiu rural despre care nimeni nu are păreri prea clare (poate Nevada? Nebraska?). Are unele convingeri foarte profunde care nu sunt împovărate de fapte sau istorie. De exemplu: odată a auzit pe cineva numind toată această operație din Golf „Războiul lui George Bush”, iar Chucky s-a înfoiat tot și a spus că Bush face tot ce poate mai bine ca să repare dezordinea lăsată de Clinton. Și asta a dus la o întreagă ceartă despre cine a declarat de fapt război și a cui a fost ideea să invadeze Irakul și toată lumea încerca să îl convingă pe Chucky că nu Clinton a început războiul și Chucky nu făcea decât să clatine din cap și să spună: „Băieți, sunt destul de sigur că vă înșelați în privința asta”, ca și când îi părea rău pentru ei. Bishop l-a presat și a insistat că nu conta dacă era pentru Bush sau pentru Clinton sau nu contează, cine a început războiul era o realitate simplă, neutră și obiectivă. Și Chucky a spus că el crede că Bishop trebuie să o sprijine pe

[14] Meals Ready to Eat - rație alimentară completă pentru soldați, ușor ambalată, gata de consumat în condiții extreme (luptă, teren etc.) (n.tr.).

[15] Improvised explosive devices - dispozitive explozive improvizate (n.tr.).

„Căpetenia noastră” și Bishop a clipit și l-a întrebat: „Ce e o căpetenie” și Chucky a spus: „Comandant suprem”. Și aici a început o nouă dezbatere în care Bishop i-a spus că nu e comandant *suprem,* e comandant-*șef* și Chucky s-a uitat la el cu acea expresie de parcă știa că toți îi joacă o festă și el era hotărât să nu cadă în plasa lor.

Oricum, nu discutau prea multă politică. Niciunul dintre ei. Era cumva inutil.

Odată Chucky a încercat să îi convingă să deschidă geamurile de la Bradley pentru ca pe durata călătoriei să poată vedea orizontul și să se poată orienta, ceea ce el spunea că l-ar ajuta cu amețeala și voma. Dar acest argument nu a ajuns nicăieri pentru că, dacă se deschideau geamurile înăuntru, nu ar mai fi fost întuneric și nu puteau să doarmă și pentru că geamurile erau acoperite cu armură și nimeni nu vrea să sacrifice armura, la câte mine și bombe și lunetiști au întâlnit până acum. Chucky susținea că Bradley-ul era echipat cu mai multe puști de asalt M231 care sunt proiectate special să încapă pe geamuri (sunt practic M16 fără vizorul din față, care este prea înalt ca să încapă pe geam, și un trunchi mult mai scurt, pentru că interiorul unui Bradley este destul de îngust) și Chucky a întrebat dacă oare simpla existență a M231 nu implica faptul că ar trebui să aibă geamurile deschise ca să poată trage prin ele? Bishop a spus că era impresionat de logica lui Chucky, chiar dacă era favorizantă în mod evident. Oricum, comandantul vehiculului Bradley, al cărui nume chiar era Bradley, dar a cărui poreclă era „Baby Daddy” din cauza celor câtorva familii de acasă de care a vrut să scape înrolându-se în armată, a decis ca armura să stea unde e. El a spus: „Dacă ai protecție, ai fi un prost să n-o folosești”, ceea ce era destul de amuzant venind chiar de la el.

Așa că ai crede că Chucky, cu toată voma și puțina cunoaștere despre evenimentele din lume și văicăreala constantă despre geamurile închise, ar fi un candidat perfect pentru statutul de paria. Dat fiind de câte ori trebuie să se ducă undeva în spatele unui Bradley, Chucky ar trebui să fie într-adevăr foarte puțin popular. Dar nu așa funcționează. Chucky este plăcut și adorat de toți și a fost așa după un raid de la miezul nopții asupra unei tabere inamice suspecte când i s-au spart ochelarii nocturni și în loc să se ducă înapoi cum ar fi făcut oricare dintre ei, el a continuat să deschidă uși și să verifice camere cu o nenorocită de lanternă. Ceea ce, într-o operațiune ca aceea, ar fi putut la fel de bine să fie un semn uriaș de neon pe care scria *Împușcă-mă!* Serios, curajul acestui puști este fantastic. Odată i-a spus lui Bishop că singurul lucru mai rău decât să se tragă asupra ta este atunci când oamenii care trag fug. Iar Bishop chiar credea că Chucky ar prefera ca inamicul să stea locului în timp ce încearcă să-l ucidă, decât să nu încerce să-l ucidă deloc. Așa că toată lumea îl iubește pe Chucky. Și este clar că așa este pentru că îi spun în continuare Chucky, probabil o poreclă care, pentru cineva din afară, pare crudă din cauza felului în care atacă cel mai mare defect al unui om, dar de fapt este un fel de a recunoaște că acceptă această persoană și o iubesc *în ciuda* acestui defect. Este o manieră foarte masculină de a exprima iubirea necondiționată. Și totul este nerostit, evident.

Plus mai este chestia cu fata. Subiectul principal de conversație pentru Chucky: Julie Winterberry. Tuturor le place să audă despre ea. Este în mod

clar cea mai frumoasă fată din tot liceul lui Chucky, fata care a câștigat toate premiile relevante de tip regină pe care le poate câștiga o fată, care a câștigat la toate jocurile patru ani la rând, o fată care a lansat o mie de erecții, o fată a cărei frumusețe nu provoca fiorul nervos obișnuit printre băieții adolescenți, ci mai degrabă aproape o durere fizică pentru care uneori un leac eficient era mușcarea obrazului pe dinăuntru. Băieții erau deznădăjduiți dacă ea nu se uita la ei, spulberați dacă se uita. Chucky are o fotografie, un portret din ultimul an, pe care o trece pe la fiecare și toți trebuie să fie de acord că el nu exagerează. *Julie Winterberry.* Îi rostește numele cu o reverență bisericoasă. Chestia despre Julie Winterberry este că Chucky a fost mereu atât de intimidat de frumusețea ei, încât nu i-a vorbit niciodată. Ea nici măcar nu îi știa numele. Apoi au absolvit liceul, iar el a intrat la antrenamentele de bază, unde a avut cel mai dur sergent de instrucție din istoria forțelor armate americane, după care s-a gândit că dacă îi poate supraviețui acelui nenorocit, poate să vorbească cu Julie Winterberry. Ea nu mai părea o provocare atât de mare, nu după antrenamente. Așa că în acele câteva săptămâni în care a fost acasă înainte de desfășurare, el a invitat-o la o întâlnire. Și ea a spus da. Și acum sunt îndrăgostiți. Ea chiar îi trimite și poze murdare cu ea și toată lumea îl imploră pe Chucky să le arate, dar nu le arată. Oamenii îl imploră la propriu în genunchi.

Ceea ce apreciază toată lumea la povestea asta este partea în care el invită în sfârșit fata în oraș. Pentru că, așa cum povestește Chucky, nu este ca și cum *a trebuit să-și ia inima în dinți* să facă asta. Este mai mult faptul că nu mai avea nevoie de curaj să facă asta. Sau poate că a descoperit că avea curajul în tot acest timp, în el, gata să fie folosit și tuturor le place să își imagineze asta. Ei speră ca același lucru să li se fi întâmplat și lor, pentru că din când în când sunt de-a dreptul îngroziți acolo și speră că atunci când va veni momentul să fie curajoși, vor fi curajoși. Și este plăcut să creadă că au această fântână de curaj înăuntru care îi poate ajuta să treacă peste lucrurile imposibile care urmează.

Dacă un puști precum Chucky poate să cucerească o fată ca Julie Winterberry, în mod sigur ei pot să treacă de un amărât de război.

Îl roagă să povestească despre asta mai ales când trebuie să facă curățenie, care este aproape cea mai mare nedreptate a războiului, că soldații uneori trebuie să adune rămășițele sinucigașilor cu bombe. Imaginează-ți cum e să vânezi părți ale corpului cu un sac de cânepă din care curg resturi care arată ca interiorul unui dovleac. Și drumul se coace la soare și la fel și bucățile de carne aruncate la întâmplare care nu doar că stau acolo, dar se coc la propriu. Mirosul acela: sânge și carne și cordită. Atunci când fac asta, îl roagă pe Chucky să le povestească despre Julie Winterberry. Mai trece timpul.

În cele din urmă, Baby Daddy ajunge la o înțelegere cu Chucky astfel încât să meargă sus, lângă artilerist. Bineînțeles că este împotriva regulamentelor pentru că o persoană care stă unde stă Chucky intervine cu mișcarea M242. Dar Baby Daddy era dornic să încalce regulamentul de data aceasta pentru că e mai bine decât să trebuiască să miroasă voma lui Chucky de fiecare dată. Așa că Chucky are ocazia să meargă sus, de unde poate să privească orizontul, lucru de care are nevoie ca să evite răul de mișcare, cu acordul

tacit că, dacă se întâmplă ceva, trebuie să coboare de urgență în zona de transport. Iar el nu are o problemă cu asta, pentru că nimeni nu vrea să fie aproape de M242 când trage. Chestia aia poate să despice un SUV ca și cum ar fi hârtie de șervețele. Gloanțele sunt la fel de lungi ca antebrațul lui Chucky.

Li s-a spus să se aștepte la o oră de drum până în satul cu recent ucisul primar. Bishop stă în spatele vehiculului Bradley cu casca pe ochi și dopurile împinse practic până în creier. Tăcere binecuvântată. Șaizeci de minute dulci de nimic. Aici Bishop nici măcar nu visează. Una dintre marile surprize ale războiului este cum l-a transformat într-un savant al somnului. Dacă i se spune că are douăzeci de minute pentru un pui de somn, va folosi toate cele douăzeci de minute. Poate să își dea seama de diferența dintre a dormi două ore și a dormi două ore și jumătate. Simte acolo contururile stării de conștiență cum nu le-a simțit niciodată acasă. Acasă, viața era ca și cum ai merge pe un drum cu o sută de kilometri pe oră, fiecare mică denivelare și textură devenind un bâzâit uniform. Războiul este ca și cum te-ai opri și ai pipăi drumul cu degetele goale. Conștientizarea unei persoane se extinde astfel. Războiul încetinește momentul prezent. El își simte mintea și trupul în feluri pe care nu le credea vreodată posibile.

Iar de aceea Bishop știe sigur când Bradley-ul se oprește și se trezește că încă nu au ajuns la destinație: a fost un pui de somn de treizeci de minute. El își poate da seama după cum își simte ochii, sau poate mai precis cum se simte spațiul din spatele ochilor săi, un anumit tip de presiune acolo.

— Cât timp am mers? îl întreabă pe Chucky.

— Cât crezi? spune el.

Le place să se testeze unul pe altul astfel.

— Treizeci de minute?

— Treizeci și două.

Bishop zâmbește. Se urcă în vârf, clipește în lumina grea a deșertului uriaș, privește înjur.

— Obiect suspect în drum, spune Chucky. În față. Posibil IED. Trebuie să vezi asta. N-o să-ți vină să crezi.

El îi dă binoclul lui Bishop și Bishop caută asfaltul prăfuit și crăpat din fața lor până când o vede: o conservă de supă în mijlocul drumului. Stă perfect dreaptă. Eticheta este îndreptată spre convoi. Acel logo roșu familiar.

— Aia e…

— Da, spune Chucky.

— O conservă de supă Campbell?

— Afirmativ.

— Tocmai aici. Nu te păcălesc.

— Aia nu e o bombă, spune Bishop. E artă modernă.

Chucky îl privește încurcat.

— E un Warhol, explică Bishop. Arată ca un Warhol.

— Ce dracu’ e un var hol? spune Chucky.

— Las-o baltă!

Când se întâmplă să vadă ceva care ar putea fi un IED, ei cheamă echipa care se ocupă cu eliminarea dispozitivelor explozive și așteaptă, bucuroși că nu e treaba lor să dezamorseze bombe. Și desigur că EOD sunt la treizeci de

minute distanță și toată lumea e încordată, așteaptă și fumează și Chucky privește în depărtare și brusc îi spune lui Bishop:

— Pun pariu că pot să nimeresc cămila aia cu pușca ta.

Și toți întorc capetele să vadă spre ce cămilă face el semn și văd un animal slăbănog, singur, în depărtare, fără nimic în jurul lui, un animal vagabond și slab cam la 400 de metri depărtare, care se vede vălurit din cauza căldurii care radiază din nisip. Bishop e interesat, Chucky nu este cunoscut pentru precizia lui cu pușca.

— Pe ce facem pariu? spune el.

— Cine pierde, spune Chucky, care sigur s-a gândit îndelung la partea asta, pentru că e deja pregătit cu un răspuns, trebuie să stea o oră în toaleta portabilă.

Cei din jur care trag cu urechea își exprimă dezgustul. Acesta este un pariu corespunzător. Toată lumea știe că singurul lucru mai fierbinte decât soarele în deșert este o toaletă portabilă în soarele deșertului. Cum căldura deșertului e captată între pereții groși ai toaletei și practic aduce excrementele colective ale întregii companii la punctul de fierbere.

Oamenii jură că ai putea să înăbuși un cotlet de porc acolo, nu că cineva ar face asta vreodată. Majoritatea își țin respirația și ies de acolo cât de repede posibil. Sunt povești despre oameni care s-au deshidratat acolo doar pentru că s-au căcat prea mult.

Bishop se gândește la asta.

— O oră? spune el. Chucky, ai chestii de făcut. Nu aș vrea să îți iau timpul de labă pentru o oră întreagă. Ce zici de cinci minute?

Dar Chucky nu acceptă, pentru că toată lumea știe că Bishop a parcurs instructajul de lunetiști și unul dintre lucrurile pe care le învață lunetiștii este să își țină respirația mult timp, poate chiar până la cinei minute. Acestea sunt poveștile, oricum.

— O oră, spune Chucky. Ăsta e pariul.

Și Bishop face pe nebunul tot analizând problema, dar toți știu că va pune pariul. Nu poate să refuze un astfel de pariu.

Și în cele din urmă spune „Bine” și toată lumea aplaudă și el îi dă lui Chucky pușca M24 și spune:

— Nu contează. N-o s-o nimerești. Și Chucky ia poziția în genunchi care arată exact ca soldățeii verzi cu care se joacă băieții – o poziție care în mod sigur *nu* este cea corectă în care să tragi cu M24 și care îl face pe Bishop să zâmbească și să clatine din cap – și privitorii, adică toată echipa din Bradley și acum până și tipii din camionul de provizii din spatele lor, încep să strige și să ofere sfaturi, atât adevărate, cât și false.

— Ce zici, Chucky? Cam patru sute de metri?

— Aș spune trei sute nouăzeci.

— Mai degrabă trei sute șaptezeci și cinci.

— Vântul cam la cinci noduri?

— Zece noduri!

— Nu e niciun vânt, idiotule.

— Ai grijă să iei în calcul căldura care iese din pământ!

— Da, o să facă glonțul să se ridice.

— E adevărat?

— Nu e adevărat.

— Nu-l mai ameți.

— Împușc-o, Chucky! Ești bun la asta!

Și așa mai departe, Chucky ignoră totul. Se așază în poziție și își ține respirația și toată lumea așteaptă împușcătura – chiar și Baby Daddy, care, fiind comandant al unității Bradley, ar trebui să fie deasupra acestor lucruri și detașat, dar în realitate savurează intim ideea că insolența lui Chucky îl va trimite în toaleta portabilă timp de o oră (Baby Daddy e în război din cauza prostiilor pe care le-a făcut, așa că îi place când și altcineva își primește pedeapsa). Și secundele trec și toată lumea face liniște așteptând ca Chucky să tragă și nu se pot decide dacă ar trebui să se uite la cămilă sau la Chucky, și se scutură și dă drumul la aer și îl inspiră din nou și Bishop râde și spune:

— Cu cât o să te gândești mai mult, cu atât mai rău o să ratezi!

— Taci! spune Chucky.

Iar apoi – de fapt mai rapid decât s-ar fi așteptat cineva după ce i-a spus să tacă – Chucky trage.

Și toată lumea privește la timp spre cămilă și vede o mică ceață de sânge care se ridică unde glonțul îi zgârie piciorul stâng din spate.

— Da! spune Chucky cu brațele în sus. Am nimerit-o!

Toată lumea aplaudă și îl privește pe Bishop, care acum este condamnat la șaizeci de minute groaznice în cuptorul cu rahat.

Doar că Bishop clatină din cap și spune:

— Nu, nu, nu. Nu ai nimerit-o.

— Cum adică? spune Chucky. Ba am nimerit-o.

— Uite, spune Bishop, arătând spre cămilă, care acum este evident surprinsă și supărată și confuză și fuge îngrozită, în mod bizar, direct spre convoi. Mie nu mi se pare că arată ca o cămilă moartă.

— Pariul nu a fost să *ucid* cămila, spune Chucky. Pariul a fost s-o nimeresc.

— Ce crezi că înseamnă să o *nimerești*? spune Bishop.

— Am împușcat-o, cu un glonț. Asta înseamnă, am terminat povestea.

— Știi ce aș fi eu dacă de fiecare dată când am nimerit ceva, glonțul le-ar fi zgâriat fundul? Retrogradat, asta aș fi.

— Încerci să scapi de faptul că ai pierdut.

— Nu am pierdut, spune Bishop. Spune-i unui lunetist că o să nimerești ceva, acel ceva ar face bine să fie mort. Altfel nu înseamnă că ai nimerit.

Între timp, cămila aleargă acum direct spre convoi și unii dintre spectatorii care s-au adunat râd de idioțenia chestiei, că aleargă *spre* oamenii care au împușcat-o. Cam opusul unui insurgent, spune cineva. Animal mare și prost și idiot. Și Chucky și Bishop continuă să se certe despre cine a câștigat pariul și își apără propria interpretare a ce înseamnă verbul „a nimeri” de fapt – Chucky ia o abordare strict literală față de cea a lui Bishop, care este determinată mai mult de context – când cămila, care acum se află la o distanță de poate nouăzeci de metri, virează brusc spre dreapta și se îndreaptă mai mult sau mai puțin direct spre conserva de supă Campbell.

Baby Daddy este primul care observă asta.

— Hei! spune el, arătând spre ea. Hopa! Opriți-o! Omorâți-o! Omorâți-o acum!

— Să omorâm ce?

— Cămila dracului!
— De ce?
— Uite!

Și ei văd cămila care aleargă spre conserva de supă, care acum este abordată de COD în armura lor masivă și aproape comic de mare, iar soldații care înțeleg ce se întâmplă își scot pistoalele și trag spre cămilă. Și ei văd unde gloanțele lor lovesc inofensiv, răzuind stratul exterior de blană și piele. Toate împușcăturile nu fac decât să îngrozească și mai mult animalul și crește viteza și aleargă cu acei ochi mari și bulbucați și o spumă care i se prelinge din gură și oamenii încep să strige: „Feriți!” sau „Fugiți!” spre echipa COD, care nu are nici cea mai vagă idee ce se întâmplă, nefăcând parte de la început din întreaga afacere cu împușcarea cămilei. Și cămila continuă să alerge și e limpede că se îndreaptă direct spre conserva de supă și toată lumea acum se adăpostește pe unde poate și închide ochii și își acoperă capul și așteaptă.

După câteva momente își dau seama că nu se va întâmpla nimic.

Primii soldați care ridică privirile văd acum cămila care se îndepărtează de ei și conserva goală de supă care sare inofensivă în urma ei, rostogolindu-se.

Urmăresc cum cămila pe jumătate în galop, pe jumătate șchiopătând în orizontul imens al deșertului, în cele din urmă e depășită de strălucirea deșertului. Echipa COD și-a scos căștile și se întorc spre companie, înjurând tare. Bishop stă lângă Chucky, urmărind cum cămila se îndepărtează.

— La dracu’, omule, spune Chucky.
— E în regulă.
— A fost prea aproape.
— Nu a fost vina ta. Nu ai vrut.
— E ca și cum totul a încetinit. A fost ca… *ffft*! spune el și își pune palmele la ochi indicând o îngustare completă și o vedere în tunel. Adică am fost acolo.
— Acolo unde?
— În var hol, spune Chucky. Acum înțeleg. Asta era.

Și ei cred că asta a fost totul – o poveste bizară de spus acasă, unul dintre acele momente ireale care se întâmplă în război. Dar chiar când toată lumea se așeza confortabil înapoi la locurile lor și convoiul începu să înainteze și au mers poate treizeci de secunde, brusc, din Bradley, Bishop simte o smucitură și un val de căldură și aude acel bubuit a ceva care a explodat în fața lor. Este acel sunet – în deșert se aude la kilometri distanță – cel mai oribil sunet al războiului, sunetul care mai târziu îi va face pe toți să tresară chiar după ce vor fi acasă de ani de zile, ori de câte ori se sparge un balon sau se aud artificii, pentru că le va aminti de asta, sunetul unei mine sau al unui IED, sunetul morții violente, groaznice, aleatorii. Și acum apar panica și țipetele și Bishop se ridică la turelă și stă lângă Chucky și vede cum Bradley-ul din fața lor a luat foc, din el se ridică un fum negru ca smoala și soldații ies unul câte unul, sângerând și amețiți. Partea din față a Bradley-ului pare să fi fost spartă în două chiar în locul unde a stat șoferul. Un soldat este tras afară de alți doi, cu piciorul legănându-se ca un pește prins la undiță, atașat doar prin câteva fâșii roșii de genunchi. Baby Daddy deja cheamă elicoptere.

— Conserva de supă trebuie să fi fost o momeală, spune Bishop. Ca să

lăsăm garda jos.

Și se întoarce spre Chucky și își dă seama imediat că ceva e în neregulă după privirea lui speriată și panicată. Chucky își ține mâinile pe burtă, strângând rana. Bishop trage mâinile înapoi și nu vede nimic.

— Nu ai nimic acolo, Chuck.

— L-am simțit. Am simțit că a intrat ceva.

El deja devine palid.

Bishop îl așază în burta Bradley-ului și îi deschide jacheta, scoțând la iveală armura corporală de dedesubt și tot nu vede nimic.

— Uite! Ești blindat tot. Ești bine.

— Crede-mă. E acolo.

Și îi trage armura jos și Chucky geme, îi trage tricoul de pe el și o vede, exact unde a spus că era, la câțiva centimetri deasupra buricului, o pată de sânge de mărimea unei monede mici. Bishop o șterge și vede o tăietură mică dedesubt – poate de mărimea unei aschii mai mari – și râde.

— Iisuse, Chucky, ești atât de agitat din cauza *asta?*

— E rău?

— Idiot cretin ce ești.

— Nu e rău?

— E minusculă. O să fii bine. Ești idiot.

— Nu știu, omule. E ceva în neregulă.

— Nu e nimic în neregulă. Taci dracului!

— Am senzația că ceva nu e cum trebuie.

Și Bishop stă cu el, insistând că totul este bine și îi sugerează să nu mai fie așa fricos, în timp ce Chucky îi tot spune că ceva e în neregulă și stau acolo până când aud zgomotul elicopterelor, moment în care Chucky spune, foarte încet:

— Hei, Bishop, ascultă, am ceva să îți spun.

— Bine.

— Știi despre prietena mea? Julie Winterberry?

— Da.

— Nu e prietena mea. Am inventat totul. Nici măcar nu știe cine sunt. Am vorbit o singură dată cu ea. I-am cerut poza. Era în ultima zi de școală. Toți făceau schimb de poze.

— Băiatule, o să îți pară tare rău că ai zis asta.

— Ascultă, am inventat asta pentru că în fiecare zi mă gândesc cum nu am vorbit cu ea.

— E o informație bună. Ai putea chiar să capeți o nouă poreclă din cauza asta.

— Regret asta atât de tare, că nu am vorbit cu ea.

— Serios, o să te saturi până peste cap.

— Ascultă! Dacă nu supraviețuiesc…

— O să fii bătut la cap cu asta practic non-stop pentru totdeauna.

— Dacă nu supraviețuiesc, vreau să o găsești pe Julie și să îi spui ce simt. Vreau să știe.

— Serios, o să te urmărească toată viața. O să te sun când o să ai optzeci de ani și o să râd de tine din cauza lui Julie Winterberry.

— Promite-mi!

— Bine. Promit.

Chucky încuviințează și închide ochii până ajung medicii și îl iau pe targă și îl duc în elicopter și dispar cu toții în cerul arămiu. Apoi restul convoiului își continuă călătoria zgomotoasă, lentă.

Însă în noaptea aceea Chucky moare.

O bucată de șrapnel cam de un centimetru și subțire ca paiul de pe o cutie de suc i-a retezat artera care îi alimenta ficatul și până când medicii și-au dat seama de asta, a pierdut prea mult sânge și a intrat în insuficiență hepatică acută. Baby Daddy este cel care le dă vestea, a doua zi, chiar înainte să plece în misiune.

— Acum uitați de asta, le spune el când devine clar că vestea le va afecta concentrarea în patrularea următoare. Dacă armata ar fi vrut ca noi să avem sentimente, ne-ar fi echipat cu ele.

Și urmează o seară liniștită și discretă și lipsită de evenimente și în tot acest timp Bishop se simte furios. Furios pe moartea inutilă a lui Chucky și pe idioții care au plantat bomba, dar și mânios pe Chucky, pe lașitatea lui Chucky, că nu a putut niciodată să-i spună ce simțea nevoia să îi spună lui Julie Winterberry, că un bărbat care putea să dea buzna în camere întunecate unde oameni cu mitraliere voiau să-l ucidă nu era în stare să stea de vorbă cu o fată proastă. Aceste două feluri de curaj par atât de diferite, încât ar trebui să existe cuvinte separate pentru ele.

În noaptea aceea, el nu putu să doarmă. Fierbea. Furia sa s-a transformat și nu mai este mânios pe Chucky, ci mai degrabă mânios pe sine însuși. Pentru că el și Chucky nu sunt atât de diferiți. Pentru că Bishop poartă cu el lucruri pe care nu le poate spune nimănui. Marele secret diabolic al vieții lui – uneori i se pare că este atât de mare, încât e ca și cum are nevoie de un nou organ intern care să-l depoziteze. Secretul stă în el și îl devorează. Devorează timp și devine mai puternic pe măsură ce trece timpul, astfel încât acum, când se gândește la el, nu poate să separe evenimentul în sine de repulsia sa ulterioară față de el.

Ce s-a întâmplat cu directorul școlii.

Bărbatul pe care toată lumea îl respecta și îl iubea. Directorul.

Și Bishop îl iubea când, în clasa a cincea, el l-a ales pe Bishop pentru pregătire suplimentară, pentru lecții în plus în weekenduri care trebuiau să fie ținute complet secrete pentru că ceilalți băieți ar fi invidioși, iar el se simțea atât de special și dorit. Ales din mulțime. Admirat și iubit. Și cum se înfioară la acest gând acum, că a fost atât de ușor de păcălit, că nu l-a pus niciodată la îndoială pe director, nici măcar când i-a spus lui Bishop că lecțiile lor vor fi despre ce *să faci cu fetele*, pentru că toți băieții erau îngroziți de fete și nu știau cum să procedeze cu ele, iar Bishop s-a simțit chiar norocos că avea pe cineva care să-i arate. A început cu fotografii din reviste, atât bărbați, cât și femei, împreună, separați, dezbrăcați.

Apoi fotografii Polaroid, apoi directorul care sugera să își facă unul altuia fotografii Polaroid. Bishop își amintește doar fragmente, imagini, momente. Directorul l-a dezbrăcat cu blândețe pe Bishop și totuși Bishop nu a crezut că e ceva greșit. A făcut totul voluntar. L-a lăsat pe director să îl atingă, mai întâi cu mâinile, apoi cu gura, iar după aceea îi spunea lui Bishop cât de minunat și frumos și special era. Directorul care spunea, după câteva luni,

acum încearcă tu pe mine. Directorul dezbrăcându-se. Prima oară când l-a văzut Bishop, roșu și umflat și foarte convingător. Bishop încercând să îi facă directorului ce îi făcuse directorul lui și făcând asta atât de stânjenit, neîndemânatic. Directorul frustrat și furios pentru prima oară când Bishop și-a folosit accidental dinții, apucându-l pe Bishop de ceafă și strângându-l și spunând: *Nu așa* și mai târziu cerându-i scuze la vederea lacrimilor care apăruseră când Bishop se sufoca. Bishop simțind că asta era vina lui. Că el va exersa și data viitoare va face mai bine. Apoi data viitoare nu era mai bine, nici data următoare. Într-o zi, directorul oprindu-l în mijlocul evenimentului și întorcându-l cu spatele și aplecându-se peste el și spunând: „Va trebui să facem asta cum o fac adulții. Ești adult, nu?" Și Bishop încuviințând pentru că nu mai voia să fie slab la asta, nu voia ca directorul să mai fie furios, așa că atunci când directorul s-a poziționat în spatele lui Bishop și s-a introdus în el, Bishop a îndurat.

Groaza aferentă acum, aceste imagini venind în cascadă înapoi în mintea lui Bishop – douăzeci de ani mai târziu și la cinci mii de kilometri distanță, într-un deșert, într-un război. Bishop se gândea cum până și acest secret are alt secret, un strat mai adânc și mai devastator, lucrul care îl făcuse să fie sigur că era diabolic și stricat, adică faptul că, în timp ce directorul făcea ce făcea, lui Bishop îi plăcea.

De-abia aștepta.

Și-o *dorea.*

Și nu doar pentru felul în care îl făcea să se simtă dorit și special și unic și ales dintr-o mulțime, dar și pentru că ce îi făcuse directorul, mai ales la început, *era bine.* Îl înfiora prin tot trupul cum nimic altceva nu reușea. Într-un fel care îi plăcea cât timp se întâmpla și care îi lipsea când s-a oprit, directorul anulând brusc lecțiile lor primăvara. Iar Bishop s-a simțit respins și abandonat și și-a dat seama dintr-odată că la un moment dat, la începutul lui aprilie, directorul luase un băiat nou – Bishop își dădea seama de privirile pe care le schimbau pe holuri și cum noul băiat devenise recent tăcut și retras. Iar asta l-a înfuriat pe Bishop. A început să se poarte urât la școală, să le răspundă călugărițelor, să se bată. Când în sfârșit a fost exmatriculat, el stătea cu părinții lui în biroul directorului și directorul a spus: „Îmi pare foarte rău că s-a ajuns la asta" și erau atâtea sensuri în care putea fi interpretat asta, încât Bishop doar a râs.

În următoarea săptămână a început să otrăvească apa fierbinte din cada directorului.

Și aceasta este partea care îl îngrozește cel mai mult acum. Cum a încercat să se răzbune pe director ca o iubită supărată. Cum el nu s-ar mai fi purtat urât dacă directorul l-ar fi luat înapoi, l-ar fi invitat înapoi înăuntru. Este îngrozitor pentru că acum el nu își mai poate spune că a fost o victimă inocentă. Se simte mai mult un complice în propria lui perversiune. A fost un rău care s-a întâmplat – și el *a vrut* să se întâmple.

Consecințele complete ale acestui fapt nu s-au relevat decât abia mai târziu, în adolescență, la școala militară, unde cel mai rău lucru din lume era să fii poponar sau homosexual și dacă cineva îi spunea unui băiat că e homosexual sau poponar sau homo sau gay, el sărea de obicei la bătaie, iar felul în care băieții demonstrau tuturor că nu erau homosexuali sau poponari

era să facă glume pe seama altora cum că erau homosexuali și poponari, și să facă asta în gura mare. Asta a devenit marca lui Bishop. El era în mod special nemilos cu colegul lui de cameră în anul doi de studii, un băiat ușor efeminat numit Brandon. Ori de câte ori Brandon intra la dușul comun, Bishop spunea ceva de genul: „Atenție, băieți, nu scăpați săpunul!” Sau înainte de culcare, el întreba: „Trebuie să-mi pun bandă adezivă peste gaura curului în seara asta sau te porți frumos? Astfel de lucruri, hărțuire de vestiar tipică anilor optzeci. Poreclele erau de genul „Piratul fundului” și „Daisy”. Adică privirea înainte, Daisy, când stăteau unul lângă celălalt la pisoare. În cele din urmă, Brandon a părăsit școala, ceea ce a fost o ușurare pentru Bishop, care dezvoltase năzuințe puternice pentru Brandon, care deveniseră aproape dureroase fizic. Cum îl privea pe Brandon dezbrăcându-se, îl privea la ore cum își studia notițele, atent și concentrat, mușcând un creion. Dar asta a fost cu mulți ani în urmă și în tot acest timp el nu a spus nimănui. Și brusc se ridică din pat din cauza asta, în ziua în care Chucky a murit și se decide că trebuie să scrie o scrisoare.

Pentru că Chucky a fost ucis cu atâtea secrete încă în el, încât dorința lui de moarte era să le elibereze, iar Bishop nu vrea să se simtă la fel când îi va veni vremea. Îi va scrie surorii sale, scuzându-se că a devenit atât de distant, explicându-i că s-a detașat pentru că era distrus – pentru că directorul trebuie să fi activat un comutator în el și acum simțea atâta furie pe director pentru că i-a făcut asta și pe sine însuși pentru că a fost atât de groaznic și pervers și stricat permanent. El încerca să o protejeze, avea să îi spună lui Bethany, nu voia să o strice și pe ea.

Și el le va scrie părinților să-i și lui Brandon. Îl va găsi pe Brandon și îi va cere iertare. Chiar mărețului Andy Berg pe care nu l-a mai văzut niciodată după ce l-a prins pe bietul băiat într-o scară și a urinat pe el. Până și Bergul are nevoie de o scrisoare. El va scrie câte una în fiecare noapte, până când toate secretele lui vor fi dezvăluite. Ia niște hârtie de scris a armatei, se așază în camera de pauză cu pereți de beton, luminată verde fluorescent. Se hotărăște să îi scrie mai întâi lui Samuel. Pentru că știe exact ce vrea să spună și va fi o scrisoare scurtă și deja e noaptea târziu și trebuie să fie treaz din nou peste câteva ore, așa că începe și, într-un flux de inspirație și concentrare, termină scrisoarea în mai puțin de cinci minute. Și o împăturește și o pune într-un plic oficial al armatei STJA și o sigilează și serie numele grețos complet al lui Samuel pe el și pune plicul în dulapul său, alături de celelalte obiecte personale ale sale. Se simte bine, pentru că a reușit să își despovăreze pieptul și a eliberat secretul în lume și se simte bine în legătură noul său proiect, de a lăsa în urmă lucrurile care s-au adunat în el în toți acești ani. Simte că chiar de-abia așteaptă să scrie scrisorile către sora lui și părinții lui și diverșilor prieteni pe care i-a abandonat pe drum și adoarme simțindu-se chiar bine cu privire la aceste scrisori, neștiind că nu vor fi niciodată scrise, pentru că mâine se va afla în patrulă și se va gândi la Julie Winterberry (care evident că necesită și ea o scrisoare), când un coș de gunoi va exploda la câțiva metri de el, detonat de la distanță de cineva care privea strada de la fereastra de la etajul doi al unei clădiri îndepărtate. Cineva care nu îl vede de fapt pe Bishop, ci mai degrabă îi vede doar uniforma care pentru el a încetat demult de a mai avea o legătură cu o ființă

umană. Cineva care, dacă ar fi auzit ce îi trecea lui Bishop prin cap în clipa aceea, când Bishop încerca să compună mintal o scrisoare către o fată frumoasă de acasă despre un prieten mort care a iubit-o, nu ar fi detonat acea bombă. Dar desigur că nu putem face niciodată asta, nu putem auzi aceste lucruri. Așa că bomba a explodat.

Și forța bombei l-a proiectat pe Bishop în aer unde, pentru o clipă, totul a devenit tăcut și rece și sentimentul de a fi în raza de acțiune a bombei era ca acela de a fi într-un glob cu zăpadă de-al mamei sale, totul în jurul lui mișcându-se printr-un lichid gros. Stătea acolo, suspendat, frumos într-un fel, înainte ca bomba să spulbere totul înăuntrul lui și toate simțurile lui au dispărut și corpul lui Bishop – nemaiconținându-l în niciun fel esențial pe Bishop însuși – s-a prăbușit pe stradă la mai mulți metri depărtare și pentru a doua oară în săptămâna aceea cineva a murit cu gândul la Julie Winterberry, care era la cinci mii de kilometri distanță în clipa aceea și probabil își dorea ca în sfârșit să i se întâmple și ei ceva incitant.

Armata i-a adunat lucrurile și le-a trimis părinților săi, care au găsit scrisoarea adresată lui Samuel Andresen-Anderson și și-au adus aminte că acesta era numele ciudat al prietenului prin corespondență din copilărie al fiicei lor, așa că i-au dat scrisoarea lui Bethany și ea s-a luptat multe luni înainte să se decidă ca în sfârșit să îți dea scrisoarea.

Și așa a călătorit această scrisoare dintr-un sat secret de undeva din Irak până pe bufetul acestei bucătării din centrul Manhattanului, unde pare că se află sub lumina reflectoarelor, sub unul din spoturile ascunse din bucătărie. O ridici. Aproape că nu are greutate – înăuntru are o singură pagină, pe care o scoți. El a scris doar câteva paragrafe. Simți că marea ta decizie se apropie. Este o decizie care te va modela și care va continua să te modeleze ani de zile de acum încolo.

Citești scrisoarea.

Dragă Samuel,

Corpul uman este atât de fragil. Este distrus de cele mai mici lucruri. Poți să bagi douăzeci de gloanțe într-o cămilă și va continua să alerge spre tine, dar un centimetru de șrapnel este suficient cât să ne ucidă pe noi, oamenii mici. Trupurile noastre sunt lama subțire a cuțitului care ne separă de uitare. Încep să accept asta.

Dacă citești asta, atunci am pățit ceva, așa că am să îți cer o favoare. Tu și cu mine am făcut un lucru groaznic în dimineața aceea lângă iaz. Ziua în care a plecat mama ta, ziua în care a venit poliția. Sunt sigur că îți amintești. Ceea ce am făcut în dimineața aceea, unul altuia, este teribil și de neiertat. Eu eram corupt și te-am corupt și pe tine. Și această corupție, am descoperit, nu dispare. Rămâne cu tine și te otrăvește. Este cu tine pe viață. Îmi pare rău, dar este adevărat.

Știu că o iubești pe Bethany. Și eu o iubesc. Este bună într-un fel în care eu nu am fost niciodată. Ea nu este frântă așa cum suntem noi. Te-aș ruga ca lucrurile să rămână așa. Aceasta este ultima mea dorință. Este singurul lucru pe care îl cer de la tine. De

dragul ei, de dragul meu, te rog, stai departe de sora mea.

Și iată că ai sosit. Este în sfârșit momentul să alegi. La dreapta este ușa dormitorului, unde te așteaptă Bethany. La stânga este ușa de la lift și de la întreaga lume, mare și goală.

Este timpul. Ia o decizie. Ce ușă alegi?

PARTEA A ȘASEA

SPECII INVAZIVE
Vara târziu, 2017

1.

Pwnage deschise ușa de la frigider, apoi o închise la loc. Stătea în bucătărie încercând din greu să își amintească motivul pentru care venise aici, dar nu își mai amintea. Își verifică e-mailul. Încercă să se conecteze în *World of Elfquest,* dar nu putu. Era marți. Se gândi să iasă afară până la cutia poștală să își ia corespondența, dar nu se mai duse pentru că era posibil ca poștașul să nu fi venit încă și nu voia să facă două drumuri. Privi de-a lungul peluzei din fața casei spre cutia poștală încercând să își dea seama, holbându-se, dacă erau scrisori în ea.

Închise ușa. Simți că era ceva care necesita atenția lui în bucătărie, dar nu știa ce. Deschise frigiderul și se uită la fiecare obiect de acolo sperând ca unul din ele să servească drept declanșator pentru lucrul pe care trebuia să și-l reamintească despre bucătărie. Văzu borcanele de murături și cutiile de plastic de ketchup și maioneză pe care le cumpărase odată într-un moment de optimism alimentar, dar pe care nu le deschisese încă. Pe raftul de jos erau cinci vinete, vizibil putrezind pe dinăuntru, prăbușindu-se încet în ele însele, cinci mici perne mov cu mici băltoace de suc de culoarea biscuiților care se adunau sub ele. În sertarul de legume, diversele lui verdețuri erau maro și ofilite. La fel și porumbul de pe raftul de sus, știuleții erau acum de o culoare bej bolnăvicioasă, fiecare bob pierzându-și rotunjimea galbenă specifică și luând forma unui molar bolnav de om. Închise ușa de la frigider.

Marțea, serverele de joc pentru *World of Elfquest* erau deconectate întreaga dimineață și uneori parțial după-amiaza pentru mentenanța obișnuită și rezolvarea erorilor și orice lucruri tehnice de nivelul geniilor erau necesare computerelor

care altfel funcționau douăzeci și patru de ore pe zi și găzduiau zece milioane de jucători simultan cu aproape zero întârzieri de rețea, folosind una dintre cele mai dure și sigure criptări de pe planetă, servere atât de rapide și eficiente și puternice, încât puteau să pună la colț echipamentele folosite acum de programul spațial, sau de silozurile rachetelor nucleare, sau în cabinele de vot, de exemplu. Cum de o țară care a realizat serverele *World of Elfquest* nu poate să facă o mașină de vot electronic funcțională a fost o întrebare pusă adesea în Marțea Zilei Alegerilor pe forumurile *Elfquest,* când comunitatea de jucători aștepta răbdătoare ca serverele să se reconecteze și, uneori, mai și vota.

Totuși, unele din aceste zile de marți erau foarte speciale și agonizante, cunoscute și drept „Zile de Patch”, când inginerii adăugau tot felul de actualizări ale jocului, astfel încât data viitoare când se conectau jucătorii, acolo erau *noi lucruri de făcut* – noi misiuni, realizări, monștri, comori. Astfel de patch-uri erau necesare pentru a menține jocul proaspăt și interesant, dar desigur că Zilele de Patch necesitau cel mai mult timp de deconectare, din cauza lucrurilor elaborate care se făceau serverelor și codului jocului. Nu era ceva neobișnuit ca serverele să fie deconectate toată dimineața și toată după-amiaza și uneori, spre disperarea comunității de jucători, până la începutul serii. Și asta se întâmpla azi. Jocul primea un patch. Era Zi de Patch.

Și faptul că nu știa exact când vor reveni serverele înapoi online îl făcea pe Pwnage să se simtă complet stresat, ceea ce era puțin paradoxal, pentru că motivul aparent pentru care juca *Elfquest* era pentru că îi alina stresul atât de eficient. La el apela când se simțea prea împovărat de detaliile obositoare ale vieții sale. Totul începuse cu un an în urmă, imediat după ce plecase Lisa, într-o zi când simțea cum stresul vine mai puternic decât de obicei și niciunul dintre DVD-urile sale nu părea prea bun și nimic nu era la televizor și nimic în lista lui de filme online nu părea interesant și toate jocurile pe consolă pe care le deținea erau tocite și aruncate și simți această senzație ciudată de panică, la fel ca atunci când ești la un restaurant bun, dar nimic nu pare apetisant, sau ca atunci când începi să simți simptomele unei răceli sau ale unei gripe și nici măcar apa nu are gust bun, acel întuneric copleșitor în care lumea întreagă

pare plictisitoare și anostă și simți această epuizare globală, iar el stătea în sufrageria lui în întunericul care avansa chiar după ce se terminase cu ora de vară, așa că era neobișnuit de seară la o oră deprimant de devreme din zi, iar el stătea acolo și își dădea seama că urma să aibă o coliziune directă și frontală cu stresul, că, dacă nu găsea o diversiune repede, în mod sigur urma să se agite până la un nivel la care ar fi devenit periculos pentru tensiunea lui arterială și sănătatea generală a sistemului său circulator, iar ceea ce făcea de obicei când se întâmpla asta, era să se ducă la magazinul de electronice să cumpere ceva, de data aceasta cam douăsprezece jocuri video, dintre care unul era *World of Elfquest.* Și dacă a început cu un războinic Elf numit Pwnage, pe măsură ce a avansat în joc, și-a creat o întreagă echipă de personaje alternative cu nume precum Pwnopoly și Pwnalicious și Pwner și EdgarAllanPwn și și-a construit un renume ca un adversar de temut, cu o aură gladiatorială, și un foarte puternic și capabil lider de raiduri, coordonând un mare grup de jucători într-o luptă împotriva unui inamic controlat de computer în ceea ce a ajuns să considere ca fiind un dirijor într-o chestie de genul balet-simfonie-luptă, iar el a devenit destul de repede extraordinar de bun la asta – de vreme ce a fi bun necesita multe tipuri de cercetare, urmărirea videoclipurilor online ale bătăliilor relevante și citirea forumurilor și cernerea unui număr de website-uri ca să vadă ce statistică era mai utilă în anumite lupte, astfel încât avea combinații ușor diferite de echipamente și arme pentru fiecare luptă din joc, fiecare dintre ele fiind proiectată să maximizeze matematic abilitatea lui letală pentru acel anumit angajament, pentru că el credea că, dacă urma să facă ceva, o va face *bine,* va da *o sută zece la sută,* o etică a muncii despre care credea că în curând avea să-l ajute cu renovarea bucătăriei și scrierea romanului și noile planuri de dietă, dar care până acum părea să se aplice numai domeniului jocurilor video. A creat mai multe personaje și mai multe conturi astfel încât să joace în același timp pe mai multe computere, fiecare dintre aceste noi conturi necesitând achiziția unui nou computer, a unui nou DVD cu jocul, pachet de expansiune și abonament lunar, ceea ce însemna că ori de câte ori simțea nevoia să mai creeze un personaj (de obicei pentru că toate celelalte personaje ale sale erau la cele mai înalte niveluri posibile și erau cât de bune se putea și el se plictisea dominând

jocul atât de profund încât se instala plictiseala și alarmele de stres și ceva trebuia făcut imediat), era o cheltuială de capital atât de mare, încât simțea nevoia să joace jocul și mai mult, chiar dacă era vag conștient de ironie, că stresul situației sale financiare deplorabile crea nevoia pentru aceste alinatoare de stres electronice, cheltuiala cărora creând și mai mult stres de care încerca să scape inițial, ceea ce făcea să pară că nivelul lui de distracție electronică acum eșua și trebuia să caute distracții electronice mai noi și din ce în ce mai scumpe, astfel intensificând ciclul de stres-și-vină, un fel de capcană psihologică consumeristă pe care o observase frecvent printre clientele Lisei de la magazinul Lancôme, ale căror achiziții de machiaj nu făceau decât să reaccentueze iluzia centrală de neobținut care le determina să cumpere machiaj inițial, dar dintr-un motiv oarecare, el nu putea vedea asta la el însuși.

Verifică serverele *Elfquest.* Încă oprite.

Chiar era ca și când ar aștepta un avion, se gândi el, acea urgență pe care o simți așteptând la aeroport, știind că oameni care te iubesc așteaptă la celălalt aeroport și singurul lucru care vă desparte este un fel de eroare de nerezolvat a tehnologiei. Așa se simțea în acele Zile de Patch: ori de câte ori se conecta după ore de întârziere, se simțea ca și când s-ar întoarce acasă. Era greu de ignorat acest sentiment. Era greu să nu te facă să ai conflicte interioare despre asta.

Era puțin tulburător că atunci când se gândea la peisajele din *Elfquest* – dealurile line animate, redate digital, și pădurile pline de ceață și vârfurile montane și așa mai departe – se trezeau în el cu forța amintirilor adevărate. Că avea o nostalgie și o afecțiune față de aceste locuri care depășeau afecțiunea pe care o avea pentru locurile din viața reală – asta era complicat pentru el. Pentru că știa într-un fel că jocul era fals și iluzoriu și locurile pe care și le „amintea” nu existau de fapt în afara codului digital stocat pe hardul computerului său. Dar apoi s-a gândit la momentul la care s-a urcat în vârful unui munte din partea nordică a continentului vestic din *Elfquest* și a privit cum răsare luna peste orizont, a privit cum lumina lunii strălucește în zăpadă și a crezut că e frumos și s-a gândit la cum vorbeau oamenii despre cum se simt transportați de opere de artă, când stau în fața tablourilor simțindu-se complet convinși de frumusețea lor și se decise că de fapt nu era nicio diferență între

experiența lor și experiența lui. Sigur, muntele nu era adevărat, lumina lunii nu era adevărată, dar frumusețea? Și amintirea ei?

Asta era adevărat.

Așa că Zilele de Patch erau groaznice într-un fel unic, pentru că i se lua accesul la sursa lui de uimire și frumusețe și surpriză și era forțat, uneori timp de o zi întreagă, să își confrunte existența sa analog, normală de zi cu zi. Și toată săptămâna se gândise la cum să își ocupe această zi de marți astfel încât acea gaură de nesuportat dintre trezire și conectare să fie mai tolerabilă. Lucruri de făcut care ar face timpul să treacă mai repede. A început o listă pe smartphone-ul său, o „Listă cu chestii de făcut în Ziua de Patch”, ca să poată înregistra orice gând ar putea avea în timpul zilei cu privire la cum să facă Ziua de Patch mai plăcută și tolerabilă. Până acum lista conținea trei lucruri:

1. Cumpără mâncare sănătoasă
2. Ajută-l pe Dodger
3. Descoperă literatură grozavă

Ultima se afla pe lista lui de făcut în fiecare săptămână timp de șase luni, încă de când a văzut un afiș la o mega-librărie din apropiere pe care scria DESCOPERĂ LITERATURĂ GROZAVĂ! Așa că a pus-o pe listă. Și-a programat telefonul să îl repete, să îl pună pe fiecare listă săptămânală de acum înainte, pentru că mereu își dorise să fie un cititor și se gândea că întreaga chestie cu ghemuit-în-culcuș-toată-după-amiaza-cu-o-cană-de-ceai-și-o-carte-bună era o imagine grozavă de proiectat despre sine online. În plus, dacă Lisa i-ar fi verificat vreodată pe ascuns lista cu lucruri de făcut din telefon într-un moment de curiozitate sau regret obsesiv după divorț, ar fi fost destul de sigur că ea i-ar aprecia „Descoperă literatură grozavă” și poate că și-ar da seama că el chiar devenea o altă persoană și ar fi vrut să-l primească înapoi.

Cu toate astea, în șase luni, nu a descoperit niciun fel de literatură, nici grozavă, nici altfel. Și de fiecare dată când se gândea la descoperirea literaturii grozave, efortul îl făcea să se simtă obosit, epuizat, amețit.

Așa că mai era primul obiectiv trecut pe listă: cumpără mâncare sănătoasă.

Încercase asta deja. Săptămâna trecută intrase în sfârșit în magazinul de produse organice după ce mai multe zile la rând l-

a analizat de pe stradă, privind cum oamenii intrau și ieșeau și îi judeca în tăcere pentru stilul lor de viață elitist și privilegiat și hainele lor mulate de hipsteri și mașinile electrice. El simțea nevoia să construiască un parapet mintal elaborat ca acesta înainte să intre măcar în magazin pentru că, cu cât stătea mai mult afară în mașină judecând clienții, cu atât devenea mai convins că și ei îl judecă pe el. Că el nu e destul de șmecher sau de în formă sau de bogat încât să cumpere de acolo. În mintea lui, el era protagonistul fiecărei povești din magazin, centrul atenției tuturor, el era în vizor și unde nu-i era locul, magazinul era un panoptic de judecăți abuzive și răutăcioase. Purta dialoguri lungi, imaginare cu casierele idealiste care erau portăresele dintre hrană și ieșire, explicându-le cum el nu făcea cumpărături acolo pentru că era la modă să faci astfel, ci mai degrabă pentru că era o necesitate absolut medicală potrivit regulilor noului său plan alimentar radical.

Și în timp ce restul clienților erau acolo doar din fidelitate față de o mișcare la modă – ca mișcarea organică sau mișcarea Slow Food sau mișcarea locavorilor sau orice de genul ăsta – el era acolo pentru că *avea nevoie* să fie acolo, ceea ce îl făcea pe el un *cumpărător mai autentic* decât erau ei, chiar dacă el practic nu se potrivea cu imaginea clientului obișnuit potrivit campaniei elaborate de branding a magazinului. Așa că, după vreo zece astfel de dialoguri de exercițiu, se simțea pregătit și suficient de motivat încât să intre în magazin, unde se tot uita și cumpăra în mare liniște replicile fidele organice a ceea ce cumpăra de obicei de la magazinul 7-Eleven de pe stradă: conserve de supă, produse de carne la conservă, pâine albă, batoane energizante, pizza congelată și de încălzit și alte mâncăruri pentru cină. Și când își golea coșul de cumpărături la casă simțea un scurt fior de apartenență că nimeni nu îi pusese la îndoială prezența acolo sau chiar nu se uitase de două ori la el. Asta până când casiera – o fată drăguță, cu ochelari pătrățoși la modă, care probabil era o absolventă de facultate de ecologie sau justiție socială sau ceva de genul acesta – s-a uitat la alimentele lui în cutii, congelate sau la conservă, și a spus:

— Se pare că îți faci provizii pentru un uragan!

Și apoi a râs ușor ca și când ar spune *Glumeam doar!* înainte să treacă totul prin scannerul cu laser.

Și zâmbi și chicoti încet, dar toată ziua nu putu să depășească

sentimentul că fusese aspru judecat de casieră, care nu îi spunea atât de subtil că alimentele cumpărate de el nu erau potrivite pentru a fi consumate decât în cele mai aspre circumstanțe, precum apocalipsa.

Bine punctat. La următoarea vizită, cumpără numai lucruri proaspete. Fructe, legume, cărnuri împachetate în hârtie cerată. Doar alimente perisabile, care se stricau repede și chiar dacă habar nu avea cum să prepare mâncarea, se simțea mai sănătos doar cumpărând-o, doar având-o în preajmă, oamenii îl vedeau cu ea, era ca și cum se afla la o întâlnire cu cineva extraordinar de atrăgător, cum vrei să mergi în locuri publice cu acea persoană, așa se simțea el raportat la coșul lui plin de vinete strălucitoare și porumb și diverse chestii care creșteau verde: arugula, broccoli, sfeclă elvețiană. Era atât de frumos. Și când își prezentă alimentele aceleiași casiere drăguțe din fața magazinului se simți ca și când i-ar fi dăruit mamei sale o felicitare confecționată la școală.

— Ați adus o pungă? întrebă ea.

El o privi, neînțelegând complet întrebarea. O pungă pentru ce?

— Nu, spuse el.

— A, zise ea, dezamăgită. Încurajăm toți clienții să aducă pungi refolosibile. Știți, ca să economisim hârtia?

— Bine.

— În plus, obțineți o reducere, spuse ea. Pentru fiecare pungă pe care o aduceți, primiți o reducere.

El încuviință. Nu se mai uita la ea. În schimb se uita pe ecranul casei de marcat. Se prefăcea că analizează cu atenție prețul fiecărui produs ca să se asigure că nu este suprataxat. Casiera trebuie să fi observat neliniștea lui și senzația că era certat (din nou), așa că încercă să dezamorseze situația schimbând subiectul:

— Ce-o să faceți cu toate vinetele acestea?

Dar asta nu dezamorsă situația deloc, pentru că singurul răspuns pe care putea să-l dea era cel adevărat:

— Nu știu.

Și apoi fata de la casă păru puțin dezamăgită de acest răspuns și adăugă:

— Poate o supă?

Asta era al dracului de nesuportat. Nici măcar să facă în mod

corect cumpărături nu era în stare.

Se duse acasă și găsi un website care vindea pungi de cumpărături refolosibile, unele care foloseau profiturile de la vânzarea pungilor să facă ceva bun într-o pădure tropicală pe undeva. Mai important, logoul acestei firme era imprimat proeminent pe ambele fețe ale pungii, astfel încât, când îi dădea pungile casierei, ea vedea logoul și era impresionată de el, pentru că nu doar că el era un client bun căruia îi păsa de mediu și își aducea propriile pungi, dar pungile însele făceau lucruri bune pentru mediu, ceea ce îl făceau pe el *de două ori mai pro-natură* decât oricare dintre ceilalți clienți din magazin.

I s-au expediat pungile, a doua zi, par avion. S-a întors la magazin. A cumpărat din nou alimente perisabile, dar numai unul din fiecare – nu a mai cumpărat în exces un singur tip de produs ca să atragă atenția, à la vinete. S-a așezat la coada casierei drăguțe cu ochelari negri pătrați.

— Bună, spuse ea, dar fu un salut generic.

Ea nu își amintea conexiunea lor. Scană și îi aranjă cumpărăturile.

— Ați adus pungă? spuse ea.

— A, sigur, am pungă, spuse el, lejer, de parcă nu era cine știe ce și sigur era ceva ce făcea tot timpul.

— Doriți să păstrați reducerea sau să o donați? spuse ea.

— Ce să fac?

— Primiți o reducere pentru că ați adus pungă.

— Știu asta.

— Vreți să donați reducerea către una dintre cele cincisprezece organizații caritabile aprobate?

Iar apoi el spuse „nu” din reflex, dar nu pentru că era zgârcit și pentru că nu și-ar dori sincer ca reducerea lui să ajungă la o organizație caritabilă. Era pentru că știa că habar n-ar avea cum să aleagă dintre cele cincisprezece organizații caritabile, probabil neauzind de niciuna dintre ele. Așa că refuză pentru că asta părea cea mai lină, cea mai puțin stânjenitoare cale de a continua și de a termina interacțiunea socială care, să fim sinceri, îi consumase mult din rezerva de energie mintală pe săptămâna asta, vizualizând-o, pregătindu-se pentru ea.

— O, spuse casiera, surprinsă. Bine, în regulă, cu un fel de ridicare sarcastică din sprâncene și țuguiere a buzelor care denota ceva de genul: *Ce nenorocit suntem astăzi!*

Ea continuă să îi scaneze alimentele și să îi cântărească fructele și legumele în ceea ce el interpretă drept o manieră rece și mecanică. Degetele ei zburau peste butoanele casei de marcat cu repeziciune și pricepere. Era atât de confortabilă acolo, se simțea ca acasă. Nu simțea niciun pic de anxietate pentru stilul ei de viață sau opiniile ei. Îl judeca și îl dezaproba cu atâta ușurință. Iar el simți cum ceva în el se cam frânge, ceva ghemuit și amar, o furie pe care o simțea până în ficat. Și ridică punga de cumpărături textilă și reutilizabilă deasupra capului. Și o ținu așa o clipă, poate așteptând ca să zică cineva ceva. Dar nimeni nu reacționă. Nimeni nu îi acordă niciun gram de atenție. Și asta părea cea mai groaznică insultă dintre toate, că el stătea în această poziție teatrală de violență și pasiune și nu-i păsa nimănui.

Așa că o aruncă. Punga. O aruncă hotărât, direct la picioarele casierei. Și când o aruncă, scoase un strigăt de războinic, de furie sălbatică – sau cel puțin asta intenționase. Ce ieși de fapt fu un fel de zgomot animalic încet și bolborosit. *Mormăi.*

Punga o atinse pe casieră în lateral, în zona șoldului, și ea țipă ascuțit, surprinsă, și sări înapoi, iar punga se prăbuși goală la pământ. Ea îl privi cu gura deschisă și el păși spre ea și se aplecă peste casa de marcat și întinse brațele larg ca un condor și strigă:

— Știi ce?

El nu știa de ce își întindea brațele așa. Își dădu seama că mintal nu avea nimic pregătit care să urmeze acelei întrebări. În magazin se făcu brusc liniște, zgomotele tipice care ieșeau din casele de marcat se opriseră la primul țipăt al casierei. Privi în jur. Văzu fețe surprinse – multe femei – care îl priveau fix, disprețuitor și revoltat. El se dădu încet înapoi de la casă. Simți nevoia să spună ceva mulțimii, pentru a explica jignirea pe care i-o provocaseră, să își justifice ieșirea, să își comunice inocența și dreptatea și virtutea.

Ceea ce ieși:

— Trebuie să reprezinți!

Nu știa de ce spusese asta. Își aduse aminte că auzise chestia recent, în acel cântec pop. Acel cântec al lui Molly Miller. Îi plăcea cum sună, când a auzit asta în cântec. Credea că e îndrăzneț și șmecher. Dar imediat ce spuse asta cu voce tare își dădu seama că nu știa ce însemna. Plecă repede. Își băgă

mâinile în buzunare și ieși repede pe ușă. Jură să nu se întoarcă niciodată. Acel magazin, acea casieră – nu vei fi niciodată destul de bun pentru ei. Nu aveai cum să le faci pe plac acestor oameni.

Așa că primul obiectiv de pe listă – Cumpără mâncare sănătoasă – nu avea cum să înceapă cu asta.

Era un lucru pe care putea să îl taie de pe listă în această Zi de Patch: Ajută-l pe Dodger. Și sincer, asta părea oricum cea mai atractivă opțiune, să-l ajute pe colegul său de breaslă, prietenul său nou-nouț, prietenul său ÎVR, termenul folosit printre unii jucători de *Elfquest,* ÎVR fiind acronimul popular în comunitate pentru „în viața reală”, un loc despre care vorbeau ca și când ar fi fost o altă țară, undeva departe. Și voia să creadă că principalul motiv pentru care această opțiune i se părea cea mai atrăgătoare era dintr-un fel de impuls altruist de *a-i ajuta pe prieteni la nevoie.* Și acel impuls se poate să fi fost acolo, undeva, parte din amestec, dar dacă se gândea de fapt la asta, ar fi spus că motivul adevărat era că noul lui prieten era scriitor. Dodger avea un contract pentru o carte, un editor, acces la lumea profund misterioasă de care Pwnage avea nevoie pentru că și Pwnage era un scriitor. Și în timp ce vorbea cu noul lui prieten aseară la Jezebels îi era greu să se concentreze complet pentru că imediat ce aflase că noul lui prieten era scriitor se tot gândea la romanul lui despre detectivul ucigaș în serie cu puteri paranormale, despre care era sigur că e o carte de milioane de dolari. Își începuse povestea în liceu, la cursul de scriere creativă din clasa a noua. Scrisese primele cinci pagini în noaptea dinaintea zilei în care trebuia predată. Profesorul a notat că făcuse o „treabă excelentă” și că reușise „să capteze eficient vocea detectivului” și că în limitele unei anumite scene unde detectivul avusese o viziune cu ucigașul care înjunghie o fată în inimă, profesorul a scris „înspăimântător!” și asta i-a confirmat că Pwnage putea să facă niște lucruri foarte speciale. Putea să declanșeze o reacție emoțională adevărată cu ceva ce scrisese în grabă într-o singură noapte. Era un dar. Ori îl aveai, ori nu. Astfel se decise că dacă l-ar ajuta pe noul său prieten ÎVR, asta l-ar motiva să facă, în sfârșit ce avea nevoie să facă pentru că atunci Dodger i-ar fi dator cu o favoare, de care s-ar putea folosi să găsească un editor și să primească un *contract uriaș pentru carte,* care nu doar că l-ar scoate din gaura în care

se afla din punctul de vedere al ipotecii, și nu doar că i-ar permite bugetul pentru a putea cumpăra mâncare sănătoasă organică adevărată și să își renoveze bucătăria, dar ar convinge-o și pe Lisa să se întoarcă, știind că unul dintre marile ei reproșuri la adresa lui era „lipsa de inițiativă și motivația”, lucruri pe care le scrisese citeț în rubrica *Diferențe ireconciliabile* din documentele care le oficializau divorțul.

Așadar, Dodger avea nevoie de informații despre mama lui, iar mama lui nu vorbea. Avea nevoie de informații despre trecutul ei, dar singurele lucruri pe care le aveau era un raport de arestare incomplet și o fotografie făcută în 1968 cu mama lui la un protest. În fotografie, în spatele lor era o fată care poate părea să facă parte din grupul ei, iar Pwnage se întreba dacă aceasta mai trăia. Poate că da și poate că încă locuia în Chicago, sau poate că avea prieteni care încă locuiau în Chicago – nu avea nevoie decât de nume. El îi trimise fotografia lui Axman, un războinic elf de nivelul 90 din breaslă, care în viața reală era în ultimul an la liceu și era foarte bun la scris cod, dar teribil de prost la sporturi (din păcate, singurul lucru de care îi păsa tatălui lui). Specialitatea de programator a lui Axman era ceva ce el numea „bombă socială”, unde el putea să își transmită mesajul aproape simultan pe fiecare linie de comentarii de pe fiecare blog și pagină wiki și rețea comunitară și forum de pe internet. Aproape sigur că asta valora mulți bani pentru cineva, acest program, dar până acum Axman nu îl folosea decât pentru a se răzbuna pe sportivii care se luau de el la școală, decupându-le fețele în scene explicite din pornografia gay, de obicei, și apoi spamând imaginea rezultată, care arăta foarte real, către jumătate de miliard de oameni. Era încă în versiune beta, spunea Axman despre aplicația lui. Încă trebuia să găsească o cale de a o monetiza, deși Pwnage bănuia că el doar aștepta să împlinească optsprezece ani și să se mute de acasă ca să nu fie nevoit să își împartă milioanele cu nenorocitul de taică-său.

Deci Pwnage îi trimise lui Axman fotografia alături de o notă scurtă: „Spamează forumurile din Chicago. Vreau să știu cine e femeia asta”. Și Pwnage s-a relaxat și s-a simțit chiar excelent după aceea. Și chiar dacă îi luă poate un minut, două, cel mult, se simți mintal epuizat de acest efort: să îi vină ideea planului, să execute planul. Se simțea epuizat, terminase pe ziua de azi,

era complet stresat. Încercă să se conecteze la *Elfquest,* dar serverele erau încă jos.

Privi afară pe fereastră, spre cutia poștală. Se așeză pe un fotoliu încercând să se decidă ce să facă mai departe, apoi se ridică și se așeză pe un alt fotoliu, pentru că celălalt părea cam incomod. Se ridică din nou și merse spre mijlocul camerei și jucă un mic joc în mintea lui, unde încerca să stea exact în centru, perfect echidistant față de cei patru pereți. Abandonă acest joc înainte să ajungă în punctul în care simțea că trebuie să aducă ruleta ca să își verifice acuratețea. Se gândi să se uite la un film, dar le văzuse deja pe toate, întreaga lui colecție, de mai multe ori. Se gândi să cumpere și să descarce niște filme noi, dar efortul de a le căuta părea că îl va obosi. Merse în spatele casei, apoi în față, sperând că ceva din casă îi va declanșa un gând. Era ceva ce trebuia să facă în bucătărie, era sigur de asta. Simțea amintirea care îi dansa în minte, dar nu o putea identifica. Deschise cuptorul, apoi îl închise. Deschise mașina de spălat vase, apoi o închise. Deschise frigiderul, sigur că era ceva acolo care i-ar fi amintit de lucrul pe care trebuia să și-l amintească despre nenorocita de bucătărie.

2.

Chestia e că? Chestia e că Laura Pottsdam avea senzația că simțea o emoție nou-nouță. Adică ceva ce nu mai simțise până atunci. Ceea ce era foarte ciudat! Stătea singură în camera ei dezordonată de cămin și butona în aplicația ei iFeel și aștepta să vină Larry și simți, pentru prima oară, această nouă chestie: *îndoiala.*

Îndoiala despre multe lucruri.

Îndoiala chiar acum despre aplicația iFeel însăși, care nu o lăsa să își exprime îndoiala, „Îndoiala” nefiind una dintre cele cincizeci de sentimente standard disponibile pe iFeel. Aplicația o dezamăgea. Pentru prima oară, iFeel nu știa ce simțea ea.

„Mă simt oribil”, scrise ea, apoi se decise, nu, nu se simțea așa.

Nu era tocmai precis. „Oribil” se simțea după ce îi rănea din nou sentimentele mamei sale sau după ce mânca. Nu se simțea

„Oribil” acum. Îl șterse.

„Mă simt pierdută”, scrise ea, dar asta părea stupid și ieftin și nu era ceva ce ar spune Laura. Oamenii care sunt „Pierduți” sunt cei care *nu au nicio direcție în viață,* iar ea avea o direcție în viață, Laura era: o viitoare vicepreședintă de comunicare și marketing de succes, alo? Licență de succes în afaceri? Studentă la o facultate de elită? Ea șterse „Pierdută”.

Și *mă simt supărată* era greșit, pentru că nu părea ceva suficient de important.

Șters.

Problema cu iFeel era că ea putea să transmită cum se simțea în orice clipă rețelei ei uriașe de prieteni, iar apoi aplicațiile lor puteau să răspundă automat la sentimentele ei cu orice mesaj era dat ca fiind potrivit cu emoția exprimată de ea. De obicei Laurei îi plăcea asta, cum putea să posteze *mă simt tristă* și, în câteva secunde, telefonul ei se lumina de încurajări și sprijin și alinări care chiar o făceau să se simtă mai puțin tristă. Putea să aleagă un sentiment dintre cele cincizeci de opțiuni standard de sentimente și să posteze o mică notă explicativă sau o fotografie, sau ambele, iar apoi privea cum sprijinul vine în valuri.

Dar acum, pentru prima oară, Laurei i se părea că cele cincizeci de sentimente standard din care putea să aleagă erau limitate. Pentru prima oară, ea nu părea să simtă niciunul dintre sentimentele standard și asta era foarte surprinzător pentru ea, pentru că mereu i se păruse că cincizeci de opțiuni erau cam multe. Și într-adevăr, erau unele sentimente pe care nu le experimentase niciodată. Ea nu scrisese niciodată *mă simt neajutorată,* deși „Neajutorat” era chiar acolo printre cele cincizeci de sentimente standard. Ea nu scrisese niciodată *mă simt vinovată* sau *mă simt rușinată.* Nu scrisese niciodată *mă simt bătrână,* evident. Ea nu era nici „Tristă”, nici „Nefericită”. Simțea mai mult un fel de îndoială că ceea ce gândea și simțea și făcea nu era tocmai complet în ordine. Și asta era foarte inconfortabil pentru că era în contradicție cu mesajul principal al vieții sale – că tot ceea ce făcea ea era demn de laudă și trebuia să aibă orice voia să aibă pentru că merita, ceea ce era mai mult sau mai puțin mesajul constant din partea mamei sale, pe care Laura o sunase după întâlnirea cu profesorul ei de Introducere în literatură:

— El crede că am trișat! Crede că am plagiat o lucrare!
— Așa ai făcut? întrebă mama ei.
— Nu! spuse Laura.
Apoi, după o pauză lungă:
— De fapt, da. Am trișat.
— Ei bine, sunt sigură că ai avut un motiv bun pentru asta.
— Am avut un motiv *excelent* pentru asta, spuse ea.

Mama ei mereu făcea asta, îi oferea scuze bune. Odată, când avea cincisprezece ani și venise acasă la trei dimineața evident beată și poate și puțin drogată, lăsată acolo de trei băieți mult mai mari și foarte gălăgioși care fie terminaseră recent liceul, fie renunțaseră la el, cu părul de la spate ciufulit și încurcat de la ceea ce fusese evident o frecare viguroasă de tapițeria unei banchete de mașină, într-o stare atât de aproape comatoasă, încât atunci când mama ei a spus „Unde ai fost?”, ei nu îi veni nimic în minte de zis și doar stătea acolo și se clătina prostește, *chiar și atunci* mama ei a scuzat-o.

— Ți-e rău? o întrebase pe Laura, care, mușcând momeala, încuviință.

— Ți-e rău, nu-i așa? Ai luat vreun virus. Probabil că ai ațipit un pic și ai pierdut noțiunea timpului, nu-i așa?

— Da, spusese Laura. Nu mă simt bine.

Ceea ce desigur necesita din partea ei să joace jocul mai departe ziua următoare, ca să întrețină minciuna, pretinzând că suferă de o boală de nesuportat care semăna și cu răceala și cu gripa, ceea ce nu era departe de realitate, dată fiind mahmureala de primă clasă cu care se trezise.

Cel mai ciudat lucru despre aceste interacțiuni era cât de mult părea mama ei să le creadă. Nu doar că îi acoperea spatele fiicei sale, părea să halucineze voit despre ea.

„Ești o femeie puternică și sunt mândră de tine”, îi spunea Laurei după aceea. Sau: „Poți să ai tot ce vrei”. Sau: „Nu lăsa pe nimeni să-ți stea în cale”. Sau: „Am renunțat la cariera mea pentru tine, așa că succesul tău *e cel mai important lucru din lume pentru mine”.* Sau orice.

Dar acum Laura simțea și îndoială, care nu era unul dintre cele cincizeci de sentimente disponibile potrivit iFeel, lucru care în sine o făcu să se îndoiască de faptul că simțea îndoială, un fel de paradox care îți înnoda mintea și încercă să nu își petreacă prea mult timp gândindu-se la asta.

Nu putea să pice la cursul de Introducere în literatură. Asta era clar. Erau prea multe lucruri în joc – internshipuri, slujbe de vară, punctajul mediu, un dosar pătat permanent. Nu, asta nu se putea întâmpla, iar ea se simți maltratată și nedreptățită de profesorul ei, care era dornic să *îi răpească viitorul,* practic, din cauza unei teme stupide, care ei i se părea a fi o reacție disproporționată față de infracțiunea comisă.

Dar, bine, ea se îndoia până și de *asta,* pentru că, dacă nu conta dacă ea trișa la o singură temă, atunci prin extensie, ar fi în regulă dacă ar trișa la *fiecare* temă. Iar asta i se păru cel puțin un pic ciudat pentru că acordul la care ajunsese cu ea însăși în liceu, când începuse totul, era că se simțea în regulă să trișeze la fiecare temă, atâta vreme cât la un moment dat, în viitor, ea nu mai trișa și începea să muncească pe bune, imediat ce temele ar fi început să conteze. Ceea ce încă nu se întâmplase. În patru ani de liceu și un an de facultate, ea nu făcuse nimic care să se apropie de *a conta.* Așa că trișa. La tot. Și mințea despre asta. Tot timpul. Și nu se simțea deloc prost din cauza asta.

Nu până azi. Azi mintea ei era ocupată de asta: dacă oare ea termina facultatea fără să facă de fapt muncă de facultate? Când se va angaja pentru prima oară și va obține un post foarte puternic în publicitate și marketing, va ști ce să facă? Își dădu seama că nu înțelegea complet ce însemna cuvântul „marketing”.

Dar de fiecare dată când se gândea poate să fie atentă la curs și să facă ea munca și chiar să învețe pentru teste și să își scrie singură lucrările, o cuprindea frica: dacă nu putea s-o facă? Dacă nu era suficient de bună? Sau suficient de deșteaptă? Dacă eșua? Ea se temea că Laura, fără ajutorul înșelăciunilor și duplicității, nu era studenta de elită care credea ea și mama ei că este.

Pentru mama ei, această informație ar fi paralizantă. Mama ei – care de la divorț încoace semna toate e-mailurile către Laura cu *Ești singura mea bucurie* – nu ar fi putut niciodată să suporte eșecul Laurei. Ar fi ca o nulificare a întregului ei proiect de viață.

Așa că Laura trebuia să facă asta, să continue cu planul ei, oricât de riscant ar fi fost, de dragul mamei sale. De dragul amândurora. Nu era loc de îndoială.

Pentru că chestia e că? Acum mizele erau și mai mari.

Telefonul ei către decan i-ar fi alinat eficient orice suferință legată de *Hamlet,* dar provocase o problemă neașteptată, care era că acum decanul depunea eforturi extraordinare să arate cât de sensibilă era universitatea față de sentimentele rănite ale Laurei. Decanul organiza o conferință de Mediere și Rezolvare a Conflictelor, care, din câte își dădea Laura seama, era un summit de două zile în care ea și profesorul Anderson stăteau la o masă față în față, în timp ce o a treia parte, împăciuitoare, i-ar ajuta să *se implice, să gestioneze, să facă față și să își rezolve diferențele în mod productiv într-un mediu sigur și respectuos.*

Ceea ce părea a fi cel mai rău lucru din lume.

Laura știa că ar fi greu să își mențină minciunile pe parcursul a două zile de judecăți intense. Știa că trebuia să împiedice această întâlnire cu orice preț, dar simțea îndoială și poate chiar puțină vină și remușcare cu privire la singura soluție la care se gândise până acum.

Se auzi o bătaie în ușă. Era Larry, în sfârșit.

— O secundă, strigă ea.

Ea își scoase pantalonii scurți și bluza, își smulse sutienul și chiloții și își luă prosopul din dulap. Era cel mai subțire și mai scurt prosop de baie pe care îl avea. Probabil că nici nu era un prosop de baie în adevăratul sens al cuvântului pentru că nu se înfășură complet în jurul ei, relevând o dungă lungă de piele pe-o parte. Iar prosopul nu era nici de o lățime standard, pentru că partea de jos venea numai până la acel nivel moale și sensibil unde picioarele se legau de trunchi. Cu alte cuvinte, orice mișcare bruscă ar fi arătat totul. Era alb, subțiat de la multe spălări, aproape transparent în anumite locuri. Îl spălase de multe ori ca să ajungă să arate așa. Îl folosea cam la fel cum folosea un magician un ceas: ca să hipnotizeze.

Deschise ușa.

— Hei, spuse ea, iar ochii lui Larry țâșniră spre sud imediat ce o văzu și o înțelese pe ea și pe prosopul ei fantastic de mic. Nu sunt îmbrăcată, scuze, spuse ea. Tocmai mă pregăteam să fac un duș.

El intră și închise ușa în spatele lui. Larry Broxton, care purta hainele lui obișnuite: șort argintiu, strălucitor, de baschet, tricou negru, papuci mari. Nu era vorba că Larry nu avea și alte haine – avea, ea le văzuse la el în dulap, care era plin cu costume drăguțe, sigur luate de mama lui. Doar că acestea erau hainele

pe care le alegea el mereu, le lua de pe podea în fiecare dimineață, le mirosea și se îmbrăca din nou cu ele. Ea se întreba cât va mai dura până se va sătura de aceste haine, dar trecuse deja o lună și ea nu-l văzuse să se schimbe vreodată. Ea observase că băieții pot fi destul de obsesivi și concentrați în ceea ce privește dorințele lor. Lucrurile pe care le plăceau tindeau să se repete din nou și din nou și din nou.

— Îți trebuie ceva? spuse Larry.

Tipii erau adesea atât de dornici să facă ce voia ea, mai ales când purta Prosopul. Larry se așeză pe patul ei. Era în fața lui, astfel încât trupul ei era direct la nivelul ochilor lui. Dacă trăgea de prosop un centimetru sau doi, el probabil că îi putea vedea zona inghinală perfect îngrijită.

— Doar o mică favoare, spuse ea.

Îl cunoscuse pe Larry la cursul de Introducere în literatură. Îl observase încă de la început și se întreba dacă încerca să își lase barbă sau doar uita să se radă. Îl văzuse prin campus. Știa că purta mereu aceleași haine și conducea un Humvee mare și negru. Nu vorbea cu nimeni, până într-o zi după curs, când a întrebat-o dacă vrea să vină la o petrecere de la fraternitatea lui. O petrecere tematică. Făceau un porc la proțap. Pregăteau hamburgeri pe care îi numeau burgeri Brontosaurus. Făceau ceva numit Suc Jurassic. I se spunea petrecerea Fetelor Ușuratice din Peșteri. Ceea ce era extrem de jignitor! Pentru că e o petrecere la o fraternitate. *Evident* că se va îmbrăca ușuratic. Ei nu trebuiau să-i spună să facă asta. Ce, o credeau proastă? Dar, bine, s-a dus. Togă de piele, fără lenjerie, oricum, și a băut Suc Jurassic până când gustul a devenit bun și a vorbit cu Larry care a folosit cuvântul *circumspect* într-o propoziție, ceea ce era impresionant. Au vorbit despre care era cel mai rău lucru la facultate.

— Cursurile, spusese Laura.

— Locurile de parcare sunt prea mici, spusese Larry.

Și Laura simțise acea nevoie familiară și lacomă la beție, peste tot, când nu voia decât să se lipească strâns și tare de el. Dar ea nu era încă atât de beată cât să se poarte ca o târfă în fața atâtor oameni. L-a invitat pe Larry înapoi în camera ei de cămin, unde i-a făcut o felație și el a ejaculat total în gura ei *fără să întrebe măcar,* ceea ce ea consideră foarte nepoliticos, dar oricum.

Ea nu știa ce înseamnă *circumspect,* dar uneori trebuie să îi dai credit unui tip. E un cuvânt bun.

— Încă lucrezi? spuse Laura, referindu-se la poziția lui fantastică la muncă – studii la centrul de servicii pentru computere din campus, unde Larry își petrecea mare parte din timpul turei sale de trei ore uitându-se la videoclipuri pe internet, ocazional ajutând un biet profesor care nu știa să conecteze o imprimantă.

— Da, spuse el.

— A, bun, spuse ea, și păși spre el, atingându-i ușor piciorul cu al ei.

Cel mai ciudat lucru care se întâmplase când l-a sedus prima oară pe Larry în camera ei de cămin a fost că atunci când el a avut orgasm, ea simțise o umflătură ciudată de ceva care îi intră brusc în gură, ceva moale, dar surprinzător, definitiv solid. L-a scuipat în mână și a găsit ceva care părea să fie o bucată parțial digerată de Burger Brontosaurus. Ceea ce presupuse că ieșise din Larry și astfel a ajuns la concluzia că el avea abilitatea unică de a-și ejacula cina prin penis, ceea ce era dezgustător. Tocmai de aceea ea îi cerea lui Larry să-și facă depunerile în altă parte.

— Și la slujba ta, te poți conecta de la distanță în orice computer din campus, nu? spuse ea.

— Da.

— *Perfect.* Există un computer care trebuie investigat.

Larry se încruntă.

— Al cui computer?

— Al profesorului Anderson.

— Ei na. Pe bune?

Ea își mângâie părul vopsit cu o mână.

— Sigur că da. El ascunde ceva. Ceva *rău.*

Laura nu se gândise la altă posibilitate: că bărbații nu aveau de fapt capacitatea biologică de a ejacula conținutul stomacurilor lor, ci mai degrabă bucata de Burger Brontosaurus se aflase de la început în gura Laurei, înainte ca felația să înceapă măcar, blocată acolo în gaura unde fusese măseaua de minte și pur și simplu jetul orgasmic al lui Larry o dislocase. Cu alte cuvinte, o coincidență, chiar dacă una nefericită. După aceea i-a spus lui Larry că nu mai era bine-venit să ejaculeze în gura ei, iar el sugeră cu entuziasm alte locuri să facă treaba asta. Fața ei, sânii și fundul erau țintele așteptate. Așteptate

pentru că amândoi ingeraseră atâtea ore de pornografie de pe internet, încât pur și simplu jucau scene care deveniseră normale, chiar banale. Că Larry voia să termine fiecare act sexual stropind-o pe undeva părea felul în care ar trebui să se termine de obicei sexul, așa cum fuseseră crescuți, cu clișeele ejaculatorii din filmele porno. Dar apoi Larry a lărgit zona vizată: voia să ejaculeze pe picioarele ei, pe spate, în păr, pe nas, voia ca ea să poarte ochelari ca să ejaculeze pe ochelarii ei, pe coatele ei, pe acea parte subțire a încheieturilor. Era remarcabil de specific! Ea nu avea nicio opinie despre asta, că Larry părea să aibă o listă mentală a părților corpului pe care voia să ejaculeze. Nicio opinie cu excepția faptului că uneori asta o făcea să se simtă ca un echivalent sexual al unei foi de bingo.

— Ce ascunde profesorul Anderson? întrebă Larry. Ce e în computerul lui?

— Ceva jenant. Poate chiar ilegal.

— Serios?

— În mod sigur, spuse Laura și era poate optzeci la sută sigură că era adevărat. Pentru că cine nu avea ceva jenant pe computer? O imagine dubioasă descărcată, ceva suspect în istoria browserului. Șansele erau în favoarea ei.

— Nu pot să mă uit în computerul cuiva decât dacă îmi cere ajutorul, spuse Larry. Nu pot să îmi bag nasul.

— Poți să spui că faci mentenanță de rutină.

Mai făcu un pas spre el, ceea ce făcu prosopul să se îndepărteze puțin de corpul ei. Nu putea fi sigură de ce se întâmpla acolo jos, concentrată cum era pe Larry, dar judecând după expresia lui – felul în care se holba la ea – ea își dădu seama că era acum în mare parte goală de la brâu în jos.

— Gândește-te, spuse Laura. Dacă găsești ceva care dovedește că nu este potrivit să fie profesor, vei fi un erou. Eroul *meu.*

Larry se holbă la ea.

— Vei face asta pentru mine? întrebă ea.

— O să dau de belele, spuse el.

— Ba nu, promit, spuse ea, luându-i capul cu cealaltă mână, dând drumul prosopului, care căzu încet pe jos.

Mereu îi plăcea acest moment, schimbarea care punea stăpânire pe bărbați când își dădeau seama ce urma să se întâmple, cât de repede comutau spre un nou fel de intensitate

și concentrare. Larry deja o pipăia.

— Bine, spuse el. O s-o fac.

Ea zâmbi. În acest moment, el ar fi fost de acord cu orice. Laura nu avea niciodată probleme cu acest moment, momentul seducției. Problema era *după aceea.* Bărbații tindeau să se îndepărteze de ea în câteva săptămâni. Nu se putea conta pe ei. Ea avea trei tipi diferiți, de exemplu, toți de tipul prieteni-cu-beneficii, care după întâlnirile lor spuneau că erau bi-a-sexuali, că nu mai erau atrași de niciun gen.

Iar ea se gândea, care sunt șansele?

După ce Larry terminase și plecă din camera ei de cămin și ea șterse urmele lui vâscoase de pe tibiile ei (ceea ce fusese o premieră), se întoarse pe iFeel, sperând ca acum lucrurile să fie mai limpezi, poate că va putea să își dea seama ce să spună, cum se simțea. Dar fără noroc. Sentimentele ei păreau mai străine ca niciodată.

Se hotărî să activeze funcția de autocorectare pe iFeel, un mic, excelent program care lua orice sentiment despre care credeai că îl ai și îl compara cu milioane de alte intrări colectate în baza de date iFeel și, colectând datele, extrapola și determina pe care dintre cele cincizeci de sentimente standard le aveai, de fapt. Laura apăsă un link, apăru un câmp de text deasupra și începu să scrie:

> Simt k nu merit să pic la curs pentru k am trișat la o porcărie de temă dar știu și k prob n.ar trebui să trișez așa mult la toate cursurile pentru k într.o zi va trebui să ies în lume & să mă angajez undeva & kiar să am cunoștințe în domeniu meu sau mă rog ~(´•□•`)~ dar în clipa asta KIAR TREBUIE să trișez pt k am trișat atât de mult în trecut încât de obicei n.am idee ce se întâmplă la niciunul din cursurile mele (□˜˜□) așa k dacă m-aș opri din trișat probabil aș lua note foarte mici & poate m.ar da afară din școală așa k mi se pare că dacă voi eșua oricum mai bine copiez & iau notele de kre am nevoie k să devin femeia puternică de afaceri așa kum vrea mama cu disperare, așa k trebuie să împiedic întâlnirea asta cu profesorul & m.am gândit mult la asta & mi.am dat seama că universitatea nu îi va cere profesorului să vină la întâlnire dacă profesorul NU ESTE UN ANGAJAT AL UNIVERSITĂȚII \(^.^)/așa k poate k.lea de urmat este să l discreditez complet pe profesor & să fac să fie concediat & săi distrug viața ceea ce mă face să mă simt puțin vinovată & furioasă k școala m.a încolțit în asemenea hal & practic mă

forțează să fac ceva ce poate voi regreta mai târziu toate din kauză că am plagiat o lucrare cretină ¯_(ʘʌʘ)_/¯

Apăsă Enter și aplicația iFeel procesă asta o clipă, iar autocorectarea afișă următorul răspuns:

Vrei să zici „Rău”?

Sigur, la asta trebuie să se fi referit. Postă imediat: *mă simt rău.* Și în câteva secunde mesajele text începură să curgă.

revino-ți fato! :)

nu te simți rău, ejti super!

te iubesk!

ejti cea mai tare!!!

Și tot așa, zeci, de la prieteni și admiratori, iubiți și amanți, colegi și cunoștințe. Și chiar dacă nu știau motivul pentru care se simțea rău, era surprinzător de ușor să se prefacă că da, că știau despre plan, așa că fiecare mesaj avea efectul de a-i întări încrederea. Asta trebuia să facă. Se gândi la viitorul ei, la mama ei, la tot ceea ce era în joc. Și știa că avea dreptate. Va duce la capăt planul. Profesorul o căuta cu lumânarea. Asta îl aștepta. Nici nu o să știe ce l-a lovit.

3.

S-au întâlnit la un restaurant din apropierea parcului suburban de birouri unde lucra Henry, genul de loc ridicat chiar lângă autostradă, întrucât era nevoie de o serie de viraje ciudate și contraintuitive ca să navighezi pe diversele viaducte și rampe și intersecții apărute ca o consecință a autostrăzii cu paisprezece benzi din apropiere.

Înăuntru, muzica era de genul Top 40 veselă, pe care o poți fredona, podelele erau carpetate industrial, iar spațiile pentru copii, mobilate cu scaune înalte, erau pline de resturi de mâncare și urme de lapte și creioane și bucăți mici și răsucite

de șervețele. Familiile stăteau în vestibulul de la intrare așteptându-și mesele, privind pucul rotund de plastic pe care li-l dădea amfitrioana, un dispozitiv care conținea un fel de aparat cu motor-și-lumini care clipea și se mișca atunci când li se elibera masa.

Henry și Samuel stăteau într-un separeu și țineau meniurile – meniuri mari, laminate, divers colorate și complex subdivizate, cam de mărimea celor Zece Porunci din acel film despre cele Zece Porunci. Mâncarea era destul de obișnuită pentru tipul celei servite în lanțurile de restaurante: burgeri, fripturi, sandvișuri, salate, o listă de apetitive inventive, cu nume care implicau adjective istețe, de exemplu *fierbinte.* Ce anume deosebea acest lanț de restaurante de altele era că făcea ceva ciudat cu o ceapă – o tăia și o prăjea într-un asemenea fel încât ceapa se desfăcea singură și semăna, pe farfurie, cu un fel de gheară deshidratată, cu multe degete. Era un Club de Recompense în care puteai să intri ca să câștigi puncte pentru că mâncai asemenea lucruri.

Masa era plină cu diferitele apetitive pe care Henry deja le cumpărase cu cardul de credit de la compania sa. Ei făceau „cercetare pe teren”, după cum îi spunea Henry. Gustau mostre din meniu și discutau ce feluri aveau potențial de mese congelate: bulete de brânză cheddar aurie prăjită, da, ton ahi prăjit, probabil că nu.

Henry nota toate astea pe laptopul său. Mâncau dintr-o farfurie cu frigărui de pui glazurate miso când Henry întrebă în sfârșit despre subiectul pe care era dornic să îl discute, dar se străduia din greu să facă să i se pară indiferent.

— A, apropo, cum merge cu mama ta? spuse el într-un fel desconsiderant în timp ce tăia o bucată de pui cu o furculiță.

— Nu grozav, spuse Samuel. Azi mi-am petrecut toată după-amiaza la biblioteca UIC[16], căutând prin arhive, căutând orice aveau din 1968. Anuare. Ziare. În speranța că găsesc ceva despre mama.

— Și?

— Nimic.

— Ei bine, n-a fost la facultate prea mult, spuse Henry. Poate o lună? Nu mă surprinde că nu ai găsit nimic.

— Nu știu ce altceva să fac.

[16] UIC – University of Illinois at Chicago.

— Când ai văzut-o la apartament, părea, nu știu, fericită?

— Nu chiar. Mai mult tăcută și rezervată. Cu un fel de resemnare fără speranță.

— Asta pare cunoscut.

— Poate că ar trebui să mă duc să o văd din nou, spuse Samuel. Să trec pe la ea când avocatul ei nu e acolo.

— Asta e o idee foarte proastă, spuse Henry.

— De ce?

— În primul rând, nu merită. Nu ți-a provocat decât probleme toată viața. Și în al doilea rând, infracționalitatea. E mult prea periculos.

— Ei, haide.

— Serios! mai zi-mi o dată care e adresa?

Samuel îi spuse și privi cum tatăl lui scrie la laptop.

— Scrie aici, spuse Henry, uitându-se pe ecran, au fost șaizeci și una de infracțiuni în cartierul acela.

— Tată.

— Șaizeci și una! Doar în ultima lună. Simplă agresiune. Vătămare corporală simplă. Intrare forțată. Vandalism. Furt de autovehicul. Spargere. Altă simplă agresiune. Încălcarea proprietății. Furt. Pe trotuar, pentru numele lui Dumnezeu!

— Am fost acolo deja. E în regulă.

— Pe trotuar, *în mijlocul zilei.* Ziua în amiaza mare! Un tip te lovește pur și simplu cu o rangă și îți fură portofelul și te lasă acolo să mori.

— Sunt sigur că asta nu se va întâmpla.

— S-a întâmplat *deja.* Asta a fost ieri.

— Vreau să spun că nu mi se va întâmpla mie.

— Tentativă de jaf. Uite o infracțiune cu arme. Persoană găsită, ceea ce cred că e o răpire nenorocită.

— Tată, ascultă…

— Atac simplu în autobuz. Atac cu consecințe grave.

— Bine. O să am grijă. Cum vrei tu.

— Cum vreau eu? Grozav. Atunci nu te duce. Nu te duce deloc. Stai acasă!

— Tată!

— Las-o să se descurce singură! Las-o să putrezească!

— Dar am nevoie de ea.

— Ba nu ai.

— Nu e ca și cum am începe de acum să ne petrecem cu toții

Crăciunul împreună. Am nevoie doar de povestea ei. O să fiu dat în judecată de editor dacă nu reușesc.

— Asta e o idee foarte proastă.

— Știi care e alternativă mea? Să declar faliment și să mă mut în Jakarta. Asta e alternativă mea.

— De ce Jakarta?

— Este doar un exemplu. Ideea e că trebuie s-o fac pe mama să vorbească.

Henry ridică din umeri și își mestecă puiul și luă notițe pe laptopul său.

— Ai văzut meciul celor de la Cubs de ieri-seară? întrebă el, cu ochii încă în ecran.

— Am fost puțin distras în ultima vreme, spuse Samuel.

— Hm, spuse Henry, încuviințând. Bun joc.

Așa comunicau de obicei unul cu altul – prin sporturi. Era subiectul la care apelau ori de câte ori conversația se oprea sau devenea periculos de personală sau tristă. După ce a plecat Faye, Samuel și tatăl său rareori vorbeau despre ea. Ei jeleau independent unul față de altul. Cel mai mult vorbeau despre Cubs. După ce a plecat ea, amândoi au descoperit în ei înșiși o iubire și un devotament brusc și surprinzător de puternic și consumator pentru Chicago Cubs. Reproducerile înrămate ale operelor de artă modernă incomprehensibile de pe pereții lui Samuel și paginile cu poezii de neînțeles de pe pereți atârnate de mama lui au fost înlocuite cu postere cu Ryne Sandberg și Andre Dawson și autografe de la Cubs. Transmisiuni pe WGN în după-amiezile din săptămână, Samuel rugându-se practic la Dumnezeu – în genunchi pe canapea și cu ochii în tavan – rugându-se și ținând pumnii în timp ce făcea promisiuni lui Dumnezeu la schimb cu un *home run,* o victorie pe repriză, un sezon câștigător.

Ocazional mergeau în Chicago la meciurile Cubs – mereu ziua, mereu precedat de un ritual elaborat în care Henry umplea mașina cu provizii suficiente cât să le ajungă pentru orice catastrofa. Lua bidoane de apă în plus pentru băut sau eventuale stricăciuni la radiator. Cauciuc de rezervă, uneori două. Rachete semnalizatoare, radio CB de urgență manual. Hărți de mers pe jos ale cartierului Wrigleyville pe care transpusese notițele din călătoriile anterioare: unde găsea locuri de parcare, unde găsise cerșetori sau traficanți de droguri.

Cartierele care păreau deosebit de periculoase erau eliminate complet. Lua cu el un portofel fals în caz de jaf.

Când treceau de hotar și intrau în Chicago și traficul înghețа în jurul lor și cartierele începeau să se schimbe, el întreba:

— Ușile sunt încuiate?

Iar Samuel scutura de mâner și spunea:

— Verificat!

— Ochii mari?

— Verificat!

Și împreună rămâneau vigilenți și prevăzători la infracțiuni până când se întorceau din nou acasă.

Henry nu își făcea atâtea griji înainte. Dar după ce a dispărut Faye, a devenit preocupat de dezastre și jafuri. Pierderea soției sale l-a convins că și mai multă pierdere era iminentă și aproape.

— Mă întreb ce i s-a întâmplat în Chicago, la facultate, spuse Samuel. Ce a făcut-o să plece atât de repede?

— Nu am idee. Nu vorbea niciodată despre asta.

— Nu ai întrebat?

— Eram atât de fericit că s-a întors, încât nu am vrut să stric totul. Calul de dar nu se caută la dinți, știi? Am lăsat-o baltă. Credeam că sunt foarte modern și plin de compasiune.

— Trebuie să aflu ce i s-a întâmplat.

— Hei, am nevoie de părerea ta. Lansăm o nouă linie. Ce logo preferi? Henry îi arătă două bucăți lucioase de hârtie pe masă. Pe una scria *CONGELATE PROASPETE DE FERMĂ,* pe cealaltă, *CON-G-LATE PROASPĂT DE FERMĂ.*

— Mă bucur atât de mult că te preocupă bunăstarea fiului tău, spuse Samuel.

— Serios. Care îți place mai mult?

— Mă bucur că criza mea personală este atât de importantă pentru tine.

— Nu mai fi atât de dramatic. Alege un logo.

Samuel le studie o clipă.

— Cred că aș vota *CONGELATE*? Când ai îndoieli, mereu scrie cuvintele corect.

— Așa am spus și eu! Dar cei de la publicitate au spus că varianta CON-G-LATE ar face produsul să pară mai hazos. Chiar au folosit cuvântul acesta. *Hazos.*

— Desigur că aș susține și că *CONGELATE* nu este un cuvânt

corect, spuse Samuel. E mai mult un cuvânt care nu este un substantiv obligat să se deghizeze într-un substantiv.

— Fiul meu, profesorul de engleză.

— Pentru care bănuiesc că există niște precedente. De exemplu, brânză *topită.* Sau grâu *expandat.*

— Tipii de la publicitate fac asta mereu. Ei îmi spun că acum treizeci de ani puteai să scapi cu ceva simplu și declarativ: *Are gust grozav! Fii fericit!* Dar consumatorii de azi sunt mult mai sofisticați, așa că trebuie să fii abil cu limbajul. *Gustă grozăvia! Găsește-ți fericirea!*

— Am o întrebare, spuse Samuel. Cum poate ca un produs să fie și proaspăt de la fermă *și* congelat?

— Asta e ceva la care se gândesc mult mai puțini oameni decât te-ai aștepta.

— Odată ce e congelat, nu-i așa că nu mai e, prin definiție, proaspăt de la fermă?

— Este un cuvânt-declanșator. Când vor să facă reclama pentru hipsterii gurmanzi, ei folosesc *proaspăt de la fermă.* Sau poate *artizanal.* Sau *local.* Pentru mileniali folosesc *vintage.* Pentru femei, folosesc *degresat.* Și nu mai zic nimic despre „fermă” între ghilimele, de unde vin toate chestiile astea proaspete. Eu sunt din Iowa. Știu fermele. Locul acela nu e o fermă.

Telefonul lui Samuel piui cu un mesaj text nou. El făcu o mișcare din reflex spre buzunar, apoi se opri și își împreună mâinile pe masă. El și Henry se uitară unul la altul o clipă.

— O să răspunzi? întrebă Henry.

— Nu, spuse Samuel. Vorbim.

— Generos din partea ta.

— Vorbim despre munca ta.

— Nu prea *vorbim.* Mai mult tu mă asculți cum mă plâng iar.

— Cât mai ai până la pensie?

— A, prea mult. Dar număr zilele. Și când voi pleca în sfârșit, nimeni nu va fi mai fericit decât cei de la publicitate. Ar trebui să fi văzut cât m-am agitat despre cum au scris *jalapeño poppers* cu un Z. Sau bețe de mozzarella cu un *TZ. Popperz. Betze.* Nu, mulțumesc.

Samuel își aminti cât de fericit era tatăl său în ziua în care obținuse slujba și mutase familia în Streamwood – exodul lor final din clădiri de apartamente aglomerate spre casele aerisite

și înconjurate de iarbă din Oakdale Lane. Pentru prima oară aveau o curte, peluză, Henry voia să ia un câine. Aveau o mașină de spălat *și* un uscător de rufe *în casă.* Nu mai mergeau la spălătorie în după-amiezile de duminică. Nu mai cărau cumpărăturile cinci cvartale. Nu mai aveau parte de vandalism la întâmplare asupra mașinii. Nu mai auzeau cum cuplul din apartamentul de deasupra se certa și nici copilul care urla dedesubt. Henry era extaziat. Dar Faye părea puțin pierdută. Poate că existase o ceartă între ei – ea voia să locuiască la oraș, el voia să se mute în suburbii. Cine știe cum se rezolvă astfel de lucruri, sunt alte vieți, mult mai interesante, pe care părinții le țin ascunse de copiii lor. Samuel știa doar că mama lui pierduse lupta, iar ea își bătea joc de toate simbolurile înfrângerii sale – ușa mare bej de la garaj, veranda, grătarul lor burghez, cvartalul lor lung, izolat, plin de oameni fericiți, albi, cu copii, protejați.

Henry trebuie să se fi gândit că reușise să aibă totul – o slujbă bună, o familie, o casă frumoasă în suburbii. Era tot ce își dorise vreodată, așa că atunci când totul s-a spulberat, trebuie să fi fost o lovitură teribilă și poate zguduitoare, mai întâi când soția l-a abandonat, apoi când slujba lui a făcut la fel. Asta se întâmpla în 2003 – după mai mult de douăzeci de ani de lucrat acolo, când Henry mai avea poate optsprezece luni până la o pensionare anticipată confortabilă, suficient de aproape încât deja își făcea planuri să călătorească și să exploreze noi hobby-uri – compania lui a declarat faliment. Asta chiar dacă compania trimisese o notă către angajații săi cu „Totul este bine” cu nici două zile înainte să declare falimentul, această notă spunând că zvonurile despre faliment erau exagerate și să își țină acțiunile sau poate chiar să cumpere mai multe, pentru că la vremea respectivă erau atât de subevaluate, ceea ce Henry și făcu, deși mai târziu s-a descoperit că CEO-ul vindea la acel moment toate acțiunile sale. Pensia lui Henry era acum imobilizată în acțiunile companiei, complet fără valoare, iar când compania a ieșit din faliment și a emis noi acțiuni, le-au oferit numai consiliului directorilor și investitorilor mari de pe Wall Street. Așa că Henry a pierdut totul. Economiile pe care le acumulase în atâția ani s-au evaporat într-o singură zi.

În ziua aceea, în timp ce realitatea aceasta se instala în el, își dădea seama că pensia lui va trebui să mai aștepte zece sau poate chiar cincisprezece ani, Henry avea aceeași privire uimită

pe care o avusese în ziua în care a dispărut Faye. Era din nou trădat chiar de lucrul care trebuia să-l țină în siguranță. Acum părea doar cinic și precaut. Genul de persoană care nu mai credea în promisiunile nimănui.

— Americanul obișnuit mănâncă șase mese congelate pe lună, spuse Henry. Treaba mea e să cresc această cifră la șapte. Pentru asta muncesc fără oprire, uneori chiar și în weekenduri.

— Nu prea pare că ești foarte pasionat de asta.

— Problema este că nimeni din birou nu gândește în perspectivă. Sunt cu toții concentrați pe următorul bilanț trimestrial, următorul raport de încasări. Ei nu au văzut ce am văzut eu.

— Adică?

— Că ori de câte ori identificăm o nouă nișă de piață, tot ceea ce facem, pe termen lung, este să o dezasamblăm. Acesta este principiul care ne ghidează, filosofia noastră originală. În anii 1950, Swanson a văzut că familiile mâncau împreună și voiau să intre pe piața aceea. Așa că au inventat cina de mâncat în fața televizorului. Ceea ce a făcut ca familiile să își dea seama că nu trebuiau să mănânce împreună. Vânzarea cinei de familie a făcut ca masa de seară în familie să dispară. Și de atunci am tot pulverizat acea piață.

Telefonul lui Samuel piui din nou, alt mesaj text.

— Pentru Dumnezeu, spuse Henry. Voi tinerii și telefoanele voastre. Uită-te la el și gata!

— Scuze, spuse Samuel și verifică mesajul.

Era de la Pwnage. Scria: *OMG GĂSIT FEMEIA DIN FOTOGRAFIE!!!*

— Scuze, o secundă, îi spuse Samuel tatălui său în timp ce scria un răspuns.

ce femeie? ce fotografie?

fotografia cu mama ta din anii ’60!! am găsit femeia din poza aia!!

pe bune?

vino la jezebels chiar acum îți povestesc tot!!!

— Parcă sunt la serviciu și încerc să port o conversație cu unul

dintre internii noștri, spuse Henry. Ai mintea în două locuri în același timp. Nu ești atent la nimic, de fapt. Nu-mi pasă dacă asta mă face să par bătrân.

— Scuze, tata! Trebuie să fug.

— Nu poți să stai locului zece minute fără să fii întrerupt. Mereu atât de ocupat.

— Mersi pentru cină. Te sun în curând.

Și Samuel se grăbi spre sud, în suburbia unde locuia Pwnage și parcă sub luminile mov de la Jezebels și se grăbi înăuntru, unde își găsi amicul din *Elfquest* la bar, privind la televizor, unde pe un canal popular de gătit era o emisiune despre alimentația extremă.

— Ai găsit-o pe femeia din poză? spuse Samuel când se așează.

— Da. Se numește Alice și trăiește în Indiana, departe, în sălbăticie.

El îi dădu lui Samuel o fotografie – luată de pe internet și imprimată pe hârtie de copiator: o femeie la plajă într-o zi însorită, zâmbind spre aparat, purtând ghete de drumeție și pantaloni scurți și o pălărie mare, verde și lăsată și un tricou pe care scria Happy Camper.

— Chiar ea este? spuse Samuel.

— În mod sigur. Ea stătea în spatele mamei tale când a fost făcută poza aceea la protest în 1968. Chiar ea mi-a spus.

— Uimitor! spuse Samuel.

— Partea cea mai grozavă? Ea și mama ta au fost *vecine.* Adică, în cămin, la școală.

— Și o să stea de vorbă cu mine?

— Deja e totul aranjat. Te așteaptă mâine.

Pwnage îi dădu foaia imprimată cu o corespondență scurtă prin e-mail, cât și adresa lui Alice și o hartă către casa ei.

— Cum ai găsit-o?

— Am avut ceva timp liber în Ziua de Patch. Nu mare chestie.

El se uită din nou la televizor.

— O, uite! Chiar crezi că o să mănânce toată chestia aia? Eu zic că da.

Vorbea despre gazda emisiunii de la televizor, un bărbat cunoscut pentru abilitatea sa de a devora cantități ridicole de mâncare fără să leșine sau să vomite. Numele lui era celebru și era imprimat pe plăcuțe *Hall of Fame* în zeci de restaurante

americane unde a dovedit ceva produse alimentare: două kilograme de friptură de vită, un burger pizza XXL, un burrito care cântărea mai mult decât majoritatea copiilor nou-născuți. Fața lui era umflată ca a cuiva care, pe tot corpul, avea șase milimetri în plus.

Chiar acum gazda comenta colorat în timp ce un bucătar care se afla în ceea ce părea să fie un restaurant slinos pregătea cartofi prăjiți pe un grătar mare, decolorat – un munte de cartofi pe care îi aranjase într-un pătrat cam de dimensiunea unei table de șah. Deasupra cartofilor prăjiți, bucătarul aruncă două mâini de cârnați tocați, patru mâini de șuncă tăiată, carne de vită tocată, câteva cepe tăiate și ceea ce părea să fie brânză cheddar albă sau mozzarella sau brânză Monterey Jack, atâta brânză încât toate acele cărnuri erau acum complet acoperite de un amestec alb și topit. În colțul din dreapta sus al ecranului scria: *9/11 Remember.*

— Îți rămân dator, omule, spuse Samuel. Îți mulțumesc foarte mult. Ai nevoie de ceva? Doar întreabă.

— Cu mare plăcere.

— Serios, pot să fac ceva pentru tine?

— Nu. E în regulă.

— Ei bine, dacă este, te rog să îmi spui.

Bucătarul puse șase bile de smântână de dimensiunea unor spatule peste stratul alb de brânză și le împrăștie peste marea grămadă de mâncare. Roti toată chestia într-o ruladă, partea cu cartofii prăjiți în afară, o tăie pe jumătate și ridică cele două jumătăți pe un platou alb de servit, unde le așeză vertical. Pe alocuri se desprinseră și din ele ieșea abur și un lichid gros, gras, cremos. Felul se numea Turnurile Gemene Plesne-Mați. Gazda stătea în zona de servire a restaurantului, înconjurată de clienți fericiți să apară la televizor. În fața lui se aflau cele două rulade aurii de cartofi și carne. El ceru un moment de reculegere. Toată lumea își plecă privirile. Prim-plan pe Plesne-Mați, din care curgea mâzga albă. Apoi mulțimea, probabil primind un semnal de la cineva din spatele camerelor, începu să strige: „Mănâncă! Mănâncă! Mănâncă! Mănâncă!”, iar gazda emisiunii luă un cuțit și o furculiță și tăie crusta prăjită a Plesne-Mațului și adună niște amestec moale de la interior pe care îl băgă în gură. El mestecă și privi plângător în cameră și spuse: „E *greu!”* Mulțimea râse. „Frate, nu cred că o să *reușesc*”.

Pornește reclama.

— De fapt? spuse Pwnage. Da. Poți să faci un lucru pentru mine.

— Spune.

— Am cartea asta, spuse Pwnage. De fapt, e mai mult o idee de carte. Un roman thriller și mister?

— Povestea cu detectivul cu puteri paranormale. Îmi aduc aminte.

— Da. Mereu am intenționat să scriu cartea asta, dar mereu a trebuit să amân scrisul pentru că erau toate aceste sarcini care trebuiau terminate înainte să pot să încep – știi, cititorii mei s-ar aștepta de la mine să înțeleg cum operează polițiștii și cum funcționează de fapt sistemul judiciar, așa că ar trebui să petrec niște timp cu un detectiv adevărat pentru o vreme, ceea ce înseamnă că ar trebui să găsesc un detectiv și să îi explic că sunt un scriitor care lucrează la un roman despre munca polițiștilor și că am nevoie de câteva nopți la datorie ca să prind *aroma* jargonului adevărat al polițiștilor și procedura. Chestii de genul acesta.

— Sigur.

— Știi tu, cercetare.

— Da.

— Dar apoi, bine, mă tem că orice detectiv căruia i-aș trimite scrisoarea probabil că nu ar crede că sunt „scriitor” pentru că nu am publicat niciodată nimic, un fapt pe care detectivul l-ar deduce aproape sigur pentru că detectivii *știu să găsească lucruri.* Așa că înainte să pot contacta un detectiv, va trebui să public câteva povești scurte în câteva reviste literare și poate să câștig câteva mici premii ca să trec drept „scriitor”, după care detectivul ar fi mai dornic să mă lase să merg cu el la datorie.

— Presupun.

— Ca să nu mai menționez toate cărțile despre percepția extrasenzorială și alte fenomene paranormale și parapsihologice pe care ar trebui să le citesc ca să ating nivelul necesar de verosimil. De fapt, sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le termin înainte ca scriitura să *înceapă* măcar, ceea ce presupune anumite probleme de motivație.

— Încerci să mă întrebi ceva anume?

— Dacă aș avea deja aranjat cu un editor pentru cartea mea, atunci detectivul pe care l-aș contacta va crede automat că sunt

un scriitor, în plus, îmi va da un impuls ca *în sfârșit* să încep să scriu. În plus, sunt banii de avans, desigur, care mi-ar putea finanța renovările pe care plănuiesc să le fac în bucătărie.

— Deci vrei să-i arăt cartea ta editorului meu?

— Da, dacă nu e prea mare deranjul.

— Nicio problemă. S-a făcut.

Pwnage zâmbi și îl bătu pe Samuel pe spate și se întoarse din nou să se uite la tipul de la televizor, care acum terminase pe jumătate Plesne-Mațul, devorase deja una dintre ruladele gemene, cealaltă își pierduse integritatea structurală și se lăsase într-un con de resturi moi de cartofi. Gazda se uita obosită la cameră cu expresia unui boxer ametit și extenuat care încerca să rămână conștient. Bucătarul spunea că crease Turnurile Gemene Plesne-Mațe cu câțiva ani în urmă ca să „nu uităm niciodată”. Gazda începu să mănânce a doua ruladă. Furculița lui se mișca încet. Tremura vizibil. Un privitor îngrijorat îi oferi un pahar de apă, pe care îl refuză. Înghiți următoarea îmbucătură. Arăta de parcă se ura pe sine.

Samuel se uită la fotografia lui Alice. Se întreba cum de protestatoarea feroce din 1968 ar putea deveni *această persoană* care se pare că purta pantaloni scurți și tricouri ironice și se plimba pe plajă arătând extrem de fericită și relaxată. Cum se putea ca doi oameni care păreau atât de diferiți să locuiască în același trup?

— Ai vorbit cu Alice? întrebă Samuel.

— Da.

— Cum ți s-a părut? Ce impresie ți-a lăsat?

— Părea foarte interesată de usturoi.

— Usturoi?

— Da.

— Asta e argou?

— Nu. La propriu, spuse Pwnage. E foarte interesată de usturoi.

— Nu înțeleg.

— Nici eu.

Între timp, bărbatul de la televizor mai avea câteva îmbucături. Era epuizat și nefericit. Se odihnea cu fruntea pe masă și brațele întinse și dacă nu ar fi fost respirația grea și transpirația vizibilă, ar fi părut că era mort. Mulțimea era extaziată că aproape că terminase de mâncat toată farfuria.

Bucătarul a spus că nimeni nu se apropiase măcar de această performanță până atunci. Mulțimea aclama: „SUA! SUA!” în timp ce gazda emisiunii ridică ultimul dumicat pe furculița care tremura în aer.

4.

Alice se lăsă în genunchi pe pământul moale, spongios al pădurii din spatele casei sale. Ea apucă de un mănunchi de usturoiță și trase – nu prea tare și nu direct în sus, ci mai degrabă cu grijă și rotind, o torsiune care elibera rădăcinile din solul nisipos fără să le rupă. Asta făcea ea în aproape toate zilele. Cutreiera pădurile din dunele din Indiana, absolvindu-le de usturoița lor.

Samuel stătea cam la douăzeci de pași distanță, privind-o. Se afla pe cărarea îngustă de pietriș care despica pădurea și lega cabana lui Alice de garajul ei situat la oarece distanță. Cărarea avea poate patru sute de metri, urcând și coborând pe un deal. Când el începu să urce dealul, câinii ei începură să latre.

— Problema, spuse Alice, sunt semințele. Semințele de usturoiță pot să țină ani de zile.

Era cruciada unei singure femei pe care ea o ducea în zona de dune care se întinde de-a lungul malului sudic al lacului Michigan. Această specie de usturoiță exotică își croise drum prin pădurile din Indiana din habitatul său natal din Europa, apoi anihilase florile, tufele, arborii locali. Dacă ea nu era aici ca să o combată, planta s-ar fi răspândit peste tot în doar câteva veri.

Ieri citise una dintre discuțiile despre speciile invazive din zona Chicago pe unul dintre forumurile online pe care le moderează, treaba ei fiind să le spună oamenilor când postau în zona greșită și le muta comentariile în alte forumuri. Ea păstra totul frumos și ordonat, făcea un fel de plivit care imita digital ce făcea în fiecare zi în aceste păduri, eliminând lucrurile care nu își aveau locul aici.

Și pentru că multe site-uri erau bombardate cu o cantitate uluitoare de spam – cu reclame pentru disfuncții erectile sau pornografie despre cine știe ce pentru că e în chirilică – chiar și cele mai mici și mai de nișă site-uri aveau nevoie de un

moderator care să patruleze cu multă vigoare platformele de discuții și să șteargă postările și reclamele nedorite și spamul, altfel totul se umplea de date inutile. Timpul pe care Alice nu-l petrecea cu usturoița sau câinii ei sau partenera ei era petrecut astfel, combătând haosul care înainta, încercând să atingă ordinea Iluminării în fața nebuniei din secolul douăzeci și unu.

Ea era la laptop, trecând în revistă forumul ei de discuții despre speciile invazive și văzu că cineva numit Axman postase ceva cu titlul „O cunoști pe femeia DIN ACEASTĂ POZĂ?” Ceea ce părea în mod sigur spam din cauza folosirii inutile de cuvinte cu majuscule și pentru că în mod sigur nu avea nicio legătură cu subiectul acelui forum, care era „Caprifoiul (Amur, Morrow, Bell, albastru și tătăresc)”. Așa că ea tocmai urma să mute postarea la categoria Diverse din forum și să-l certe pe Axman pentru că a postat în locul greșit, când apăsă pe imaginea respectivă și se văzu, în mod incredibil, pe *ea însăși.*

O fotografie făcută în 1968, la protestul mare din Chicago din anul acela. Acolo era ea, cu ochelarii ei de soare, în hainele de armată, privind spre cameră. *La naiba*, ce șmecheră era. Se afla în parc, într-un câmp de studenți revoltați. Mii de protestatari. În spatele ei erau steagurile și contururile vechilor clădiri din Chicago la orizont. Faye stătea în fața ei. Nu-i venea să creadă ce vedea.

Îl contactă pe Axman, care o trimise la un tip ciudat pe nume Pwnage, care o trimise la Samuel, care veni în vizită chiar în ziua următoare.

El stătea la câțiva pași de ea, departe de un petic de tufe ierboase care pentru neinițiați nu avea nimic special, dar care era de fapt usturoiță. Fiecare rămurică de pe o plantă de usturoiță conține zeci de semințe, care se înfig în tălpile pantofilor și în șosete și pe marginea jeanșilor și care se împrăștie prin mers. Samuel nu avea voie să se apropie de ea.

Alice purta cizme mari de cauciuc până la genunchi, care păreau mai potrivite pentru mlaștini și bălți. Avea cu ea pungi negre de plastic pe care le înfășură cu atenție în jurul fiecărei plante de usturoiță ca să prindă semințele care cădeau când o smulgea din pământ. Fiecare plantă avea sute de semințe și niciuna nu avea voie să scape. Felul în care ținea acele pungi când erau pline de plante – cu atenție și la o oarecare distanță de ea – părea ca și când ținea o pungă care conținea cadavrul

unei pisici moarte.

— Cum ai ajuns să te implici în asta? întrebă Samuel. Cu usturoița, vreau să spun.

— Când m-am mutat aici, distrugea toate plantele native, spuse ea.

Cabana lui Alice dădea spre o mică dună de la marginea lacului Michigan, cel mai apropiat lucru posibil de o casă pe plajă în Indiana. Cumpărase casa aproape pe nimic în 1986, pe vremea când lacul era la un nivel record. Apa era la câțiva metri de verandă. Dacă lacul ar fi continuat să crească, atunci casa ar fi fost luată de ape.

— A fost un risc să cumpăr casa asta, dar unul calculat, spuse Alice.

— Bazat pe ce?

— Schimbările climatice, spuse ea. Verile mai fierbinți și mai uscate. Mai multe secete, mai puțină ploaie. Iarna mai puțină gheață, mai multă evaporare. Dacă cercetătorii climatici aveau dreptate, lacul urma să se retragă. Așa că m-am trezit încurajând încălzirea globală.

— Asta trebuie să fi fost, nu știu, complicat?

— De fiecare dată când eram blocată în trafic îmi imaginam carbonul de la toate acele mașini cum umple aerul și îmi salvează casa. Era pervers.

În cele din urmă, lacul s-a retras. Acum ea avea o plajă mare și frumoasă unde era odată apa. A cumpărat locul cu zece mii. Acum valora milioane.

— M-am mutat aici cu partenera mea, spuse ea. Erau anii optzeci. Ne săturaserăm să mințim despre relația noastră. Ne săturaserăm să le spunem vecinilor că eram *colege de apartament,* că ea era *buna mea prietenă.* Ne doream intimitate.

— Unde e partenera ta acum?

— Săptămâna asta e plecată cu afaceri. Sunt doar eu și câinii. Trei câini salvați. Nu au voie în pădure pentru că ar lua pe labe semințe de usturoiță.

— Desigur.

Părul alb al lui Alice era prins la spate într-o coadă de cal. Ea purta jeanși albaștri sub cizmele ei uriașe de cauciuc. Un tricou alb, simplu, curat. Avea acea lipsă de interes pentru aspectul exterior a naturalistului, o indiferență față de lucrurile precum

cosmeticele și îngrijirea care nu indicau o apatie, ci mai degrabă o transcendență.

— Cum e mama ta? spuse Alice.

— Pusă sub acuzare.

— Și în afară de asta?

— În afară de asta, nu am idee. Nu vorbește cu mine.

Alice se gândi la acea tânără fată tăcută pe care o cunoscuse și îi păru rău că Faye nu depășise niciodată ceea ce o tortura. Dar așa se întâmpla cu oamenii – adorau lucrurile care îi făceau nefericiți. Ea văzuse asta de atâtea ori printre prietenii ei din mișcare, după ce mișcarea s-a divizat și a devenit urâtă și periculoasă. Ei erau nefericiți tot timpul, iar nefericirea părea să îi hrănească și să îi alimenteze. Nu nefericirea însăși, ci familiaritatea ei, constanța acesteia.

— Mi-aș dori să pot ajuta, spuse Alice. Dar nu cred că am multe pentru tine.

— Încerc să înțeleg ce s-a întâmplat, spuse Samuel. Mama mea a ținut secret tot ce e legat de Chicago. Ești prima persoană cunoscută acolo pe care o întâlnesc.

— Mă întreb de ce nu a vorbit niciodată despre asta.

— Speram să îmi poți spune tu. A pățit ceva acolo. Ceva important.

Desigur că el avea dreptate, dar Alice nu îi spunea asta.

— Ce e de spus? întrebă ea, încercând să pară distantă. A mers la școală o lună, apoi a plecat. Facultatea nu era pentru ea. E o poveste destul de comună.

— Atunci de ce a ținut secret?

— Poate că îi era rușine.

— Nu, e mai mult decât atât.

— Când am cunoscut-o, era un suflet tulburat, spuse Alice. O fată de oraș mic. Isteață, dar și puțin neștiutoare. Tăcută. Citea mult. Era ambițioasă și motivată într-un fel care probabil însemna că are probleme paternale serioase.

— Ce vrei să spui?

— Pun pariu că a avut un tată care era mereu dezamăgit de ea, știi? Așa că anxietatea de a-și dezamăgi tatăl a fost schimbată cu o dorință de a fi specială pentru toată lumea. Psihanaliștii ar numi asta *substituție.* Copilul învață ce se cere de la el. Am dreptate?

— Poate.

— În orice caz, ea a plecat din Chicago după proteste. Nici măcar nu am apucat să-mi iau la revedere. Așa, dintr-odată, a dispărut.

— Da, e destul de bună la asta.

— De unde ai făcut rost de poză?

— A fost la știri.

— Nu mă uit la știri.

— Mai știi cine a făcut poza? spuse el.

— Toată săptămâna aia e în ceață. Totul se unește cu totul. Nu prea îmi aduc aminte o zi sau alta. Oricum, nu, nu mai știu cine a făcut poza.

— În imagine arată ca și cum s-ar sprijini de cineva.

— Probabil că era Sebastian.

— Cine e Sebastian?

— Era editorul unui ziar conspirativ. *Chicago Free Voice.* Mama ta era atrasă de el, iar el era atras de oricine îi acorda atenție. Nu era o potrivire prea bună.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu am idee. Asta a fost cu mult timp în urmă. Am părăsit mișcarea în 1968, chiar după protest. După aceea nu am mai urmărit pe nimeni.

Plantele de usturoiță pe care le scotea Alice erau înalte cam de treizeci de centimetri, cu frunze verzi în formă de inimă și flori mici, albe. Pentru un ochi neantrenat, ele arătau ca orice altă buruiană, deloc ieșite din comun. Problema era că creșteau atât de repede, încât furau lumina soarelui de la alte plante de la sol, inclusiv arborii tineri. Nu aveau nici prădători naturali – populația locală de căprioare mânca orice în afară de usturoiță, lăsând-o liberă să colonizeze. Producea și o substanță care ucidea o bacterie din sol de care alte plante aveau nevoie pentru creștere. O teroare botanică perfectă, cu alte cuvinte.

— Mama mea a făcut parte din mișcare? întrebă Samuel. Era o hipiotă radicalistă sau ceva?

— Eu eram o hipiotă radicalistă, spuse Alice. Mama ta în mod sigur nu era. Era o puștoaică normală. A fost atrasă în mișcare împotriva voinței ei.

Alice își aminti de sinele ei tânăr, idealist, cum refuza să aibă posesiuni, refuza să își încuie ușa sau să poarte bani, un comportament nebun la care acum nici nu s-ar gândi. Sinele ei mai tânăr își făcea griji despre dezavantajele care însoțeau

posesiunile – teritorialitatea, grija, potențialul de pierdere, felul în care se uita lumea când dețineau obiecte prețioase: ca și când mereu exista o amenințare mare, gata să-ți ia lucrurile. Și da, Alice cumpărase casa aceasta în dunele din Indiana, o umpluse cu obiectele ei, pusese încuietori la toate ușile, construise un zid de saci de nisip ca să controleze lacul care avansa, curățase și șlefuise și vopsise, adusese exterminatori și zidari și demolase ziduri și ridicase altele, și încet, această casă căpăta formă, ridicându-se ca Atena din mare. Și da, era adevărat că toate energiile ei radicaliste acum se îndreptau spre lucruri precum alegerea lămpii perfecte sau atingerea unul flux de lucru perfect în bucătărie, sau construirea unor biblioteci încastrate excelente, sau găsirea celei mai calmante palete de culori pentru dormitorul principal care în mod ideal includea aceeași nuanță de albastru pe care o căpăta lacul sau când privea afară pe fereastră în anumite dimineți de iarnă, când suprafața apei era o masă strălucitoare, ca de înghețată topită care părea – în funcție de mostra de vopsea folosită – ca „albastru de ghețar" sau „albastru lichid" sau „albăstrea" sau un albastru-cenușiu superb numit „avânt". Și da, ocazional simțea fiori de vină pură și regret că acestea erau lucrurile de care era preocupată, nu mișcările de pace și justiție și egalitate cărora dorea să-și dedice viața când avea douăzeci de ani.

Se decisese că aproape optzeci la sută din ceea ce crezi despre tine când ai douăzeci de ani se dovedește a fi greșit. Problema este că nu știi care este micul tău procent autentic decât mult mai târziu.

— Cine a forțat-o să se alăture? spuse Samuel.

— Nimeni, spuse Alice. Toată lumea. Evenimentele vremurilor. A fost luată pe sus. Vezi tu, totul era teribil de incitant.

Alice voia ceva care să merite credința și devoțiunea ei. Când era tânără, vedea familii care se retrăgeau în casele lor și ignorau marile probleme ale lumii și ea îi ura: rotițe burgheze din mașinărie, mase negânditoare ca oile, nenorociți egoiști care nu vedeau dincolo de propriile hotare. Se gândea că sufletele lor trebuie să fi fost niște lucruri mici și sfrijite.

Dar apoi a crescut și a cumpărat o casă și a găsit o iubită și și-a luat niște câini și și-a îngrijit terenul și a încercat să își umple căminul de iubire și viață și și-a dat seama de greșeala ei timpurie: că aceste lucruri nu te fac mic. De fapt, aceste lucruri

părea să o facă în sfârșit importantă. Că prin alegerea câtorva preocupări foarte private și dedicându-li-se lor, nu se simțise nicicând mai extinsă. Că, paradoxal, îngustându-și preocupările, devenise *mai* capabilă de iubire și generozitate și empatie și, da, chiar pace și dreptate. Era diferența dintre a iubi ceva din datorie – pentru că asta cerea mișcarea de la tine – și a iubi ceva ce iubeai cu adevărat. Se dovedea că iubirea – adevărată, sinceră, nesolicitată – făcea mai mult loc pentru ea însăși. Iubirea, atunci când este dăruită liber, se dublează și se multiplică.

Oricum, nu putu să nu se simtă înțepată când vechii prieteni din mișcare i-au spus că „s-a vândut”. Asta era cea mai rea dintre toate acuzațiile pentru că era, desigur, adevărat. Dar cum putea să explice că nu toți cei care se vindeau erau la fel? Că nu se vindea pentru bani? Că uneori, de partea cealaltă este o compasiune pe care nu o simțise niciodată în zilele ei revoluționare? Ea nu le putea explica asta, iar ei nu voiau să audă. Încă țineau de toate vechile principii: droguri, sex, rezistență. Chiar și atunci când drogurile au început să îi omoare unul câte unul și chiar când sexul devenise periculos, tot acolo căutau un fel de răspuns. Nu și-au dat seama niciodată cum rezistența lor începuse să pară comică. Erau bătuți de polițiști, iar publicul încuraja asta. Credeau că schimbă lumea, când de fapt nu făceau decât să îl ajute pe Nixon să fie ales. Considerau că Vietnamul era intolerabil, dar reacția lor era să devină ei înșiși intolerabili.

Singurul lucru mai puțin popular decât războiul pe acele vremuri era mișcarea antirăzboi.

Acest adevăr era evident, deși niciunul dintre ei nu vedea asta, convinși fiind de pioșenia lor.

Reușise să nu se gândească prea mult la asta, aceste legături ale trecutului. În mare parte se gândea la usturoița ei și la câini. Cu excepția dățiilor când ceva apărea și îi amintea de vechea ei viață, ca de exemplu fiul lui Faye Anderson, care venea spre dune și punea întrebări.

— Erai apropiată de mama mea? spuse el. Erați prietene?

— Presupun. Nu ne cunoșteam prea bine.

El încuviință. Părea dezamăgit de asta. Spera mai mult.

Dar ce putea spune Alice? Că în toți acești ani se gândise la Faye? Că amintirea lui Faye era ca un mic companion înțepător

și constant? Pentru că acesta era adevărul. Promisese să aibă grijă de Faye, dar lucrurile au scăpat de sub control, iar ea a eșuat. Nu a știut niciodată ce s-a întâmplat cu ea. Nu a mai văzut-o niciodată.

Nu există durere mai mare decât aceasta: vină și regret în egală măsură. Încercase să îngroape totul, alături de celelalte greșeli ale tinereții sale, aici între dune. Și nu avea de gând să dezgroape acum aceste povești, chiar și pentru acest bărbat care avea nevoie de ele în mod clar. Subiectul mamei sale era ca o așchie pe care nu o putea scoate. Apucă un mănunchi mic de usturoiță și trase – nu prea tare și cu o răsucire blândă ca să scoată rădăcinile. Perfectase această tehnică cu mult timp în urmă. Stătură așa pentru un lung moment, singurele sunete care se auzeau erau plantele de usturoiță desprinzându-se de pământ și șuierul lacului din apropiere și o anumită pasăre al cărei ciripit era ca *hu-hu, hu-hu, hu-hu.*

— Chiar dacă vei reuși, la ce bun? întrebă Alice.

— Ce vrei să spui?

— Chiar dacă vei afla povestea mamei tale, nu se va schimba nimic. Trecutul e trecut.

— Bănuiesc, sper că va explica totuși ceva. Despre toate lucrurile pe care le-a făcut. În plus, are probleme și poate că pot să fiu de ajutor. E un judecător care pare foarte determinat să o bage la închisoare. E ca și cum a renunțat la pensie doar ca să o chinuie. *Onorabilul* Charlie Brown pe dracu'.

Alice reacționă la asta, ridică privirea de la usturoiță. Ea puse pe jos punga de gunoi pe jumătate plină. Își scoase mănușile, mănușile ei speciale de cauciuc de care nu se lipeau semințele de usturoiță. Merse până la locul în care stătea Samuel, pășind ciudat în cizmele ei uriașe.

— Așa îl cheamă? întrebă ea. Charlie Brown?

— Amuzant, nu?

— O, Doamne! spuse ea, așezându-se chiar acolo în iarbă. O, nu!

— Ce? întrebă Samuel. Ce s-a întâmplat?

— Ascultă-mă! spuse Alice. Trebuie s-o scoți pe mama ta de acolo.

— Ce vrei să spui?

— Trebuie să plece.

— Acum sunt sigur că e ceva ce nu-mi spui.

— L-am cunoscut, spuse ea. Pe judecător.

— Bun. Și?

— Eram cu toții conectați într-un fel – în Chicago, la facultate – eu și judecătorul și mama ta.

— Probabil că trebuia să începi cu informația asta.

— Trebuie s-o scoți pe mama ta din oraș, imediat.

— Spune-mi de ce.

— Poate chiar s-o scoți din țară.

— S-o ajut pe mama să fugă din țară. Ăsta e sfatul tău.

— Nu am fost complet onestă cu privire la motivul pentru care m-am mutat aici, în Indiana. Adevăratul motiv a fost el. Când am auzit că s-a întors în Chicago, m-am mutat. Mă temeam de el.

Samuel se așeză cu ea în iarbă și se uitară unul la altul pentru o clipă, uimiți.

— Ce ți-a făcut? întrebă el.

— Mama ta e în pericol, spuse Alice. Judecătorul nu va ceda niciodată. Este nemilos și periculos. Trebuie s-o duci departe. Auzi ce-ți spun?

— Nu înțeleg. Ce are cu ea?

Ea oftă și privi în pământ.

— El este cea mai periculoasă specie de american care există: mascul alb heterosexual care nu a primit ce și-a dorit.

— Trebuie să-mi spui *exact* ce s-a întâmplat, spuse Samuel.

La o distanță de aproape un metru de genunchiul stâng, ea observă un petic nevăzut până atunci de usturoiță – lăstari din primul an, o brumă de trifoi care se ascundea sub iarbă. Abia vara viitoare va produce semințe, dar când va face asta, se va înălța deasupra plantelor înconjurătoare și le va ucide pe toate.

— N-am spus această poveste, spuse ea. Nimănui.

— Ce s-a întâmplat în 1968? întrebă Samuel. Te rog, spune-mi!

Alice încuviință. Își trecu mâinile prin iarbă și firele subțiri îi gâdilară palmele. Își făcu o notă în minte să vină să plivească locul acesta mâine. Problema cu usturoiță este că nu poți s-o rupi și gata. Semințele pot rezista ani de zile. Se va întoarce mereu. Trebuie s-o elimini complet. Trebuie s-o scoți din rădăcini.

PARTEA A ȘAPTEA

CIRCLE
Vara târziu, 1968

1.

Propria ei cameră. Cheia ei și cutia poștală. Propriile ei cărți. Totul era al ei, cu excepția băii. Faye nu se gândise la asta. Toaleta comună și împuțită a căminului. Apă stătută, podele murdare, chiuvete pline de păr, coșuri de gunoi pline de șervețele și tampoane și prosoape de hârtie mototolite. Un miros ca de putrefacție lentă care îi amintea de o pădure. Faye își imagina, sub podea, râme și ciuperci. Cum baia aducea dovada folosirii intense – bucăți de săpun acum sudate de tăvițele lor, fosile. Toaleta care mereu era înfundată. Mâzga de pe perete era ca un creier în care trăia amintirea curățeniei fiecărei fete. Ea credea că, dacă priveai suficient de intens în podea, puteai găsi acolo, îmbălsămată între bucățile roz de gresie, întreaga istorie a lumii: bacterii, fungi, nematode, trilobiți. Un cămin era o idee fără speranță. A cui a fost ideea să bage două sute de fete într-o cutie de beton? Camerele înguste, baia comună, cantina uriașă – comparația cu închisoarea era inevitabilă. Căminul lor era un buncăr întunecos și sinistru. De afară, scheletul său de beton arăta ca pieptul slab al unui martir – nu se vedeau decât coastele. Toate clădirile din campusul Circle arătau așa: expuse, cu interiorul în afară. Uneori, când mergea la cursuri, își plimba degetele pe pereți acolo unde betonul semăna cu acneea și se simțea jenată pentru clădiri, pentru modul acesta în care un designer excentric le luase intestinele și le scosese la vedere. O metaforă perfectă, crezu ea, pentru traiul la cămin.

De exemplu această baie, unde toate fluidele intime ale fetelor se amestecau. Dușul mare, deschis, cu bălțoace de apă sălcie ca un jeleu cenușiu. Un miros vegetal. Faye purta sandale.

Și dacă vecinele ei erau treze, știau că Faye era cea care mergea pe hol după *flop flop flop-ul* ei. Dar nu erau treze. Era șase dimineața. Faye avea baia pentru ea. Putea să facă duș singură. Prefera astfel.

Pentru că nu voia să fie aici cu celelalte fete, vecinele ei, care se adunau noaptea în cămărușele lor, chicoteau, se drogau, vorbeau despre protest, poliție, pipele pe care le pasau ca să fumeze, leacurile cu care își expandau mințile, cântecele electrice pe care le fredonau: „Looks like everybody in this whole round world/ They're down on me!", cântau ele lângă pick-up de parcă versurile sângerau din ele. Faye le auzea tânguielile dincolo de perete, o litanie către un zeu teribil. Părea de necrezut că aceste fete chiar puteau să fie vecinele ei. Beatnice ciudate, revoluționare psihedelice care trebuiau să învețe să curețe după ele la baie, aceasta era părerea lui Faye, privind un morman de hârtie igienică de lângă perete, acum în mare parte lichefiat. Ea se dezbrăcă de halat și porni dușul și așteptă să se încălzească apa.

În fiecare noapte, fetele cântau, iar Faye asculta. Se întreba ce le făcea pe fete să poată să cânte atât de lejer. Faye nu vorbea cu ele și privea în pământ când treceau pe lângă ea. La cursuri, ele mestecau creioanele și se plângeau de profesor, cum el preda *rahaturile vechi*, *hetero.* Platon, spuneau ele, Ovidiu, Dante – bărbați nenorociți morți care nu aveau nimic de spus tineretului de azi.

Așa spuneau – *tineretul de azi* – de parcă studenții de facultate din ziua de azi erau o specie complet nouă, complet deconectată de trecut și de cultura care i-a creat. Și din câte își putea da seama Faye, restul culturii cam era de acord. Adulții mai în vârstă se plângeau de ei la nesfârșit la știrile de pe CBS, la examinările din fiecare seară de la „Generation Gap".

Faye păși în apa caldă și o lăsă să o cuprindă. O gaură din para dușului era înfundată și apa ieșea într-un jet mai subțire și mai puternic decât restul – ea o simți ca o lamă pe pieptul ei.

În aceste prime luni la facultate, Faye era singură de cele mai multe ori. În fiecare noapte stătea singură și își făcea temele, subliniind pasaje-cheie, scriind note pe margine, iar la ușa alăturată le auzea pe aceste fete râzând. Broșurile despre facultate nu spuseseră nimic despre asta – Circle trebuia să fie cunoscută pentru așteptările sale de excelență, rigoarea

academică și campusul modern.

Nimic din toate acestea nu se dovedi a fi complet adevărat. Campusul mai ales era doar o oroare inumană de beton: clădiri de beton și trotuare de beton și ziduri de beton care făceau ca locul să fie la fel de confortabil și primitor ca o parcare. Niciun pic de iarbă pe nicăieri. Edificii de beton cicatrizate și striate pentru a evoca aspectul de velură, probabil, sau interiorul unei balene. Betonul mușcat pe alocuri expunând armătura de metal brută și ruginită. Aceleași șabloane arhitecturale de bază care se repetau la infinit într-o rețea fără chip. Nicio fereastră nu era mai lată de câteva zeci de centimetri. Clădiri masive care păreau să atârne carnivor deasupra studenților.

Era genul de loc care ar supraviețui unei bombe atomice.

Campusul era imposibil de străbătut, întrucât fiecare clădire semăna cu cealaltă, astfel că indicațiile erau confuze și fără sens.

Pasarela pentru pietoni ridicată la etajul al doilea, care acoperea întregul campus și care părea atât de tare în broșuri – *o pasarelă expres în cer* –, era în realitate poate cel mai oribil lucru la Circle. Era prezentată drept un loc unde studenții să se adune împreună în comuniune și prietenie, dar de obicei, dacă erai sus pe pasarelă și vedeai un prieten jos, strigai și făceai cu mâna, dar nu aveai cum să vorbești de fapt. Faye observa asta zilnic, prieteni care își făceau semn cu mâna și apoi se abandonau unii pe alții, triști. În plus, pasarela nu era niciodată cel mai scurt traseu dintr-un loc în altul, iar locurile în care te puteai urca sau puteai coborî erau la așa o distanță unele de altele, încât lungimea traseului tău se dubla dacă voiai s-o folosești, iar în soarele de august din miezul zilei, betonul avea tendința de a se încinge până ajungea la temperatura unei tigăi de clătite. Așa că majoritatea studenților foloseau trotuarele de dedesubt, întreg corpul studențesc încercând să își croiască drumul prin coridoarele devenite aglomerate și claustrofobe din cauza pilonilor mari de beton necesari pentru a susține pasarela, toate întunecate și umbroase, pentru că pasarela bloca soarele.

Nu era complet exclus zvonul că Pentagonul proiectase campusul Circle pentru a răspândi teroare și disperare printre studenți.

Lui Faye i se promisese un campus potrivit pentru era

spațială, dar ceea ce primise era un loc în care suprafața fiecărei clădiri evoca drumurile de pietriș de acasă. I se promisese un colectiv studențesc muncitor și studios și în schimb primise aceste vecine de alături, aceste fete interesate mai puțin de studii și mai mult de cum să facă rost de droguri, cum să se furișeze în baruri, să primească băuturi pe gratis, cum să și-o tragă – și vorbeau despre asta la infinit, acesta fiind unul din cele două subiecte preferate, celălalt fiind protestul. Următorul protest cu prilejul Convenției Naționale Democrate, acum doar la câteva săptămâni distanță. Devenea limpede că în Chicago urma să aibă loc o mare bătălie, apoteoza anului. Fetele vorbeau entuziasmate despre planurile lor: un marș exclusiv feminin până la Lake Shore Drive, un protest sub forma muzicii și iubirii, patru zile de revoluție, orgii în parc, vocea cristalină, perfectă, împletită în cântec a oamenilor, vom atinge tineretul alb, vom distruge ritualul amfiteatrului, vom înfige un mare spin în ochiul Americii, ne vom lua străzile înapoi, iar toți acei oameni care privesc la televizor? O să-i anti-americanizăm, omule. *Cu toată energia aia, vom opri războiul.*

Faye se simțea departe de astfel de preocupări. Se săpuni intens pe piept, brațe și picioare. Spuma o făcea să se simtă ca o fantomă sau o mumie sau un alt obiect alb și înspăimântător în general. Apa din Chicago era diferită de apa de acasă și indiferent de cât de mult se limpezea, săpunul nu dispărea niciodată cu totul. Un strat subțire îi rămânea întotdeauna pe piele. Cât de ușor și lin îi alunecau mâinile peste șolduri și picioare și coapse. Își închise ochii. Se gândea la Henry.

Mâinile lui pe trupul ei când stăteau pe malul râului în ultima ei noapte în Iowa. Erau reci și tari acele mâini și, când ajunseră sub bluza ei și o apăsau pe burtă, erau ca niște pietre de pe fundul râului. Ea trase aer în piept. El se opri. Ea nu voia ca el să se oprească, dar nu putea să-i spună asta fără să sune nefeminin. Lui nu-i plăcea când ea nu se purta ca o doamnă. În noaptea aceea, el îi dăduse un plic cu instrucțiuni pe care nu trebuia să îl deschidă până când nu ajungea la facultate. Înăuntru era o scrisoare. Se temea că era încă o poezie, dar ceea ce găsi fu un mic cuplet care o copleși: *vino acasă / mărită-te cu mine.* Între timp, el se înrolase în armată, așa cum spusese că va face. Promisese să se ducă în Vietnam, dar nu ajunsese mai departe de Nebraska. Făcea exerciții de controlare a

revoltelor în pregătire pentru inevitabile tulburări civile care urmau. Exersa lovind cu baioneta în manechine umplute cu nisip și îmbrăcate ca hipioții. Exersa folosirea gazelor lacrimogene. Exersa deplasarea în falangă. Urmau să se revadă de Ziua Recunoștinței, iar lui Faye îi era groază de asta. Pentru că ea nu avea un răspuns la propunerea lui. Citise scrisoarea lui o dată și o ascunsese ca pe o marfă de contrabandă. Dar de-abia aștepta să se vadă cu el din nou pe malul râului, când aveau să fie singuri, iar el putea din nou să încerce să o atingă. Se trezea gândindu-se la asta în aceste dimineți dezolante la duș. Se prefăcea că mâinile ei erau ale altcuiva. Poate ale lui Henry. Poate mai precis mâinile unui bărbat abstract – în imaginația ei, nu îl vedea, dar în schimb îi simțea prezența, o căldură solidă, masculină, care o presa. Se gândea la asta în timp ce simțea săpunul pe trupul ei, apa alunecoasă, mirosul șamponului cu care își masa părul. Se întoarse să se limpezească și deschise ochii și văzu, de partea cealaltă a încăperii, la chiuvetă, privind-o, o fată.

— *Scuză-mă!* strigă Faye, pentru că era una dintre fetele acelea – Alice era numele ei.

Vecina lui Faye. Alice cea cu părul lung și chip răutăcios, cu ochelari de soare cu rame argintii la jumătatea nasului, astfel încât în momentul acesta ea privea direct peste ei și curios și teribil spre Faye.

— Să te scuz pentru ce? întrebă Alice.

Faye opri apa și se înfășură în halatul ei.

— Frate, ești prea de tot, spuse Alice zâmbind.

Această Alice era cea mai nebună dintre toate. Jachetă verde de camuflaj și cizme negre, o brunetă sălbatică budistă pe care o vedeai la cantină stând cu picioarele încrucișate și cântând bolboroseli. Faye auzise povești despre Alice – cum mergea făcând autostopul spre Hyde Park în nopțile de weekend, întâlnea băieți, făcea rost de droguri, intra în dormitoare străine și ieșea de acolo mai complicată.

— Ești așa de tăcută mereu, spuse Alice. Mereu singură în camera ta. Ce faci acolo?

— Nu știu. Citesc.

— Citești. Ce citești?

— Multe lucruri.

— Îți citești temele?

— Cred.

— Citești ce îți spun profesorii. Iei note mari.

Faye o văzu acum de aproape, ochii injectați, părul ciufulit, hainele șifonate și mirosind, acel cocktail puternic de tutun, iarbă și transpirație. Faye înțelese acum că Alice nu dormise. Era șase dimineața și Alice tocmai se întorsese de la ce odisee a amorului liber căutau fetele astea noaptea.

— Citesc poezie, spuse Faye.

— Da? Ce fel?

— De toate felurile.

— Bine. Spune-mi o poezie!

— Ce vrei să spui?

— Spune-mi o poezie! Recită una. Ar trebui să fie ușor dacă citești atât de mult. Haide!

Pe obrazul lui Alice era o pată pe care Faye nu o observase până atunci – o urmă de roșu și mov care se adunau chiar la suprafață. O vânătaie.

— Ești bine? întrebă Faye. Fața ta.

— Sunt bine. Grozav. Ce te privește?

— Te-a lovit cineva?

— Ce-ar fi să-ți vezi de treaba ta.

— Bine, spuse Faye. Las-o baltă! Trebuie să plec.

— Nu ești prea prietenoasă, spuse Alice. Ai ceva cu noi sau ceva?

Acele versuri din nou. „Down on Me”. Puneau cântecul acela nenorocit în fiecare noapte. „Everybody in this whole round world!” îl cântau fals de patru sau cinci ori la rând. „They’re down on me!”

De parcă fetele aveau nevoie ca ei – toți acești alți oameni din lume – aveau nevoie să aibă ceva și să le dea un motiv să cânte.

— Nu, nu am nimic cu tine, spuse Faye. Pur și simplu nu o să-ți cer scuze.

— Să-ți ceri scuze pentru ce?

— Pentru că îmi fac temele. Pentru că sunt bună la școală. M-am săturat să mă simt prost din cauza asta. O zi bună.

Faye ieși din baie, se întoarse pleoscăind înapoi în camera ei, se îmbrăcă și se simți atât de plină de venin și furie abstractă, încât se așeză pe pat și își îmbrățișă genunchii și se legănă. O durea capul. Își dădu părul pe spate și își puse ochelarii ei mari și rotunzi care brusc i se păreau ca un fel de mască venețiană

elaborată. Se încruntă în oglindă. Își aduna cărțile în ghiozdan când Alice bătu la ușă.

— Îmi pare rău, spuse Alice. Nu a fost în spiritul frăției. Te rog să accepți scuzele mele.

— Las-o baltă! spuse Faye.

— Dă-mi voie să mă revanșez față de tine. Te scot în oraș diseară. E o întâlnire la care vreau să vii.

— Nu cred că e nevoie.

— E un fel de secret. Să nu spui nimănui.

— Serios, e în ordine.

— Voi fi aici la opt, spuse Alice. Ne vedem atunci.

Faye închise ușa și se așează pe pat. Se întrebă ce o văzuse Alice făcând, acolo la duș, când Faye se gândea la Henry: mâinile lui pe ea. Ce lucru periculos era un trup, cum ilustra atât de ostentativ secretele minții.

Scrisoarea lui Henry era ascunsă în noptiera ei, în sertarul de jos, departe în spate. O pusese într-o carte. *Paradisul pierdut.*

2.

Se adunară în biroul de la *Chicago Free Voice,* o mică foaie imprimată neregulat care se autodesemnase „ziarul străzii”. Pe o alee întunecată, printr-o ușă nemarcată, sus pe niște scări înguste, Alice o conduse pe Faye într-o cameră cu un semn la intrare pe care scria: DISEARĂ! SEXUALITATE FEMININĂ ȘI AUTOAPĂRARE.

Alice atinse semnul cu degetul și spuse:

— Două fețe ale aceleiași monede, nu?

Nu făcuse niciun efort să ascundă vânătaia de pe obraz.

Când au ajuns ele, întâlnirea începuse deja. Camera, aglomerată cu mai mult de douăzeci de femei, mirosea a smoală și kerosen, hârtie veche și praf. Un abur cald de cerneală, lipici și alcool tare atârna în aer ca o ceață. Mirosurile pluteau, apăreau și dispăreau – cremă de pantofi, ulei de in, terebentină. Mirosul înțepător al solvenților și al uleiului îi aminti lui Faye de garajele și magaziile de unelte din Iowa, unde unchii ei își petreceau după-amiezi lungi meșterind la mașini care nu mai mergeau de decenii – mașini puternice cumpărate ieftin la

licitații și restaurate încet, piesă cu piesă, an de an, oricând unchii ei găseau timp și motivație. Dar în timp ce unchii ei își decorau garajele cu logouri sportive și fotografii cu fete frumoase, acest birou avea un steag al Vietcongului pe cel mai mare perete, iar porțiunile mai înguste erau tapetate cu file din ediții anterioare ale *Free Voice:* CHICAGO ESTE UN LAGĂR DE CONCENTRARE era un titlu, ESTE ANUL STUDENȚILOR altul, LUPTAȚI CU PORCII DE PE STRĂZI și așa mai departe. Pereții și podeaua erau acoperite de o funingine fină și neagră, un strat de carbon care transforma lumina din cameră într-un smog cenușiu-verzui. Faye își simțea pielea lipicioasă și acoperită cu murdărie. Adidașii ei se pătară repede.

Femeile stăteau în cerc – unele pe scaune pliante, altele se sprijineau de perete. Fete albe și negre, toate purtau ochelari de soare și jachete de armată și cizme de luptă. Faye se așeză în spatele lui Alice și o ascultă pe femeia care vorbea atunci.

— Îl pocnești, spuse ea, cu un deget în aer, îl muști, țipi cât poți de tare și când faci asta, strigi *foc.* Îi spargi rotulele. Îi lovești urechile ca să-i spargi timpanele. Îți întărești degetele și îi scoți ochii. *Fiți creative.* Băgați-i nasul în creier. Cheile și andrelele pot fi arme dacă sunt ținute ferm. Găsiți o piatră prin preajmă și spargeți-i capul. Dacă știți kung fu, folosiți-vă de kung fu. Este de la sine înțeles că ar trebui să-l loviți de mai multe ori cu genunchii între picioare – iar femeile din cerc încuviințară, aplaudară și încurajară vorbitoarea cu o, *da*-uri *și fix așa*-uri – loviți-l între picioare și strigați: *Nu ești bărbat!* Frângeți-i voința. Bărbații vă atacă pentru că cred că pot. Loviți-l între picioare și strigați: *Nu poți să faci asta!* Nu vă bazați pe alți bărbați să vă ajute. Fiecare bărbat, în inima lui, vrea să fiți violate. *Pentru că asta le confirmă că aveți nevoie de protecția lui.* Violatori de fotolii, asta sunt ei.

Și Alice strigă:

— Da! Așa e!

Și alte femei încurajară și Faye nu știa cum să se stăpânească.

Se simțea țeapănă și emoționată și privi în jur la celelalte femei și încercă să le imite postura defectă în timp ce vorbitoarea concluzionă:

— Cât timp bărbaților li se confirmă în mod repetat potența și masculinitatea prin viol, ei nu vor face nimic să îl oprească.

Decât dacă îi forțăm să facă asta. Așa că spun să luăm atitudine. Gata cu soții. Gata cu nunțile. Gata cu copiii. Până la anihilarea violului. O dată pentru totdeauna. *Un boicot reproducător total!* Vom opri civilizația.

Iar apoi femeia primi aplauze puternice, celelalte ridicându-se în picioare și o bătând-o pe spate, Faye urmând să se alăture și ea ovațiilor când dintr-un colț întunecat al camerei se auzi un scârțâit puternic de metal. Toată lumea se întoarse să privească, iar atunci Faye îl văzu pentru prima oară.

Numele lui era Sebastian. Purta un șorț alb plin de gudron, cu dâre cenușii unde își șterse mâinile, părul negru și ciufulit atârnându-i în fața ochilor când privi sfios înapoi spre grup și spuse:

— Scuze!

Stătea în spatele unei mașinării care părea construită ca un tren – toată din metal negru, turnat, strălucind de ulei, axuri argintii și rotițe dințate. Mașinăria vârâia și vibra, ocazionalul *toc* al metalului căzând pe pantele de undeva din măruntaiele ei, ca monedele scăpate pe o masă. Bărbatul – era tânăr, cu tenul măsliniu, cu un aspect de câine bătut – trase de o foaie de hârtie din mașină și Faye își dădu seama că aparatul era o presă de tipar, iar foaia, o copie din *Free Voice.*

Alice strigă spre el:

— Hei, Sebastian! Ce gătești acolo?

— Ediția de mâine, spuse el, zâmbind, orientând hârtia spre lumină.

— Ce e în ea?

— Scrisori către editor. Am avut un teanc.

— Sunt bune?

— O să te uimească, spuse el, încărcând mașina cu mai multă hârtie. Scuze. Purtați-vă normal. Nici nu sunt aici.

Și toată lumea se întoarse și ședința începu din nou, dar Faye continua să-l privească pe Sebastian. Cum mânuia butoanele și levierele, cum cobora capul mașinii ca să pună cerneala pe hârtie, cum își strângea buzele, concentrat, cum gulerul de la cămașa albă se pătase verde-închis, profund, iar ea se gândea că el arăta ca un cercetător nebun, frumos și neîngrijit, și cum se simțea conectată cu el în felul în care străinii simt un fel de frăție unii față de alții, când auzi pe cineva din grup spunând ceva despre *orgasme.*

Faye se întoarse să vadă cine vorbea – o femeie înaltă, cu părul blond ca o cascadă pe spatele ei, un șirag de mărgele la gât, o bluză de un roșu strălucitor și un decolteu adânc. Ea se apleca în față și întreba despre orgasme. Poți să le ai doar într-o singură poziție? Lui Faye nu-i venea să creadă că spusese așa ceva cu un băiat în cameră. În spatele lor, mașinăria lui presa hârtia, vibrând ca o bătaie de inimă. Cineva sugeră că poți să ai orgasme în două și poate chiar trei poziții.

Altcineva spuse că orgasmul era o ficțiune. Era inventat de doctori ca să ne facă să ne simțim rușinate. Rușinate de ce? Că nu le avem cum le au băieții. Lumea aprobă. Trecură mai departe.

Se sugera că puteai avea orgasm pe iarbă și uneori pe acid, dar aproape niciodată pe heroină. Cineva spunea că oricum cel mai bun sex era fără droguri. Prietenul unei femei nu putea să facă sex dacă nu era beat. Prietenul altei femei îi ceruse recent să facă spălături vaginale. Era un prieten care, după sex, petrecea o oră curățând baia cu un mop și germicid. Mai era un prieten care își numise pula Domnul Rumpy-Pumpy. Altul voia numai felații până la căsătorie.

— Amor liber! spuse cineva și toată lumea râse.

Pentru că, în ciuda a ceea ce spuneau ziarele, nu era vremea amorului liber. Era vremea *scrisului* despre amorul liber, când amorul liber era puternic condamnat, rareori practicat și teribil promovat. Fotografii cu femei la bustul gol dansând în public la Berkeley erau extrem de criticate și intens distribuite. Știri despre scandalul despre sexul oral de la Yale au ajuns în fiecare dormitor din țară. Toată lumea auzise despre fata de la Barnard care trăia cu un băiat cu care nici măcar nu era măritată. Imaginația era capturată de regiunea pelviană a studentelor de la universitate – povești despre fiice caste la un moment dat, transformate în deviante într-un singur semestru. Articole de reviste care condamnau masturbarea, FBI care avertiza asupra orgasmului clitoridian și Congresul care cerceta pericolele felației. Niciodată până atunci nu fuseseră autoritățile atât de remarcabil de *explicite.* Mamele învățau semnele prevestitoare ale dependenței de sex, copiii erau consiliați împotriva plăcerii criminale care distrugea sufletul. Poliția trimitea elicoptere deasupra plajelor ca să prindă femeile în sânii goi. Revista *Life* spunea că fetele ușuratice aveau invidia penisului și că

transformau bărbații adevărați în fătălăi. *The New York Times* spunea că din cauza desfrâului în exces, fetele căpătau comportament psihotic. Copiii buni din clasa de mijloc deveneau homosexuali, drogați, beatnici, renunțau la școală. Era adevărat. Auzeai la Cronkite. Politicienii jurau să devină mai duri. Dădeau vina pe pastilă, părinți liberali și permisivi, rata în creștere a divorțurilor, filmele deocheate, cluburile de go-go, ateism. Oamenii dădeau din capete, consternați de tineretul care o luase razna, iar apoi porneau să caute mai departe alte povești scandaloase, le găseau și citeau fiecare cuvințel.

Barometrul pentru sănătatea țării părea să fie ceea ce credeau bărbații de vârstă mijlocie despre comportamentul studentelor.

Dar pentru fete nu era vremea amorului liber. Era vremea amorului stânjenit, rușinat și emoționat și ignorant. Despre asta nu scria nimeni, cum fetele amorului liber se adunau în aceste camere întunecate și se *îngrijorau.* Citeau toate poveștile și le credeau și astfel credeau că făceau ceva greșit.

— Vreau să fiu la modă, dar nu vreau ca prietenul meu să și-o tragă cu alte femei, spuneau multe, multe fete care descopereau că amorul liber era încă încurcat în toate vechile argumente – gelozie, invidie, putere.

Era o momire sexuală, moda amorului liber nu se ridica la înălțimea așteptărilor.

— Dacă nu vreau să fac sex cu cineva înseamnă că sunt o puritană? întrebă o femeie la întâlnire.

— Dacă nu vreau să mă dezbrac la un protest, sunt o puritană? întrebă alta.

— Bărbații cred că ești o tipă tare dacă îți dai jos bluza la proteste.

— Toate fetele alea goale de la Berkley care țin flori.

— Ele vând multe ziare.

— Pozează cu vopsea psihedelică pe țâțe.

— Ce fel de libertate e asta?

— Fac asta doar ca să fie populare.

— Nu sunt libere.

— Fac asta pentru bărbați.

— Ce alt motiv ar avea?

— Nu există niciun alt motiv pentru asta.

— Poate le place, spuse o voce nouă, o voce tăcută și toată

lumea se întoarse să vadă de unde venea: fata cu ochelarii rotunzi și ciudați care până acum fusese nenatural de tăcută.

Faye se înroși la față și plecă privirea în podea.

Alice se întoarse și o privi.

— Ce le place la asta? întrebă ea.

Faye ridică din umeri. Era șocată de ea însăși că spusese ceva, cu atât mai mult *asta.* Ea voia să își retragă imediat vorbele, să le apuce și să le îndese în gura ei proastă. *Poate le place,* o, Doamne, o, Doamne, fetele se uitau la ea și așteptau. Avea senzația că era o pasăre rănită într-o cameră plină de pisici.

Alice își înclină capul și întrebă:

— *Ție* îți place?

— Uneori. Nu știu. Nu.

Uitase de sine. Se ambalase pentru moment – toată vorbăria asta despre sex, toate fetele atât de entuziasmate, iar ea se imagină acasă, stând în fața ferestrei sale mari, închipuindu-și un străin întunecat care trece pe acolo și o vede, când izbucni chestia asta, pur și simplu ieși afară. *Poate le place.*

— Îți place să te dai în spectacol pentru bărbați? întrebă Alice. Să-ți afișezi țâțele ca să te placă?

— Nu asta am vrut să spun.

— Cum te cheamă? întrebă cineva.

— Faye, spuse ea, iar fetele așteptară.

Se uitau la ea. Își dorea mai mult decât orice să fugă din cameră, dar asta ar fi atras și mai multă atenție. Stătea încordată, încerca să se gândească la ceva de spus și atunci Sebastian ieși din umbră și o salvă.

— Îmi pare rău să vă întrerup, spuse el, dar am un anunț de făcut.

Și când el vorbi, grupul uită, cu milă, de Faye. Ea stătea acolo fierbând și ascultându-l pe Sebastian – el vorbea despre următorul protest, cum primăria nu le dăduse aprobare să ocupe parcul, dar ei o vor face oricum.

— Spuneți-le și prietenilor voștri, spuse el. Aduceți pe toată lumea. O să avem o sută de mii de oameni sau mai mult. Vom schimba lumea. Vom pune capăt războiului. Nimeni nu se va duce la școală. O să oprim orașul cu totul. Muzică și dans la fiecare semafor roșu. Porcii nu ne pot opri.

Și la menționarea porcilor, porcii înșiși râseră.

Pentru că ascultau.

Erau ascunși într-un mic birou situat câțiva kilometri mai la sud, numit „camera războiului”, la subsolul Internațional Amphitheatre, unde detectivii ascultau prin radio îndemnurile lui Sebastian și vorbăraia ineptă a fetelor. Notau în carnețele și făceau remarci asupra prostiei copiilor de facultate, cum erau atât de încrezători. Biroul de la *Chicago Free Voice* era ascultat de cât timp deja? Câte luni? Copiii n-aveau habar.

Afară, lângă amfiteatru, erau abatoarele – celebrele țarcuri de vite din Chicago, de unde polițiștii auzeau urletele animalelor, ultimele vaiete ale vitelor și porcilor. Unii dintre polițiști, interesați, se uitau dincolo de garduri și vedeau carcasele ridicate de la pământ de cârlige și vagonete, trase spre moarte, dezmembrate, podelele acoperite de mărunțaie și rahat, bărbați hăcuind neobosiți în membre și gâturi – totul părea potrivit. Cuțitele curbate ale măcelarilor ofereau polițiștilor un fel de claritate, un fel de puritate a intenției care dădea slujbelor lor o metaforă ajutătoare, nerostită, călăuzitoare.

Ei ascultau și notau pe hârtie orice, orice amenințare condamnabilă, apeluri la violență, în afară de agitații, propagandă comunistă, iar în seara asta primiseră ceva special – un nume, unul nemairostit până atunci, cineva nou: *Faye.*

Ei priviră spre tipul nou care stătea în colț cu carnețelul în mână, promovat recent de la polițist de patrulă la Brigada Roșie: ofițerul Charlie Brown. El încuviință. Notă numele.

Brigada Roșie era unitatea de inteligență antiteroristă sub acoperire a departamentului de poliție din Chicago care fusese creată în anii 1920 pentru a spiona organizatorii sindicatelor, se extinsese în anii 1940 pentru a spiona comuniștii, iar acum se concentra pe amenințările la adresa păcii domestice reprezentate de stângiștii radicali, în mare parte studenți și negri. Era o slujbă atrăgătoare, iar Brown era conștient că unii dintre ceilalți ofițeri, cei mai în vârstă, erau sceptici la adresa lui și a promovării sale: era tânăr, plin de nerv, avusese o carieră scurtă care până acum nu se remarcase prin nimic – până acum, arestase în mare parte doar hipioți stricați pentru infracțiuni minore. Vagabondaj. Traversare prin locuri nepermise. Încălcarea interdicțiilor. Statutul vag împotriva indecenței publice. Țelul lui ca polițist de patrulă era să devină așa o neplăcere, încât ei pur și simplu să renunțe, hipioții, să renunțe

și să plece mai departe la altă secție sau, chiar mai bine, în alt oraș. Atunci Chicago nu va mai trebui să aibă de-a face cu ceea ce era unanim acceptat drept cea mai proastă generație din toate timpurile. Clar era cea mai proastă, chiar dacă era și generația lui. El nu era cu mult mai mare decât puștii pe care îi aresta. Dar uniforma îl făcea să se *simtă* mai bătrân, uniforma și tunsoarea scurtă și soția și copilul și pensia și preferința pentru lucrurile liniștite precum barurile fără prea multă muzică unde singurul lucru pe care îl auzeai era murmurul conversațiilor și ocazionalele pocnete ale bilelor de biliard. Și biserica. Mersul la biserică unde îi vedea pe ceilalți polițiști de patrulă: era o frăție. Erau tipi catolici, din cartier. Îi băteai pe spate când îi vedeai. Erau tipi buni, beau, dar nu prea mult, erau buni cu soțiile lor, își reparau casele, construiau lucruri, jucau poker, își plăteau ipotecile. Soțiile lor se cunoșteau între ele, copiii lor se jucau împreună. Locuiau în cartier de când se știau. Tații lor locuiseră acolo, la fel și bunicii. Erau irlandezi, polonezi, germani, cehi, suedezi, dar acum profund *chicagoani.* Aveau pensii de la primărie care îi făceau o partidă bună pentru doamnele din cartier care voiau să se așeze la casa lor. Se iubeau unii pe alții, iubeau orașul, iubeau America, și nu într-un fel abstract cum li se cerea copiilor să depună jurământ, ci până în miezul lor – pentru că erau *fericiți,* ei făceau asta, trăiau, aveau succes, munceau din greu, își creșteau copiii, trimiteau copiii la nenorocita de școală. Văzuseră cum îi crescuseră tații lor și, ca majoritatea băieților, își făceau griji că nu se ridică la înălțimea așteptărilor. Dar se ridicau, o făceau și îi mulțumeau lui Dumnezeu și Americii și orașului Chicago pentru asta. Nu ceruseră mult, dar primiseră ceea ce ceruseră.

Era greu să nu iei toate astea personal. Când în cartier se mutau elemente rele, era greu să nu o iei personal. *Era* personal. Chiar bunicul ofițerului Brown se mutase în acest cartier tânăr fiind. El era Czeslaw Bronikowski până să ajungă pe insula Ellis, unde i s-a dat numele Charles Brown, un nume transmis de atunci fiecărei generații, fiecărui fiu prim născut din familie.

Și chiar dacă ofițerul Brown s-ar fi descurcat foarte bine și fără tachinarea pe care o declanșa numele lui când copiii începuseră să citească nenorocita de bandă desenată prin clasa a cincea, lui tot îi plăcea – era un nume bun, un nume *american,*

o consolidare a trecutului și viitorului familiei sale.

Era un nume care se potrivea.

Așa că atunci când un drogat din alt oraș, un punkist pacifist, un hipiot ciudat cu părul lung stătea pe trotuar tot timpul speriind bătrânicile, era, într-adevăr, personal. De ce nu puteau să se integreze și gata?

Cu negroteii era cel puțin rezonabil. Dacă negrii nu apreciau în mod deosebit America, ei bine, el putea să înțeleagă asta. Dar copiii aceștia, acești copii albi din clasa de mijloc, cu sloganurile lor antiamericane – ce le dădea dreptul?

Așa că misiunea lui era simplă: să țintească și să enerveze elementele rele din oraș atât cât îi permitea legea. Cât putea de mult fără să își riște pensia sau să facă de râs în mod public orașul sau primarul. Și da, uneori cineva apărea la televizor, de obicei un idiot de pe Coasta de Est care n-avea nicio idee despre ce dracului vorbea, care spunea că polițiștii din Chicago erau duri sau brutali sau încălcau drepturile oamenilor din Primul Amendament. Dar nimeni nu acorda multă atenție acestui lucru. Era o expresie: probleme de Chicago, soluții de Chicago.

De exemplu, dacă un beatnic se plimba prin circumscripția lui pe la două dimineața, era destul de simplu să îl aresteze pentru că încălcase interdicția de circulație. Era destul de cunoscut că majoritatea acestor tipi nu purtau la ei nicio formă de identificare, așa că atunci când spuneau „Limita nu mi se aplică mie, porcule”, el putea să spună „Dovedește-o” și pur și simplu ei nu aveau cum. Simplu. Așa că petreceau câteva ore incomode într-un țarc de arest până pricepeau mesajul: nu ești bine-venit aici. Și asta fusese o treabă acceptabilă pentru ofițerul Brown – el era conștient de propriile sale talente și limitări, nu era ambițios. Era mulțumit ca polițist de patrulă până când, aproape accidental, ajunsese să cunoască și să câștige încrederea unui anumit lider hipiot, iar când le spusese șefilor că „făcuse contact cu un lider student radicalist” și acum „avea acces la sediul lor sacru, subteran” și ceru să fie alocat la Brigada Roșie – mai precis divizia care investiga activitatea antiamericană de la Chicago Circle – au fost de acord fără tragere de inimă. (Nimeni altcineva din forțele de poliție nu putuse să se infiltreze în Circle – copiii ăștia de facultate adulmecau *repede* un fals.)

Brigada Roșie montase microfoane în camere și în telefoane.

Făceau poze pe ascuns. Încercau să fie cât puteau de perturbatori la modul general față de mișcarea antirăzboi. El o considera ca fiind o amplificare simplă a ceea ce vedea pe stradă – enervarea și arestarea hipioților – doar că acum se făcea în secret, folosind tehnici care împingeau limitele a ceea ce era practic legal.

De exemplu, ei au spart biroul Studenților pentru o Societate Democratică, au furat fișiere, au spart mașini de scris și au scris cu spray-ul „Black Power" pe pereți ca să îi încurce pe puști. Asta părea într-adevăr puțin îndoielnic, dar el se gândea că singura schimbare dintre vechea lui slujbă și aceasta nouă era metoda. Formula morală, se gândi el, era aceeași.

Probleme de Chicago, soluții de Chicago.

Și acum primise în dar un nou nume de cercetat, un nou element marginal sosit recent la Circle. Scrise numele în carnetul său. Puse o stea lângă el. Avea să o cunoască foarte curând pe această Faye.

3.

Faye afară, în iarbă, cu spatele sprijinit de o clădire, la umbra unui arbore mare din campus, își puse ușor ziarul în poală. Îi netezi cutele. Îndoi colțurile unde începuseră să se onduleze. Hârtia nu era de ziar obișnuit – era mai țeapănă, mai groasă, aproape cerată. Cerneala se lua de pe pagină și îi mânjea vârfurile degetelor. Își șterse mâinile de iarbă. Privi caseta redacțională – *Editor-șef: Sebastian* – și zâmbi. Era ceva triumfător și îndrăzneț în felul în care Sebastian își folosea numai prenumele. El ajunsese la o popularitate suficientă încât să fie cunoscut public sub un singur nume, precum Platon sau Voltaire sau Stendhal sau Twiggy.

Deschise ziarul. Era ediția pe care Sebastian o imprimase noaptea trecută, plină cu scrisori către editor. Începu să citească.

Dragă Chicago Free Voice,

Îți place să te ascunzi de porci și de ceilalți oameni care ne critică? Din cauza hainelor noastre și a părului? Adică eu

făceam asta, dar acum nu vorbesc cu ei. Îi fac să mă placă și devenim prieteni și atunci le spun că fumez iarbă. Și dacă te plac, ar putea să fumeze cu tine odată și să asculte. Vei ajuta să mai adăugăm unul la numărul nostru mereu în creștere cred că 50 la sută din SUA o face și ofițerii de la narcotice cred că suntem cu toții bolnavi mintali ha ha.

Azi era cald și luminos și era plin de insecte: țânțarii i se loveau de față, puncte negre între ochii ei și pagină, de parcă semnele de punctuație fugeau. Îi goni. Era singură, nu era nimeni prin preajmă, găsise un mic loc liniștit în partea de nord-est a campusului, un petic de iarbă separat de trotuar de un mic tufiș, în spatele noii clădiri de Științe Comportamentale, care absolut era cea mai detestată clădire din tot campusul Circle. Aceasta era cea prezentată în toate broșurile, proiectată potrivit principiilor geometrice ale teoriei câmpurilor, o nouă arhitectură menită să demoleze vechea „tiranie a pătratului" din arhitectură, spuneau broșurile. O arhitectură modernă care abandona pătratul în favoarea unei matrice suprapuse de octogoane înscrise în cercuri. De ce era asta mai bun decât un pătrat, filosofic vorbind, broșurile nu explicau niciodată. Dar Faye putea să ghicească: un pătrat era vechi, tradițional, antic și deci prost. Lui Faye i se părea că cel mai rău lucru din acest campus, atât pentru studenți, cât și pentru clădiri, era să fii *pătrat.*

Așa că clădirea de Științe Comportamentale era modernă, cu multe unghiuri, ceea ce în practică făcea ca locul să fie o dezordine sălbatică. Fagurii interconectați nu aveau niciun sens intuitiv, holurile erau zimțate și întortocheate, astfel încât nu puteai să mergi nici cinci metri fără să trebuiască să iei vreo decizie de navigație. Aici se întâlnea clasa de poezie a lui Faye și pur și simplu găsirea clasei corecte era un calvar care îi taxa atât răbdarea, cât și simțul de orientare spațială. Anumite scări nu duceau nicăieri, doar spre un perete sau o ușă încuiată, în schimb alte scări duceau în jos, spre scări mici care intersectau alte scări, toate arătând identic. Ceva ce părea un capăt de drum se deschidea de fapt spre o nouă zonă despre care nici nu te-ai fi gândit că era acolo. Etajul trei era vizibil de la etajul al doilea, fără nicio cale vizibilă de a ajunge acolo. Totul era construit în cercuri și unghiuri oblice, garantând astfel că aproape oricine se rătăcea și într-adevăr, toți cei care vedeau

această clădire pentru prima oară aveau aceeași expresie uimită, încercând să se orienteze într-un loc în care „stânga” și „dreapta” aveau foarte puțin sens.

Părea mai puțin un loc în care studenții ar studia științele comportamentale și mai degrabă un loc în care cercetătorii behavioriști ar studia studenții ca să vadă cât timp vor putea aceștia să îndure un mediu fără sens înainte să o ia razna complet.

Așa că majoritatea studenților o evitau, dacă puteau, ceea ce făcea să fie un loc bun pentru Faye ca să stea singură și să citească.

> *Voi credeți că sunteți nebuni? Adică voi faceți parte din acei 50 la sută, nu? Adică voi toți fumați iarbă, nu? Eu da. Și muncesc din greu sau la fel de mult ca oricine altcineva de la oficiul poștal. Și toți colegii mei știu că fumez adică mereu mă întreabă dacă o cutie de ceai miroase a iarbă. Azi am găsit una care mirosea și mulți dintre ei au vrut s-o miroasă. Apoi am împachetat-o și am livrat-o. Acea persoană care a primit-o trebuie să o fi luat până acum. Se poate să se bucure de pachetul său. Poate că îmi citește scrisoarea. Bună, prietene.*

O mișcare în depărtare îi distrase atenția și ridică privirea, îngrijorată. Pentru că, dacă vreun profesor de-ai ei o vedea citind *Chicago Free Voice,* dacă orice oficial al facultății care îi administra bursa o vedea citind *Ziarul Străzii*, pronarcotice, pro Vietcong, antiinstituțional – ei bine, ar crede anumite lucruri nefericite despre ea.

Așa că imediat scoase capul din ziar când văzu periferic apropiindu-se o siluetă care mergea pe trotuar de partea cealaltă a tufei. Dintr-o privire își dădu seama că nu era nici profesor, nici administrator. Părul lui era prea mare pentru asta. *Ca un mop* era cuvântul care circula pe atunci, dar părul lui nu mai era demult ca un mop și mai mult un fel de inflorescență. Crescut sălbatic. Îl privi venind, capul îi era băgat în ziar ca să nu pară că se holbează și, când se apropie, trăsăturile lui deveniră mai clare și își dădu seama că îl știa. Era băiatul de noaptea trecută. De la întâlnire. Sebastian. Ea își dădu părul pe spate și își șterse sudoarea de pe frunte. Ridică ziarul ca să își ascundă fața. Se lipi cu spatele de clădire și se simți

recunoscătoare că acea clădire avea atâtea ieșituri și colțuri. Poate că va trece pe lângă ea.

Aș prefera să fumez un joint cu un porc decât să continui să tot fug de el, adică tu nu ai face la fel? Adică tu nu ai face asta dacă așa ar face toată lumea? Fără lupte, fără războaie! Doar un grup de oameni fericiți. Un gând extrem sau nu?

Își acoperi capul cu ziarul – recunoscu că asta era o manevră patetică întrucâtva, ca de struț. Auzea pașii lui Sebastian pe iarbă. Simți cum fața îi era cu zece grade mai caldă. Simți transpirația de pe tâmple și o șterse cu degetele. Strânse ziarul și îl ținu aproape.

Oameni buni, oamenii mei, ce-ați zice să ne întâlnim cu toții? Adică TOȚI? Adică cel puțin 10 milioane de oameni ei bine poate 9 milioane. Aș vrea să dau mâna cu voi toți oameni buni. Ne trebuie doar un loc în care să facem un Festival Dat Naibii și să le arătăm noi lor cât de mulți suntem de fapt!

Pașii se opriră. Apoi porniră din nou și se apropiară. El mergea spre ea acum și Faye respira și își ștergea umezeala de pe frunte și aștepta. El se apropie – poate la trei metri distanță, poate un metru și jumătate. Ziarul îi bloca vederea, dar ea simțea că el e acolo. Ar fi fost absurd să pretindă că nu. Coborî ziarul și îl văzu zâmbind.

— Bună, Faye! spuse el.

Sări și se așeză jos lângă ea.

— Sebastian, spuse ea, și încuviință și zâmbi cât de autentic putu.

Arăta chipeș. Chiar profesional. Părea încântat că ea îi ținuse minte numele. Haina de cercetător nebun dispăruse. Acum purta un sacou normal – de catifea, bej neutru – și o cămașă albă simplă, cravată subțire bleumarin, pantaloni maro. Arăta prezentabil, acceptabil, poate cu excepția părului – prea lung, prea ciufulit, prea mare – dar oricum, material de băiat bun, unul care putea fi, în stadiul lui actual, poate chiar prezentat părinților.

— Ziarul tău e destul de bun, spuse Faye, deja gândindu-se cum să fie extrem de agreabilă în acest moment, cum să intre în

grațiile lui: să fii susținătoare, să fii plină de laude. Scrisoarea aceea de la bărbatul de la oficiul poștal? Cred că chiar are dreptate. E destul de interesant.

— O, Doamne, ți-l imaginezi pe tipul acela organizând un festival? Zece milioane de oameni? Da, sigur.

— Nu cred că chiar vrea să organizeze un festival, spuse Faye. Cred că vrea să știe că nu e singur. Mie mi se pare doar că e singur.

Sebastian o privi fals surprins – înclină capul, ridică o sprânceană și zâmbi.

— Mie mi s-a părut că e nebun, spuse el.

— Nu. Caută oameni cărora să li se alăture. Nu asta facem cu toții?

— Hm, spuse Sebastian și o privi o clipă. Ești diferită, nu-i așa.

— Nu știu la ce te referi.

Ea își șterse sudoarea de pe frunte.

— Ești sinceră, spuse Sebastian.

— Sunt?

— Tăcută, dar sinceră. Nu vorbești mult, dar când vorbești, spui ce gândești. Majoritatea oamenilor pe care îi știu vorbesc constant, dar nu spun niciodată ceva adevărat.

— Mersi?

— Și ai cerneală pe toată fața.

— Ce?

— Cerneală, spuse el. Peste tot.

Ea își privi vârfurile degetelor, înnegrite de la ziar, și făcu legătura.

— O, nu, spuse ea.

Căută în ghiozdan cosmeticele. Deschise pudriera, se privi în oglindă și văzu ce se întâmplase: dungi negre, întunecate, pe frunte, obraji, tâmple, exact pe unde degetele ei șterseseră sudoarea. Și acesta era genul de moment care putea să-i strice toată ziua, genul de moment care de obicei declanșa strânsoarea, panica: a face ceva prostesc în fața unui străin.

Dar altceva, surprinzător, se întâmplă în schimb. Faye nu avu o criză. În schimb râse.

— Arăt ca un dalmațian! spuse ea și *râse.*

Nu știa de ce râdea.

— E vina mea, spuse Sebastian. Îi întinse o batistă. Ar trebui să folosesc cerneală mai bună.

Ea șterse urmele.

— Da, spuse ea. E vina ta.

— Mergi cu mine, spuse el, și o ajută să se ridice și părăsiră umbra copacului.

Fața lui Faye era acum curată și luminoasă.

— Ești amuzantă, spuse el.

Ea se simți ușoară, fericită, poate chiar puțin pusă pe flirt. Era prima oară în viața ei când cineva o descrisese drept amuzantă. Spuse:

— Ai o memorie bună, domnule.

— Da?

— Ți-ai amintit numele meu, spuse ea.

— A, păi, ai făcut impresie. Lucrul acela pe care l-ai spus la întâlnire.

— Nu am gândit. Doar a ieșit pur și simplu.

— Ai avut dreptate totuși. A fost o perspectivă importantă.

— Ba nu.

— Ai evidențiat că uneori ceea ce vor oamenii din punct de vedere sexual este în conflict cu ceea ce vor din punct de vedere politic, iar asta i-a făcut pe toți să se simtă incomod. În plus, grupul acela tinde să sară pe oamenii timizi. Părea că ai dat de belea.

— Nu sunt timidă, spuse ea, doar că…

Și se opri să găsească cuvântul potrivit, felul corect și comprehensibil de a spune, apoi sări cu totul peste explicație.

— Îți mulțumesc că ai vorbit, spuse ea. Apreciez.

— Nicio problemă, spuse Sebastian. Ți-am văzut *maarr*-ul.

— Ce?

— *Maarr*-ul tău.

— Ce este un *maarr*? Am un *maarr*?

— Îți voi povesti, spuse el, iar apoi îi explică despre *maarr.* Am aflat despre asta în Tibet, când am vizitat această sectă de călugări, unul dintre cele mai vechi grupuri budiste de pe pământ, i-am întâlnit cât timp am studiat în străinătate. Am vrut să-i cunosc pentru că ei au rezolvat problema empatiei umane.

— Nu știam că asta e o problemă care trebuie rezolvată.

— A, sigur. Problema este că nu putem să simțim asta cu adevărat. Empatia. Majoritatea oamenilor cred că empatia înseamnă să înțelegi altă persoană sau să relaționezi cu ea. Dar este mai mult decât atât. Empatia adevărată este *senzația*

corporală reală a sentimentelor altcuiva, astfel încât nu este experimentată doar de creier, ci și în trup, trupul vibrează ca un diapazon la tristețea și suferința altcuiva, ca atunci când, de exemplu, plângi la înmormântările oamenilor pe care nici nu i-ai cunoscut vreodată, ai senzația fizică de foame atunci când vezi un copil înfometat, ai amețeală când privești un acrobat. Și așa mai departe.

Sebastian o privi pe Faye ca să vadă dacă era interesată.

— Continuă, spuse ea.

— Bun. Deci, dacă urmăm pista asta spre a ajunge la o concluzie, atunci empatia devine ca o bântuire, o condiție care este imposibilă, pentru că toți avem egouri separate, am ajuns la individuație, nu putem cu adevărat *să fim* altă persoană și asta este marea problemă a empatiei: că o putem aborda, dar nu ne dăm seama de ea.

— Ca viteza luminii.

— Exact! Natura are anumite limite – empatia umană perfectă fiind una dintre ele – care vor fi mereu puțin dincolo de atingerea noastră. Dar călugării au rezolvat problema astfel: maarr-ul.

Faye asculta uimită. Că un băiat spunea astfel de lucruri. I le spunea ei. Nimeni nu îi mai vorbise astfel. Voia să îl îmbrățișeze și să plângă.

— Consideră că *maarr-ul* este scaunul sentimentelor, spuse Sebastian, care se află adânc în trupul tău, undeva aproape de stomac – toată dorința, toate năzuințele, toate sentimentele de iubire și compasiune și dorință, toate dorințele și nevoile secrete ale unei persoane se află în *maarr.*

Faye își puse palma pe burtă.

— Da, spuse Sebastian zâmbind. Exact acolo. Să *„vezi” maarr-ul* cuiva înseamnă să recunoști dorința altcuiva – fără să întrebi, fără să ți se spună – și să acționezi în direcția asta. Acea ultimă parte este esențială: „văzul” nu este complet până când cineva nu *face ceva în privința asta.* Așa că un bărbat doar „vede” dorințele unei femei când le îndeplinește fără să i se spună să facă asta. O femeie „vede” *maarr-ul* înfometat al unui bărbat când, fără să i se spună, îi oferă hrană.

— Bun, spuse Faye. Am priceput.

— Acest sentiment de empatie *activă* este ceea ce ador cel mai mult la sentimentul că un om trebuie să facă mai mult

decât să relaționeze în tăcere cu alt om. Trebuie să și *facă ceva să se întâmple.*

— Empatia este realizată numai prin faptă, spuse Faye.

— Da. Așa că la întâlnire, când am văzut că grupul începe să te critice, le-am distras atenția și în felul acesta ți-am văzut *maarr*-ul.

Și Faye urma să îi mulțumească, când ajunseră într-un luminiș și, în fața ei, văzu oameni, auzi oameni scandând. Auzise un zgomot slab în timpul plimbării lor, în timp ce dădeau ocol în sens invers acelor de ceasornic clădirii departamentului de Științe Comportamentale, parcurgând traseul zimțat specific unui campus care avea puține căi directe de a ajunge dintr-un loc în altul. Devenise mai strident pe măsură ce Sebastian își spunea povestea despre empatie și călugări și cum îi vedea *maarr*-ul.

— Ce se aude? întrebă ea.

— A, e demonstrația.

— Ce demonstrație?

— Nu știi? Sunt afișe puse peste tot.

— Cred că nu am observat.

— Este protestul ChemStar, spuse el, și ieșiră în curtea monoliticei University Hali, de departe cea mai înaltă și mai intimidantă clădire din campus. În timp ce multe clădiri din Circle aveau trei etaje, University Hall era un monstru de treizeci de etaje. Era vizibil de oriunde, ivindu-se peste copaci, mai groasă în vârf decât la bază – anonimă, pătrățoasă, tiranică. Arăta ca un exoschelet bej de beton care fusese atașat în jurul unei clădiri puțin mai mici, puțin mai maronii. Ca oricare altă structură din campus, și aceasta avea ferestre înguste, prea mici ca să încapă un trup prin ele. Asta cu excepția ultimului etaj. Singurele ferestre din tot campusul care păreau suficient de mari ca să sari prin ele se aflau, în mod suspicios, aproape ademenitor, în cel mai înalt punct din campus – ultimul etaj al University Hall –, iar acest lucru li se părea unora dintre cei mai cinici studenți drept răuvoitor și sinistru.

Aici mărșăluiau zeci de studenți: cu barbă, cu păr lung, furioși, strigau la clădire, strigau la oamenii din clădire – administratori, birocrați, președintele universității – țineau semne care arătau cum din logoul ChemStar picura sânge, acel logo ChemStar pe care Faye îl cunoștea prea bine. Era cusut vizibil pe uniforma pe

care o purta tatăl ei la serviciu, chiar acolo pe piept, C-ul și S-ul legate din logo.

— Ce e în neregulă cu ChemStar? întrebă ea.

— Fabrică napalm, spuse Sebastian. Omoară femei și copii.

— Ba nu!

— Este adevărat, spuse Sebastian. Iar universitatea cumpără de la ei produse de curățenie, și de aceea protestăm.

— Fac napalm? întrebă ea.

Tatăl ei nu menționase asta niciodată. De fapt, el nu vorbea deloc despre muncă, nu spunea niciodată ce făcea acolo.

— Este un compus din benzen și polistiren, explică Sebastian, care, atunci când este gelificat și amestecat cu benzina, devine un sirop lipicios, foarte inflamabil, folosit la arderea pielii vietnamezilor.

— Știu ce e napalmul, spuse Faye. Doar că nu știam că îl fabrică ChemStar.

Faye nu se simțea în stare să îi spună lui Sebastian, nici acum, nici vreodată, că educația și copilăria ei fuseseră finanțate de cecuri de salariu de la ChemStar.

Între timp, Sebastian se uita la protest. Nu păru să îi observe anxietatea. (Nu-i mai vedea *maarr*-ul.) Mai degrabă, privea cei doi jurnaliști de la marginea mulțimii – un reporter și un fotograf. Reporterul nu scria nimic, iar fotograful nu făcea poze.

— Nu au venit destui oameni, spuse el. N-o să ajungă în ziar.

Mulțimea avea aproape patruzeci de oameni, erau gălăgioși și mergeau în cerc ținând semne și strigau: „Ucigași, ucigași”.

— Cu câțiva ani în urmă, spuse Sebastian, zece protestatari puteau să obțină câțiva centimetri pe pagina șase. Dar acum, după atâtea proteste, criteriile s-au schimbat. Fiecare nou protest face ca următorul protest să pară ceva obișnuit. Este marele defect al jurnalismului: cu cât se întâmplă mai des un lucru, cu atât este mai puțin o știre. Trebuie să urmăm aceeași traiectorie a bursei de valori – creștere susținută și de neoprit.

Faye încuviință. Se gândea la semnul mare al ChemStar de acasă: FACE CA VISURILE NOASTRE SĂ DEVINĂ REALITATE.

— Cred că există o cale ca asta să ajungă în ziar, spuse Sebastian.

— Care?

— Cineva trebuie să fie arestat. Funcționează de fiecare dată.

El se întoarse spre ea.

— Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, Faye, spuse el.

— Mulțumesc, spuse ea, distrasă, pentru că încă se gândea la tatăl ei, la cum mirosea când venea acasă de la serviciu: a benzină și încă ceva, un miros greu și sufocant, ca gazele de eșapament, asfaltul fierbinte.

— Sper să ne revedem în curând, spuse Sebastian.

Și porni în fugă spre mulțime.

Surprinsă, Faye strigă:

— Așteaptă!

Dar el alergă mai departe, îndreptându-se spre o mașină de poliție parcată aproape de mulțime. Sări pe capotă și ridică ambii pumni în aer. Studenții îl aplaudară puternic.

Fotograful începu să facă poze. Sebastian sărea în sus și-n jos, îndoind capota mașinii, iar apoi se întoarse și privi spre Faye. Îi zâmbi și îi susținu privirea până când poliția ajunse la el, ceea ce se întâmplă repede, și se luptară cu el și îi puseră cătușele și îl luară de acolo.

4.

Când Sebastian aterizase pe mașina poliției, aterizase tare. Pe falcă. Polițiștii erau brutali. Faye și-l imagină în închisoare acum, tot o vânătaie. Ar avea nevoie să îi țină cineva gheață pe falca aia, poate să-i schimbe un bandaj, să-i maseze un spate amorțit. Faye se întreba dacă avea pe cineva care să poată să facă asta pentru el, cineva special. Se trezi sperând că nu avea.

Temele ei erau împrăștiate pe pat. Citea Platon, *Republica.* Dialogurile. Terminase lecturile obligatorii, înghițise totul despre peștera alegorică a lui Platon, oamenii alegorici care trăiau în peștera alegorică și vedeau numai umbrele lumii adevărate și credeau că umbrele *erau* lumea adevărată. Ceea ce voia să spună Platon de fapt era că modul în care ne reprezentăm noi realitatea și realitatea însăși uneori nu se potrivesc.

Își terminase tema și citea singurul capitol din carte pe care profesorul nu îl recomandase, ceea ce părea curios. Dar acum, când era la jumătate, Faye înțelese de ce. În acest capitol, Socrate îi învăța pe niște bărbați bătrâni cum să atragă băieți foarte tineri.

Pentru sex.

Care era sfatul lui? Nu lăuda niciodată băiatul, spunea Socrate. Nu încerca romantismul, nu îl copleși. Când lauzi un băiat frumos, spunea el, băiatul se umple de o părere atât de bună despre el însuși, încât devine mai greu de prins. Ești un vânător care își alungă prada. Persoana care îi spune unei persoane atrăgătoare că este atrăgătoare nu face decât să devină mai urâtă. Mai bine să nu-l lauzi deloc. E mai bine, poate, să fii puțin răutăcios.

Faye se întrebă dacă era adevărat. Știa că de fiecare dată când Henry îi spunea că e frumoasă, ea tindea să creadă că el era și mai jalnic. Ea ura asta la ea, dar poate că Socrate avea dreptate. Poate că era mai bine ca dorința să rămână nerostită. Nu știa. Uneori Faye își dorea să trăiască o altă viață, paralelă cu asta, o viață exact la fel, cu excepția alegerilor pe care le făcea.

În această altă viață, ea nu trebuia să își facă prea multe griji. Putea să spună orice, să facă orice, să sărute băieți și să nu își facă griji despre reputația ei, să se uite la filme abandonată, să nu mai fie obsedată de teste sau teme, să facă duș cu celelalte fete, să poarte haine extravagante și să stea la masa hipioților ca să se distreze. În această viață mai interesantă, Faye ar trăi fără consecințe și i se părea frumos și adorabil și, imediat ce se gândea la asta în mod obiectiv timp de zece secunde, ridicol. Complet inaccesibil pentru ea.

Iar acesta era motivul pentru care marele succes de azi – momentul ei ridicol și sincer cu Sebastian – era un pas atât de mare. Faptul că se umilise în fața unui băiat și râsese despre asta. Că avusese cerneală întinsă pe toată fața și nu reacționase îngrozită, nu simțea încă groaza, nu era obsedată de asta acum, nu era dezgustată de asta, nu relua momentul în minte, nu îl retrăia din nou și din nou. Avea nevoie să afle mai multe despre Sebastian, se decise. Nu știa ce ar spune, dar avea nevoie să știe mai multe. Și știa unde să se ducă.

Alice locuia alături, într-un apartament de colț lângă ieșirea de urgență, un loc care devenise un refugiu pentru studenții mai altfel, majoritatea femei, majoritatea de genul celor văzute de Faye la întâlnire, care stăteau treze până târziu țipând la pick-up și fumând iarbă. Când Faye trase cu ochiul în cameră (ușa era aproape mereu deschisă), mai multe chipuri se întoarseră să o

privească. Niciunul dintre ele nu-i aparținea lui Alice. Îi sugerară că poate fi găsită la People's Law, unde Alice făcea voluntariat ținând contabilitatea.

— Ce e People's Law? întrebă Faye, iar fetele se uitară unele la altele și zâmbiră.

Faye își dădu seama că se umilise, că întrebarea dezvăluise că era neștiutoare. Asta i se întâmpla tot timpul.

— Ei ajută oamenii arestați la proteste, îi explică una dintre fete.

— Îi ajută să iasă din închisoare, adăugă alta.

— A, spuse Faye. L-ar putea ajuta și pe Sebastian?

Ele zâmbiră din nou. La fel. O nouă conspirație. O altă bucățică de lume evidentă pentru toată lumea, cu excepția lui Faye.

— Nu, spuse una dintre fete. El are propriile lui metode. Nu trebuie să îți faci griji pentru Sebastian. Dacă e arestat, se întoarce într-o oră. Nimeni nu știe cum face asta.

— E un magician, adăugă o altă fată.

Îi dădură adresa de la People's Law, care se dovedi a fi un magazin de scule înghesuit la primul etaj al unei clădiri șubrede, încinse, de două etaje, o clădire care în altă viață ar fi putut să fie o casă în stil victorian superbă, dar care fusese transformată într-un puzzle în care se locuia, se muncea și se vindeau lucruri. Faye căută orice ar fi putut să indice existența unei uși, dar nu găsi decât rafturi pline cu obiecte tipice unui magazin de scule: cuie, ciocane, furtune. Se întreba dacă fetele i-au dat adresa greșită, dacă își băteau joc de ea. Podeaua de lemn scârțâi și simți cum presiunea se transmite spre cele mai grele rafturi. Dădea să plece când proprietarul, un bărbat înalt și slab și cu părul alb, întrebă dacă poate să o ajute să găsească ceva.

— Caut People's Law? spuse ea.

El o privi un timp incomod de lung, părea să o inspecteze.

— Tu? spuse el în sfârșit.

— Da. Este aici?

Îi spuse că se afla la subsolul clădirii, accesibil doar printr-o ușă din spate, prin alee. Așa că Faye se trezi ciocănind la o ușă de lemn cu un simplu „PL" vopsit pe ea, pe o alee care era goală, cu excepția a vreo șase tomberoane care fierbeau la soare.

Femeia care răspunse – probabil nu mai în vârstă decât Faye –

spuse că ea nu o văzuse pe Alice în ziua aceea, dar îi sugeră lui Faye că ar putea-o găsi într-un loc numit Freedom House. Iar Faye trebui să îndure din nou tot ritualul, să recunoască faptul că nu știa de fapt ce era Freedom House, acea privire stânjenită, umilința că nu știa ceva ce știa toată lumea, explicația din partea fetei care îi spuse că Freedom House era un adăpost pentru fetele care fugeau de acasă și că lui Faye îi era interzis să dezvăluie *vreodată* locația oricărui bărbat.

Și așa a descoperit-o Faye pe Alice într-o clădire cu trei etaje, altfel neremarcabilă, la ultimul etaj, într-un apartament nemarcat, accesibil doar dacă știai ciocănitul secret (care era codul morse pentru SOS), într-o cameră spartană, decorată în mare parte cu mobilă desperecheată și evident la mâna a doua sau donată, făcută mai primitoare și caldă de diverse lucruri croșetate și tricotate, unde Alice stătea pe canapea, cu picioarele pe marginea unei măsuțe de cafea, citind revista *Playboy.*

— De ce citești *Playboy*? întrebă Faye.

Alice îi aruncă acea privire nerăbdătoare, nimicitoare, care exprima exact cât de puțin îi păsa de întrebările stupide.

— Pentru articole, spuse ea.

Ceea ce o făcea atât de înspăimântătoare pe Alice era că nu părea să îi pese dacă era plăcută. Nu părea să investească niciun fel de energie mentală venind în întâmpinarea altor oameni, purtându-se potrivit dorințelor lor, așteptărilor, dorințelor lor, nevoii lor de bază de aparențe și maniere și etichetă. Și părerea lui Faye era că toată lumea ar trebui să vrea să fie plăcută – nu din vanitate, ci pentru că a vrea să fii plăcut oferea un fel de lubrifiant social esențial. Într-o lume fără un Dumnezeu răzbunător, dorința de a fi plăcut și de a te potrivi într-un loc era singura verificare a comportamentului uman, i se părea lui Faye, care nu era sigură dacă ea credea într-un Dumnezeu răzbunător, dar știa sigur că Alice și acoliții ei erau atei până în măduva oaselor. Puteau să fie cât de nepoliticoși voiau și să nu își facă griji despre pedeapsa vieții de apoi. Era dezarmant. Era ca și cum s-ar fi aflat în aceeași cameră cu un câine mare și imprevizibil – acea frică latentă constantă față de el.

Alice oftă adânc de parcă urma să fie o povară mentală uriașă, această discuție. Era aproape ca și cum Alice *se aștepta*

ca Faye să-i piardă timpul și depindea de Faye să-i dovedească tocmai contrariul.

— Uită-te la femeia asta! spuse Alice și își coborî picioarele pe podea și puse revista pe măsuța de cafea și o deschise la mijloc.

Fotografia, orientată vertical, ocupa trei pagini pline. Și odată ce Faye trecu peste șocul inițial, acea primă tumbă din burta ei când se trezea privind ceva ce era sigură că nu avea voie să vadă, primul lucru la care se gândi, înclinând capul ca să poată vedea mai bine, era că tinerei femei din fotografie îi era frig. Frig fizic. Stătea într-o piscină, cu spatele întors spre cameră, rotindu-și talia astfel încât trunchiul ei să fie în profil. Stătea într-o apă complet turcoaz și îmbrățișa o jucărie gonflabilă de copii – o lebădă gonflabilă – îmbrățișându-i gâtul lung, apăsându-și obrazul de el ca și când ar fi putut să găsească acolo căldură. Desigur că era dezbrăcată. Pielea de pe fund și de pe spate părea dură și aspră, o piele de crocodil de la pielea de găină pe care o avea peste tot. Picături de apă se prelingeau de pe fund și coapsă acolo unde fata intrase câțiva centimetri în apă, dar nu mai departe.

— La ce mă uit aici? întrebă Faye.

— Pornografie.

— Da, dar de ce?

— Cred că e foarte drăguță, asta.

Fata din poster. Miss August, scria în colț. Trupul ei roz era pestriț cu puțin castaniu în locurile în care îi era frig sau unde sângele se vedea pe sub piele. Apa i se prelingea pe spate, câteva picături îi atârnau de braț, nu suficiente cât să pară că înotase cu adevărat – poate că fotograful o stropise, pentru efect.

— Are o anume naturalețe, spuse Alice, un farmec tăcut. Pun pariu că e capabilă, chiar puternică. Problema este că nu are nici cea mai vagă idee de ce e în stare.

— Dar îți place cum arată.

— E frumoasă.

— Am citit undeva că nu ar trebui să faci complimente despre aspectul oamenilor, spuse Faye. Te înjosește.

Alice se încruntă.

— Cine zice?

— Socrate. Via Platon.

— Știi, spuse Alice, uneori ești foarte ciudată.

— Scuze.

— Nu trebuie să te scuzi pentru asta.

Miss August nu prea zâmbea. În schimb avea acel zâmbet forțat, mecanic, al cuiva căruia îi este foarte frig și căruia i se spune să zâmbească. Fața ei avea pistrui de vară. Două picături de apă îi atârnau de sânul drept. Dacă ar cădea, ar ateriza pe burta ei dezgolită. Faye simțea asta. Acel fior.

— Pornografia este o problemă pentru tot proiectul iluminării, spuse Alice. Dacă bărbații, altfel raționali, educați, citiți, morali și etici, tot trebuie să se uite la asta, atunci cât de departe am ajuns? Conservatorii vor să scape de pornografie prin interzicere. Dar și liberalii vor să scape de ea, făcând oamenii atât de iluminați încât să nu și-o mai dorească. Represiune versus educație. Polițaiul și profesorul. Ambii au același scop – pudicitatea – dar folosesc instrumente diferite.

— Toți unchii mei sunt abonați, spuse Faye, arătând spre revistă. O lasă deschisă la vedere. O pun pe măsuța de cafea.

— Se spune că revoluția sexuală nu este de fapt despre sex, ci despre rușine.

— Fata asta nu pare să fie rușinată, spuse Faye.

— Fata asta nu pare să fie nimic. Nu vorbim despre rușinea ei, ci despre a noastră.

— Te simți rușinată?

— Prin *a noastră* mă refer la noi în general, noi în abstract.

— A.

— Privitorul cu P mare. Spectatorul cu S mare. Nu noi în particular, tu sau eu.

— *Eu* mă simt rușinată, spuse Faye. Puțin, cred. Nu vreau, dar așa mă simt.

— Și de ce?

— Nu vreau să știe nimeni că am văzut asta. Ar putea să creadă că sunt ciudată.

— Definește „ciudată”.

— Că mă uitam la fete. Ar putea să creadă că îmi plac fetele.

— Și te îngrijorează ce ar putea crede ei?

— Sigur că da.

— Asta nu e rușine adevărată. Crezi că e rușine, dar nu e.

— Ce e?

— Teamă.

— Bine.

— Ură de sine. Alienare. Singurătate.

— Astea sunt doar cuvinte.

Mai era ceva ciudat la revistă, cum stătea acolo între ele, obiectivizarea ei. Cutele de pe fotografie, ondulațiile paginilor, felul în care luciul revistei reflecta lumina, sensibilitatea hârtiei ondulate la aerul umed. Una dintre capsele care ținea revista erupea din brațul lui Miss August, ca și când ar fi fost lovită de un șrapnel. Ferestrele apartamentului erau deschise, un mic ventilator electric bâzâia în apropiere, iar paginile de la mijloc săreau și se mișcau în aerul schimbător, animându-le – părea ca și când Miss August se mișca, se contorsiona, încerca să stea locului în apa rece, dar nu putea.

— Bărbații din mișcare spun rahatul ăsta tot timpul, spuse Alice. De exemplu, dacă nu vrei să-i fuți se întreabă de ce ai inhibiții așa mari. Dacă nu-ți dai jos bluza, îți spun să nu fii rușinată de tine însăți. Dacă nu îi lași să-ți pipăie țâțele, nu faci parte cu adevărat din mișcare.

— Sebastian face asta?

Alice se opri și o privi mijind.

— De ce vrei să știi despre Sebastian?

— Fără motiv. Sunt curioasă, atâta tot.

— Curioasă.

— Pare să fie, știi, interesant.

— Interesant în ce fel?

— Am petrecut o după-amiază plăcută împreună. Azi. Pe peluză.

— O, Doamne!

— Ce?

— Îți place de el.

— Ce?

— Îți place de el.

— Ba nu.

— Te gândești la el.

— Pare interesant, atât.

— Vrei să i-o tragi?

— Nu m-aș exprima astfel.

— Vrei să te fuți cu el. Dar mai întâi vrei să te asiguri că e demn. De asta ai venit aici azi. Să vorbim despre Sebastian.

— Am avut pur și simplu o conversație plăcută și apoi a fost arestat la protestul ChemStar și acum îmi fac griji pentru el.

Sunt îngrijorată de prietenul meu.

Alice se aplecă în față, își puse coatele pe genunchi.

— Tu nu ai un iubit acasă?

— Nu văd cum e relevant asta.

— Dar ai, nu? Fetele ca tine mereu au. Unde e el acum? Te așteaptă?

— E în armată.

— O, uau! spuse Alice, lovindu-și palmele una de alta. O, asta e bună! Iubitul tău se duce în Vietnam și tu vrei să ți-o tragi cu un protestatar anti-război.

— Las-o baltă!

— Și nu orice protestatar anti-război. *Protestatarul* anti-război.

Alice aplaudă fals.

— Nu te mai agita atât, spuse Faye.

— Sebastian are un steag cu Vietcong *pe peretele lui.* Donează bani către Frontul de Eliberare Națională. Știi asta, nu?

— Asta nu e treaba ta.

— Prietenul tău o să fie împușcat. Și Sebastian va fi furnizat gloanțele. Asta alegi tu.

Faye se ridică.

— O să plec acum.

— Ai putea la fel de bine să apeși chiar tu pe trăgaci, spuse Alice. E josnic.

Faye îi întoarse spatele lui Alice și ieși afară din apartament, cu mâinile încleștate în pumni, brațele drepte și rigide.

— Acum asta e, strigă Alice după ea. Rușine. Rușine *adevărată.* Asta e senzația, fetițo.

Ultimul lucru pe care îl văzu Faye când trânti ușa era Alice care își punea picioarele la loc pe masa de cafea și răsfoia paginile revistei *Playboy.*

5.

Fără tarife de taxi, fără jetoane de trenuri. Alice credea în libertate, libertatea de mișcare, a fi liber – aici, la cinci dimineața, plimbându-se în lumina purpurie și răcoroasă și umedă a orașului Chicago. Soarele începea să se vadă peste lacul Michigan și fațadele clădirilor străluceau în nuanțe fade de

roz. Se deschideau unele restaurante și vânzătorii din magazine spălau trotuarele cu furtunul, unde pachete de ziare erau aruncate din camioane, aterizând în grămezi ca sacii de grâne. Privi spre unul și văzu titlul – NIXON, NOMINALIZAT DE GOP – și scuipă. Inhală mirosul orașului de dimineață, respirația sa de trezire, asfaltul și uleiul de motor. Vânzătorii din magazine o ignorau. Îi vedeau hainele – jacheta verde, militară, și cizmele de piele, jeanșii mulați, rupți – și îi vedeau părul negru, ciufulit, ochii neimpresionați peste ochelarii de soare argintii și presupuneau corect că nu era un client plătitor. Nu avea bani la ea. Nu merita să fie tratată cu curtoazie. Ei îi plăcea transparența acestor interacțiuni, lipsa de rahat dintre ea și lume.

Alice nu purta o geantă pentru că, dacă purta geantă, ar fi putut să fie tentată să pună chei în geantă și, dacă avea chei, ar fi putut fi tentată să își încuie ușa și dacă începea să își încuie ușa, ar fi putut să fie tentată să cumpere lucruri care necesitau să fie încuiate: haine cumpărate din magazine adevărate, în loc să fie cusute de mână sau furate – aici ar începe totul – apoi pantofi, rochii, bijuterii, grămezi de obiecte de colecție, apoi alte lucruri, un televizor, mic la început, apoi unul mai mare, apoi altul, unul pentru fiecare cameră și reviste, cărți de bucate, oale și tigăi, fotografii înrămate pe pereți, un aspirator, o masă de călcat, haine care se calcă, covoare de aspirat și rafturi și rafturi și rafturi, un loc mai mare, un apartament, o casă, un garaj, o mașină, încuietori la mașină, încuietori la uși, încuietori multiple și bare la ferestre care în cele din urmă ar transforma casa și mai mult în închisoarea care devenise cu mult timp în urmă. Ar fi o schimbare fundamentală a poziției sale față de lume: de la a invita lumea înăuntru, la a ține lumea afară.

Seara asta era una din acele seri care nu s-ar fi întâmplat dacă ar fi avut o geantă, sau chei, sau bani, sau inhibiții cu privire la îmbrățișări ușoare cu străini pestriți. Ea plecă în căutare de distracții gratuite și le găsi atât de repede, atât de ușor: doi bărbați din centru care o invitară sus în apartamentul lor murdar, unde beau whisky și puneau discuri Sun Ra și ea dansa cu ei și își unduia șoldurile și, după ce unul dintre ei își pierdu cunoștința, se sărută ușor cu celălalt până când se termină iarba.

Muzica nu era fredonabilă, nu era nici măcar dansabilă, dar

era excelent să te săruți pe ea. Și era distractiv, până când tipul își descheie pantalonii și spuse:

— Vrei să faci ceva cu gura?

Faptul că tipul nici măcar nu putea să o ceară corect, nu putea măcar să numească ce voia, era jalnic, crezu ea.

El păru surprins când ea spuse nu.

— Credeam că te-ai *eliberat,* spuse el, dar voia să spună că ea ar trebui să se supună tuturor dorințelor lui și să-i și placă. Acestea erau așteptările Noii Stângi.

Încă simțea iarba în trupul ei, în picioare, cum își simțea picioarele ca niște papainoage, mai tari și mai subțiri și mai lungi decât picioarele normale, treze. Pas după pas, spre vest, prin centru și înapoi la Circle, Alice mergea ca un clovn, într-un fel în care o făcea să își iubească trupul, pentru că simțea cum trupul ei funcționează, simțea diversele sale părți minunate.

Își testa picioarele când o văzu polițistul. Făcea pasul șirengarului pe o alee unde era ascunsă mașina lui și polițistul strigă spre ea:

— Hei, dragă, unde te duci?

Ea se opri. Se întoarse spre voce. Era el. Porcul cu numele ridicol: ofițerul Charlie Brown.

— Ce-ai făcut, dragă, spuse el, la plimbare așa târziu?

El era mare ca o avalanșă, un implementator mare, cu față de dovleac, al legilor minore – cerșit, aruncat de gunoaie, traversare prin locuri nepermise, ora stingerii. În ultima vreme, polițiștii îi opreau pentru contravenții minore, îi opreau și îi percheziționau, căutau orice marfă de contrabandă, orice care putea duce la arest. Majoritatea porcilor erau idioți, dar acesta era diferit. Acesta era interesant.

— Vino aici! spuse el.

Se sprijini de capota mașinii sale de poliție. Avea o mână pe baston. Era întuneric. Aleea era o peșteră.

— Te-am întrebat ceva, spuse el. Ce faci?

Ea se îndreptă spre el și se opri la o distanță de un braț, îl privi, privi marele munte impunător. Uniforma lui era de un albastru-deschis, aproape bleu, și cu mâneci scurte, prea mică pentru el. Pieptul îi era în formă de butoi și nasturii erau gata să plesnească. Avea o mustață blond-deschis, pe care nu o puteai vedea dacă nu erai atât de aproape. Insigna lui era o stea argintie cu cinci colțuri, direct deasupra inimii.

— Nimic, spuse ea. Mă duc acasă.

— Te duci acasă?

— Da.

— La cinci dimineața? Mergi acasă și atât? Nu faci nimic ilegal?

Alice zâmbi. El urma scenariul pe care i-l dăduse ea. Unul dintre puținele lucruri pe care le admira la ofițerul Brown era perseverența lui.

— Du-te dracului, porcule! spuse ea.

El atunci se năpusti asupra ei, o prinse de gât și o aduse spre el, spre fața lui, își apăsă nasul în scalpul ei și adulmecă zgomotos chiar deasupra urechii ei.

— Miroși a iarbă, spuse el.

— Și ce dacă?

— Și trebuie să te percheziționez acum.

— Îți trebuie un mandat pentru asta, spuse ea, și el râse, un râs care suna destul de fals, dar ea aprecie asta, că el se străduia.

O întoarse și îi strânse brațul la spate și o împinse mai adânc pe alee, apoi o aplecă forțat pe portbagajul mașinii. Mai făcuseră asta o dată, doar cu vreo două nopți în urmă, și ajunsese atât de departe, o aplecase peste mașină, înainte ca Brown să iasă din personaj. El o împinsese pe mașină cu puțin prea multă forță – sincer, ea îl lăsase să o împingă, se lăsase moale în momentul-cheie – și când obrazul ei întâlni metalul, ameți pentru o clipă, ceea ce era exact ce își dorea, o evadare scurtă din capul ei.

Dar asta îl speriase, fața ei lovind așa mașina. Se învineți aproape imediat.

— Porcușor mic! strigase el, iar ea îl admonestase pentru că a folosit cuvântul de siguranță, a trebuit să îi explice că acesta era un cuvânt rezervat *numai pentru ea* și nici măcar nu avea sens ca el să-l folosească. Iar el ridicase din umeri și se uită la ea penitent și promisese ca data viitoare să fie mai bine.

Iată ce ceruse Alice de la ofițerul Brown: voia ca el să o găsească într-o noapte, la întâmplare, când ea nu se aștepta la asta și să se poarte ca și când nu o cunoștea și în mod sigur să nu se poarte ca și când avuseseră o aventură toată vara, să se poarte ca și când ea era o hipiotă ciudată ca oricare alta, iar el era un polițist brutal ca oricare altul și să o ducă pe o alee

întunecată și să o aplece peste portbagajul mașinii de poliție și să-i smulgă hainele și să-și facă mendrele cu ea. Asta voia ea.

Ofițerul Brown era profund tulburat de solicitarea aceasta. El se întreba de ce oare și-ar dori ea asta. De ce să nu mai facă sex normal pe bancheta din spate? Iar ea îi dădu singurul răspuns care conta: pentru că încercase deja sex normal pe bancheta din spate, dar asta încă nu încercase.

Acum, ea cu fața lipită de mașină și mâna lui Brown apăsând-o tare pe gât – se părea că el va merge până la capăt de data aceasta, iar ei nu îi plăcea întocmai, ci mai mult spera ca în curând să îi placă, dacă el continua.

Între timp, ofițerul Brown era îngrozit.

Era îngrozit să o rănească, dar și îngrozit să *nu* o rănească, sau să nu o rănească satisfăcător, să nu fie destul de bun pentru ea, era îngrozit că, dacă nu era destul de bun la chestiile ciudate și perverse pe care ea le voia de la el, ea îl va părăsi. Asta era cea mai mare groază pentru el, că Alice își va pierde interesul și va pleca.

Așa era pentru el, de fiecare dată. Cu cât ofițerul Brown avea mai multe întâlniri cu Alice, cu atât devenea mai temător și mai paranoic că o va pierde. Știa asta despre el. Simțea că se va întâmpla, dar nu o putea opri. După fiecare nouă ciocnire, gândul de a nu o mai întâlni devenea din ce în ce mai devastator și mai imposibil de suportat.

Așa le spunea, privat, în sinea lui, sieși: ciocniri.

Pentru că acest cuvânt suna pasiv și aproape accidental. Te „ciocnești” de un străin pe o alee. Te „ciocnești” de un urs în pădure.

Părea că se întâmplase accidental și în mod sigur nu în felul în care aveau loc de fapt ciocnirile, premeditate și elaborate. Cuvântul *ciocnire* era un cuvânt care nu indica faptul că își înșela soția intenționat și agresiv, ceea ce evident că făcea. Bucuros. Și des.

Când se gândea că soția lui i-ar putea descoperi secretul, era rușinat. Când își imagina cum ar fi să recunoască față de soția lui ceea ce făcea și cum făcea într-un fel atât de planificat, pe la spate, se simțea plin de rușine și dezgust, da, dar era și un fel de furie justificabilă și incriminare reciprocă și sentimentul că era dincolo de reproș și era aruncat în brațele lui Alice de o soție care, de la nașterea fiicei lor, se schimbase.

Se schimbase drastic și fundamental. Schimbarea devenise clară în momentul în care soția lui începuse să îi spună „tati”, așa că el îi spunea ei „mami” și credea că era o glumă, un joc între ei, încercând să se acomodeze cu aceste noi roluri, ca atunci când ea îi spunea lui „soț” în toată luna lor de miere. I se părea atât de brusc de formal și exotic și ciudat. „Vrei să vii cu mine la cină, dragul meu soț?” îl întrebase ea în fiecare seară timp de o săptămână după ce se căsătoriseră și se trânteau chicotind pe pat, simțindu-se mult prea tineri și imaturi pentru nume precum Soț și Soție. Așa că s-a gândit în spital, în zilele după ce s-a născut fiica lor și că, dacă își spuneau unul altuia Mami și Tati, ar fi fost la fel de comic și temporar.

Doar că asta fusese acum cinci ani și ea încă îi mai spunea *tati.* Iar el încă îi mai spunea ei *mami.* Ea nu a vrut niciodată explicit să fie numită așa, ci mai degrabă a încetat să mai răspundă la alte nume. Era ciudat. El o chema din altă cameră: „Dragă?” Nimic. „Iubito?” Nimic. „Mami?” Și apărea, ca și când era unicul cuvânt pe care putea să-l audă. Lui i se părea bizar că ea îi spunea lui tati, dar asta a rămas, în mare parte, nespus, cu excepția unor sugestii clandestine ici și colo.

— Nu trebuie să-mi spui așa dacă nu vrei, spunea el.

Iar ea răspundea:

— Dar vreau.

Plus că mai era și chestiunea sexului, care nu avea loc, deloc, sexul dintre ei doi, un fapt pe care el îl considera acum noua schemă de dormit a familiei, care însemna ca fiica lor să doarmă cu ei, între ei, în patul lor. El nu ținea minte să fi fost de acord cu asta. Pur și simplu s-a întâmplat. Iar el bănuia că acest aranjament nu era nici măcar de dragul fiicei lui, ci de dragul lui mami. Dar lui mami îi plăcea să doarmă așa pentru că dimineața fiica lor se urca pe mami și o săruta peste tot și îi spunea că era drăguță. El avea senzația că mami nu voia să trăiască fără această ceremonie zilnică.

Ea de fapt *o instruise pe fiica lor să facă asta.*

Nu intenționat, nu la început. Dar mami ritualizase în mod sigur acest comportament, care începuse suficient de inocent, fiica lor se trezise într-o dimineață și spusese, cu ochii umflați și încă somnoroasă:

— Mami, ești drăguță!

Era simpatic.

Mami a îmbrățișat-o și i-a mulțumit. Inocent. Dar apoi, câteva dimineți mai târziu, mami a întrebat:

— Tot mai crezi că sunt drăguță?

Iar fiica răspunsese entuziastă:

— Da!

Asta nu era suficient de ciudat încât să spună ceva despre asta, doar destul cât să ia notă, tăcut, în mintea lui. Apoi din nou, câteva dimineți după aceea, când mami a întrebat-o pe fiica lor:

— Cum îi spunem lui mami dimineața?

Iar fiica a spus, rezonabil:

— Bună dimineața?

Iar mami a zis nu și această interogare a continuat până când bietul copil a răspuns corect:

— Ești așa de drăguță!

Asta era puțin bizar.

Și din ce în ce mai bizar când săptămâna următoare *mami a pedepsit* fiica pentru că nu i-a spus că e drăguță, interzicând clătitele și desenele animate, care erau tradiția lor de sâmbătă dimineața, și în schimb ordonând fiicei să își facă ordine în cameră. Iar când fiica a întrebat printre lacrimi, plină de dezamăgire, de ce se întâmpla asta, mami a zis:

— Nu mi-ai spus că sunt drăguță în dimineața asta.

Și lui i s-a părut într-adevăr ciudat.

(E de la sine înțeles că atunci când el îi spunea soției lui că era drăguță, ea își dădea ochii peste cap și arăta spre o nouă parte a corpului care în ultima vreme căpătase riduri sau se îngrășase.)

El începu să lucreze în tura de noapte. Ca să evite cascada de săruturi și complimente goale care acum era modul normal în care începea fiecare zi. Dormea ziua și avea tot patul la dispoziție.

Noaptea patrula și așa s-a ciocnit de Alice.

La început, ea era exact ca restul, memorabilă doar datorită ochelarilor de soare pe care îi purta în miezul nopții. El o găsise plimbându-se și îi ceruse actele de identificare. Previzibil, nu le avea la ea. Așa că i-a pus cătușele și a presat-o de mașina lui și a percheziționat-o de droguri, ceea ce cam unul din trei astfel de cazuri aveau de obicei la ei, în mod prostesc, chiar în buzunare.

Dar ea nu avea nimic – nici droguri, nici bani, nici machiaj, nici

chei.

Vagabondă, crezu el. O duse în arest, o lăsă acolo și uită de ea.

În noaptea următoare, ea era în exact același loc.

La exact aceeași oră. Îmbrăcată exact la fel: jachetă militară verde, ochelari de soare purtați pe mijlocul nasului. De data asta nu se plimba, doar stătea acolo pe trotuar de parcă îl aștepta.

El opri și întrebă:

— Ce faci?

— Încalc ora stingerii, spuse ea.

Îl privi fix, stătea țeapănă și dreaptă, o poziție de furie abstractă și rezistență.

— Vrei să treci iar prin asta? spuse el.

— Fă ce trebuie să faci, porcule!

Așa că el o încătușă din nou, o împinse de mașină. Și din nou, nu avea nimic la ea. Până în arest, ea se holbă la el. Majoritatea se rezemau de ușă, înfrânți, aproape ca și cum voiau să se ascundă. Nu și fata asta. Îl neliniștea privirea ei fixă.

Noaptea următoare o văzu din nou, în același loc, la aceeași oră. Se sprijinea de peretele unei clădiri de cărămidă, cu un genunchi ridicat, mâinile în buzunare.

— Bună, spuse el.

— Hei, porcule.

— Încâlci iarăși ora stingerii?

— Printre altele.

Lui îi era puțin teamă de ea. Nu era obișnuit ca oamenii să reacționeze astfel. Ciudații și hipioții erau de nesuportat, desigur, dar cel puțin puteai să ai încredere că se poartă rațional. Nu voiau să ajungă la închisoare. Nu voiau să fie agresați. Dar fata asta, ea emitea un fel de pericol, o ferocitate și un interes pentru flirt care i se părea străin și imprevizibil. Poate chiar incitant.

— O să-mi pui cătușele? întrebă ea.

— Faci probleme?

— Aș putea. Dacă de asta ar fi nevoie.

Noaptea următoare era noaptea lui liberă, dar găsi pe cineva cu care să facă schimb de ture. Ea era acolo din nou, în același loc. Trecu pe lângă ea o dată, apoi iar. Ea îl urmărea cu privirea. A treia oară când trecu pe lângă ea, râdea de el.

Prima oară când și-au tras-o a fost pe bancheta din spate a

mașinii lui de poliție. Alice era în locul ei obișnuit, la ora obișnuită. Ea îi făcu semn spre alee și îi spusese să parcheze mașina acolo. Așa făcu. Era întuneric, mașina aproape complet ascunsă. Ea îi spuse să intre pe bancheta din spate. Se conformă. Nu era obișnuit să primească ordine de la fete, mai ales de la hipiote ciudate de pe stradă. Se simți puțin rezistent față de toată chestia, dar asta se evaporă imediat ce ea intră pe bancheta din spate cu el și închise ușa și îi scoase cureaua, care căzu cu zgomot pe podea, întrucât de ea erau prinse și radioul și bastonul și pistolul. O bufnitură și un zăngănit puternic. Iar Alice nici măcar nu încercă să îl sărute. Nu părea să vrea, deși el o sărută pe ea – părea un gest de gentleman, să o sărute, să îi mângâie fața cu degetele, un gest care spera el să transmită atenție și afecțiune umană, că el voia mai mult decât ce avea ea în chiloți, doar că ce avea ea în chiloți era de fapt ce își dorea el, în momentul acela chiar foarte mult. Ea îi trase pantalonii și toate gândurile despre soția lui și tipii de la secție și superintendentul și primarul și șansa infimă ca vreo persoană să treacă pe lângă ei și să îi vadă, toate astea se spulberară.

Nu făcură sex „împreună” cât mai mult Alice făcu sex viguros cu el, iar el stătea acolo întins, participând.

După aceea, ieșind din mașină, ea se întoarse și zâmbi cu zâmbetul ei șiret și spuse:

— Ne mai vedem, porcule.

Și restul turei el se gândi obsesiv la ce voise ea să spună cu asta. *Ne mai vedem.* Nu „ne vedem data viitoare”. Nu „ne vedem mâine”. Nici măcar „ne vedem mai târziu”. Ea spusese *Ne mai vedem,* ceea ce era lucrul cu cea mai puțină perspectivă și fără angajamente pe care putea să-l fi spus.

Fiecare ciocnire urma în mare același șablon emoțional: o ușurare masivă că Alice se întorsese, urmată de o grijă neîncetată că nu se va mai întoarce niciodată.

Și avea nevoie ca ea să se întoarcă la el. Cu disperare. Chinuitor. Simțea ca și cum pieptul și măruntaiele îi erau ținute în loc de un singur ac de lemn pe care ea putea să-l îndepărteze prin simplul fapt de a nu mai apărea. El își imagină că ajunge la locul lor obișnuit și nu o mai găsește acolo și simte cum măruntaiele îi explodează ca un balon de apă. Respingerea ar fi terminală. Știa asta. Asta îl conduse spre o solicitare de muncă îndoielnică moral, dar, în mintea lui, complet necesară: ceru să

fie alocat Brigăzii Roșii.

După care munca lui cu normă întreagă devenise să *o spioneze pe Alice,* ceea ce era cu adevărat excelent pentru că așa putea să știe unde era tot timpul și, chiar și mai bine, să aibă o scuză cumva plauzibilă dacă cineva afla despre ei. Nu avea o aventură, era *sub acoperire.*

Îi puse microfoane în cameră. O fotografie cum intră și iese din diverse locuri subversive de întâlnire. Și se simțea mai liber când i-o trăgea. Asta până când ea îi ceru să îi facă lucruri pe care le consideră mai mult decât puțin ciudate.

— Fute-mă cu cătușe, spusese ea prima oară când amorul lor se schimbă de la sex standard pe banchetă în ceva mai pervers.

El o întrebase de ce și-ar dori așa ceva și ea îl privi cu expresia aceea strivitoare, fulgerătoare, sarcastică, pe care o detesta atât de mult.

— Pentru că nu am încercat niciodată cu cătușe, spusese ea.

Dar lui nu i se părea un motiv foarte bun. Se putea gândi la un milion de lucruri pe care el nu încercase niciodată să le facă și de care nu era interesat.

— Îți place să mă fuți? întrebase ea.

El făcuse o pauză. Detesta asta, toată vorbăraia asta despre el și sentimentele lui. Un avantaj al metamorfozei postnatale a soției sale era că nu-l mai întreba deloc lucruri personale. Își dădea seama că nu mai trebuise să își exprime sentimentele verbal în ani de zile.

— Da, îi spusese.

Îi plăcea să facă dragoste cu ea, iar ea râse – expresia demodată „a face dragoste”. El roși.

— Și te-ai gândit vreodată că o să-ți facă plăcere să ți-o tragi cu o beatnică ciudată ca mine? spuse ea.

— Nu.

Ea ridică din umeri ca și când ar spune: „În mod clar, am dreptate”. Își ridică mâinile spre el, își prezentă încheieturile, pe care el le încătușă ezitant.

Data următoare, ea ceru din nou cătușele.

— Și încearcă să fii puțin mai dur, spuse ea.

Îi ceru să fie mai precisă.

— Nu știu, spuse ea. Dar nu fi atât de blând.

— Nu mi-e foarte clar ce înseamnă asta în practică.

— Dă-mă cu capul de mașină sau ceva.

— *Sau ceva*?

Și așa era de fiecare dată: Alice cerea ceva nou și ciudat, ceva ce Brown nu mai făcuse niciodată până atunci și poate la care nici nu *se gândise* înainte, ceva ce îl speria și îl îngrozea că poate nu va reuși să ducă până la capăt – sau nu o va putea face *după standardele ei* – așa că Brown se opuse până când în cele din urmă frica de a o dezamăgi pe Alice sau de a o pierde pe Alice îi depăși rușinea și panica și își făcu curaj pentru orice act sexual voia ea, conștient de sine tot timpul, nu tocmai plăcându-i, dar știind că alternativă era mult, mult mai rea.

— Ai ceva să-mi arăți? spuse el acum, apăsând burta lui Alice de mașină și lipindu-se de spatele ei.

— Nu.

— Ai ceva în blugii ăia? Mai bine recunoaște.

— Sincer, nu.

— Vedem noi.

Ea îi simți mâinile în buzunarele din față și din spate, întorcându-le pe dos, negăsind nimic în afară de scame și tutun vechi. El îi pipăi picioarele, în afara coapsei, apoi pe interior.

— Vezi? spuse ea. Nimic.

— Taci!

— Dă-mi drumul!

— Taci din gură!

— Ești un nenorocit de porc, spuse ea.

El îi apăsă fața mai tare pe metalul rece al mașinii.

— Mai spune asta o dată, spuse el. Te provoc.

— Porc nenorocit fără pulă! spuse ea.

— Fără pulă, spuse el. Îți arăt eu ție pulă.

Apoi se aplecă peste ea și îi șopti în ureche, pe un ton cam cu cinci octave mai sus și plin de tandrețe și afecțiune:

— E bine așa?

— Nu ieși din personaj! îl certă ea.

— OK, spuse el, bine.

Și ea simți cum îi trage jeanșii și îi dă jos. Simți cum metalul se curbează puțin unde îi apăsa obrazul pe portbagajul mașinii. Apoi senzația aerului de dimineață când o dezgoli, îi trase jeanșii de tot până jos și îi despărți picioarele, astfel încât era crăcănată și ușor de pătruns. Apoi o pătrunse, apăsând până intră în ea, iar ea îl simți cum se umflă înăuntru, se îngroașă și se îngrașă, înainte să înceapă să împingă. Scheunând și împingând, cu

chelălăituri mici de cățeluș de fiecare dată când se ridica. Fără niciun ritm. O pulsație haotică și spasmodică ce se termină repede, după numai un minut sau două, cu o ultimă injecție catastrofală.

Apoi diminuarea rapidă. Trupul lui se înmuia, mâinile îi deveniră blânde. El îi dădu drumul, iar ea se ridică. Îi dădu jeanșii pe care îi scosese. El privea în pământ sfios. Ea zâmbi și își puse pantalonii la loc. Se așezară amândoi, în spatele mașinii, rezemați unul de celălalt și de bara mașinii. În sfârșit, el vorbi.

— Prea dur? spuse el.

— Nu, spuse ea. A fost bine.

— M-am temut că a fost prea dur.

— A fost bine.

— Pentru că data trecută ai zis că vrei mai dur.

— Știu, spuse ea.

Își întoarse spatele, într-un sens, apoi în celălalt, simți locul pe obraz cu care atinsese metalul portbagajului, locul de pe gât unde fusese mâna lui.

— De ce trebuie să mergi singură tot timpul? spuse el. Nu e sigur.

— E foarte sigur.

— Sunt oameni periculoși pe-acolo, spuse el, și o îmbrățișă cu brațele lui mari și o strânse exact unde o durea.

— Au.

— O, Doamne! spuse el, dându-i drumul. Sunt un cretin.

— E în regulă, îl bătu ea pe braț. Trebuie să plec.

Alice se ridică. Simțea cum umezeala din jeanșii ei devenea răcoroasă. Voia să meargă acasă. Voia să facă un duș.

— Lasă-mă să te duc eu! spuse Brown.

— Nu. Ne vor vedea oamenii.

— Te las la câteva cvartale de cămin.

— E în regulă, spuse ea.

— Când ne mai vedem?

— Da, despre asta. Data viitoare vreau să încerc ceva diferit, spuse ea.

Inima lui sări: *o să existe o dată viitoare!*

— Data viitoare, spuse ea, vreau să mă strângi de gât.

Brown simți cum fluturii îi dispar.

— Pardon, ce?

— Nu trebuie să mă sugrumi *la propriu,* spuse ea. Doar îți pui

mâna aici și te prefaci că mă sugrumi.

— Să mă prefac?

— Dacă vrei și să strângi puțin, e în regulă.

— Iisuse! spuse el. *Nu* fac asta.

Ea se încruntă.

— Care e problema ta?

— Problema *mea*? Care e problema *ta*? Te-am auzit bine? Să te sugrum? Asta e prea de tot. De ce aș face asta?

— Am mai trecut prin asta. Pentru că nu am încercat niciodată.

— Nu. Nu e asta. Acesta e un motiv să mănânci teriyaki. Nu e un motiv să te *sugrum* dracului.

— E tot ce am.

— Dacă vrei ca eu să fac asta, trebuie să explici.

Era pentru prima oară când chiar o confrunta și regretă imediat. Se temea că ea va ridica pur și simplu din umeri și va pleca. Asemenea majorității cuplurilor disfuncționale, era un dezechilibru între ei cu privire la cine avea nevoie mai mult de relație. Era un fapt nerostit că ea putea să plece în orice clipă și să nu sufere prea tare, în timp ce el ar fi fost devastat. O baltă de respingere. Pentru că el știa că *nu i se va mai întâmpla niciodată așa ceva pentru restul vieții sale.* Nu va mai găsi niciodată o femeie ca Alice și după ce ea va dispărea, el va reveni la viața lui, despre care ea îi revelase că era anostă și stearpă.

Reacția lui față de Alice era de fapt o reacție față de exigențele monogamiei și mortalității. Alice stătu și se gândi o clipă, mai gânditoare decât o văzuse vreodată. O parte din încrederea ei era că părea să știe exact ce voia să spună în orice clipă, așa că această pauză părea neobișnuită și în afara caracterului. Ea se ridică și îl privi peste acei ochelari de soare întunecați pe care îi purta tot timpul și oftă din greu, cumva exasperat.

— Uite ce e, spuse ea. Sexul normal cu băieții nu prea mă interesează. Majoritatea băieților tratează sexul ca pe un joc de pinball. Ca și când ar trebui să lovească aceleași manete din nou și din nou și din nou. E plictisitor.

— N-am jucat niciodată pinball.

— Nu asta e ideea. Bine, altă analogie: imaginează-ți că toată lumea mănâncă dintr-o prăjitură. Și îți spun cât de bună e

prăjitura. Și când ai încercat prăjitura, are gust de știi tu, hârtie și carton. E groaznică. Dar totuși toți prietenii tăi o adoră. Cum te-ai simți?

— Dezamăgit, cred.

— Și nebun. Mai ales dacă ți-ar spune că nu e vina prăjiturii. Adevărata problemă ești tu. Că nu o mănânci cum trebuie. Știu că exagerez acum cu metafora.

— Deci eu sunt ca o prăjitură nouă pentru tine?

— Vreau doar să fiu făcută să simt ceva.

— Le-ai spus prietenilor tăi despre mine?

— Ha! *În niciun caz.*

— Te-aș face de râs. Ți-e rușine de mine.

— Ascultă, în viața reală sunt o anarhistă antiautoritară. Și totuși, acea parte electrică din mine vrea să fie dominată sexual de un polițist. Prefer să merg mai departe și să nu judec. Dar nu cred că prietenii mei ar înțelege.

— Toate lucrurile astea pe care le facem, spuse el, cătușele, treaba asta dură. Merg, funcționează?

Ea zâmbi. Îi atinse ușor obrazul, cea mai blândă atingere pe care o administrase ea vreodată.

— Ești un om bun, Charlie Brown.

— Nu spune asta. Știi că urăsc asta.

Ea îl sărută pe vârful capului.

— Mergi și luptă cu infractorii.

Simți privirea lui când plecă. Simți vânătăile de pe gât și obraz. Și când se îndepărtă, simți un mare strop rece al lui cum se prelinge afară.

6.

Era o șoaptă în campus, răspândită de la un student excitat la altul. Era un secret neîmpărtășit cu cadeții pro-război ROTC[17], nici cu sportivii din fraternități, nici cu debutantele aflate în căutare de soți. Numai cei mai dedicați, numai cei mai sinceri aveau voie să audă asta: în anumite zile, într-o anumită clasă, adânc în labirintul uimitor din clădirea de Științe

[17] ROTC (Reserve Officers' Training Corps) - program de instruire a ofițerilor de rezervă din colegii și universități derulat de armata SUA (n.tr.).

Comportamentale, timp de o oră, războiul era oficial încheiat.

În timpul acestei ore, la acest curs, Vietnamul nu exista. Allen Ginsberg, marele poet venit de pe coastă, îi conducea, începând fiecare curs cu aceleași cuvinte: „Războiul este oficial încheiat”. Apoi studenții repetau cuvintele, apoi le repetau iar, la unison, și faptul că vocile lor erau în armonie făceau ca lucrurile să devină mai reale. Ginsberg le spunea cum limbajul are putere, cum gândurile au putere, cum eliberarea acestor cuvinte în univers putea să declanșeze o cascadă care ar transforma cuvintele în fapte.

— Războiul este oficial încheiat, spunea Ginsberg. Spuneți asta până când sensul dispare și cuvintele devin doar lucruri fizice care erup din corp pentru că numele zeilor folosiți într-o mantră sunt identice cu zeii înșiși. Asta este foarte important, spuse el, ridicând un deget în aer. Dacă spuneți „Shiva”, nu îl chemați pe Shiva, îl *produceți* pe Shiva, creatorul și păstrătorul, distrugătorul și ascunzătorul, războiul este oficial încheiat.

Faye îl privea din spatele încăperii unde stătea, ca toți ceilalți, pe podeaua prăfuită de linoleum – îi privea colierul argintiu cu semnul păcii care se legăna, ochii lui închiși pașnic în spatele ochelarilor cu ramă de corn și tot părul lui, acel smoc de păr negru și ciufulit care migrase dinspre creștetul capului acum chel, spre obraji și fălci, o barbă care tremura odată cu el, se legăna și se mișca în timpul incantației rugăciunii asemenea enoriașilor din bisericile mai exuberante, tot trupul lui participând, cu ochii închiși, picioarele încrucișate, el își aducea propriul covor pe care se așeza.

— O vibrație a corpului cum fac în câmpiile africane, spuse Ginsberg, care cu un armoniu și talgere de mână cânta muzica pe care își acordau ei cântările. Sau în munții Indiei, sau orice loc în care nu există aparatele TV care vibrează pentru noi. Cu toții am uitat cum să facem asta, cu excepția poate a lui Phil Ochs, care cântă „The War Is Over” timp de două ore, o mantra mai puternică decât toate antenele de la Columbia Broadcasting System, decât toate pliantele imprimate pentru Convenția Națională Democrată, decât zece ani plini de vorbăraie și discurs politic.

Studenții stăteau cu picioarele încrucișate și se legănau pe un ritm interior, privat. Arăta ca o cameră plină de titirezi. Mesele erau împinse spre marginea clasei. Jacheta cuiva atârna peste

geamul de la ușă, blocând vederea în cameră, în caz de administratori în trecere sau paznici din campus sau un profesor mai puțin șmecher.

Faye știa că incantația războiul-este-oficial-încheiat va face loc în cele din urmă lui „Hare Krishna, Hare Rama”, iar apoi își vor încheia ora petrecută împreună cu sunetul sacru: „om”. Așa se derulaseră toate cursurile lor de până acum și Faye se simțea zdrobită că tot ce ar putea învăța de la marele Allen Ginsberg era asta: cum să te legeni, cum să cânți, cum să mormăi.

Acesta era omul ce scrisese poemele care o pătrunseseră și stând pe scaunul ei, în prima zi de curs, se temea că în prezența lui va rămâne mută. Apoi îl văzu și se întrebă unde dispăruse domnul drăguț și îngrijit din fotografia autorului. Nu mai purta sacoul de tweed și nu mai avea părul pieptănat – Ginsberg adoptase complet cele mai evidente embleme ale anticulturii, iar la început Faye se simți dezamăgită de lipsa de creativitate implicată. Acum sentimentele ei erau mai apropiate de enervare pură.

Ea voia să ridice mâna și să întrebe: „O să învățăm despre, știți, *poezie*?” dacă nu ar fi fost o întrebare atât de evident de nedorită.

Pentru că studenților din această clasă nu le păsa de poezie – le păsa de război și despre ce voiau să spună despre război și cum vor opri războiul. În principal, le păsa de protestul anti-război de la următoarea Convenție Națională Democrată, acum, la doar câteva zile distanță. Toți erau de acord că va fi ceva măreț. Toată lumea venea.

— Dacă poliția atacă, spuse Ginsberg, trebuie să stăm pe jos și să spunem „om” și să le arătăm ce înseamnă pacea.

Studenții se legănau și fredonau. Câțiva deschiseră ochii și schimbară priviri, un fel de telepatie care se transmitea printre ei care spunea: „Dacă vine poliția, nu stau, o iau la sănătoasa”.

— Va fi nevoie de tot curajul de care sunteți în stare, spuse Ginsberg, de parcă le-ar fi citit gândurile. Dar singurul răspuns la violență este opusul ei.

Studenții închiseră ochii.

— Așa se face, spuse el. Hai să exersăm. Simțiți? Evident că este o experiență subiectivă, ceea ce este singura care contează. Ceva obiectiv nu este neapărat ceva palpabil.

Faye avea note maxime la celelalte cursuri ale ei. La

economie, biologie, limbile clasice – nu rata nicio întrebare la testele săptămânale. Dar poezia?

Se părea că Ginsberg nu intenționa să le dea note. Și în timp ce majoritatea studenților găseau asta eliberator, îi șubrezea echilibrul lui Faye. Cum trebuia să se poarte dacă nu știa cum era apreciată? Așa că încercă să fie cât de dedicată putea meditației, în același timp fiind și acut conștientă de sine despre cum arăta în timp ce medita, încercă să cânte și să se legene într-un fel complet dedicat, sută la sută, să simtă cum spunea Ginsberg că ar trebui să se simtă, o adâncire a sufletului, o eliberare a minții. Și totuși, de fiecare dată când începea să mediteze sincer, o mică idee țepoasă îi apărea în minte: că făcea greșit și că toată lumea va observa. Se temea că va deschide ochii și toată clasa se va holba la ea sau va râde de ea. Și ea încercă să alunge acest gând, dar cu cât medita mai mult, cu atât devenea mai puternic, până când nici măcar nu mai putea să stea ca lumea pentru că era copleșită de anxietate și paranoia.

Așa că deschise ochii, își dădu seama că era ridicolă, apoi tot procesul începea din nou. Jură că de data asta va face cum trebuie. Se va afla în prezent fără să se simtă inhibată și nesigură. Se va preface că e complet singură.

Doar că nu era complet singură.

Printre străinii anonimi din încăpere, cam la cinci pași în stânga ei și la distanță de câteva rânduri, stătea Sebastian. Era prima oară când îl vedea de când fusese arestat cu câteva zile în urmă, iar acum era profund conștientă de prezența lui. Aștepta să vadă dacă și el o va observa. De fiecare dată când deschidea ochii, acolo era atrasă privirea ei, spre el. Nu părea că el o văzuse încă, sau dacă o văzuse, nu părea să-i pese.

— Cum vă adânciți sufletul? întrebă Ginsberg. Astfel: simțiți sentimentele voastre în mod autentic, apoi repetați. Cântați până când cântul devine automat și simțiți ce a zăcut dedesubt tot acest timp. Prin „adâncirea sufletului” nu vreau să spun că îl extindeți, așa cum adăugați o cameră la o casă. Casa a avut dintotdeauna acea cameră. Dar acum este prima oară când intrați în ea.

Ea își imagină ce s-ar întâmpla dacă Ginsberg ar rătăci într-unul din garajele unchilor ei din Iowa, cu barba aceea ridicol de mare și colierul cu semnul păcii. S-ar distra la maximum, unchii

ei.

Și totuși era convinsă, în ciuda sa. Mai ales de faptul că el emana calm și liniște.

— Aveți prea multe lucruri în minte, spuse el. Este prea multă gălăgie acolo.

Ceea ce Faye trebuia să recunoască, era adevărat pentru ea aproape tot timpul, toată ziua, îngrijorarea ei constantă și înțepătoare.

— Când cântați, gândiți-vă doar la incantație, gândiți-vă doar la respirația voastră. *Trăiți* în respirația voastră.

Și Faye încercă, dar dacă nu grijile erau cele care o scoteau din transă, era impulsul de a-l privi pe Sebastian, de a vedea ce face, dacă reușea, dacă și el cânta, dacă lua toate astea în serios. Voia să-l privească intens. În acest grup care deborda de farmecul urât al contraculturii – bărbi aspre, mustăți pătate de scuipat, bentițe pătate de sudoare, jeanși și jachete de blugi rupte, ochelari de soare întunecați care arătau prostește la interior, berete nenorocite, acel miros de mosc de magazin de mâna a doua și tutun – Sebastian era de departe tipul cel mai arătos din cameră, se gândi Faye, obiectiv. Păr drept și aranjat cu grijă. Ras. Acel strop de drăgălășenie infantilă. Cap în formă de ciupercă. Felul în care strângea din buze când se concentra. Ea absorbi toate aceste detalii și apoi închise ochii și încercă din nou să atingă pacea mentală perfectă, completă.

— Nu mai fiți așa de interesați de voi înșivă, spuse Ginsberg. Dacă nu vă interesează decât *persoana voastră,* atunci veți rămâne blocați pe voi și veți rămâne blocați cu propria voastră moarte. Este tot ceea ce aveți. Și apoi bătu cu degetele în talgere și spuse „Ommmmm” și studenții repetară. „Ommmmm”, spuneau ei, răgușiți, discordanți, desincronizați și dezacordat.

— Nu există *voi,* spuse Ginsberg. Există doar universul și frumusețea. Dar frumusețea universului și frumusețea vor pătrunde în sufletul vostru. Vor crește și vor crește acolo și vor prelua controlul și când veți muri, veți fi *una.*

Iar Faye începu să vizualizeze (potrivit indicațiilor) lumina albă și pură a conștientizării totale, pacea-nirvana când (potrivit indicațiilor) trupul nu mai produce niciun sunet sau sens, ci mai degrabă o senzație de binecuvântare, când ea simți prezența cuiva în apropiere, foarte aproape, stând pe jos enervant

înăuntrul bulei ei de spațiu personal, rupând vraja, ridicând-o din nou la nivelul lumesc al cărnii și grijilor. Așa că ea oftă greu, pasiv-agresiv, și își mișcă trupul, sperând să transmită că într-adevăr fluxul ei mintal era întrerupt, încercă din nou: lumina albă, pace, iubire, binecuvântare. Iar camera spunea „Ommmmm” când simți că noul ei vecin se apropie și mai tare de ea, și ea credea că poate simți o prezență în zona din jurul urechii ei, și îi auzi vocea, o șoaptă, spunând:

— Ai atins frumusețea perfectă?

Era Sebastian. Șocul acestei conștientizări o făcu să se simtă ca și când era, momentan, plină de heliu. Înghiți cu noduri.

— Tu să-mi spui, spuse ea, iar el fornăi, un fel de râs reținut și înăbușit.

Ea îl făcu să râdă.

— Aș spune că da, șopti el. Frumusețea perfectă. Ai reușit.

Ea simți cum o căldură i se împrăștie pe față. Zâmbi.

— Dar tu? spuse ea.

— Eu nu exist, spuse el. Există doar universul.

El îl parodia pe Ginsberg. Și cât de ușurată se simți ea. Da, se gândi, toate astea erau foarte prostești. El se apropie și mai tare, chiar lângă urechea ei. Simțea acea electricitate pe obraz.

— Ține minte, ești perfect calmă și împăcată, șopti el.

— OK, spuse ea.

— Nimic nu îți poate tulbura calmul perfect.

— Da, spuse ea.

Și atunci îl simți, limba lui linse ușor vârful lobului urechii ei. Aproape că o făcu să țipe chiar acolo, în mijlocul meditației.

— Gândiți-vă la un moment de încremenire perfectă, instantanee! spuse Ginsberg, iar Faye încercă să se adune și să se concentreze pe vocea lui. Poate undeva pe o pajiște din Catskills, spuse el, unde arborii se trezesc la viață ca un tablou de Van Gogh. Sau când ascultați Wagner la fonograf și muzica devine groaznic de sexy și de vie. Gândiți-vă la acel moment!

Da, se gândi ea, reușise. Chiar acum. Acela era momentul.

Și îl trăia.

7.

Ce se petrecea de obicei în serile de luni era că Alice stătea singură în camera ei, citind. Fetele care se adunau acolo cu ea în celelalte seri și cântau cu entuziasm lângă pick-up și fumau iarbă din pipe lungi și intimidante erau plecate lunea, probabil se recuperau. Și, în ciuda retoricii sale publice, poziția ei generală în care temele-sunt-un-instrument-de-opresiune, Alice folosea serile de luni să citească. Unul dintre marile ei secrete era că își făcea treaba, era studioasă, citea cărți, ori de câte ori era singură, le consuma cu viteză și vigoare. Și nu cărțile la care te-ai aștepta din partea unei radicaliste. Erau manuale. Cărți despre contabilitate, analiză cantitativă, statistică, gestionarea riscului. Chiar și muzica de la pick-up se schimba în aceste seri. Nu mai era folk-rockul scârțâit obișnuit din timpul restului săptămânii. Era muzică clasică, blândă și mângâietoare, mici sonate de pian și suite de violoncel, chestii liniștitoare și neamenințătoare. Avea o altă latură, diferită, stătea pe pat incredibil de nemișcată ore întregi, singura mișcare fiind întoarcerea unei file la fiecare patruzeci și cinci de secunde. Avea un fel de serenitate în aceste momente pe care ofițerul Brown le adora în timp ce stătea și o privea dintr-o cameră întunecată de hotel la două mii de metri distanță, privind-o pe Alice printr-un telescop puternic, rechiziționat de unitatea Brigada Roșie, ascultând muzica și întoarcerile de pagini șifonate la radioul comutat pe frecvența de bandă înaltă a microfonului pe care îl plantase în camera ei cu câteva săptămâni în urmă pe mica lampă din tavan, înlocuind microfonul pe care îl plantase înainte sub pat, calitatea sunetului acestuia fiind inacceptabilă, înăbușit și cu ecou.

Era încă nou la asta, la spionaj.

O urmărea cam de o oră cum citea, când se auzi o bătaie tare, ascuțită la ușă – un moment de dezechilibru pentru Brown, pentru că nu știa dacă era o bătaie la ușa camerei sale de hotel sau la ușa camerei lui Alice din cămin. Îngheță. Se simți ușurat când Alice sări din pat și deschise ușa.

— Hei, bună, spuse ea.

— Pot să intru? spuse o nouă voce.

O fată. O voce de fată.

— Sigur. Mersi că ai venit, spuse Alice.

— Am primit biletul tău, spuse fata.

Brown o recunoscu, boboaca de alături cu ochelarii mari și rotunzi: Faye Andresen.

— Voiam să îți spun că îmi pare rău, spuse Alice, pentru cum m-am purtat la Freedom House.

— E în regulă.

— Nu e în regulă. Continui să mă port așa cu tine. Ar trebui să mă opresc. Nu este în spiritul frăției. Nu ar fi trebuit să te fac de rușine așa. Îmi pare foarte rău.

— Mersi.

Era pentru prima oară când ofițerul Brown o auzise pe Alice scuzându-se sau afișând orice fel de remușcare.

— Dacă vrei să ți-o tragi cu Sebastian, spuse ea, asta e treaba ta.

— Nu am zis că vreau să mi-o trag cu el, spuse Faye.

— Dacă vrei să te fută Sebastian, asta depinde numai de tine.

— Nu m-aș exprima chiar așa.

— Dacă vrei ca Sebastian să te coțăie până îți ies ochii din cap…

— Potolește-te!

Acum amândouă râdeau. Brown notă asta în jurnalul lui: *râsete.* Deși nu știa cum sau de ce îi va folosi asta mai târziu, când își va revedea notițele. Trainingul de supraveghere al Brigăzii Roșii era înnebunitor de scurt și vag.

— Deci despre Sebastian, spuse Alice. A încercat ceva deja?

— Ce vrei să spui prin „a încercat ceva”?

— A făcut vreo mișcare? A fost în mod deosebit și special afectuos în ultima vreme?

Faye o privi o clipă, făcând niște calcule mentale.

— Ce ai făcut?

— Deci înseamnă că da?

— I-ai spus ceva? spuse Faye. Ce i-ai zis?

— Doar i-am comunicat interesul tău foarte special.

— O, Doamne!

— Fascinația ta unică față de el.

— O, nu!

— Sentimentele tale speciale și secrete.

— Da, *secrete.* Era secretul *meu.*

— Am accelerat procesul. M-am gândit că îți sunt datoare.

După ce am fost așa o minorosiță la Freedom House. Acum suntem chit. Cu plăcere.

— Cum ne face asta chit? Cum e asta o favoare?

Faye se plimba prin cameră. Alice stătea cu picioarele încrucișate pe pat, bucurându-se de moment.

— Urma să suferi în tăcere și să tânjești, spuse Alice. Recunoaște. Nu aveai de gând să-i spui.

— Nu știi asta. Nu aș fi *tânjit.*

— A făcut o mișcare. Ce a fost?

Faye se opri din mers și o privi pe Alice. Părea să își muște interiorul obrazului.

— M-a lins pe ureche în timpul practicii de meditație.

— Sexy.

Brown notă asta în jurnalul său: *lins ureche.*

— Și acum, spuse Faye, vrea să vin în vizită. Acasă la el. Joi seară.

— Noaptea dinaintea protestului.

— Da.

— Ce romantic!

— Bănuiesc.

— Nu. Ce *extrem de romantic*! Aceea va fi cea mai importantă zi din viața lui Sebastian. El se va duce la un protest și o revoltă periculoasă. Ar putea să fie rănit, lovit, ucis. Cine știe? Și vrea să își petreacă ultima seară în libertate cu tine.

— Așa e.

— E atât de… în stil *Victor Hugo.*

Faye se așează la biroul lui Alice și privi în podea.

— Am un prieten, să știi. Acasă. Se numește Henry. Vrea să se însoare cu mine.

— Bine. Și tu vrei să te măriți cu el?

— Poate. Nu știu.

— Acest gen de indiferență de obicei înseamnă nu.

— Nu e indiferență. Doar că nu m-am hotărât.

— Fie vrei să te măriți cu el, mai mult decât orice pe lume, fie spui nu. Este foarte simplu.

— Nu e simplu, spuse Faye. Deloc. Nu înțelegi.

— Atunci, explică-mi!

— Bine, uite cum e. Imaginează-ți că îți este foarte sete. Nebunește de sete. Nu te poți gândi decât la un pahar mare și plin cu apă. Da?

— Da.

— Și fantazezi despre un pahar mare cu apă și în capul tău fantezia este foarte vie, dar nu îți stinge setea de fapt.

— Pentru că nu poți să bei un pahar cu apă imaginar.

— Da. Așa că privești în jur și dai de băltoaca asta cu apă, plină de ulei și noroi. Nu este tocmai paharul mare cu apă, dar are avantajul de a fi lichidă. E adevărată, în vreme ce paharul mare cu apă nu. Așa că alegi băltoaca uleioasă cu noroi, chiar dacă nu este tocmai ce preferi. Și cam de aceea sunt cu Henry.

— Dar Sebastian, totuși.

— Cred că el este paharul mare cu apă.

— Cineva chiar ar trebui să scrie un cântec country-western din toate astea.

— Așa că *chiar* nu vreau să stric lucrurile cu Sebastian. Și mă tem că va vrea să știi tu, poate…

Faye se opri, căutând cuvântul potrivit.

— … să fim intimi?

— Vrei să zici să ți-o tragă.

— Da.

— Bun. Și?

— Și speram…

Moment scurt de tăcere apăsătoare. Faye își privea mâinile, Alice o privea pe Faye. Acum amândouă stăteau pe pat, perfect încercuite și încadrate de vizorul telescopic al ofițerului Brown.

— Vrei sfaturi, spuse Alice în sfârșit.

— Da.

— De la mine.

— Da.

— Despre futai.

— Exact.

— Și de ce presupui că sunt o expertă pe tema asta?

Brown zâmbi. Fetei lui hipiote îi plăcea atât de mult să tachineze.

— A, spuse Faye, căzându-i fața. Nu am vrut să insinuez…

— Iisuse, *relaxează-te*!

— Îmi pare rău.

— Asta e problema ta. Vrei sfaturi? Trebuie să te relaxezi.

— Nu sunt sigură că știu cum să fac asta. Să mă relaxez.

— Relaxează-te pur și simplu! Respiră!

— Nu e așa ușor. Unii medici mi-au arătat anumite tehnici de

respirație odată, dar uneori mă emoționez foarte tare și nu pot s-o fac.

— Nu poți să respiri?

— Nu corect.

— Ce se întâmplă? Se petrece ceva în capul tău? Încerci să te relaxezi și să respiri, dar nu poți. De ce?

— E complicat.

— Spune-mi.

— Bine, păi, când îmi încep tehnicile de respirație, primul lucru pe care îl simt este rușinea. Îmi este rușine imediat că trebuie să exersez *respirația.* Ca și cum, știi, ca și când nu pot să fac cum trebuie nici măcar cel mai simplu și fundamental lucru. Ca și când mai există un lucru la care eșuez.

— OK, spuse Alice. Continuă.

— Și apoi când încep să respir de fapt, încep să îmi fac griji că nu o fac cum trebuie, că poate respirația mea e greșită sau ceva. Că nu e perfectă. Că nu este *tehnica ideală de respirație,* care nici măcar nu știu care e, dar sunt sigură că există și că, dacă nu fac asta, am senzația că eșuez. Și nu eșuez numai la respirat, ci eșuez în general. De parcă sunt un *eșec în viață* dacă nu pot să fac asta corect. Și cu cât mă gândesc mai mult la cum să respir, cu atât mai greu devine să respir, până când mă simt, știi, că urmează să respir sacadat sau să leșin sau ceva.

Brown notă asta în jurnalul său: *respirație sacadată.*

— Și apoi încep să mă gândesc că, dacă *chiar* leșin, apoi cineva mă va găsi și se va agita foarte tare și va trebui să explic de ce am leșinat spontan, fără niciun motiv, ceea ce e ceva stupid să trebuiască să explici cuiva, pentru că va crede că e eroic să salvezi pe cineva de la o rănire gravă sau o urgență cardiacă sau ceva, și când va afla că singurul lucru care e în neregulă cu mine e că m-am speriat singură *respirând,* va fi, știi tu, dezamăgit. Poți să citești asta pe fața cuiva. Ar spune: *a, asta e tot*? Și apoi încep să o iau razna că nu mă ridic la așteptările respective, nu sunt o persoană cu adevărat bolnavă sau rănită, că, în mod pervers, problemele mele nu sunt suficient de grave încât să le justifice grija, motiv pentru care acum e plin de resentimente. Și chiar dacă nimic din toate astea nu se întâmplă, tot văd în mintea mea cum se derulează totul și devin atât de anxioasă despre posibilitatea de a se întâmpla, încât poate la fel de bine să se fi întâmplat. Simt că trec cu

adevărat prin asta, știi? E ca și când nu trebuie să se întâmple ceva ca să simți că e adevărat. Probabil că toate astea ți se par o nebunie.

— Continuă.

— Bine, păi, să spunem că chiar dacă pot să ating un oarecare nivel de pace și relaxare prin executarea corectă în mod miraculos a tehnicilor de respirație, mă voi bucura de sentimentul de fericire și relaxare timp de poate zece secunde înainte să încep să-mi fac griji despre cât de mult va dura sentimentul plăcut de relaxare. Mă tem că nu îl voi putea întreține suficient de mult.

— Suficient cât să ce?

— Ca să știi, să fiu bună la asta. Să o fac cum trebuie. Și fiecare secundă în care mă simt fericită în mod obiectiv este o secundă mai aproape de eșec și mă întorc apoi la a fi eu însămi de fapt. Metafora pe care o am în minte despre cum simt asta este ca și cum ai merge pe o sârmă care nu are nici sfârșit, nici început. Cu cât stai mai mult acolo, cu atât e nevoie de mai multă energie ca să nu cazi. Și în cele din urmă începi să simți această melancolie și groază pentru că indiferent cât de bine știi să mergi pe sârmă, inevitabil vei cădea. Este numai o chestiune de timp. Este garantat. Așa că în loc să mă bucur de sentimentul de fericire și relaxare cât îl am, simt această uriașă groază de momentul la care nu voi mai fi fericită sau relaxată. Ceea ce este desigur exact lucrul care spulberă fericirea.

— Doamne sfinte!

— Toate astea îmi trec prin cap mai mult sau mai puțin constant. Așa că atunci când spui „respiră pur și simplu”, cred că pentru tine înseamnă altceva decât înseamnă pentru mine.

— Știu ce ai nevoie, spuse Alice.

Și se rostogoli pe pat și deschise sertarul de jos al noptierei și scotoci prin ceea ce păreau a fi pungi maro de hârtie, până o găsi pe cea potrivită, o răsuci și scoase de acolo ceva ce semăna cu două pastile mici, roșii.

— Din inventarul meu personal, spuse ea, iar ofițerul Brown se gândi să noteze, dar renunță în cele din urmă, el nu nota nimic din ce făcea ea care putea fi incriminatoriu. Farmacia lui Alice, spuse ea.

— Ce este?

— Ceva care să te facă să te relaxezi.

— Nu, nu cred.

— Nu e periculos. Doar liniștește puțin mintea și scade inhibițiile.

— Nu îmi trebuie.

— Ba da. Ești ca Marele Zid al Inhibițiilor.

— Nu, mulțumesc.

„Ce erau?”, se întreba ofițerul Brown. Pastilele. Poate psilocibină, mescalină, semințe de Nu-mă-uita? Poate metamfetamină, DMT, STP, un fel de barbiturice?

— Ascultă! spuse Alice. Ai vrea să petreci o seară plăcută cu Sebastian?

— Da, dar…

— Și crezi că ai putea să faci asta în starea ta mentală actuală?

Faye se opri o clipă și se gândi mai bine.

— Aș putea să produc aparențele necesare. Cred că Sebastian ar crede că mă simt bine.

— Dar pe bune, pe dinăuntru?

— Panică și groază cu greu înăbușite.

— Da, ai nevoie de astea. Dacă chiar vrei sincer să te simți bine. Nu pentru el, ci pentru *tine.*

— Cum sunt?

— Ca o zi însorită. Ca și când te-ai plimba într-o zi cu soare fără nicio grijă pe lume.

— Practic nu m-am simțit niciodată așa.

— Efectele secundare sunt că îți fac gura cleioasă. Și vise ciudate. Halucinații ușoare, dar asta e foarte rar. Trebuie să le iei cu mâncare. Haide.

Alice o luă de mână pe Faye și părăsiră camera, probabil să coboare în cantină, care era goală la ora aceea din noapte. Singura mâncare disponibilă era probabil cereale de mic dejun sau resturi refrigerate de la cină. Friptură. Cercetarea lui Brown era îngustă, dar exhaustivă. El știa obiceiurile din acest cămin la fel de bine cum le știa pe cele de acasă, unde soția lui se trezea cam în șase ore într-o avalanșă de săruturi și complimente din partea copilului lor. El se întreba cât din ea se putea bucura sincer de aceste complimente, știind că le primea prin intimidare și șantaj. El ghicea cam nouă zecimi. Aproape complet. Dar acea parte, credea el, zvâcnea.

El spera ca acum, jos, în cantină, fetele să vorbească despre

el. Spera ca Alice să dezvăluie relația ei înfloritoare cu acest polițist cum, în ciuda ei, se îndrăgostea de el. Unul dintre cele mai deprimante lucruri despre aceste supravegheri nocturne era că își dădea seama cât de puțin ea vorbea despre el sau chiar părea să se gândească la el când nu erau împreună. De fapt, niciodată, pentru a fi mai precis. Ea nu vorbea *niciodată* despre el. Nici măcar o singură dată. Chiar după una din întâlnirile lor, ea de obicei se întorcea și făcea un duș și dacă vorbea cu cineva era despre lucruri lumești: școală, protest, chestii de fete. În ultima vreme, subiectul principal era marșul exclusiv feminin pe care Alice îl organiza vineri – plănuiau să meargă pe Lake Shore Drive fără aprobare sau ceva, să oprească traficul și să meargă cum își doreau. Alice vorbea despre asta la infinit. Nici măcar o singură dată nu amintise de el. Când el nu era în preajmă, era ca și când nici nu exista pentru ea, ceea ce era dureros, pentru că el se gândea la ea *aproape tot timpul.* Când cumpăra haine se întreba cum să o impresioneze pe Alice. Când stătea la ședințele Brigăzii Roșii, aștepta să audă ceva care ar putea-o implica și pe ea. Când privea la televizor știrile cu soția lui, își imagina că de fapt Alice era acolo cu el. Era un ac de busolă mereu îndreptat spre ea.

Privi dincolo de cămin, peste luminile de pe malul lacului, spre marea întindere cenușie a lacului Michigan din spatele lor, o pustietate strălucitoare și fierbinte. Punctele de pe cer erau avioanele care veneau pe Midway, multe dintre ele conținând acum echipele care pregăteau terenul pentru senatori și ambasadori, diverși directori de companii, lobby-iști industriali, membri ai partidului democrat, persoane care făceau sondaje, judecători, vicepreședintele, al căror itinerariu era un secret pe care Casa Albă nu îl împărtășea nici măcar cu poliția.

Se așeză pe pat și așteptă. Riscă puțină lumină să citească ziarul, toată prima pagină era dedicată fie convenției, fie protestului față de convenție. Își turnă un pahar de whisky din barul mic, știind că hotelul îl oferea gratis, la fel cum toate restaurantele din oraș le ofereau polițiștilor cafea gratuită. Slujba avea beneficiile sale.

Trebuie să fi adormit acolo pentru că se trezi la sunetul râsului. Fetele râdeau. Era cu fața pe ziarul șifonat, gura lipicioasă. Stinse lampa mică de citit și se întoarse la poziția sa din spatele telescopului, mișcându-se amețit, cu brațele

legănate și picioarele târâte pe podeaua acoperită de covor. Se așează și scutură capul de câteva ori și apoi încercă să alunge somnul, clipind. Trebui să se frece bine la ochi înainte să poată vedea ceva prin telescop. Își simțea stomacul acru și gol. Aceste ture de noapte îl ucideau. Fetele se întorseseră. Erau amândouă pe pat, față în față. Râdeau de ceva. Avea urdori la ochi pe care trebui să le dea la o parte. Imaginea prin telescop nu era clară, în mod bizar, de parcă în timp ce dormise, cele două clădiri se îndepărtaseră. Pipăi butoanele. În timp ce făcea asta, imaginea fetelor sărea și se mișca, declanșând un ușor rău de mișcare, care îi aminti de atunci când încerca să citească pe bancheta din spate a mașinii.

— Ai atât de multe înăuntrul tău, spuse Alice, revenindu-și acum după criza de râs. Îi mângâie încet părul lui Faye. Atât de multă fericire.

Faye încă chicotea, încet.

— Ba nu, spuse ea, lovind mâna lui Alice. Asta nu e real.

— Te înșeli. Asta e *și mai* real. Ar trebui să ții minte asta. Aceasta ești tu cea adevărată.

— Nu mi se pare că sunt eu cea adevărată.

— Pentru prima oară ți-ai întâlnit sinele autentic. E normal să pară străin.

— Am obosit, spuse Faye.

— Ar trebui să îți amintești de senzația asta și să te întorci la ea când ești trează. Este ca o hartă pentru tine. Ești așa de fericită acum. De ce nu ești la fel de fericită tot timpul?

Faye privi spre tavan.

— Pentru că sunt bântuită, spuse ea.

Alice râse.

— Vorbesc serios, spuse Faye.

Se ridică și își îmbrățișă genunchii.

— În pivnița noastră trăia o fantomă. Un spirit al casei. L-am jignit. Acum sunt bântuită.

Se întoarse să vadă reacția lui Alice.

— Nu am spus nimănui asta, spuse Faye. Probabil că nu mă crezi.

— Doar ascult.

— Fantoma a venit cu tatăl meu din Norvegia. Era fantoma lui, dar acum e a mea.

— Ar trebui s-o duci înapoi.

— Înapoi unde?

— Înapoi de unde a venit. Așa scapi de o fantomă. O duci înapoi acasă.

— Sunt foarte, foarte obosită, spuse Faye.

— Bine, uite. Te ajut eu.

Faye se întinse ca beată pe pat. Alice îi scoase ochelarii și îi puse cu grijă pe noptieră. Înaintă spre picioarele patului și desfăcu șireturile de la pantofii sport ai lui Faye și îi trase ușor până alunecară, îi scoase șosetele lui Faye și le aranjă în pantofi, pe care îi puse cu vârfurile înainte lângă ușa de la intrare. Scoase o pătură subțire de sub pat și o înveli pe Faye cu ea, băgând marginile sub ea. Își scoase și ea pantofii, șosetele și pantalonii și se întinse lângă Faye, ghemuită lângă ea, mângâind-o pe păr. El nu o mai văzuse pe Alice purtându-se cu atâta blândețe. În mod sigur cu mult mai blândă decât se purtase vreodată cu el. Asta era o cu totul altă față a ei.

— Ai un prieten? întrebă Faye.

Acum cuvintele ei se uneau, era drogată sau urma să adoarmă sau ambele.

— Nu vreau să vorbim despre băieți, spuse Alice. Vreau să vorbim despre tine.

— Ești prea tare să ai prieten. N-ai face ceva așa de tocilar cât să ai un prieten.

Alice râse.

— Am, spuse ea, iar la două mii de metri distanță, ofițerul Brown chicoti incitat. Într-un fel. Am un domn prieten cu care am relații intime consecvente, așa l-aș descrie.

— De ce nu spui *prieten*?

— Prefer să nu denumesc lucrurile, spuse Alice. Odată ce denumești și explici și raționalizezi dorința, o pierzi, știi? Imediat ce încerci să îți definești dorința, te limitează. Cred că e mai bine să fii liberă și deschisă. Să acționezi asupra oricărei dorințe pe care o simți, fără să gândești sau să judeci.

— Asta sună distractiv acum, dar probabil din cauza pastilelor roșii.

— Mergi cu valul, spuse Alice. Eu așa fac. De exemplu, acest tip? Prietenul meu domn? Nu simt nimic în mod special pentru el. Nu am niciun angajament față de el. Îl folosesc până când nu o să mi se mai pară interesant. Atât de simplu.

Și peste stradă, Brown simți cum se prăbușește pe interior.

— Mereu caut pe cineva care este mult mai interesant, spuse Alice. Poate ești tu?

Faye mormăi un fel de răspuns somnoros:

— Aham.

Alice se întinse peste Faye și stinse lumina.

— Toate grijile și secretele tale, spuse ea. Aș putea să-mi fac numărul cu tine. Ți-ar plăcea.

Patul scârțâi când una sau amândouă se întinseră pe el.

— Știi că ești frumoasă? spuse Alice pe întuneric. Atât de frumoasă și nici măcar nu știi asta.

Ofițerul Brown dădu volumul mai mare la boxe. Se băgă în pat și îmbrățișă o pernă. Se concentră pe vocea ei. În ultima vreme, el avea gânduri noi și înspăimântătoare, visa cu ochii deschiși la cum o să-și părăsească soția și fiica și o va convinge pe Alice să fugă cu el. Vise nebunești cu ochii deschiși care îl făceau să se simtă atât vinovat, cât și entuziasmat. Acasă, soția și fiica lui dormeau în același pat. Aveau să facă asta timp de mulți ani de-acum încolo.

— Stai aici, te rog, spuse Alice. Totul va fi bine.

Înainte să apară Alice, Brown nici măcar nu era conștient că îi lipsea o parte esențială a vieții, nu până când nu a avut-o, brusc. Și acum că o avea, nu intenționa să-i dea drumul.

— Stai cât vrei, spuse Alice, iar el încercă din răsputeri să se mintă că ea nu vorbea cu Faye. Nu plec nicăieri. O să stau aici lângă tine.

Încercă să pretindă că vorbea cu el.

8.

În ziua dinaintea protestelor se strică vremea.

Strânsoarea verii asupra orașului Chicago se slăbi, iar aerul era primăvăratic și plăcut. Oamenii dormeau bine noaptea pentru prima oară în săptămâni, poate. În zori, pe pământ cădea o rouă subțire, alunecoasă. Lumea era vie și lubrifiată. Dădea o senzație de speranță, optimistă și astfel nepermisivă, în timp ce orașul se pregătea pentru bătălie, trupele Gărzii Naționale venind cu miile în camioane verzi, polițiștii își curățau măștile de gaze și armele, protestatarii exersau tehnicile de eliberare și

autoapărare și adunau diferite proiectile cu care să lovească în polițiști. Cu toții aveau senzația că un asemenea mare conflict merita o zi mai urâtă. Ura lor ar fi trebuit să aprindă aerul, gândeau ei. Cine se putea simți revoluționar când soarele strălucea atât de plăcut pe chipuri? Orașul, în schimb, era plin de dorință. Cu o zi înainte de cel mai mare, cel mai spectaculos, cel mai violent protest din 1968, orașul era saturat *de poftă.*

Delegații partidului democrat sosiseră. Ei fuseseră escortați de poliție la hotelul Conrad Hilton, unde se adunau emoționați la Haymart Bar, la parter, și poate că beau puțin prea mult și făceau lucruri pe care nu le făceau de obicei în circumstanțe mai puțin extraordinare. Regretul, descoperiseră ei, era un lucru flexibil și relativ. Cei care nu se angajau de obicei în beții publice exuberante sau sex la întâmplare găseau că acest cadru le încuraja pe ambele în mod deosebit. Chicago era pe cale să explodeze. Președinția era în joc. America lor cea frumoasă se prăbușea. În fața calamității, câteva mici aventuri extramaritale păreau ca electricitatea statică de fundal, prea tăcută ca să fie înregistrată. Barmanii țineau barul deschis cu mult dincolo de ora închiderii. Locul era aglomerat, iar bacșișurile erau bune.

Afară, pe Michigan Avenue, polițiștii călare patrulau prin parc. Aparent, ei erau acolo ca să găsească scandalagii și sabotori. Ceea ce găseau erau cupluri în tufișuri, sub copaci, pe plajă, tineri în diverse stadii de dezbrăcați, pipăindu-se unii pe alții atât de absorbiți, încât nici nu auzeau copitele cailor apropiindu-se. Se giugiuleau (sau mai mult), făceau lucruri incalificabile chiar acolo, în țărâna din Grant Park, pe nisipul de lângă lacul Michigan. Polițiștii le spuneau să plece, iar ei ascultau, băieții îndepărtându-se clătinat, incomod. Iar polițiștilor li s-ar fi părut amuzant asta, dacă nu ar fi bănuit că aceiași băieți se vor întoarce mâine, strigând, luându-se la bătaie, aruncând cu obiecte, fiind bătuți chiar de polițiști. În seara asta, era carnal. Mâine, carnagiu.

Chiar și Allen Ginsberg găsi câteva momente în care să iasă din starea de melancolie. Stătea gol în patul chelnerului grec slăbănog de douăzeci și ceva de ani pe care îl descoperise în acea după-amiază, la restaurant, unde se întâlnea cu liderii tineretului pentru a pune la cale conspirații și a face tot felul de planuri. Se întrebau câți oameni vor veni la protest. Cinci mii? Zece mii? Cincizeci de mii? El le spuse o poveste.

— Doi bărbați intrară într-o grădină, spuse el. Primul bărbat începu să numere arborii de mango și câte fructe de mango avea fiecare arbore și care ar putea fi valoarea aproximativă a întregii livezi. Al doilea bărbat culese niște fructe și le mâncă. Acum, care credeți că era mai înțelept dintre cei doi?

Puștii îl priviră, cu ochii la fel de goi că ai unor miei.

— Mâncați mango! spuse el.

Ei nu înțelegeau. Conversația merse mai departe spre marea criză a zilei, aceea că primăria le refuzase în cele din urmă cererile de protest din centru, să meargă în paradă pe străzi, să doarmă în parc. Hoarde de oameni veneau mâine și nu aveau unde să doarmă în afară de parc. Desigur că vor dormi acolo, desigur că veneau să demonstreze, așa că dezbăteau probabilitatea ca poliția să intervină acum că nu aveau aprobările și hârtiile necesare. Probabilitatea, deciseră ei, era de sută la sută. Și Ginsberg încercă să fie atent, dar în mare parte observă cum chelnerul îi amintea de un marinar pe care îl văzuse odată în Atena, plimbându-se pe străzile vechi sub Acropolele de un alb scheletic și văzând cum acest marinar își unea buzele sincer și tandru cu buzele unui tânăr băiat-curvă, chiar acolo în văzul lumii, pe tărâmul lui Socrate și al lui Hercule și al statuilor ce se iveau de peste tot, cu mușchii lor netezi și lustruite și albe ca smântână. Chelnerul avea chipul acelui marinar, aceeași urmă de depravare. Atrase atenția chelnerului, îi obținu numele, îl duse sus, în camera lui, îl dezbrăcă: un băiat slăbănog, cu o pulă uriașă. Nu așa e mereu? Acum, după *aceea,* sta culcușit sub cearșafuri și îi citea băiatului din Keats. Mâine va fi război, dar în seara asta era Keats, era fereastra deschisă pentru briza plăcută, era acest băiat, era felul în care acest băiat îl apuca de mână, strângând ușor de parcă inspecta un fruct. Totul era prea frumos.

Faye, între timp, freca. Cumpărase mai multe reviste de adolescenți și ceva ce toate recomandau mireselor, înainte să *meargă până la capăt,* era să frece viguros și amplu și neobosit cu multe materiale de frecat: cârpe moi, bureți spongioși, plăcuțe cu șmirghel, piatră ponce, își cheltui mare parte din bugetul săptămânal pentru mâncare pe lucruri care să o facă netedă peste tot și să miroasă îmbietor. Se gândea la afișele din clasa ei de economia gospodăriei, prima oară în luni de zile. Erau cu nimic mai puțin îngrozitoare chiar la distanța asta, acum

că ea era cea care *mergea până la capăt.* Sebastian urma să vină în curând, iar Faye încă freca, încă trebuia să aplice anumite unguente cu miros puternic care se temea că o vor ustura, geluri care miroseau atât de puternic a trandafiri și liliac, încât chiar îi aminteau de o casă funerară, felul în care casele funerare pun acele buchete de flori ca să acopere acel miros chimic de moarte care era mereu acolo, dedesubt. Faye cumpărase parfumuri, deodorante, irigatoare, săruri în care trebuia să se îmbăieze, săpunuri cu care trebuia să se frece, alcooluri cu mentă, înțepătoare, cu care trebuia să facă gargară și să le scuipe, începea să înțeleagă că subestimase timpul necesar pentru a exfolia, freca, curăța, șampona, fără să mai pună la socoteală stoarcerea și aplicarea de noi solvenți și alifii. Podeaua de la baie era plină de cutii de carton roz, grațioase. Nu ar avea timp să facă totul înainte ca Sebastian să sosească. Încă mai avea să-și dea cu ojă pe unghii, să-și aranjeze părul cu fixativ, să aleagă combinația perfectă de sutien și pulover. Aceste lucruri nu erau negociabile, nu se puteau sări. Termină lucrul pe calusurile de la piciorul stâng. Se decise să renunțe la piciorul drept. Dacă Sebastian observa calusuri pe un picior și nu pe altul, spera să țină asta pentru el. Jură să rămână încălțată până în ultimul moment posibil. Spera ca până în clipa aceea el nu va fi atent la picioarele ei. I se strânse stomacul când se gândi la asta, la faptul că *chiar* făcea asta. Se concentră din nou pe noile sale produse de înfrumusețare, care ajutau să mențină sexul vag și abstract în parametri de siguranță, un fel de idee de marketing și nu ceva ce trupul ei ar face cu adevărat. La întâlnirea ei. Din seara asta.

Avea trei culori diferite de ojă, fiecare dintre ele o anumită variantă de mov: era „prună” și „vânătă” și movul mai conceptual numit „cosmos”, pe care îl alese în cele din urmă. Își vopsi unghiile de la picioare și făcu acel lucru cu ghemotoacele de vată între degete și se plimba prin camera de cămin mergând pe călcâie. Ondulatorul de păr se încălzea. Mici borcane de sticlă cu pudre de culoare crem cu care se tampona pe față, cu un burete. Își curăță urechile cu un bețișor igienic. Pensă câteva fire din sprâncene. Înlocui lenjeria albă cu lenjerie neagră. Apoi o schimbă la loc în alb, iar apoi din nou. Deschise ferestrele și mirosi aerul răcoros al orașului și, ca toți ceilalți, se simțea plină de speranță, optimistă, senzuală fizic.

Oamenii făceau asta peste tot în oraș. Și aici ar fi putut exista un moment, o oportunitate de care dacă s-ar fi profitat, s-ar fi împiedicat tot ce a urmat. Dacă toată lumea implicată ar fi respirat adânc din acel aer fertil, primăvăratic, și-ar fi dat seama că era un *semn.* Atunci biroul primăriei poate că le-ar fi dat protestatarilor aprobările pe care le cereau de luni de zile, iar ei s-ar fi adunat pașnic și nu ar fi aruncat cu nimic și nu ar fi tachinat pe nimeni, iar polițiștii i-ar fi privit amuzați de la o mare distanță și toată lumea și-ar fi spus oful și ar fi plecat acasă fără vânătăi sau contuzii sau zgârieturi sau coșmaruri sau cicatrice.

Ar fi putut exista un moment, dar atunci s-a întâmplat asta:

El tocmai ajunsese în Chicago cu un autocar din Sioux Falls – avea douăzeci și unu de ani, un vagabond fără țintă, probabil că era în oraș pentru protest, dar nu vom afla asta niciodată. Îmbrăcat ca o haimana – haină veche de piele crăpată la guler, geantă de voiaj ponosită și peticită cu bandă adezivă, pantofi maro care purtau urmele multor kilometri parcurși, pantaloni denim murdari care se lărgeau la glezne așa cum purtau tinerii atunci. Dar părul era cel după care poliția îl identifica drept dușman. Lung și încurcat, până dincolo de gulerul de la haina de piele. Și-l dădea la o parte din ochi cu un gest care mereu conservatorilor militanți li se părea foarte feminin. Extrem de feminin și poponar. Dintr-un oarecare motiv, acest gest anume le stârnea *atât de multă furie.* Își dădu părul la o parte din ochi, trase de el unde se prinsese ca ariciul de mustața și barba lui stufoasă. Pentru polițiști, arăta ca oricare alt hipiot local. Pentru ei, părul său lung era ca sfârșitul unui fel de conversație.

Dar el nu era din părțile locului. Nu avea previzibilitatea contraculturii locale. Poți să spui orice despre stânga din Chicago, dar cel puțin se lăsau arestați fără prea mare bătaie de cap. Poate înjurau murdar polițiștii, dar reacția lor generală față de cătușe era o mică zbatere pe loc, în mare parte simbolică, asemenea peștilor obosiți.

Dar acest tânăr din Sioux Falls vorbea altă limbă. Pe drum i se întâmplase ceva, ceva întunecat și real. Nimeni nu știa de ce era în Chicago. Era singur. Poate auzise despre protest și voia să facă parte dintr-o mișcare care trebuie să fi părut foarte departe în Sioux Falls. Cineva își poate imagina cât de singur trebuie să se fi simțit, arătând așa într-un loc precum Dakota de Sud. Poate că fusese hărțuit, batjocorit, bătut măr. Poate că trebuise să se

apere de prea multe ori de poliție sau de Hell's Angels – acei apărători autoproclamați ai culturii *love-it-or-leave-it.* Poate că era epuizat de asta.

Adevărul era că nimeni nu știa ce i se întâmplase încât să îl facă să ascundă un revolver cu șase gloanțe în buzunarul de la jacheta sa de piele uzată. Nimeni nu știa de ce, atunci când l-a oprit poliția, a scos pistolul din jachetă și a tras cu el.

Trebuie să nu fi știut ce se întâmpla în acel moment în Chicago. Cum poliția lua fiecare urmă de amenințare în serios, cum erau cu nervii întinși la maximum, lucrau în schimburi duble, schimburi triple. Cum hipioții amenințau să ofere întregului Chicago o doză pe acid turnând LSD în apa de băut a orașului, și chiar dacă asta ar fi necesitat cinci tone de LSD ca să le iasă, tot erau polițiști postați la fiecare stație de pompare a rezervei de apă municipale. Cum poliția deja patrula Conrad Hilton cu câini detectori de bombe, pentru că hipioții amenințaseră că vor detona hotelul care îl găzduia pe vicepreședinte și pe toți delegații. Se zvonea că hipioții plănuiau să pozeze în șoferi la aeroport ca să răpească soțiile delegaților și să le drogheze și să aibă relații necuviincioase cu ele, așa că poliția le escorta direct de pe pistă. Erau atât de multe amenințări, încât era greu să răspundă la toate, atâtea scenarii, atât de multe posibilități. Cum puteai să împiedici hipioții, de exemplu, să își radă bărbile și să se tundă și să se îmbrace normal și să falsifice acreditări ca să intre în International Amphitheatre unde ar planta o bombă? Cum îi oprești de la a se aduna în masă și a răsturna mașini pe stradă, cum făcuseră în Oakland? Cum îi oprești de la a construi baricade și a prelua controlul peste cvartale întregi, așa cum făcuseră în Paris? Cum îi oprești să nu ocupe o clădire, așa cum făcuseră în New York, și cum îi extragi din clădire în fața reporterilor de la știri care știau că afirmațiile exagerate despre brutalitatea polițiștilor vindeau ziarele? Era logica tristă a antiterorismului care îi ținea ca pe ace: poliția trebuia să se pregătească pentru tot, dar era suficient ca hipioții să reușească *o dată.*

Așa că au ridicat un perimetru de sârmă ghimpată în jurul amfiteatrului și au umplut interiorul cu polițiști îmbrăcați în civil în căutare de scandalagii, cerând acreditările oricui nu părea să fie în favoarea administrației actuale. Au sigilat capacele de canal. Au ridicat elicoptere în cer. Au plasat lunetiști pe clădirile

înalte. Au pregătit gazele lacrimogene. Au adus Garda Națională. Au rechiziționat armament greu. Auziseră despre tancurile sovietice care defilau pe străzile din Praga săptămâna aceea și o mică parte complicată din ei simțeau invidie și admirație pentru ruși. „Da, așa se face, la dracu'", se gândeau. Forță copleșitoare.

Dar omul nostru din Sioux nu ar fi avut cum să știe toate astea.

Altfel poate s-ar fi gândit de două ori înainte să scoată un pistol din buzunar. Când mașina poliției trecu pe lângă el în timp ce mergea pe jos în noaptea aceea, acest moment clar, curat, când putea să vadă toate stelele deasupra Michigan Avenue, iar mașina se opri și acei doi porci ieșiră în cămășile lor bleu cu mâneci scurte, mergând spre el cu tot felul de accesorii atârnându-le de curele, îi spuneau ceva vag despre încălcarea orei de stingere și dacă avea vreun document de identificare, dacă el ar fi știut ce se întâmpla prin tot orașul Chicago, chiar în acel moment poate i s-ar fi părut de preferat să petreacă câteva nopți în arest pentru posesie de armă de mână neînregistrată și ascunsă. Dar el venise tocmai până în Chicago în acel autocar groaznic, după un drum de treizeci de ore, și poate că așteptase acest protest toată viața, poate că pentru el era un fel de moment de răscruce, poate că ideea de a rata toată demonstrația era prea dureroasă, poate că ura chiar așa de tare războiul și poate că nu voia să piardă pistolul, care ar fi putut fi singura lui măsură de siguranță, petrecând o adolescență dură în Dakota, unde el era diferit și singur. În capul lui, lucrurile se derulau așa: urma să scoată pistolul și să tragă un foc de avertizare și, în timp ce polițiștii se adăposteau, el ar fi fugit pe cea mai apropiată alee întunecată și ar fi dispărut. Era atât de simplu. Poate că mai făcuse asta înainte. Era tânăr, putea să fugă, fugise toată viața.

Dar după cum s-a dovedit, polițiștii nu s-au adăpostit. Nu i-au dat ocazia să scape. Imediat cum au văzut pistolul, și-au scos propriile revolvere și l-au împușcat. De patru ori în piept.

Vestea s-a răspândit destul de repede, de la poliție la Serviciile Secrete, la Garda Națională, până la FBI: hipioții erau înarmați. Trăgeau. *Asta schimbă miza în mod radical.* Cu o zi înainte să înceapă protestul, acesta era, erau cu toții de acord, un semn prevestitor foarte rău.

Studenții întrebau printre colegii lor dacă era cineva așteptat din Sioux Falls. Cine era? Ce căuta acolo? Au apărut spontan priveghiuri cu lumânări pentru acest tânăr care ar fi putut fi un frate pentru ei. Cântau „We Shall Overcome” și se întrebau în sinea lor dacă ar fi dispuși să moară pentru cauză. Protestul lui, credeau ei, era mai mare decât toate revoltele din acel întreg lung an – mai mare în taina sa, în intimitatea sa, în miza sa. El le frânsese inimile, murind în Chicago așa, înainte ca oricine să-i cunoască numele măcar.

Și când Sebastian a auzit vestea era în biroul de la *Chicago Free Voice,* de unde dădea un interviu pentru CBS și sună telefonul și i se spuse că cineva fusese împușcat, un vagabond din Dakota de Sud. Și primul impuls al lui Sebastian, primul lucru care îi trecu involuntar prin cap, era cât de *grozavă* era sincronizarea. CBS News era chiar acolo. Asta era *aur pur.* Așa că și-a adunat niște indignare și a anunțat jurnaliștilor că „porcii au ucis cu sânge rece un protestatar”.

Mamă, cum le-a atras atenția.

Deturna retorica evenimentului cu fiecare nouă relatare. „Unul dintre frații noștri a fost împușcat pentru crima de a nu fi de acord cu președintele”, declarase el la *Tribune.* „Poliția ucide cu la fel de puțină discriminare precum bombele din Vietnam”, declară pentru *The Washington Post.* „Chicago devine avanpostul vestic al Stalingradului”, declară pentru *The New York Times.* Organiză și mai multe priveghiuri cu lumânări și spuse echipelor de știri de televiziune și fotografilor unde puteau fi găsite priveghiurile, trimițând fiecare publicație la o adunare diferită, astfel încât fiecare credea că ei erau cei care făceau știrea. Singurul lucru care le plăcea jurnaliștilor mai mult decât să relateze bine o poveste era să o facă primii.

Asta era treaba lui, să adauge căldură.

În lunile dinaintea protestului, Sebastian fusese cel care publicase acele povești scandaloase în *Free Voice* despre contaminarea rezervei de apă a orașului cu LSD, despre răpirea soțiilor delegaților, despre bombe detonate la amfiteatru. Faptul că astfel de planuri nu fuseseră niciodată luate de fapt în calcul era irelevant. El învățase ceva important: ce era imprimat pe hârtie *devenea adevărul.* Umfla cu mult numărul protestatarilor așteptați în Chicago, apoi simți un fior de mândrie când primarul mobiliză Garda Națională. Mesajul ieșea la suprafață. Despre

asta îi păsa: mesajul, narativul. Când își imagină asta, își imagina un ou pe care trebuia să-l țină și să-l protejeze și să-l încălzească și să-l menajeze și să-l hrănească, unul care avea să crească de dimensiuni uriașe, ca-n povești, dacă făcea asta cum trebuie, strălucind și plutind deasupra lor, a tuturor, ca un far.

Abia acum își dădea seama, cu o noapte înaintea protestului, de implicațiile tuturor eforturilor sale. Puștii veneau în Chicago. Ei vor fi agresați și bătuți de poliție. Vor fi *uciși.* Asta era mai mult sau mai puțin inevitabil. Ceea ce fusese până atunci doar iluzie și fantezie și publicitate, un exercițiu în modelarea opiniei publice, mâine va deveni un manifest. Era un fel de naștere, iar el tremura când se gândea la asta. Așa că iată-l aici, singur, făcând ultimul lucru pe care l-ar aștepta cineva de la obraznicul, încrezătorul, neînfricatul Sebastian: stătea pe pat în lacrimi. Pentru că el înțelegea ce urma să se întâmple a doua zi, înțelegea rolul său bizar în toate astea, știa că tot ce se întâmplase până în acest punct era făcut și nu se mai putea schimba și nu mai putea fi plasat permanent în trecutul revoltător.

În seara asta, el era un far care proiecta în jurul său regrete. Și plângea. Trebuia să nu se mai gândească la asta. Își aduse aminte vag că avea o întâlnire. Își dădu cu apă pe față. Își puse un sacou. Se privi într-o oglindă și spuse *adună-te.*

Ceea ce era exact ce își spunea și un anumit ofițer de poliție în capătul celălalt al orașului, stând pe bara din spate a mașinii sale de patrulă, parcată pe aleea întunecată obișnuită, stând lângă Alice, care părea să se despartă de el. *Adună-te.*

La fel ca toată lumea din oraș, ofițerul Brown spera să și-o tragă în seara asta. Dar când o întâlni pe Alice, ea nu se sui în mașină și nu-i mai ceru nimic exagerat, ci mai degrabă se așeză cu greutate pe portbagaj și spuse:

— Cred că ar trebui să facem o pauză.

— Să facem o pauză de la ce? spuse el.

— De la toate astea. Tot. Tu și cu mine. Aventura noastră.

— Pot să întreb de ce?

— Vreau să încerc ceva nou, spuse Alice.

Brown se gândi la asta o clipă și știu că Alice era puțin clandestină cu privire la anumite fapte esențiale.

— Vrei să spui că vrei să încerci cu *cineva* nou, spuse el.

— Ei bine, da, spuse Alice. Am cunoscut pe cineva, poate.

Cineva interesant.

— Deci te desparți de mine pentru această persoană nouă.

— Tehnic, ca să ne despărțim am avea nevoie de ceva de împărțit, un angajament unul față de celălalt pe care, evident, nu îl avem.

— Dar…

— Dar da.

Ofițerul Brown încuviință. Privea un câine de partea cealaltă a aleii care căuta prin gunoiul unui restaurant local. Unul dintre mulții câini vagabonzi ai orașului, cu un pic de ciobănesc german în el, dar amestecat și corcit cu un amestec de alte rase. Trase de un sac de gunoi negru dintr-un tomberon răsturnat, trase de el cu dinții.

— Deci dacă nu ar fi această persoană nouă, nu te-ai despărți de mine? spuse el.

— Asta este irelevant, de vreme ce *există* o nouă persoană.

— Fă-mi pe plac. Spune mai departe. Dacă această nouă persoană nu ar exista, nu ai avea niciun motiv să pui capăt aventurii noastre.

— Ok. Sigur. Este o evaluare corectă.

— Vreau să știi că cred că asta este o greșeală, spuse el.

Ea îi aruncă acea privire plină de condescendență pe care el nu o suporta, acea privire care îi comunica faptul că ea era cea interesantă și excentrică și el era cel blocat într-o gaură burgheză a clasei de mijloc din care nu exista scăpare.

— Ce poate să îți ofere această nouă persoană și eu nu pot? spuse el.

— Nu înțelegi.

— Pot să mă schimb. Vrei să fac ceva diferit? Pot să fac asta. Nu trebuie să ne vedem atât de des. Ne putem întâlni o dată la două săptămâni. Sau o dată pe lună. Sau vrei să fiu mai dur? Pot să fiu mai dur.

— Nu mai îmi doresc asta.

— Va rămâne, știi tu, lejer. Informal. Poți să fii cu această persoană nouă *și* cu mine, nu?

— Nu o să meargă.

— De ce? Nu mi-ai dat niciun motiv bun.

— Nu mai vreau să fiu cu tine. Nu este un motiv bun?

— Nu. Nici pe departe suficient de bun. Pentru că nu există o explicație. De ce nu vrei să continuăm să facem asta? Cu ce am

greșit?

— Cu nimic. Nu ai greșit cu nimic.

— Exact. Deci nu mă poți pedepsi așa.

— Nu încerc să te pedepsesc. Încerc să fiu onestă.

— Iar asta are efectul de a mă pedepsi. Ceea ce nu este drept. Am făcut tot ce mi-ai cerut. Chiar și chestiile ciudate. Am făcut *totul,* ca să nu te ridici și să pleci fără niciun motiv bun.

— Poți, te rog, să nu te mai văicărești? spuse ea și sări de pe mașină și se îndepărtă câțiva pași.

Mișcarea ei bruscă atrase atenția câinelui. Se încordă, îi evaluă intențiile, își păzi resturile.

— Poți să fii bărbat în privința asta? S-a terminat cu noi.

— Toate acele lucruri pe care le-am făcut împreună, toate acele lucruri ciudate. Au legat o promisiune. Chiar dacă tu nu ai spus niciodată asta cu voce tare. Și acum încâlci acea promisiune.

— Du-te acasă la nevasta ta!

— Te iubesc.

— Ei, la dracu'!

— Da. Te iubesc. Eu îți spun acum că te iubesc.

— Nu mă iubești. Doar ți-e frică să fii singur și plictisit.

— Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine. Te rog, nu pleca. Nu știu ce-o să fac. Am spus că te iubesc. Asta nu înseamnă nimic?

— Vrei, te rog, *te rog* să te oprești?

Lui Alice el i se părea că e pe cale să facă ceva substanțial: să plângă sau să devină violent. Cu bărbații nu știai niciodată. Peste drum, câinele părea mulțumit că ea nu avea nicio intenție să-i fure hrana. Continuă să mănânce burgerii aruncați și cartofii prăjiți reci și moi și salata de varză și sandvișurile cu ton cu o viteză care era atât feroce, cât și probabil una care va induce voma.

— Ascultă, spuse ea, vrei un motiv bun? Uite motivul. Vreau să încerc ceva nou. Este același motiv pentru care am început lucrurile cu tine. Vreau să încerc ceva ce nu am mai încercat până acum.

— Adică ce, mai exact?

— Fete.

— Hai, scutește-mă!

— Vreau să încerc cu fete. Mă simt foarte motivată să fac

asta.

— O, Doamne! spuse el. Te rog, spune-mi că nu crezi că dintr-odată ești lesbiană. Te rog, spune-mi că nu mi-am tras-o cu o lesbiană.

— Mersi foarte mult pentru distracție. Și îți urez toate cele bune.

— Nu e fata vecină, nu? Cum o cheamă. Faye, nu?

Ea îl privi încurcată, iar el râse.

— Nu-mi spune că e ea, zise el.

— De unde știi despre Faye?

— Ea e cea cu care ți-ai petrecut noaptea. Luni noaptea? Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit de *ea.*

În clipa aceea, totul la Alice părea să se oțelească și să se întărească. Orice moliciune avea, orice deschidere simțise vreodată pentru el, totul dispăru dintr-odată. Își încleștă fălcile, strânse mâinile în pumni.

— De unde *dracului* știi tu despre asta? spuse ea.

— Te rog, spune-mi că nu mă părăsești pentru Faye Andresen, spuse el. Asta-i bună.

— M-ai urmărit, nu-i așa? Ești un psihopat nenorocit.

— Nu ești lesbiană. Pot să-ți spun sigur. Aș ști.

— Am terminat. Nu mai vorbesc *niciodată* cu tine.

— Asta n-o să se întâmple, spuse el.

— Privește-mă!

— Dacă pleci, te arestez. O arestez și pe Faye. O să vă fac viețile un iad. Amândurora. Asta e o promisiune. Ai rămas blocată cu mine. Asta nu se termină până când nu *zic eu că se termină.*

— O să le spun tuturor amicilor tăi polițiști cât de mult ți-a plăcut să mă fuți. O să-i spun nevesti-tii.

— Aș putea să pun să fii omorâtă. Ușor.

Plesni din degete.

— Uite-așa!

— Adio!

Ea se îndepărtă de mașina de patrulă. Spatele îi furnica în așteptarea a ceva – o urmărire, un baston, un glonț. Ignoră alarmele din sinea ei care o îndemnau să se întoarcă și să vadă ce făcea el. Își auzea propria bătaie a inimii în urechi. Mâinile erau blocate în pumnii strânși. Nu le putea desface nici dacă voia. Drumul era la o distanță de alți douăzeci de pași când o

auzi: pocnitura ascuțită a pistolului lui.

Trăsese cu arma. Se trăsese cu pistolul. Ceva fusese împușcat.

Se întoarse, așteptându-se să îi vadă cadavrul pe jos, creierii pe ziduri. Dar el era acolo, privind spre tomberonul din spatele restaurantului. Iar ea își dădu seama ce se întâmplase. Nu se împușcase pe el. Împușcase câinele.

Ea începu să alerge. Cât de tare putea. Și era la două cvartale distanță de alee când mașina lui de patrulă urlă pe drum. Trecu de ea și acceleră spre vest, în direcția campusului Circle, în direcția căminelor, unde Faye, curată, parfumată, mirosind a flori, cu machiajul făcut și cu cele mai frumoase haine pe ea, aștepta să sosească Sebastian. Alice îi mai dăduse două pastile din cele roșii, iar ea le luase înainte de ritualul ei de frumusețe. Acum, căldura și optimismul lor se răspândeau. Entuziasmul ei față de acest moment era de nesuportat. Singură toată viața ei, convinsă că o să se mărite cu un bărbat pe care nu îl iubea de fapt, îl aștepta acum pe tipul acesta care părea ca prințul din povești. Sebastian părea ca un fel de răspuns față de întrebarea vieții ei. Nervozitatea trecuse și acum era încântată. Poate că era datorită pastilelor, dar cui îi păsa? Ea își imagina o viață cu Sebastian, o viață de artă și poezie, în care dezbăteau meritele mișcărilor și scriitorilor – ea apăra opera timpurie a lui Allen Ginsberg, el, desigur, o prefera pe cea mai târzie – și ar asculta muzică și ar călători și ar citi în pat și ar face toate lucrurile pe care fetele din clasa muncitoare din Iowa nu ajungeau să le facă. Fantaza despre cum s-ar muta la Paris cu Sebastian și apoi s-ar întoarce acasă și i-ar arăta doamnei Schwenke cine era cu adevărat cea sofisticată, i-ar arăta tatălui ei cum era ea într-adevăr destul de al dracului de specială.

Părea ca începutul vieții pe care și-o dorea cu adevărat.

Așa că fu încântată când sună telefonul și era recepția de la parter spunând că are un musafir. Ieși din cameră și veni în grabă pe scări până în holul de la intrare, unde descoperi că musafirul nu era Sebastian. Era poliția.

Imaginează-ți ce față a făcut în clipa aceea.

Când acest polițist mare și tuns scurt îi puse cătușele. O conduse afară din cămin în tăcere, în timp ce toată lumea privea și ea striga:

— Ce am făcut?

Cum putea suporta, inima ei distrusă? Cum putu să o împingă pe bancheta din spate a mașinii de patrulă? Cum putea ca omul acesta s-o facă curvă din nou și din nou întreg drumul către secție?

— Cine ești? continua ea să spună.

El își scosese insigna și ecusonul cu numele.

— E o greșeală. Nu am făcut nimic.

— Ești o curvă, spuse el. Ești o curvă nenorocită.

Cum putea s-o aresteze? Cum putea s-o închidă pentru prostituție? Cum de putea să facă asta? Ea încercă să își mențină chipul calm și sfidător când îi făcură poza, dar în celula de detenție din noaptea aceea simți cum urma să aibă un atac atât de puternic, încât se ghemui în colț și respiră și se rugă să nu moară acolo. Se rugă să iasă. *Te rog,* se adresă ea lui Dumnezeu, sau universului, sau oricui, legănându-se și plângând și scuipând pe podeaua umedă și rece. *Te rog, ajută-mă!*

PARTEA A OPTA

PERCHEZIȚIE ȘI CONFISCARE
Vara târziu, 2011

1.

Judecătorul Charles Brown se trezea înaintea zorilor. Soția lui dormea în pat lângă el. Ea mai putea să stea și să doarmă acolo încă trei ore sau mai mult. Așa fusese de când se căsătoriseră, când el era doar un polițist de patrulă și lucra în tura de noapte. Pe atunci programul lor se suprapunea rareori și acela rămăsese în toți acești ani – devenise un obicei, se normalizase. Recent, el se gândise la asta, pentru prima oară după mult timp.

Se dădu jos din pat și se așeză în scaunul cu rotile, cu care înaintă la fereastră. Privi afară cerul – cenușiu, dar căpăta culoare. Trebuie să fi fost patru, patru și un sfert, aproximativ. Era zi de gunoi, văzu el. Tomberoanele erau afară pe stradă. Și dincolo de tomberoane, parcată la colț, chiar în fața casei sale, era o mașină.

Ceea ce era ciudat.

Nimeni nu parca acolo niciodată. Nu putea fi un vecin. Vecinii lui erau prea departe. Unul dintre motivele pentru care cumpărase aici, în această subdiviziune anume, era că locuința era relativ izolată, aidoma caselor pierdute prin pădure. Peste stradă de casa lui era o mică dumbravă de arțari canadieni. Vecinii îndepărtați erau ascunși în spatele a doua rânduri de stejari – un rând pe partea lui de proprietate, unul pe al lor.

Privi ecranul de lângă pat, unde instalase centrul de comandă pentru sistemul elaborat de securitate al casei: nicio ușă deschisă, nicio fereastră spartă, nicio mișcare. Fluxurile de la diferitele camere video nu arătau nimic neobișnuit. Brown se gândi că erau adolescenți. Mereu un țap ispășitor bun. Probabil un băiat care vizita în secret o fată din cartier. Undeva în cartier, în seara asta, avea loc o deflorare pasională și rapidă. Scuzabil.

Luă liftul până la bucătăria de la primul etaj. Apăsă butonul filtrului de cafea. Acesta bolborosi și se scurse prompt, întrucât soția lui îl pregătise cu o seară în urmă. Ritualul lor. Unul din puținele moduri în care are dovada că într-adevăr locuiește cu cineva. Se văd atât de rar. El pleacă la serviciu înainte ca ea să se trezească, iar ea pleacă la serviciu înainte ca el să vină acasă. Nu e ca și cum s-ar evita reciproc intenționat, dar așa s-au așezat lucrurile.

Când a ieșit din poliție și s-a decis să meargă la facultatea de drept – asta era în urmă cu aproape patruzeci de ani – ea a preluat turele de noapte de la spital. Pe atunci creșteau o fiică. Era compromisul pe care l-au făcut astfel încât cineva să fie mereu acasă cu ea. Dar chiar după ce fiica a crescut și s-a mutat, programul lor nu s-a schimbat. Devenise confortabil. Ea îi lăsa o farfurie de ceva să mănânce. Aranja filtrul de cafea seara, pentru că știa că detesta să butoneze aparatul, și boabele de cafea, era ceva ce mereu i se părea prea mult să-i ceri unei persoane la patru dimineața. Era recunoscător că ea încă mai făcea aceste mici acte de bunăvoință. În weekenduri se vedeau mai mult, asta dacă el nu era în birou, studiind diverse documente, precedente, opinii, jurnale, legi. Atunci se puneau la curent unul pe altul cu privire la viețile independente și complet separate pe care le trăiau în paralel. Își făceau promisiuni vagi despre toate lucrurile pe care urmau să le facă împreună la pensie.

El merse cu scaunul în birou, cu cafeaua în mână, și porni televizorul. Un alt ritual de dimineață, privitul știrilor. Voia să știe tot ce se întâmpla peste tot înainte să plece la serviciu. La vârsta lui, oamenii căutau semne de declin, așteptând inevitabila lui deteriorare. Își amintea cum era când era un procuror tânăr, când judecătorii de o anumită vârstă o lăsau mai moale pe măsură ce se apropiau de pensie. Nu mai ținea pasul cu știrile, cu politica locală, cu materialele extrem de multe de citit necesare postului. Începeau să se poarte ca niște cercetători nebuni – megalomaniaci imprevizibili, extrem de încrezători în abilitățile lor slăbite, tratând sala de judecată ca pe laboratorul lor personal. El își jură că nu avea să involueze în *asta.* Dimineața urmărea știrile, i se livra ziarul (chiar dacă era puțin demodat în ziua de azi, ziarul în formă fizică).

Dar la știri se vorbea despre ce se vorbea mereu la știri zilele

astea: alegerile. Ziua alegerilor era încă destul de îndepărtată, dar nu prea îți dădeai seama de asta dacă te luai după știri, după felul în care știrile salivau după cursa electorală principală, cei doisprezece candidați pentru președinție acum practic aveau o reședință permanentă pe ambele canale de știri prin cablu și în Iowa, unde primul vot nominal urma să aibă loc peste aproximativ trei luni. Sheldon „Guvernatorul" Packer era deja în frunte, potrivit diverselor sondaje și studii și experți care dezbăteau dacă popularitatea guvernatorului era o bulă de simpatie post-atac care se va sparge în curând. Până acum se părea că atacul lui Faye Andresen era cel mai bun lucru care i se întâmplase.

De asta urma să aibă parte națiunea pentru următorul an. Douăsprezece luni pline de discursuri încurcate și gafe și atacuri și prostie, prostie agonizantă, care era la limita prostiei imorale. Era ca și când la fiecare patru ani știrile de peste tot pierdeau perspectiva. Și apoi, miliarde de dolari se cheltuiau ca să se atingă ceea ce era deja inevitabil – ca întregul proces electoral să se rezume la o mână de votanți indeciși din Cuyahoga County, Ohio. Matematica electorală predestina asta, în mare parte.

Democrație! Ura!

Două dintre cele mai populare cuvinte de la televizor care să descrie campania lui Packer păreau să fie „buzz" și „avânt". La adunări, Packer vorbea despre cum recentul „atac asupra vieții sale" îl făcuse să fie „mai hotărât ca niciodată". El spunea că nu va fi intimidat de durii liberali. Cânta refrenul de la „Break My Stride" la evenimentele de campanie. Primise o medalie Purple Heart[18] pentru curaj, din partea noului guvernator din Wyoming. Personalitățile canalelor de știri spuneau că el fie „își continua cu mult curaj campania în ciuda riscului personal imens", fie „se folosea cu nesimțire în campanie de această distracție minoră". Nu părea să existe nicio altă poziție între acestea două. Videoclipul cu Faye Anderson care arunca pietre în guvernator era arătat din nou și din nou. Pe un canal spuneau că era dovada unei conspirații liberale evidente, arătând spre oameni din mulțime care ar fi putut să fie complici. Pe un alt canal spuneau că, atunci când guvernatorul s-a ferit și a fugit de

[18] Purple Heart este o decorație militară SUA acordată în numele președintelui celor care au fost răniți sau uciși în timpul serviciului militar (n.tr.).

pietrele aruncate, el „nu a părut prezidențial”.

Faptul că știrile nu puteau să îl menționeze pe guvernatorul Packer fără să menționeze și procesul lui Faye Anderson îl făcea fericit pe judecătorul Brown. Îl făcea să se simtă important și mare. Guvernatorul încă „era tare pe poziție în sondaje după atacul brutal asupra sa Chicago”, așa se exprimau. Desigur, motivele pentru acest fapt erau simple – atacul îl făcuse celebru și faima tinde să atragă și mai multă faimă. Așa cum bogăția tinde să se adune, la fel și faima, care este un fel de bogăție socială, un fel de abundență conceptuală. Unul dintre multele beneficii de a prelua cazul Faye Andresen era că îl făcea pe judecătorul Brown mai cunoscut. Un altul era că putea să amâne pensionarea atât timp cât era necesar pentru a da o sentință. Cel puțin un an, estima el.

Nu acestea erau motivele principale pentru care preluase cazul, dar făceau parte din decizie, parte din tablou. Motivul principal era desigur că Faye Andresen merita orice cruzime putea să primească. Ce cadou, acest caz! Ca un cadou anticipat de pensionare, această oportunitate de răzbunare, recompensa lui binemeritată pentru atâta suferință. Dumnezeule mar*e, pensionarea.*

Ce ar putea să facă împreună, el și soția lui, la pensie? Erau toate clișeele obișnuite: ar trebui să călătorească, le spusese fiica lor. Și da, poate că ar trebui să călătorească, la Paris, sau Honolulu, sau Bali, sau Brazilia. Indiferent. Toate locurile i se păreau la fel de oribile pentru că ceea ce nu ți se spune niciodată despre călătoritul la pensie este că, pentru a funcționa, trebuie, mai întâi, cel puțin, să suporți persoana cu care călătorești. Iar el își imagina tot acel timp împreună – în avioane, în restaurante, în camere de hotel. Nu puteau să scape unul de celălalt, el și soția lui. Lucrul bun despre aranjamentul lor actual era că mereu puteau să dea vina pe muncă pentru izolarea lor. Că motivul pentru care se vedeau atât de puțin era dat de programul lor foarte solicitant și de faptul că se detestau total unul pe celălalt.

Cât de ușor poate o simplă fațadă să devină viața ta, să devină adevărul din viața ta.

El își imaginează că erau la Paris încercând să vorbească unul cu altul. Ea ar ține mici predici despre sistemul de sănătate inovativ al țării, el ar face afirmații similare despre jurisprudența

francezilor. Asta putea face să treacă o zi, poate două. Apoi ar încerca să discute mărunțișuri despre ce aveau în față în momentul acela: străzile pariziene fermecătoare, vremea, chelnerii, ziua care ținea cu mult după zece. Muzeele ar fi o alegere bună pentru că cereau liniște obligatorie. Dar apoi s-ar afla la un restaurant, privind meniurile, și ea ar spune ce bine arată și el ar spune că arată bine și s-ar holba la farfuriile altora și ar remarca ce altceva arăta bine și s-ar exprima despre cum poate voiau să își schimbe gândurile cu privire la ce intenționau să comande și toată acea dezbatere interioară pe care o ai de obicei când comanzi mâncare la un restaurant ar fi vocalizată și realizată numai pentru scopul de a umple spațiul, de a împunge tăcerea atât de plină de vorbăraie fără sens, neîntreruptă, încât nu ar ajunge niciodată să vorbească despre lucrul despre care nu vorbeau niciodată, dar la care se gândeau mereu: că, dacă s-ar fi născut într-o generație care ar fi considerat divorțul mai acceptabil, s-ar fi părăsit unul pe celălalt *demult de tot.* Evitaseră acest subiect timp de zeci de ani. Era ca și când ajunseseră la un acord – că erau cine erau, că se născuseră când se născuseră, că fuseseră învățați că divorțul era greșit și că dezaprobau pe față alte cupluri, cupluri mai tinere, care divorțaseră, în timp ce în secret simțeau săgeți de invidie la adresa abilității acelor cupluri de a se despărți și de a se recăsători și a redeveni fericiți.

Unde îi ducea toată această pietate? Cine beneficia?

Ea nu îl iertase niciodată pentru lascivitatea din tinerețea lui, pentru indiscrețiile sale timpurii. Ea nu îl iertase niciodată, dar nici nu vorbise vreodată despre asta, nu după accidentul care îl pusese în acel scaun cu rotile, care fusese o soluție eficientă. Da, fusese pedepsit de Dumnezeu pentru pofta sa și pedepsit timp de decenii de soția lui, iar acum lucra în domeniul pedepselor. I se potrivea, învățase de la cei mai buni.

Nu, nu vor călători. Cel mai probabil se vor cufunda în hobby-uri separate și vor încerca să reproducă la pensie, cât de mult posibil, viețile lor active. Vor repara etaje separate din casa lor uriașă. Era o viață incomodă, da, o viață dureroasă. Dar era o viață familiară.

Și asta făcea să fie mai puțin înspăimântător totul decât orice s-ar fi întâmplat dacă ar recunoaște în sfârșit toată această ură și toate aceste resentimente și dacă ar vorbi cu adevărat.

Uneori ceea ce evităm mai mult nu este durerea, ci misterul.

Terminase jumătate de ibric de cafea când auzi trecând camionul care livra ziarul și auzi cum ziarul ateriza ușor pe aleea din față. Deschise ușa de la intrare și alunecă pe rampa scurtă din fața casei, ajungând pe trotuar și lăsând inerția să îl poarte până pe alee, unde stătea ziarul împachetat în punga de plastic portocaliu impermeabil. Mașina aceea, observă el, era încă acolo. Un sedan obișnuit care putea să fie fabricat de oricine, străin sau local. O culoare deschisă, bej, bara din față puțin îndoită, altfel complet inofensivă și anonimă, una dintre acele mașini pe care nu ai observa-o niciodată pe drum, o mașină pe care vânzătorii o prezentau familiilor drept „cuminte”. „Adolescentul a împrumutat mașina tăticului său”, se gândi Brown. Ar fi bine să plece cât mai repede, pentru că restul cartierului avea să se agite în curând. În mai puțin de o oră, alergători, oameni care își plimbau câinii, toți urmau să fie afară și atenți la prezența străinilor, mai ales la un băiat adolescent care se plimba postcoital pe stradă.

Dar când judecătorul Brown se întinse să ia ziarul, ceva îi atrase atenția, ceva în copaci: o mișcare ușoară. Cerul începea să se lumineze, dar cvartalul era încă în întuneric, arborii dincolo de mașină erau încă negri. Se uită și căută o confirmare: se mișcase ceva acolo? Era cineva acolo acum, privindu-l? Căută silueta unei persoane.

— Te văd, spuse el, deși nu vedea nimic.

Înaintă pe stradă și în același timp o siluetă apăru dinspre linia copacilor.

Brown se opri. Avea dușmani. Fiecare judecător avea. Ce dealer mărunt, ce pește, ce drogat era acolo peste stradă așteptând răzbunarea? Erau prea mulți să fie numărați. Se gândi la pistolul lui, vechiul său revolver, care stătea inutil în noptiera de la etaj. Se gândi să strige la soția lui pentru ajutor. Se ridică și stătea cât de drept putea. Emană cea mai calmă, intensă și înspăimântătoare expresie pe care o putea produce în prezent.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă el.

Silueta se apropie și intră în lumină – un tânăr, poate la treizeci și ceva de ani, o față care părea rușinată și speriată, o privire pe care Brown o recunoscu din anii lui din sistemul de justiție penală: fața umilită a cuiva care a fost prins în timp ce făcea ceva greșit. Acest om nu era un drogat în căutare de

răzbunare.

— Sunteți Charlie Brown, nu-i așa? întrebă bărbatul.

Vocea lui – tânără, puțin pițigăiată.

— Da, spuse Brown. E mașina ta?

— Aha!

— Te ascundeai în spatele copacului?

— Cred că da.

— Pot să întreb de ce?

— Nu cred că am un răspuns foarte bun pentru asta.

— Străduiește-te.

— A fost o decizie de moment. Bănuiesc că am vrut să vă văd, să aflu mai multe despre dumneavoastră. Sincer, avea mai mult sens în capul meu decât are acum, când încerc să explic.

— Să o luăm de la început. De ce îmi spionezi casa?

— Sunt aici din cauza lui Faye Andresen.

— O! spuse Brown. Ești un reporter?

— Nu.

— Avocat?

— Să spunem că sunt o parte interesată.

— Haide, omule! Deja ți-am memorat numărul de înmatriculare. O să-l caut imediat ce mă întorc înapoi în casă. Nu are sens să fii timid.

— Voiam să vă vorbesc despre cazul Faye Andresen.

— De obicei asta se face în sala de judecată.

— Mă întrebam dacă poate ar fi posibil să știți, să renunțați la toate acuzele împotriva ei?

Brown râse.

— Să renunț la toate acuzațiile. Sigur.

— Și poate pur și simplu să o lăsați în pace?

— Asta e amuzant. Ești un tip amuzant.

— Pentru că, uite care-i treaba. Faye nu a făcut niciodată nimic greșit, spuse bărbatul.

— A aruncat cu pietre într-un candidat prezidențial.

— Nu, nu asta. Mă refer la 1968. Ea nu a făcut nimic greșit atunci. Nu ție.

Ceea ce îi dădu lui Brown un moment de pauză. El se încruntă și îl studie pe bărbat.

— Ce crezi că știi?

— Știu despre tot ce s-a întâmplat între tine și ea, spuse el. Știu despre Alice.

Lui Brown i se puse un nod în gât când se gândi la ea.

— O știi pe Alice? întrebă el.

— Am vorbit cu ea.

— Unde e?

— N-o să îți spun asta.

Mușchii fălcilor lui Brown se încordară – simțea cum se întâmpla, acel vechi tic al său, felul în care fața lui părea să se contracteze și să se osifice ori de câte ori se gândea la Alice și la tot ce se întâmplase pe atunci, un obicei care îi provocase o suferință destul de puternică din cauza sindromului său temporomandibular acum, la bătrânețe. Amintirea lui Alice nu dispăruse niciodată – devenise mai mult un rezervor pentru toată vina și remușcarea și pofta și furia adâncă de decenii. Când apăruse recent la televizor acea veche fotografie cu ea, avea o amintire senzorială atât de puternică și tactilă a trupului ei, încât simți pentru o clipă acel fior de entuziasm pe care îl simțea atunci când o găsea mergând pe străzi în cea mai întunecată parte a nopții.

— Deci bănuiesc că te afli aici ca să mă șantajezi atunci, nu? întrebă Brown. Eu o las în pace pe Faye Andresen și, în schimb, tu nu publici informațiile tale în presă. Sunt pe aproape?

— De fapt, nici nu m-am gândit la asta.

— Vrei și bani?

— Sunt teribil de prost la asta, spuse bărbatul. Chiar acum ai propus un plan mult mai bun decât al meu. Chiar am venit aici numai ca să te spionez.

— Dar acum iei în calcul și șantajul. E corect? Mă amenințI cu șantajul. AmenințI un judecător.

— Așteaptă! Stai așa! observă că nu am spus nimic de genul acesta. Îmi pui în gură cuvinte incriminatoare.

— Ce vei spune la presă? Cum le vei explica tot ce s-a întâmplat? Mi-ar plăcea să îți aflu povestea.

— Ei bine, cred că aș spune adevărul? Că aveai o aventură cu Alice, iar Faye a distrus-o. Și că ai așteptat toți anii aceștia ca să te răzbuni. Motiv pentru care ai preluat acest caz.

— Aha! Succes la dovedirea acestei ipoteze.

— Dacă aș spune tuturor – și nu spun că *voi spune* cuiva, spun *dacă,* asta e ipotetic, înțelegi –, atunci ai fi umilit în public. Vei fi judecat și condamnat în presă. Ți se va lua cazul.

Brown zâmbi și dădu ochii peste cap.

— Uite, eu sunt judecător în mai multe circumscripții în Cook County. Regulat iau brunch-ul cu primarul. Am fost Omul Anului al Asociației Baroului Chicago. Nu știu cine dracului ești, dar pun pariu după mașina ta de rahat că nu ești omul anului nimănui.

— Ce vrei să demonstrezi?

— Dacă este cuvântul meu împotriva cuvântului tău, mă simt destul de încrezător în șansele mele.

— Dar Faye nu ți-a *făcut* nimic. Ea nu ar trebui să meargă la închisoare pentru ceva ce nu a făcut.

— Mi-a distrus viața. Ea m-a pus în scaunul ăsta.

— Nici măcar nu a știut cine erai.

— Am avertizat-o odată pe Faye – să nu te prind vreodată în Chicago. Asta i-am spus. Sunt un om de cuvânt. Și acum tu ai tupeul să vii aici și să îmi spui *mie* ce să fac cu ea? Hai să-ți explic ce-o să se întâmple. Eu voi face tot ce-mi stă în puteri să mă asigur că va fi condamnată pentru crime grave. Și o s-o văd cum ajunge la închisoare.

— Asta e o nebunie!

— Ar fi cel mai bine dacă nu ai încerca să mă oprești.

— Altfel ce…

— Știi care sunt pedepsele pentru amenințarea unui judecător?

— Dar nu te-am amenințat deloc!

— Nu așa o să pară. Din punctul de vedere al acelei camere de supraveghere de pe veranda mea, o să arate ca și când te-ai ascuns după copaci – *foarte* suspect – până când am ieșit din casă, moment în care m-ai abordat într-o manieră amenințătoare.

— Ai o cameră de supraveghere?

— Am *nouă* camere de supraveghere.

Și apoi bărbatul se îndreptă spre mașina sa, se urcă și porni. Motorul mașinii uruia încet. Apoi, cu un bâzâit electric, geamul de la șofer se lăsă în jos.

— Alice avea dreptate, spuse bărbatul. Ești un psihopat.

— Stai departe de mine!

Apoi mașina plecă, iar Brown privi cum ajunse în capătul străzii lui, viră și dispăru în întuneric.

2.

Faye stătea întinsă pe canapeaua ei, privind la televizor, cu ochii sticloși și un chip fără expresie. În spatele ei, Samuel pășea în susul și în josul apartamentului, de la bucătărie la canapea și înapoi, privind-o. Ea muta canalele, rămânând între una și cinci secunde la orice emisiune. La reclame muta aproape imediat. Oricărui alt program îi acorda cam două secunde să o impresioneze. Apoi *muta.* Televizorul mic stătea pe poliția șemineului nefuncțional al apartamentului. Samuel putea să jure că la prima lui vizită televizorul nu era acolo.

Afară, soarele de miazăzi strălucea puternic pe lacul Michigan. Prin ferestrele deschise, Samuel auzea claxoane, undeva în depărtare. Vuietele obișnuite ale orașului în timpul săptămânii. La vest, vedea traficul de pe autostrada Dan Ryan care se scurgea, ca de obicei, ca o uriașă dâră vâscoasă. Venise aici direct de la întâlnirea sa nefericită cu judecătorul Brown. Samuel se decise că avea nevoie să-și avertizeze mama, să îi spună ce știa acum despre judecător. Sunase la apartamentul ei, apoi sunase din nou, apoi din nou și urma să înceapă să arunce cu pietre la ferestrele lui Faye de la etajul al treilea, când în sfârșit ușa se deschise. Urcă și o găsi pe mama lui așa: tăcută, distrasă, puțin beată.

Faye comută pe o emisiune de reality show, unde un cuplu își renova bucătăria, ceea ce păru să îi capteze atenția.

— Aceasta este o emisiune aparent despre renovarea caselor, spuse ea, dar de fapt este cum poți să-i privești pe ăștia doi cum mătură cenușa mariajului lor mort.

Emisiunea părea să comute între clipuri cu aventurile proiectelor de bricolaj inepte și nereușite de tip *do-it-your-self* și interviuri în care se plângeau independent unul de celălalt. Soțul – prea zelos cu barosul – găurise un perete despre care credea că era stabilit să fie demolat, dar s-a dovedit că nu era. Apoi un clip cu soția care se plânge despre cum el nu ascultă niciodată și este incapabil, din firea lui, să urmeze instrucțiuni. Apoi un clip cu soțul care analizează daunele pe care le-a făcut în perete și proclamă, cu falsă autoritate: o *să fie bine, calmează-te.*

— Ăștia doi se urăsc unul pe altul atât de mult, spuse Faye. Folosesc bucătăria cum a folosit America Vietnamul.

— Televizorul acesta la care te uiți, spuse Samuel, nu era aici prima oară când am venit. Sunt destul de sigur de asta.

Faye nu răspunse. Privi înainte, în gol. Un minut întreg. Timp în care urmări un videoclip cu soțul care lovea un panou de gips carton care se desprinse și zbură prin cameră și chiar dacă ateriză la trei metri de soția lui, ea țipă la el de parcă se afla în pericol de moarte: „Hei? Stau aici?" Apoi Faye clipi și dădu din cap de parcă s-ar fi trezit dintr-o transă și se uită la el și spuse:

— Ha?

— Pari drogată, spuse Samuel. Ești drogată cu ceva acum?

Ea încuviință.

— Am luat niște pastile de dimineață.

— Ce pastile?

— Propranolol pentru tensiunea arterială. Benzodiazepină pentru iritabilitate. Aspirină. Încă ceva care a fost inițial dezvoltat pentru a împiedica ejacularea precoce la bărbați, dar acum este folosit pentru tratarea anxietății și insomniei.

— Faci asta des?

— Nu des. Ai fi uimit de câte medicamente benefice au fost dezvoltate inițial pentru a trata problemele sexuale la bărbați. Practic, ele conduc întreaga industrie farmaceutică. Slavă cerului pentru disfuncțiile sexuale masculine!

— Vreun motiv special pentru care ai avut nevoie de toate astea în dimineața asta?

— A sunat Simon. Îl ții minte pe Simon. Avocatul meu?

— Îmi aduc aminte.

— A avut niște vești. Se pare că acuzarea își extinde cazul împotriva mea. Au adăugat încă vreo două acuzații azi. Acte de terorism intern. Amenințări teroriste. Genul ăsta de chestii.

— Glumești.

Ea luă un carnețel băgat între pernele canapelei și citi:

— Acte periculoase față de viața umană care provoacă teamă, teroare sau intimidare, sau tentativa de a influența politica unui guvern prin intimidare și coerciție.

— Asta pare o exagerare.

— Judecătorul Brown l-a convins pe procuror să adauge noile acuzații. Cred că a venit azi-dimineață la serviciu superentuziasmat să mă bage la închisoare pentru tot restul vieții mele.

Samuel simți cum măruntaiele se îndepărtează cumva de el.

Știa exact ce alimentase noul zel al judecătorului, dar în clipa asta nu îi putea spune mamei sale despre asta.

— Așa că azi sunt agitată, spuse Faye, și anxioasă. Din cauza asta am luat și pastilele.

— Înțeleg.

— Că veni vorba, Simon îmi spune că nu ar trebui să vorbesc cu tine.

— Personal, pun la îndoială aptitudinea legală a tipului ăluia, sincer.

— Este bănuitor cu privire la motivele tale.

— Ei bine, spuse Samuel, privindu-și pantofii. Mulțumesc că mi-ai dat drumul înăuntru.

— Sunt surprinsă că ai vrut să mă vezi. Mai ales după ultima dată când ai fost aici. Întâlnirea ta cu Simon? Sigur nu a fost plăcut, îmi pare rău.

Afară, Samuel auzea scârțâitul unui tren care se oprea, ușile se deschideau, ding-dong-ul clopoțelului de avertizare și vocea automată din tren care spunea *se închid ușile.* Samuel își dădu seama că era pentru prima oară când ea îi ceruse scuze pentru orice.

— De ce ai venit? întrebă Faye. Neanunțat și neașteptat așa.

Samuel ridică din umeri.

— Nu știu.

La televizor, soțul era intervievat despre cum își trimisese soția la un mare magazin de amenajări interioare ca să cumpere o unealtă care nu exista de fapt: un șubler de blat.

— Oamenii ăștia nu-și pot repara relația, spuse Faye, așa că își repară cea mai mare metaforă pentru relația lor.

— Am nevoie de niște aer, spuse Samuel. Ce zici de o plimbare?

— Bine.

El se îndreptă spre ea și îi întinse mâna ca s-o ajute să se ridice, iar când ea o apucă, el îi simți degetele subțiri și reci și își dădu seama că era pentru prima oară după ani de zile când se atingeau. Primul contact fizic dintre ei de când ea îl sărutase pe frunte și își apăsase fața în părul lui în acea dimineață când plecase, când el îi promisese că va scrie cărți, iar ea promisese să le citească. El nu anticipase că va simți ceva în legătură cu asta, luând-o de mână, ajutând-o să se ridice. Dar i se strânse inima. Nu știa că avea nevoie de asta.

— Da, am mâna rece, spuse Faye. Este un efect secundar al medicamentelor.

Ea se ridică și merse să își caute pantofii. Părea că se trezește și că îi revine buna dispoziție când ieșiră din apartament. Era o zi blândă și plăcută de vară târzie. Străzile erau în mare parte părăsite și liniștite. Merseră spre est, spre lacul Michigan. Mama lui îi povesti cum înainte de recesiune tranzacțiile imobiliare explodaseră în acest cartier. Acesta făcea parte din districtul de procesare a cărnii și abatoare de la începutul secolului. Era abandonat de mulți ani, până recent, când depozitele și-au început transformarea în apartamente la modă. Dar renovarea s-a oprit când s-a prăbușit piața imobiliară. Majoritatea dezvoltatorilor s-au retras. Îmbunătățirile au fost abandonate la jumătate, clădirile au rămas blocate în mijlocul transformării. Câteva dintre clădirile mai înalte încă aveau macarale stând nemișcate deasupra lor. Faye spunea că obișnuia să le privească de la fereastra ei când urcau paleți cu placaj și beton. Era o vreme când fiecare clădire din cvartal avea una din aceste macarale.

— Ca pescarii peste un mic iaz, spuse ea. Așa arăta.

Dar de atunci multe dintre macarale fuseseră demontate. Acelea care au rămas nu se mai mișcaseră de vreo doi ani. Așa că a rămas gol cartierul, aproape nelocuit.

Ea spuse că se mutase acolo pentru că chiriile erau mici și pentru că nu trebuia să aibă de-a face cu oamenii. Fusese un adevărat șoc atunci când veniseră dezvoltatorii și privea cu furie când începuseră să pună nume pe clădiri: The Embassy Club, The Haberdasher, The Wheelworks, The Landmark, The Gotham. Știa că atunci când unei clădiri i se dădea un nume pretențios, în curând aveau să apară oameni nesuferiți. Tineri profesioniști. Plimbători de câini. Împingători de cărucioare de copii. Avocați și soțiile lor nefericite. Restaurante care reproduceau trattorii italiene și bistrouri franțuzești și baruri de tapas spaniole, într-un fel atenuat, sigur, *mainstream.* Magazine cu mâncare organică și *fromagerii* și magazine de biciclete cu o singură viteză. Ea vedea cum cartierul ei se transformă în așa ceva, în cea mai nouă enclavă la modă pentru orice yuppie[19]. Își făcea griji cu privire la chiria ei. Își făcea griji că va fi nevoită să stea de vorbă cu vecinii. Când piața imobiliară s-a prăbușit și dezvoltatorii au

[19] Yuppie - termen informal provenind din Young Urban Professional (n.tr.).

dispărut cu totul și semnele cu numele pretențioase au început să se prăbușească în zăpadă, ea s-a bucurat. Se plimba singură pe străzile ei goale, triumfătoare, cu acel apetit special al pustnicilor pentru izolare și proprietate. Acest cvartal abandonat era *al ei.* Era o mare plăcere în asta.

Avea nevoie ca chiria să rămână mică, altfel nu își putea permite să trăiască făcând ce făcea ea: să citească poezii copiilor și oamenilor de afaceri și pacienților care se recuperau după operații și deținuților din închisori. Un serviciu caritabil nonprofit al unei singure persoane. Făcea asta de ani de zile.

— Am crezut că voiam să fiu poetă, spuse ea. Când eram mai tânără.

Ajunseseră într-un cartier cu mai multă viață: o arteră circulată, oameni plimbându-se, câteva mici băcănii. Era un loc încă nemodernizat, dar văzu semnul modernizării care se apropia: o cafenea care promitea Wi-Fi gratis.

— Și de ce nu? întrebă Samuel. De ce nu ai devenit poetă?

— Am încercat, spuse ea. Nu eram foarte bună.

Ea explică mai departe cum renunțase să mai scrie poezie, dar nu renunțase la poezia în sine. Înființase o organizație nonprofit ca să aducă poezia în școli și în închisori. Se hotărâse că, dacă nu putea să scrie poezie, atunci va face următorul cel mai bun lucru.

— Cei care nu pot, administrează, spuse ea.

Ea supraviețuia cu mici burse de la grupuri de artă și de la guvernul federal, burse care mereu păreau precare, mereu erau atacate de politicieni, mereu în pericol să se evapore. În vremurile de boom economic de dinaintea recesiunii, mai multe firme de avocatură din zonă și bănci o angajaseră să ofere „inspirație poetică zilnică” angajaților. A început să țină seminarii de poezie la conferințe de afaceri. A învățat să vorbească limba șefilor de nivel mijlociu, care implica în mare parte transformarea substantivelor stupide în verbe stupide: a stimula, a maximiza, a dialoga, a influența. Pregătea PowerPoint-uri despre *influențarea inspirației poetice pentru a maximiza comunicarea cu clienții.* PowerPoint-uri despre *exteriorizarea stresului și reducerea factorului de risc de violență la locul de muncă prin poezie.* Vicepreședinții juniori care o ascultau habar nu aveau despre ce vorbea, dar șefii lor înghițeau tot. Asta era înainte să lovească recesiunea, când

băncile mari aruncau cu bani în orice.

— Îi taxam de cincisprezece ori mai mult decât taxam școlile și nici măcar nu clipeau, spuse ea. Apoi am dublat suma și tot nu au observat. Ceea ce mi se pare o nebunie pentru că totul era un rahat. Inventam totul din mers. Tot așteptam să își dea seama și nu au făcut-o niciodată. Mă angajau în continuare.

Asta până a lovit recesiunea. După aceea devenise clar ce se întâmpla – cum economia globală era mai mult sau mai puțin terminată – contractele au dispărut repede, alături de cele ale vicepreședinților juniori, care au fost în mare parte concediați, fără nicio avertizare, într-o zi de vineri, de aceiași șefi care doar cu un an în urmă voiau ca ei să ducă o viață plină de frumusețe și poezie.

— Apropo, spuse ea, am ascuns televizorul prima oară când ai venit. Ai avut dreptate.

— L-ai ascuns. De ce?

— O casă fără un televizor reprezintă o poziție. Am vrut să îmbunătățesc coeficientul de Zen și ascetism. Am încercat să te fac să crezi că sunt sofisticată. Dă-mă în judecată!

Continuară să vorbească. Acum se întorceau spre cartierul mamei sale, a cărui limită estică era un pod care se întindea peste un nod de șine de tren care treceau prin oraș ca un fermoar. Suficiente șine de tren cât să alimenteze toate vechile abatoare și să hrănească animalele, suficiente cât să mențină vechile turnătorii înecate în zgură și acum suficiente cât să deservească milioanele de locuitori din suburbii care făceau naveta cu trenul din și în centru. O pasarelă lată ale cărei ziduri fuseseră din plin acoperite cu graffiti, diversele desene și tag-uri ale tineretului aventuros al orașului, care trebuie să fi sărit de pe pod pentru că singura altă cale de a ajunge pe pasarelă părea să fie un gard metalic gros cu sârmă ghimpată în partea de sus.

— M-am dus să-l văd pe judecător azi-dimineață, spuse Samuel.

— Ce judecător?

— Judecătorul *tău.* Judecătorul Brown. M-am dus la el acasă. Am vrut să mă uit la el.

— Ai spionat un judecător.

— Bănuiesc.

— Și?

— Nu poate să meargă. E în scaun cu rotile. Asta îți spune ceva?

— Nu. De ce? Ar trebui?

— Nu știu. E doar… asta e. Un fapt neașteptat. Judecătorul e invalid.

Era un aspect al desenelor graffiti care lui Samuel i se părea deosebit de romantic. Mai ales graffiti-ul făcut în locuri periculoase. Era ceva romantic despre un scriitor care risca să fie rănit ca să scrie cuvinte.

— Ce impresie ți-a lăsat judecătorul? întrebă Faye.

— Mi s-a părut mânios și mic. Dar genul de micime care probabil pe timpuri a fost mare și s-a micșorat încet. Un tip alb. Palid de alb. Pielea lui era subțire ca hârtia, aproape translucidă.

Sigur, nu e ca și când artiștii graffiti scriau ceva important. Doar numele lor, din nou și din nou, din ce în ce mai mare și mai strident și mai colorat. Care de fapt, dacă te gândești, era aceeași strategie folosită de lanțurile de fastfood pentru reclamele din toată țara. Doar că era autopromovare. Era pur și simplu mai mult zgomot. Nu scriau asta pentru că era ceva ce avea nevoie cu disperare să fie spus. Își promovau marca. Toată acea furișare și asumare de riscuri pentru a produce ceva care nu făcea decât să vomite un fundal peste estetica dominantă. Era deprimant. Până și subminarea fusese subminată.

— Ai vorbit cu el?

— N-am vrut s-o fac, spuse Samuel. Chiar am vrut doar să privesc. Adunam informații. Era doar o pândă. Dar m-a văzut.

— Și e posibil ca această conversație să aibă vreo legătură cu noile acuzații din dimineața asta?

— Presupun că este posibil.

— Presupui că este posibil că ai făcut să fiu acuzată de *terorism intern.* Asta spui?

— Poate.

Ajunseseră pe strada ei. El își dădea seama că erau aproape de casă după clădirile care păreau blocate într-o călătorie SF în timp – primele etaje erau din viitor, etajele superioare erau din trecut. Clădiri dărăpănate și fără ferestre deasupra fațadelor de magazine noi, strălucitoare și goale, din sticlă modernă verde-albăstruie și plasticuri albe, lucioase, tipice epocii informației și electronicelor. Forfota obișnuită a orașului făcuse loc tăcerii rotunde din cartierul ei. O pungă de plastic goală se rostogolea

pe stradă, împinsă de vântul care venea dinspre lac.

— Trebuie să afli ceva despre judecător, spuse Samuel.

— Bine.

— El este cel care te-a arestat. În 1968.

— Despre ce vorbești?

— Polițistul care te-a arestat, în noaptea dinaintea protestului. Acela era Charles Brown, judecătorul. E același tip. Te-a arestat chiar dacă nu ai făcut nimic greșit.

— O, Doamne! spuse Faye, privindu-l și apucându-l de braț.

— A spus că tu l-ai pus în căruciorul cu rotile. A spus că e vina ta că e invalid.

— Asta e ridicol. De unde știi toate astea?

— Am găsit-o pe Alice. Ți-o mai amintești? Era vecina ta? La facultate?

— Ai vorbit cu *ea*?

— Mi-a povestit totul despre tine, când erai la Circle.

— De ce vorbești cu oamenii ăștia?

— Alice a spus că ar trebui să părăsești țara. Chiar acum.

Ieșiră după un colț, văzură clădirea ei și observară o activitate ciudată în față: o dubă mare de poliție cu litere mari pe o latură – SWAT – era parcată lângă mașina lui Samuel, stând impunătoare lângă ea, ca un urs care își păzește cina. Polițiștii ieșeau din clădirea lui Faye și intrau grăbiți în dubă pe ușa din spate a acesteia – erau îmbrăcați în negru, cu echipament militar, căști, ochelari, mitraliere prinse strâns la piept.

Samuel și mama sa se ascunseră înapoi după colț.

— Ce se întâmplă? întrebă Faye.

Samuel ridică din umeri.

— Mai e și o altă intrare?

Ea încuviință și el o urmă pe lângă blocuri, pe o alee goală, spre o ușă ruginită de lângă mai multe tomberoane. Păstrară liniștea în timp ce urcau scările, ascultau în tăcere, de pe scară, ca ultimii polițiști să iasă din clădire. Mai așteptară încă zece minute să fie siguri, apoi ieșiră din casa scării și înaintară pe hol până la ușa de la intrarea în apartamentul ei, pe care o găsiră spartă, atârnând înclinată pe podea, prinsă de perete numai de balamaua de jos, care era îndoită și răsucită.

În apartamentul ei, mobila fusese răsturnată și dezmembrată. Pernele de pe canapea erau zdrențuite. Salteaua de pe pat era pe podea, cu o tăietură lungă pe mijloc de unde fusese smulsă

umplutura, o incizie de sus până jos de parcă nu fusese percheziționată, ci se făcuse o autopsie. Puf de saltea peste tot. Cărțile care fuseseră pe etajere erau acum împrăștiate și îndoite. Dulapurile de la bucătărie erau deschise, tot conținutul lor era fie dat jos, fie spart. Coșul de gunoi era căzut și răsturnat pe podea. Sub pantofii lor se auzeau scrâșnind cioburi de sticlă. Se uitară unul la celălalt, uimiți, când din baie se auzi un zgomot – un șuier de apă, un robinet pornit și închis. Apoi se deschise ușa și apăru, ștergându-și mâinile de pantalonii bej, Simon Rogers.

El îi văzu și zâmbi.

— Hei, bună!

— Simon, spuse el, cu o fluturare a mâinii, poliția a fost aici.

3.

Azi era ziua în care va renunța la *Elfquest.*

Azi urma să renunțe pentru totdeauna la joc, asta se hotărâse Pwnage ieri, de fapt, când s-a așezat și a jurat că renunță la *Elfquest,* dar apoi a găsit mai multe lucruri care trebuiau rezolvate, pentru *a-și pune lucrurile în ordine,* cum s-ar spune, înainte să-și trimită avatarurile sale excelent echipate într-o uitare digitală, în primul rând printre acestea era să își ia la revedere de la zecile de colegi de breaslă pe care de-a lungul timpului ajunsese să îi aprecieze și față de care să simtă un fel de afecțiune paternală și o responsabilitate, cam cum un consilier de tabără ar putea să simtă pentru copiii lăsați în grija lui, iar Pwnage știa că, dacă el dispărea fără să își ia rămas-bun, ei ar simți o trădare acută și personală și un sentiment de pierdere fără încheiere și un șoc la adresa sentimentului lor că lumea era previzibilă și de înțeles și în mare parte bună și justă și dreaptă (întâmplător, câțiva dintre membrii acestei bresle erau la vârsta copiilor care merg în taberele de vară, iar el simțea un impuls puternic mai ales față de ei să nu îi trădeze sau să îi rănească), așa că se hotărî la începutul sesiunii de joc care începuse ieri-dimineață că nu putea să renunțe și să își șteargă contul până când nu vorbea personal și nu își lua la revedere personal și în mesaje private de la mulți dintre jucătorii

obișnuiți din *Elfquest* cu care jucase cam douăsprezece ore pe zi în ultimii doi ani, ceea ce necesita din partea lui să scrie o notă de recunoștință din inimă pentru fiecare jucător și o explicație că el nu mai avea timp să joace *World of Elfquest* de vreme ce acum își îndrepta atenția spre o nouă carieră, aceea de a fi un *celebru romancier de cărți polițiste* și le explică tuturor colegilor să-i că va avea un editor mare și tare din New York imediat ce își termina primul draft al romanului său, așa că el trebuia să-și îndrepte eforturile spre scrierea cărții într-un mod complet, sută la sută, ceea ce însemna să renunțe la *Elfquest* pentru că programul lui obișnuit de *Elfquest* interfera cu scrisul – misiunile zilnice, mai ales, sutele de misiuni zilnice pe care le termina în fiecare dimineață pe diversele sale avataruri în sesiuni de pedepsire de cinci ore, după care jura să sară peste aceste misiuni zilnice în ziua următoare și în schimb să folosească acel timp pentru a progresa serios la romanul său cu detectivi, gândindu-se că probabil putea să scrie cam două pagini pe oră (ceea ce era un număr rezonabil potrivit diverselor site-uri de self-help despre scrierea de romane) și astfel zece pagini pe zi și în acest ritm putea să termine romanul cu detectivi într-o lună folosind numai timpul pe care îl petrecea în misiunile zilnice din *Elfquest,* iar această senzație de determinare și hotărâre avea să reziste destul de bine până în dimineața următoare, când încerca să își scrie romanul, dar se trezea că se gândește la misiunile zilnice care erau acum deblocate și din nou disponibile și făcea un acord cu sine însuși pentru a nu se mai gândi la misiuni și a se putea *concentra* cu adevărat pe scrierea romanului, ar lua o pauză și și-ar îndeplini misiunile *numai* cu personajul lui principal, și diversele lui personaje secundare nu ar putea în cele din urmă să aibă acces la recompensele excelente, ei bine, asta era, acela era prețul pe care trebuia să-l plătească pentru a deveni un scriitor celebru de mistere și thriller – dar apoi, după ce termina cele douăzeci de misiuni cu avatarul său principal, simțea acea oboseală mentală deconcertantă care era ca și cum creierul său era frământat ca un aluat de pâine, strâns și presat și moale și în mod sigur nu în stare să producă literatură măreață, așa că mergea mai departe și parcurgea toate misiunile zilnice și cu toate personajele sale alternative și cinci ore mai târziu simțea același dezgust amar față de sine însuși pe care îl simțise cu o zi în urmă, jurând din

nou că în ziua următoare va sări peste misiunile zilnice și va lucra *toată ziua* la roman, un sentiment care nu mai părea la fel de puternic și în dimineața următoare, când ciclul se repeta, până când în cele din urmă trebuia să recunoască faptul că singura cale prin care romanul avea să fie scris era dacă renunța complet la joc și ștergea toate personajele într-o mișcare apocaliptică ce nu mai avea întoarcere, dar, desigur, nu înainte de a-și lua rămas-bun de la toți oamenii care erau prieteni cu el, oameni care, atunci când le spunea că renunță ca să își petreacă mai mult timp cu cartea sa, de obicei răspundeau mai întâi cu „NUUUUUUUUUUUU!!!!!!!” (care, dacă era sincer, era încântător), urmată de exprimarea încrederii că ei știau că va avea un succes enorm cu cartea, și chiar dacă nu știau nimic despre roman și nici măcar numele adevărat al lui Pwnage, lui tot îi plăcea să i se spună despre viitorul lui succes inevitabil, ceea ce îl făcea să stea multe ore pe scaun așteptând ca fiecare dintre prietenii lui din *Elfquest* să se conecteze, unul câte unul ca să le dea vestea și să aibă o altă versiune a aceleiași conversații pe care o avusese deja de peste douăzeci de ori, timp în care el rămăsese exact în aceeași poziție pe scaun, cu un picior pliat sub trunchi atât de mult timp încât pielea de pe picior era adânc imprimată cu liniile de pe scaunul lui de plastic și piele artificială, timp în care dezvolta în picior ceea ce medicii aveau să denumească tromboză venoasă profundă sau, cu alte cuvinte, un cheag de sânge, care îi provoca roșeață și inflamație în picior, cât și o ușoară suferință și sensibilitate și căldură și durere pe care ar fi simțit-o dacă piciorul nu i-ar fi amorțit cu mult dincolo de stadiul de înțepături de ace și nu ar fi intrat într-un stadiu de amorțeală totală și aproape estetică datorită compresiei prelungite pe care o îndura în timp ce își lua la revedere de la prieteni și le explica viitoarea sa ștergere a contului și adesea mai parcurgea o ultimă misiune sau tură prin temnițe cu acești prieteni, „de dragul vremurilor trecute”, cum spuneau ei, iar el era surprins cât de nostalgic îl făcea să se simtă asta (apropo, acesta fiind unul dintre motivele pentru care uitase să își miște picioarele sau să se ridice sau să se întindă sau să facă orice ar fi determinat circulația sângelui în partea inferioară a trunchiului sau în orice altă parte cu excepția degetelor care erau strict necesare pentru o eficientă operare a jocului video), nostalgic că prietenii lui voiau să reviziteze scene

ale vechilor triumfuri cu aceeași vervă cu care unii oameni chiar erau dornici să participe la reuniuni de liceu, așa că el repeta cu fiecare prieten câte o aventură la care participaseră amândoi cu săptămâni sau luni în urmă, iar asta îi dădu lui Pwnage ideea că voia să viziteze *toate* locurile de pe harta imensă din *Elfquest* pe care le îndrăgea sau de care îl lega vreo amintire importantă sau care aveau vreo semnificație cu privire la dezvoltarea sa ca gamer serios, un fel de „tur de rămas-bun” al peisajelor pe care ajunsese să le cunoască și să le adore și care ar fi necesitat desigur ore întregi (dezvoltatorii jocului se agitau mult despre cât de uriașă era lumea lor virtuală, spunând că, dacă lumea *Elfquest* ar fi fost reală, ar fi fost practic de dimensiunea Lunii), așa că el vizită pădurea Silverglade (unde murise prima dată avatarul său, la nivelul opt, din cauza unor pantere care stăteau la pândă) și peșterile Jedenar (o bătălie pe muchie de cuțit cu o haită de demoni) și Altarul lui Aellena (din cauza muzicii de fundal grozave care se auzea în altar) și strâmtoarea Wyrmmist (unde întâlnise primul lui dragon) și ruinele Gurubashy (unde omorâse primul lui orc) și așa mai departe, adorând aceste nume ciudate ale locurilor, și zbură din loc în loc pe acest grifon zburător ultrarapid, apoi își aduse aminte cât de interesant era când intrase de curând în joc și nu câștigase încă niciun animal zburător sau pe care îl putea călări și trebuia să meargă prin peisaj și să admire totul și să se bucure de felul în care un ecosistem făcea loc altuia și tânjea după simplitatea și naivitatea acelor zile, așa că își parcă grifonul pe vârful nordic al celui mai mare continent al lumii și începu să meargă spre sud, mai întâi prin tundra albă și înzăpezită a ghețarilor Wintersaber, peste munții Timberfrost și în defileul Frost-Thistle, întâlnind numai câteva antilope gnu din când în când, care alergau, sau urși polari, prin peșterile controlate de o rasă de yeti de gheață semiconștienți cu care el era prieten, și mai departe spre sud, mergând și ocazional făcând capturi de ecran așa cum turiștii fac fotografii și văzând jucători orci care fugeau de el ca de dracul pentru că îi știau numele și avea o reputație de tip dur și până la ora asta forumurile online se umpleau cu vestea că cel mai dominant și de elită jucător din joc se retrăgea, iar Pwnage primea tot felul de mesaje private în care era întrebat dacă era adevărat și îl implorau să se răzgândească, mesaje care de fapt chiar aveau efectul de a-l face să *se răzgândească* pentru că

brusc deveni conștient că era posibil să fie mai popular și mai sprijinit și mai iubit ca avatar de *Elfquest* decât ar fi fost vreodată în viața reală ca ființă umană reală, iar asta îl făcu să se simtă trist și cam panicat și își aduse aminte de anxietatea din ultima Zi de Patch, când nu se putu conecta la *Elfquest* pentru aproape o zi întreagă și mersese în cerc prin fiecare cameră din casă și se holbase ore întregi la cutia poștală și acum când mergea spre sud prin vastul teren *Elfquest* simți un stres strivitor și excesiv și o groază la gândul că dacă mergea până la capăt cu renunțarea la jocurile video, atunci *fiecare* zi avea să fie ca Ziua de Patch, iar această realizare îl cuprinse ca o ploaie rece și simți cum voința și angajamentul față de plan se erodau și se decise că singura cale prin care va putea vreodată să renunțe la *Elfquest* era dacă personajele sale nu mai erau cele de elită și supertari care câștigaseră dragostea și sprijinul tuturor, iar singura cale prin care se putea întâmpla asta era ca el să scape de toate comorile pentru care muncise fără oprire, logica aici fiind că dacă el ar fi *mai puțin* iubit și popular și de elită și astfel *mai* probabil să renunțe dacă nu avea toate aceste prăzi de război epice, în plus ar fi atât de frustrant să se întoarcă din nou la coada clasamentului după ce fusese în top atât de mult timp, atât de enervant să trebuiască să câștige din nou toate acele comori, atât de fără rost, încât ar prefera să renunțe, astfel că el îi anunță pe colegii lui de breaslă că dădea toate posesiunile și dacă veneau să îl găsească în plimbarea sa lungă spre sud, le va da ceva foarte tare și valoros și în curând fu urmărit de o haită de jucători mai slabi într-un fel de paradă – în acest moment, este important de menționat, trombusul profund din piciorul său se desprinse în clipa în care el ajunsese la această epifanie și anunță vestea celor din breaslă și își schimbă poziția de pe un picior pe celălalt, iar acum cheagul înainta încet prin sistemul său circulator, un mic strop întărit, cam de dimensiunea unei mici bile care înainta prin corpul său, care ocazional declanșa o strânsoare și uneori o durere radiantă, care de fapt nici nu se separa de zgomotul biologic uman pe care Pwnage îl simțea aproape tot timpul, o durere care provenea dintr-o epuizare aproape constantă și imobilitate și din faptul că supraviețuia pe un regim care consta în mare parte din cofeină și produse alimentare congelate, procesate, pentru microunde, o condiție care provoca în mod regulat dureri ascuțite prin tot

corpul și însemna că durerea ascuțită care era acum provocată de acest nou cheag de sânge mobil nu îi atrăgea atenția, pentru că nu era nimic neobișnuit în asta, de vreme ce el simțea un fel de junghiuri de durere *aproape tot timpul* și oricum junghiurile erau atenuate de faptul că rareori *își amintea* de fapt junghiurile de durere, întrucât lobul frontal al creierului său și hipotalamusul erau puternic atrofiate din cauza lipsei de somn, malnutriției și expunerii la ecranele de computer la un nivel care pare să fie periculos într-un fel în care nici oamenii de știință nu îl înțeleg încă, astfel că de fiecare dată când simțea junghiurile de durere, creierul lui extrem de obosit și morbid de taxat respingea prompt informația astfel încât data viitoare când simțea durerea groaznică, insuportabilă, ascuțită, era ca și când o simțea pentru prima oară, observând-o și gândindu-se că dacă se întâmpla din nou ar apela în mod definitiv la un fel de ajutor din partea unui fel de personal medical, poate săptămâna următoare sau așa ceva, poate – și în timp ce toți prietenii se adunau în jurul său, el începu să le dea mai întâi aurul, multele monede de aur, argint și cupru pe care le furase de pe cadavrele jucătorilor orci morți sau care erau adunate din cufere de comori păzite de dragoni și câștigate la casa de licitații a serverului, unde învățase să manipuleze diversele schimburi de materii brute și să își folosească influența pentru a-și transforma averea într-o avere și mai mare, exercitând un control aproape monopolist asupra lanțului de aprovizionare din *Elfquest,* și era conștient că tot acest aur avea valoare în viața reală, că unii oameni își vindeau aurul din *Elfquest* pe site-uri de licitații adevărate către alți jucători de *Elfquest* pentru dolari americani adevărați, și el era conștient că un economist de la Stanford inventase până și un convertor de monedă aur-*WoE*-pe-dolar care, dacă era corect, însemna că putea să își vândă aurul și să facă cel puțin la fel de mulți bani ca pe vremea când lucra la magazinul de copiere, un lucru pe care nu l-ar face niciodată pentru că *Elfquest era distractiv* și el știa din experiență că slujbele nu sunt (deși dacă s-ar fi gândit mai bine la asta, ar spune că experiența de joc *Elfquest* nu era *sută la sută distracție,* de vreme ce fiecare zi de joc începea cu cinci ore din aceleași misiuni zilnice de rutină duse până la capăt din nou și din nou până când ajungeau la monotonia tipică a muncii manuale, care era desigur nu prea distractivă, dar care debloca

recompense care i-ar permite să se distreze mai târziu, când le folosea, doar că atunci când în sfârșit câștiga recompensele, dezvoltatorii jocului ar fi emis până atunci un nou *patch* care făcea disponibile mai multe recompense care erau puțin, incremental mai bune decât cele vechi, așa că chiar dacă câștiga aceste recompense, el știa că erau deja devalorizate pentru că exact acolo la orizont erau recompense mai bune, și dacă se gândea la asta foarte mult, ar spune că mare parte din experiența *Elfquest* însemna ca el să se pregătească să se distreze, dar de fapt nu avea parte de asta niciodată, de distracție, cu excepția acelor raiduri când, colaborând cu breasla lui, dobora vreun inamic important și diabolic și câștiga niște comori comune, dar chiar și atunci era distractiv numai primele câteva dăți când reușeau, iar după aceea devenea numai un exercițiu repetabil care nu mai oferea distracție în sine și care de fapt provoca o mare cantitate de stres și furie când breasla eșua într-o săptămână unde reușiseră cu o săptămână în urmă, așa că nopțile de raid nu mai erau atât despre distracție, cât despre evitarea furiei, așa că el concluzionă că distracția trebuie să se fi întâmplat în altă parte, poate chiar nu în momentele discrete din joc, ci în starea generală de joc, abstractă, pentru că atunci când se conecta în *Elfquest* simțea un sentiment profund de satisfacție și măiestrie și apartenență pe care nu îl avea nicăieri în lumea reală, iar acest sentiment ar putea fi ceva ce el putea interpreta drept „distractiv”), astfel Pwnage avea într-adevăr o mare avere și când începu să își dea averea în pachete de câte 1.000 de monede de aur, tot fu nevoie de multe zeci de jucători care veneau să primească înainte ca punga lui să sărăcească, lucru care îl făcu pe Pwnage să se simtă ca un fel de Robin Hood care se plimbă prin pădure și dă averile celor săraci, iar când averea lui se termină, începu să își dea echipamentele, apăsând la întâmplare pe oamenii din mulțimea din jurul său și dându-le armele lui, săbiile lungi și spadele, satârele, paloșurile, floretele, pumnalele, hangerele, secerile, iataganele, lamele, topoarele, bâtele, securile, ciocanele, securile mici de luptă, buzduganele, târnăcoapele, bețele, sulițele, lăncile, ostiile, halebardele și o armă misterioasă, de care nu își amintea cum a obținut-o, numită *flamardă,* iar când nu mai avu arme de dat, își dărui armura, diversele bucăți de armură de zale pe care le câștigase și le prăduise, plăcuțele

șmechere de armură de umăr cu țepi, armurile pentru picior acoperite în sârmă ghimpată, coiful superb cu coarne de taur care îl făcea să arate ca nenorocitul de minotaur (deja această acțiune devenea legendară, întrucât câțiva jucători realizau materiale video cu plimbarea lungă a lui Pwnage spre sud și le postau online cu descrieri precum „JUCĂTOR EPIC ÎȘI DĂ TOATĂ CAPTURA!”), și la început Pwnage simți împunsături ascuțite de regret că își dădea toate lucrurile pentru că el *își adora lucrurile,* dar și pentru că știa cât timp și efort depusese în obținerea fiecărui obiect (doar coiful cu coarne necesitase cam două luni să îl câștige), dar acel sentiment făcu loc repede unui sentiment neașteptat de calm plin de sens și bunătate spirituală și generozitate și căldură și pace (asta putea să fie și din cauza epuizării pentru că deja juca *Elfquest* de treizeci de ore fără oprire) în timp ce se despărțea de toate posesiunile și era urmărit acum de mulții săi admiratori și simțea că poate îi *inspira* pe acești oameni și poate că ar trebui să spună ceva înțelept și se întreba dacă exista oare o poveste cu Buddha asemănătoare, sau poate era Gandhi, sau Iisus, o poveste despre cum dai totul și mergi – asta i se părea foarte familiar – și Pwnage se gândi în cele din urmă la acest episod întreg nu ca la un ultim efort disperat și jalnic de a renunța la un joc pentru care nu părea să aibă voința necesară să renunțe, ci mai degrabă ca o călătorie altruistă și spirituală de renunțare, ca și când el făcea ceva bun și important, caritabil, era un model de urmat pentru toți acești oameni, și acest sentiment persistă destul de puternic și plăcut până când mulțimea începu să se subțieze, ceea ce se întâmplă când deveni clar că nu mai avea prea multe de dat și oamenii începură să îi scrie în privat mesaje întrebând „Asta e tot? Mai ai și altceva?” și el își dădu seama că nu erau acolo să i se alăture în călătoria lui metafizică și lungă, ci pur și simplu ei voiau jucării noi și șmechere cu care să se joace, iar Pwnage se simți furios pe materialismul lor grosolan, până când își aminti că acesta era sensul inițial al manevrei sale de a-face-cadou-tot-ce-avea-în-posesie, că va fi abandonat și astfel nu va mai fi tentat să continue să joace *Elfquest* din cauza popularității sale drastic diminuate, dar acum că asta se întâmplase, acum că el chiar fusese abandonat, acum că mergea prin aceste peisaje mari și deschise fără arme sau armură sau aur sau prieteni, doar un elf cu o pânză, arătând

patetic, slab, tot nu prea voia să renunțe, așa că el continuă să meargă spre sud până când ajunse la capătul continentului, un platou stâncos care dădea spre ocean, iar el știu că ajunsese la capătul călătoriei sale și știa că era timpul să se deconecteze și să își șteargă contul și să înceapă să își trăiască viața din viața reală și să își scrie romanul și să aibă succes și să o recucerească pe Lisa și să își înceapă regimul și să parcurgă schimbarea radicală care era necesară ca să trăiască așa cum voia să trăiască, și chiar dacă nu mai putea găsi o singură scuză să rămână în joc, și chiar dacă în acest stadiu de sărăcie și goliciune avatarul său nu mai putea să facă practic nimic, el tot nu putea să se deconecteze, încă se holba la oceanul digital, încă gândul de a abandona jocul și de a se întoarce la viața reală îl umplea de groază, o groază mai puternică decât orice experimentează majoritatea adulților normali și funcționali din cauza problemelor serioase ale fiziologiei creierului și reorganizării microstructurii neuronale care avusese loc în craniul său în timpul exceselor sale de *Elfquest* de nivel de dependent care, alături de inevitabilele efecte fizice precum luarea în greutate și pierderea masei musculare și oboseala spatelui și o durere semipermanentă în spatele cutiei sale toracice care părea să fie corelată cu folosirea repetitivă a mouse-ului cu mâna dreaptă, îi degeneraseră grav și țesutul cortexului cingular anterior, o zonă din fața creierului care acționează ca un fel de recrutor care angajează regiunile din creier mai raționale ca să ajute în timpul conflictelor (gândiți-vă la o persoană foarte impulsivă și distrasă care apelează la prieteni mai echilibrați pentru sfaturi obiective și pentru o altă perspectivă) și este necesar pentru controlul propice cognitiv și al impulsurilor, doar că la Pwnage această zonă începuse să se oprească total, ca o casă de pe care se dădeau jos toate luminițele de Crăciun, se dezactiva complet, ceea ce se întâmpla și în creierele indivizilor dependenți de heroină atunci când vedeau heroină: cortexul cingular anterior se oprea și nu primeau nicio contribuție în luarea deciziilor de la părțile „deștepte”, în ghilimele, din creierele lor, iar creierele lor *nu le ofereau practic niciun ajutor* în depășirea impulsurilor lor cele mai de bază, primare, autodistructive, de care aveau nevoie *cel mai mult* să le depășească, ceea ce era exact ce i se întâmpla lui Pwnage în timp ce privea spre mare: el își amintea la modul

funcțional de dorința de a renunța la *Elfquest,* dar în creierul lui nu era nicio parte activă care să îi spună să facă asta, în plus, mai era problema volumului scăzut de materie cenușie în mai multe zone din cortexul orbitofrontal, responsabil pentru orientarea spre țeluri și motivație și care, atunci când era atrofiat, rezulta un creier care era conștient de existența unui țel, dar nu oferea niciun ajutor în atingerea acelui țel, în schimb vedea apatic țelul la orizont și observa țelul așa cum fermierii din Midwest observă vremea („Da, vine ploaia"), ceea ce era altă capcană neurobiologică a *Elfquest*-ului, că cu cât juca mai mult *Elfquest,* cu atât creierul lui era incapabil să calculeze ceva în afară de obiectivele pe termen foarte scurt și imediate, care se întâmplau să fie chiar obiectivele din *Elfquest* – jocul era proiectat să-i răsplătească pe jucători la fiecare o oră sau două cu o nouă captură șmecheră sau cu un nou nivel atins sau o misiune îndeplinită, care era acompaniată de o fanfară de corni și animații cu artificii – și a deveni obișnuit cu aceste tipuri de obiective perfide, mici, pe termen scurt, făcea orice obiectiv pe termen lung care necesita planificare substanțială și disciplină și tărie mentală (precum scrierea unui roman sau începerea unei noi diete) să pară, pentru creier *de neînchipuit la propriu,* fără a mai menționa problemele care aveau loc în capsula internă a creierului, în segmentul posterior, singura parte a creierului lui Pwnage care s-a întărit în timpul dependenței lui masive, neînduplecate de *Elfquest,* unde cortexul motor primar își trimitea axonii care controlau mișcările fine ale degetelor, iar Pwnage avea o agilitate *excelentă* a mișcărilor degetelor, apăsând cu mâna dreaptă pe mouse-ul său cu multe butoane și cu mâna stângă pe o tastatură vestică completă de 104 taste, menținând o hartă mentală a toate acestea astfel încât putea să apese oricare dintre aceste sute de taste și butoane într-o fracțiune de secundă fără să se uite la ele măcar, acest comportament schimbând practic structura fizică a creierului său și îngroșând axonii din capsula internă, problema de aici fiind că asemenea fibre uriașe pentru controlarea degetelor nu au fost niciodată, în sens evoluționar, strict necesare (nu există un echivalent în originea noastră umană pentru un mouse de jocuri cu cincisprezece butoane), astfel că zona disponibilă din capsulă era limitată și nu foarte primitoare față de creșterea neașteptată, ceea ce însemna că materia albă uriașă a lui

Pwnage legată de mișcarea degetelor înghesuia alte țesuturi esențiale din creier, în principal căile de comunicare dintre regiunile cerebrale frontale și subcorticale care guvernau procesele executive de luare a deciziilor și care, printre altele, ajutau la inhibarea comportamentelor nepotrivite, ceea ce ar fi putut să explice acțiunile lui Pwnage de la magazinul de hrană organică în mod specific și faptele lui din ultimul an în general, declinul său lent din fața computerului, lipsa de somn, alimentația, iluziile de grandoare despre a deveni un autor celebru și a o recuceri pe Lisa, minicrizele parțiale de care nici măcar nu era conștient că aveau loc, crizele provocate fie din cauza lipsei de somn sau a luminilor puternice ale computerului sau dezechilibre chimice grave determinate de nutriție (sau toate aceste lucruri la un loc, probabil) care se prezentau fizic sub forma lipsei senzațiilor în diverse membre și nevoia bruscă de a-și scărpina pielea și vederea de obiecte strălucitoare la marginea câmpului vizual, simptome despre care Pwnage ar fi putut să primească o opinie medicală dacă cortexul său prefrontal dorsolateral nu ar fi fost complet oprit, zona din creier responsabilă pentru luarea deciziilor și controlul emoțiilor și care era în stare latentă în creierele celor care fac multe lucruri în același timp, în timpul a ceea ce se poate numi „supra-încărcare cu informație”, care în cazul inactivității, centrele de emoție ale creierului preluau controlul executiv care neurologic echivalau cu a da unui copil de șase ani cheile de la un stivuitor, iar mintea lui Pwnage era într-adevăr suprasolicitată, întrucât ecranul computerului său era plin cu diverse casete de programe adiționale care îi spuneau în timp real și într-un flux constant de feedback despre sănătatea oponentului său, mișcările lui disponibile, diversele cronometre care îi spuneau când vor fi disponibile alte mișcări, atacurile care ar fi determinat în acel moment cele mai mari daune posibile din punct de vedere matematic, starea fiecărui membru din raidul său, producția completă de daune-pe-secundă a grupului său, o perspectivă de sus a terenului de luptă cu actorii principali afișați pe culori diferite în funcție de rolurile lor din luptă, toate acestea întâmplându-se pe lângă jocul în sine și în spatele tuturor casetelor care străluceau și pâlpâiau, iar Pwnage monitoriza nu doar tot ce se întâmpla pe acest ecran – ceea ce în sine ar fi fost suficient cât să determine episoade psihotice

unui țăran obișnuit din secolul al optsprezecelea, obișnuit cu traiul lent – dar pentru că el de obicei juca în stil „multi-boxing”, cu mai multe personaje odată, monitoriza evenimentele de pe șase ecrane de computer simultan, astfel încât ingera mult mai multe informații pe secundă decât toți controlorii de trafic aerian de la O’Hare la un loc, iar practic asta făcea ca acea parte din creier foarte sensibilă și logică să scuture steagul alb și să se ascundă, permițând centrilor săi de emoție să oprească ce mai rămăsese din mintea lui logică, rațională, disciplinată, ceea ce însemna, simplu spus, că cu cât se juca mai mult *Elfquest,* cu atât îi era mai imposibil să nu se mai joace *Elfquest,* iar asta era cu mult dincolo de a renunța pur și simplu la un obicei prost și intra în probleme de morfologie a creierului și un fel de desfigurare neuronală fundamentală atât de completă, încât mintea lui Pwnage *nu îi permitea la propriu* să renunțe la *Elfquest,* iar de asta își dădea el seama stând pe marginea sudică a continentului, întrebându-se ce să facă mai departe și nu-i venea nicio idee și doar stătea acolo, până când în sfârșit una dintre alarmele sale care detectau apropierea unui inamic se declanșă și camera din joc se orientă automat și relevă un jucător orc în spatele lui care îl spiona de la mare distanță și de obicei în acest moment el ar fi atacat orcul și l-ar fi lovit cu scutul său și apoi l-ar fi ciopârțit cu toporul său de o dimensiune neobișnuită până când l-ar fi omorât bine de tot și chiar dacă acum nu avea nici scut, nici topor și de fapt nimic cu care putea să atace orcul, se îndreptă spre el din reflex ca să-l atace – doar că nu putu, ceva îl împiedica, se simți confuz și cu greață și amețit și descoperi că nu își putea mișca mâinile și de fapt nu putea nici respira (ar trebui menționat aici că cheagul de sânge care se formase în piciorul său devenise între timp un embolism pulmonar complet care acum îi bloca fluxul sanguin spre plămâni și care îi provoca o durere în piept substanțială ori de câte ori Pwnage respira, combinat cu o nevoie disperată de a *respira mai mult,* Pwnage compara asta în mare parte ca o stingere rapidă a luminii, aproape ca și când soarele asfințise complet și dintr-odată, sărind peste amurg și plonjând direct în întuneric nocturn), și pentru că Pwnage nu atacă jucătorul orc, jucătorul orc veni mai aproape, căpătând încredere, un pas sau doi dintr-odată, testându-l, gata să fugă, până când orcul ajunse la o distanță de luptă, iar Pwnage voia cu disperare să îl atace,

doar că nu se putea mișca sub greutatea a ceea ce părea să fie o nicovală pe pieptul său, iar când Pwnage nu se mișcă, jucătorul orc scoase de la curea un mic pumnal și – după un scurt moment în care se întrebă probabil dacă era o idee bună și nu o capcană întinsă de cel mai cunoscut jucător elf de pe servere – orcul îl înjunghie, apoi îl înjunghie din nou, apoi din nou, iar elful lui Pwnage îmbrăcat doar în pânză stătea acolo clătinându-se și încasând totul în timp ce peste tot se declanșau alarme și bara lui de sănătate scădea, iar el stătea acolo privind îngrozit, incapabil să se miște, în timp ce întunericul se apropia și câmpul lui vizual se îngusta și își pierdu tot controlul asupra funcțiilor motorii și buzele și vârfurile degetelor deveniră albastre și războinicul lui elf, în cele din urmă, după atâtea răni, căzu mort la pământ, iar Pwnage privi cum orcul dansează pe cadavrul său căzut și ultimul lucru pe care îl văzu înainte ca luminile să se stingă de tot fu un mesaj de la jucătorul orc care spunea *ZOMG ȚI-AM SPART FAȚA ROFLOLOLOLOLOLOL!!!!!!!* iar Pwnage se decise că își va câștiga toată comoara înapoi și va deveni de două ori mai puternic ca înainte doar ca să poată să vâneze acest singur ore nenorocit și să-l omoare iar și iar și iar și va începe să facă asta imediat ce va putea să-și miște din nou mâinile și picioarele, și să respire, și chiar să și vadă, și chiar dacă toate sistemele sale îi cedau catastrofic și în cascadă, creierul lui îi spunea că prioritatea lui numărul unu acum era *să ucidă acest orc,* ceea ce nu va mai putea să facă niciodată, pentru că azi era ziua în care el renunța la *Elfquest* și, de vreme ce mintea lui nu îl lăsa să o facă, organismul lui a trebuit să o facă pentru el.

4.

Simon Rogers pășea prin apartamentul distrus al lui Faye, mergând atent ca să evite resturile de pe podea și explicând că erau anumite legi care permiteau *toate astea* (când spuse „toate astea”, rosti cu un gest amplu al brațelor, referindu-se la distrugerea și ruina generală în care se afla apartamentul), anumite statute aprobate după 11 septembrie guvernau percheziționarea suspecților de terorism, permiteau folosirea de

forță militară.

— Practic, spuse el, poliția poate să trimită unde vrea o echipă SWAT și nu avem cum s-o oprim, s-o împiedicăm, s-o contramandăm sau să primim compensații pentru asta.

Faye stătea în bucătărie, tăcută, amestecând ceai în singura ei cană nespartă.

— Ce căutau? întrebă Samuel.

Lovi rămășițele televizorului, care fusese spart cu un fel de unealtă boantă, măruntaiele sale electronice stând împrăștiate pe toată podeaua.

Simon ridică din umeri.

— Asta e procedura, domnule. De vreme ce mama dumneavoastră este acuzată de terorism intern, au voie să facă asta. Așa că au făcut-o.

— Dar nu e o teroristă.

— Da, dar pentru că este *acuzată* sub un statut făcut special pentru agenții celulelor secrete al-Qaeda, ei trebuie să o trateze ca și când ar fi cu adevărat.

— Ce porcărie!

— Legea a fost scrisă într-o perioadă în care oamenii nu erau atât de interesați de al Patrulea Amendament. Sau al Cincilea Amendament, de fapt. Sau de fapt al Șaselea. El chicoti ușor către sine însuși. Sau al *Optulea.*

— Nu au nevoie de vreun fel de *motiv* anume să percheziționeze casa? întrebă Samuel.

— Ba da, domnule, dar îl păstrează secret.

— Nu au nevoie de un mandat?

— Ba da, dar e sigilat.

— Cine le dă permisiunea?

— E confidențial, domnule.

— Și e cineva care supraveghează toate astea? Cineva la care putem apela?

— Există un fel de proces *habeas,* dar este clasificat. Din motive de securitate națională. În cea mai mare parte, domnule, se dorește să avem încredere că guvernul are cele mai bune intenții în minte. Ar trebui să menționez că acest gen de percheziție nu este de fapt obligatoriu. Este la discreția instanței. Ei nu erau *obligați* să facă asta. Și știu sigur că procurorul nu a cerut asta.

— Deci a fost judecătorul.

— Tehnic, aceasta este o informație care nu ajunge la public. Dar da. Judecătorul Brown. Putem deduce că chiar el a dat ordinul.

Samuel se uită la mama lui, care privea în jos, în ceaiul ei. Nu părea că bea ceaiul, ci doar îl amesteca intens. Lingura de lemn pe care o folosea se lovea încet de laturile cănii.

— Și ce vom face? spuse Samuel.

— Sunt motivat să pregătesc o apărare viguroasă, domnule, împotriva acestor noi acuzații. Cred că pot să conving un juriu că mama dumneavoastră nu este o teroristă.

— Pe ce motive?

— În primul rând, pe faptul că destinatarul amenințării teroriste, guvernatorul Packer, nu a *simțit* de fapt teroare.

— Îl veți chema pe guvernatorul Packer.

— Da. Pun pariu că nu va vrea să recunoască în public că era îngrozit. De mama dumneavoastră Nu în timpul unei campanii prezidențiale.

— Asta e tot? Asta e apărarea ta?

— Voi susține și că mama dumneavoastră a făcut doar un *gest* amenințător și nu și-a transmis amenințarea teroristă verbal, electronic, la televizor sau în scris, ceea ce din anumite motive întortocheate este un factor atenuant. Sper ca asta îi va reduce sentința de la închisoare pe viață la doar zece ani, într-o închisoare de maximă siguranță.

— Asta nu mi se pare o victorie.

— Trebuie să recunosc că sunt mai în largul meu cu legea exprimării libere. Apărarea împotriva terorismului nu este, să spunem așa, specialitatea mea? Ha-ha!

Ei se uitară la Faye, care continua să se holbeze în cana ei și nu avea niciun fel de reacție.

— Scuzați-mă! spuse avocatul și merse printre munți de perne rupte și sfâșiate și perne de canapea și haine încă atașate de umerașe, în baie.

Samuel înainta spre bucătărie, fiecare pas scrâșnind pe sticla spartă. Pe blaturi era mâncare împrăștiată peste tot, unde poliția răscolise cămara – cafea măcinată și cereale și fulgi de ovăz și orez. Frigiderul era dat la o parte și scos din priză, iar acum apa curgea din el și forma o băltoacă pe podea.

Faye își ținea la piept cana, care părea să fie lucrată manual, din lut.

— Mamă? spuse Samuel.

El se întrebă oare ce simțea ea acum, dat fiind că mai devreme în acea zi luase medicamente împotriva anxietății.

— Alo? spuse el.

În momentul acela, ea părea amorțită față de tot, indiferentă. Chiar și felul în care își amesteca în ceai era automat și mecanic. El se întreba dacă șocul raidului poliției nu îi provocase un fel de criză.

— Mamă, ești bine? Mă auzi?

— Asta nu ar fi trebuit să se întâmple, spuse ea în cele din urmă. Nu trebuia să fie așa.

— Spune-mi că ești bine.

Ea amestecă în ceai și privi în cană.

— Am fost așa de proastă.

— *Tu* ai fost proastă? Este vina *mea,* spuse Samuel. M-am dus să-l văd pe judecător și am înrăutățit totul. Îmi pare foarte rău.

— Am luat decizii atât de proaste, una după alta, spuse Faye, scuturând din cap.

— Ascultă. Ar trebui să ne facem un plan. Alice a zis că trebuie să plecăm din oraș. Poate chiar din țară.

— Da. Încep să o cred.

— Doar pentru o vreme. Dacă Brown se pensionează în curând, de ce să nu așteptăm să plece? Să ne asigurăm că știe că va dura *ani* până când va avea loc un proces. Să scăpăm de el, să apară alt judecător.

— Unde ne-am duce? întrebă Faye.

— Nu știu. Canada. Europa. Jakarta.

— De fapt, nu, spuse ea, și puse cana pe bufet. Nu putem să plecăm din țară. Am fost acuzată de *terorism.* În niciun caz nu mă vor lăsa să mă urc într-un avion.

— Da. Așa e.

— Cred că va trebui să avem încredere în Simon.

— Să avem încredere în Simon. *Chiar* sper ca asta să nu fie cea mai bună opțiune a noastră.

— Ce altceva putem face?

— Alice a spus că judecătorul nu va da niciodată înapoi. Chiar vrea foarte serios să te închidă pentru totdeauna. Asta nu e o glumă.

— Nu mi se pare o glumă.

— A spus că se află în căruciorul cu rotile din cauza ta. Ce i-ai

făcut?

— Nimic. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește. Sincer.

Atunci se auzi iar acel zgomot specific al instalației din baie, iar

Simon reapăru, cu mici stropi de apă care îi pătau mânecile sacoului.

— Domnule profesor Anderson, chiar mă bucur că sunteți aici. Voiam să vorbesc cu dumneavoastră. Despre scrisoare? Scrisoarea către judecător la care presupun că ați lucrat fără oprire?

— Sigur. Da. Ce e cu ea?

— Ei bine, am vrut să vă mulțumesc personal, domnule, pentru toate eforturile dumneavoastră și pentru tot timpul pe care l-ați investit deja în asta, fără îndoială. Dar ar trebui să știți că nu mai avem nevoie de serviciile dumneavoastră.

— Serviciile mele. Sună de parcă mă concediați.

— Da. Scrisoarea la care lucrați? Nu mai e nevoie de ea.

— Dar mama mea e într-o belea destul de mare.

— O, da, în mod sigur că este, domnule.

— Are nevoie de ajutorul meu.

— În mod sigur are nevoie de ajutor de la *cineva,* domnule. Dar probabil că nu de la dumneavoastră. Nu acum.

— De ce nu?

— Cum pot să spun asta delicat? Problema este, domnule, că am devenit convins că nu vă aflați într-o poziție din care să o ajutați. Probabil că ați înrăutățit lucrurile. Mă refer desigur la scandal.

— Ce scandal?

— De la universitate, domnule. Cumplit.

— Simon, despre ce dracului vorbești acolo?

— A, nu ați văzut încă? O, Doamne! Îmi pare atât de rău, domnule. Se pare că mereu sunt cel care vă aduce veștile rele, nu? Ha-ha!

— *Simon.*

— Desigur, domnule. Ei bine, se pare că există o organizație studențească nouă-nouță care atrage destulă atenție la școala dumneavoastră. Scopul acestei organizații, singurul ei *raison d'être,* dacă vreți, este, se pare, să fiți concediat.

— Serios?

— Are propriul site, care a fost distribuit și circulat intens de către studenții dumneavoastră, atât actuali, cât și foști. Sunteți aproape definiția din manual a ceea ce oamenii din PR numesc *toxic.* Astfel nu mai avem nevoie să vă susțineți mama.

— De ce vor studenții mei să fiu concediat?

— Poate este mai bine să vă uitați singur?

Simon scoase un laptop din servieta sa și accesă site-ul: o nouă organizație studențească numită S.A.F.E. – sau Studenții Împotriva Extravaganței Profesorilor – care susține că profesorii universitari irosesc banii plătitorilor de taxe. Dovada lor? Un anume Samuel Anderson, un profesor de engleză, care, potrivit site-ului, *a abuzat de privilegiile computerului de serviciu:*

> *În timpul unei operațiuni de mentenanță de rutină, Centrul de Asistență pentru Computere a găsit intrări care demonstrează că profesorul Anderson folosește computerul său să joace* World of Elfquest pentru *un număr șocant de ore în fiecare săptămână. Aceasta este o întrebuințare complet inacceptabilă a resurselor universității.*

Exista și o campanie asociată de scriere de scrisori care atrăsese atenția decanului, presei și biroului guvernatorului. Acum întreaga chestiune era trimisă către comitetul disciplinar al universității pentru o audiere completă.

— Rahat! spuse Samuel, când se gândi că trebuia să explice *Elfquest* unui comitet de profesori cu părul alb, fără simțul umorului, care predau filosofie și retorică și teologie.

Îl făcu să înceapă imediat să transpire, să justifice colegilor săi de ce avea o a doua viață robustă ca *hoț elf.* O, Doamne!

Președinta S.A.F.E. era citată pe website, spunând că studenții trebuiau să fie paznici vigilenți ai facultății care le irosea dolarii din taxele de școlarizare plătite de ei. Numele studentei era, desigur, Laura Pottsdam.

— La dracu’ cu asta! spuse Samuel, închizând laptopul. Înaintă spre ferestrele de pe peretele nordic al apartamentului și privi afară spre orașul zimțat. Își aminti sfatul ridicol al lui Periwinkle: că ar trebui să declare faliment și să se mute în Jakarta. Acum asta chiar suna destul de bine.

— Cred că trebuie să plecăm, spuse el.

— Mă scuzați, domnule?

— E timpul să ne suim într-un avion și să plecăm, spuse

Samuel. Să-mi las slujba și viața și toată țara. Să o iau de la capăt în altă parte.

— Sunteți, desigur, liber să faceți asta, domnule. Dar mama dumneavoastră trebuie să rămână aici și să se lupte cu asta în limitele stricte ale cadrului legal.

— Știu.

— Diferitele mele jurăminte îmi interzic să spun oricui este acuzat de o infracțiune că ar trebui să părăsească jurisdicția.

— Nu contează! spuse Samuel. Ea nu poate oricum să plece. Este pe lista pasagerilor interziși.

— A, nu, domnule. Încă nu e pe listă.

Samuel se întoarse. Avocatul își punea cu grijă laptopul în lăcașul special din servietă.

— Simon, ce vrei să spui?

— Ei bine, lista pasagerilor interziși este administrată de Terrorist Screening Center, sau TSC, care, în mod interesant, este de fapt o parte din ramura de Securitate Națională a FBI, sub auspiciile Departamentului de Apărare. Lista cu interdicțiile de zbor nu este, după cum cred mulți oameni, controlată de Administrația de Securitate a Transporturilor, sau TSA, care face parte din Departamentul pentru Securitate Internă. Sunt departamente complet diferite!

— Așa. Și?

— Și ca să ajungi pe lista pasagerilor interziși, numele unei persoane trebuie să fie nominalizat și aprobat de un oficial guvernamental de la Departamentul de Justiție, sau Apărare, sau Stat, sau Serviciul Poștal, sau anumiți contractori privați, și de vreme ce fiecare dintre aceste agenții are criterii și orientări și reguli și procese, ca să nu mai menționăm diferite documente și formulare și uneori sunt incompatibile cu documentele și formularele echivalente ale altei agenții administrative, TSC trebuie să filtreze totul și să evalueze și să standardizeze. Asta este infinit mai complicat de faptul că fiecare agenție și departament folosește propriul software pentru computere, adică, de exemplu, tribunalul din Cook County folosește un sistem de operare Windows care este în urmă cu cel puțin trei ediții, în timp ce FBI și CIA se bazează mai mult pe Linux, cred. Și să faci aceste două sisteme să comunice unul cu altul? *Of!*

— Simon, revino la subiect!

— Desigur, domnule. Ce voiam să spun este că informația

despre statutul mamei dumneavoastră ca teroristă trebuie să fie mai întâi procesată de districtul municipal al tribunalului Cook County, apoi transmis la biroul local al FBI, apoi la TSC, unde este evaluat și aprobat de ramura TSC de operațiuni cu alte agenții și de Grupul de Analiză Tactică, apoi acea informație trebuie să fie transmisă la Departamentul de Siguranță Națională, care apoi îl trimite la TSA într-o manieră care probabil implică un aparat de fax, toate acestea înainte ca informația despre lista pasagerilor interziși să fie disponibilă aeroporturilor și personalului de securitate.

— Deci mama mea nu este, de fapt, pe lista pasagerilor interziși.

— Nu este pe lista pasagerilor interziși *încă.* Tot procesul durează cam patruzeci și opt de ore, de la început până la sfârșit. În plus, azi e vineri.

— Deci, ipotetic, dacă am vrea să plecăm din țară, am putea să facem asta, atâta vreme cât am face asta azi.

— Așa este, domnule. Trebuie să vă amintiți că aveți de-a face cu birocrații uriașe echipate cu personal care, în mare parte, este extrem de prost plătit.

Samuel privi spre mama lui, care se uită la el și, după un moment în care păru că se gândește la asta, la gravitatea situației, îi făcu un mic semn aprobator din cap.

— Simon, spuse el. Mulțumesc foarte mult. Ne-ai fost de mare, mare ajutor.

5.

Pe aeroportul internațional O'Hare, terminalul cinci, oamenii așteptau în liniște la cozi: cozi să cumpere bilete, cozi să își lase bagajele, cozi să treacă de securitate, toate cozile se derulau într-un ritm atât de lent și șovăitor și extrem de neamerican, încât forțau pe toată lumea să se îmbibe complet în combinația profund dezorientantă de melancolie și haos a terminalului. Mirosul de gaze de eșapament de la toate taxiurile de afară și mirosurile de la cărnurile care se găteau toată ziua la Gold Coast Dogs. Între anunțurile de securitate, spațiul auditiv era ocupat de melodii standard la saxofon, ușor de ascultat. Televizoare

care afișau știri de aeroport, care erau diferite de știrile obișnuite în feluri necunoscute. Samuel se simți dezamăgit că prima impresie a unui străin în America s-ar contura aici și că America le oferea un McDonald's (al cărui mesaj transmis maselor care veneau părea să fie că McRib revenise pe meniu) și un magazin specializat în accesorii de o necesitate îndoielnică: pixuri cu camere video HD, scaune cu masaje shiatsu, lămpi de citit activate prin Bluetooth, spa-uri încălzite pentru picioare, suporturi de televizoare rotitoare, suporturi hands-free pentru uscătoare de păr, un prosop de baie pe care scria „Față" la un capăt și „Fund" la celălalt capăt.

Ăștia suntem.

Toalete de bărbați care îți cereau să nu atingi nimic în afară de tine însuți. Dozatoare automate care îți răhățeau în mâini mici stropi de săpun roz generic. Chiuvete la care nu curgea destulă apă cât să te speli complet. Același anunț de avertizare cu nivelul de amenințare difuzat ad nauseam[20]. Ordinele de securitate – goliți-vă buzunarele, scoateți-vă pantofii, laptopurile afară, gelurile și lichidele în pungi separate – repetate de atât de multe ori, încât în cele din urmă nimeni nu le mai auzea. Totul atât de reflexiv și automat și obișnuit și lent, încât călătorii erau puțin distrași și se jucau pe telefoane și pur și simplu *îndurau* acest chin unic și modern, de lumea întâia care nu este „dificil" în sine, dar este în mod sigur epuizant. Debilitant spiritual. Toată lumea simțea o mică durere de regret, bănuind, ca și popor, că am putea să arătăm mai bine. Dar nu o facem. Coada la McRib era tăcută și solemnă și lungă de douăzeci de oameni.

— Simt un val de pesimism cu privire la planul nostru, îi spuse Faye lui Samuel în timp ce stăteau la coada de securitate. Adică chiar crezi că ne vor lăsa să trecem? Adică… *Dar sigur Doamna Fugară de Justiție, pe aici vă rugăm.*

— Vrei să vorbești mai încet? spuse Samuel.

— Simt cum trece efectul medicamentelor. Simt cum anxietatea sare la mine ca un câine pierdut.

— Suntem pasageri normali care pleacă într-o vacanță normală în străinătate.

— O vacanță normală într-o țară cu legi de extrădare foarte stricte, sper sincer.

[20] Ad nauseam - până la a provoca greață, până când devine irelevant (în lb. latină în original) (n.tr.).

— Nu-ți face griji! Ține minte ce a spus Simon.

— Simt cum încrederea mea în planul nostru practic se dezintegrează. De parcă cineva a luat planul nostru și a început să-l dea pe râzătoare. Așa simt.

— Te rog, taci și relaxează-te!

Luaseră un taxi spre aeroport și cumpăraseră bilete doar dus pentru următorul zbor internațional, un zbor non-stop spre Londra. Cărțile de îmbarcare le fuseseră emise fără nicio problemă. Predaseră bagajele din nou, fără problemă. Așteptau la coada de securitate. Și când în sfârșit arătară biletele și pașapoartele agentului TSA în uniformă albastră, a cărui misiune era să inspecteze vizual fotografiile lor și să verifice biletele printr-un scanner de coduri de bare și să aștepte cum computerul face un zgomot plăcut și o lumină verde să pâlpâie, computerul de fapt nu scoase sunetul plăcut. Sunetul pe care îl scoase de fapt fusese un *eee* care semăna cu soneria de la finalul unui meci de baschet, acel sunet care indică autoritatea și finalitatea. Și în caz că era cineva confuz cu privire la semnificația sunetului, lumina deveni roșie.

Agentul de securitate se ridică, surprins de judecata negativă a computerului. Un rar moment dramatic în terminalul cinci.

— Vă rog să așteptați acolo, spuse el, arătând spre un mic țarc gol, ale cărui limite erau marcate numai cu fâșii de bandă mov, murdară, pe podea.

În timp ce așteptau, ceilalți călători priviră la ei o dată sau de două ori, apoi fură atrași înapoi de telefoanele lor. Un televizor de deasupra lor difuza rețeaua de știri de aeroport, în prezent un reportaj despre guvernatorul Packer.

— Au aflat despre mine, șopti Faye în urechea lui Samuel. Sunt o fugară. Sunt o evadată.

— Nu ești nimic din toate astea.

— Bineînțeles că știu. Este epoca informației. Toți au acces la aceleași date. Probabil e o cameră undeva acoperită cu ecrane de televizor care ne monitorizează chiar acum. E în Langley, sau Los Alamos.

— Mă îndoiesc că te-ar înregistra drept o amenințare așa mare.

Priveau cum coada se târa încet prin punctul de verificare de securitate: oamenii își dădeau jos pantofii și curelele și stăteau în cuburi transparente de plastic și își puneau mâinile după cap,

în timp ce brațe gri de metal le verificau trupurile, sondându-i.

— Asta e lumea post-11 septembrie, spuse Faye. Lumea post-intimitate. Legea știe mereu unde sunt. Bineînțeles că nu mă vor lăsa să zbor.

— Relaxează-te! Nu știm încă ce se întâmplă.

— Și tu. Te vor aresta pentru complicitate.

— Complicitate la ce? O vacanță?

— Nu vor crede niciodată că plecam în vacanță.

— Tăinuire și complicitate pentru o excursie în străinătate în weekend? Deloc ceva criminal.

— Suntem priviți chiar acum pe un banc de televizoare și ecrane de computer. Probabil în subsolul Pentagonului. Un flux din fiecare port din lume. Suluri de cabluri de fibră optică. Programe de recunoaștere a feței. Tehnologie despre care nici nu știm că există. Probabil că exact în clipa asta îmi citesc pe buze. FBI și CIA lucrează împreună cu ofițerii locali de la aplicarea legii. Așa spun mereu la știri.

— Nu suntem la știri.

— Nu suntem la știri *încă.*

Un bărbat cu un clipboard începuse deja să vorbească încet cu agentul de securitate, privind la ei ocazional. El părea că fusese adus dintr-o eră anterioară – avea părul tuns într-o formă gravă, geometrică și plată, o cămașă albă cu mâneci scurte și o cravată neagră, subțire, maxilar pătrățos, ochi albaștri strălucitori – ca și când fusese pe vremuri un astronaut pe *Apollo,* dar acum se ocupa cu asta. De buzunarul de la cămașă îi atârna o insignă care se dovedi a fi, după ce fu inspectată mai de aproape, un cârd laminat cu imaginea unei insigne pe ea.

— Vorbește despre noi, spuse Faye. Urmează să se întâmple ceva.

— Păstrează-ți calmul!

— Mai ții minte povestea pe care ți-am spus-o despre Nix?

— Care dintre ele?

— Calul.

— A, da. Calul alb care lua copii și apoi îi înneca.

— Aceea.

— O poveste excelentă pentru un copil de nouă ani, apropo.

— Mai ții minte morala?

— Că lucrurile pe care le iubești cel mai mult te pot răni cel mai tare.

— Da. Că oamenii pot fi un Nix unul pentru celălalt. Uneori fără să știe măcar.

— Ce vrei să spui?

Bărbatul cu clipboardul începuse să meargă în direcția lor.

— Asta am fost eu pentru tine, spuse ea. Eu am fost Nixul tău. Tu mă iubeai cel mai mult, iar eu te răneam. M-ai întrebat odată de ce te-am părăsit pe tine și pe tatăl tău. De aceea.

— Și îmi spui asta *acum*?

— Am vrut să o spun cât mai aveam timp.

Bărbatul cu clipboardul trecu de banda mov și își drese glasul.

— Deci se pare că avem un fel de problemă aici, spuse el pe un ton neobișnuit de dinamic, precum unul din acei oameni care se ocupă de serviciile cu clienții de care dai uneori la telefon și care par foarte entuziasmați de ceea ce fac.

El nu făcea contact vizual cu niciunul dintre ei, în schimb privea ce avea pe clipboard, orice ar fi fost.

— Prin urmare, se pare că sunteți pe acea listă a persoanelor cu interdicție de zbor.

Părea că îi este incomod că trebuia să spună asta, de parcă ar fi fost vina lui.

— Da, îmi pare rău, spuse Faye. Ar fi trebuit să știu.

— A, nu, nu dumneavoastră, spuse bărbatul, părând surprins. Nu sunteți pe listă. El este.

— Eu? spuse Samuel.

— Da, domnule. Asta spune chiar aici, lovind cu degetul în clipboard. Samuel Andresen-Anderson. Absolut nu aveți voie într-un avion.

— Cum de *eu* sunt pe lista persoanelor cu interdicție de zbor?

— Ei bine, spuse el, răsfoind paginile de parcă le citea pentru prima oară. Ați fost recent în Iowa?

— Da.

— Ați vizitat fabrica ChemStar în timp ce ați fost acolo?

— M-am oprit în apropiere.

— Ați… ăăă – și aici își coborî vocea, de parcă spunea ceva obscen – ați *făcut fotografii* cu fabrica?

— Câteva, da.

— Ei bine, spuse el, și ridică din umeri de parcă răspunsul ar fi trebuit să fie evident. Asta e.

— De ce făceai fotografii la ChemStar? întrebă Faye.

— Da, spuse bărbatul cu clipboardul. De ce le *făceați*?

— Nu știu. E nostalgic.

— Făceați fotografii nostalgice cu o *fabrică,* spuse bărbatul încruntându-se.

Era bănuitor. Nu credea.

— Cine face asta?

— Bunicul meu lucrează acolo. Lucra acolo.

— Partea asta e adevărată, spuse Faye.

— Partea *asta*? Totul e adevărat. Mi-am vizitat bunicul și am făcut câteva fotografii cu toate locurile vechi din copilărie. Casa veche, vechiul parc și, da, vechea fabrică. Cred că o întrebare mai bună aici este de ce sunt pe lista persoanelor cu interdicție de zbor pentru că am fotografiat o instalație de procesare a porumbului?

— Ei bine, acele tipuri de instalații au niște chimicale destul de toxice. Și este chiar acolo, pe Mississippi. Să spunem că prezența dumneavoastră a ridicat – iar aici făcu semn cu două degete indicând semne de ghilimele în aer – îngrijorări cu privire la securitatea națională.

— Înțeleg.

El frunzări spre altă pagină de pe clipboardul său.

— Scrie aici că v-au văzut pe camerele lor cu circuit închis și ați fugit când s-au apropiat paznicii.

— Am fugit? Nu am fugit. Am *plecat.* Terminasem de fotografiat. Nici măcar nu am văzut paznicii.

— Asta aș spune și eu dacă aș fugi, spuse bărbatul lui Faye, care încuviință.

— Știu, spuse ea. Aveți perfectă dreptate.

— Vrei să încetezi? spuse Samuel. Deci nu o să mai zbor niciodată? Asta înseamnă?

— Înseamnă că nu veți zbura *azi.* Dar puteți urma anumiți pași ca să vă scoateți de pe listă. Există un website pentru asta.

— Un website.

— Sau un număr cu 800, dacă preferați, spuse el. Durata medie de așteptare este între șase și opt săptămâni. Mă tem că va trebui să vă escortez afară din aeroport acum.

— Și mama mea?

— O, dânsa poate să facă ce vrea. Ea nu e pe listă.

— Înțeleg. Ne puteți lăsa o secundă?

— A, sigur! spuse bărbatul.

Apoi făcu un pas după banda mov și se întoarse cu spatele

trei sferturi spre ei și își prinse mâinile în față și începu foarte încet să se legene înainte și înapoi ca și cum ar fluiera și dansa pe propriul cântec.

— Hai s-o lăsăm baltă! spuse Faye. Hai să mergem acasă! Judecătorul poate să facă ce vrea. Nu e ca și cum n-o merit.

Iar Samuel se gândi la cum mama lui urma să meargă la închisoare, se gândi la viața lui care revenea la normal: își pierdea slujba, avea datorii, era singur, își petrecea zilele într-o ceață digitală.

— Trebuie să pleci, spuse el. O să vin să te caut când o să pot.

— Nu fi prost! spuse Faye. Știi ce-o să-ți facă judecătorul?

— Mult mai puțin decât ce ți-ar face ție. Trebuie să pleci.

Ea îl privi un moment, întrebându-se dacă să se opună.

— Nu comenta, spuse el. Doar pleacă.

— Bine, spuse ea, dar nu o să avem unul dintre acele momente siropoase părinte-copil, da? N-o să plângi, da?

— N-o să plâng.

— Pentru că nu m-am descurcat niciodată cu asta.

— Să ai un zbor plăcut.

— Stai! spuse ea și îl luă de braț. Asta trebuie să fie o despărțire curată. Dacă facem asta, nu ne vom putea contacta unul pe altul pentru o vreme. Tăcere completă.

— Știu.

— Așa că te întreb: ești pregătit să faci asta? Poți să te descurci cu asta?

— Vrei permisiune?

— Permisiune să te părăsesc. Din nou. A doua oară. Da, asta vreau.

— Unde te vei duce?

— Nu știu, spuse Faye. O să mă gândesc la asta în Londra.

Pe televizorul de deasupra lor, rețeaua de știri din aeroport reveni din reclame și începu un segment despre campania Packer pentru președinție. Părea că guvernatorul Packer conducea în Iowa, spuneau ei. Părea că atacul din Chicago chiar îi stimulase publicul periferic.

Faye și Samuel se priviră.

— Cum am ajuns aici? întrebă el.

— Este vina mea, spuse ea. Îmi pare rău.

— Du-te! Ai permisiunea mea. Pleacă de aici!

— Mulțumesc, spuse ea.

Își luă geanta, îl privi o clipă, apoi o lăsă înapoi pe podea și se sprijini de Samuel și îl îmbrățișă și își îngropă fața în pieptul lui și îl strânse. Samuel nu știa ce să facă. Era așa un gest în afara personajului. Ea inspiră adânc, așa cum face cineva care urmează să plonjeze sub apă, apoi se desprinse repede.

— Să fii cuminte! spuse ea, și îl bătu ușor pe piept.

Își luă valiza și se îndreptă spre agentul TSA care o lăsă să treacă fără evenimente. Bărbatul cu clipboard îl întrebă pe Samuel dacă era gata să plece. Și Samuel o urmări cu privirea pe mama sa și simți un mic tremur la îmbrățișarea ei bruscă. Mâna lui atinse ușor locul în care își lipise capul de el.

— Domnule? Sunteți gata? spuse bărbatul cu clipboardul.

Samuel tocmai urma să spună da când auzi un nume pe care îl recunoscu – un nume care răsări brusc din zgomotul permanent și de obicei ușor de ignorat al aeroportului. Venea de la televizorul de deasupra: *Guy Periwinkle.*

Samuel ridică privirea ca să vadă dacă auzise corect și atunci îl văzu pe el, Periwinkle, la televizor, stând în studio, vorbind cu crainicii. Sub numele său scria *Consultant al campaniei Packer.* Îl întrebau ce îl atrăsese la această slujbă.

— Uneori țara crede că merită un pui de bătaie, uneori vrea o îmbrățișare, spuse Periwinkle. Atunci când vrea o îmbrățișare, votează cu democrații. Eu merg pe ideea că acum este momentul pentru un pui de bătaie.

— Trebuie să mergem acum, domnule, spuse bărbatul cu clipboardul.

— O secundă.

— Conservatorii tind să creadă mai mult decât noi, restul, că avem nevoie de un pui de bătaie. Înțelegeți ce vreți din asta.

Periwinkle râse. Prezentatorii râseră. Era un talent natural la televizor.

— În momentul acesta, țara se vede pe sine ca un copil care se poartă urât, continuă el. Când oamenii votează, ceea ce fac ei de fapt, în adâncul lor, este că exteriorizează o traumă din copilărie. Avem teancuri de studii care demonstrează asta.

— Chiar trebuie să plecăm acum, domnule.

Bărbatul cu clipboardul devenea nerăbdător.

— Bine, spuse Samuel și se lăsă escortat de lângă televizor, spre ușile de la exterior.

Dar chiar înainte să plece, se întoarse. Se întoarse la timp cât

să o vadă pe mama lui care își aduna obiectele de partea cealaltă a punctului de verificare. Dar ea nu se uită după el, nu îi făcu semn cu mâna. Își adună pur și simplu lucrurile și plecă. Și astfel Samuel trebui, pentru a doua oară în viața lui, să-și vadă mama cum se îndepărtează dispărând, fără să își mai întoarcă măcar o dată privirea spre el.

PARTEA A NOUA

REVOLUȚIE
Vara târziu, 1968

1.

Barul de la parterul hotelului Conrad Hilton este separat de stradă de un rând de ferestre groase, armate, care înăbușă toate zgomotele, cu excepția sirenelor sau țipetelor foarte apropiate. Intrarea din față de la Hilton este păzită de o falangă de ofițeri de poliție, care la rândul lor sunt supravegheați de un număr nedefinit de mare de agenți ai Serviciilor Secrete, iar toți se asigură că oricine intră în Hilton este înregistrat și nu reprezintă o amenințare: delegați, soțiile lor, personal de sprijin al candidaților, candidații înșiși, Eugene McCarthy și vicepreședintele sunt aici, la fel ca unele celebrități minore de tip artistic, Arthur Miller și Norman Mailer fiind cei pe care cel puțin doi dintre polițiști îi recunosc. Barul în sine este plin de delegați azi, iar luminile sunt suficient de slabe încât să permită intimitatea necesară pentru lubrifierea procesului politic. Mici haite de bărbați cu o personalitate bine pusă în evidență stau în separeuri, vorbesc în șoaptă, fac promisiuni, schimbă favoruri. Toată lumea are o țigară, majoritatea beau martini și ascultă jazz – Benny Goodman, Count Basie, Tommy Dorsey – la un volum suficient de puternic cât să acopere conversațiile din apropiere, dar nu prea tare încât toată lumea să trebuiască să strige. Televizorul de la bar este dat pe CBS News. Delegații se plimbă pe la bar și văd prieteni și dau mâna și se bat pe spate pentru că în mare parte de fiecare dată la aceste lucruri vin cam aceiași oameni. Ventilatoarele din tavan se învârt suficient de repede cât să atragă ceața de la fumul de țigară în sus și să o disperseze.

Cei din afara procesului politic se plâng uneori că adevăratele decizii se iau în camere întunecate, pline de fum, iar aceasta

este una dintre acele camere.

Doi tipi de la bar, pe care absolut nimeni nu îi abordează sau nimeni nu se pune cu ei: ochelari de soare netransparenți, costume negre, evident Serviciile Secrete, în afara programului, privind știrile și sorbind ceva transparent din pahare. Agitația din cameră se oprește pentru o clipă când un hipiot trece dincolo de linia polițiștilor și aleargă pe Michigan Avenue și este atacat chiar dincolo de ferestrele de geam armat ale barului și toți clienții dinăuntru – toți cu excepția tipilor de la Serviciile Secrete – se opresc și urmăresc scena care se vede vălurit din cauza geamului armat și în care ofițerii de poliție în uniformele lor bleu îl atacă pe bietul tip și îl lovesc cu bastoanele peste spate și picioare, timp în care în bar nimeni nu aude nimic, sau poate doar pe bătrânul Cronkite, care vorbește la CBS, și a lui Glenn Miller, care cântă *Rhapsody în Blue.*

2.

Sus de tot, deasupra lor, în apartamentul de la ultimul etaj al hotelului Conrad Hilton, vicepreședintele Hubert H. Humphrey mai vrea un duș. Acesta va fi al treilea duș pe ziua de azi și al doilea de când s-a întors din amfiteatru. El îi spune menajerei să dea drumul la apă, iar personalul său îl privește ciudat.

S-au dus la amfiteatru de dimineață pentru ca Triple H să își exerseze discursul. Personalului său îi place să-i spună „Triple H”, dar agenții Serviciilor Secrete refuză, de obicei spunându-i „domnul vicepreședinte”, ceea ce el preferă. Se aflau la amfiteatru pentru ca el să poată sta pe acel podium și să-și imagineze mulțimea și să-și vizualizeze discursul și să gândească pozitiv, așa cum îi spuseseră consultanții de management să facă, să-și imagineze mulțimea în acel spațiu vast, acel spațiu uriaș suficient de mare cât să încapă toți rezidenții din orașul său natal plus alte câteva mii, iar el era acolo parcurgând mintal discursul și savurând aplauzele și gândind pozitiv și repetând: „Ei *vor* ca eu să câștig, ei vor ca eu să câștig”, dar nu se putea gândi de fapt decât la acel miros. Acel miros de neconfundat de fecale de animal, cu o notă dulceagă dedesubt de sânge și agenți de curățare, acel nor care

plutea deasupra țarcurilor de animale. Ce loc să ții o convenție.

Mirosul încă îi persistă în haine, chiar dacă și le-a schimbat. El încă simte mirosul în păr și sub unghii. Dacă nu poate să scape de mirosul acesta crede că o să o ia razna. Mai trebuie să facă un duș, la dracu' cu ce gândește personalul.

3.

Între timp, la primul nivel de subsol, Faye Andresen privește umbrele de pe pereți. Această închisoare, se pare, nu este închisoarea oficială sau permanentă a orașului, ci mai degrabă un țarc de detenție improvizat care arată ca și cum a fost ridicat rapid într-o cameră de depozitare a hotelului Conrad Hilton. Celulele sunt făcute nu din bare de fier, ci din gard cu zale. Stă pe podea încă de la ultimul dintre atacurile ei de panică, care au consumat-o în mare parte din noapte. A fost fotografiată și i s-au luat amprentele și a fost târâtă în această celulă și ușa a fost încuiată și ea a implorat în întuneric că totul este o greșeală teribilă și a plâns la gândul că familia ei va descoperi că e arestată (pentru, Dumnezeule mare, *prostituție)* și teroarea îi cutremura corpul și nu putea să facă nimic, decât să se ghemuiască într-un colț și să își simtă propria bătaie rigidă a inimii și să se convingă sigură că nu murea, chiar dacă era convinsă că asta era senzația de a muri. Și după al treilea sau poate al patrulea atac, o cuprinse un calm ciudat, o acceptare stranie, poate epuizare. Era atât de obosită. Trupul ei era extenuat după o noapte de spasme și încordare de groază. Stătea întinsă pe spate gândindu-se că poate acum ar putea să doarmă, dar nu făcea decât să se holbeze în întuneric până când prima rază slabă a zorilor intră în cameră prin singura fereastră de la subsol care dădea afară. Era o lumină cenușiu-albăstruie, bolnăvicioasă, ca lumina din toiul iernii, dispersată și ștearsă și ascunsă de mai multe straturi de geam înghețat. Ea nu poate să vadă fereastra însăși, dar vede lumina proiectată pe peretele îndepărtat. Și umbrele lucrurilor care trec prin fața luminii de dimineață. Mai întâi câțiva oameni, apoi mulți oameni, apoi mulți oameni care mărșăluiesc.

Apoi se deschide ușa și intră polițistul care a arestat-o

noaptea trecută – tipul masiv, tuns scurt, care tot nu poartă o insignă sau un ecuson cu numele sau orice identificabil. Faye se ridică. Polițistul spune:

— Practic ai două opțiuni.

— E o greșeală, spune Faye. O mare neînțelegere.

— Opțiunea numărul unu: pleci imediat din Chicago, spuse polițistul. Sau opțiunea a doua: rămâi în Chicago și vei fi judecată pentru prostituție.

— Dar nu *am făcut* nimic.

— Și ești drogată. În momentul acesta abuzezi de narcotice ilegale. Acele pastile pe care le-ai luat. Ce crezi că o să creadă tăticul tău când o să afle că ești o curvă și o drogată?

— Cine *ești*? Ce ți-am făcut?

— Dacă părăsești Chicago, toată chestia asta o să dispară. Încerc să spun asta cât de simplu pot. Dacă pleci, nu se întâmplă nimic. Dar dacă te mai prind vreodată în Chicago, îți promit că o vei regreta toată viața.

El scutură cușca pentru a-i testa rezistența.

— Îți las weekendul la dispoziție să te gândești, spune el. Ne vedem după ce se termină protestul.

El pleacă și încuie ușa în urma lui și Faye se așază și se holbează din nou la umbre. Deasupra ei, parada mare este în plină desfășurare, asta crede ea văzând formele care trec pe zidul opus. Umbrele subțiri care seamănă cu niște foarfece care se închid, ținute cu susul în jos, sunt aproape sigur picioare, crede ea. Oameni care mărșăluiesc. Primăria trebuie să fi cedat, să fi emis o autorizație. Apoi urmează un zgomot hodorogit și umbre asociate mari care blochează fereastra, care presupune că sunt camionete, pline cu studenți protestatari, își imaginează ea, fluturându-și steagurile confecționate acasă.

Se bucură pentru ei, că Sebastian și ceilalți au obținut ce au vrut, cea mai mare demonstrație din an – din *deceniu* – are loc până la urmă.

4.

Dar umbrele nu sunt de fapt cele ale studenților în paradă. Sunt ale transportatoarelor de trupe ale Gărzii Naționale, pline

cu soldați care țin puști echipate cu baionete. Nu este o paradă. Primăria nu a dat înapoi.

Umbrele pe care le vede Faye sunt proiectate de polițiști care se deplasează în diverse direcții pentru a gestiona fluxul de protestatari care urlă și care se adună pe stradă.

În caz că unii dintre ei au intenția să pornească în marș, transportatoarele de trupe au cuști de sârmă ghimpată atașate de grilajele din față ca să le arate exact cât de nepoftiți sunt pe stradă.

Toți se adună în Grant Park, multe mii, unde Allen Ginsberg stă acum în iarbă, cu picioarele încrucișate și cu palmele ridicate spre univers, ascultând. În jurul lui, tinerii strigă și se revoltă.

Își proiectează injuriile spre statul polițienesc SUA, FBI, președinte, ucigașii burghezi și meschini, materialiști, fără sex, fără suflet, ale căror bombe mortale cad pe fermieri și copii cu miliardele de tone.

E timpul să aducem războiul în stradă, spune un tânăr dotat cu megafon din apropiere. *Vom bloca orașul Chicago! La dracu' cu poliția! Și oricine nu e cu noi, e un porc de burghez alb retardat!*

Ginsberg tremură auzind asta. El nu vrea să îi ducă pe acești copii spre război, mizerie, disperare, bastoane însângerate ale poliției și moarte. Gândul îi împunge măruntaiele. Nu trebuie să reacționezi la violență cu violență – numai o mașină gândește așa. Sau un președinte. Sau un monoteism răzbunător.

Imaginați-vă, în schimb, zece mii de tineri goi care poartă semne pe care scrie

POLIȚIȘTI NU NE RĂNIȚI

ȘI NOI VĂ IUBIM.

Sau cu coronițe de flori, stând cu picioarele încrucișate, fluturând steaguri de un alb pur, cântând poeme de glorie nirvanei sfântului Creator. Aceasta este cealaltă modalitate de a reacționa la violență – cu frumusețe – iar Ginsberg vrea să spună asta. El vrea să îi spună bărbatului cu megafonul: *Tu ești poezia pe care o ceri!* El vrea să îi aline. *Calea înainte este ca apa.* Dar știe că nu este suficient, nu este suficient de radical încât să calmeze apetitul sălbatic al tinerilor. Așa că Ginsberg își mângâie barba, închide ochii, își așază mai bine corpul și

reacționează în singurul fel în care poate, cu un muget adânc din adâncul abdomenului, marea Silabă, sunetul sacru al universului, perfecțiunea înțelepciunii, singurul zgomot care merită făcut într-un timp ca acesta: *Ommmmm.*

El simte respirația sfântă și fierbinte în gura lui, muzica ascendentă eliberată prin respirație din plămânii lui și din gâtlej, din măruntaie și inimă, stomacul lui, celulele roșii din sânge și rinichi, din vezica biliară și glande și picioarele lungi și slabe pe care stă, Silaba iese din toate aceste lucruri. Dacă asculți în liniște și cu atenție, dacă ești calm și îți încetinești inima, poți să auzi Silaba în tot – pereți, stradă, mașini, suflet, soare – și în curând nu mai cânți. În curând, sunetul se așază în pielea ta și pur și simplu auzi cum trupul scoate sunetul pe care îl face dintotdeauna: *Ommmmm.*

Copiii cu prea multă educație au probleme cu Silaba. Pentru că ei gândesc cu mințile lor și nu cu trupurile lor. Ei gândesc cu capetele lor și nu cu sufletele lor. Silaba este ceea ce rămâne când ieși din mintea ta, după tu minus Marele Tu.

Uneori lui Ginsberg îi place să îi pună în perechi și să le atingă vârfurile capetelor cu mâinile și să spună „Sunteți căsătoriți” ca să îi facă să se gândească la ce se va întâmpla mai departe, în luna de miere; pentru toată vorbăraia lor despre amorul liber, ei au nevoie cu disperare să se desfrâneze cu alte trupuri. Au nevoie cu disperare să iasă din creierele lor. Vrea să țipe la ei: *Purtați suflete de plumb!* Vrea să le arunce capetele bântuite într-o devoțiune binecuvântată. Aici ei încearcă să murmure Silaba și nu le iese deloc. Pentru că o tratează ca pe un șobolan de laborator sau un poem – o dezmembrează, o disecă, o explică, îi expun viscerele. Ei cred că Silaba este un ritual figurativ, un simbol pentru Dumnezeu, dar se înșală. Când plutești în ocean, apa nu *simbolizează umezeala.* Apa este pur și simplu acolo, ținându-te la suprafață. Asta este Silaba, mugetul profund al universului, asemenea apei, omniprezentă, infinită, perfectă, este atingerea lui Dumnezeu în cel mai de sus loc, cel mai exaltat loc, eminentul, vârful, cel mai înalt, al optulea.

Ommmmm, spune el.

5.

Și deasupra tuturor, un elicopter se îndreaptă acum spre nord la vestea unei cavalcade ilegale improvizate pe Lake Shore Drive: o companie de fete care mărșăluiește și strigă și își ridică pumnii în aer și aleargă direct pe mijlocul străzii, lovind cu palmele în parbrizele mașinilor, îndemnând șoferii să li se alăture în procesiune spre sud, ceea ce șoferii nu fac în mod universal.

Elicopterul ajunge la ele și își îndreaptă camera spre ele și oamenii care urmăresc asta la televizor – oameni precum tatăl lui Faye și câțiva dintre unchii corpolenți ai lui Faye, care s-au adunat chiar acum într-o sufragerie din micul ei oraș de pe râu din Iowa, la trei sute de kilometri de Chicago, dar legat de el prin televizor – ei spun: *Sunt toate fete?*

Ei bine, da, acest anume grup de studenți radicaliști sunt, destul de sigur, toate fete. Sau așa se presupune. Mai multe poartă un fel de batistă pe față, așa că e greu de spus. Altele au aceste tunsori care îi fac pe unchi să spună: *Aceea arată ca un bărbat.* Chiar acum se uită la cel mai bun televizor pe care îl au – o consolă color Zenith de cincizeci și opt de centimetri și mare ca un bolovan, care se trezește la viață cu un *bump* electric – și ei vor ca prietenii lor și soțiile lor să vadă ce văd și ei. Să audă ce aud și ei. Pentru că ce strigă fetele astea? Strigă nebunii și rahaturi! Ele strigă: „Ho! Ho! Ho Chi Minh!” și accentuează fiecare silabă cu degetele în aer, ignorând complet toate mașinile care le claxonează, nici măcar nu se dau la o parte din fața mașinilor care trec, provocând acele mașini să le calce ca pe popicele de bowling, ceea ce unchii își doresc să o facă. Mașinile. Călcați fetele.

Apoi se uită sfioși la Frank și spun: *Sunt sigur că Faye nu e acolo,* iar Frank încuviințează și totul devine foarte tăcut și stânjenitor, până când unul dintre unchi rupe tensiunea și spune: *Tu vezi ce poartă fata aia?* și toți încuviințează și scot diverse sunete de dezgust pentru că nu e ca și cum unchii cred că toate femeile ar trebui să se îmbrace ca niște debutante, dar asta e prea de tot. Aceste fete fac ca acele fete care au protestat afară la Miss America să arate ca Miss America. Pentru că, uite, iată un exemplu: această fată lider pe care camerele o

tot arată pentru că este în fața hoardei și pare răspunzătoare pentru progresul și înaintarea hoardei, uite cu ce e îmbrăcată: în primul rând, jachetă de armată, despre care unchii sunt de acord că este atât de josnic și de lipsit de respect și nepatriotic, ceea ce este punctul A. Punctul B este că jachetele de armată nu se mulează pe forme și nu sunt avantajoase pentru fete, pentru că sunt făcute pentru bărbați. Iar această fată știa că o să fie la televizor și așa alege ea să se prezinte? Într-o jachetă nepotrivită pentru genul ei? Ceea ce ne duce la punctul C, care este că ea probabil *vrea* să fie un bărbat, în secret, pe dinăuntru. Ceea ce ei cred, bine, recrutați cățeaua ca pe un bărbat și trimiteți-o în Vietnam și lăsați-o să orbecăie prin junglă conducând patrula, uitându-se după fire de declanșare și bombe rămase neexplodate și lunetiști și atunci să vedem cât de mult o să-l iubească pe Ho Chi Minh.

Pun pariu că nu a făcut duș de zile întregi, spune unul dintre unchi. Câte zile?

Stabilesc că mai mult sau mai puțin de șase zile.

Știrile o identifică pe această fată lider drept cineva numit Alice care, spun știrile, este o binecunoscută feministă din campus și unchii pufăie și fornăie și unul dintre ei spune: *Așa se explică* și toți încuviințează pentru că înțeleg exact ce vrea să spună cu asta.

6.

Barul de la primul etaj al hotelului Conrad Hilton se numește Haymarket, iar asta pare să aibă o semnificație istorică pentru cel puțin unul dintre cei doi agenți ai Serviciilor Secrete, care stă la bar acum și tot trage de băutura lui fără alcool.

— Adică Revolta Haymarket, spune agentul A. Masacrul de la Haymarket? Ceva?

La care agentul B, a cărui bărbie atârnă peste paharul de apă minerală în care ar dori foarte mult să fie niște coniac, clatină din cap.

— Nu, spune el. Nu-mi sună cunoscut.

— A fost în Chicago? Opt sute optzeci și ceva? Muncitorii care au făcut grevă în piața Haymarket? E destul de cunoscut istoric.

— Credeam că piața Haymarket e în Boston.
— E una și acolo. E la nord de noi, la vreo doi kilometri.
— Pentru ce făceau grevă? întreabă B.
— O zi de lucru de opt ore.
— Doamne, mi-ar plăcea una de-asta acum.

Agentul A scutură paharul, iar chelnerul i-l umple. Băutura lui preferată când nu lucrează e chestia asta cu sirop, suc de lămâie și apă de trandafiri. Apa de trandafiri nu se găsește oriunde, dar se pare că barul Haymarket e bine aprovizionat.

— Ce s-a întâmplat atunci, spune A, este că muncitorii de acolo protestau, mărșăluiau și pichetau, apoi a apărut poliția și i-a atacat și în final a explodat o bombă.
— Victime?
— Câteva.
— Făptaș?
— Necunoscut.
— Și aduci vorba despre asta acum, pentru că…?
— Pentru că nu crezi că e o coincidență? Că suntem în barul Haymarket? Chiar acum?

— Centrul revoltelor, spune B, arătând cu degetul în spatele lor, spre miile de protestatari adunați acum dincolo de ferestrele de geam armat.
— Asta spun.
— Un adevărat *hedley-medley*[21] acolo.

Agentul A își îndreaptă privirea spre partenerul său.
— Într-adevăr un *hugger-mugger,* ai putea spune?
— Da. Totul e *topsy-turvy.*
— Un sincer *higgledy-piggledy.*
— Da, domnule, sută la sută *hurly-burly.*
— Un *pell-mell.*
— Un *ribble-rabble.*
— Un *skimble-skamble.*

Își zâmbesc unul altuia și se străduiesc să nu râdă. Își ciocnesc paharele. Ar putea să facă asta toată ziua. Afară, mulțimea clocotește și fierbe.

[21] Expresii care descriu confuzie, lipsă de sens, haos, scandal, îmbrânceli (n.tr.).

7.

Și unde pare să fie o cavitate de formă ovală în mulțime, de fapt e locul în care zeci de oameni stau pe jos. Îl privesc pe Allen Ginsberg sau i se alătură în incantarea *ommmmm,* capul i se leagănă, aplaudă, chipul lui este luminat, de parcă primește mesaje de la zei. Pentru mulțimea anxioasă și îngrozită, cântecele lui au efect calmant. În monotonia și hotărârea și scopul său, este echivalentul verbal de a fi ținut în brațe cu tandrețe de o asistentă căreia chiar îi pasă. Cei care se alătură și cântă *Ommmm* se simt mai bine în lume. Aceasta este armura lor, Silaba sacră rostită. Nimeni nu ar lovi pe cineva care stă pe jos și cântă *Ommmm.* Nimeni nu i-ar *gaza pe ei.*

În jurul parcului Grant, acest calm, această pace, s-a răspândit până la marginile masei de oameni. Protestatarii stau acolo pierduți în mulțime, strigă la polițiști și poate scot bucăți de trotuar ca să le arunce spre hotelul Conrad Hilton într-un spasm de furie dezlănțuită și sălbăticie pentru că *sunt atât de furioși pe toate* când cineva îi atinge pe umăr de la spate și se întorc să vadă acești ochi blânzi, calmi, care sunt liniștiți și sereni pentru că la rândul lor au fost atinși de persoana din spatele lor, și la rândul lor de persoana din spatele lor, un lanț lung care duce până la Ginsberg, care alimentează toată chestia asta cu voltajul puternic al cântului său.

El are destulă pace pentru toți.

Ei simt cum o parte din cântecul lui se toarnă în ei, ei simt frumusețea lui, iar apoi ei *sunt* frumusețea lui. Ei și cântul sunt una. Ei și Ginsberg sunt una. Ei și polițiștii și politicienii sunt una. Și lunetiștii de pe acoperișuri și agenții Serviciilor Secrete și primarul și oamenii de știri și oamenii fericiți din barul Haymarket care dau din cap pe o muzică pe care nu o pot auzi: toți sunt unul. Aceeași lumină trece prin toți. Și astfel un calm cuprinde mulțimea într-un cerc lent în jurul poetului, mișcându-se la exterior de el asemenea undelor de pe apă, ca în acel poem de Bash pe care îl adoră atât de mult: iazul străvechi, noaptea tăcută, sare o broască.

Bâldâbâc.

8.

Fetele își continuă marșul spre sud. Fete albe, fete negre, fete brune. Acum, prim-planuri pe chipurile lor. Scandează, strigă. În opinia unchilor, sunt trei feluri de fete: fete cu fețe lungi, ca de cal, și fete cu fața lată, ca o brioșă, și fete cu fața ascuțită, ca de pasăre. Fata asta din fruntea acestui marș, această Alice, are mult cal în ea, cred ei (Ha ha, *un cal în ea,* ha ha). Mai mult cal, dar și puțină pasăre. Cât pot să vadă din fața ei, oricum, partea care nu e acoperită de ochelari de soare sau păr încurcat. Două părți față de cal, o parte față de pasăre, așa ar poziționa-o pe harta 3D a fețelor de fete.

Doar că ea poartă o armă, ceea ce o pune într-o cu totul altă categorie. Fețele fetelor arată diferit când sunt violente așa ca acum.

De fapt, aproape toate fetele din mulțime poartă arme: bucăți de scândură, unele cu niște cuie ruginite și strâmbe care ies dintr-un capăt, și pietre, și bucăți de pavaj, și bare de fier, și cărămizi, și pungi cu conținut necunoscut, dar ce ghicesc ei că e? Rahat și pișat, plus sânge menstrual. *Scârbos.* Televizorul spune că se zvonește că radicaliștii cumpără cantități uriașe de soluție de curățat cuptoarele și amoniac, care sună a materiale de confecționat bombe, chiar dacă unchii nu sunt sută la sută siguri de chimia de aici. Dar dacă ar fi cineva care ar avea la el explozibili făcuți din soluție de curățat cuptorul, acesta ar fi una din fetele astea pentru că, se gândesc ei, fetele au de obicei acces la astfel de lucruri.

CBS a mutat cadrul de pe bătrânul Cronkite pentru un moment și doar arată toate astea în direct și needitat. Și majoritatea oamenilor comută pe CBS ca să audă opinia bătrânului Cronkite despre toate astea, dar părerea unchilor despre asta? Despre faptul că nu îl văd pe Cronkite acum? Ei zic: *bine.* Tipul s-a cam înmuiat în ultima vreme, e puțin cam de stânga și arogant și toate pronunțările astea de pe vârful Muntelui Jurnalismului sau ceva. Ei preferă știrile de la sursă, nediluate.

Ca de exemplu: fetele merg spre sud pe mijlocul străzii. Asta e acțiunea. Astea sunt știrile adevărate. Mai ales acum, când vine o mașină de poliție și, în loc să se disperseze cum ar trebui,

fetele chiar atacă mașina poliției! Lovesc sirena cu bâte de baseball! Sparg geamurile cu pietre! Și bietul polițai sare pe partea cealaltă a mașinii și Sfinte Sisoe, ce mai fuge băiatul ăla! Și chiar dacă fuge doar de fete, el fuge de parcă sunt o sută de fete și nu se joacă. Apoi toate fetele se adună pe mașină și arată ca niște furnici care înconjoară un cărăbuș gata să-l devoreze. Și fata lider cu față de cal strigă *Hei-rup*! iar ele chiar răstoarnă mașina poliției! Este cel mai uimitor lucru pe care l-au văzut vreodată unchii! Și toate fetele aplaudă că au făcut o treabă bună și apoi continuă marșul și scandările și sirena mașinii de poliție continuă să sune, dar nu la volum maxim, ci în schimb e ca un sunet de sirenă tristă și demoralizată. Geme și se vaită pe un ton jos, jalnic. Sună ca o jucărie electronică ale cărei baterii sunt aproape goale.

Și acum fetele strigă după polițai:

— Vino aici, purcelușule! Groh-groh!

Și asta e cam cea mai tare chestie pe care au văzut-o unchii la televizor într-o lună.

9.

Hotelul Conrad Hilton nu e deloc aproape de convenție. Convenția Națională Democrată va avea loc la International Amphitheatre, aproape de terenurile Union Stock Yards, cam la opt kilometri de aici. Dar amfiteatrul este complet inaccesibil: este înconjurat de un gard de sârmă ghimpată, trupele Gărzii Naționale patrulează prin preajmă, fiecare gură de canal a fost sigilată cu smoală, sunt bariere la fiecare intersecție, nici măcar avioanele nu au voie să zboare pe deasupra. Odată ce delegații sunt în amfiteatru, nu se va mai putea ajunge la ei.

De aici și protestul de la Hilton, unde stau toți delegații.

În plus, mai este chestiunea mirosului.

Hubert Humphrey nu se poate gândi la altceva. Personalul lui încearcă să îi spună cum se va derula dezbaterea despre pace, dar de fiecare dată când își întoarce capul, el simte din nou mirosul.

A cui a fost ideea, în orice caz, să se țină o convenție lângă un abator?

Putea să le simtă, să le miroasă, să le audă, bietele animale îngrămădite și murind cu sutele în fiecare oră ca să hrănească o națiune prosperă. Aduși ca pui, pleacă de aici în bucăți. El simțea porcii înnebuniți de frică, porcii atârnați de cârlige, cu stomacurile despicate în cascade de sânge și vomă de porc. Mirosul de amoniac pur folosit la curățarea podelelor pentru a le face sterile. Creaturile înspăimântate de moarte, eliberând gemete și glande mirositoare, o teroare care se putea și auzi și mirosi. Respirația chimică a unui milion de gemete de animale avortate, aromatizate și înflorind în atmosferă, un abur acru, cărnos.

Parfumul abatorului este în același timp grețos și fascinant. Felul în care trupul este acordat la pierderea unui alt trup. Un morman de bălegar care se ridica chiar deasupra gardurilor de sârmă ghimpată, înalt de aproape cinci metri, dispus în formă de cort, într-un acces de copromanie, stând crud la soare și fierbând. Ca un fel de rău antic care bolborosește la suprafață din Pleistocen. Un noroi organic care păta aerul și se prindea de țesături și de păr.

— Ce oroare mai e și asta? întrebă Triple H, arătând înspre conul de rahat.

Oamenii lui de la securitate râseră. Erau fii de fermieri, el era fiu de farmacist. Singura lui întâlnire cu acest gen de biologie venea după ce era procesată și pulverizată. Voia să-și bage nasul în propria subsioară. Mirosul era mai mult o greutate decât un gaz. Era ca și cum întreaga putreziciune morală a lumii căpăta formă chiar acolo, în Chicago.

— Cineva să aprindă un chibrit! spuse unul dintre agenți.

Mirosul încă e pe el. Camerista spune că baia este pregătită.

Slavă Domnului. În momentul ăsta un duș este mai analgezic decât orice altceva.

10.

Faye e în închisoare cam de nouă ore când apare fantoma.

Stă în genunchi, cu mâinile împreunate, cu fața la peretele pe care se vedeau umbrele și se roagă la Dumnezeu pentru ajutor. Spune că va face orice, absolut orice.

— Te rog, spune ea, legănându-se, orice vrei.

Și ea face asta până se simte confuză și ametită și își imploră trupul să o lase să doarmă, dar când închide ochii, se simte ca o coardă lungă de chitară care e ciupită, toată tremurândă și furioasă. Așa că în această stare intermediară de a fi prea extenuată ca să stea trează, dar prea agitată ca să adoarmă, i se arată fantoma. Ea deschide ochii și simte o prezență în apropiere și se uită în jur și vede, pe peretele îndepărtat, iluminat de lumina albăstruie și mată a ferestrei, această *creatură.*

Arată, poate, ca un gnom. Sau un mic trol. De fapt arată exact ca figurina unui spirit de casă pe care i-a dat-o tatăl ei cu atât de mulți ani în urmă. *Nisse*-ul. El este mic și rotund, poate înalt de un metru, păros, cu barbă albă, gras, cu față de om al cavernelor. Se sprijină de perete cu brațele încrucișate și picioarele încrucișate și sprâncenele ridicate, privind sceptic spre Faye, de parcă mai degrabă el nu crede în existența ei, decât invers.

Altfel s-ar fi panicat la această apariție, dar trupul ei este atât de obosit.

— Visez, spune ea.

— *Atunci trezește-te,* spune spiritul casei.

Încearcă să se trezească. Știe că lucrul care de obicei o scoate din visat este conștientizarea faptului că visează, ceea ce mereu a frustrat-o. Visele, crede ea, sunt cele mai bune atunci când știi că sunt vise. Atunci poți să acționezi fără consecințe. Este singurul moment din viața ei care este lipsit de griji.

— *Ei bine?* spune fantoma.

— Nu ești real, spune ea, chiar dacă trebuie să admită că nu prea pare un vis.

Spiritul casei ridică din umeri.

— *Îți petreci toată noaptea implorând ajutor și când ajutorul în sfârșit vine, îl insulți. E așa de tipic ție, Faye.*

— Halucinez, spune ea. Din cauza pastilelor ălora.

— *Uite, dacă nu sunt dorit aici, dacă ai situația asta sub control, atunci îți urez mult noroc. Sunt mulți oameni care ar aprecia ajutorul meu.*

El arată cu un deget mic spre fereastră, lumea de afară.

— *Ascultă-i,* spune el.

Și chiar atunci camera mare de la subsol vuiește de sunet,

vocile discordante și suprapuse ale oamenilor care imploră ajutor, cer protecție, vocile celor tineri și bătrâni, bărbați și femei, de parcă încăperea ar fi devenit brusc un turn de radio care captează fiecare frecvență de pe cadran în același timp, iar Faye aude studenții care cer să fie protejați de polițiști și polițiști care cer să fie protejați de studenți și preoți care cer pace și candidați prezidențiali care cer forță și lunetiști care speră să nu trebuiască să apese pe trăgaci și membri din Garda Națională care se uită oblic la baionetele lor și cer curaj și oameni de peste tot care oferă ce pot în schimbul siguranței: promit că vor începe să meargă mai des la biserică, că vor fi oameni mai buni, că își vor suna în curând părinții sau copiii, că vor scrie mai multe scrisori, vor da bani organizațiilor de caritate, vor fi buni cu străinii, nu vor mai face lucrurile rele pe care le fac acum, se vor lăsa de fumat, se vor lăsa de băut, vor fi un soț sau o soție mai bună, o întreagă simfonie de fapte bune care ar putea rezulta dacă doar ar fi cruțați pur și simplu în ziua aceasta urâtă.

Apoi, la fel de repede, vocile se opresc, iar subsolul este din nou cufundat în liniște, ultimul zgomot care dispare încet este vibrația adâncă a cuiva care cântă: *Ommmm.* Faye se ridică și privește spiritul casei, care la rândul lui se uită inocent la propriile unghii.

— *Tu știi cine sunt eu?* spune el.

— Ești spiritul casei familiei mele. *Nisse*-ul nostru.

— *Se poate spune și așa.*

— Cum se mai poate spune?

El o privește, cu ochi negri și siniștri.

— *Toate acele povești pe care ți le-a spus tatăl tău despre fantome care arată ca pietrele sau caii sau frunzele? Da, acesta sunt eu. Eu sunt nisse, sunt nixul, ca să nu mai vorbim de diverse alte spirite, creaturi demoni, îngeri, troli et cetera.*

— Nu înțeleg.

— *Nu, nu ai înțelege,* spune el și cască. *Voi nu ați înțeles încă. Harta voastră e pur și simplu greșită.*

11.

Acum fetele au trecut de la „Ho! Ho! Ho Chi Minh!” la „Ucideți

porcii! Ucideți porcii!”, iar unchii sunt *lipiți* de televizor pentru că fetele sunt pline de încredere după succesul pe care l-au avut cu răsturnarea mașinii și evident se simt de neînvins acum pentru că șicanează diverșii polițiști pe care îi văd de-a lungul marșului lor lent spre sud strigând „Hei purceluș!” și „Groh-groh!” și chestii de genul acesta. Și motivul pentru care aceasta este un canal TV de neschimbat și pentru care unchii continuă să strige: *Dragă, vino-ncoa’, tre’ să vezi asta* și pentru care se gândesc să își cheme amicii să se asigure că se uită și ei este poliția. Și Garda Națională. *Le așteaptă pe cățele la câteva cvartale distanță.* E ca o capcană. Sunt la vest de traseul fetelor și așteaptă să le flancheze și să meargă spre ele și să le despice (ha ha) și fetele nu au nici cea mai vagă idee că asta urmează să se întâmple.

Unchii știu asta datorită transmisiunii din elicopter.

Și acum sunt cam la fel de recunoscători față de transmisiunea din elicopter cum sunt față de mama lor de ziua lor de naștere. Și ei își doresc să fi putut exista o cale să poată înregistra pentru totdeauna ce urmează să se întâmple și să urmărească înregistrarea transmisiunii din elicopter din nou și din nou și poate să o pună într-o carte cu amintiri sau într-o capsulă a timpului sau să o arunce în spațiu pe spatele unui satelit să le arate marțienilor sau cine dracului o fi acolo cum arată televiziunea de divertisment. Și marțienii? Primul lucru pe care o să-l vadă când vor ateriza cu farfuriile lor zburătoare pe peluza Casei Albe? Ei vor spune: „Fetele alea o căutau cu lumânarea”.

Cam o sută de polițiști în echipament de revoltă așteaptă fetele, iar în spatele lor este un pluton al Gărzii Naționale cu măști de gaz, care ține puști cu nenorocite de pumnale atașate de țevi, iar în spatele lor este chestia asta metalică, monstruoasă, cu duze în față de parcă e un fel de Zamboni teribil din viitor, al cărui scop îl explică oamenii de la televizor, adică gazul. Gaze lacrimogene. Trei mii șapte sute de litri.

Și așteaptă în spatele unei clădiri ca fetele să vină la ei, iar unchii se simt foarte prezenți și tensionați și aproape că țin cu poliția sau ceva și ei cred că acest moment – chiar dacă unchii sunt la sute de kilometri depărtare de ei și nu fac altceva decât să stea pe canapea și să se uite la o cutie electronică în timp ce li se răcește mâncarea – ar putea fi cel mai bun lucru care li s-a

întâmplat vreodată.

Pentru că chestia asta de aici este viitorul televiziunii: *senzație combativă pură.* Problema bătrânului Cronkite este că el tratează televiziunea ca și când ar fi un ziar, cu toate obligațiile uzate ale tiparului.

Transmisiunea din elicopter oferă o nouă cale mai departe.

Mai repede, imediat, bogat de ambiguă – fără intermediari între eveniment și percepția evenimentului. Știrile și opinia unchilor despre știri sunt comprimate într-un eveniment simultan.

Dar poliția s-a pus în mișcare acum. Au scos bastoanele, și-au pus căștile și aleargă, *sprintează,* și când fetele înțeleg ce urmează să se întâmple, marele lor marș se destramă, ca o piatră pulverizată de o împușcătură, iar bucăți din ea zboară în toate direcțiile. Unele fete o iau în direcția din care au venit, dar sunt oprite de o dubă și un escadron de polițiști care a anticipat această mișcare. Altele sar peste bariera dintre traficul spre nord și cel spre sud și aleargă spre lac. Pentru majoritatea fetelor, mulțimea este atât de densă, încât nu au unde să fugă. Așa că se împiedică unele de altele și cad ca un cuib de cățeluși orbi, iar la acestea ajung polițiștii primii, asmuțindu-și bastoanele peste picioarele fetelor, pe carnea pulpelor, pe spinările lor. Polițiștii le seceră pe cățelele astea ca și când ar cosi iarba înaltă – o mișcare rapidă și fetele se îndoaie și cad. De deasupra, toate astea sunt ca acele figuri din cărțile de biologie de liceu care arată cum sistemul imunitar elimină un agent străin, înconjurându-l și neutralizându-l în sânge. Polițiștii curg spre mulțime și toată lumea se amestecă. Unchii văd cum gurile fetelor se mișcă și și-ar dori să le audă țipetele peste zgomotul elicopterului. Polițiștii trag fetele într-o dubă în mare parte de brațe, unii de păr, alții de haine, ceea ce îi stârnește puțin pe unchi pentru că poate rochiile lor de hipiote se vor sfâșia și vor apuca să vadă nițică piele. La unele le curg râuri de sânge din cap. Sau sunt ametite, stau pe drum plângând, sau sunt leșinate pe trotuar. Camera de luat vederi din elicopter o caută pe acea fată lider, Alice, dar ea a fugit spre sud, spre Grant Park, ca să se alăture celorlalți hipioți de lângă Conrad Hilton, probabil. Ceea ce e mare păcat. Ar fi fost distractiv de privit. Garda Națională nu s-a implicat încă. Ei privesc și își strâng pușțile și arată mortal de tot. Întâmplător însă, mașina cu gaze

lacrimogene înaintează încet spre sud, spre masele adunate în parc. Fetele au fost în mare parte complet dispersate. Câteva fug pe plaja lacului, alergând pe nisip în fața tuturor acelor familii uimite și a salvamarilor. Camera de luat vederi din elicopter se îndreaptă acum spre sud ca să transmită ce se întâmplă în parc și atunci nenorocitul de CBS se întoarce la bătrânul Cronkite, care pare cu totul scuturat și palid și sigur a urmărit aceeași transmisiune la care s-au uitat și unchii, dar a ajuns la o concluzie complet diferită.

— Polițiștii din Chicago sunt niște golani, spune el.

Ia uite la el! Asta nu e părtinire? Unul dintre unchi sare din fotoliul său și cere ton pentru un telefon la distanță către sediul CBS și lui nici nu-i pasă cât o să-l coste asta, pentru că orice sumă o să merite ca să-i spună el lui Cronkite ce crede.

12.

Ofițerul Charlie Brown, fără insignă, anonim, scanează mulțimea căutând-o pe Alice, știind că Alice va fi aici, în acest marș numai de fete, iar el lovește cu bastonul și se simte acum exact ca Ernie Banks, în timp ce se conectează cu fruntea altei hipiote. Ca Ernie Banks în clipa aceea după ce lovește un *home run* și urmează acel mic interval înainte ca mulțimea să aplaude și înainte ca el să atingă bazele, înainte să plece din careul jucătorului la bătaie, înainte ca vreun adversar sau spectator să poată măcar să vadă mingea în aer și să extrapoleze traiectoria ei și să înțeleagă că va atinge gardul de iederă de pe Wrigley, trebuie să fie momentul acesta când singura persoană din parc care știe că este un *home run* este Ernie Banks însuși. Chiar înainte să privească în sus și să vadă cum zboară departe, trebuie să fie un moment în care capul lui încă este în jos privind spre punctul din spațiu unde cu o clipă în urmă era mingea și singura informație pe care o are este informația care se transmite prin bâtă și în mâinile sale, o percuție care este atât de *plăcută.* De parcă mingea nu i-ar fi oferit niciun fel de rezistență, totul a fost atât de pur încât el a lovit-o exact în mijloc cu exact mijlocul bâtei. Și înainte să se mai întâmple și altceva este acest moment în care e ca și cum are acest secret

pe care arde de nerăbdare să îl spună tuturor. Tocmai a lovit un *home run*! Dar încă nimeni nu știe asta.

Brown se gândește la asta în timp ce pocnește hipiotele în cap cu bastonul său. Se preface că e Ernie Banks. Pentru că e greu să lovești tare și bine de fiecare dată. Este o adevărată provocare de atletism și coordonare. Brown se gândește că trei din patru lovituri ajunge să lovească așa cum trebuie, bastonul lui vibrând corespunzător. Hipiotele se zvârcolesc. Nu te poți baza pe ele să stea locului să ia bătaie. Sunt imprevizibile. Încearcă să se protejeze cu mâinile și brațele. Se întorc în ultima secundă.

În mare trei din patru lovituri sunt astea, bănuiește el. Ratări. Scorul lui este .250. Nu la fel de bun ca Ernie, dar oricum, respectabil.

Dar uneori lucrurile se aliniază. El anticipează perfect mișcarea hipiotei: senzația bastonului în mână, sunetul umed în capul hipiotei, acel sunet de bătaie într-un pepene gol pe dinăuntru, și acel moment în care hipiota brusc nu știe unde se află sau ce i se întâmplă, când ea practic *nici nu știe ce a lovit-o* timp în care creierul ei este acolo sus, pleoscăind, și imediat ce hipiota se va prăbuși ca un copac fără rădăcini, va cădea și va vomita și își va pierde cunoștința, iar Brown știe că asta se va întâmpla în curând, dar nu s-a întâmplat încă, iar el își dorește să poată trăi în acest moment pentru totdeauna. El vrea acest moment captat într-o vedere sau într-un glob cu zăpadă: hipiota pe cale să cadă, polițistul triumfător deasupra ei, bastonul său a lovit-o pe hipiotă și a continuat să își descrie arcul în tehnica lui perfectă a loviturii, iar privirea de pe chipul său ar fi ca aceea a lui Ernie Banks, care lovește încă una fix pe mijloc: acea plăcere satisfăcătoare și veselă a unui lucru bine făcut.

13.

Faye este epuizată. Nu a dormit de mai bine de o zi. Se sprijină de perete cu spatele la cameră și încearcă să se adune și mai are puțin și plânge din cauza efortului.

— Ajută-mă! spune ea.

Spiritul casei stă pe podea în afara cuștii ei de metal. El se

scobește între dinți cu o unghie.

— *Te-aș putea ajuta,* spune el. *Aș putea să fac ca toate astea să dispară. Dacă aș avea chef.*

— Te rog, spune ea.

— *Bine. Hai să facem o afacere. Vreau să merite efortul. Distrează-mă!*

Așa că Faye promite să fie o persoană mai bună, să ajute nevoiașii și să meargă la biserică, dar spiritul casei doar zâmbește.

— *De ce mi-ar păsa mie de nevoiași?* spune el. *Ce-mi pasă mie de biserică?*

— O să dau bani organizațiilor de caritate, spune Faye. Voi face voluntariat și voi da bani săracilor.

— *Pffft!* spune spiritul casei, scuipatul zburând de pe buzele sale. *Va trebui să te descurci mai bine de-atât. Trebuie să mărești miza.*

— O să mă întorc acasă, spune Faye. O să mă duc la colegiu doi ani și mă voi întoarce în Chicago după ce se termină toate astea.

— *Doi ani la JuCo? Asta e tot? Serios, Faye, asta nu e nici pe departe o penitență suficient de mare pentru cât de rău te-ai purtat.*

— Dar ce am făcut?

— *Irelevant. Dar dacă vrei să știi, nu ți-ai ascultat părinții. Ai simțit mândria. Ai râvnit. Ai avut gânduri impure. În plus, nu plănuiai să ai relații în afara căsătoriei în seara asta?*

Faye își lasă capul în jos și recunoaște, pentru că nu are rost să mintă.

— *Da, răspunsul este da. În plus, ești drogată. Chiar acum ești drogată. În plus ai împărțit un pat cu altă femeie. Trebuie să continui? Vrei să auzi mai multe? Chiar trebuie să menționez ce ai făcut cu Henry pe malul râului?*

— Renunț, spune ea.

Spiritul casei își freacă bărbia cu o mână grasă.

— Ar trebui să uit de toate astea, spune ea. Să mă duc acasă și să mă mărit cu Henry.

Spiritul casei ridică o sprânceană.

— *Continuă.*

— Mă voi mărita cu Henry și îl voi face fericit și voi uita de facultate și vom fi normali, așa cum vrea toată lumea.

Fantoma zâmbește, dinții lui sunt rupți și colțuroși, o gură de pietre.

— *Continuă,* spune el.

14.

Acum bătrânul Cronkite îl intervievează pe primar, dictatorul golănos și cu falcă grasă din Chicago. Cronkite îi pune întrebări în direct, dar de fapt mintea jurnalistului este în altă parte. Abia dacă acordă atenție. Nu contează. Primarul este extrem de profesional. El nu are nevoie de întrebările unui jurnalist ca să aibă rețineri cu privire la lucrurile pe care vrea să spună, iar acum acestea sunt amenințările extraordinare la adresa poliției și la adresa americanilor obișnuiți și *a democrației în sine,* puse la cale de agitatorii de afară, radicaliștii din afara orașului care provoacă necazuri în orașul lui în care legea se respectă. El chiar pare să vrea să pună accentul pe treaba cu „din afara orașului”. Probabil ca să sublinieze votanților din oraș că orice probleme sunt în oraș acum, nu sunt din vina lui.

Și oricum, chiar dacă bătrânul Cronkite s-ar concentra foarte tare pe a pune întrebări penetrante, dificile, primarul ar face doar acea manevră de politician ca să nu îți răspundă la întrebarea ta, ci la întrebarea pe care își dorește el să o fi pus. Și dacă continui prea mult cu asta și insiști că el nu a răspuns la întrebare, atunci tu ești cel care arată ca un ticălos. Cel puțin așa pare la televizor. Hărțuirea acestui tip foarte charismatic care a spus multe cuvinte care cel puțin par să aibă *legătură* cu întrebarea. Cel puțin așa li se pare privitorilor, care își împart atenția între Cronkite și copiii care aleargă prin casă și taie friptura Salisbury din mijlocul cinei la televizor. Dacă continui să hărțuiești politicianul, vei arăta ca un parazit, iar America nu se uită la televizor ca să se uite la paraziți. Este un gând care dă fiori, că politicienii au învățat să manipuleze televiziunea mai bine chiar decât profesioniștii din televiziune înșiși. Când bătrânul Cronkite și-a dat seama pentru prima oară ce se întâmpla, și-a imaginat genul de oameni care vor deveni politicieni în viitor. Și s-a scuturat de frică.

Așa că el aparent îl intervievează pe primar, dar știe că

singura lui misiune reală aici este să-și pună un microfon sub gură astfel încât CBS News să pară echilibrat oferind un narativ contrar imaginilor cu brutalitatea poliției pe care le difuzează de ore întregi. Așa că bătrânul Cronkite nu ascultă de fapt. El privește, poate. Felul în care primarul pare să își țină capul pe spate cât de mult îi permite gâtul, în maniera cuiva care evită un miros urât, și cum asta face ca acea parte a bărbiei care la un cocoș s-ar numi gușă să îi iasă în afară și să se scuture când vorbește. Este imposibil să nu te holbezi la asta.

Așa că o parte din mintea bătrânului Cronkite urmărește asta, privește cum tremură fața de jeleu a primarului. Dar în principal se gândește la altceva: se gândește, dintre toate lucrurile, la zbor. Își imaginează că e o pasăre. Zburând deasupra orașului. La o înălțime de la care totul este întunecat și tăcut. Asta ocupă cam trei sferturi din mintea lui Walter Cronkite acum. E o pasăre. E o pasăre agilă în zbor.

15.

Faye este în celula ei întunecoasă de la subsol, așteptând încordată alt atac de panică pentru că simte respirația fierbinte a spiritului casei chiar lângă ea și el se ține de gardul de sârmă și își apasă fața de el și ochii lui negri îi ies din orbite și el îi spune exact ce are nevoie de la ea, adică răzbunare și pedeapsă.

Dar pedeapsă pentru ce? Ea își dorește mai mult decât orice ca mama ei să fie aici și să îi mângâie fruntea cu o cârpă rece și să îi spună că nu moare și să o țină în brațe până adoarme, iar Faye s-ar trezi dimineața în pături, la căldură, cu mama ei lângă ea, care adormise cândva în noapte veghind asupra ei.

Lui Faye i-ar prinde bine acea tandrețe acum.

— *Da, dar unde era tatăl tău când ai avut nevoie de el?* întrebă fantoma. *Unde este el acum?*

Faye nu înțelege.

— *Tatăl tău este un om teribil, diabolic. Trebuie să știi asta.*

— Da, presupun. El m-a dat afară din casă.

— *A, totul e despre tine, nu? Pfff, Faye! Egoistă?*

— Bine, atunci de ce e diabolic? Pentru că lucrează la

ChemStar?

— *Haide. Știi despre ce vorbesc.*

Faye îl imită pe tatăl său printr-o tăcere adâncă. Uneori privește în depărtare. Un om care păstrează totul încuiat în sinea lui. Mereu o ușoară melancolie, asta dacă nu îi spune poveștile despre vechea țară, povești despre ferma familiei sale, singurul subiect la care pare să se lumineze.

— A făcut ceva acasă la el, nu? spune Faye. Înainte să imigreze.

— *Bingo,* spune fantoma. *Și acum el este pedepsit pentru asta și tu ești pedepsită pentru asta. Și familia ta va continua să fie pedepsită pentru asta, până la a treia și a patra generație. Acestea sunt regulile.*

— Asta nu e foarte corect.

— *Ha! Corect? Ce e corect? Cum funcționează universul și simțul tău al corectitudinii sunt lucruri foarte diferite.*

— Este un om nefericit, spune Faye. Orice a făcut, îi pare rău.

— *E vina mea că aproape toată lumea de pe pământ plătește pentru vreun rău comis de o generație anterioară? Nu. Răspunsul e nu. Nu e vina mea.*

Adesea Faye se întreba ce trecea prin fața ochilor tatălui său atunci când privea în depărtare, când stătea în curtea din spate privind cerul timp de câte o oră. Mereu era atât de înnebunitor de vag cu privire la viața lui de dinainte de America. Și el nu vorbea despre nimic, în afară de acea casă, casa aceea frumoasă roșu-somon din Hammerfest. Orice alte detalii erau interzise.

— Alice mi-a spus ceva, spune Faye. Ea mi-a spus că pentru a scăpa de o fantomă trebuie s-o duci acasă.

Spiritul casei își încrucișează brațele.

— *Asta ar fi tare*, spune el. *Mi-ar plăcea să văd asta.*

— Poate ar trebui să mă duc în Norvegia. Să te duc înapoi de unde ai venit.

— O, *te provoc. Te provoc dublu! Asta ar fi extrem de distractiv. Haide. Du-te în Hammerfest și întreabă de Frank Andresen! Să vezi cât de bine o să-ți meargă planul.*

— De ce? Ce aș găsi?

— *Probabil e mai bine să nu știi.*

— Spune-mi!

— *Spun doar că sunt unele mistere ale universului care ar*

trebui să rămână mistere.

— Te rog.

— *Bine. Te avertizez! N-o să-ți placă.*

— Ascult.

— *Vei descoperi că ești la fel de groaznică precum tatăl tău.*

— Asta nu e adevărat.

— *Vei descoperi că voi doi sunteți exact la fel.*

— Ba nu suntem.

— *Haide. Încearcă. Du-te înapoi în Norvegia. Avem o înțelegere. Acum te voi lăsa să ieși din arest. Și în schimb? Mergi și află despre tatăl tău. Distrează-te cu asta.*

Și chiar atunci ușa de la cameră se deschide și lumina de la lămpile fluorescente de deasupra se revarsă înăuntru și acolo apare, în cadrul ușii, remarcabil, Sebastian. Cu părul lui bogat și jacheta largă. El o vede și vine la ea. Are cheile de la celula ei. Deschide ușa și se lasă pe vine și o ia în brațe și îi șoptește la ureche:

— Te scot de aici. Hai să mergem!

16.

Până acum, primarul practic i-a făcut morală bietului bătrân Cronkite, care pare abătut și ofilit și trist. Au fost amenințări, asta spune primarul. Încercări de asasinat la adresa tuturor candidaților, amenințări cu bomba, chiar amenințări la adresa lui însuși, a primarului. Bătrânul Cronkite nu pare să se uite la el, ci la un punct chiar în spatele lui.

— E adevărat? întreabă agentul B. Despre amenințări?

— Nu e adevărat, spune agentul A. Nimic credibil.

Ei se uită din Haymarket la televizorul de deasupra barului.

Primarul ține microfonul bătrânului Cronkite pentru el și ar putea la fel de bine să-și ia singur interviu. El spune:

— Anumiți oameni au plănuit să îi asasineze pe mulți dintre lideri, inclusiv pe mine, și cu toate aceste discuții despre asasinate și ce se întâmplă în orașul nostru, nu am vrut ca tot ceea ce s-a întâmplat în Dallas sau ce s-a întâmplat în California să se întâmple și în Chicago.

Agenții Serviciilor Secrete se zbârlesc la el pentru că aduce

vorba așa despre Kennedy. Ei sorb înghițituri mici, măsurate, din cocktailurile lor false.

— Minte, spune agentul A. Nimeni nu încearcă să îl asasineze.

— Da, dar ce-o să facă bătrânul Conkite? Să-l facă mincinos la televizor în direct?

— Bătrânul Cronkite nu pare să fie prea interesat de asta.

— S-a deconectat, nu mai e pasionat.

Pauză scurtă de la interviul primarului spre o perspectivă de pe Michigan Avenue care arată în cadru ceea ce pare să fie un tanc militar adevărat care înaintează pe stradă. La televizor ai impresia că vezi ceva din al Doilea Război Mondial, ca eliberarea Parisului. Tancul merge chiar prin fața hotelului Hilton, iar ei încep să simtă zgomotul său în burtă, cu excepția celor doi agenți ai Serviciilor Secrete de la bar, care nu sunt surprinși de chestia cu tancul (fusese menționat în multele note „confidențiale” care au precedat evenimentul) și oricum Serviciile Secrete mereu păstrează în public un aer de neclintire și disciplină totală și stăpânire de sine, așa că priveau în continuare neimpresionați tancul înaintând la televizor.

17.

Faye s-a rugat toată noaptea să fie salvată, dar acum, că un salvator a venit, se aude spunându-i nu.

— Cum adică nu? spune Sebastian, care s-a ghemuit pe podea, ținând-o de umeri cu mâinile de parcă în orice clipă urmează s-o scuture și s-o trezească la realitate.

— Nu vreau să plec.

— Despre ce vorbești?

— Las-o baltă! spune ea.

Creierul ei pare încețoșat și umflat. Încearcă să își amintească ce i-a spus spiritul casei, dar deja totul dispare. Își amintește senzația de a vorbi cu fantoma, dar nu-și mai amintește cum sună vocea ei.

Se uită la Sebastian, la chipul lui îngrijorat. Își aminti că trebuiau să aibă o întâlnire seara trecută.

— Îmi pare rău că ți-am dat țeapă, spune ea, iar Sebastian râde.

— Altă dată, spune el.

Strânsoarea din piept cedează, umerii i se lasă în jos, bila din stomacul ei se retrage. Este ca și când tot trupul ei este un arc după ce a fost încordat la maximum. Se relaxează – așa este relaxarea.

— Ce făceam când ai intrat? întreabă ea.

— Nu știu. Nimic.

— Vorbeam cu cineva? Cu cine vorbeam?

— Faye, spune el, punându-și palma tandru pe obrazul ei. Dormeai.

18.

Probabil că Ernie Banks mai simte și altceva ori de câte ori lovește un *home run.* Alături de sentimentul măiestriei profesionale, mai este probabil și acest alt sentiment mai urât – cum s-ar numi? Răzbunare? Revanșă? Pentru că oare nu este acesta unul dintre motivele pentru care oamenii se îndreaptă spre măreție în parte din nevoia de a răspunde într-un fel măreț oamenilor care îi rănesc cel mai adânc? Pentru Ernie Banks erau băieții mai mari și mai masivi care i-au spus că e prea slăbănog. Sau băieții albi care nu îl lăsau să joace. Fetele care îl părăseau pentru tipii mai deștepți, mai masivi, tipi cu mai mulți bani. Sau părinții care i-au spus să facă ceva mai bun cu viața lui. Profesorii care au spus că nu se va alege nimic de el. Polițiștii de patrulă care îl priveau bănuitor. Și pentru că Ernie nu se putea apăra pe atunci, se apără acum: fiecare *home run* este retorta lui, fiecare sprint imposibil ca să prindă mingea în mijlocul terenului este răzbunarea lui continuă. Când lovește cu bâta și simte acel *pac* delicios, trebuie să aibă o mare satisfacție profesională, da, dar trebuie să gândească și: *V-am arătat eu vouă, cretinilor.*

Deci și asta este o componentă esențială. Asta se întâmplă acum în capul ofițerului Brown. Asta este, în unele feluri, o răzbunare. Este drept.

Și el se gândește la acele nopți cu Alice, acele întâlniri pe bancheta din spate a mașinii lui de poliție și cum ea voia să fie violent cu ea, să o îmbrâncească și să o strângă de gât și să o

apuce dur și să lase semne. Și cum lui asta i s-a părut rușinos, cum a fost modest, timid. Nu voia s-o facă. De fapt se simțea incapabil de asta. Simțea că asta necesita un cu totul alt tip de bărbat: cineva care nu gândește și e brutal.

Și iată-l acum, lovind hipiote în cap. Se pare că avea rezerve adânci de brutalitate care au fost, până acum, nesondate. Într-un fel, asta îl face fericit. Este un om mai plin și mai complicat decât credea că este. Se imaginează acum având un dialog cu Alice. „Nu credeai că pot s-o fac, nu-i așa?” spune el în timp ce lovește cu putere altă hipiotă. „Ai spus că vrei să fiu dur, ei bine, iată”.

Și el își imaginează că pentru Ernie Banks cel mai bun *home run* este cel în care fetele care i-au frânt inima sunt în tribune și îl văd. Brown își imaginează că Alice este aici, privindu-l, chiar acum, undeva în încăierare, observându-i noua vitalitate și putere și dominanță masculină brută. Ea este impresionată. Sau va fi, imediat ce îl vede și își dă seama că s-a schimbat, că el este exact ceea ce are ea nevoie să fie acum: bineînțeles că o să-l primească înapoi.

Pocnește o hipiotă în falcă, aude acel sunet pregnant de strivire, și peste tot în jurul lui sunt țipete și hipiote care aleargă înspăimântate și unul dintre ceilalți polițiști îl apucă pe Brown de umăr și spune:

— Hei, amice, liniștește-te puțin!

Și ofițerul Brown vede că mâinile îi tremură. Se cutremură, de fapt, și le scutură prin aer de parcă ar fi ude. Se simte rușinat de asta și speră că, dacă Alice chiar îl privește acum, să nu fi văzut asta.

Se gândește: „Sunt Ernie Banks când înconjoară bazele – reprezentarea încântării calme, serene”.

19.

Este remarcabil cât de repede lucrurile extraordinare devin obișnuite. Deja clienții de la barul Haymarket nici nu mai clipesc când un proiectil aruncat lovește geamul armat al ferestrelor. Pietre, bucăți de beton, chiar și mingi de biliard – toate și-au găsit calea prin aer, peste capetele șirului de polițiști, și au lovit

ferestrele barului. Oamenii dinăuntru nu le mai observă. Sau dacă bagă de seamă, fac asta cu condescendență.

— Celor de la Cubs le-ar prinde bine un asemenea braț.

Polițiștii sunt în general buni la păstrarea liniei, dar ocazional câțiva protestatari rup rândul și câțiva puști sunt bătuți chiar în fața ferestrelor de la Haymarket și sunt târâți în dubă.

Acum asta s-a întâmplat de atâtea ori, încât cei din bar nici nu mai privesc. Ignoră asta în acel fel cernut în care merg pe lângă oamenii fără adăpost de pe stradă.

Pe ecranul unui televizor, primarul s-a întors cu bătrânul Cronkite și cel din urmă pare mai penitent ca niciodată.

— Pot să vă spun că aveți mulți suporteri în toată țara, spune jurnalistul.

Și primarul încuviințează ca un împărat roman care ordonă o execuție.

— Este nimic altceva decât lingușeală, spune agentul A. *Dezinformatsiya* de bază.

Afară, un ofițer de poliție lovește un bărbat cu barbă care poartă un steag al Vietcong drept pelerină, îl lovește cu patul puștii chiar în mijlocul pelerinei, proiectându-l pe tip înainte de parcă se aruncă spre prima bază, cu fața direct în ferestrele groase și armate de la Haymarket, cu un sunet strivit, fad, care este acoperit în bar de saxofonul dulce, dulce de tot al lui Jimmy Dorsey.

Bătrânul Cronkite spune:

— Trebuie să vă complimentez, domnule primar, cu privire la modul sincer *prietenesc* în care s-a comportat Departamentului de Poliție din Chicago.

Doi polițiști se asmut asupra bărbatului cu barbă de la fereastră și îl lovesc în cap.

— Așa arată cineva care a renunțat, spune agentul A, arătând spre bătrânul Cronkite.

— Curmați-i suferința, vă rog! spune agentul B, încuviințând.

— Vrei să vezi cum arată un luptător când știe că a pierdut? Iată-l!

Între timp, bărbatul cu barbă de afară este târât într-o parte, lăsând în urmă o pată de sânge și grăsime pe fereastră.

20.

Un pescăruș, să spunem, se gândește bătrânul Cronkite. Recent a fost la un meci pe Wrigley și a văzut cum, în a noua repriză, masele de pescăruși erau atrase dinspre lac spre stadion. Păsările erau acolo să curețe resturile de floricele de porumb și de alune lăsate sub scaune. Cronkite era uimit cu privire la sincronizarea lor. De unde știau ele că e repriza a noua? Dacă vedeai orașul din perspectiva asta, a pescărușului, sus de tot, cum ar arăta? Ar fi liniștit și pașnic. Familii în casele lor, luminile pâlpâinde albastre-cenușii ale televizoarelor, o singură lumină aurie în bucătărie, trotuare goale, cu excepția ocazionalei pisici vagabonde, întregi cvartale încremenite, iar el își imaginează că plutește deasupra lor și observă că peste tot în Chicago, cu excepția celor câțiva acri din jurul hotelului Conrad Hilton, este cel mai pașnic loc din lume în momentul acesta. Și poate că *asta* este știrea. Nu că mii de oameni protestează, ci că milioane nu protestează. Poate că pentru a atinge echilibrul căutat de CBS ar trebui să trimită o echipă în cartierele poloneze din nord sau în cartierele grecești din vest și cartierele de negri din sud și să filmeze cum *nu se întâmplă nimic.* Să arate cum acest protest este o înțepătură luminoasă într-un întuneric mult mai mare și mai cuprinzător.

Oare asta ar avea sens pentru publicul de televizor? Că un lucru precum un protest se extinde și atrage totul spre el. El vrea să spună publicului său că realitatea pe care o văd ei la televizor nu este Realitate. Imaginați-vă un singur strop de apă: acesta este protestul. Acum puneți acel strop de apă într-o găleată: aceasta este mișcarea protestelor. Acum aruncați acea găleată în lacul Michigan: aceasta este Realitatea. Dar bătrânul Cronkite știe că pericolul televizorului este că oamenii încep să vadă întreaga lume prin acel singur strop de apă. Cum acel un singur strop refractă lumina și devine întreaga perspectivă. Pentru mulți oameni, orice vor vedea în seara asta va cimenta tot ce cred despre proteste și pace și anii șaizeci. Și el simte, presant, că treaba lui este să împiedice această încheiere.

Dar cum s-o spună corect?

21.

Sebastian o conduce de mână afară din mica închisoare improvizată, pe un hol complet cenușiu și anonim, de ciment. Un ofițer de poliție iese în grabă dintr-o cameră și Faye se smucește înapoi la vederea lui.

— E în ordine, spune Sebastian. Haide!

Polițistul trece pe lângă ei, încuviințând din cap în timp ce trece. Ies printr-un set de uși duble de la capătul holului într-un spațiu decorat luxos: covor roșu de pluș, candelabre de perete care emit o strălucire aurie, pereți albi, ornați, care sugerau aristocrația franceză. Faye vede un semn pe una dintre uși și înțelege că se află în subsolul hotelului Conrad Hilton.

— De unde ai știut că am fost arestată? întreabă ea.

El se întoarce și îi afișează un zâmbet strengar.

— Zvonuri.

O conduce prin măruntaiele Hiltonului, trecând de poliție și reporteri și personalul hotelului, toți grăbindu-se undeva, toți părând sumbri și serioși. Ajung la un set de uși de metal groase, de exterior, păzite de încă doi polițiști, care îi fac semn lui Sebastian și îl lasă să treacă. Și așa ajung pe o platformă de încărcare, iar apoi pe alee, în aer liber. Sunetul protestului ajunge până la ei, aici, ca un urlet nedeslușit care pare să vină din toate direcțiile simultan.

— Ascultă! spune Sebastian, orientându-și urechea spre cer. Toată lumea e aici.

— Cum ai făcut asta? întreabă Faye. Am trecut chiar pe lângă polițiștii aceia. De ce nu au spus nimic? De ce nu ne-au oprit?

— Trebuie să-mi promiți, spune el, luând-o de mâini, că nu vei vorbi despre asta. Nimănui.

— Spune-mi cum ai făcut-o!

— Faye, promite-mi! Nu poți să sufli o vorbă despre asta. Spune-le că te-am scos pe cauțiune. Atât.

— Dar nu m-ai scos pe cauțiune. Ai avut o cheie. Cum de ai avut cheie?

— Nicio vorbă. Am încredere în tine. Ți-am făcut o favoare și acum favoarea ta către mine este să păstrezi asta secret. Bine?

Faye se gândește o clipă și înțelege că el nu este studentul radical simplu cum bănuia ea – el are mistere, are straturi. Ea

știe ceva despre el ce nu mai știe nimeni altcineva, are putere asupra lui cum nu are nimeni. Inima ei bate mai tare pentru el: este un spirit înrudit, crede ea, cineva a cărui viață este ascunsă și vastă.

Ea dă din cap aprobator.

Sebastian zâmbește și o ia de mână și o conduce până la capătul aleii și în soare, iar când ies de după colț, ea vede poliția și militarii și blocada și, dincolo de blocadă, masa uriașă și zgomotoasă din parc. Nu mai vede umbre pe pereți, îi vede acum în detaliu și color: uniformele bleu ale poliției, baionetele membrilor Gărzii Naționale, jeepurile care au pe barele din față rotocoale de sârmă ghimpată, mulțimea care se deplasează ca o bestie agitată și care în prezent înconjoară și asaltează statuia lui Ulysses S. Grant, aflată pe partea opusă a hotelului Conrad Hilton, Grant cel de trei metri stând pe calul lui înalt de trei metri, mulțimea suindu-se pe picioarele de bronz ale calului și pe gâtul său și pe crupa lui și pe cap, un tânăr continuând și mai sus, cățărându-se pe Grant însuși, stând pe umerii lați și uriași ai lui Grant, clătinându-se, dar drept, ridicând brațele și arătând semnul păcii cu ambele mâini deasupra capului, sfidând polițiștii care abia acum observă asta și se îndreaptă spre el ca să-l dea jos. Asta nu se va termina bine pentru el, dar publicul aplaudă oricum, pentru că el este cel mai curajos dintre ei, cel mai înalt lucru din tot parcul.

Faye și Sebastian trec pe lângă agitație și se strecoară în anonimitatea mulțimii.

22.

Ofițerul Brown lovește în continuare capete și în jurul său polițiștii și-au scos insignele și ecusoanele cu numele. Și-au tras în jos vizierele căștilor de revoltă. Sunt anonimi. Știrile despre această evoluție nu sunt deloc îmbucurătoare.

Polițiștii bat oamenii cu impunitate, spun jurnaliștii pe CBS News. Ei cer transparență. Răspundere. Ei spun că polițiștii și-au scos insignele și și-au ascuns fețele pentru că știu că ceea ce fac este ilegal. Se fac comparații cu sovieticii care au intrat în Praga mai devreme în acest an, fugărindu-i și copleșindu-i pe bieții

cehi. Așa se poartă și departamentul de poliție din Chicago, spun jurnaliștii. Este Cehoslovacia din vest. Cuiva isteț nu îi ia mult timp să inventeze cuvântul *Cehago.*

— În America, guvernul este răspunzător pentru oameni, nu invers, spune un erudit în drept constituțional care simpatizează cu mișcarea anti-război pe subiectul polițiștilor anonimi.

Ofițerul Brown lovește cu satisfacție mai departe, cel mai entuziasmat dintre toți polițiștii să pocnească hipioții în locuri vitale și mortale: în craniu, în piept, chiar și în față. El a fost primul care a apărut fără insignă și ecuson cu nume, iar toți polițiștii din jurul lui și-au coborât vizierele și și-au scos și ei ecusoanele cu nume, dar nu pentru că vor să i se alăture în frenezie. Mai degrabă invers. Ei văd că acum el o ia puțin razna și nu îl prea pot opri, iar camerele sunt pe ei, atrase de orice moment de brutalitate din partea poliției, așa că toți ofițerii din apropiere și-au ascuns insignele și și-au coborât vizierele pentru că cretinul acesta și-o caută cu lumânarea și își va pierde pensia, dar în mod sigur ei nu au de gând să și-o piardă pe a lor.

23.

Cronkite știe că asta este pedeapsa lui pentru că și-a exprimat părerea. Interviul acesta cu primarul în care îi servește aceste întrebări de catifea. Este pentru că Cronkite a spus că polițiștii din Chicago sunt „niște golani” și a spus-o în direct. Ei bine, chiar asta sunt! Și exact asta le-a spus producătorilor săi, care au spus că el a emis *o judecată,* ceea ce era greșit, pentru că depinde de telespectatori să decidă dacă polițiștii erau sau nu golani. El a argumentat asta spunând că a făcut o *observație,* pentru care era și plătit: să observe și să relateze. Ei au spus că el și-a exprimat o opinie. El a spus că uneori o observație este inseparabilă de o opinie.

Asta nu era convingător pentru producătorii săi.

Dar poliția era acolo și spărgea capete cu bastoanele.

Ei își scoteau insignele și ecusoanele cu nume și își coborau vizierele pe căștile lor de revoltă ca să devină anonimi și să nu fie trași la răspundere. Îi rupeau în bătaie pe puști. Băteau membri ai presei, fotografi și reporteri, spărgeau camere și luau

filmul. L-au pocnit până și pe Dan Rather[22] chiar în plexul solar. Cum numești astfel de oameni? Îi numești golani.

Producătorii lui tot nu erau convinși. Cronkite credea că polițiștii băteau oameni nevinovați. Primăria le-a spus că poliția *proteja* oameni nevinovați. Cine avea dreptate? Asta îi aduse aminte de acea veche poveste: odată, un rege a cerut unui grup de oameni orbi să descrie un elefant. Unuia dintre ei i-a prezentat capul elefantului, altuia i-a prezentat o ureche, un colț, trompa, coada și așa mai departe, spunând: *Acesta este un elefant.*

După aceea, oamenii orbi nu se puteau pune de acord cu privire la cum arăta de fapt elefantul. Se certau unii cu alții, spunând: *Un elefant este așa, un elefant nu este așa!* Ei se luptau unii cu alții cu pumnii, iar regele privea întregul spectacol și era încântat.

Probabil la fel de încântat pe cât era primarul acum, își imaginează bătrânul Cronkite în timp ce îi servește la fileu altă întrebare despre cât de bine instruit și eroic și complet susținut de către public este Departamentul de Poliție din Chicago. Și scânteia din ochiul primarului este cam cel mai nesuferit lucru pe care l-a văzut vreodată bătrânul Cronkite, acea strălucire pe care o capătă primarul când a învins un oponent demn. Iar Cronkite este într-adevăr un oponent demn. De imaginat telefoanele lungi dintre biroul primarului și producătorii de la CBS, multe dezbateri, multe amenințări, s-a atins un fel de compromis, așa că bătrânul Cronkite stă acolo făcând apologia unor bărbați pe care în urmă cu trei ore îi făcuse golani.

În meseria asta uneori trebuie să mănânci mult rahat.

24.

Spre finalul zilei, chiar înainte de apus, lucrurile încep să se liniștească. Polițiștii se dau înapoi cam uimiți și rușinați. Nu-și mai ridică bastoanele și își ridică în schimb megafoanele. Ei somează protestatarii să părăsească parcul. Protestatarii îi privesc și așteaptă.

[22] Jurnalist american care a lucrat la CBS News timp de 24 de ani și care a fost la fața locului în Dallas când a avut loc asasinarea lui Kennedy (n.tr.).

Orașul dă senzația unui copil rănit. Un copil care s-a lovit la cap și, după o mică întârziere, timp în care toate semnalele haotice ale simțurilor se transformă în durere, începe să plângă. Orașul se află acum în acea întârziere, între rană și lamentare, între cauză și efect.

Speranța este ca acalmia să persiste. Asta speră Allen Ginsberg, oricum, ca odată ce orașul gustă această pace, nu va mai vrea să se lupte din nou. Grant Park este calm acum și el s-a oprit din cânt și din rostirea *ommmmm* suficient cât să se plimbe prin mulțimea frumoasă. În sacoșa lui mereu poartă cu el două lucruri: *Cartea tibetană a morților* și o cameră Kodak argintie, Retina Reflex. Acum el dă să ia Kodakul, pentru că e obișnuit să documenteze toate momentele luminoase din viața sa, iar acest moment este într-adevăr luminos. Protestatarii s-au adunat și stau cu toții și râd și cântă cântece de bucurie și flutură steaguri făcute de ei cu sloganuri istețe pictate de mână. El vrea să facă un poem cu toate astea. Kodakul lui este unul uzat, la mâna a doua, dar este robust, măruntaiele încă funcționează bine. Îi adoră conturul lat de metal pe care îl simte în palmă, mânerul negru, încrețit ca pielea de aligator, zgomotele de roți metalice care se aud când trage filmul, chiar și abțibildul cu *Made in Germany* afișat atât de încrezător pe față. El face o fotografie cu mulțimea adunată. Se plimbă printre ei, trupurile lor se dau la o parte pentru el, chipurile lor sunt deschise spre al lui. Iar când vede un chip familiar se oprește și îngenunchează: unul dintre liderii studenților, își amintește el. Cel drăguț, cu pielea măslinie. El stă cu o fată tânără cu aspect plăcut și cu ochelari rotunzi care își odihnește capul pe umărul lui, epuizată.

Faye și Sebastian. Se sprijină unul de altul ca iubiții. Alice stă în spatele lor. Ginsberg pune camera foto la ochi. Tânărul îi oferă un zâmbet pieziș, într-o parte, care aproape că îi frânge inima. Declanșatorul face clic. Ginsberg se ridică și zâmbește trist. Merge mai departe, înghițit de mulțimea vastă, de ziua incandescentă.

25.

Poetul pleacă și Alice o bate pe umăr pe Faye și îi face semn cu ochiul spune:

— Și v-ați simțit bine noaptea trecută?

Pentru că, desigur, Alice nu știe ce s-a întâmplat.

Așa că Faye îi explică despre polițistul misterios care a arestat-o și despre noaptea petrecută în închisoare, cum Faye nici măcar nu știe numele polițistului sau ce a făcut ca să merite toate astea, cum de polițistul i-a spus să plece din Chicago imediat, iar Alice pare lovită pentru că își dă seama imediat că este ofițerul Brown. Bineînțeles că este el. Dar nu poate să-i spună lui Faye. Nu chiar acum. Cum ar putea să recunoască în mijlocul acestei mulțimi de protestatari care aruncă insulte furioase spre poliție că a avut o aventură destul de pasională chiar cu unul dintre acești polițiști? Imposibil.

Alice o îmbrățișează puternic pe Faye.

— Îmi pare rău, spune ea. Dar nu-ți face griji! Totul va fi bine. Nu pleci nicăieri. O să rămân cu tine orice-ar fi.

Și atunci polițiștii se adună la marginea parcului și anunță la megafoane: „Aveți zece minute să eliberați zona”.

Ceea ce este o solicitare demnă de râs, pentru că sunt cam zece mii de oameni aici.

— Chiar se așteaptă să plecăm toți? întreabă Alice.

— Probabil că nu, spune Sebastian.

— Ce-or să facă? întreabă Faye, privind în jur la masa uriașă și încăpățânată de oameni care ocupă parcul. Ne vor muta pe toți cu forța?

Se pare că asta este exact ce vor face.

Începe cu un pocnet ușor de aer comprimat, o izbucnire cu un sunet blând, aproape muzical, în timp ce o canistră de gaz lacrimogen este lansată în parc. Și pentru cei care o văd venind este o întârziere ciudată între a o vedea și apoi a înțelege ce înseamnă. Urcă într-o parabolă sus, într-un cer mult prea drăguț pentru a o primi, și pare să stea în aerul de deasupra lor timp de o fracțiune de secundă, o Stea a Nordului pentru unii dintre ei, acum busolele lor orientându-se spre chestia asta, acest nou fapt ciudat și zburător, care apoi își începe coborârea, iar cam *acum* încep și țipetele și strigătele, pe măsură ce oamenii din

zona în care aterizează proiectilul încep să accepte că vine direct spre ei și să înțeleagă că acesta este finalul de facto al protestului lor. Canistra deja își emană conținutul, lăsând în urmă o coadă de gaz lacrimogen, o cometă aflată pe un traseu de coliziune. Și când aterizează, se izbește de iarbă ca o minge de golf și ridică gazonul și se aprinde. Se învârte și împrăștie jeturi de fum toxic și din ce în ce mai multe mici pocnete se aud venind din direcția hotelului Conrad Hilton și încă una sau două bombe zburătoare se îndreaptă spre mulțime, și așa se face că pacea și ordinea relativă pot degenera în nebunie. Mulțimea începe să alerge și polițiștii încep să alerge și aproape toată lumea din parc plânge simultan. Este de la gaz. Felul în care îți atacă ochii și gâtul. Se simte ca uleiul încins împroșcat chiar în pupilă, astfel încât nu îți poți ține ochii roșii și umflați deschiși fără durere, indiferent cât îi freci. Și tusea este la fel de bruscă și urgentă precum înecul, acea tuse convulsivă, reflexivă, care trece dincolo de orice voință. Oamenii plâng și scuipă și aleargă oriunde nu este gaz, ceea ce prezintă o problemă de bază de volum: gazul a fost tras – intenționat sau accidental, nu se știe – astfel încât a aterizat *în spatele* mulțimii, ceea ce înseamnă că singura cale de a evita durerea gazului este să alergi în sens opus, spre Michigan Avenue și în direcția hotelului Conrad Hilton și a vastei blocade a poliției, astfel încât problema volumului este că sunt cu mult mai mulți oameni care vor să fie pe Michigan Avenue decât este spațiu suficient pe Michigan Avenue pentru acești oameni.

Este o forță de neoprit care se întâlnește cu obiectul său de neclintit, masa a zece mii de protestatari alergând direct spre dinții poliției din Chicago.

Și Sebastian odată cu ei, trăgând-o de mână pe Faye. Și Alice îi privește și înțelege că este direcția *exact greșită de mers*, că singura direcție unde nu sunt polițiști este înapoi în gazul lacrimogen, norul care îmbracă pământul într-o ceață portocalie. Ea strigă la ei să se oprească, dar vocea ei – crudă și răgușită de la scandările de mai devreme și acum spartă în bucăți de gaz – nu se mai aude deasupra vuietului și țipetelor mulțimii, toți aleargă, se lovesc unul de altul, se împrăștie. Ea îi privește pe Sebastian și pe Faye pe măsură ce mulțimea se prăbușește în jurul lor și îi pierde în masă. Vrea să se ducă după ei, dar ceva o ține pe loc. Frica, probabil. Frica de poliție, mai ales de unul

dintre ei. Se decide că se va duce în cămin și o va aștepta pe Faye. Și dacă Faye nu se întoarce, ea nu se va da în lături de la nimic să o găsească, ceea ce este o minciună comodă pe care și-o spune singură ca să iasă din situația imediată. De fapt, nu o va mai revedea niciodată pe Faye. Ea nu știe asta încă, dar o simte, și se oprește din alergat. Se întoarce apoi spre protest, spre parc. Și în clipa aceea Faye îl trage de braț pe Sebastian pentru că Alice nu e cu ei. Faye se oprește și se întoarce. Se uită înapoi spre locul de unde au venit. Speră ca chipul lui Alice să apară din haos, dar între ele este un nor portocaliu de gaz. Ar putea la fel de bine să fie un zid de beton, sau un continent.

— Trebuie să mergem, spune Sebastian.

— Așteaptă! spune Faye.

Chipurile zboară pe lângă ea, niciunul dintre ele nu este al lui Alice. Oamenii se lovesc de umerii ei, o împing, aleargă mai departe.

Alice este acum de partea cealaltă a gazului. Poate să vadă lacul. Aleargă spre el și își spală fața cu apă pentru a calma înțepătura gazului și se furișează spre nord, pe mal, unde, ca să evite să atragă atenția asupra ei, își aruncă ochelarii ei preferați de soare și jacheta militară în nisip și își trage părul pe spate și încearcă să arate ca și cum nu este decât o puștoaică normală, burgheză, care respectă legea, iar asta practic pune capăt pentru totdeauna carierei sale de protestatară.

— Trebuie să plecăm *acum,* spune Sebastian.

Și Faye e de acord, pentru că Alice a dispărut.

26.

Hubert H. Humphrey se află în apartamentul prezidențial de la ultimul etaj, la duș, unde se spală sub unghii cu batonul de săpun Dove al hotelului, care pe durata lungă a dușului s-a micșorat considerabil de la forma sa originală de rinichi.

Agenții continuă să își bage capetele înăuntru.

— Sunteți bine acolo, domnule vicepreședinte?

El înțelege că sunt multe de făcut și puțin timp la dispoziție și un duș de nouăzeci de minute nu era tocmai în itinerariul managerului său de campanie. Totuși el ar fi inutil dacă nu ar fi

scăpat de duhoarea aceea.

Degetele lui sunt mai mult decât încrețite și au intrat într-o fază suprasaturată în care pielea lui arată ca o pătură așternută larg peste pielea lui adevărată.

Oglinda este opacă și gri acum, în aerul dens și umed.

— Da, sunt bine, îi spune el agentului.

Doar că nu e bine, își dă el seama în timp ce vorbește, pentru că brusc simte o înțepătură în gât, o ușoară iritare dureroasă în spatele mărului lui Adam. Nu a vorbit de o oră și jumătate și acum că a vorbit o simte, acest prim semn de boală. Își testează gâtul – gâtul lui prețios și auriu, corzile vocale și plămânii, aceste bucăți din el care reprezintă tot ce are el de dat când se adresează țării și acceptă nominalizarea de președinte peste câteva zile – verbalizează câteva note, doar un mic solfegiu, un mic *do, re, mi.* Și este sigur că simte, acea înțepătură de durere, acea arsură de frecare, acea umflare a vălului palatin.

O, *nu.*

Oprește apa și se usucă bine cu prosopul și își pune halatul și dă buzna în zona principală de conferință a apartamentului și anunță că are nevoie de vitamina C *în clipa asta.*

Când grupul îl privește ciudat, el anunță:

— S-ar putea să am o durere în gât, cu genul de gravitate pe care ar folosi-o un medic ca să spună „tumoarea e malignă”.

Agenții se uită la el stânjeniți. Câțiva dintre ei tușesc.

Unul dintre ei face un pas înainte și spune:

— Probabil că nu este o durere în gât, domnule.

— De unde ai știi tu? spune Triple H. Am nevoie de vitamina C și am nevoie chiar în secunda asta nenorocită.

— Domnule, este probabil gazul lacrimogen, domnule vicepreședinte.

— Ce spui acolo?

— Gazul lacrimogen, domnule. Arma motivațională tipică, domnule, folosită pentru a dispersa mulțimile nonviolent. Iritant pentru ochi, gură și, da, în mod sigur, domnule, gât și plămâni.

— Gaz lacrimogen.

— Da, domnule.

— Aici?

— Da, domnule.

— În apartamentul meu din hotel?

— A venit dinspre parc, domnule. Poliția îl folosește pe

protestatari. Și azi, vedeți, avem un vânt care vine dinspre est…

— Cu o viteză de aproximativ douăsprezece noduri, adaugă alt agent.

— Așa este, da, mulțumesc, un vânt puternic care a împins gazul peste Michigan Avenue și în hotel și chiar și, da, până la ultimul etaj. Etajul nostru, domnule.

Acum Triple H simte cum ochii îi curg și îl ard, acea senzație când stai deasupra cepei tocate. Merge spre fereastra mare a apartamentului și privește afară spre parc, care este un haos de tineri care aleargă îngroziți și polițiști în urmărire și nori de gaz portocaliu.

— Poliția a făcut asta? întreabă el.

— Da, domnule.

— Dar ei nu știu că eu sunt aici sus?

Și acesta este punctul în care bietul Hubert H cedează. Aceasta trebuia să fie *convenția lui,* momentul *lui.* De ce a trebuit să se întâmple asta?

De ce trebuie să fie mereu așa? Și brusc are din nou opt ani și e înapoi în Dakota de Sud și Tommy Skrumpf îi strică petrecerea de ziua lui pentru că are o criză de epilepsie chiar acolo, pe podeaua din bucătărie, iar medicii îl iau pe Tommy și părinții își iau copiii acasă încă purtând cadourile nedeschise care trebuiau să fie ale lui Hubert și o mică parte negeneroasă a lui se deschide în noaptea aceea și el plânge nu pentru că Tommy ar putea să moară, ci pentru că își dorește asta. Și apoi are nouăsprezece ani și tocmai a terminat primul an de facultate și a luat note bune și îi place la facultate, este bun la asta și și-a făcut prieteni și a găsit o fată și viața lui în sfârșit e mai bună și acum este momentul în care părinții lui apar și-i spun să vină acasă pentru că nu mai au bani. Așa că vine acasă. Și apoi este 1948 și el tocmai a fost ales în Senatul Statelor Unite pentru prima oară și chiar atunci tatăl lui moare.

Și iată-l acum, pe cale să fie nominalizat pentru funcția de președinte și toți oamenii din jurul său se luptă și e gaz lacrimogen și măcelari și rahat și moarte.

De ce se întâmplă mereu așa? De ce trebuie să plătească pentru orice triumf cu tristețe și sânge? Toate victoriile sale se sfârșesc în amărăciune. Într-un fel, este încă acel băiat de opt ani, dezamăgit, care gândește lucruri rele despre Tommy Skrumpf. El simte încă până în măduvă înțepătura acelei zile.

De ce lucrurile cele mai bune din viață lasă cicatrici atât de adânci?

Ceea ce este exact motivul pentru care fuseseră aduși consultanții de management, să repare tipul de gândire autodistructivă, negativă. Își repetă mantrele. *Sunt un învingător.* Își anulează comanda pentru vitamina C. Se îmbracă. Se întoarce la treabă. *Sic transit gloria mundi.*

27.

Bătrânul Cronkite se lasă spre dreapta lui, aplecându-se pe biroul lui într-o manieră care la televizor pare drept o contemplare serioasă și constituția tăriei de caracter a unui om a cărui treabă este să transmită vești proaste țării, se apleacă așa și înclină capul și se uită spre cameră cu o privire îndurerată pe față, un fel de privire de tată care spune asta-o-să-mă-doară-pe-mine-mai-mult-decât-pe-tine și spune:

— Convenția Democrată este pe cale să înceapă – apoi pauză dramatică lungă pentru ca următoarea replică să capete efect – într-un *stat polițienesc.*

Apoi adaugă:

— Nu pare să existe un alt fel de a o spune...

Asta spre folosul producătorilor săi, pe care și-i imaginează acum că scutură din cap în duba de control ca reacție la faptul că din nou își exprimă părerea ostentativ.

— Dar ceva trebuie spus spre beneficiul privitorilor care sunt acasă și pur și simplu nu pricep. Telefoanele de la CBS au luat foc toată ziua. Cele mai multe apeluri pe care le-am primit de când a fost împușcat King. Ei bine, sigur, spuse Cronkite, oamenii sunt supărați, poliția și-a pierdut controlul.

Da, oamenii sunt supărați, i-au spus producătorii, dar nu sunt supărați pe poliție.

Sunt supărați pe puști, au spus ei. Dau vina pe puști. Ei spun că puștii *primesc ceea ce merită.* Și este adevărat că protestatarii nu sunt, să spunem așa, ușor de plăcut. Ei încearcă să ne jignească sensibilitățile. Ei încearcă să ne apese butoanele. Sunt neîngrijiți, murdari. Dar sunt doar o mică parte din masa adunată acum chiar în față la Hilton. Majoritatea

puștilor de aici arată ca niște puști normali, copii obișnuiți. Poate că s-au băgat în ceva ce nu înțeleg pe de-a-ntregul, au fost copleșiți de ceva mai mare. Dar nu sunt criminali. Nu sunt devianți. Nu sunt hipioți radicaliști. Probabil că pur și simplu nu vor să fie recrutați în armată. Probabil că sunt sincer împotriva războiului din Vietnam. Și apropo, în ziua de azi, cine nu e? Dar se pare că pentru fiecare biet puști care apare la televizor cu capul ciomăgit de un baston, CBS primește zece telefoane în sprijinul celui care a ținut bastonul. Reporterii sunt gazați pe străzi și apoi se întorc în redacție și dau de o telegramă de la o mie de kilometri distanță care spune că reporterii nu au înțeles ce se întâmplă în Chicago. Imediat ce a auzit asta, Cronkite și-a dat seama că a eșuat. Au transmis pe subiectul radicaliștilor și hipioților atât de mult, încât acum telespectatorii săi nu mai văd de ei. Zonele gri au încetat să mai existe. Și bătrânul Cronkite avea două gânduri despre asta. Mai întâi, oricine crede că televiziunea poate să aducă o națiune împreună ca să poarte un dialog adevărat și să înceapă să se înțeleagă unii pe alții cu empatie și compasiune suferă de o mare orbire. Și în al doilea rând, Nixon o să câștige în mod sigur din chestia asta.

28.

Este o dovadă de proastă gestionare a situației din partea poliției să le ceară protestatarilor să părăsească parcul, dar să nu le ofere o cale evidentă de a face asta. Nu mai este legală adunarea în parc, dar este ilegal și să treci de baricada poliției, și parcul este baricadat pe toate părțile. Deci este o mișcare clasică de imobilizare. De fapt, singurul loc care nu este baricadat este un loc dinspre marginea estică a parcului, lângă lac, exact unde, prostește, a aterizat gazul lacrimogen. Așa că iată-i venind, protestatarii, pentru că nu au nicio altă opțiune, nu există altă direcție în care să meargă. Primii dintre ei ajung pe Michigan Avenue și se năpustesc în zidurile hotelului Conrad Hilton ca valurile dezlănțuite. Se lovesc de beton și cărămidă și sunt prinși acolo în timp ce poliția recunoaște că ceva s-a schimbat în retorica zilei. Mizele s-au schimbat. Protestatarii – în număr mare și aflați într-o stare nouă de disperare – au acum

avantajul. Așa că polițiștii îi împing înapoi, îi strivesc de zidurile hotelului și îi bat cu bastoanele.

Sebastian și Faye sunt acolo, undeva. El încearcă să ajungă la ușile din față ale hotelului. O strânge de mână așa de tare că doare, dar ea nu îndrăznește să-și dea drumul. Se simte prinsă în acest râu uman și împinsă pe toate părțile și uneori chiar e luată pe sus pentru un moment și purtată, o senzație ca înotul sau plutirea, înainte să fie scăpată din nou, iar acum cel mai mult se gândește la cum să-și păstreze echilibrul, să rămână în picioare, pentru că acești oameni sunt panicați și așa arată zece mii de oameni panicați: ca animalele sălbatice, uriași și nesăbuiți. Dacă pică, va fi călcată în picioare. Panica pe care o simte despre asta este dincolo de panică și ajunge un fel de claritate calmă. Aici este vorba despre viață sau moarte. Și strânge și mai tare mâna lui Sebastian.

Oamenii fug cu batiste pe față sau cu tricouri înfășurate în jurul gurii. Nu pot suporta gazul. Nu pot rămâne în parc. Și cu toate astea, acum le este clar că și asta a fost o greșeală, când au luat-o în această direcție, pentru că pe măsură ce se apropie de siguranța orașului întunecat de dincolo de Michigan Avenue, spațiile pe care le pot ocupa sunt din ce în ce mai mici. Ei sunt mânați de echipamente grele și garduri și sârmă ghimpată și rânduri de polițiști și membri ai Gărzii Naționale în grupuri de câte treizeci. Și Sebastian încearcă să ajungă la ușile din față de la Hilton, dar mulțimea este prea densă, curentul prea puternic, așa că ajung dincolo de țintă, purtați în schimb spre latura clădirii și lângă ferestrele de geam armat ale barului Haymarket.

Atunci îi vede ofițerul Brown.

El urmărise mulțimea, căutând-o pe Alice. Stă cocoțat pe spatele unui transportor de trupe al armatei SUA, la mai mulți metri înălțime deasupra tuturor, privind mulțimea, căștile bleu ale poliției, *en masse,* ca o colonie de ciuperci otrăvitoare agitate, așa arată de aici de sus. Și apoi din mulțime apare un chip, lângă bar, chipul unei femei, iar el simte un fior de optimism că este Alice, pentru că este prima oară pe ziua de azi când a avut orice sclipire de familiaritate, iar filmul care i s-a derulat în cap – că Alice îl vede lovind hipioți și astfel îl recunoaște pe bărbatul brutal pe care și l-a dorit dintotdeauna – începe să ruleze din nou până când chipul se clarifică și își dă seama cu mare dezamăgire că nu o vede pe Alice, ci pe Faye.

Cățeaua dracului.

Sare în mulțime și își scoate bastonul. Se împinge înainte, presează și își face loc până la fereastra de geam armat lângă care este blocată Faye.

Între el și ea sunt mai multe rânduri de polițiști și o masă de hipioți împuțiți prinși și zbătându-se ca peștii în plasă. El se mișcă și împinge cu umerii prin mulțime strigând:

— Faceți loc! Din spate!

Iar polițiștii se bucură să îi facă loc, pentru că mai este un tip între ei și prima linie. Și el se apropie de limita dintre polițiști și protestatari, o graniță vizibilă după bastoanele din aer care lovesc repede, ca o mașină de scris care se blochează în propriile piese. Cu cât se apropie mai mult, cu atât îi este mai greu să se miște. Totul pare să arate ca și când fac cu toții parte dintr-un animal mare și bolnav. Și în acel moment, o escadrilă a membrilor Gărzii Naționale – unul dintre ei purtând un *aruncător de flăcări* adevărat, deși, din fericire, nu îl folosea – taie o cărare prin restul turmei, așa că acest mic grup de lângă Conrad Flilton este blocat: pe o parte poliția, pe partea cealaltă Garda Națională, în spatele lor zidurile hotelului. Nu au unde să se ducă.

Faye este strivită de fereastra din geam armat, umărul ei este apăsat puternic în ea. Se gândește că, dacă s-ar împinge mai tare, s-ar strivi, umărul. Privește în interiorul barului Haymarket, prin fereastra care pare să tremure și să scârțâie și vede doi bărbați la costume și cravată neagră care o privesc la rândul lor. Ei își sorb băuturile și par să nu aibă niciun fel de expresie pe chip. În jurul ei, protestatarii se zvârcolesc și caută adăpost. Sunt loviți în cap, împunși în coaste cu capătul bont al bastoanelor, și pe măsură ce cedează sunt târâți spre dube, ceea ce lui Faye i se pare preferabil. Între a primi o lovitură în cap și a intra în dubă, ea preferă duba. Dar aici nici măcar nu se poate întoarce, dar să se așeze, așa de puternică este strânsoarea trupurilor care se apasă în ea. Începe să piardă strânsoarea mâinii lui Sebastian. Acum este cineva între ei, alt protestatar între Faye și Sebastian care face exact ce fac și ei, adică altfel spus, încearcă să fugă, amânând bătaia cât de mult posibil. Intră pe fir instinctul simplu și irațional de supraviețuire. Nu au unde să fugă, dar fug oricum. Și Faye trebuie să facă o alegere acum, pentru că, dacă continuă să îl țină așa de mână

pe Sebastian, i s-ar putea rupe cotul acolo unde tipul acesta se împinge în el. În plus, este o țintă extrem de ușoară pentru polițiști așa, cu spatele la ei. Dacă s-ar întoarce invers, poate că ar fi în stare să se ferească de loviturile lor sălbatice. Așa că ia decizia. Dă drumul mâinii lui Sebastian. Lasă degetele lui transpirate să alunece și, când face asta, îl simte cum o strânge și mai tare, chiar o prinde, dar degeaba. S-a eliberat. Brațul ei revine spre ea și bărbatul dintre ei se lovește de fereastra de geam armat – care tremură la impact și se aude un trosnet ascuțit ca patinele pe gheață – și se întoarce.

Primul lucru pe care îl vede este polițistul care se năpustește asupra ei.

Privirile li se țintuiesc. Este polițistul de noaptea trecută, care a arestat-o la cămin. Al lui este primul chip pe care îl vede în felul acela în care fața cuiva pare mai luminată când te privește direct. Chipul acela, acel om groaznic care noaptea trecută nici nu se uita la ea în timp ce ea plângea pe bancheta din spate a mașinii de poliție și îl implora și îl ruga să îi dea drumul și se uita la reflexia lui din oglinda retrovizoare, iar el nu a spus nimic în afară de „Ești o curvă”.

Și cum a găsit-o din nou, aici, acum.

Chipul lui este psihotic de calm. El lovește cu bastonul repede și fără emoție. Arată ca unul care a ieșit să tundă iarba, nu simte nimic despre asta, cu excepția faptului că este ceva care trebuie făcut. Și ea privește la acest corp mare și brutal și la puterea cu care își leagănă bastonul, viteza acestuia în timp ce lovește în capete și coaste și membre și ea știe că planul ei de a evita bătaia poliției prin a evita loviturile în mod atletic era atât naiv, cât și imposibil. Acest bărbat poate să facă orice vrea. Ea nu îl poate opri. Este lipsită de puteri. El vine.

Și ce face ea aici este să încerce să se facă foarte mică. Este singurul lucru la care se poate gândi. Să devină cea mai mică țintă posibilă. Încearcă să se micșoreze în ea însăși, își strânge brațele și își ferește capul și își îndoaie genunchii și talia ca să coboare sub nivelul oamenilor din fața ei.

Dă impresia unei posturi de implorare. Toate semnalele ei de alarmă se declanșează, iar ea simte cum atacul de panică începe, ca întotdeauna, cu acea greutate de fier în piept, ca și când ar fi strivită pe dinăuntru. Ea se gândește: „Te rog, nu acum”, în timp ce polițistul continuă să pedepsească pe oricine

se întâmplă să îi stea în drum spre Faye. Și protestatarii strigă „Pace!” sau „Nu opun rezistență!” și ei ridică mâinile, cu palmele desfăcute, predându-se, dar polițistul îi ciomăgește oricum, în cap, în gât, în burtă. E atât de aproape acum. Doar o singură persoană stă între el și Faye, un tip tânăr și slab, cu o barbă mare și o jachetă de camuflaj care pricepe mesajul foarte repede și încearcă din răsputeri să se îndepărteze, iar plămânii lui Faye se blochează și simte acea amețeală și acel iureș care o face să se clatine și să transpire și simte cum pielea i se face rece și udă și transpirația erupe din ea, atât de repede devine umedă fruntea ei și gâtul la spate, iar gura îi este uscată și încleștată, încât nici nu poate să-i spună polițistului să nu facă ce urmează să facă – toate astea se întâmplă în timp ce ea îl privește cum îl împinge la o parte pe tipul în jachetă și se forțează în mulțime ca să fie mai aproape de Faye și încearcă să își orienteze trupul astfel încât să ajungă la ea, încearcă să își ridice arma în tot acel haos uman, când din spatele lor aud cu toții două pocnituri, pocnituri care sună ca mâna cuiva care bate în capătul deschis al unei sticle goale. Și înainte de ziua de azi, acel sunet nu ar fi avut niciun înțeles, dar acum protestatarii sunt cu toții veterani la asta și știu: acel sunet înseamnă gaze lacrimogene. Cineva din spatele lor a tras cu mai mult gaz lacrimogen. Și mulțimea reacționează previzibil la asta – sunetul și apoi fumul inevitabil care erupe o secundă mai târziu. Se panichează și se îndepărtează de el, un val de trupuri care ajunge la Faye chiar când polițistul se năpustește spre ea și toți în același timp se lovesc împreună de fereastra de geam armat.

Asta, în sfârșit, se dovedește a fi prea mult pentru fereastră. Este cu mult dincolo de limitele sale de toleranță.

Fereastra nu se crapă atât cât explodează ascuțit, peste tot, simultan. Și Faye și polițistul și marele șuvoi de protestatari care se împing se prăbușesc împreună și cad pe spate în fumul și muzica și printre oamenii din barul Haymarket.

29.

Până acum ziua a fost atât de neobișnuită, încât clienții de la barul Haymarket au nevoie de un moment ca să își dea seama

că s-a întâmplat ceva care este chiar și mai neobișnuit. Fereastra de geam armat se spulberă și înăuntru se îngrămădesc protestatari și polițiști și mari cioburi ascuțite de sticlă și pentru o clipă pur și simplu privesc cum se întâmplă asta ca și când ar privi la televizorul de deasupra barului. Sunt moderat de fascinați. Se simt atrași de asta, dar și separați de asta. Sunt spectatori, nu participanți.

Așa că, pentru câteva momente, în timp ce protestatarii și polițiștii se ridică și își recapătă echilibrul pierdut în această îmbulzeală de pe podeaua de gresie alb cu negru de la Haymarket, oamenii din bar privesc cu un interes pasiv. *Uau. Super. Mă întreb ce urmează acum?*

Acum se întâmplă că gazul lacrimogen pătrunde înăuntru și polițiștii se enervează extrem de tare și se îngrămădesc prin noua deschidere de pe latura barului și aleargă din hol pentru că ceea ce nu trebuia să se întâmple niciodată în Chicago s-a întâmplat acum: delegații și protestatarii sunt în aceeași încăpere, împreună.

În acest punct, ordinele lor erau foarte clare: delegații trebuiau să fie întâmpinați la aeroport, imediat ce coborau din avion – duși în mașini de poliție la Hilton, transportați cu autobuze mari cu escorte militare la amfiteatru și înapoi – protejați, acoperiți, izolați de hipioți pentru că *hipioții încearcă să ne distrugă și să ne amenințe democrația,* ceea ce primarul spunea în fiecare zi în ziare și la televizor. (Răspunsurile liderilor protestatarilor cum că o democrație nu mai este democrație dacă reprezentanții lor trebuie izolați de oamenii pe care îi reprezintă au fost în mare parte ignorate și în mod sigur nu au generat vreo reacție din partea primarului sau a biroului său de presă.)

Oricum, iată-i că vin acum, polițiștii, roșii la față și alergând, mișcându-se cât de repede le permit centurile utilitare grele, pline de arme. Și acum lucrurile devin foarte reale pentru clienții de la barul Haymarket. Tușesc și plâng dintr-odată din cauza gazului, loviți de polițiștii care aleargă, dându-și seama că nu mai sunt de fapt spectatori la acest eveniment: acum fac parte din el. Atât de repede realitatea din afara barului penetrează și spulberă realitatea dinăuntrul barului: cu un simplu geam spart. Acum barul este o extensie a străzii. Liniile frontului s-au mutat.

Cât mai durează, se întreabă ei, până când liniile se mută din

nou? Cât mai durează până când camerele lor de hotel ajung să fie în pericol? Propriile lor case? Familiile lor? Pentru mulți dintre ei, până în acest moment, protestul nu a fost decât un teatru de stradă moderat, până când ei înșiși sunt gazați. Se gândesc cum poate într-o zi le vor zbura cărămizi prin propriile lor ferestre, sau cred că fiicele lor vor crește și vor fi seduse de bărbați cu barbă și păr lung și mirosind a fum și chiar și cei mai mari susținători ai păcii dintre ei se dau la o parte și îi lasă pe polițiști să-și facă treaba lor brutală.

Cu alte cuvinte, totul este haos. Haos și panică. Faye aterizează tare pe o parte și sub multe alte trupuri care își lovesc între ele capetele și fălcile și vede stele verzi și se luptă să își recapete suflul pierdut când a aterizat pe podea. Încearcă să se concentreze pe lucruri mici, să observe prin ecranul verde-movuliu și înstelat al câmpului ei vizual podeaua în tablă de șah, cioburile și bucățile de sticlă din jurul ei, unele alunecând precum pucuri de hochei în timp ce sunt lovite și sparte în încăierarea care ocupă acum barul. Totul pare foarte departe. Clipește. Își scutură capul. Vede picioarele polițiștilor în timp ce aleargă spre ea, picioarele clienților care fug. Își trece degetele peste frunte și simte o umflătură de dimensiunea unei nuci care crește acolo, își aduce aminte de polițistul care cu un moment în urmă venea după ea și îl vede zăcând cu fața în sus, jumătate în bar și jumătate în afară.

30.

Nu se mișcă. Privește drept în sus. Vede marginea zimțată a ferestrei din geam armat – ce a rămas din ea – cam la cinci metri deasupra lui, un ecuator în câmpul lui vizual. La nord de ea este tavanul de tinichea al barului Haymarket. La sud, cerul, un crepuscul cețos și vaporos. Când a căzut, s-a întors și s-a răsucit și s-a prăbușit în jos pe spate și a simțit un fior de durere la aterizare. Zace perfect nemișcat și se gândește la ce simte acum. Nimic, asta simte. În jurul lui, polițiștii sar prin fereastra spartă și ajung în bar. Simte că trebuie să spună ceva unuia dintre ei, deși nu știe ce. Doar că ceva nu e în regulă aici. Și el nu înțelege ce se întâmplă, dar simte că este important – mai

important decât delegații sau hipioții de la bar. Încearcă să stea de vorbă cu ei în timp ce sar în jurul lui, peste el. Vocea lui iese mică și subțiată.

— Așteptați, spune el, dar niciunul nu îl ascultă.

Ei dau buzna în bar, unde apucă hipioții de pe podea și îi aruncă în stradă, unde îi bat cu bastoanele pe hipioți și poate chiar și pe câțiva delegați, pentru că e deja întuneric și e greu să faci diferența când lovești așa.

31.

Sebastian s-a ridicat în picioare și o găsește pe Faye pe podea și o trage de braț, ridicând-o. Se simte ametită, se clatină, nu ar vrea decât să se așeze într-unul din separeurile de pluș care par confortabile și să bea niște ceai cu miere și apoi poate să doarmă – Doamne, cât de mult vrea să doarmă, chiar și acum, aici, în centrul violent al lumii, încă vede stele. Trebuie să se fi lovit destul de tare la cap.

Sebastian o trage și ea se conformează. Se lasă trasă. Nu spre ușa din față, spre care aleargă mai mulți protestatari și nici înapoi pe stradă, ci mai adânc în bar, spre cel mai îndepărtat colț, unde se află un telefon cu plată și două toalete și o ușă din acelea argintii, batante, cu fereastra rotundă, care duce spre bucătărie. Pe aici o iau, în bucătăria industrială a Hiltonului, care în prezent este ocupată cu comenzi de room-service – oaspeții din hotel sunt prea speriați să plece, așa că își iau masa aici, livrată în cameră – așa că zeci de bărbați cu șorțuri albe, pălării albe, stau la grătare pe care sfârâie fripturi și filet mignon, peste stații de sandvișuri preparând acele *hoagies*[23] de o înălțime improbabilă, peste mese unde lustruiesc pahare de vin până când devin perfect clare și fără pată. Ei îi văd pe Sebastian și pe Faye și nu rostesc niciun cuvânt. Continuă să muncească. Nu e problema lor.

Sebastian o conduce prin bucătăria zgomotoasă și agitată, până dincolo de grătarele cu flăcări și ochiuri pe care fierb sosuri și paste, dincolo de stația de spălat vase și de spălătorul de

[23] Hoagie - sendviș specific Philadelphiei, cu multe straturi de carne, roșii, salată etc. (n.tr.).

vase însuși, cu fața într-un nor de aburi, și dincolo de ușa din spate, prin ușă și în zona de gunoaie, tomberonul cu mirosul său înțepător de lapte acru și de pui învechit și dincolo de asta, pe alee, departe de Michigan Avenue, departe de zgomot și gaz lacrimogen și departe, în sfârșit, de hotelul Conrad Hilton.

32.

Ofițerul Brown încă stă pe spate pe pervazul unei ferestre sparte a barului Haymarket și începe să înțeleagă că nu își poate simți picioarele. A căzut și a aterizat pe ceva ascuțit și a simțit o durere înțepătoare în apropiere de rinichi și acum nu simte nimic. Un fior care se întinde, o amorțeală.

Încearcă să se ridice, dar nu poate. Închide ochii și jură că este prins sub o mașină. Așa simte. Dar când deschide ochii din nou, nu este nimic vizibil care să îl blocheze.

— Ajutor! spune el nimănui, aerului, la început încet, dar apoi cu mai multă putere: Ajutor!

Acum barul a fost deja curățat de hipioți și oaspeții s-au retras cu toții în camerele lor. Singurii oameni care rămân în bar sunt cei doi agenți ai Serviciilor Secrete, care acum vin spre el și spun: „Care este problema, domnule ofițer?” cu un fel de amiciție care dispare imediat ce încearcă să îl ridice și nu pot și mâinile lor devin pline de sânge.

La început Brown crede că s-au rănit de sticla spartă de sub el. Apoi își dă seama că sângele nu este al lor. Este sângele lui. Sângerează. Mult.

Dar nu poate să sângereze.

Pentru că nu-l doare nimic.

— Sunt bine, îi spune el agentului care s-a așezat lângă el, apăsând ferm cu o mână pe pieptul lui Brown.

— Sigur, amice. O să fii bine.

— Serios. Nu doare.

— Aha! Stai acolo unde ești și nu te mișca! O să chemăm ajutoare.

Și Brown îl observă pe celălalt agent care acum vorbește într-o stație despre un ofițer căzut, trimiteți o ambulanță imediat și felul în care el spune cuvântul *imediat* îl face pe Brown să

strângă ochii închiși și să spună: „Îmi pare rău, îmi pare rău”, nu agentului de deasupra lui, ci lui Dumnezeu. Sau universului. Sau oricăror puteri karmice sunt acolo acum și îi decid soarta. El își cere iertare tuturor – pentru întâlnirile sale cu Alice, pentru că și-a înșelat nevasta așa de urât, în întuneric, pe alei, în mașina lui, îi pare rău că nu a avut voința de a se opri, nici disciplina, autocontrolul, îi pare rău pentru asta și îi pare rău că se căiește abia acum, după ce este prea târziu și este conștient de răcoarea care se răspândește în jumătatea inferioară a trupului său și înțelege (deși nu simte) că acum ciobul ascuțit de geam armat îi penetrează măduva spinării și nu este sigur de ce i s-a întâmplat de fapt, dar simte că, orice ar fi, îi pare rău că s-a întâmplat, că a meritat-o.

33.

Bisericile din Chicago și-au deschis sanctuarele. Tinerii sosesc gazați și bătuți. Li se dă apă, o masă, un pat. După violența zilei de azi, unii dintre ei aproape că plâng la vederea acestor mici gesturi de bunăvoință. Afară, revolta s-a împrăștiat, spartă în lupte fragmentate și învălmășeli pe stradă, câțiva polițiști fugăresc puștii în baruri și restaurante, în parc și în jurul lui. Nu este sigur să fii acolo, afară, acum, așa că tinerii apar în perechi zdrențuite în locuri precum acesta: vechea biserică Sf. Petru de pe Madison Street, din centru. Ei nici măcar nu bârfesc cu ceilalți protestatari, pentru că toți au îndurat aceeași zi. Stau așezați, spășiți. Preoții le dau castroane cu supă caldă de la conservă, iar ei spun: „Mulțumesc, părinte”, și ei chiar vorbesc serios. Preoții le dau cârpe calde pentru ochii înroșiți de la gaz.

Faye și Sebastian stau în primul rând de strane tăcuți și stânjeniți pentru că sunt atât de multe de spus și nu știu cum s-o spună. În schimb, privesc fața altarului, piesa de altar din piatră și lemn, elaborat inscripționată, a Sfântului Petru în lanțuri: îngeri de piatră și sfinți de piatră și Iisus de piatră care atârnă pe o cruce de beton, capul lui orientat direct în jos, doi discipoli de piatră sub el, chiar sub brațele sale, unul dintre ei privindu-l cu un chip în agonie, celălalt privind în jos, spre picioarele sale, rușinat.

Faye își atinge cucuiul din cap. Nu o mai doare, în mare parte, iar acum îi dă o senzație pur și simplu *fascinantă,* această creștere ciudată, extraterestră, această mărgică tare de sub pielea ei. Poate că dacă se joacă cu chestia asta poate să reziste dorinței de a pune întrebările pe care vrea să le pună, întrebări care au început să se formeze în ultimele douăzeci de minute, în timp ce au stat acolo, acum în afara pericolului, iar ea și-a adunat gândurile și a început să privească seara în mod rațional și logic, aceste întrebări s-au așternut asupra ei.

— Faye, ascultă! spune Sebastian.

— Cine ești, *de fapt*? întreabă ea, pentru că nu mai poate rezista să nu întrebe, indiferent de cât de fascinant i se pare cucuiul ei.

Sebastian râde trist. Își privește pantofii.

— Da. Despre asta.

— Ai știut să te orientezi prin clădirile acelea, spuse Faye. De unde ai știut asta? Și acea cheie. Aveai cheia de la celula mea. Și cum de îi știai pe polițiștii aceia din subsol? Ce se întâmplă?

Sebastian stă acolo ca un copil care e certat. Și parcă nici nu suportă să se uite la ea.

În spatele lor, Allen Ginsberg și-a găsit acum calea spre această biserică. El intră în tăcere și merge de la un corp obosit la un alt corp obosit, binecuvântând oamenii în somn și punându-și mâna pe capetele lor și spunând: „Hare Rama, Hare Krishna” și scuturând din cap când face asta, astfel încât barba lui arată ca un mamifer încordat care tremură.

Cu o lună în urmă, apariția lui Ginsberg ar fi atras mai multă atenție. Acum el a devenit parte din peisajul protestului, una dintre multele culori ale protestului. El se plimbă prin jur și puștii îi zâmbesc slab, epuizați. Îi binecuvântează și trece mai departe.

— Lucrezi pentru poliție? întreabă Faye.

— Nu, spune Sebastian.

El se apleacă în față și își împreunează mâinile ca în rugăciune.

— Mai degrabă *cu* poliția. Nu e nimic oficial. De fapt nici măcar nu lucrez cu ei. Mai degrabă lucrăm în paralel unii față de alții. Avem o anumită înțelegere. O anumită relație conciliabilă. Și eu, și ei înțelegem câteva fapte simple.

— Care sunt astea?

— În principal, că avem nevoie unii de alții.

— Tu și poliția.

— Da. Poliția are nevoie de mine. Poliția mă *iubește.*

— Ce s-a întâmplat aici azi nu prea seamănă cu iubirea, spune Faye.

— Eu furnizez căldura. Drama. Poliția vrea motive să lovească în stânga radicalistă. Eu furnizez aceste motive. Eu scriu în ziar că vom răpi delegații sau vom contamina apa potabilă sau vom pune o bombă la amfiteatru și asta ne face să arătăm ca niște teroriști. Iar asta este exact ceea ce vrea poliția.

— Ca să facă ce a făcut în seara asta. Să ne gazeze și să ne bată.

— În fața camerelor de televiziune, cu oamenii care îi aplaudă acasă.

— Da.

Faye clatină din cap.

— Dar de ce să îi ajuți? De ce să încurajezi toate astea… – ea face semn cu mâna în jur, spre tinerii însângerați care ocupă acum sanctuarul – toată nebunia asta, violența?

— Cu cât mai mult lovește poliția, spune Sebastian, cu atât mai puternică arată partea noastră.

— Partea noastră.

— Mișcarea de protest, spune el. Cu cât ne bat mai mult polițiștii, cu atât argumentul nostru pare mai corect.

El se sprijină din nou de spătarul stranei și privește înainte, în gol. Este de fapt ceva genial. Protestatarii și poliția, progresiștii și autoritarienii – ei au nevoie unii de ceilalți, ei se creează unii pe ceilalți, pentru că au nevoie de un oponent pe care să-l demonizeze. Cea mai bună cale de a simți că aparții cu adevărat unui grup este să inventezi un alt grup pe care să-l urăști. De aceea ziua de azi a fost fantastică, din punctul de vedere al publicității.

În spatele lor, Ginsberg se plimbă printre multele strane din biserica Sfântul Petru, binecuvântându-i încet pe cei care dorm acolo. Faye îi aude vocea monotonă care cântă cântece hinduse de laudă. Ea și Sebastian se uită la piesa de altar, la sfinți și îngeri de piatră. Ea nu știe ce să creadă despre el. Se simte trădată sau, poate mai precis, se simte ca și cum ar trebui să se simtă trădată – ea nu s-a gândit niciodată la ea însăși ca fiind parte din mișcarea lui Sebastian, dar sunt mulți oameni care o fac, așa că încearcă să se simtă trădată din partea lor.

— Faye, ascultă! spune Sebastian.

El își pune coatele pe genunchi, respiră greu și privește spre podea.

— Asta nu este complet adevărat. Adevărul este că nu am putut să mă duc în Vietnam.

Luminile din sanctuar se diminuează acum, protestatarii nu mai intră pe ușile din față. Peste tot, oamenii adorm în grupuri de doi și trei și patru. În curând biserica este luminată numai de lumânările de pe altar, o strălucire portocalie blândă.

— Am spus tuturor că am fost în India vara asta, spune Sebastian. Dar nu am fost. Am fost în Georgia. La o tabără de antrenament. Voiau să mă trimită în Vietnam, până când a apărut un tip care mi-a făcut o propunere. Un oficial de la biroul primarului care a putut să tragă de niște sfori serioase. El a spus: „Tipărește anumite genuri de povești și te scoatem din armată”. Nu puteam suporta ideea de a pleca la război. Așa că am acceptat propunerea.

O privește pe Faye și fața i se strâmbă.

— Sunt sigur că mă urăști acum, spune el.

Și, da, poate că *ar trebui* să-l urască, dar ea simte în schimb simpatie față de el. Își dă seama că ei nu sunt atât de diferiți.

— Tatăl meu lucrează la ChemStar, spune ea. Jumătate din banii cu care m-au trimis la facultate au provenit din fabricarea de napalm. Așa că cred că nu sunt în măsură să judec.

El dă aprobator din cap.

— Trebuie să facem ce trebuie să facem, nu?

— Probabil că și eu aș fi acceptat propunerea, spune Faye.

Ei privesc spre altar până când un gând trece prin mintea lui Faye.

— Deci când ai spus că mi-ai văzut *maarr*-ul?

— Da?

— Ai spus că ai aflat cuvântul acesta de la călugării tibetani.

— Da.

— În timp ce ai fost în India. Dar nu ai fost în India.

— Am citit despre asta în *National Geographic.* Nu erau călugării tibetani. Cred că articolul era despre un trib aborigen din Australia, acum că stau să mă gândesc.

— Despre ce altceva m-ai mințit? întreabă Faye. Dar întâlnirea noastră? Ai vrut de fapt să vii la întâlnire?

— În mod clar, spune el zâmbind. Ăla eram chiar eu. Chiar am

vrut. Jur.

Ea clatină din cap. Apoi ridică din umeri.

— De unde să știu?

— Dar mai este un lucru, de fapt, încă o mică minciună.

— Bine.

— Nu este tehnic o minciună pe care ți-am spus-o *ție,* în sine. Mai mult o minciună generalizată, pe care am spus-o tuturor.

— S-o auzim.

— Numele meu real nu este Sebastian. L-am inventat.

Faye râde. Nu se poate abține. Ziua a fost atât de ridicolă, încât pare normal să se mai adauge o nebunie peste toate astea.

— Asta numești tu o *mică* minciună? întreabă ea.

— Spune-i un *nom de guerre.* L-am luat de la Sfântul Sebastian. Știi, martirul? Polițistul avea nevoie de cineva în care să tragă cu săgețile. Eu am oferit acea țintă. Am crezut că sunt apt. Nici nu vrei să știi numele meu real.

— Nu, nu vreau, spune Faye. Nu încă. Nu acum.

— Să spunem doar că nu este un nume care ar aduna trupele.

Ginsberg ajunge la ei acum. A binecuvântat întregul sanctuar, a mers printre toate stranele și în sfârșit ajunge la ei. Stă în fața lor și dă din cap aprobator. Încuviințează și ei. Biserica este atât de liniștită, tot zgomotul vine de la poetul însuși, colierele lui de metal care se zgârie și se lovesc unele de altele, murmurele și binecuvântările lui. El pune o mână pe capetele lor, o mână moale și caldă, o atingere blândă. Închide ochii și șoptește ceva incomprehensibil, ca și când ar arunca o vrajă secretă asupra lor.

Când se oprește, deschide ochii și își ia mâinile.

— Tocmai v-am căsătorit, le spune el. Acum sunteți căsătoriți. Apoi se îndepărtează, fredonând încet ca pentru sine.

34.

— Te rog, nu spune nimănui ce ți-am spus, spune omul pe care ea îl știe drept Sebastian.

— N-o să spun, zice ea și știe că aceasta este o promisiune pe care o poate păstra, pentru că nu o să-i mai vadă niciodată pe

oamenii aceștia.

De mâine, ea nu va mai locui în Chicago, nu va mai studia la Circle. Conștientizarea acestui fapt s-a întărit în jurul ei de-a lungul zilei. Nu este conștientă că a luat o decizie, este mai mult ca și când decizia a fost acolo tot timpul, deja făcută pentru ea. Locul ei nu este aici și tot ce s-a întâmplat în ultima zi o dovedește.

Planul ei este simplu: va pleca în zori. În timp ce toată lumea doarme, ea se va strecura afară și va pleca. Se va opri la căminul ei. Va merge în camera ei și va descoperi că ușa e larg deschisă, luminile aprinse înăuntru. O va găsi pe Alice dormind în patul ei. Faye nu o va trezi. Va merge pe vârfuri până la noptieră, va deschide foarte încet sertarul de jos și va lua de acolo câteva cărți și scrisoarea cu propunerea lui Henry. Va pleca în liniște, furând o ultimă privire spre Alice, care fără ochelarii ei de soare negri și fără cizmele de armată arată uman din nou și blândă și vulnerabilă și chiar drăguță, îi va ura lucruri bune pentru ea, în viață. Apoi Faye va pleca – Alice nici nu va ști că a fost acolo. Faye va lua primul autobuz înapoi spre Iowa. Va privi scrisoarea lui Henry cam o oră până când în sfârșit epuizarea o va cuprinde în sfârșit și va dormi tot drumul spre casă.

Acesta este planul. Va fugi când se va lumina de ziuă.

Dar mai sunt câteva ore bune până atunci și iat-o aici, în Chicago, cu băiatul acesta, în ceea ce pare un moment în afara timpului. Sanctuarul întunecat și tăcut. Strălucirea luminii lumânărilor. Ea nu vrea să știe numele adevărat al lui Sebastian pentru că, crede ea, de ce să strice totul? De ce să strice misterul? E ceva delicios în anonimitatea lui. El ar putea fi *oricine.* Ea ar putea fi *oricine.* Știe că mâine va pleca, dar încă nu a plecat.

Ziua de mâine va fi plină de consecințe, dar acest moment este liber de consecințe. Orice se va întâmpla acum va fi fără repercusiuni. E un sentiment delicios, a fi în pragul abandonului. Poate să acționeze fără grijă. Poate să facă ce vrea.

Ce vrea ea e să îl ia de mână și să îl conducă în umbrele din spatele altarului. Ce vrea ea este să simtă trupul ei cald pe al ei. Ce vrea ea este să fie impulsivă – impulsivă așa cum a fost cu Henry pe terenul de joacă în noaptea aceea care pare din altă viață. Și chiar când face asta și își apasă gura pe a lui și el

rezistă puțin și șoptește „Ești sigură?” și ea îi zâmbește și îi spune: „E în regulă, suntem căsătoriți acum” și se prăbușesc pe podeaua de dale împreună, ea este conștientă că face asta doar parțial pentru că vrea cu adevărat. Ea face asta și pentru că vrea să-și dovedească sieși ceva, că s-a schimbat. Pentru că după ce treci printr-un botez de foc, nu ar trebui să ieși o persoană schimbată? O persoană diferită și mai bună? Și ziua aceasta a fost într-adevăr solicitantă, iar ea ar prefera să nu fie aceeași persoană care a fost înainte, cu aceleași griji și îndoieli mărunte. Ea vrea să dovedească faptul că a trecut prin teroarea zilei și acum este mai puternică și mai bună, chiar dacă nu știe dacă este cu adevărat. Cum își poate da cineva seama că a devenit o persoană mai puternică și mai bună? Prin acțiune, se decide ea. Așa că aceasta este acțiunea ei. Îi dă jos jacheta, apoi pe a ei. Stau așezați și își dau jos pantofii și chicotesc pentru că nu ai cum să-ți dai jos niște pantofi strâmți într-o manieră sexy. Aceasta este marea ei demonstrație, față de ea însăși și față de lume – s-a schimbat, este femeie, face lucruri femeiești și le face neînfricat. Îi desface cureaua și îi dă jos pantalonii, iar el iese din ei. Și nici măcar afișele din clasa de economia gospodăriei din liceu nu au putere asupra ei acum, pentru că ea simte mizeria de pe pielea ei, iar mirosul acestui bărbat în clipa asta este un amestec de sudoare și fum și mosc corporal și gaz lacrimogen și senzația ei față de asta este că vrea să-l devoreze, iar el vrea s-o devoreze pe ea și dacă ea este cu adevărat sinceră, este o senzație delicioasă și eliberatoare să se rostogolească aici murdari împreună pe aceste podele netede și foarte curate. Podelele lui Dumnezeu, unde dacă ea ridică privirea îl poate vedea pe Iisus din piatră direct deasupra ei, lucitor de curat, capul lui atârnând astfel încât din unghiul acesta pare că privește direct spre ea, teribilul ei Dumnezeu dezaprobând ce face ea în casa lui sfântă, iar ea adoră asta, adoră că asta se întâmplă chiar aici și știe că mâine se va întoarce în Iowa și se va întoarce la a fi Faye, vechea Faye, și se va întoarce la sinele ei real ca un suflet care a călătorit în afara trupului, și va spune nu colegiului și da lui Henry și va deveni o soție, o creatură nouă și ciudată care va păstra încuiat în sine cunoștințele despre această noapte. Nu va vorbi niciodată despre asta, chiar dacă se va gândi la asta zilnic. Se va întreba cum de este capabilă să fie oameni așa diferiți: Faye

cea reală și cealaltă, Faye cea curajoasă și agresivă și impulsivă. Ea va tânji spre această altă Faye. Și anii se vor aduna și zilele vor deveni aglomerate cu sarcini domestice și infantile, se va gândi la această noapte atât de des, încât va începe să i se pară mai reală decât viața ei adevărată. Va începe să creadă că existența ei ca soție și mamă este iluzia, fațada pe care o proiectează în lume, iar această Faye, care capătă viață pe podeaua din biserica Sfântul Petru, aceea este cea reală, sinele autentic, iar această credință se va agăța atât de profund în ea, o va pătrunde atât de complet, încât în cele din urmă va prelua controlul. Va deveni prea puternică pentru a fi ignorată. Și până atunci nu va părea că ea își abandonează soțul și copilul, va părea că ea își recapătă viața reală pe care a abandonat-o în Chicago în urmă cu mulți ani. Ei chiar îi va părea bine despre asta, despre a fi sinceră cu sine, cu sinele ei adevărat. Va simți ca și când ea a găsit o singură Faye adevărată – cel puțin asta va simți pentru o vreme, până când va începe să tânjească după familia ei și toată confuzia va reveni.

În povestea despre oamenii orbi și elefant, ceea ce este ignorat de obicei este faptul că descrierea fiecăruia era *corectă.* Ceea ce Faye nu înțelege și poate nu va înțelege niciodată este că nu există un singur sine ascuns de multe alte variante false. Mai degrabă, există un singur sine ascuns de multe alte variante adevărate. Da, ea este eleva timidă și retrasă și studioasă. Da, este copilul panicos și înspăimântat. Da, este seducătoarea îndrăzneață și impulsivă. Da, ea este soția, mama. Și încă alte multe lucruri. Credința ei că numai una dintre aceste variante este adevărată ascunde adevărul mai amplu, care era de fapt problema cu orbii și elefantul.

Problema nu era că nu vedeau, ci că s-au oprit prea repede, așa că nu au știut niciodată că exista un adevăr mai mare de cuprins.

Pentru Faye, adevărul mai mare, lucrul care susține fiecare episod important din viața ei, ca o bârnă care susține o casă, este aceasta: *Faye este cea care fuge.* Cea care se panichează și scapă, care a fugit din Iowa să evite dizgrația, care va fugi din Chicago și se va refugia în căsătorie, care va fugi de familia ei și care în cele din urmă va fugi din țară. Și cu cât crede mai mult că are un singur sine adevărat, cu atât mai mult fuge să-l găsească. Ea este ca acela prins în nisipuri mișcătoare, ale cărui

eforturi de a scăpa nu fac decât să îl înece mai repede.

Va înțelege vreodată asta? Cine știe. A ne vedea pe noi înșine cu claritate este un proiect de-o viață.

Aceste gânduri sunt departe de ea acum. Acum totul este simplu: este un trup unit cu alt trup. Iar trupul lui este cald și îl presează pe al ei peste tot, iar gustul pielii lui este de sare și amoniac. În zori, va începe din nou să-și folosească mintea, dar acum totul este simplu – simplu ca *gustul.* Ea este un trup care percepe lumea și toate simțurile ei sunt stimulate.

35.

În biserică este o singură persoană care știe ce fac ei: Allen Ginsberg, care stă picior peste picior, se sprijină de perete și zâmbește. Îi vede aplecându-se în spatele altarului, le vede umbrele luminate de lumânări, aude sunetul familiar al unei curele desfăcute.

Asta îl face fericit, acești copii care se bucură de carnea lor epuizată și murdară. Bravo lor. Îi amintește de acel poem despre floarea-soarelui pe care l-a scris cu atâta timp în urmă – cât au trecut, zece ani? Cincisprezece? Nu contează.

Noi nu suntem pielea noastră de funingine, scrisese *el, pe dinăuntru suntem flori aurii ale soarelui, binecuvântați prin semințele noastre și corpurile noastre goale și păroase și reușite, care se transformă în florile-soarelui de un negru nebun și sobru în apus...*

Da, se gândește el. Și se simte satisfăcut și încântat în timp ce închide ochii și lasă să vină somnul.

Pentru că știe că a avut dreptate.

PARTEA A ZECEA

ÎNDATORARE
Vara târziu, 2011

1.

Încă o dată, Faye l-a mințit pe fiul său.

Încă o dată, era ceva de care se simțea prea rușinată să îi spună, în Chicago, la aeroport, el o întrebase unde plănuia să meargă, iar ea îl mințise. Spusese că nu știa, că se va gândi la asta la Londra.

Dar de fapt știa foarte bine unde se ducea: imediat ce a descoperit că va călători singură, se decise să vină aici, în Hammerfest, Norvegia. Orașul natal al tatălui ei.

Felul în care o descrisese tatăl ei, casa familiei din Hammerfest era un lucru fantastic, la marginea orașului, o casă de lemn de trei etaje cu vedere la ocean, un chei lung unde familia pescuia după-amiaza și venea cu o găleată plină de păstrăv arctic, în față un câmp pe care vara orzul se unduia auriu, un mic țarc pentru animale – câteva capre, o oaie, un cal – totul marcat de o linie de brazi frumoși albastru-verzui care captau atâta zăpadă iarna, încât uneori cădea de pe ei cu bufnituri mari, zgomotoase. Casa era vopsită în fiecare primăvară într-un roșu-somon strălucitor după ce asprimea iernii atenua stratul din anul anterior. Faye își amintește cum stătea la picioarele tatălui său și asculta asta și internaliza complet viziunea strămoșilor familiei sale și mai târziu adăuga la ea în minte, punea un lanț muntos zimțat pe fundal, acoperea plajele cu nisipul negru, vulcanic, pe care îl văzuse odată în revista *National Geographic* – orice alt lucru frumos pe care îl întâlnea în vreun film sau revistă, orice loc care părea să fie rural și idilic și străin, toate deveneau acest loc, casa din Hammerfest. A cuprins toate fanteziile ei printr-o acumulare lentă din copilărie. Devenise depozitul pentru toate lucrurile bune și în cele din

urmă imaginea din mintea ei era alcătuită din părți egale de peisaje rurale nordice și franceze, câmpuri toscane și marea scenă din *Sunetul muzicii,* cu cântece și piruete pe dealurile acoperite de iarbă ale Bavariei.

Adevăratul Hammerfest, descoperă Faye, nu arată deloc așa.

După un zbor scurt din Anglia la Oslo și alt zbor într-un de Havilland care părea prea mare pentru ca elicele sale să poată ține pasul, ea aterizează la Hammerfest, unde găsește un loc stâncos, dur și fragmentat, unde nu creștea nimic în afara unui hățiș compus din cele mai dure și țepoase tufe pe care le văzuse vreodată. Un loc unde șuiera vântul de la cercul arctic, un vânt care aduce cu el un iz dulce de vapori petrochimici. Pentru că este un oraș petrolier. Un oraș care trăiește de pe urma gazelor. Bărcile de pescuit sunt eclipsate de uriașele vapoare portocalii care duc gaz natural lichefiat și țiței spre rafinăriile presărate de-a lungul coastei, spre bazine albe, rotunde, de distilare, care din aer arată ca niște ciuperci care cresc pe ceva mort. Platformele din larg care forează în rezervoarele de gaz se văd din oraș. Niciun câmp de orz care se unduiește blând, ci mai degrabă loturi goale cu echipamente aruncate, ruginite și murdare de petrol. Dealuri stâncoase, zimțate și acoperite de licheni. Nu plaje, ci mai degrabă o stâncărie plină de bolovani și inaccesibilă care arată ca după un accident în care s-a folosit dinamită. Casele sunt vopsite strălucitor în galben și portocaliu și sunt mai mult un bastion care îi apără pe locuitori de iarna întunecată decât dovada bucuriei în sine.

Cum ar putea fi acesta locul frumos pe care și-l imagina? Părea atât de străin. Ea se gândise că va găsi pe cineva la biroul turistic care ar putea-o ajuta, dar când a spus că era în căutarea fermei Andresen, s-au uitat la ea de parcă nu era în toate mințile. Nu există nicio fermă Andresen, au spus ei.

Nu există ferme deloc, au spus ei. Așa că le-a descris casa și ei au spus că acea casă nu ar mai exista. Nemții ar fi distrus-o în război. Au distrus acea casă anume? Au distrus *fiecare* casă. Faye a primit un pliant cu Muzeul Reconstrucției. Ea spuse că era în căutarea unui loc cu puțin teren și poate niște brazi și o casă cu vedere spre apă. Ar putea ști unde poate găsi un astfel de loc? I s-a spus că descrierea se potrivea multor locuri și au îndemnat-o să facă o plimbare prin oraș. O plimbare? Da, nu este un oraș mare. Așa că asta face acum. Faye parcurge

perimetrul Hammerfestului căutând ceva care să se potrivească descrierii tatălui său, o fermă la marginea orașului, cu vedere la apă. Trece pe lângă blocuri șubrede care par să se înghesuie unul în altul pentru a avea mai multă căldură. Nici urmă de câmpuri, nicio fermă. Merge mai departe, unde terenul este pietros, ierbos, singurele plante care pot supraviețui sunt cele care își au rădăcinile în piatra însăși, ierburi dure, crocante, care hibernează în timpul celor două luni de întuneric care vin în timpul iernilor deasupra cercului arctic. Faye se simte ca o proastă. Merge de ore în șir. Chiar credea că știa la ce să se aștepte aici, chiar credea în propria ei fantezie. Toți anii aceștia și ea încă face aceleași vechi greșeli. Găsește o potecă de iarbă bătută care duce spre o creastă în apropiere și o urmează, pierdută în gânduri sumbre, spunând cu voce tare și cam la fiecare pas:

— Proastă, proastă.

Pentru că asta e, proastă și fiecare decizie proastă pe care a luat-o vreodată a condus-o aici, în locul acesta stupid, singură pe o potecă prăfoasă, ca de cretă, într-un capăt uitat de lume. Proastă, spune ea, privind în jos la picioare, urcând pe cărarea ce duce abrupt spre deal și peste culmea din față, gândindu-se că fusese o prostie să vină aici, fusese o prostie să caute casa veche, chiar și hainele ei erau stupide – pantofi albi mici cu talpă plată, complet nepotriviți pentru o drumeție în tundră, și o bluză subțire în care se înfășoară pentru că chiar dacă este vară, e răcoare. Doar încă vreo câteva alegeri proaste într-o viață plină de alegeri proaste, crede ea. A fost o prostie să vină aici. A fost o prostie să reia legătura cu Samuel, pentru care s-a simțit responsabilă după ce i l-a abandonat lui Henry, care a fost o altă prostie. Nu, asta nu a fost o prostie, dar a fost o prostie că s-a măritat cu Henry inițial și a fost o prostie că a plecat din Chicago. Și tot așa continuă pe măsură ce Faye înaintează pe deal, făcând inventarul șirului ei lung de decizii proaste.

Cum începuse totul? Ce a pus-o pe traseul acestei vieți stupide? Nu știe. Când privește înapoi, nu vede decât acea dorință veche și familiară de a fi singură. De a fi liberă de oameni și judecățile lor și încurcăturile lor dezordonate. Pentru că ori de câte ori se apropia de cineva, mereu urma un dezastru. S-a încurcat cu Margaret în liceu doar ca să devină o paria în oraș. Și cu Alice la facultate, doar ca să fie arestată și aruncată

în violență și haos. Și cu Henry, doar ca să strice copilul pe care l-au avut împreună.

Se simțise ușurată la aeroport când numele lui Samuel a apărut pe lista persoanelor cu interdicție de zbor. Acum se simte prost din cauza asta, dar este adevărat. Avea sentimente opuse: bucurie că Samuel nu mai părea să o urască și ușurare că nu mai venea cu ea. Cum ar fi putut ea să îndure tot zborul spre Londra cu el – un întreg ocean de întrebări? Fără a mai pomeni să călătorească amândoi și să locuiască împreună cu el oriunde ar fi ajuns într-un final (el părea să prefere Jakarta, dintr-un oarecare motiv). Nevoia lui era prea mult – *mereu* era prea mult – pentru ca ea să poată suporta asta.

Cum ar putea să-i spună lui Samuel că ea se ducea în Hammerfest din cauza unei povești ridicole cu fantome? Cea pe care a auzit-o în copilărie, cea pe care i-a spus-o tatăl ei despre *nisse* în noaptea primului ei atac de panică. Povestea care a rămas cu ea tot acest timp, și când Samuel a menționat numele lui Alice și-a amintit de ceva ce vechea ei prietenă i-a spus cu mult timp în urmă: singura cale de a scăpa de o fantomă este să o duci acasă.

Ceea ce este stupid, așa o superstiție.

— Proastă, proastă, spune ea.

De parcă este într-adevăr bântuită. Tot acest timp credea că poate tatăl ei a adus vreun blestem din lumea veche, vreo fantomă. Abia acum se gândește că poate nu ea este cea bântuită, ci *ea este cea care bântuie.* Poate că blestemul este ea. Pentru că de fiecare dată când s-a apropiat de cineva a trebuit să plătească pentru asta. Și poate că este bine că se află acum aici, în cel mai izolat loc din lume, singură. Nimeni cu care să se încurce. Să nu mai distrugă și alte vieți. Ajunge în vârful dealului pierdută în gânduri, măcinând aceste lucruri amare, când sesizează o prezență. Ridică privirea și vede un cal pe potecă, poate la șase metri distanță, unde dealul începe să se încline înapoi spre o mică vale. Tresare și exclamă un surprins „O!” când îl vede, dar calul nu pare speriat. Nu se mișcă. Nu mănâncă. Ea nu pare să fi întrerupt nimic. Este ciudat – este ca și cum o aștepta. Calul este alb și foarte musculos. Părțile sale laterale tremură din când în când. Ochi mari, rotunzi și negri, care par să o analizeze cu înțelepciune. Are zăbală în gură, căpăstru în jurul gâtului, fără șa. Se uită la ea de parcă tocmai a

pus o întrebare importantă și așteaptă ca ea să răspundă.

— Bună, spune ea.

Calul nu se teme, dar nici nu e prietenos. Pur și simplu, Faye îi ocupă toată atenția în acest moment. Este de fapt puțin bizar, felul în care pare să aștepte ca ea să facă ceva sau să spună ceva, deși ea nu știe ce anume. Face un pas spre el, iar calul nu are nicio reacție. Mai face un pas. Tot nimic.

— Cine ești? întreabă ea, deși în timp ce rostește asta, răspunsul îi apare în cap: este un nix.

După toți acești ani, i s-a arătat aici, pe o coamă, sus deasupra portului arctic, în Norvegia, în cel mai nordic oraș din lume. S-a trezit într-o poveste.

Calul o privește fără să clipească de parcă ar spune: *Știu cine ești.* Și se simte atrasă de el, dorind să îl atingă, să își frece capul de coastele sale și să îl încalece și să îl lase să facă ce vrea. Ar fi un sfârșit potrivit, se gândește ea.

Vine mai aproape și chiar și atunci când întinde mâna să mângâie capul animalului, acesta tot nu tresare. Încă așteaptă. Ea îl atinge pe locul acela dintre ochi, locul acela despre care crede mereu că va fi mai moale decât este în realitate, craniul este atât de aproape de suprafață acolo, doar blană subțire și os.

— Mă așteptai? îi șoptește ea la ureche, care este gri cu negru și cu pistrui argintii și arată ca o ceșcuță de porțelan.

Se întreabă dacă poate să sară pe spinarea lui, dacă ar reuși să sară. Asta ar fi cea mai grea parte. Partea următoare ar fi simplă. Dacă animalul ar începe să galopeze, ar ajunge la stânca din apropiere poate în vreo doisprezece pași. Căderea în apă ar dura numai câteva secunde. O uimește că, după o viață așa de lungă, sfârșitul ar veni atât de repede.

Apoi Faye aude un sunet, o voce adusă de vânt din valea de dedesubt. O femeie este acolo și merge spre ea, strigând ceva în norvegiană. Și dincolo de ea, chiar lângă ea, este o casă. O chestie mică și pătrată, cu o verandă în spate care dă spre apă, o potecă ce duce spre un chei de lemn șubred, o grădină mare în față, câțiva brazi, o pășune mică pentru câteva capre, vreo două oi. Casa este cenușie și degradată, dar în locurile care sunt protejate de vânt – sub streșini și sub obloanele ferestrelor – Faye vede culoarea persistentă de vopsea veche: roșu-somon. Aproape că pică din picioare când vede asta. Nu este cum și-a

imaginat ea, dar tot o recunoaște. Este familiară, de parcă a fost aici de mai multe ori înainte. Când femeia ajunge la ea, Faye vede că e frumoasă și tânără, poate de vârsta lui Samuel, cu aceleași trăsături izbitoare pe care le vede mereu în această țară: piele frumoasă, ochi albaștri, păr lung și drept de acea culoare delicată între blond și bumbac. Ea zâmbește și spune ceva ce Faye nu înțelege.

— Acesta trebuie să fie calul tău, spune Faye.

Se simte stânjenită că vorbește în engleză cu atâta neobrăzare, dar nu are alternativă.

Femeia nu pare jignită totuși. Înclină capul la această nouă informație și pare să o proceseze un moment și apoi spune:

— Britanică?

— Americancă.

— A, spune ea, încuviințând, de parcă asta rezolvă un mister important. Calul rătăcește uneori. Mulțumesc că l-ați prins.

— Nu l-am prins de fapt. Stătea aici când l-am găsit. Mai mult m-a prins el pe mine.

Femeia se prezintă – se numește Lilian. Ea poartă pantaloni cu model de spic dintr-un material care pare dur, un pulover albastru-deschis, o eșarfă de lână care pare lucrată manual. Este întruchiparea stilului nordic modest – reținut și elegant. Anumite femei pot să poarte o eșarfă fără efort. Lilian ia calul de frâu și împreună încep coborârea spre casă. Faye se întreabă dacă aceasta ar putea fi o rudă îndepărtată, o verișoară, pentru că aproape sigur că acesta este locul. Se potrivesc atâtea detalii, chiar dacă versiunea pe care o descrisese tatăl ei era exagerată: nu un câmp în fața casei, ci mai degrabă o grădină, nu un șir lung de brazi, ci doar doi, nu un debarcader mare peste apă, ci un chei mic și șubred care poate este suficient pentru o canoe. Faye se întreabă dacă tatăl ei mințise cu intenție și exagerase totul sau dacă, în anii de când plecase, în imaginația lui, casa crescuse într-adevăr în proporție și maiestate.

Între timp, Lilian face conversație cu politețe, întrebând-o pe Faye de unde este, cum se bucură de călătoriile ei, pe unde a mai fost. Sugerează restaurante de încercat. Locuri de vizitat în zonă.

— Este casa ta? întreabă Faye.

— Este a mamei mele.

— Și ea locuiește aici?
— Desigur.
— Cât timp a locuit aici?
— Aproape toată viața.

Grădina din față este plină de viață sălbatică, o mare eflorescență de tufișuri și ierburi și flori groase și abia domesticite. Este o grădină excentrică și dezordonată, un loc în care natura a fost încurajată să își dea frâu liber. Lilian conduce calul în țarcul său și închide o poartă șubredă pe care o leagă cu niște sfoară înnodată. Îi mulțumește lui Faye pentru că a ajutat animalul să se întoarcă.

— Sper să te bucuri de vacanță, spune ea.

Și chiar dacă Faye a venit aici să afle asta, ea se simte înmărmurită acum și emoționată, neștiind exact ce să spună sau cum să procedeze mai departe, nesigură cum să explice totul.

— Ascultă, de fapt nu am venit aici în vacanță.
— Dar?
— Caut pe cineva. O veche familie, de fapt. Rude de-ale mele.
— Cum se numesc? Poate pot să ajut.

Faye înghite cu noduri. Nu știe de ce este atât de anxioasă rostind:

— Andresen.
— Andresen, spune Lilian. Este un nume destul de comun.
— Da. Dar vezi tu, cred că asta e. Ce vreau să spun este că cred că familia mea a locuit aici, în această casă.
— Nimeni din familia noastră nu s-a numit Andresen sau s-a mutat în America. Ești sigură că ești în orașul potrivit?
— Tatăl meu este Frank Andresen? Când a locuit aici se numea Fridtjof.
— Fridtjof, spune Lilian.

Iar asta pare să necesite un moment să proceseze în timp ce privește concentrată, încercând să înțeleagă de ce acel nume îi sună cunoscut. Dar apoi brusc își dă seama și o privește pe Faye, iar privirea ei pare sfredelitoare.

— Îl știi pe Fridtjof?
— Sunt fiica lui.
— O, Doamne! spune ea și o apucă pe Faye de încheietura mâinii. Vino cu mine!

O conduce pe Faye în casă, mai întâi printr-o cămară plină de legume elaborat conservate și fermentate și etichetate, printr-o

bucătărie caldă unde se coace ceva cu miros de pâine, aerul mirosind a drojdie și cardamom, și într-o mică sufragerie cu o podea de lemn care scârțâia și mobilă de lemn care pare veche și confecționată manual.

— Așteaptă aici, spune Lilian, care îi dă drumul mâinii lui Faye și dispare după altă ușă.

Camera în care a rămas este intimă și bogat decorată cu pături și perne și fotografii pe pereți. Se poate să fie fotografii de familie, pe care Faye le studiază. Niciunul dintre oamenii de aici nu pare familiar, cu excepția unor bărbați care au o trăsătură a ochilor pe care Faye o recunoaște de la tatăl ei – sau poate și-o imaginează? – o căutătură cunoscută, o linie familiară a sprâncenei, un rid ușor între ochi. Peste tot sunt lămpi și candelabre și lumânări și sfeșnice, probabil ca să lumineze locul puternic în timpul întunericului iernii interminabile. Un perete este ocupat de un șemineu mare de piatră, momentan neaprins. Alt perete este plin de cărți cu cotoare simple și titluri pe care Faye nu le recunoaște. Un laptop care pare anacronic în camera altfel demodată.

Faye o aude pe Lilian vorbind dincolo de ușă, vorbind blând, dar cu repeziciune. Faye nu știe niciun cuvânt în norvegiană, așa că pentru ea limba este doar un eveniment fonic, vocalele sunând puțin plate, aproape ca germana vorbită pe o notă joasă. Asemenea multor limbi care nu sunt engleza americană, pare să fie prea rapidă.

În curând ușa se deschide și Lilian se întoarce, urmată de mama ei, iar când Faye o vede, este ca și când s-ar privi într-o oglindă – în ochi, felul în care amândouă sunt aduse de umeri și felul în care își poartă vârsta pe chipuri. Și femeia recunoaște asta și se oprește brusc când o vede pe Faye și se privesc una pe alta pentru o clipă, nemișcate. Ar fi limpede pentru oricine le-ar vedea că sunt surori. Faye vede pe chipul femeii trăsăturile tatălui său: obrajii lui, ochii lui, nasul lui. Femeia înclină capul, bănuitoare. Ea are o masă de păr grizonant ciufulit și legat sus cu o fundă. Poartă o cămașă simplă și neagră și o pereche de jeanși vechi și albaștri, ambele pătate de dovada multor treburi casnice: vopsea și glet pe jeanși, iar pe genunchi, noroi. E în picioarele goale. Își șterge mâinile cu o cârpă albastru-închis.

— Eu sunt Freya, spune ea, iar inima lui Faye tresare.

În fiecare poveste cu fantome pe care i-a spus-o tatăl ei

apărea o fată tânără și frumoasă și acesta era numele pe care i-l dăduse: Freya.

— Îmi pare rău că deranjez, spune Faye.

— Ești fiica lui Fridtjof?

— Da. Fridtjof Andresen.

— Ești din America?

— Chicago.

— Așadar, spune ea ca pentru sine, s-a dus în America.

Apoi îi face un semn lui Lilian.

— Arată-i.

Și Lilian ia o carte de pe un raft și se așază pe canapea. Cartea este una veche, cu pagini fragile și îngălbenite, două clape de piele care îi protejează coperta, cu o clemă în față. Faye a mai văzut una din acestea înainte: biblia tatălui său, cea cu arborele genealogic al familiei înăuntru, plin cu nume exotice pe care i le arăta și față de care era dezaprobator pentru că au fost cu toții prea lași să își construiască o viață mai bună în America. Și biblia din poala lui Lilian este de același fel, cu un arbore genealogic pe primele două pagini. Dar, în timp ce ai tatălui ei se oprea la Faye, aceasta afișează ramificațiile complete ale familiei de aici, din Hammerfest.

Lilian, vede Faye, este unul dintre cei șase copii ai Freyei. Nepoții sunt pe următoarea linie în jos, câțiva strănepoți dedesubt. Este o înflorire care necesită încă o foaie de hârtie care să se desfășoare complet. Și deasupra numelui Freyei sunt numele părinților săi: Marthe, mama ei, și un alt nume, înnegrit, acoperit de cerneală. Freya întoarce foile și stă în fața lui Faye și se apleacă să arate spre locul acela.

— Acesta era Fridtjof, spune ea, apăsând cu unghia pe o porțiune îngroșată a paginii.

— E și tatăl tău.

— Da.

— Numele lui e șters.

— Mama mea a făcut asta.

— De ce?

— Pentru că a fost un… of, cum se spune?

Se uită spre Liban ca să o ajute cu cuvântul. Ea spune ceva în norvegiană și Liban încuviințează și spune:

— A. Vrei să spui *laș.*

— Da, spune Freya. A fost un laș.

Și se uită spre Faye, așteptând să vadă ce fel de reacție va provoca asta, dacă Faye va fi jignită de asta, iar Freya este încordată și poate așteaptă o ceartă pe care pare perfect doritoare s-o poarte.

— Nu înțeleg, spune Faye. Un laș. De ce?

— Pentru că a plecat. Ne-a abandonat.

— Nu. A imigrat, spune Faye. A încercat să-și facă o viață mai bună pentru el.

— Pentru el, da.

— Nu a menționat niciodată că are familie aici.

— Atunci nu știi prea multe despre el.

— Vrei să-mi povestești?

Freya respiră profund și o privește pe Faye cu ceea ce pare a fi nerăbdare sau dispreț.

— Mai trăiește?

— Da, dar mintea i se duce. E foarte bătrân.

— Ce a făcut în America?

— A muncit într-o fabrică. O fabrică de chimicale.

— Și a avut o viață bună?

Faye se gândește la asta o clipă, despre toate acele dăți când îl vedea pe tatăl ei singur, păstrând distanța față de alții, dezolat, în închisoarea lui confecționată de el, stând ore în șir în curtea din spate, holbându-se la cer.

— Nu, spune ea. Mereu a părut trist. Și singur. Nu am știut niciodată de ce.

Freya pare să se înmoaie auzind asta. Dă din cap aprobator.

— Rămâi pentru cină, atunci. Îți voi spune povestea.

Și așa și face, la o masă de pâine și tocană de pește. Este povestea pe care i-a spus-o mama ei când Freya era suficient de mare ca s-o înțeleagă. Începe în 1940, ultima oară când cineva a auzit ceva despre Fridtjof Andresen. Ca majoritatea bărbaților tineri din Hammerfest, era pescar. Avea șaptesprezece ani și tocmai terminase ucenicia la docuri, pe care o făceau aproape toți copiii, curățatul și scosul măruntaielor și tăiatul peștelui în felii. Acum lucra pe barcă, ceea ce era o treabă cu totul și cu totul mai bună: mai profitabilă, mai distractivă și mult mai incitantă când trăgeau plase întregi de cod și halibut și urâtul, diabolicul și urât mirositorul pește-lup, despre care toată lumea era de acord că era mai bine să-l prinzi decât să-l tranșezi. Zile întregi petrecute în larg, pe apă, pierzând șirul zilelor, pentru că

vara, în Arctica, soarele nu apune niciodată. Și se simțea mândru de măiestria pe care o atinsese cu diversele instrumente ale meseriei sale, balizele și plasele și butoaiele și firele și cârligele aranjate perfect în cală. Cel mai mult îi plăcea să stea la pândă pe cel mai înalt catarg pentru că avea privirea cea mai ageră de pe barcă. Avea un dar, toată lumea spunea asta. El zărea bancurile de pești negri care intrau în golf toată vara și când vedea bolboroseli în apă striga „Peș-te!” și toți bărbații se sculau din pat și își puneau chipiele și treceau la treabă. Coborau vâslele, câte doi oameni pe ambarcațiune – unul să se ocupe de vâsle, celălalt, de plasă – și întindeau plasa între ei și el direcționa toată operațiunea de acolo sus până când bancul ajungea la ei și înconjurau peștii și trăgeau toată masa frământătoare triumfători în barcă. Era putere în asta, controlul lor asupra mării sălbatice, simțindu-se de neoprit chiar când navigau prea aproape de malurile zimțate care le-ar fi distrus vasul și l-ar fi scufundat dacă ei n-ar fi fost marinari atât de pricepuți.

Fridtjof putea să zărească peștii mai bine decât oricine își amintea cineva că o putuse face vreodată. Avea cei mai ageri ochi din oraș, iar el se lăuda constant cu asta, ori de câte ori erau în port. Spunea că oceanul era o pagină de ziar pe care numai el îl putea citi. Era tânăr. Avea puțini bani. Își petrecea timpul în baruri. A întâlnit o chelneriță pe nume Marthe. Nu s-ar spune cu precizie că s-a îndrăgostit de ea. Mai mult că amândoi simțeau anume dorințe comune adolescentine și că și-au arătat disponibilitatea de a și le satisface. Prima oară când au făcut dragoste a fost pe dealurile de lângă casa familiei ei, după ce el așteptase ca barul să se închidă și a condus-o acasă și s-au întins în iarba dură, sub un soare dur, gri-alburiu. Apoi ea i-a arătat zona, casa mare vopsită în roșu-somon, cheiul lung peste apă, șirul lung de brazi, câmpul de ovăz. Îi plăcea acolo, spunea ea. Era o fată fermecătoare.

Aceea era vara în care a venit războiul. Toată lumea credea că Hammerfest era prea izolat să își facă griji, dar se părea că nemții voiau orașul ca să întrerupă transporturile Aliaților către Rusia, în plus ar fi servit drept o bază eficientă de reaprovizionare pentru submarinele lor. Wehrmachtul venea, acesta era zvonul care se răspândea pe coasta Norvegiei, din doc în doc, din barcă în barcă. Pe vasul lui Fridtjof se vorbea de

evadare. Puteau să ajungă până în Islanda. Să înceapă acolo o nouă viață. Sau să meargă mai departe. Se putea ajunge din Reykjavik în America, spuneau câte unii. Dar cum rămâne cu submarinele? Nu s-ar deranja pentru o mică barcă de pescuit. Dar minele? Fridtjof le-ar zări, spuneau ei. Se putea face.

Fridtjof voia să creadă ce spuneau unii dintre bărbații mai bătrâni, că nemții erau mai interesați de docuri decât de oraș, că ar lăsa pe toată lumea în pace atâta vreme cât nu exista o rezistență, că lupta lor era cu Rusia și cu Marea Britanie, nu cu Norvegia. Dar se răspândeau zvonuri despre evenimente din sud: atacuri surpriză, sate incendiate. Fridtjof nu știa ce să creadă. La următoarea lor debarcare în Hammerfest, echipajul urma să ia o decizie: să rămână sau să plece. Toți cei care voiau să rămână erau liberi să facă asta. Oricine voia să riște o călătorie spre Islanda urma să aducă toate proviziile de care putea să facă rost. Singurul care nu avea de ales era Fridtjof. Sau cel puțin așa i se părea, când cei mai bătrâni l-au luat deoparte și au spus că aveau nevoie de ochii lui. Numai el putea să vadă minele care făceau ca apele de dincolo de insule să fie atât de periculoase. Numai el putea să citească valurile și vârtejurile care semnalau prezența unui submarin. Numai el putea să vadă siluetele vaselor inamice în depărtare, la orizont, suficient de departe cât să le evite. Avea un dar, cu toții erau de acord. Ar fi fost morți fără el. În noaptea aceea, a așteptat ca barul să se închidă și s-a dus s-o vadă pe Marthe. Era atât de fericită să îl vadă. Au făcut dragoste din nou în iarbă și după aceea i-a spus că era însărcinată.

— Va trebui să ne căsătorim, desigur, a spus ea.

— Desigur.

— Părinții mei spun că poți să locuiești cu noi. Într-o zi vom moșteni casa.

— Da. Bun.

— Bunica mea crede că o să fie fată. De obicei are dreptate cu lucrurile astea. Vreau să-i pun numele Freya.

Restul nopții și l-au petrecut făcând planuri. Dimineața el i-a spus că va pleca departe să vâneze cod în nord-est. I-a spus că se va întoarce într-o săptămână. Ea a zâmbit. L-a sărutat de la revedere. Și nu l-a mai văzut niciodată.

Când s-a născut Freya, orașul fusese deja ocupat. Veniseră nemții și scoseseră majoritatea familiilor din casele lor. Acum în

case locuiau soldați, în timp ce toată lumea s-a înghesuit în blocuri sau școli sau în biserici. Marthe împărțea un singur apartament cu șaisprezece alte familii. Unele dintre primele amintiri ale Freyei erau cele din aceste timpuri de foamete și disperare. Au trăit așa timp de patru ani până când s-au retras nemții. În ziua aceea, în iarna lui 1944, fiecărui suflet care locuia în Hammerfest i s-a ordonat să evacueze orașul. Cei care au făcut-o au fugit în pădure. Cei care nu au făcut-o au fost uciși. Nemții au incendiat tot orașul. Fiecare clădire a ars din temelii, cu excepția bisericii. Când oamenii s-au întors, nu mai rămăsese nimic în afară de piatră și moloz și cenușă.

Au supraviețuit acelei ierni pe dealuri, în peșteri. Freya își amintește frigul și fumul de la focurile pe care le făceau, fumul care îi ținea pe toți treji, tușind și înecându-se. Își amintește că vomita linguri de acid și cenușă în mână.

Primăvara au ieșit de la adăpost și au început să reconstruiască Hammerfestul. Dar nu aveau resursele ca să îl facă așa cum fusese odată.

De aceea orașul arăta în anumite locuri așa cum arată acum, ieftin și anonim, un testament nu față de frumusețe, ci față de rezidență. Familia lui Marthe și-a reconstruit casa cât de bine a putut, chiar au vopsit-o în aceeași culoare, același roșu-somon și, în cele din urmă, când Freya s-a făcut destul de mare, Marthe i-a spus povestea lui Fridtjof Andresen, tatăl ei.

După război, nimeni nu a mai auzit nimic de el. Au presupus că a fugit în Suedia, cum făcuseră mulți. Uneori Freya mergea să privească bărcile de pescuit, imaginându-și-l pe una din ele, rătăcind pe ocean în căutarea ei. Visa cu ochii deschiși despre întoarcerea lui, dar apoi anii au trecut și ea s-a făcut mare și a avut familia ei și nu și-a mai dorit să se întoarcă și a început să-l urască, apoi nu l-a mai urât și a început pur și simplu să-l uite. Înainte să apară Faye, nu se mai gândise de ani de zile la tatăl ei.

— Nu cred că mama l-a iertat vreodată, spune Freya. A fost nefericită în mare parte din viața ei, furioasă pe el, sau pe sine. Acum e moartă.

E puțin trecut de șapte și lumina soarelui care intră în bucătărie este înclinată și aurie. Freya lovește palmele de masă și se ridică.

— Hai să mergem la apă, spune ea. Pentru asfințit.

Îi aduse lui Faye o haină și în timpul plimbării îi explicase că în Hammerfest apusurile sunt un lucru prețios pentru că au parte de atât de puține. În seara asta, soarele apune la opt și un sfert. Cu o lună în urmă, apunea la miezul nopții. Într-o lună se va întuneca la cinci și jumătate. Și într-o zi în mijlocul lui noiembrie, soarele va răsări pe la unsprezece dimineața, va apune după o oră și nu-l vor mai vedea timp de două luni întregi.

— Două luni de întuneric, spune Faye. Cum suporți?

— Te obișnuiești. Ai de ales?

Se așază pe chei în tăcere, bând cafea și simțind o briză rece de peste apă și privind un soare de culoarea cuprului apunând peste Marea Norvegiei.

Faye încearcă să și-l imagineze pe tatăl ei stând sus, deasupra apei, cocoțat pe cel mai înalt catarg de pe un vas de pescuit, vântul înroșindu-i fața. Cum trebuie să fi fost pentru el, în comparație, la fabrica ChemStar din Iowa – întorcând cadrane, înregistrând numere, ocupându-se de documentație, stând pe pământul plat, tern. Și la ce s-ar fi gândit el când au plecat spre Islanda, în timp ce privea cum Hammerfestul dispare din vedere, lăsând în urmă un cămin, un copil. Cât de mult ar fi regretat? Cât de mare ar fi devenit acel regret? Faye bănuiește că a regretat asta pentru totdeauna. Că regretul a devenit inima lui secretă, lucrul pe care l-a îngropat cel mai adânc. Ea și-l amintește cum era când credea că nu se uita nimeni, privind în depărtare. Faye mereu se întreba ce vedea el în acele momente și acum crede că știe. El vedea acest loc, oamenii aceștia. Se întreba cum ar fi fost dacă ar fi luat o altă decizie. Era imposibil de ignorat asemănarea numelor lor: Freya și Faye. Când i-a pus numele Faye, se gândea oare la cealaltă fiică? Atunci când rostea numele lui Faye, auzea mereu ecoul acestui alt nume? Faye era oare doar o amintire a familiei pe care o lăsase în urmă? Încerca să se pedepsească singur? Când descria casa din Hammerfest, o descria de parcă într-adevăr locuia acolo, o descria de parcă era a lui. Și poate că, în mintea lui, era. Poate că alături de lumea reală era această fantezie, această altă viață în care el moștenise ferma cu casa de culoare roșu-somon. Uneori, aceste fantezii pot să fie mai convingătoare decât viața reală a unei persoane, Faye știe asta.

Ceva nu trebuie să se întâmple ca să dea senzația că este adevărat.

Tatăl ei nu era niciodată mai animat, mai fericit, decât atunci când vorbea despre acest loc și poate chiar și copil fiind, Faye recunoștea asta. Ea înțelegea acea parte a tatălui său care era mereu în altă parte. Că atunci când se uita la ea, el nu o vedea niciodată cu adevărat pe *ea.* Și acum ea se întreabă dacă nu cumva toate atacurile ei de panică și problemele nu au fost de fapt încercări elaborate de a primi atenție, de a fi văzută. Ea s-a convins singură că e bântuită de fantome din lumea veche pentru că – chiar dacă nu înțelegea totul în acești termeni – poate că încerca să fie Freya pentru el.

— Ai copii? întreabă Freya, spărgând tăcerea lungă.

— Un fiu.

— Sunteți apropiați?

— Da, spune Faye, pentru că, din nou, este prea jenată să spună adevărul.

Cum ar putea să-i spună vreodată acestei femei că ea i-a făcut fiului său ceea ce Fridtjof i-a făcut ei?

— Suntem foarte apropiați, spune ea.

— Bun, bun.

Faye se gândește la Samuel și cum în urmă cu câteva zile l-a văzut la aeroport și și-a luat la revedere de la el. În acel moment, se simțise copleșită de o nevoie ciudată: să îl strângă în brațe, să îl simtă fizic *acolo.* S-a dovedit că lucrul de care îi fusese cel mai tare dor era căldura lui.

În acei ani lungi după ce și-a părăsit familia, lucrul după care a tânjit mai mult decât orice era acea căldură umană, cum Samuel se suia în pat în acele dimineți când încă un coșmar îl îngrozise, sau cum se lipea de ea când avea febră. Ori de câte ori nu era în apele lui, venea la ea, acest mic ceaun, această bilă mică fierbinte și umedă. Ea își lipea fața de el și mirosea mirosul lui de băiețel, a transpirație și sirop și iarbă. El era atât de fierbinte, încât pielea ei se umezea unde îl atingea și își imagina cum miezul lui ardea cu toată acea energie de care avea nevoie trupul lui să crească și să devină bărbat. Aceea era căldura pe care o râvnise ea brusc în aeroport. Nu mai simțise așa ceva de foarte multă vreme. Mare parte din timp, ea este rece – poate din cauza pastilelor, medicamentele ei pentru anxietate, anticoagulantelor și betablocantelor ei. Zilele astea îi e mereu atât de frig.

Acum soarele a coborât și ele privesc spre un cer purpuriu.

Lilian este în casă și aprinde focul. Freya stă și ascultă apa. În dreapta lor, sus pe coastă, este o insulă unde, în întunericul care se așterne, Faye poate să vadă o limbă strălucitoare de lumină.

— Ce este acolo? întreabă ea, arătând.

— Melkoya, spune Freya. Este o fabrică. Acolo duc gazul.

— Și lumina aceea?

— Foc. Arde tot timpul. Nu știu de ce.

Și Faye privește spre coșul de fum care își aruncă flacăra portocalie în noapte și dintr-odată e transportată înapoi în Iowa, stă cu Henry pe malul fluviului Mississippi și privește spre focul care iese din centrala de azot. Putea să vadă acel foc de oriunde în oraș. Obișnuia să-i spună far. Asta a fost în urmă cu atât de mult timp, încât pare o altă viață. Și la această bruscă aducere aminte a acestei amintiri îndelung latente, Faye începe să plângă. Nu un plâns tare, ci unul ușor și delicat. Se gândește cum i-ar fi spus Samuel acestui plâns – un plâns de Categoria 1 – și zâmbește. Freya fie nu observă plânsul, fie se preface că nu îl observă.

— Îmi pare rău că eu am avut parte de el și tu nu, spune Faye. Mă refer la tatăl nostru. Îmi pare rău că te-a părăsit. Nu e drept.

Freya îi face un semn, alungând gândul.

— Ne-am descurcat.

— Știu că i-a fost foarte dor de voi.

— Mulțumesc.

— Cred că mereu și-a dorit să se întoarcă. Cred că i-a părut rău că a plecat.

Freya se ridică și privește spre apă.

— E bine că a stat departe.

— De ce?

— Privește înjur, spune ea, deschizând brațele spre casă, pământ, animale, spre Lilian și focul pe care îl face și biblia cu arborele său genealogic extensiv. Nu am avut nevoie de el.

Ea întinde mâna spre Faye și ele își strâng mâinile, un gest formal care declară finalul acestei conversații și finalul vizitei lui Faye.

— Mi-a părut bine să te cunosc, spune Freya.

— Și mie.

— Sper să ai o ședere plăcută.

— Desigur. Mulțumesc pentru ospitalitate.

— Lilian te va duce la hotelul tău.

— Nu e departe. Pot să merg singură.

Freya încuviințează din cap și se îndreaptă spre casă. Dar, după câțiva pași, sus pe cărare, se oprește și se întoarce spre Faye și o privește cu acești ochi știutori care par să treacă direct prin ea și să acceseze exact secretul pe care îl poartă înăuntru.

— Aceste vechi povești nu mai sunt importante, Faye. Întoarce-te la fiul tău!

Și tot ce poate Faye să facă e să dea aprobator din cap și să o privească pe Freya cum urcă restul drumului și dispare în casă. Faye zăbovește un moment pe chei înainte să plece și ea. Urmează o cărare sus pe creastă și când ajunge în vârf, exact în locul în care întâlnise calul, privește înapoi jos spre vale, spre casă, acum luminată, caldă și aurie, un fir subțire de fum care se ridică din coș. Poate că aici stătea tatăl ei. Poate că asta își amintea el. Poate că aceasta era viziunea care îi trecea prin fața ochilor în acele nopți din Iowa când privea în zare. Ar fi o amintire care îl susținea toată viața, dar care era și lucrul care îl bântuia. Și acum ea se gândește la acea poveste veche despre fantoma care arată ca o piatră: cu cât o duci mai departe de mal, cu atât devine mai grea, până când într-o zi devine prea grea de dus.

Faye și-l imaginează pe tatăl ei luând o mână de pământ cu el, o amintire: această fermă, această familie, amintirea lor. Aceasta era *piatra înecului* din poveștile lui. El a luat-o pe mare și a luat-o în Islanda și a dus-o tocmai până în America. Și atâta timp cât a purtat-o a tot continuat să se scufunde.

2.

De ce camerele de spital au început să arate precum camerele de hotel e ceva ce se întreabă Samuel în timp ce privește în jur la pereții bej ai camerei de spital și la tavanul bej și draperiile bej și mocheta industrială rezistentă a cărei culoare poate fi descrisă drept crem sau pai sau bej. Tablourile de pe pereți menite să fie inofensive și ușor de uitat și nederanjante și atât de abstracte încât nu amintesc nimănui de nimic. Televizoarele cu un miliard de canale, inclusiv HBO gratuit,

potrivit micului semn de carton de pe dulap. Un dulap de stejar fals cu o biblie înăuntru. Biroul din colț cu multele prize și fire este „stația de lucru wireless” cu o parolă pentru Wi-Fi imprimată pe hârtie laminată, șifonată și crăpată la margini. Un meniu de room service de unde poți comanda lucruri precum fripturi de pui și cartofi prăjiți și milkshake-uri și se pot livra oriunde în clădire, chiar și în aripa cardiacă. Telecomanda este lipită cu arici de televizor. Televizorul este fixat în perete și orientat spre pat astfel încât pare ca și când televizorul se uită la pacient, și nu invers. O carte cu atracțiile turistice din apropiere de Chicago. Canapeaua de lângă peretele îndepărtat este de fapt un pat pliant, lucru de care oricine se așază pe ea își poate da seama dacă se așază prea repede și se lovesc de armătura sa metalică dură. Un radio cu ceas digital și numere verzi semnalează în acest moment că este miezul nopții. În încăpere, un medic complet chel prezintă cazul unui grup de studenți la medicină.

— Numele pacientului, necunoscut, spune el. Folosește un pseudonim care este, să vedem, *Puh-wan-edge*?

Medicul se uită la Samuel pentru ajutor.

— Pwnage, spune Samuel. Două silabe. Rimează cu *ownage,* dar cu *p.*

— Ce înseamnă *ownage*? întreabă unul dintre studenți.

— A spus oranj? spune altul.

— Cred că a spus *cronici.*

Medicul le spune studenților că sunt norocoși să fie aici astăzi pentru că s-ar putea să nu mai vadă niciodată un astfel de caz și într-adevăr medicul se gândește să scrie un articol despre acest pacient în *Jurnalul Ciudățeniilor Medicale,* la care studenții sunt invitați să contribuie, desigur. Studenții se uită la Pwnage cu aceeași apreciere uimită pe care ar avea-o față de un barman care le pregătește o băutură complicată pe gratis.

Pwnage doarme de trei zile neîntrerupt. Nu este în comă, subliniază medicul. Doarme. Spitalul îl hrănește intravenos. Și Samuel trebuie să recunoască: Pwnage arată mai bine, pielea este mai puțin cerată, chipul mai puțin umflat, petele iritate de pe gât și brațe s-au mai atenuat acum și au căpătat texturi mai mult sau mai puțin umane. Până și părul lui pare mai sănătos, mai (și Samuel nu poate găsi altă variantă pentru a-l descrie) *bine atașat.* Medicul enumeră diversele condiții medicale pe

care le-a prezentat pacientul când a venit la urgențe:

— Malnutriție, epuizare, hipertensiune malignă, disfuncții hepatice și renale, deshidratare atât de accentuată încât sincer nu sunt sigur cum de pacientul nu halucina mai mult sau mai puțin tot timpul despre apă.

Studenții notează toate astea.

Capul și fața și brațele medicului au atins un nivel foarte impresionant de depilare, încât seamănă cu un rechin. Studenții la medicină poartă clipboarduri și au un miros colectiv de săpun antiseptic și țigări. Un aparat care măsoară bătăile inimii este conectat de Pwnage printr-o serie de fire și pompe și nu piuie deloc. Samuel stă alături de Axman și se tot uită la el cu aceste priviri lungi și piezișe pe care speră ca Axman să nu le observe. Samuel l-a auzit pe Axman vorbind la computer de sute de ori din multele lor raiduri împreună, dar nu l-a întâlnit niciodată în persoană și are acea senzație de dislocare pe care o ai atunci când aspectul nu se potrivește cu sunetul, ca atunci când vezi fața unei personalități de la radio pentru prima oară și crezi: *Serios?* Vocea lui Axman are acea calitate nazală, văicărită care îl face, online, ca și când trebuie să fie unul dintre acei pămpălăi, plini de coșuri, de patruzeci de kilograme, miopi, care sunt chintesența stereotipului jucătorilor înrăiți din online. Vocea lui subțire este echivalentul fonic al unui pumn care nu doare. Genul de voce care sună ca și când gura lui a fost îndesată în cavitatea sinusurilor cu mult timp în urmă de către bătăuși.

— Și aritmie cardiacă, spune medicul, cetoacidoză diabetică, diabet, despre care probabil că nici nu știa că îl are și pe care în mod sigur nu îl trata în niciun fel și care îi făcea sângele cam de aceeași grosime și consistență cu budinca instant.

Axman din viața reală se dovedește a fi stilat și elegant – combinația de pantaloni scurți, strâmți, și maiou și brațele sale bronzate care sunt musculoase, dar nu exagerat, și pantofii lui de pânză, fără șosete, și părul său ondulat moderat, care imploră să fie ciufulit jucăuș, toate dau impresia că s-ar fi îmbrăcat dintr-un fel de manual de instrucțiuni oferit numai bărbaților homosexuali tineri și la modă. În curând va descoperi sexul și apoi se va întreba de ce și-a petrecut vreodată atâta timp jucând jocuri video.

— Deci eram cu toții acolo, spune Axman, pe stâncile de deasupra Capului Mistwater. Știi locul?

Samuel încuviințează. Este un loc de pe harta din *Elfquest,* cel mai sudic punct de pe continentul vestic, locul în care Pwnage se pare că a avut criza medicală aproape fatală. Acolo l-a găsit Axman, avatarul său, gol și mort, și a observat statusul prelungit *AFK* al lui Pwnage, care înseamnă „away from keyboard” (plecat de la tastatură), iar Pwnage aproape că nu era niciodată, știa Axman, plecat de la tastatura lui. Așa că Axman a chemat autoritățile din viața reală, care s-au dus să cerceteze și au văzut prin ferestrele din față trupul lui Pwnage, prăbușit și inconștient lângă computer.

— Le-am spus tuturor să ne întâlnim la Mistwater, spune Axman pe jumătate în șoaptă ca să nu îl întrerupă pe medic. Am postat online. Veghe cu lumânări pentru Pwnage. A venit destul de multă lume. Poate treizeci de oameni. Toți elfi, desigur.

— Desigur, spune Samuel.

Are senzația că una dintre studentele mediciniste drăguțe trage acum cu urechea la conversația lor și simte acea senzație de jenă pe care o are ori de câte ori cineva din lumea reală descoperă că asta face el în timpul liber: joacă *Elfquest.*

— Toți elfii ăia stăteau acolo cu lumânările aprinse. Și cu excepția unui tip din spate care dansa break-dance și nu prea lua parte, a fost o scenă sobră și frumoasă și îndoliată.

— … și o erupție pe brat care ar fi fost destul de grav să fie, dar din fericire nu a fost, fasceită necrozantă, spune medicul.

Domul capului său neted strălucește. Face camera să pară mai mare, în același fel cum o oglindă ar putea avea același efect.

— Dar uite care-i chestia, spune Axman și strânge cămașa lui Samuel și trage ușor de ea ca pentru a menține atenția lui Samuel și a-și exprima propria agitație. Am postat planurile pentru veghea online, în forumul Doar Elfi. Dar se pare că erau și niște troli care l-au văzut.

— Troli?

— Da, orci.

— Stai, troli sau orci?

— Orci care trolau. Știi ce vreau să spun. Niște jucători orci au văzut știrea despre veghea la lumina lumânării și au repostat-o pe forumul Doar Orci, ceea ce desigur că nu am văzut pentru că nu le citesc forumurile pentru că am și eu o onoare în sensul acesta.

Motivul pentru care aparatul care monitorizează bătăile inimii nu piuie este pur și simplu acela că aparatele care monitorizează bătăile inimii din viața reală nu piuie, se decide Samuel. Asta trebuie să fie un efect de la Hollywood, un fel de a raporta publicului ce se întâmplă în pieptul pacientului. Aparatul care monitorizează bătăile inimii atașat de Pwnage doar imprimă încet o linie zimțată pe o hârtie îngustă care se adună ca o bandă dintr-o casă de marcat.

— Așa că, fără ca noi să știm, spune Axman, în timp ce ne adunam pe stâncile de deasupra Capului Mistwater, orcii se ascundeau într-o peșteră din nord. Și chiar în mijlocul ceremoniei noastre, despre care trebuie să spun că era, cu excepția tipului care dansa break-dance și care mai târziu și-a dat jos toate hainele și a țopăit mult, foarte sobră și frumoasă și tăcută, chiar în mijloc, chiar când țineam un discurs despre ce tip grozav e Pwnage și cum sperăm cu toții că se va face bine în curând și îi îndemnam pe oameni să scrie felicitări cu urări de sănătate și le dădeam adresa spitalului ca să poată să scrie felicitări adevărate de hârtie, dintr-odată acești orci apar din copaci și încep să ne omoare.

Studenta medicinistă atrăgătoare pare să-și ronțăie creionul ca să își ascundă zâmbetul sau mai degrabă chicotitul generat de faptul că trăgea cu urechea la această conversație anume. Sau pentru că era fumătoare și acesta este unul dintre acele lucruri pe care tind să le facă fumătorii care au aceste ticuri inconștiente și fixații orale. Capul medicului are acea calitate lustruită a unei mingi noi de bowling, încă înfășurată în țipla sa protectoare.

— Deci toate alarmele noastre de orci se declanșează și ne întoarcem cu toții să ne luptăm cu ei, spune Axman. Doar că nu ne putem lupta cu ei. Știi de ce nu ne putem lupta cu ei?

— Pentru că toți țineți lumânări?

— Pentru că toți ținem lumânări.

Faptul că medicul nu are nici măcar sprâncene sau gene este o calitate neliniștitoare pe care Samuel o identifică după câteva minute. Înainte de asta, era ca și când tipul părea ciudat dintr-un motiv pe care nu îl putea identifica precis.

— Așa că orcul acesta începe să se lupte cu mine, spune Axman, iar eu mă balansez spre el instinctiv și îl lovesc, dar desigur că îl lovesc cu o lumânare, ceea ce desigur că provoacă

zero daune și îl face să ROFL iar și iar. Așa că deschid panoul de control și aleg ecranul personajelor și aleg lumânarea și apoi îmi găsesc sabia în ecranul de inventar și apoi apăs de două ori ca să le schimb și jocul spune: „Ești sigur că vrei să schimbi obiectele?” și în tot acest timp orcul mă ciopârțește în două, încet, cu toporul lui, lovind cu lejeritate și eu doar stau acolo ca un copac complet neajutorat, pentru că nu pot să-l opresc și eu sunt în joc spunând: „Da, vreau să schimb obiectele! Da, sunt al dracului de sigur!” La izbucnirea bruscă a lui Axman, medicul și studenții privesc cu aceste expresii de dispreț care arată cât de repede ar fi aruncat afară de aici dacă nu ar fi salvat viața pacientului despre care vor scrie un articol neobișnuit de jurnal.

— Deci, oricum, spune Axman, acum mai încet, în cele din urmă nu am timp nici măcar să schimb armele pentru că sunt complet mort înainte să termin procesul. Așa că fantoma mea învie la cel mai apropiat cimitir și eu alerg fantoma înapoi la cadavrul meu și revin la viață și știi ce se întâmplă?

— Orcii sunt încă acolo.

— Orcii sunt încă acolo și eu încă țin o nenorocită de lumânare.

— … și acidoză lactică, spune medicul, acum mai apăsat, încercând să vorbească peste Axman, și hipertiroidism, rentenție urinară, anginã.

Lipsa completă de păr a medicului începe să pară clinică și nu estetică, de parcă ar suferi de o tulburare genetică de care probabil că toți copiii și-au bătut joc în copilăria lui, ceea ce îl face pe Samuel să se simtă puțin vinovat pentru că se holbează.

— Și asta se întâmplă poate de douăzeci sau treizeci de ori, spune Axman. Mă întorc înapoi în corpul meu, înviu din nou și în câteva secunde sunt ucis. Și aceeași chestie de mai multe ori. Aștept ca orcii să se sature, dar asta nu se întâmplă niciodată. În sfârșit, mă înfurii atât de tare încât mă deconectez și postez un mesaj furios, uriaș, pe forumul Doar Orci, unde spun că modul de a se comporta al orcilor care ne-au stricat veghea este de nescuzat și imoral. Am spus că toate conturile lor ar trebui interzise și că ar trebui să-și ceară scuze personal față de toată lumea din breasla noastră. Asta a stârnit o dezbatere destul de mare.

— Care este consensul?

— Orcii au spus că manevra lor a fost potrivit de *orcoasă.* Au

spus că a ne ucide în timpul priveghiului nostru e exact comportamentul pe care ar trebui să îl aibă orcii în lumea jocului. Am spus că uneori lumea jocului și lumea reală se suprapun în anumite locuri în care lumea reală ar trebui să aibă întâietate, ca de exemplu în timpul unui priveghi tăcut unde prietenii își jelesc amicul lor lider de raiduri și grav bolnav. Ei spun că avatarurile lor de orc nu știu ce este această „lume reală" de care vorbesc eu și pentru ei lumea din *Elfquest* este singura care există. Eu le spun că, dacă asta e adevărat, atunci ei nici nu ar fi știut vreodată despre priveghi de la bun început pentru că ei nu au laptopuri pentru orci de unde să acceseze forumurile Online Doar Elfi și chiar dacă ar avea, nu ar înțelege ce scrie acolo pentru că orcii nu pot să citească în engleză.

— Toate astea par foarte complicate.

— A deschis această mare problemă metafizică despre cât de mult din lumea reală pui în paranteze atunci când joci *Elfquest.* Majoritatea membrilor breslei noastre își iau o săptămână liberă de la raiduri ca să se gândească la problema asta.

— Te-ai mai conectat la loc?

— Încă nu. Elful meu este încă pe acea stâncă. Dezmembrat.

— Jur pe Dumnezeu, spune medicul, că este pentru prima dată când văd că un embolism pulmonar este *cel mai puțin grav* lucru de care suferă cineva. În comparație cu tot ce se întâmplă aici, anticoagulantul pe care l-am administrat pentru embolism a fost o soluție ușoară.

Samuel simte micul bâzâit al telefonului în buzunar care semnalează un nou e-mail. Vede că este de la mama lui. În ciuda înțelegerii lor, ea a scris. Se scuză și iese pe hol ca să îl citească.

> *Samuel,*
>
> *Știu că am spus că nu ar trebui să fac asta, dar m-am răzgândit. Dacă întreabă poliția, te rog spune-le adevărul. Nu am rămas în Londra. Nu m-am dus în Jakarta. M-am dus în Hammerfest. Este în Norvegia, cel mai nordic oraș din lume. Este incredibil de izolat și puțin populat. Ai crede că mi se potrivește. Îți spun toate acestea pentru că m-am decis să nu rămân. Am întâlnit niște oameni care m-au convins* să *mă întorc acasă. Îți voi explica mai târziu.*

De fapt, Hammerfest nu mai este cel mai nordic oraș din lume, tocmai am descoperit. Tehnic este al doilea cel mai nordic.

Există un loc numit Honningsvaag, care este tot în Norvegia și care este puțin mai la nord și care s-a declarat oraș în urmă cu câțiva ani. Dar cu o populație de cam trei mii de oameni, abia poți să spui că este un „oraș”. Așa că dezbaterea continuă. Majoritatea oamenilor din Hammerfest sunt prietenoși cu toată lumea, cu excepția oamenilor din Honningsvaag, pe care îi consideră uzurpatori și ticăloși.

Ce chestie, nu?

În orice caz, Hammerfest este distant și izolat. O să am nevoie de câteva zile să ajung acasă.

Între timp, vreau să te duci și să-l găsești pe prietenul tău Periwinkle.

Spune-i să îți zică adevărul. Meriți niște răspunsuri. Spune-i că ți-am zis eu să îți spună totul. Ar trebui să știi că el și cu mine ne știm de mult timp.

Ne-am întâlnit în facultate. Eram îndrăgostită de el. Dacă vrei dovezi, mergi înapoi în apartamentul meu. Pe raft este o carte groasă de poezie, colecția Ginsberg. Vreau să cauți în cartea aceea.

Vei găsi o fotografie. Am ascuns-o acolo cu mulți ani în urmă. Te rog să nu fii furios pe mine când o vei găsi. În curând vei avea toate răspunsurile pe care le vrei și atunci adu-ți aminte că tot ce am încercat să fac a fost să ajut. Am făcut-o stângaci, dar am făcut-o pentru tine.

Cu dragoste,

Faye

Samuel îi mulțumește lui Axman și îi spune să îi dea de veste odată ce se trezește Pwnage. Pleacă de la spital și conduce cu viteză spre Chicago. Intră în apartamentul mamei sale prin ușa încă distrusă. Găsește cartea și începe să o frunzărească, ținând-o cu susul în jos și scuturând-o. Are mirosul acela de carte veche, uscat și prăfos. Paginile sunt îngălbenite și par fragile pe vârfurile degetelor sale. Din ea flutură o fotografie care aterizează pe podea cu fața în jos. Pe spate este semnată:

Lui Faye, în luna ta de miere, cu dragoste, Al.

Samuel o ridică. Este aceeași fotografie pe care a văzut-o la știri. Este mama lui cu ochelarii ei mari și rotunzi. În spatele ei este Alice, cu o privire serioasă și mortală. Dar această fotografie este întreagă. Nu a fost tăiat nimic. El vede bărbatul de care se sprijină mama lui, părul lui mare și negru, felul în care se uită pieziș și isteț spre cameră, cu ochii plini de pozne. Este atât de tânăr și chipul lui este pe jumătate umbrit, dar este evident. Samuel a mai văzut acel chip. Este imaginea leită a lui Guy Periwinkle.

3.

Biroul lui Guy Periwinkle din centrul Manhattanului se află la etajul douăzeci, în colțul din sud-vest, spre districtul financiar. Două ziduri întregi sunt numai din sticlă. Ceilalți pereți sunt vopsiți într-o nuanță cenușie neutră. Un birou mic în mijlocul camerei, un singur scaun rotitor. Pe pereți nu sunt opere de artă, nu sunt fotografii de familie, nicio statuetă sau plantă, nimic pe birou în afară de o singură foaie de hârtie. Estetica de aici este cu mult dincolo de minimalism – mai mult un fel de negare călugărească. Singurul obiect decorativ din tot acest spațiu mare este o singură reclamă înrămată pentru un fel de nou produs din chipsuri de cartofi. Noul chip are forma unei mici torpile în loc de forma mai tradițională de triunghi sau cerc. Reclama este dominată de o fotografie a unui bărbat și a unei femei al căror entuziasm exoftalmic de a mânca aceste chipsuri poate fi descris foarte bine drept maniacal. Deasupra lor este o casetă de text scrisă cu litere groase, tridimensionale, în care scrie: TREBUIE SĂ-ȚI REVITALIZEZI OBICEIUL GUSTĂRILOR? Reclama este cam de mărimea unui afiș de film. Arată nelalocul său în rama sa luxoasă, aurie. Samuel așteaptă de douăzeci de minute, mergând prin cameră ca o boabă de fasole care se agită în păstaie, de la fereastră la reclamă și înapoi, studiind fiecare lucru cât de mult poate înainte ca agitația lui să-l tulbure și să simtă nevoia de a da din picioare. A plecat spre New York imediat din apartamentul mamei sale. Este a doua oară în viața lui când a condus de la Chicago la New York și sentimentul de

déjà-vu este atât de puternic acum, încât simte această groază tăcută în fundal: ultima oară când a mers la New York, lucrurile nu s-au terminat bine. Și este imposibil să nu își amintească de asta acum, pentru că atunci când privește pe fereastra biroului lui Periwinkle vede, la câteva cvartale spre est, acea clădire veche și cunoscută, cea subțire și albă, cu gargui aproape de vârf: clădirea de pe Liberty Street 55. Clădirea lui Bethany. Se holbează la clădire și se întreabă dacă acum ea este acolo, poate chiar privește aici, în direcția lui Samuel, la toată agitația de dedesubt. Pentru că, între clădirea lui Bethany și cea a lui Periwinkle, jos de tot, la nivelul străzii, este parcul Zuccotti – deși „parc” este un termen generos pentru acest mic petic de beton care nu este mai mare decât câteva terenuri de tenis, unde de săptămâni întregi se adună protestatari. Samuel s-a luptat să înainteze prin mulțime ca să ajungă la clădire. SUNTEM CEI 99 LA SUTĂ, scrie pe semnele lor. ACEST SPAȚIU E OCUPAT. De deasupra, el vede marea masă de oameni, bulele de nailon de un albastru fluorescent al corturilor lor, cercul de tobe de pe margine, ceea ce este singurul lucru pe care îl aude de la protest de aici, de sus, de la etajul douăzeci: bătaia nesfârșită, de neoprit, a tobelor.

Se întoarce înapoi la reclamă. Noile chipsuri de cartofi în formă de torpilă vin în cupele lor speciale de plastic în care sunt servite cu sosuri cu tot, precum iaurtul. Felul în care cuplul se uită la chipsuri în anticiparea consumării lor este atât de maniacal, încât seamănă aproape cu groaza.

Se deschide ușa și în sfârșit apare Periwinkle. El poartă costumul său cenușiu obișnuit și cravata colorată – azi turcoaz. Părul lui este proaspăt vopsit și este negru și lucios. El îl vede uitându-se la posterul cu chipsurile de cartofi și spune:

— Reclama aceea îți spune tot ce trebuie să știi despre America secolului douăzeci și unu.

Se așază la birou pe scaunul său și se rotește până ajunge cu fața spre Samuel.

— Tot ce trebuie să știu ca să îmi fac treaba este chiar aici, spune el, arătând spre poster. Dacă înțelegi subtextul acestei reclame, poți cuceri lumea.

— Este o prostie de chips de cartof, spune Samuel.

— Desigur că este o prostie de chips de cartof. Acea expresie e ceea ce ador: „obiceiul gustărilor”.

Afară, bătaia tobelor se intensifică și apoi se disipează într-o logică muzicală improvizațională.

— Se pare că îmi scapă, spune Samuel, geniul.

— Gândește-te! De ce mănâncă cineva o gustare? De ce este o gustare necesară? Răspunsul – și am făcut un milion de studii despre asta – este pentru că viețile noastre sunt pline de plictiseală și corvoadă și o trudă nesfârșită și avem nevoie de o mică picătură de plăcere ca să alungăm întunericul care se adună. Astfel, ne oferim o gustare. Dar aici e chestia, continuă Periwinkle, iar ochii îi strălucesc, chiar și lucrurile pe care le facem ca să scăpăm de rutină *devin un obicei.* Chiar și lucrurile pe care le facem ca să evadăm din tristețea din viețile noastre au devenit ele însele triste. Ceea ce recunoaște această reclamă este că ai mâncat toate aceste gustări și cu toate astea nu ești fericit și te-ai uitat la toate aceste emisiuni și tot te simți singur și te-ai uitat la toate aceste știri și totuși lumea nu are sens și ai jucat toate aceste jocuri și totuși melancolia se scufundă din ce în ce mai adânc în tine. Cum evadezi?

— Cumperi un chips nou.

— Cumperi un chips în formă de proiectil! Acesta este răspunsul. Ceea ce recunoaște această reclamă este ceva ce deja bănuiești în adâncul tău și față de care ai o teamă existențială: consumerismul este un eșec și nu vei găsi niciodată niciun sens acolo, indiferent cât de mulți bani cheltui. Așa că marea provocare pentru oamenii ca mine este să-i conving pe oamenii ca tine că problema nu este sistemică. Nu gustările îți dau un sentiment de vid, este faptul că *nu ai găsit încă gustarea potrivită.* Problema nu e că televizorul este un substitut slab pentru conexiunea umană, ci că nu ai găsit încă emisiunea potrivită. Problema nu este că politica este falimentată și fără speranță, ci că încă nu ai găsit politicianul potrivit. Și această reclamă o spune direct. Jur pe Dumnezeu că este ca și cum a-i juca poker cu cineva care își arată cărțile și, din cauza personalității sale, tot joacă la cacealma.

— Nu am venit aici să vorbesc exact despre asta.

— Dacă stai să te gândești, este o treabă eroică. Ce fac eu. Este singurul lucru la care mai este bună America. Noi nu facem gustări. Specialitatea noastră este să facem noi feluri de a ne gândi despre gustări.

— Deci este patriotic, atunci. Ești un patriot.

— Ai auzit vreodată de picturile rupestre din Chauvet?

— Nu.

— Sunt în sudul Franței. Cele mai vechi picturi găsite acolo vreodată. Vorbim cam de treizeci de mii de ani. Scene tipice din Paleolitic – cai, vite, mamuți, chestii de genul acesta. Niciun desen cu oameni, cu excepția unui singur desen al unui vagin, la ce le-o fi folosit. Chestia foarte interesantă este ce s-a întâmplat când au datat cu carbon locul. Au găsit desene în aceeași încăpere, pictate la interval de șase mii de ani. Arătau *identice.*

— Așa. Și?

— Și gândește-te la asta. Timp de șase mii de ani nu a existat niciun progres și nicio dovadă a vreunui impuls de a schimba ceva. Oamenii erau împăcați cu felul în care stăteau lucrurile. Cu alte cuvinte, aceștia nu erau oameni care treceau prin dezolare spirituală. Tu și cu mine avem nevoie de noi diversiuni zilnic. Acești oameni nu au schimbat nimic vreme de șaizeci de secole. Aceștia nu sunt oameni plictisiți de rutina lor în ceea ce privește gustările.

Bătaia tobelor de afară se accentuează pentru o clipă și apoi revine la un fel de bătaie rău-prevestitoare.

— Melancolia, spune Periwinkle, a trebuit inventată. Civilizația a avut acest efect secundar neintenționat, care este melancolia. Groaza. Rutina. Jalea. Și când s-au născut acele lucruri au apărut și oamenii ca mine, care să se ocupe de ele. Deci nu, nu este patriotism, este evoluție.

— Guy Periwinkle, apogeul evoluției.

— Înțeleg că vrei să fii sarcastic acum, dar un cuvânt precum *apogeu* nu are sens într-un context evoluționist. Ține minte că evoluția este lipsită de valori. Nu este ce e mai bun, este doar ceea ce supraviețuiește. Presupun că ai venit aici ca să vorbim despre mama ta?

— Da.

— Și unde este ea acum?

— În Norvegia.

Periwinkle se holbează la el o clipă, digerând această informație.

— Uau! spune el, în cele din urmă.

— Nordul Norvegiei, spune Samuel, în nordul îndepărtat.

— Sunt fără cuvinte, cred că pentru prima oară.

— Vrea ca tu să îmi spui adevărul.

— Despre ce?

— Despre tot.

— Tare mă îndoiesc de asta.

— Despre tine și ea.

— Sunt anumite lucruri despre care copiii nu trebuie să știe despre mamele lor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— V-ați cunoscut în facultate.

— Vreau să spun că mă îndoiesc serios că vrea ca tu să știi *totul.*

— Acesta a fost cuvântul ei. Acesta a fost cuvântul folosit de ea.

— Da, dar a vrut să spună la propriu? Pentru că sunt anumite lucruri…

— V-ați cunoscut în facultate. Ați fost iubiți.

— Asta zic și eu! Sunt anumite detalii, anumite lucruri sexuale de o natură sexuală pe care sunt sigur că mama ta nu a intenționat să le includ când a folosit la întâmplare cuvântul *totul.*

— Spune-mi adevărul, te rog.

— Anumite, să spunem, particularități indecente de jena cărora am fi aproape sigur de acord că ar trebui să fim scutiți, dacă înțelegi unde bat.

— Ai cunoscut-o pe mama mea în facultate, în Chicago. Da sau nu.

— Da.

— Cum ai cunoscut-o?

— În sens biblic.

— Vreau să spun, cum ai ajuns s-o întâlnești?

— Ea era o studentă nouă. Eu eram un erou al contraculturii. Pe atunci foloseam un alt nume. Sebastian. Sexy, nu? Și mult mai bun decât Guy. Nu poți să fii un erou al contraculturii *și* un Guy. Acel nume este mult prea banal. Oricum, mama ta s-a îndrăgostit de mine. S-a întâmplat. Și da, m-am îndrăgostit și eu de ea. Era o fată simpatică. Dulce și deșteaptă și plină de compasiune și complet neinteresată să facă oamenii să-i acorde atenție, ceea ce era neobișnuit pentru cercul meu social pe atunci, când până și opțiunile de garderobă ale prietenilor mei aveau un fel de subtext de genul: *Privește-mă!* Faye nu a fost niciodată atrasă de asta, ceea ce era înviorător. Oricum, eu tipăream un ziar numit *Chicago Free Voice.* Era chestia pe care

o citeau toți puștii porniți. Versiunea unei meme de internet de la finele anilor șaizeci, ca să mă exprim în termeni pe care i-ai putea înțelege.

— Nu pare tipic mamei mele să fie atrasă de așa ceva.

— Era un ziar cu multă influență. Serios. Poți să citești fiecare ediție la Muzeul de Istorie din Chicago. O să te oblige să porți niște mănuși mici și albe ca să le atingi. Sau le poți accesa pe microfilm. Toate au fost arhivate și transpuse pe microfilm.

— Mama mea nu este tocmai o persoană sociabilă. De ce s-a implicat în mișcarea de protest?

— Nu a intenționat s-o facă. Mai degrabă s-a nimerit să fie în mijlocul ei, să spunem așa. Știi măcar ce este un microfilm? Sau ești prea tânăr? Sunt mici bobine alb-negru pe care le bagi într-o mașină specială care suflă aer cald și face *cling-clanc* când întorci pagina. Foarte analog.

— S-a nimerit să fie în mijlocul ei din cauza ta?

— Din cauza mea și a lui Alice și acestui polițist care s-a amestecat, tipul acesta cu probleme serioase de gestionare a geloziei.

— Judecătorul Brown.

— Da. Asta a fost neașteptat, să dau din nou de el. Pe atunci, în ’68, el era un polițist care cred că voia cu adevărat să o omoare pe mama ta.

— Pentru că el credea că ea avea o aventură cu Alice, pe care el o iubea.

— Așa e! E corect totul, până și folosirea corectă a lui „pe care”. Felicitări! Acum continuă. Spune-mi ce știi! Spune-mi despre 1988. Au trecut douăzeci de ani și mama ta în sfârșit îl părăsește pe tatăl tău, te părăsește pe tine. Unde se duce? Spune-mi!

— N-am idee. Pleacă și trăiește în Chicago? În micul ei apartament?

— Gândește-te mai bine! spune Periwinkle.

El se apleacă în față pe scaunul lui, cu mâinile împreunate și puse pe birou.

— Într-o clipă, mama ta este la facultate, în toiul protestelor, în alta e măritată cu tatăl tău, vânzătorul de alimente congelate, trăind o viață sigură, în suburbii. Imaginează-ți cum trebuie să se fi simțit ea după toate aceste aventuri și droguri și sex despre care nu o să-ți dau detalii. Cât de mult ar fi putut ea să

reziste în rolul de soție a lui Henry înainte să înceapă să o ardă, decizia pe care nu a luat-o, viața pe care ar fi putut-o avea?

— A plecat la *tine*?

— A plecat la mine, Guy Periwinkle, erou al contraculturii.

El își întinde brațele ca și când ar dori o îmbrățișare.

— L-a părăsit pe tata pentru *tine*?

— Mama ta este genul de persoană care nu se simte niciodată ca acasă, indiferent unde se află. Ea nu l-a părăsit pe tatăl tău pentru mine, în sine. Ea l-a părăsit pe tatăl tău pentru că asta face ea, pleacă.

— Deci te-a părăsit și pe tine.

— Nu la fel de dramatic, dar da. Au fost niște urlete, niște dezgust din partea ei. A spus că îmi abandonam principiile. Erau anii optzeci. Mă îmbogățeam. Toată lumea se îmbogățea. Ea își dorea o viață cu cărți și poezie, dar asta nu era, să spunem așa, traiectoria carierei mele. Ea a vrut încă o șansă să trăiască radicalist, de vreme ce prima oară a dat-o-n bară. Presupun că la asta s-a referit când ți-a spus să-ți povestesc tot?

— Cred că trebuie să mă așez.

— Uite! spune Periwinkle, ridicându-se de pe scaunul său.

El se retrage spre fereastră și privește afară.

Samuel se așază și își freacă tâmplele simțind brusc ceva ce seamănă cu o migrenă sau o mahmureală sau o comoție cerebrală.

— Tobele de jos sună improvizat și haotic, spune Periwinkle, dar de fapt este o buclă. Trebuie doar să aștepți suficient de mult cât să se repete.

Sentimentul lui Samuel despre toate aceste noi informații este ca momentan trebuie să fie indiferent față de. Bănuiește că foarte curând va simți ceva foarte puternic. Dar acum nu poate decât să și-o imagineze pe mama lui cum își face curaj să plece la New York, doar ca să fie complet deziluzionată odată ce ajunge aici. El și-o imaginează făcând asta și se simte trist pentru ea. Ei doi sunt exact la fel.

— Bănuiesc că avansul meu gras pentru carte nu a fost o coincidență uriașă.

— Mama ta făcea niște investigații pe internet, spune Periwinkle. A aflat că erai scriitor. Sau că încercai să fii. M-a sunat și mi-a cerut o favoare. M-am gândit că cel puțin cu atât îi sunt dator.

— Dumnezeule mare!

— Îți cam sparge bula, nu-i așa?

— Chiar am crezut că am ajuns celebru prin propriile puteri.

— Singurii oameni care ajung celebri prin propriile puteri sunt ucigașii în serie. Toți ceilalți au nevoie de oameni ca mine.

— De exemplu, guvernatorul Packer, el are nevoie de cineva ca tine.

— Ceea ce ne aduce în prezent.

— Te-am văzut la televizor apărându-l.

— Sunt în campania lui. Sunt consultant.

— Asta nu este un conflict de interese? Lucrezi la campania lui în timp ce publici o carte despre el?

— Cred că încurci rolul tău aici cu vreun fel de jurnalism. Ceea ce tu numești conflict de interese, eu numesc sinergie.

— Deci în ziua în care mama l-a atacat pe guvernator, tu erai în Chicago, nu-i așa? Erai cu el. La strângerea de fonduri. La colecta lui.

— Acesta este termenul încântător de pitoresc folosit de el, da.

— Și în timp ce erai acolo, spune Samuel, ai programat și o întâlnire cu mine. La aeroport. Ca să îmi spui că mă dai în judecată.

— Pentru că ai eșuat complet să îți scrii cartea. Pentru că ai ratat complet contractul uriaș pe care ți l-am dat. Un contract pe care nu l-ai meritat de la bun început, aș putea adăuga acum, de vreme ce ne punem toate cărțile pe masă și toate astea.

— Și tu i-ai spus mamei mele despre această întâlnire cu mine, despre acest proces.

— După cum îți poți imagina, a fost destul de supărată că ți-a dat viața peste cap pentru a doua oară. A cerut să discute cu mine, înainte să mă văd cu tine. Cred că voia să mă convingă să nu fac asta. Am zis bine, hai să ne întâlnim în parc. Ea a cerut să ne întâlnim exact în același loc în care, cu mulți ani în urmă, poliția a aruncat în noi cu gaze lacrimogene. Uneori mama ta e o tocilară nostalgică.

— Și atunci tu ai apărut cu guvernatorul Packer.

— Corect.

— Ea trebuie să fi disprețuit cu adevărat că lucrai pentru cineva ca guvernatorul Packer.

— Păi, să vedem. Ea a dat cu piciorul căsniciei sale pentru un

vag idealism anti-*estabilishment.* Și Packer este cel mai *pro-estabilishment* candidat autoritarian care a existat vreodată. Deci este corect să spui că nu a fost încântată. Avea aceeași ură reflexivă față de el pe care o au majoritatea liberalilor înrăiți, comparându-l cu Hitler și așa mai departe, numindu-l fascist. Ea pur și simplu nu înțelege ce înțeleg eu.

— Aceasta fiind?

— Packer are înăuntru aceeași chestie ca oricine altcineva care candidează la președinție. De stânga sau de dreapta, toți sunt făcuți din același material. Doar că el este în formă de proiectil în loc de un chips.

Zgomotul tobelor de afară încetinește un moment și apoi se destramă. Totul se cufundă în tăcere pentru câteva secunde și apoi începe din nou cu acel ritm cunoscut *tumba-tumba-tumba-tumba.* Periwinkle ridică un deget.

— Aici se repetă, spune el.

— Tu *ai vrut* să se întâmple toate astea, spune Samuel. Ai vrut ca mama mea să reacționeze așa cum a făcut.

— Unii i-ar putea spune o crimă pasională, dar eu spun că i-am prezentat mamei tale o oportunitate.

— I-ai întins o capcană.

— Într-un singur moment, ea a avut ocazia să îți dea o poveste care ți-ar îndeplini contractul, să scape de obsesia că ți-a stricat viața din nou și să-i ofere candidatului meu un plus de vizibilitate foarte necesară. Câștig câștig câștig câștig câștig. Ai fi furios pe mine doar dacă nu ai vedea întreaga perspectivă.

— Nu-mi vine să cred.

— În plus, ține minte că eu doar am gândit-o. Mama ta a fost cea care chiar a luat acele pietre și le-a aruncat.

— Ea nu ținteа spre guvernatorul Packer. Ea ținteа spre *tine.*

— Eu mă aflam în anturajul lui, da.

— Și fotografia de la știri? Cea din 68, se rezema de tine, la protest. Ai avut o copie.

— Un cadou drăguț de la un mare poet.

— Te-ai tăiat din poză și ai dat-o la știri. Tu ai oferit fotografia și tu ai oferit informații despre arestarea mamei mele, despre care știai.

— Am adăugat ceva picant. Este ce am făcut dintotdeauna, la asta am fost bun mereu. Ar trebui să spun că atacul cu pietre al mamei tale a fost un gest sincer din partea ei. Cred că ea chiar

mă urăște cu adevărat. Dar după aceea noi doi am căzut de acord ca pentru a profita cel mai mult de situație, ar trebui să te ignore complet. Să nu îți spună absolut nimic. Astfel, nu ai avea de ales decât să fii de acord cu versiunea mea asupra evenimentelor. Că veni vorba?

Periwinkle ia o carte de pe raftul din spatele biroului său și i-o întinde lui Samuel. E o carte simplă, albă, cu litere negre pe copertă: *Atacatoarea lui Packer.*

— Asta este o copie în avans, spune Periwinkle. I-am pus pe scriitorii mei să o pregătească. O să am nevoie să-ți pui numele pe cartea asta. Altfel vom trebui să-i dăm înainte cu acel proces al nostru, din păcate pentru tine. Pe biroul meu este o foaie de hârtie care spune asta într-un limbaj avocățesc năucitor. Te rog, semneaz-o.

— Presupun că această carte nu este foarte blândă cu ea.

— O atacă intim, public. Cred că asta a fost propunerea *ta. Atacatoarea lui Packer.* Bun titlu. Prinde, fără să fie îngâmfat. Dar sunt atașat mai ales de subtitlu.

— Care este?

— *Povestea nespusă a celei mai celebre radicaliste de stânga a Americii, spusă de către fiul pe care l-a abandonat.*

— Nu cred că pot să-mi pun numele pe asta.

— Multe dintre cărțile de nonficțiune se vând prin puterea subtitlurilor. S-ar putea să nu știi asta.

— Nu pot s-o fac, nu cu conștiința împăcată. Nu m-aș simți corect, să-mi pun numele pe cartea aceea.

— Și să ruinezi ce, reputația pe care am inventat-o pentru tine?

— Este ea cu adevărat cea mai cunoscută radicalistă de stânga din America?

— O vindem ca o biografie. Genul permite puțin spațiu de negociere.

— Dar acum cartea mi se pare, știi, falsă.

— Aceasta este, desigur, alegerea ta. Dar dacă nu îți pui numele pe cartea asta, atunci continuăm cu acțiunea în justiție împotriva ta și mama ta rămâne o fugară. Observă că nu îți spun ce să faci, doar îți arăt două căi, iar una dintre ele sper că este alegerea evidentă dacă nu ești complet nebun.

— Dar cartea *nu spune adevărul.*

— Și de ce ar trebui să conteze asta pentru noi, mai exact?

— Mi se pare că m-ar ține treaz noaptea. Simt că ar trebui să rezistăm impulsului de a publica lucruri de-a dreptul false.

— Ce e adevărat? Ce e fals? În caz că nu ai observat, lumea a cam renunțat la vechea idee din Iluminism despre a compune adevărul pe baza datelor observate. Realitatea este prea complicată și înspăimântătoare pentru asta. În schimb, este mult mai ușor să ignori toate datele care nu se potrivesc cu preconcepțiile tale și să crezi toate datele care se potrivesc. Eu cred ce cred și tu crezi ce crezi și suntem de acord să nu fim de acord. Este toleranța liberală care se întâlnește cu negarea din Evul Mediu. Este foarte la modă acum.

— Sună groaznic.

— Suntem mai fanatici din punct de vedere politic decât oricând, mai zeloși din punct de vedere religios, mai rigizi în gândire, mai puțin capabili de empatie. Felul în care vedem lumea este totalizator și de neclintit. Evităm cu totul problemele pe care le implică diversitatea și comunicarea mondială. Astfel, nimănui nu îi pasă despre idei învechite precum adevărat sau fals.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Poate că la propriu, singurul lucru pe care ar trebui să-l faci acum este să te gândești.

— O să te anunț, spune Samuel, acum în picioare.

— Cel mai rău lucru posibil pe care l-ai putea face acum este să examinezi situația și să încerci să te hotărăști ce este *corect.*

— Te sun eu.

— Ascultă, Samuel, serios, vocea experienței aici? Este o povară teribilă să fii idealist. Decolorează tot ce vei face mai târziu. Te va bântui constant, tot timpul pe măsură ce devii persoana inevitabil cinică, adică ceea ce lumea îți cere să fii. Renunță la asta acum, idealismul, a face lucrul corect. Așa nu vei avea ce să regreți mai târziu.

— Mersi. Păstrăm legătura.

4.

În afara clădirii lui Periwinkle, trotuarele urlă. Noua preocupare a celor care ocupă în prezent parcul Zuccotti este că

poliția amenință să pună în aplicare deciziile municipale care interzic ocuparea parcurilor. Polițiștii stau la marginea parcului și privesc, în timp ce protestatarii se apropie într-o adunare generală și vorbesc deschis despre avantajele și dezavantajele de a se supune poliției. Deci este o zi încordată. În plus, mai este chestia tobelor: oamenii se plâng de asta, de bătaia tobelor până târziu în noapte, vecini mai ales, familii care locuiesc în zonă și au copii cu ore de culcare timpurii și afaceri locale, care până acum au fost destul de primitoare și au lăsat protestatarii să folosească toaletele lor, dar care vor da înapoi dacă tobele nu se opresc imediat. Într-un capăt al parcului se află cercul de tobe, în celălalt capăt este cortul multimedia și platforma vorbitorului și biblioteca și adunarea generală în ceea ce pare să fie supraegoul identității tobosarilor. Cineva discută acum chestiunea tobelor, un tânăr într-o jachetă sport cu aspect demodat care spune câteva cuvinte și se oprește în timp ce acele cuvinte sunt strigate de oamenii aflați cel mai aproape de el, care sunt din nou strigate de cei din zona următoare în spate și tot așa într-un mare val, un sunet care începe încet și apoi este amplificat repede și amplificat din nou, ca un ecou care călătorește înapoi în timp. Asta este necesar pentru că protestatarii nu au microfoane. Orașul a interzis dispozitivele de amplificare a sunetului, invocând legile liniștii publice. Nimeni nu știe de ce nu au arestat încă niciun tobosar.

Vorbitorul spune acum că el sprijină complet tobosarii și crede că protestul ar trebui să fie un gen de eveniment incluziv, într-un cort mare, unde toți sunt bine-veniți și el înțelege că oamenii se exprimă politic în diverse feluri și că nu toată lumea se simte confortabil aici să vorbească rațional și democratic la „microfonul poporului” și unii oameni preferă ca mesajul lor să preia o *calitate mai abstractă,* să spunem, decât propunerile de politici și documente cu puncte de discuție și manifeste cu diverși pași pe care acest grup le-a scris eroic printr-un aparat cu o abordare spre consens, lent și anevoios, și sub o lipsire de libertate incredibilă care include supraveghere constantă din partea poliției și judecata presei și de asemenea vorbitul peste sunetele cercului de tobe, ar putea adăuga, dar asta e în regulă și ei ar trebui să îmbrățișeze diversitatea în toate formele sale și să fie recunoscători că atât de multe tipuri de oameni diferiți s-au alăturat protestului lor, dar el trimite o propunere ca grupul

colectiv care ocupă spațiul să-i întrebe pe tobosari dacă nu vor să facă o pauză cam pe la ora nouă sau așa ceva, noaptea, vă rog, pentru că oamenii trebuie să doarmă și toți sunt cu nervii întinși la maximum acolo și este destul de greu să dormi în corturi pe beton fără nenorocitele de tobe toată noaptea. El propune asta adunării generale pentru consens. Multe mâini sunt ridicate în aer, cu degetele răsucinde. În absența opoziției directe, moțiunea pare să treacă, până când cineva sugerează că nu au auzit părerea tobosarilor și trebuie să auzim părerea tobosarilor, pentru că, chiar dacă nu suntem de acord cu tobosarii, este important să obținem perspectiva tuturor aici și punctul de vedere al fiecăruia și să nu fim cam fasciști și, între ghilimele, „să le-o băgăm pe gât” sau ceva. Mormăieli din multe zone. Cu toate astea, este trimis un emisar către cercul tobosarilor în căutarea unui reprezentant.

Samuel privește toate astea într-un fel de amețeală lipsită de vlagă. El se simte atât de separat de ce se întâmplă aici, atât de singur și fără speranță. Acești oameni par să aibă un simț al scopului pe care el l-a pierdut complet. Ce faci când descoperi că viața ta de adult este un fals? Tot ce crezuse că a realizat – publicația, contractul de carte, slujba de profesor – el le-a obținut doar pentru că cineva îi era dator maniei sale cu o favoare. Nu a câștigat niciodată nimic din toate astea. E un fals. Și așa se simte un fals: golit. Se simte gol. Sfârtecat. De ce niciunul dintre acești oameni nu îl observă? Tânjește să vină la el cineva din mulțime să vadă expresia bântuită de care e sigur că se vede pe fața lui acum și să îi spună: „Pari să treci printr-o durere copleșitoare, cum te pot ajuta?” Vrea să fie văzut, vrea să fie recunoscut. Apoi recunoaște asta drept o dorință copilărească, echivalentul de a-i arăta lui mami zgârietura ca să o sărute și să treacă. Maturizează-te, își spune în sinea lui.

— Referitor la chestiunea poliției, spune vorbitorul, schimbând subiectele în timp ce așteaptă ca un tobosar să nu mai bată la tobe și să le vorbească.

— Referitor la chestiunea poliției, repetă mulțimea.

Samuel pleacă mai departe, rătăcind pe Liberty Street, parcurge cele două cvartale spre clădirea de apartamente unde locuiește Bethany. Stă acolo și se uită în sus la ea. Nu știe ce caută. Clădirea arată neschimbată în cei șapte ani de când a fost ultima oară aici. Crede că este inadmisibil ca locurile din

cele mai importante momente din viață să continue să arate ca ele însele, neafectate, simple fapte care rezistă imprimării poveștilor care se întâmplă în jurul lor. Ultima oară când a fost aici, ea îl aștepta în dormitor, dorindu-și ca el să îi anuleze căsătoria.

Chiar și acum, nu se poate gândi la asta fără să fie inundat de acel șuvoi familiar de amărăciune și regret și furie. Furie pe sine însuși, pentru că a făcut ce a vrut Bishop să facă, furie pe Bishop, pentru că i-a cerut să o facă. Samuel a retrăit acel moment de atât de multe ori, a fantazat atât de des despre asta: a citit scrisoarea lui Bishop și apoi a pus-o cu gravitate pe blatul din bucătărie. A deschis ușa de la dormitor și a găsit-o pe Bethany care stătea pe pat și îl aștepta, pe chipul ei dansau umbrele proiectate de trei lumânări de lângă pat, mica lor strălucire de chihlimbar fiind singura lumină din toată camera aceea mare. Și, în visurile lui, se duce la ea și o îmbrățișează și sunt în sfârșit împreună și ea îl părăsește pe groaznicul Peter Atchinson și se îndrăgostește de Samuel, iar pentru Samuel, totul cu privire la acești ultimi șapte ani se schimbă. Ca într-unul din acele filme despre călătoria în timp, în care eroul se întoarce în prezent și are parte de finalul fericit care era mereu imposibil în viața lui anterioară. Când Samuel era copil și citea un roman *Choose Your Own Adventure,* păstra un semn de carte în locul unde trebuia luată o decizie foarte dificilă, astfel încât, dacă povestea nu continua bine, se putea întoarce și putea să încerce din nou.

Își dorea mai mult decât orice ca viața să fie astfel.

Acesta este momentul unde ar pune semn de carte, văzând-o pe Bethany frumoasă și luminată de lumânări. Ar lua o altă decizie. Nu ar face ce a făcut de fapt, adică să spună: „Îmi pare rău, nu pot”, pentru că a simțit că era datoria lui să-l onoreze pe Bishop, care era mort și astfel nu mai avea nevoie de onoare. Abia mult mai târziu Samuel și-a dat seama că nu pe Bishop îl onora, ci rana cea mai desfigurantă a lui Bishop. Orice se întâmplase între Bishop și directorul de școală, orice îl bântuise pe Bishop în copilărie, a continuat să îl bântuie peste mări și într-un război și asta l-a determinat să scrie scrisoarea. Nu datoria, ci vechea și simpla ură, autodetestarea, teroarea. Și onorând-o, Samuel l-a dezamăgit încă o dată pe Bishop.

Samuel nu și-a dat seama de asta decât mult mai târziu, dar

simțise asta la vremea respectivă, simțise că lua decizia greșită. Chiar și când cobora cu liftul, chiar și când se îndepărta de clădirea de pe Liberty Street 55, el își spunea în sinea lui *întoarce-te, întoarce-te.* Și chiar după ce și-a găsit mașina și a plecat din oraș și a condus toată noaptea prin întunericul din Midwest, el continua să spună: *întoarce-te, întoarce-te.*

O lună mai târziu povestea a apărut în *Times,* pe pagina nunților, căsătoria lui Peter Atchinson și Bethany Fall. Un guru al finanțelor și o violonistă. O legătură între artă și bani. *Times* a adorat povestea. S-au întâlnit în Manhattan, unde mirele lucra pentru tatăl miresei. Se vor căsători în Long Island, la reședința privată a unui prieten al familiei miresei. Mirele este specializat în managementul riscului și piețele de metale prețioase. Luna de miere este planificată și implică o călătorie cu iahtul și un tur al insulelor. Mireasa își păstrează numele.

Da, lui i-ar plăcea să se întoarcă în acea noapte și să ia o altă decizie. Ar vrea să șteargă acești ultimi câțiva ani – ani care, așa cum îi vede acum, sunt lungi și imperceptibili și monotoni și furioși. Sau poate că ar vrea să se întoarcă și mai mult în trecut, suficient de mult cât să îl revadă pe Bishop, să îl ajute. Sau să o convingă pe Faye să nu plece. Dar chiar și așa nu ar fi suficient de mult în timp cât să recupereze ce a pierdut, ce a sacrificat față de influența brutală a mamei sale, acea parte reală din el care a fost îngropată când el a început să încerce să-i facă pe plac. Ce fel de persoană ar fi devenit dacă instinctele sale nu ar fi țipat la el că mama lui urma să plece peste câteva momente? A fost el vreodată liber de acea greutate? A fost el vreodată *el însuși* la modul autentic?

Acestea sunt întrebările pe care le pui când totul se destramă. Când brusc recunoști nu doar că trăiești o viață pe care nu ți-ai dorit-o niciodată, dar te și simți asaltat și pedepsit de viața pe care o ai. Începi să cauți acele căi greșite timpurii. Ce moment te-a condus în labirint? Începi să crezi că intrarea în labirint ar putea fi și ieșirea și dacă poți identifica momentul în care ai dat greș, atunci poți să faci o uriașă corecție de direcție și să te salvezi.

Motiv pentru care Samuel crede că, dacă o poate vedea din nou pe Bethany și poate să reînvie un fel de relație cu ea, chiar și una de prietenie platonică, atunci el ar putea să recupereze ceva important, că poate ar putea să se îndrepte. Aceasta este

starea în care se află el, în care acest gen de logică are sens, încât crede că singurul răspuns acum este să se ducă înapoi, să apese butonul de resetare a vieții sale – o manevră aridă pe care începe să o înțeleagă și de care are nevoie să se întâmple urgent când stă în fața clădirii lui Bethany și telefonul îi bâzâie cu un nou e-mail de la șefa lui care îi tulbură și mai tare spiritul când îl citește – *Vreau să te anunț că a fost confiscat computerul din biroul tău și va fi prezentat drept dovadă în procesul departamentului de afaceri interne al facultății împotriva ta* – iar el aude vocea lui Bishop în urechea lui în acea zi în care mama lui Samuel a plecat și Bishop i-a spus că asta era o oportunitate să devină o persoană nouă, o persoană mai bună, iar asta își dorește Samuel să fie acum, chiar foarte mult. Mai bun.

Intră în clădirea de pe Liberty Street 55. Îi spune paznicului din holul liftului să îi transmită un mesaj lui Bethany Fall. Își lasă numele și numărul de telefon. Spune că este în oraș și întreabă dacă ar vrea să se întâlnească. Și după aproximativ douăzeci de minute, în timp ce se plimbă fără țintă spre nord, pe Broadway, pe lângă magazinele de îmbrăcăminte din Soho din care se scurge în afară, pe trotuar, muzică dance, dar și aer condiționat, primește un mesaj de la Bethany: *Ești în oraș! Ce surpriză!*

Se pare că e la repetiții care se vor termina în curând și oare el vrea să se întâlnească și să ia prânzul împreună? Ea sugerează Morgan Library. Înăuntru este un restaurant. Vrea să-i arate ceva.

Și așa se trezește pe Madison Avenue în fața unei vile somptuoase de piatră, fosta casă a lui J.P. Morgan, titanul american al băncilor și industriei. Înăuntru, locul pare proiectat să-i facă pe vizitatori să se simtă mici – în statură, intelect și buzunar. Camere cu tavane înalte de zece metri, pictate elaborat cu imagini inspirate de cele ale lui Rafael din Vatican, sfinții fiind înlocuiți aici de eroi mai seculari: Galileo, de exemplu și Cristofor Columb. Toate suprafețele sunt fie din marmură, fie din aur. Trei etaje de rafturi pentru miile de cărți vechi – prime ediții din Dickens, Austen, Blake, Whitman – se văd în spatele zăbrelelor de cupru care le protejează de atingeri. Un prim folio de Shakespeare. O biblie de Gutenberg. Jurnalele lui Thoreau. Simfonia Haffner scrisă de mână de Mozart. Singurul manuscris care a mai rămas din *Paradisul pierdut.* Scrisori ale lui Einstein, Keats, Napoleon, Newton. Un șemineu cam de dimensiunea

multor bucătării din New York, deasupra căruia atârnă o tapiserie denumită, potrivit, *Triumful avariției.*

Spațiul pare proiectat să intimideze și să diminueze. Îl face pe Samuel să se gândească la faptul că oamenii care protestează în Zuccotti Park împotriva celor superbogați au întârziat cam cu o sută de ani.

El privește un mulaj original după chipul lui George Washington când Bethany îl găsește.

— Samuel? spune ea, iar el se întoarce.

Cât de mult se schimbă oamenii în doar câțiva ani? Prima impresie a lui Samuel – și aceasta este cea mai bună cale în care el o poate explica – este că ea arată mai *reală.* Nu mai strălucește ca în fanteziile lui despre ea. Arată ca ea însăși, cu alte cuvinte, ca un om normal. Poate că nu s-a schimbat deloc, dar contextul, da. Ea are aceiași ochi verzi, aceeași piele palidă, aceeași postură perfect dreaptă care mereu l-a făcut pe Samuel să se simtă puțin cocoșat. Și totuși e ceva diferit la ea, felul în care fața i s-a cutat pe la ochi și la gură și care nu sugerează timpul sau vârsta, ci mai degrabă emoția, experiența, suferința, înțelepciunea. Este unul dintre acele lucruri pe care el le recunoaște dintr-o privire, dar nu îl poate evidenția în mod specific.

— Bethany, spune el și se îmbrățișează, țeapăn, aproape ceremonios, așa cum ai îmbrățișa pe cineva cu care ai lucrat.

— Mă bucur să te văd, spune ea.

— Și eu.

Și pentru că probabil ea nu știe ce să spună în continuare, privește prin încăpere și spune:

— Un loc remarcabil, nu-i așa? Remarcabil loc. Ce mai colecție!

— Foarte drăguț.

— Frumos.

Petrec un moment inutil privind încăperea, uitându-se la orice în afară de unul la celălalt. Samuel este cuprins de panică – deja au rămas fără lucruri de spus? Dar apoi Bethany rupe tăcerea.

— Mereu m-am întrebat cât de multă bucurie i-au adus cu adevărat toate astea.

— Ce vrei să spui?

— El are numele mari – Mozart, Milton, Keats. Dar nu este nicio dovadă a focului adevărat. Mereu mi s-a părut că este

colecția unui investitor. El construiește un portofoliu divers. Nu exprimă iubire.

— Poate că au fost câteva piese pe care le-a iubit. Le-a ascuns de toată lumea. Erau numai ale lui.

— Poate. Sau poate asta este și mai trist, că nu le putea împărtăși.

— Voiai să-mi arăți ceva?

— Pe aici.

Ea îl conduce spre un colț unde, afișat sub sticlă, sunt mai multe partituri muzicale scrise de mână. Bethany arată spre una: Concertul de vioară nr. 1, de Max Bruch, scris în 1866.

— Primul concert pe care m-ai auzit că-l cânt, eu am cântat asta, spune Bethany. Mai ții minte?

— Desigur.

Paginile galbene de manuscris arată ca un haos pentru Samuel, și nu pentru că nu citește notele. Cuvintele au fost scrise și apoi s-a scrijelit deasupra, notele au fost șterse sau tăiate, sau pare să existe un prim strat în creion sub cerneală, și sunt pete pe pagini care pot fi de la cafea sau vopsea. Compozitorul a scris *allegro molto* sus, dar apoi a tăiat *molto* și l-a înlocuit cu *moderato.* Titlul primului tempo, *Vorspiel,* este urmat de un subtitlu lung care se întinde peste mai mult de jumătate de pagină și este complet acoperit de linii și șerpuituri și desene.

— Asta e partea mea, spune Bethany, arătând spre un set de note care abia par să fie așezate pe cele cinci linii de dedesubt.

Pare un miracol cum această dezordine se poate transforma în muzica pe care Samuel a auzit-o în seara aceea.

— Știai că nu a fost niciodată plătit pentru asta? întreabă Samuel. A vândut partitura unor americani, dar nu l-au plătit niciodată. A murit sărac, cred.

— De unde știi asta?

— E ceva ce mi-a spus mama mea. La concertul tău, de fapt.

— Ții minte asta?

— Foarte bine.

Bethany aprobă. Nu întreabă mai multe.

— Deci, spune ea, ce mai e nou?

— Sunt pe cale să fiu concediat, spune el. La tine ce mai e nou?

— Sunt divorțată, spune ea, și amândoi zâmbesc.

Iar zâmbetul devine un râs. Iar râsul pare să topească ceva dintre ei, o formalitate, o defensivă. Ei sunt împreună cu dezastrele lor, se pare, iar la prânz, la restaurantul muzeului, ea îi povestește despre mariajul ei de patru ani cu Peter Atchinson, cum în al doilea an deja începuse să accepte fiecare contract internațional care i se oferea doar ca să nu fie în aceeași țară cu Peter și să nu trebuiască astfel să recunoască ceea ce îi fusese clar de la început: că ea ținea foarte mult la el, dar nu îl iubea, sau dacă îl iubea, nu îl iubea în felul acela care rezistă peste ani. Ei erau buni unul cu altul, dar nu erau niciodată pasionali. În ultimul an al căsătoriei, ea termina un turneu de o lună în China și detesta să se întoarcă acasă.

— Atunci a trebuit să îi pun capăt în sfârșit, spune ea. Ar fi trebuit s-o fac mult mai devreme.

Ea arată cu furculița spre el.

— Dacă n-ai fi plecat în noaptea aceea.

— Îmi pare rău, spune Samuel. Ar fi trebuit să rămân.

— Nu, e bine că ai plecat. În noaptea aceea, căutam o scuză ușoară. Dar s-a dovedit că pentru mine, în cele din urmă, a fost mai bună calea cea grea.

Și el îi povestește totul despre problemele lui recente, care au început odată cu reapariția ciudată a mamei sale.

— Atacatoarea lui Packer e *mama* ta? întreabă Bethany, ceea ce atrage priviri de la alte mese.

Și despre poliție și judecător, totul până la întâlnirea de azi cu Periwinkle și dilema actuală a lui Periwinkle și dilema actuală a lui Samuel cu privire la cartea deja scrisă.

— Ascultă, spune el, cred că vreau s-o iau de la capăt.

— Cu ce?

— Cu viața mea. Cariera mea. Cred că vreau să dau foc la tot. Să resetez totul complet. Gândul de a mă întoarce în Chicago este de nesuportat. Ultimii câțiva ani au fost o rutină lungă din care trebuie să ies.

— Bun, spune Bethany. Cred că asta e bine.

— Și știu că e mult din partea mea și obraznic și foarte neașteptat și toate astea, dar speram să mă poți ajuta. Speram să îți pot cere o favoare.

— Sigur. De ce ai nevoie?

— De un loc unde să stau.

Ea zâmbește.

— Doar puțin, adaugă el. Până când rezolv câteva chestii.

— Convenabil, spune ea, apartamentul meu are opt dormitoare.

— N-o să te deranjez cu nimic. Nici nu o să mă observi. Promit.

— Peter și cu mine am trăit acolo și nu ne vedeam niciodată. E foarte posibil.

— Ești sigură?

— Stai oricât ai nevoie.

— Îți mulțumesc.

Ei termină prânzul și Bethany trebuie să plece pentru a doua repetiție din zi. Se îmbrățișează din nou, de data aceasta strâns, ca intimi, ca prieteni. Samuel mai zăbovește o vreme la manuscrisul Bruch, studiindu-i paginile dezordonate. Îl face fericit că până și maeștrii au începuturi false, până și cei mari trebuie uneori să o ia de la capăt. Își imaginează compozitorul după ce a trimis acest manuscris în străinătate, își imaginează cum trebuie să se fi simțit când nu mai avea muzica, ci numai amintirea lui despre ea. Amintirea de a o fi compus și felul în care ar fi sunat când era cântată. Banii lui ar fi fost pe terminate și venea războiul și tot ce avea în final era imaginația sa și poate o fantezie despre cum ar fi fost viața lui dacă lucrurile ar fi mers diferit, cum muzica lui ar fi umplut spațiile catedralelor în zile mai însorite.

5.

Titlul apare într-o dimineață de la Biroul de Statistici ale Forței de Muncă: ȘOMAJ NESCHIMBAT.

Televiziunile de știri îl preiau peste câteva minute, întrerupând programul obișnuit ca să ofere reportajul senzațional: în ultima lună, economia nu a adăugat noi locuri de muncă.

Este cea mai mare știre a zilei. Datele sale precise par să cristalizeze acest sentiment ambiguu, incomod, pe care oamenii îl au în toamna lui 2011, acela că lumea galopează spre ruină. Națiuni insulare întregi declară faliment. Uniunea Europeană este în mare parte insolventă. Bănci de renume au fost brusc

lichidate. Piața bursei de capital s-a prăbușit vara asta și majoritatea experților spun că va continua să se prăbușească până în iarnă. Cuvântul zilei este „îndatorare” – toată lumea datorează prea mult. În lume, se pare, sunt mult mai multe lucruri decât au oamenii bani să cumpere. Austeritatea este foarte la modă acum. La fel și aurul.

Banii curg pe bursa de aur pentru că lucrurile sunt atât de rele, încât oamenii pun la îndoială *chiar legitimitatea filosofică* a banilor de hârtie.

Anumite păreri că banii de hârtie sunt o farsă au apărut în jurul unei fantezii colective de pe margini și sunt din ce în ce mai acceptate în conversația de masă.

Economia a devenit una medievală, singura comoară fiind acum *comoara adevărată* – aur, argint, cupru, bronz. Este o contracție globală masivă, fără precedent, dar este aproape prea mare pentru a fi înțeleasă, prea complicată pentru a fi închipuită. Este greu să te dai suficient de mult în spate încât să o vezi pe toată, așa că știrea captivează prin multele sale fațete – date despre forța de muncă, trenduri de piață, bilanțuri – episoade mai mici din povestea mai mare, locuri unde se ivește fenomenul și poate fi măsurat.

Iar de aceea știrea despre șomaj capătă atât de multă atenție. Există integritate într-un număr solid care lipsește dintr-o idee abstractă precum „îndatorare”.

Așa că este realizat un logo: *UN ZERO MARE ȘI LAT!* Sunt pregătite grafice și scheme complicate și colorate pentru a carta trendurile recente teribile ale șomajului. Prezentatori care sondează cu întrebări experții, formatorii de opinie și politicienii, care țipă cu toții unii la alții din casetele lor de TV separate. Televiziunile adună „americani de pe stradă” pe care să-i angajeze în „discuții la masa rotundă” despre criza locurilor de muncă a țării. O avalanșă mediatică atotcuprinzătoare.

Samuel stă în fața televizorului comutând între rețelele de știri. Este curios să vadă despre ce vorbesc azi și se simte ușurat că e despre asta. Pentru că, cu cât știrile sunt mai obsedate de cifrele șomajului, cu atât mai puțin timp de discuție rămâne pentru cealaltă știre potențial mare a zilei, care este lansarea unei noi cărți: *Atacatoarea lui Packer,* o autobiografie scandaloasă a lui Faye Andresen-Anderson, scrisă chiar de propriul fiu.

Noaptea trecută, Samuel a trecut pe la petrecerea de lansare. A fost o parte din înțelegerea pe care a făcut-o cu Periwinkle.

— Să nu te simți prost în legătură cu asta, a spus Periwinkle după ce au fost făcute fotografiile necesare. E cea mai deșteaptă mișcare pe care ai făcut-o vreodată.

— Am încredere că asta va rezolva chestiunea cu judecătorul?

— M-am ocupat deja de asta.

Se pare că în aceeași zi în care judecătorul Brown a descoperit că Faye Andresen-Anderson a fugit în Norvegia – ceea ce însemna că avea în față un proces de extrădare care putea să dureze ani de zile – a primit un telefon de la președintele campaniei Packer pentru președinte care i-a oferit o slujbă: consilier juridic pe probleme de infracționalitate. Singura condiție era că trebuia să facă să dispară cazul. Și asta deoarece cazul împotriva ei nu avea nicio șansă să se încheie prea curând și pentru că poziția de consilier juridic pentru un candidat prezidențial care avea la el mereu un pistol adevărat și încărcat părea de nerefuzat, așa că judecătorul a fost de acord cu acești termeni.

În liniște, el a băgat cazul într-o gaură neagră legală, birocratică și jurisdicțională, și s-a pensionat oficial din funcția de judecător. Prima lui propunere de politică în noua lui slujbă a implicat o reducere serioasă a drepturilor din Primul Amendament pentru protestatarii de stânga, o propunere sprijinită cu mare entuziasm de guvernatorul Packer, care spera să obțină ușor niște puncte în favoarea sa din partea conservatorilor care detestă pur și simplu ce se întâmplă cu toată chestia asta Occupy Wall Street.

Samuel îi aude în fiecare zi pe protestatarii de pe Wall Street. Se trezește și își bea cafeaua și scrie până după-amiaza într-un scaun mare de piele lângă o fereastră care dă spre parcul Zuccotti, unde protestul pare să își păstreze vigoarea. Ei vor dormi acolo până la iarnă, evident. Bethany l-a lăsat să își aleagă camera, iar el a ales-o pe aceasta, pe partea de vest, cu vedere la protest și, seara, spre soarele care apune peste țară. A ajuns să aprecieze bătaia tobelor, mai ales acum că toboșarii au căzut de acord să bată la tobe numai la ore rezonabile din timpul zilei. Îi place ritmul lor, avântul lor neîncetat, felul în care pot să continue ore întregi fără o singură pauză. Încearcă să le egaleze disciplina, pentru că are un nou proiect, o nouă carte. I-

a spus lui Periwinkle despre ea după ce s-a eliberat de obligațiile sale contractuale.

— Scriu povestea mamei mele, spune Samuel. Dar scriu povestea adevărată. Evenimentele adevărate.

— Care evenimente în particular, sunt curios să aflu, zice Periwinkle.

— Toate. Voi include totul. Întreaga poveste. Din copilăria ei până în ziua de azi.

— Deci o să aibă cam șase sute de pagini și o s-o citească vreo zece oameni? Felicitări!

— Nu de aceea o scriu.

— A, o faci pentru *artă.* Ești unul din ăia acum.

— Ceva de genul ăsta.

— Să știi că numele vor trebui schimbate. Modificate faptele esențiale de identificare. Nu aș vrea să trebuiască să te dau din nou în judecată.

— Asta ar fi pentru calomnie sau defăimare? Nu-mi amintesc niciodată diferența.

— Ar fi pentru calomnie *și* defăimare, plus atac, invadarea intimității, informații injurioase, pierderea reputației, pierderi de profit, frământare interioară și încălcarea clauzelor de pierdere a competitivității din contractul tău cu noi. Plus taxe de avocați plus daune.

— O să-i spun ficțiune, spune Samuel. Voi schimba numele. O să mă asigur că tu vei avea unul foarte hazliu.

— Ce mai face mama ta? întreabă Periwinkle.

— N-am de unde să știu. Îi e frig, îmi imaginez.

— E tot în Norvegia?

— Da.

— Printre reni și aurore boreale?

— Da.

— Am văzut odată aurora borealĕ. În Alberta de nord. Am rezervat o călătorie care era promovată cu titlul acesta: Vino să vezi aurora borealĕ! Am vrut ca aurora borealĕ să mă umple de fascinație. Asta a fost o mare dezamăgire pentru că mi-a îndeplinit perfect așteptările mele de la ea. A făcut exact lucrul pentru care am plătit. Să fie o lecție pentru tine asta.

— O lecție despre ce?

— Despre faptul că scrii această mare carte epică. Și ce aștepți să realizeze asta pentru tine. Să înveți din lecția aurorei

boreale. Este o metaforă, desigur.

Samuel nu este sigur de ce încearcă să realizeze. Și, la început, el s-a gândit că dacă adună suficiente informații, va putea în cele din urmă să izoleze motivele pentru care mama lui și-a părăsit familia. Dar cum ar putea el vreodată să le identifice perfect? Orice explicație părea prea ușoară, prea trivială. Așa că în loc să caute răspunsuri, a început pur și simplu să scrie povestea ei, gândindu-se că, dacă ar vedea lumea așa cum a văzut-o ea, poate că ar obține ceva mai măreț decât simple răspunsuri: poate că ar obține înțelegere, empatie, iertare. Așa că a scris despre copilăria ei, despre cum a crescut în Iowa, despre cum a plecat la Chicago, la facultate, despre protestul din 1968, despre acea ultimă lună în care a fost cu familia înainte să dispară și cu cât scria mai mult, cu atât povestea se întindea mai mult. Samuel a scris despre mama și tatăl și bunicul său, a scris despre Bishop și Bethany și director, a scris despre Alice și judecător și Pwnage – el încerca să îi înțeleagă, încerca să vadă lucrurile pe care nu le văzuse prima oară pentru că fusese prea absorbit de sine. Până și pentru Laura Pottsdam, diabolica Laura Pottsdam, Samuel a încercat să găsească puțină simpatie.

Laura Pottsdam care acum se simte foarte bine cu privire la viață și lume pentru că ticălosul de profesor al ei de engleză a fost concediat și a fost înlocuit de un absolvent nenorocit și lucrarea ei eșuată și plagiată despre *Hamlet* a dispărut în cețurile academice, astfel încât totul este foarte bine și acest întreg episod confirmă la maximum ceea ce mama ei i-a tot spus încă de când era copil, și anume că ea este o femeie puternică ce ar trebui să obțină tot ce vrea și dacă vrea ceva ar trebui SĂ-L IA PUR ȘI SIMPLU și acum tot ce vrea sunt câteva Jägerbombs[24] ca să sărbătorească dreptatea făcută: profesorul a dispărut, cariera ei e salvată. Și ea vede asta într-o frântură din viitorul ei, viitorul ei inevitabil plin de succes care se desfășoară în fața ei ca o pistă pentru un F-16, un viitor în care dacă cineva încearcă să i se pună în cale, ea îl va face țăndări. Chestia asta cu profesorul a fost primul ei mare test, iar ea l-a trecut. Spectaculos de bine. Asta este adevărat mai ales când inițiativa Laurei, S.A.F.E., capătă atenție serioasă și unele dintre cele mai grozave relatări la știrile de seară și în ședința Consiliului de

[24] Cocktail făcut din Jägermeister și bere (n.tr.).

Administratori și prietenii ei au început să-i spună că în semestrul următor ar trebui să candideze pentru senatul studenților și ea spune *în niciun caz* asta până când campania Packer pentru președinte sosește în campus și guvernatorul Packer însuși vrea să facă un moment foto cu Laura, pentru că este superimpresionat de eforturile ei în numele plătitorilor de taxe din Illinois și de pretutindeni, spunând:

— Ceva trebuie făcut pentru a ne proteja studenții și portofelele de acești profesori liberali neproductivi în domenii depășite.

Și în timpul conferinței de presă, un reporter îl întreabă pe guvernatorul Packer ce crede despre inițiativa și curajul Laurei, la care acest candidat prezidențial super-faimos răspunde:

— Cred că într-o zi ar trebui să candideze pentru președinție.

Așa că ea își schimbă specializarea. Gata cu comunicarea în afaceri și marketingul. Se înrolează imediat în cele două specializări despre care crede că o vor ajuta cel mai mult într-o posibilă viitoare cursă prezidențială: științe politice și actorie.

Lui Samuel nu îi este dor să predea studenților precum Laura Pottsdam, dar acum regretă cum le-a predat. Tresare la acest gând acum, cât de mult i-a privit de sus. Cum în cele din urmă le vedea numai defectele și punctele slabe și dezavantajele, felurile în care nu se ridicau la standardele lui. Standarde care se schimbau astfel încât studenții nu le-ar putea îndeplini niciodată, pentru că Samuel devenise atât de confortabil fiind furios. Furia era un sentiment atât de ușor, refugiul cuiva care nu voia să muncească prea mult. Pentru că viața lui în vara lui 2011 fusese lipsită de împliniri și nu se îndrepta spre nicăieri și el era atât de furios din cauza asta. Era furios pe mama lui că plecase, furios pe Bethany că nu îl iubea, furios pe studenții săi pentru că erau imposibil de educat. El se stabilise în furie pentru că furia era mult mai ușoară decât munca necesară pentru a scăpa de ea. Era mult mai ușor să dea vina pe Bethany pentru că nu îl iubea decât introspecția necesară pentru a înțelege ce făcea el încât era de neiubit. A da vina pe studenți pentru că erau atât de neinspirați era mult mai ușor decât să depună munca necesară pentru a-i inspira. Și în orice zi era mult mai simplu să se așeze în fața computerului său decât să dea piept cu viața lui stagnantă, să conștientizeze cu adevărat gaura dinăuntrul lui pe care o lăsase mama lui când l-a abandonat și

dacă în fiecare zi optezi pentru calea mai ușoară, apoi devine un șablon, iar șabloanele tale devin viața ta. S-a scufundat în *Elfquest* ca o epavă în apă.

Ani de zile se pot scurge în acest fel, așa cum se scurseseră pentru Pwnage, care, în clipa asta, deschide ochii în sfârșit. A dormit o lună – cel mai lung „pui de somn” înregistrat vreodată în spitalul din comitat – și acum el deschide ochii. Corpul lui este bine hrănit, iar mintea lui este odihnită și sistemele sale circulatorii și digestiv și limfatic sunt mai mult sau mai puțin epurate și operează normal și el nu simte acea durere de cap surdă și foame acută și durere înțepătoare în încheieturi și tremur al mușchilor pe care le simțea de obicei. De fapt, el nu simte deloc durerea de fundal care fusese atâta vreme companionul său constant, și asta i se pare un *miracol.*

În comparație cu felul în care se simte de obicei, se decide că e fie mort, fie drogat. Pentru că este imposibil ca el să se poată simți atât de bine dacă nu ar fi sub influența unor droguri serioase, sau în rai.

Privește în jur în camera de spital și o vede pe Lisa care stă pe canapea. Lisa, frumoasa lui fostă soție, care îi zâmbește și îl îmbrățișează și care sub braț are acel caiet cu coperte de piele în care el a scris primele câteva pagini din romanul său cu detectivi. Iar ea îi spune că au venit mai multe pachete de la o editură șmecheră din New York cu toată documentația asta pe care el să o semneze și când Pwnage o întreabă pentru ce este documentația, ea îi zâmbește larg și îi spune:

— Contractul pentru cartea ta!

Pentru că asta a fost o altă condiție a lui Samuel pentru Periwinkle, ca el să publice romanul prietenului său.

— Și despre ce este acest roman? a întrebat Periwinkle.

— Ăăă, despre un detectiv cu puteri paranormale care urmărește un criminal în serie? a spus Samuel. Și ucigașul se dovedește a fi prietenul fostei soții a detectivului, cred, sau ginere, sau ceva.

— De fapt, a spus Periwinkle, asta sună *uimitor.*

Pwnage i-a spus odată lui Samuel că oamenii din viață sunt fie dușmani, fie obstacole, fie puzzle-uri, fie capcane. Și atât pentru Samuel, cât și pentru Faye, în vara lui 2011, oamenii erau în mod clar dușmani. În mare parte, ce-și doreau de la viață era să fie lăsați în pace. Dar nu poți îndura această lume singur, și cu

cât Samuel scria mai mult la cartea lui, cu atât își dădea seama cât de mult se înșelase. Pentru că, dacă vezi oamenii drept dușmani sau obstacole sau capcane, te vei afla într-un război constant cu ei și cu tine însuți, însă dacă alegi să vezi oamenii ca puzzle-uri și dacă te vezi și pe tine însuți ca un puzzle, atunci vei fi constant încântat pentru că în cele din urmă, dacă sapi suficient de adânc în cineva, dacă privești cu adevărat sub capota vieții cuiva, vei găsi ceva cunoscut.

Desigur, asta necesită mai multă muncă decât a crede că sunt dușmani. Înțelegerea este mereu mai grea decât simpla ură. Dar îți dezvoltă viața. Te vei simți mai puțin singur.

Așa că Samuel încearcă să facă asta, încearcă să fie sârguincios în această nouă viață ciudată pe care o are alături de Bethany. Nu sunt iubiți. Într-o zi ar putea deveni iubiți, dar încă nu sunt iubiți. Atitudinea lui Samuel despre asta este: fie ce-o fi. El știe că nu poate să se întoarcă și să-și retrăiască viața, nu poate schimba greșelile din trecutul său. Relația lui cu Bethany nu este o carte *Choose Your Own Adventure.* Așa că, în schimb, va face asta: o va clarifica, o va ilumina, va încerca să o înțeleagă mai bine. Poate să împiedice trecutul să îi înghită prezentul. Așa că încearcă să trăiască în momentul prezent, încearcă să nu lase ca fanteziile sale despre ce ar trebui să fie momentul prezent să îl decoloreze. Încearcă să o vadă pe Bethany așa cum este ea în realitate. Și nu asta vrea toată lumea de fapt? Să fie văzut cu claritate? Mereu a fost obsedat de câteva dintre calitățile lui Bethany: ochii ei, de exemplu, și postura ei. Dar apoi ea i-a spus într-o zi că trăsătura pe care o împărtășea cel mai mult cu Bishop erau ochii ei, așa că ori de câte ori se uită într-o oglindă la ochii ei, o întristează puțin. Și altă dată i-a spus că și-a modelat postura datorită nesfârșitelor exerciții din Tehnica Alexander pe care le-a îndurat ani de zile, în timp ce alți copii de vârsta ei se dădeau în leagăne și alergau printre stropitori. După ce Samuel a auzit aceste povești, nu a mai putut să continue să se raporteze la fel față de ochii sau postura ei. Aceste lucruri au fost diminuate, dar și-a dat seama că întregul a fost cu mult dezvoltat. Așa că el începe să o vadă pe Bethany așa cum este, poate pentru prima oară.

Și pe mama lui, la fel. Încearcă să o înțeleagă, să o vadă cu claritate, și nu prin distorsiunea propriei sale mânii. Singura minciună pe care Samuel i-a spus-o vreodată lui Periwinkle a

fost că Faye a rămas în Norvegia. Părea să fie o minciună bună de spus – dacă toată lumea credea că ea este în Arctica, atunci nimeni nu ar deranj a-o. Pentru că adevărul este că s-a întors acasă, în acel mic oraș de pe râu din Iowa, să aibă grijă de tatăl ei.

Între timp, demența lui Frank Andresen avansase destul de mult. Când Faye l-a văzut pentru prima oară și asistenta a spus: „A venit fiica ta”, el a privit-o pe Faye cu o asemenea mirare și surpriză.

Era atât de slab și scheletic. Avea pete roșii pe frunte, tocite de la scărpinat și cojit. O privea de parcă era o fantomă.

— Fiică? a spus el. Ce fiică?

Ceea ce era genul de lucru pe care Faye l-ar fi considerat un semn de nebunie dacă nu ar fi știut mai bine, dacă nu ar fi știut că acea întrebare ar putea avea un substrat mai adânc decât simpla confuzie.

— Sunt eu, tata, a spus ea, hotărându-se să riște. Sunt eu, Freya.

Și numele s-a înregistrat undeva adânc înăuntrul lui și fața i s-a încrețit și el a privit-o cu chin și disperare. Atunci a mers la el și i-a îmbrățișat trupul fragil.

— E în ordine, a spus ea. Nu fi trist!

— Îmi pare rău, a spus el, privind-o cu o intensitate neobișnuită pentru un om care își petrecuse întreaga viață evitând privirea altor oameni. Îmi pare atât de rău.

— Totul s-a desfășurat cu bine. Cu toții te iubim.

— Da?

— Toți te iubesc atât de mult.

El a privit-o foarte atent și i-a studiat fața mult timp.

După un sfert de oră, întregul episod s-a pierdut. El s-a încurcat în mijlocul unei povești și, privind-o amabil, a întrebat:

— Dragă, cine ești?

Dar momentul părea să fi scuturat ceva în el, părea să fi desfundat ceva important, pentru că printre poveștile pe care le spunea erau povești despre tânăra Marthe, cu care se plimba la miezul nopții sub un cer slab luminat, povești pe care Freya nu le auzise niciodată și care le jenau pe asistente pentru că era limpede că plimbările erau postcoitale. Ceva părea să se ridice în el, o povară eliberată. Până și asistentele spuneau asta.

Așa că Faye a închiriat un apartament mic aproape de azil și

în fiecare dimineață vine aici și își petrece întreaga zi cu tatăl ei.

Câteodată o recunoaște, dar de cele mai multe ori, nu. El spune vechi povești cu fantome, sau povești despre fabrica ChemStar sau povești de pescuit din Marea Norvegiei. Și din când în când o vede și după chipul său ea înțelege că el de fapt o vede pe Freya. Și când se întâmplă asta, ea îl alină și îl îmbrățișează și îi spune că totul a fost bine și îi descrie ferma când el întreabă de ea, iar când ea o descrie o face atât de măreț – nu doar orz în curtea din față, ci întregi câmpuri de grâu și floarea-soarelui. El zâmbește. Își imaginează. Îl face fericit să audă asta. Îl face fericit când ea spune:

— Te iert. Toți te-am iertat.

— Dar de ce?

— Pentru că ești un om bun. Ai făcut cum ai putut mai bine.

Și era adevărat. Așa a făcut. A fost un om bun. Un tată cât a putut de bun. Faye pur și simplu nu-și dăduse seama până atunci.

Uneori suntem atât de prinși în propria noastră poveste, încât nu ne dăm seama că suntem personaje secundare în poveștile altora.

Așa că asta poate să facă ea pentru el acum, să îl aline și să-i țină companie și să ierte și să ierte și să ierte. Ea nu îi poate salva trupul sau mintea, dar îi poate lumina sufletul.

Vorbesc pentru o vreme și apoi el are nevoie de puțin somn, uneori adoarme în mijlocul propoziției. Faye citește în timp ce el doarme, trecând din nou prin colecția de poezie de Allen Ginsberg. Și uneori Samuel o sună și, când face asta, pune cartea deoparte și îi răspunde la întrebări, la toate întrebările lui mari și înspăimântătoare: de ce a părăsit Iowa? Și facultatea? Și pe soțul ei? Și pe fiul ei? Încearcă să răspundă sincer și amplu, chiar dacă este înspăimântător pentru ea. Este practic prima oară în viața ei când nu ascunde o mare parte din ea însăși și se simte atât de expusă, încât este aproape de panică. Ea nu s-a dăruit nimănui niciodată – mereu s-a porționat puțin câte puțin. Bucățica asta pentru Samuel, o parte mică pentru tatăl ei, abia ceva pentru Henry.

Ea nu și-a pus vreodată tot sinele într-un singur loc. Era prea riscant. Pentru că frica ei mare și constantă din toți acești ani a fost că, dacă cineva va ajunge să o cunoască pe toată – ea cea adevărată, Faye cea esențială, profund reală – nu ar găsi

suficiente lucruri acolo de iubit. Sufletul ei nu era unul destul de mare încât să-l hrănească pe al altuia.

Dar acum se încrede cu totul în Samuel. Îi răspunde la întrebări. Nu reține nimic. Chiar și când răspunsurile ei fac să fiarbă panica înăuntrul ei – că Samuel va crede că este o persoană îngrozitoare, că nu va mai suna – ea tot îi spune adevărul. Și chiar când crede că interesul lui pentru ea trebuie să fie epuizat, chiar când răspunsurile ei dovedesc că este o persoană nedemnă de iubirea lui, se întâmplă de fapt opusul. El pare *mai* interesat, sună *mai* des. Și uneori sună să stea de vorbă – nu despre trecutul ei urât, ci despre cum i-a fost ziua, sau despre vreme, sau despre știri. O face să spere că într-o zi, în curând, ei vor fi doi oameni care vor relaționa unul cu altul sincer, fără desfigurarea istoriei lor, minus toate greșelile ei imuabile.

Va fi răbdătoare. Știe că nu poate să forțeze așa ceva. Va aștepta și își va îngriji tatăl și va răspunde la multele întrebări ale fiului ei. Și când Samuel vrea să știe secretele ei, ea îi spune secretele ei. Și când el vrea să vorbească despre vreme, ea vorbește despre vreme. Și când el vrea să vorbească despre știri, ea va vorbi despre știri. Pornește televizorul ca să vadă ce se întâmplă în lume. Azi totul este despre șomaj, îndatorarea globală, recesiune. Oamenii sunt panicați, nesiguranța este la cote maxime. Se întrevede o criză.

Dar opinia lui Faye este că uneori o criză nu este de fapt deloc o criză – doar un nou început. Pentru că a învățat un lucru din toate acestea, acela că, dacă un nou început este cu adevărat *nou,* va părea ca o criză. Orice schimbare reală ar trebui să îți stârnească, la început, teamă. Dacă nu te temi de ea, atunci nu este o schimbare reală.

Așa că băncile și guvernele își curăță registrele după ani de abuz. Toată lumea datorează prea mult, acesta este consensul și urmează câțiva ani de durere. Dar Faye se gândește: Bine. Probabil că așa ar trebui să fie. Aceasta este calea naturală a lucrurilor. Așa ne vom regăsi drumul.

Asta îi va spune fiului ei, dacă el întreabă. În cele din urmă, toate datoriile trebuie plătite.

virtual-project.eu

violin